

Giới thiệu Chứng Hồn Đạo

Bạn đang đọc truyện Chứng Hồn Đạo của tác giả Tam Nguyệt Mộng Khê trên trang đọc truyện online. Một khi đã bước lên con đường tu tiên thì phải là người tuyệt đoạn nhân tình, lãnh khốc với nhân thế? Thiên tài đích thật là như thế nào? Là người có tu vi cảnh giới cao hơn những người khác. Vậy thì danh xưng "Siêu cấp thiên tài" là như thế nào? Chính là một người điên không ngừng cố gắng đi theo con đường của riêng mình. Đại ma đầu là như thế nào? Là người tàn sát sinh linh vô tội. Vậy người rút kiếm chém đại ma đầu là người như thế nào? Là một anh hùng trượng nghĩa? Không, rút kiếm tương trợ chỉ vì muốn bảo vệ sinh linh trong thiên hạ, chỉ vì muốn bảo vệ những người thân cận.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiếp Dẫn

Say tỉnh hồng trần ngộ chân đế!

Cự tuyệt phàm trần ngộ đạo thống!

Bãi tụng hoàng đình trúc đan bích!

Không cầu giai duyên nhưng cầu tiên.

Đàn hương kinh yển truyện thiên tuế.

An nhàn kê cao gối ngủ đến ngàn năm.

Bồ đoàn bàn là trường sinh đạo.

Hồi phạt hồi đạo cũng là chân thật.

Bầu trời cao ngất, từng ngọn núi cao sừng sững, mây che sương mù, vạn vật như có như không.

Liên tiếp mười vạn dặm núi ngon trùng trùng xen nhau tạo nên dãy núi Hoa Sơn sừng sững này, nơi đây cũng chính là sơn môn của "Hoa Nghiêm Tông" có tiếng tăm lừng lẫy khắp Cửu Châu.

Trên thực tế toàn bộ dãy núi Hoa Sơn này có đến chín trăm tám mươi một tòa núi, mỗi một tòa núi lại tương ứng là một nơi để đệ tử tông môn của Hoa Nghiêm tông tiềm tu.

Ở ngay giữa các ngọn núi có một ngọn núi hùng vĩ nhất, cao nhất, sừng sững trong mây: ngọn núi này tên là Hoa Sơn, cũng chính là chỗ ở của Hoa Nghiêm Tông.

Nếu như nhìn từ xa thì có thể thấy có từng vầng mây lượn lờ quanh ngọn núi này, uốn lượn đi lên tới tận trời. Từng ngọn đỉnh đài lầu các ở trong đó cứ như ẩn như hiện, tảo xanh tươi tắn, cầu gỗ nước chảy, thác nước nghiêng xuống. Tiên hạc bay lượn trong mây, các chú nai rong chạy ở trong rừng... khắp nơi đều có thể thấy được cảnh chim thú đang chơi đùa. Linh khí ở nơi đây cũng vô cùng nồng đậm, làm cho tâm thần người ta thoải mái, hiển thị thấy rõ đây là thắng cảnh tiên sơn.

Bỗng nhiên có một tiếng chuông du dương từ trên đỉnh tầng mây phát ra, quanh quần cả Hoa Sơn tiên cảnh.

Ngay lúc này có mấy đạo kiếm quang từ trên đỉnh núi phóng xuống, trên mỗi thanh kiếm đều có một bạch y nam tử đang ngự kiếm. Ai ai cũng khí vũ hiên ngang, chân quang từ trong mắt không ngừng tỏa ra. Đây chính là Yên Hà lục kiếm, đệ tử kiệt xuất đời thứ năm của Hoa Nghiêm tông!

Hoa Nghiêm tông lập tông đã hơn năm ngàn năm, truyền qua được mười tám đời. Tuy nói Tu Tiên giới rất coi trọng bối phận, nhưng trên thực tế đều nhìn tu vi mà nói cả.

Mặc dù Hoa Nghiêm tông đã truyền qua mười tám đời, nhưng cho dù người mới chỉ là một đệ tử nhập môn thì cũng có cơ hội trở thành nhất đại đệ tử. Chỉ cần người có thiên phú, có đủ tu vi thì thân phận đệ tử cũng tương ứng lên cấp.

Tiêu chuẩn lên cấp như sau:

Đệ tử đời thứ nhất - Nguyên Anh kỳ.

Đệ tử đòi thứ hai - Kết Đan kỳ đại viên mãn.

Đệ tử đòi thứ ba - Kết Đan hậu kỳ.

Đệ tử đòi thứ tư - Kết Đan trung kỳ.

Đệ tử đòi thứ năm - Kết Đan sơ kỳ.

Đệ tử đòi thứ sáu - Trúc Cơ kỳ đại viên mãn.

Đệ tử đòi thứ bảy - Trúc Cơ hậu kỳ.

Đệ tử đòi thứ tám - Trúc Cơ trung kỳ.

Đệ tử đòi thứ chín - Trúc Cơ sơ kỳ.

Đệ tử đòi thứ mười - Luyện Khí kỳ đỉnh phong cùng tầng thứ mười lăm.

Đệ tử đòi thứ mười một - Luyện Khí kỳ tầng thứ mười bốn và mười ba.

Đệ tử đòi thứ mười hai - Luyện Khí kỳ tầng thứ mười hai.

Đệ tử đòi thứ mười ba - Luyện Khí kỳ tầng thứ mười một.

Đệ tử đòi thứ mười bốn - Luyện Khí kỳ tầng thứ mười.

Đệ tử đòi thứ mười lăm - Luyện Khí kỳ tầng thứ chín và tầng thứ tám.

Đệ tử đòi thứ mười sáu - Luyện Khí kỳ tầng thứ bảy và thứ sáu.

Đệ tử đòi thứ mười bảy - Luyện Khí kỳ tầng thứ năm và tầng thứ bốn.

Đệ tử đòi thứ mười tám - Luyện Khí kỳ tầng thứ ba, tầng thứ hai và tầng thứ nhất.

Hiện nay các đại môn phái Tu Tiên giới đều coi đây là tiêu chuẩn để cân nhắc tu vi của các đệ tử, qua đó phân ra địa vị của họ.

Cho nên, cho dù ngươi có là đệ tử của chương môn, nhưng nếu tu vi của ngươi chỉ ở Luyện Khí kỳ thì bối phận của ngươi cũng chỉ là một đệ tử đòi thứ mười trở xuống mà thôi.

Yên Hà lục kiếm thân là ngũ đại đệ tử, tu vi của bọn họ tất nhiên là đang ở Kết Đan sơ kỳ.

Giờ phút này, sáu đệ tử thiên tài, kiệt xuất Yên Hà lục kiếm lại đang chạy tới sơn môn nghênh đón một vị thiên tài khác!

- La sư huynh, huynh nói thử xem, tam trưởng lão để cho sáu người chúng ta tới nghênh đón riêng vị sư đệ thiên tài này có phải quá long trọng rồi không? Hoa Nghiêm tông chúng ta trước giờ chưa làm đãi ngộ như vậy với một đệ tử mới nhập môn bao giờ cả! Lại còn để cho sáu người chúng ta cùng tới nghênh đón, thật sự là mất mặt quá!

Thần thái của Lý Dược lúc này có thể nói là không tốt, tuy đang ngự kiếm phi hành nhưng luôn bất mãn nói ra.

La Nhân Hoài cười nhạt nói:

- Lý sư đệ, nếu như trưởng lão đã bảo sáu người chúng ta tới đón Lý Thiên Mạc sư đệ thì tất nhiên có đạo lý riêng của người. Chúng ta cứ làm theo là được!

Lăng Hạo Nhiên ở bên cạnh cũng khẽ nhủ mày nói:

- Ta cũng cảm thấy có chút bất mãn. Tuy tam trưởng lão là người đứng đầu Lạc Vân phong, nhưng sai chúng ta là đệ tử Yên Hà phong thì đúng là...

La Nhân Hoài tiếp tục cười nhạt nói:

- Chư vị sư đệ, sư tôn của chúng ta cũng không phản đối gì, các ngươi đừng vì thế mà bức tức trong lòng nữa. Nếu như nghênh đón Thiên Mạc sư đệ là chức trách của chúng ta thì chúng ta phải làm tốt chuyện này, không thể để người khác nói ra điều gì được. Đã hiểu chưa?

- Cần tuân sự dạy bảo của sư huynh!

Đám người Lý Dược cảm thấy trong lời nói của La Nhân Hoài có ẩn chứa sự nghiêm khắc thì đành kiềm nén sự bức tức trong lòng lại, cung kính nói:

Nhưng việc im lặng lại có chỗ làm cho một người nào đó khó chịu. Một hồi lâu sau, Lý Dược bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, nói:

- Chư vị sư huynh, các người nói thử xem. Trong khi sáu người chúng ta ở chỗ này nghênh đón vị sư đệ thiên tài vào trong sơn môn, thì vị "đại sư huynh thiên tài" của chúng ta ở Tri Kiêm phong lần này có thể trùng kích vào Nguyên Anh kỳ thành công không đây? Nghe nói...đây đã là lần thứ chín vị "đại sư huynh thiên tài" này trùng kích vào Nguyên Anh rồi đó nha.

- Lần thứ chín rồi à?

Tiêu Đình vốn trầm mặc không nói, nhưng nghe thấy lời này thì vẫn cảm thán:

- Biết bao nhiêu người bước lên con đường tu tiên, nhưng có mấy ai chạm tới cánh cửa Kết Đan kỳ cơ chứ, đừng nói chỉ là việc trùng kích vào Nguyên Anh kỳ. Mà vị đại sư huynh này của chúng ta lần này đã là lần thứ chín kết Anh rồi, cũng không hồ là phúc duyên thâm hậu a. Thiên tài a thiên tài!

Cũng không biết đây là hân cảm khái thật hay là giễu cợt đây?

Lý Mặc Ngư đứng hàng thứ tư trong Yên Hà lục kiếm lúc này lại cười lạnh:

- Thiên tài gì chứ? Ta thấy hân đúng là phé vật đó, cũng không biết sao vị "thiên tài" này còn có mặt mũi ngồi ở vị trí đại sư huynh? Các người nhìn thử xem, trong chín vị đệ tử đời thứ nhất thì có ai không trùng kích vào Nguyên Anh kỳ thành công chứ? Nhưng hết lần này tới lần khác, vị đại sư huynh thiên tài này của chúng ta không hề trùng kích Nguyên Anh thành công được, vẫn chỉ là ở Kết Đan đại viên mãn thôi. Nếu như lần này không thành công, hân sẽ rơi xuống cảnh giới Trúc Cơ kỳ. Đúng là hân có thể tiếp tục an tâm tu luyện đề lần nữa trùng kích tiếp, nhưng bởi vì hân mà cả Hoa Nghiêm tông đã nhiều lần bị các môn phái khác nhạo báng a. Ngay cả Yên Hà lục kiếm chúng ta lúc đi ra ngoài lịch lãm cũng bị người khác chỉ nói, có người còn có ý hời tu vị đại sư huynh chúng ta giờ đã đến mức nào rồi mới tức chứ. Nhất là chín tên Thanh Thành cử tử, tức chết ta đi thôi...

Lý Mặc Ngư càng nói càng tức giận, dường như tâm tình kích động vô cùng. Ngay cả Trương Vô Ngôn ít nói cũng lên tiếng:

- Đây là lần thứ chín đại sư huynh trùng kích vào Nguyên Anh, nếu thành công thì thôi, nhưng nếu thất bại lần nữa thì ta cũng cảm thấy hân không xứng đáng với vị trí đại sư huynh nữa. Cũng nên thôi vị nương hiền...

La Nhân Hoài nhìn Trương Vô Ngôn một cái, nói:

- Chẳng lẽ ý của Trương sư đệ cũng như Thanh Hà sư huynh sao?

Trương Vô Ngôn khẽ gật đầu:

- Nếu như đại sư huynh lần nữa kết Anh thất bại thì tu vi sẽ rớt xuống Trúc Cơ kỳ, chẳng lẽ La sư huynh cho rằng lúc đó hân vẫn xứng đáng làm đại sư huynh của chúng ta?

La Nhân Hoài cười nhạt rồi từ trên phi kiếm nhảy xuống đất. Phi kiếm lượn lờ một vòng rồi tự động vào lại vỏ kiếm ở sau lưng. La Nhân Hoài đứng đó nhìn về các dãy núi, mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ sư huynh có tiếp tục làm đại sư huynh nữa hay không thì sẽ có các trưởng bối tông môn cân nhắc, nhưng tuyệt không phải là chuyện mà bọn tiểu bối chúng ta có thể xen vào. Chư vị sư đệ, ta nghĩ cái mà chúng ta nên quan tâm không phải là Lệnh Hồ sư huynh của Tri Kiêm phong, mà chính là chuyện làm sao để Yên Hà phong chúng ta đoạt được thứ hạng cao ở tông bí đại hội sắp tới a...

Tiêu Đình lúc này cũng thoát ra khỏi phi kiếm. Sau khi cho phi kiếm vào vỏ thì mới đi tới bên cạnh La Nhân Hoài, mỉm cười:

- La sư huynh đúng là lòng dạ rộng lớn a, ánh mắt nhìn xa. Các sư đệ có chấp rồi, trên con đường tu tiên thì điều quan trọng nhất vẫn là thực lực, chúng ta từ nay về sau cũng nên chăm chỉ tu luyện đi.

Bốn người còn lại cũng bị lời nói của La Nhân Hoàng đã động, cùng nhau thoát khỏi phi kiếm rồi đứng ở phía sau La Nhân Hoài, yên lặng suy nghĩ.

Đúng vậy a, người nào làm đại sư huynh thì có liên quan gì đến họ chứ?

Lấy thân phận là đệ tử đời thứ năm bọn họ bây giờ thì đúng là không có tư cách đi phân tranh cái ngôi vị đại sư huynh đó. Nếu như dính vào thì không những không có chỗ tốt mà còn bị phiền phức không thôi, sao lại phải nhúng vào chứ? Dù cho Lệnh Hồ không thích hợp làm đại sư huynh thì cũng có các vị sư huynh khác đứng sau chờ đó, làm gì tới phần bọn họ chứ?

Nghĩ thông suốt điểm này, bốn người cũng không nghĩ ngợi nhiều đến vấn đề này nữa.

Lúc này, có một bóng người cô độc đang từng bước khó khăn leo lên đỉnh Hoa Sơn.

Đây là một vị thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Mặc dù một thân phong trần mệt mỏi, khuôn mặt cũng dính đầy bụi bặm, nhưng cặp mắt của người này vẫn sáng vô cùng. Từng bước chân đi lên vô cùng vững chắc, tràn ngập sự tự tin cùng kiên định.

Trái qian mấy vạn dặm bên ba, tuy hân đã rất mệt mỏi nhưng khí chất toàn thân vẫn luôn ưu nhã, ngay cả khóe miệng vẫn luôn nở ra nụ cười ôn hòa.

Hân chính là Lý Thiên Mạc! Cũng chính là vị đệ tử mới nhập môn khiến cho Yên Hà lục kiếm phải tới nghênh đón!

Khi nhìn thấy đỉnh núi cao sừng sững đó, cùng với tiếng chuông du dương ngân vang từ trên đỉnh núi, tinh thần Lý Thiên Mạc cũng hưng phấn lên, khoe miệng nở nụ cười:

- Hoa Nghiêm tông, ta tới rồi!

Đến sơn môn, thấy Yên Hà lục kiếm đang chờ tiếp dẫn mình có khí vũ hiên ngang, khí độ bất phàm thì Lý Thiên Mạc nở nụ cười rực rỡ:

- Đệ tử Lý Thiên Mạc, bái kiến các vị sư huynh!

Sáu đôi mắt sáng quắc của Yên Hà lục kiếm lúc này đều nhìn về Lý Thiên Mạc nho nhã lễ độ, khí chất phiêu dật này.

- Thiên Mạc sư đệ quả nhiên là tuấn kiệt, khí chất bất phàm a!

La Nhân Hoài tán thưởng nói. Sau khi giới thiệu từng người trong Yên Hà lục kiếm cho Lý Thiên Mạc xong liền dẫn Lý Thiên Mạc vào sơn môn, hướng tới Nhập Thất điện!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nghị Luận

Đỉnh núi Hoa Sơn, Thiên Hải các.

Về mặt chương giáo Phong Thái Xung ngưng trọng nhìn về Tri Kiếm phong cách đó trầm đậm, ánh mắt vốn luôn sắc bén của hắn giờ phút này lại lộ ra vẻ đắn đo cùng do dự.

Khi hắn ngồi xuống thì tám vị trưởng lão của Hoa Nghiêm tông cũng nghiêm mặt cả lên, không nói lời nào. Không khí ở Thiên Hải các lúc này vô cùng căng thẳng.

- Chương giáo sư huynh, huynh thấy Lệnh Hồ lần này trùng kích vào Nguyên Anh có mấy phần thành công?

Cần Lục phong Ngô Đạo Tử rốt cuộc mở miệng lên, hỏi.

Phong Thái Xung thờ dãi, không hề nói gì. Nhưng trong lòng mọi người hiểu rõ, ngay cả vị chương giáo này cũng thấy việc Lệnh Hồ lần thứ chín trùng kích vào Nguyên Anh này cũng không mấy khả quan.

Ly Cửu phong Kiều Xung hơi chớp mắt, hung ác nói:

- Nếu như lần này Lệnh Hồ lại kết Anh thất bại thì ta nghĩ chúng ta nên chuyển đổi vị trí đại sư huynh đi. Vị trí đại sư huynh Hoa Nghiêm tông chúng ta không thể để cho một vị đệ tử Kết Đan đại viên mãn chiếm lấy được? Phải biết rằng, chính vì chuyện này mà Hoa Nghiêm tông chúng ta đã bị các môn phái khác nhạo báng nhiều lần. Chương giáo sư huynh, huynh thấy...

- Kiều sư đệ, nếu như Lệnh Hồ kết Anh thất bại, lui khỏi vị trí đại sư huynh thì đệ thấy người nào sẽ kế nhiệm vị trí đó đây?

Chấn Tâm phong Mạc Kiếm Ly thần nhiên nói:

- Là Hà Thái Hư? Hay là Âm Cửu Trọng?

- Lời này của Mạc sư huynh là có ý gì?

Kiều Xung lạnh lùng nói:

- Người nào muốn làm đại sư huynh thì phải xem tu vi của người đó ra sao, sao lại có ý nói ta cho ai làm đại sư huynh thì người đó là đại sư huynh? Chẳng lẽ sư huynh cho rằng ta để cho Lệnh Hồ thôi vị là muốn tranh giành cho đệ tử của ta?

Mạc Kiếm Ly cười lạnh:

- Kiều sư đệ cũng không cần như thế. Hà Thái Hư cùng Âm Cửu Trọng đều xuất thân từ Ly Cửu phong của Kiều sư đệ, lại còn được Kiều sư đệ cho dùng Phách Ly đan, tu vi hiện nay đã là Nguyên Anh trung kỳ rồi. Thử hỏi một khi Lệnh Hồ hạ vị, trừ đệ tử của Kiều sư đệ ra thì còn có ai ngồi được ở

vị trí đại đệ tử chứ? Kiểu sư đệ tính toán cũng rất hay! Bỏ tiền vốn cũng thật nặng đó!

- Phách Ly đan là do ta hao tổn nhiều tài liệu lắm mới được hai quả từ Đan Vương Thi Vô Nhạc, Hà Thái Hư cùng Âm Cửu Trọng đều là đệ tử kiệt xuất của ta, ta dùng phương đan đó tăng tu vi của họ lên thì có gì là sai. Ta cũng không như những người keo kiệt khác, có đồ tốt cứ khư khư giữ riêng cho mình...

- Đủ rồi!

Phong Thái Xung cau mày, giận dữ nói:

- Cùng một tông môn, tranh giành thì có gì tốt hả? Thân là trưởng lão tông môn, các ngươi có thấy mình mất phong độ không hả?

Chẳng trách Phong Thái Xung tức giận được. Thật sự thì tám vị trưởng lão từ trước tới giờ luôn ngầm phân cao thấp với nhau, luôn muốn hạ bệ người khác xuống. Cho dù là chính bản thân hay là môn hạ đệ tử, bọn họ đều muốn cao hơn người khác cả.

Mặc dù nói có cạnh tranh thì mới tiến về phía trước được, nhưng nếu cạnh tranh quá mức thì sẽ mất đi đoàn kết. Cùng một tông môn, nhưng nếu ở bên trong mà chia bè kết phái tranh giành cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Hoa Nghiêm tông đã được lập hơn ngàn năm, nghe nói có không ít người đã vượt qua thiên kiếp mà phi thăng lên tiên giới.

Còn chương giáo Phong Thái Xung đã đạt đến Hợp Thể hậu kỳ rồi, tám vị trưởng lão cũng đã đạt đến Hợp Thể trung kỳ, cách Hợp Thể hậu kỳ cũng chỉ một bước ngắn mà thôi.

Mà sở dĩ chín người này có tên là Cửu Cung các lão là vì Hoa Nghiêm tông luôn lấy Hoa Sơn làm trung tâm, chung quanh còn có tám ngọn núi nữa, sau đó được các vị trưởng lão bố trí thành một đại trận Cửu Cung mê tiên hộ sơn. Trừ Hoa Sơn do đích thân Phong Thái Xung trấn giữ ra, tám ngọn núi kia đều do tám vị trưởng lão trấn giữ cả.

Cửu Cung, nếu như thật sự chia ra thì có thể gọi: cung thứ nhất là Khảm; cung thứ hai là Khôn; cung thứ ba là Chấn; cung thứ tư là Tốn; cung thứ năm là Trung; cung thứ sáu là Càn; cung thứ bảy là Đoài; cung thứ tám là Cấn; cung thứ chín là Cách. Vì vậy, chín ngọn núi cũng chia ra tương ứng với chín mệnh cách trong Cửu Cung, theo thứ tự là: Khảm Nhất phong, Khôn Nhị phong, Chấn Tam phong, Tốn Tứ phong, Trung Ngũ phong (Hoa Sơn), Càn Lục phong, Đoài Thất phong, Cấn Bát phong, Ly Cửu phong.

Đây cũng là nguyên nhân mà chương môn Phong Thái Xung cùng tám vị trưởng lão được bên ngoài đặt cho cái tên Cửu Cung các lão.

Mà trừ Cửu Cung các lão ra, Hoa Nghiêm tông còn có rất nhiều đệ tử đã có tu vi hơn Nguyên Anh kỳ. Sau đại đệ tử chính là đệ tử nội đường, các đệ tử nội đường này chính là tinh anh của tông môn, chịu sự quản hạt của Trưởng Lão hội. Mỗi một vị đệ tử nội đường đều có tu vi là Xuất Khiếu kỳ!

Những đệ tử đạt đến cảnh giới Xuất Khiếu kỳ sẽ thoát ra khỏi thân phận đại đệ tử, thăng lên làm đệ tử nội đường. Đồng thời, họ cũng có cơ hội được tu luyện các công pháp cao cấp hơn của tông môn, tiếp nhận các nhiệm vụ cao cấp hơn của tông môn. Do đó, phần thưởng mà họ có được cũng cao hơn, đãi ngộ tu luyện từ đó mà hơn xa lúc trước.

Dĩ nhiên, khi một đệ tử nội đường đạt đến tu vi Phân Thần kỳ thì bọn họ cũng có thể thoát khỏi thân phận đệ tử nội đường, địa vị thăng lên làm Vô phong trưởng lão.

Cái gọi là Vô phong trưởng lão là có ý nghĩa: tuy bọn họ đã thoát khỏi thân phận đệ tử, nhưng còn chưa đạt đến trình độ có thể có một ngọn núi của riêng mình, cũng chưa có tư cách khai sơn thu đồ đệ.

Sau Vô phong trưởng lão chính là Hữu phong trưởng lão đạt đến Hợp Thể kỳ. Hữu phong trưởng lão, danh như ý nghĩa: Sau khi đạt đến địa vị này thì bọn họ đã có thể có được một ngọn núi riêng của mình, có thể khai sơn thu đồ đệ.

Cho nên, có thể nói rằng sự phân chia tu vi cảnh giới cùng địa vị tại Tu Tiên giới đều hết sức chặt chẽ. Chỉ có thực lực thì mới đạt được địa vị cùng sự tôn trọng của người khác.

Ánh mắt sắc bén của Phong Thái Xung nhìn qua tám vị trưởng lão còn lại, giọng lạnh như băng:

- Việc tạo sự cạnh tranh cho các đệ tử thì ta không phản đối, nhưng ta tuyệt không hi vọng thấy cảnh đồng môn tương tàn. Chư vị sư đệ, bất kể các ngươi có ý nghĩ gì trong lòng, ta cũng hi vọng các ngươi có thể kiềm nén xuống! Đừng để cho ta cùng tông môn thất vọng đó!

Thấy chương giáo tức giận, các vị trưởng lão khác cũng câm như hến, bộ dáng lắng nghe dạy bảo.

Phong Thái Xung tiếp tục nói:

- Về chuyện của Lệnh Hồ thì chính các ngươi cũng hiểu rõ, tình huống của hắn có chút đặc thù. Nhưng mà, đây đã là lần thứ chín hắn trùng kích vào Nguyên Anh, coi như tông môn đã cho hắn chín cơ hội. Nếu như Lệnh Hồ kết Anh thành công thì mọi người đều mừng, hắn vẫn là đại sư huynh của tất cả. Nhưng nếu thất bại...

Nói tới đây thì Phong Thái Xung hơi ngưng một chút, thờ dãi nói:

- Ta sẽ quyết định đoạt đi thân phận đại sư huynh của hần. Đến lúc đó, tu vi của hần đạt đến cảnh giới nào thì cho hần thân phận ở cảnh giới đó.

Ánh mắt của Kiều Xung sáng lên, lớn tiếng nói:

- Chương giáo sư huynh anh minh.

Phong Thái Xung tiếp tục nói:

- Nhưng mà, tình huống của Lệnh Hồ vẫn có chút đặc thù. Một khi hần bị tước đoạt địa vị đại sư huynh, ta vẫn quyết định để Tri Kiếm phong thành nơi tu luyện riêng cho Lệnh Hồ, chưa được tông môn cho phép thì không có ai được bước vào Tri Kiếm phong nữa bước. Người vi phạm, theo môn quy xử phạt!

Kiều Xung há to miệng ra, da mặt hơi nhả lại, sự bất mãn hiện lên trên khuôn mặt:

- Cái này không ổn đâu chương giáo sư huynh. Mặc dù Lệnh Hồ bị tước đoạt thân phận đại sư huynh, nhưng lại có ngọn núi riêng thì chẳng phải trở thành Hữu phong trưởng giáo sao? Một khi để cho người ngoài biết được thì chúng ta sẽ bị nhạo báng mất? Phải biết rằng, Hoa Nghiêm tông chúng ta vì sự việc "đại sư huynh thiên tài" nhiều lần kết Anh thất bại đã bị các tông phái khác cười nhạo lên án. Nếu sau này để cho bọn họ lại nói Hoa Nghiêm tông có một đệ tử chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ, nhưng đã làm Hữu phong trưởng lão thì ta cũng không biết bên ngoài nói tông phái chúng ta sao nữa?

Phong Thái Xung nhìn Kiều Xung một cái lạnh lùng, nói:

- Kiều sư đệ nghĩ nhiều quá rồi thì phải? Tri Kiếm phong mấy năm nay vẫn là nơi tu luyện của Lệnh Hồ, chẳng lẽ sư đệ muốn sau khi tước đoạt vị trí đại sư huynh của Lệnh Hồ xong thì phải trục xuất hần ra khỏi Tri Kiếm phong, để cho hần cùng với các đệ tử đời thứ năm tu luyện cùng thì mới được đúng không?

Kiều Xung nói:

- Chương giáo sư huynh, ý của ta cũng không phải là vậy. Ta chỉ lo lắng nếu người bên ngoài cùng đệ tử tông môn có ý kiến thì...

- Đem Tri Kiếm phong trở thành cấm địa, chưa được cho phép thì cả đệ tử trong tông cũng không được tự ý vào, người ở bên ngoài cùng các đệ tử trong tông có thể biết cái gì? Trừ phi là các vị sư đệ đang ngồi ở đây có ý đem tin tức tiết lộ ra ngoài!

Phong Thái Xung lạnh lùng nói.

- Không dám! Hết thảy đều tuân theo sự dạy bảo của chương giáo sư huynh!

Tám vị trưởng lão liên tục lắc đầu, đứng dậy khom người nói.

Phong Thái Xung cũng không nói câu nào nữa, hần đứng dậy đi ra khỏi Thiên Hải các, sau đó nhìn về phương hướng của Tri Kiếm phong.

Tám vị trưởng lão khác cũng đứng phía sau Phong Thái Xung một cách trang nghiêm, ngăm nhìn về phía Tri Kiếm phong.

Mặc dù Kiều Xung rất bất mãn với kết quả, nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa. Chẳng qua, trong nội tâm thì không khỏi cười lạnh: "Lệnh Hồ ơi Lệnh Hồ, ngươi được xem là thiên tài trong thiên tài, nhưng có sao lại nhiều lần kết Anh thất bại? Rốt cuộc ngươi là thiên tài hay phế tài đây?"

Sau khi yên lặng đứng ở ngoài Thiên Hải các khoảng một chun trà, rốt cuộc Phong Thái Xung đã có cảm ứng được điều gì đó. Ngay cả tám vị trưởng lão đứng ở phía sau cũng có cảm ứng, đồng loạt nhìn về phía Tri Kiếm phong.

Chỉ thấy trên bầu trời Tri Kiếm phong ở đằng xa đang phát ra dị tượng mất thường cũng có thể nhìn thấy, mây đen không ngừng kéo đến, sấm sét ầm ầm vang lên khắp nơi. Dị tượng này làm cho linh khí trong phương viên trăm dặm cuồng bạo hần lên, sau đó tụ tập lại thành một vòng nước xoáy. Đồng thời, dường như trong mây đen có một cỗ lực lượng nào đó làm cho cả hư không bị bề gãy vỡ, nổ ra vô số màu sắc, nhìn qua trông huyền lệ vô cùng.

Vòng nước xoáy linh khí càng lúc càng xoáy nhanh hơn, vô số linh khí bị hấp thu lại ngay giữa trung tâm, làm cho cả vòng nước xoáy tràn ngập trong màu sắc rực rỡ. Chỉ chốc lát sau, mây đen không lồ đã dần chuyển thành một vòng nước xoáy linh khí phát ra ánh sáng nhiều màu rực rỡ trên bầu trời. Nhưng từ trong khối mây đen còn sót lại lại xuất hiện những đạo sấm sét không lồ từ trong đó thoát ra, đánh tới vòng nước xoáy nhiều màu một cách mạnh mẽ, dường như muốn đánh tan vòng nước xoáy nhiều màu đó vậy!

Vòng nước xoáy nhiều màu cũng hết sức ương ngạnh, tuy không ngừng bị các đạo sấm sét đánh tới, nhưng vẫn không hề dừng xoay tròn, không ngừng ngưng kết. Tuy bị các đạo sấm sét đánh vào tạo thành những khe nứt, nhưng trong giây lát các đạo sấm sét ngừng lại thì lại có vô số linh khí tụ tập vào trong khe đó, dần dần ngưng tụ bổ sung.

Tốc độ cùng cường độ của các đạo sấm sét từ trong mây đen đánh ra càng ngày càng nhanh, nhưng linh khí do vòng nước xoáy linh khí nhiều màu tụ tập lại càng ngày càng nhiều hơn, và càng lúc càng huyền lệ hơn.

Chương 3: Chuyện Năm Xưa

Vô số người đều yên lặng chú ý đến dị tượng trên bầu trời Tri Kiếm phong. Đây đã là lần thứ chín đại sư huynh của Hoa Nghiêm tông trùng kích vào Nguyên Anh kỳ rồi, tám lần trước hẳn đều thất bại cả, lần thứ chín này có thể thành công không?

Ai ai ở Hoa Nghiêm tông đều đang khần trương muốn biết đáp án. Nhưng mà, điều họ làm được bây giờ chỉ là nhìn, chỉ là chờ đợi.

Tri Kiếm phong nằm cách Đoái Thất phong trong Cửu Cung phong khoảng năm trăm dặm về phía tây, tiếp giáp với Đăng Khí phong, Khiên Tràn phong cùng với Thu Thủy phong.

Lúc này, các ngọn núi tiếp giáp với Tri Kiếm phong đều tràn ngập người cả, bọn họ đều cảm nhận được linh khí ở trên Tri Kiếm phong đang xao động.

Cùng lúc đó, Lý Thiên Mạc đang đứng cùng với Yên Hà lục kiếm ở Khiên Tràn phong cũng nhìn thấy dị tượng ở trên bầu trời, hai mắt của hắn tỏa sáng không thôi.

Vốn hắn được Yên Hà lục kiếm dẫn tới Nhập Thất điện để ghi danh, nhưng mà đang đi giữa đường thì gặp được Ngụy Đông Thanh đứng hàng thứ ba trong các Hữu phong trưởng lão, cùng với Tôn Đạo Minh - sư phụ của Yên Hà lục kiếm. Được sự dặn dò của hai người này, Yên Hà lục kiếm đã dẫn Lý Thiên Mạc tới quan sát quá trình kết Anh của Lệnh Hồ đại sư huynh!

Lý Dục bĩu môi:

- Quá trình kết Anh của Lệnh Hồ sư huynh rất là rung động, thậm chí còn mãnh liệt hơn lần kết Anh của Bích Lạc sư huynh, nhưng có thể kết Anh thành công hay không? Ta thấy lần này cũng là thất bại mà thôi.

- Lý Dục sư huynh, người đang kết Anh lần này chính là Lệnh Hồ đại sư huynh sao?

Lý Thiên Mạc tò mò hỏi.

Lý Dục cười hắc hắc:

- Không sai! Người đang kết Anh đúng là đại sư huynh Lệnh Hồ của Hoa Nghiêm tông chúng ta, đây cũng là lần thứ chín hắn trùng kích vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Thiên Mạc sư đệ, người tới không sớm cũng không muộn mà lại tới kịp lúc, vừa nhập môn đã thấy được cảnh tượng khó thấy này.

Lý Thiên Mạc ngạc nhiên “à” một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn về sự biến hóa của dị tượng.

Vòng nước xoáy linh khí lúc này đã hội tụ lại thành một mảnh linh quang nhiều màu, phảng phất như một tấm tơ lụa trải dài trên hư không vậy. Mà sấm sét trong khối mây đen kia dường như đã tiêu hao hết khí lực, từ từ yếu ớt đi. Thi thoảng vẫn có vài đạo đánh vào trong mảnh linh quang nhiều màu kia, nhưng không thể tạo thành chút uy hiếp nào cả, chẳng qua là sự rung động nhất thời thôi.

Rốt cuộc, từ trong mảnh linh quang nhiều màu kia bắn ra một đạo linh quang đánh tan cả khối mây đen. Cùng lúc đó, có vô số linh khí ở chung quanh bị vòng nước xoáy ở ngay giữa mảnh linh quang này hấp thu một cách mạnh mẽ, ngưng tụ lại thành một trụ linh quang nhiều màu huyền lệ. Càng có nhiều linh khí được hấp thu thì cây trụ linh quang kia càng to lớn hơn, càng ngày càng chân thật. Cho đến khi linh khí ở chung quanh bị hấp thu gần hết thì vòng nước xoáy đã ngừng hấp thu, sau đó vòng nước xoáy cũng hóa thành một đóa linh quang tan vào trong cây trụ linh quang đó.

Cây trụ linh quang lúc này cao gần đến ba trăm trượng, đường kính vượt qua hai mươi thước đang từng chút từng chút bị rút ngắn đi, hiển nhiên đang bị người kết Anh thôn phệ.

Cũng không biết qua bao lâu, cây trụ linh quang đó đã hoàn toàn biến mất đi, cho đến lúc cuối thì không hề nhìn thấy một chút linh quang nào nữa cả. Chỉ yên lặng trong một thời gian ngắn ngủi, đỉnh của Tri Kiếm phong lại lần nữa phát ra ánh sáng rực rỡ. Một hư ảnh của bóng người không lồ được vô số linh quang tích tụ lại xung quanh bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh của Tri Kiếm phong, cả người của hư ảnh này long lánh sắc màu rực rỡ, làm cho người khác không dám nhìn gần.

Lúc này, linh khí trong thiên địa lại bị dao động một cách kịch liệt, chúng đang bị hư ảnh khổng lồ kia hấp thu một cách mạnh mẽ. Ngay lúc này đây, một cỗ uy áp vô hình khủng khiếp bỗng nhiên xuất hiện bao phủ toàn bộ những người dưới cảnh giới Nguyên Anh. Toàn thân Yên Hà lục kiếm bị cỗ uy áp này ép co rút lại, trán thấm đầy mồ hôi; mà Lý Thiên Mạc lúc này còn chưa bước vào con đường tu chân đã bị ép cả người bò lồm ngồm trên mặt đất, gần như hít thở không thông.

Ngay lúc hư ảnh khổng lồ trên đỉnh núi Tri Kiếm phong kia càng lúc càng chân thật, ngũ quan cũng đã có chút hiện ra thì bỗng nhiên có một sự dao động kịch liệt, ngũ quan lại lần nữa trở nên mờ mịt. Sau đó, cả hư ảnh cũng trở nên rung động một cách mạnh mẽ, linh quang ở quanh người càng lúc càng hỗn loạn đến nỗi không thể nhìn ra hư ảnh của hình người nữa.

Àm!

Sau tiếng nổ âm đó, vô số linh quang chợt vỡ vụn thành hàng tỷ mảnh nhỏ, hư ảnh khổng lồ cũng biến mất trong hư không.

- Thất bại...rồi!

Mọi người ngơ ngác nhìn cổ ánh sáng rực rỡ hoàn toàn mất đi trên đỉnh núi Tri Kiếm phong, cảm thụ được linh khí đang dao động trong thiên địa bình thường trở lại thì tất cả mọi người đều biết một chuyện: Đại sư huynh của Nghiêm Hoa tông - Lệnh Hồ, lần thứ chín trùng kích Nguyên Anh thất bại!

- Ài...!

Vô số tiếng thở dài, tiếc hận...cùng với chút âm thanh nhạo báng từ khắp nơi Hoa Nghiêm tông vang lên!

- Lần thứ chín rồi, vẫn thất bại sao?

Trên một ngọn đỉnh đài ở trên Thu Thủy Phong, Nạp Lan Bạch Y với một thân bạch y bỗng bình yên lặng nhìn về Tri Kiếm phong, trong con mắt nhu hòa hiện lên sự thương tiếc:

- Lệnh Hồ đại sư huynh, huynh...còn có thể tiếp tục kiên trì không?

Bỗng nhiên có một đạo kiếm quang chói mắt từ nơi xa đang hướng tới Tri Kiếm phong, trên phi kiếm đó là một đạo thân ảnh vô cùng mềm mại.

Nhìn thấy đạo thân ảnh đó, Nạp Lan Bạch Y phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ:

- Vũ Nhược sư muội, muội vẫn là người quan tâm đến Lệnh Hồ sư huynh nhất. Cũng chỉ có muội mới có tư cách dám yêu dám hận như vậy a....

Vũ Nhược trong lời nói của Nạp Lan Bạch Y chính là nữ nhi duy nhất của chương giáo Phong Thái Xung - Phong Vũ Nhược, nàng cũng là tiểu sư muội duy nhất trong vị trí các đại đệ tử.

Phong Vũ Nhược vốn sùng bái đại sư huynh thiên tài Lệnh Hồ từ nhỏ, cũng dưới sự chỉ dẫn của Lệnh Hồ mà Vũ Nhược mới ôm ấp tình cảm, lấy hắn làm mục tiêu, tích cực tu luyện. Bởi vì tư chất tu chân của Vũ Nhược vốn đã cao, hơn nữa còn có sự sùng ái của phụ thân mình là chương giáo Phong Thái Xung cùng với các vị trưởng lão, nên tu vi của nàng tiến triển rất nhanh, chưa đầy bốn mươi tuổi mà nàng đã trùng kích vào Nguyên Anh kỳ thành công, trở thành tiểu sư muội duy nhất trong hàng các đại đệ tử.

Bởi vì Cửu Châu đại lục có quan hệ với người tu tiên, cho nên tuổi thọ giữa con người và người tu tiên rất khác nhau. Người phàm khi đến hai mươi được coi là trưởng thành, ba mươi là tráng niên, bốn mươi là trung niên, năm mươi là già nua, còn người tu tiên thì hoàn toàn khác. Người tu tiên trước phải trải qua giai đoạn tẩy kinh phạt tủy, thoát thai hoá cốt thì mới bắt đầu đi vào cánh cửa tu chân. Mà tu tiên lại tốn hao rất nhiều năm tháng, mỗi lần bế quan đến trăm năm cũng là chuyện rất bình thường.

Khi đã hoàn thành xong giai đoạn tẩy kinh phạt tủy, thoát thai hoá cốt thì thọ nguyên sẽ tăng lên ít nhất là hai trăm tuổi, mà một khi tu luyện đến giai đoạn nhất định thì thọ nguyên cũng tăng theo lên. Tỷ như sau khi kết Đan thành công thì coi như người tu tiên đã bước một chân vào cánh cửa trường sinh.

Cho nên, chỉ khi người tu tiên bước qua được cánh cửa ấy mới được gọi là trưởng thành. Dù sao, đối với người tu tiên mà nói, ngoài việc ngồi xuống luyện khí, cầu thông thiên địa linh khí, rồi đi lịch lãm ngoại giới thì tất cả thời gian còn lại đều trống không cả.

Có hay không có thiên phú cùng phúc duyên chân chính với tu tiên thì phải xem thử người có thể thuận lợi kết Đan trước năm mươi tuổi hay không đã. Một khi thuận lợi kết Đan thì thọ nguyên hai trăm tuổi sẽ tăng lên đến ba trăm tuổi, cũng bắt đầu có hi vọng trùng kích vào Nguyên Anh kỳ.

Cũng chỉ có kết Đan thành công thì mới xem đã hoàn thành giai đoạn thứ hai của việc thoát thai hoá cốt, thọ nguyên cũng tăng lên thêm năm trăm năm nữa, cộng lại tất cả là được tám trăm tuổi!

Vị đại sư huynh thiên tài của Hoa Nghiêm tông, người mà Phong Vũ Nhược đã sùng bái từ nhỏ có danh hiệu "đại sư huynh thiên tài", chính là vì tư chất tu tiên của hắn quả là rất kinh người, không người nào có thể sánh bằng.

Lệnh Hồ vào Hoa Nghiêm tông lúc mười tuổi, mười ba tuổi đã đạt đến Luyện Khí kỳ đại viên mãn; mười lăm tuổi Trúc Cơ thành công, sau đó mỗi năm đều tăng lên một cảnh giới. Vào năm mười tám tuổi thì Lệnh Hồ đã đạt được đến Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, mười chín tuổi đã kết Đan thành công. Mà hắn cũng không làm cho người ta thất vọng, vào năm hai mươi hai tuổi thì đã đạt đến Kết Đan kỳ đại viên mãn, tùy thời đều có thể trùng kích vào cảnh giới Nguyên Anh.

Tốc độ tu luyện kinh người của Lệnh Hồ để cho tất cả mọi người ở Tu Tiên giới chắc lưỡi thở dài không thôi, mọi người đều công nhận hắn đúng là siêu cấp thiên tài của Tu Tiên giới! Thậm chí, ai ai cũng cho rằng Lệnh Hồ sẽ là người đầu tiên tháo gỡ được xiềng xích không người nào phi thăng được trong ba ngàn năm nay!

Nhưng điều làm cho người ta tiếc hận chính là kể từ khi đạt đến cảnh giới Kết Đan kỳ đại viên mãn thì Lệnh Hồ lại áp chế tu vi của mình, không hề trùng kích vào Nguyên Anh. Mãi đến ba năm sau, khi Lệnh Hồ đã hai mươi lăm tuổi thì hắn mới bắt đầu trùng kích vào Nguyên Anh kỳ!

Điều làm cho mọi người mở rộng tầm mắt nhất chính là lần này Lệnh Hồ lại thất bại trong việc trùng kích vào Nguyên Anh kỳ!

Đó là lần đầu tiên Lệnh Hồ trùng kích Nguyên Anh thất bại, mà hậu quả của việc thất bại chính là tu vi của hắn không ngờ đã tụt xuống đến Trúc Cơ kỳ.

Siêu cấp thiên tài kết Anh thất bại đã làm cho người ta giật mình lắm rồi, nhưng việc kết Anh thất bại lại làm cho tu vi tụt xuống nhiều cảnh giới như vậy thì làm cho nhiều người tu tiên không biết phải nói gì nữa.

Phải biết rằng, hậu quả của việc kết Anh thất bại từ trước giờ tới đa chỉ là rơi xuống Kết Đan trung kỳ mà thôi. Nhưng Lệnh Hồ lại từ Kết Đan kỳ đại viên mãn rơi thẳng xuống Trúc Cơ sơ kỳ thì mọi người khó hiểu vô cùng.

Từ các trưởng bối trong Tu Tiên giới, cho đến các trưởng lão của Hoa Nghiêm Tông vì điều này mà đã hao tâm tốn khí nghiên cứu trong một thời gian dài, nhưng vẫn không có kết luận gì.

Còn Lệnh Hồ thì sao? Mặc dù hắn kết Anh thất bại, cảnh giới rơi thẳng xuống Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng dường như tâm tình của hắn vẫn vô cùng hài lòng, vẫn không hề nóng nảy bức tức, thái độ vô cùng ôn hòa.

Tuy cảnh giới Lệnh Hồ rớt thẳng xuống Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng tông môn không vì vậy mà tước đoạt vị trí đại sư huynh của hắn, cũng không có người nào trong tông môn có dị nghị gì.

Dù sao, siêu cấp thiên tài vẫn là siêu cấp thiên tài. Mặc dù lần kết Anh đầu tiên đã thất bại, nhưng với tư chất kinh khủng của hắn thì việc lần nữa trùng kích vào Nguyên Anh kỳ chỉ là trong thời gian ngắn mà thôi.

Mà bản thân Lệnh Hồ cũng không hề làm người khác thất vọng. Mặc dù rơi thẳng xuống Trúc Cơ sơ kỳ nhưng tốc độ tu luyện của hắn vẫn kinh khủng như trước, mỗi năm đều tăng lên một cảnh giới. Cho đến tám năm sau, cảnh giới của Lệnh Hồ lại lần nữa đạt đến cảnh giới Kết Đan kỳ đại viên mãn, lúc này hắn mới có ba mươi ba tuổi.

Lần này hắn không hề áp chế cảnh giới thêm ba năm như lần trước, trải qua ba tháng điều chỉnh, sau khi tinh thần cùng thân thể đạt đến trạng thái tốt nhất thì hắn bắt đầu trùng kích vào Nguyên Anh kỳ lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lệnh Hồ

Lần thứ hai, Lệnh Hồ kết Anh thất bại!

Tám năm sau, lần thứ ba Lệnh Hồ kết Anh thất bại!

Tám năm sau nữa, lần thứ tư Lệnh Hồ kết Anh thất bại!

Lại thêm tám năm, lần thứ năm Lệnh Hồ kết Anh thất bại!

Việc siêu cấp thiên tài nhiều lần kết Anh thất bại làm cho rất nhiều người đang mong chờ vào hắn dần dần thất vọng đi. Ngay cả những người vốn hâm mộ sùng bái hắn cũng bắt đầu nhạo báng và giễu cợt hắn.

Cũng vào năm hắn kết Anh thất bại lần thứ tư thì nữ nhi của Phong Thái Xung ra đời, lúc đó Lệnh Hồ đã bước vào tuổi sáu mươi! Vào lúc này thì coi như hắn đã trưởng thành, từng bước từng bước vào thời kỳ tráng niên.

Câu chuyện của Lệnh Hồ dần dần được các đệ tử tông môn truyền miệng nhau, không bao lâu sau thì truyền vào tai của Phong Vũ Nhược đang từ từ lớn lên. Đối với vị đại sư huynh thiên tài này, có thể nói là Phong Vũ Nhược luôn tràn đầy sự sùng kích và ngưỡng mộ.

Mặc dù Lệnh Hồ nhiều lần kết Anh thất bại, nhưng với việc cảnh giới của hắn mỗi năm tăng lên một cách vững vàng thì không hề có ai dám phủ nhận thiên phú của hắn cả. Chỉ là, dường như cánh cửa kết Anh đã trở thành sự nguyên rủa đối với vị siêu cấp thiên tài này mà thôi.

Lần thứ chín, kết Anh thất bại!

Tâm của mọi người lần này đã chết, ngay cả các trưởng lão trong tông môn cũng đã hoàn toàn bỏ qua hắn.

Siêu cấp thiên tài thì thế nào? Một khi thiên tài dừng bước tại cánh cửa Nguyên Anh kỳ, chỉ cần qua thêm mấy trăm năm nữa thôi, hắn sẽ còn không

bằng những người có tư chất bình thường nhưng kết Anh thành công.

Nếu như nói lần một; lần hai; lần ba là vì một nguyên nhân nào đó. Nhưng đây đã là lần thứ chín rồi, chín lần kết Anh thất bại thì chỉ còn một thuyết pháp thôi: Hẳn không hề có phúc duyên với tu tiên! Cho dù ngươi là thiên tài, cho dù tốc độ tu luyện của ngươi rất nhanh, nhưng ngươi không kết Anh được thì ngươi đã không có phúc duyên với tu tiên. Thành tựu cả đời cũng chỉ đành dừng bước ở chỗ này!

Tiếng chuông du dương dần dần im lặng đi sau khi vang lên tiếng chuông thứ tám mươi mốt. Sau đó, trưởng lão hội truyền xuống một tin:

- Xét thấy đại sư huynh Lệnh Hồ lần thứ chín kết Anh thất bại, tu vi nay đã rơi xuống Trúc Cơ sơ kỳ. Từ việc chín lần thất bại thì có thể kết luận rằng: mặc dù thiên phú của Lệnh Hồ rất cao, nhưng không có phúc duyên với Nguyên Anh kỳ, cũng không có năng lực ngồi vào vị trí đại sư huynh. Y theo môn quy, hủy bỏ thân phận đại sư huynh đời thứ nhất của Lệnh Hồ, và một lần nữa gắn cho Lệnh Hồ thân phận đệ tử đời thứ chín. Đồng thời, bắt đầu phong bế Tri Kiếm phong - nơi tu luyện của Lệnh Hồ trong mấy năm qua, nếu chưa được sự cho phép của trưởng lão hội và chương giáo thì không ai được phép tiến vào, càng không được lên nhìn xem bất cứ điều gì trong đó. Người vi phạm, y theo môn quy xử trí!

- Nay vị trí đại sư huynh còn trống, nên tông môn sẽ chọn ra người ưu tú nhất kế nhiệm vị trí này trong lần tông bi đại hội vào ba tháng sau!

Tin tức này nhanh chóng được truyền khắp Hoa Nghiêm tông, tất cả đệ tử chỉ trong thời gian ngắn đã biết được. Ngay cả Lệnh Hồ kết Anh thất bại ở Tri Kiếm phong cũng biết được.

Trong lúc mọi người rối rít nghị luận thì vị đại sư huynh này vẫn đang yên lặng ngồi ở trên đài kết Anh ở Tri Kiếm phong. Bộ dáng của hắn lúc này vẫn vô cùng ôn hòa, trầm ổn, không hề có chút ừ ừ nào.

Lần thứ chín kết Anh thất bại, số tuổi của hắn cũng đã đến tám mươi chín tuổi rồi. Tuy nhiên, tướng mạo của hắn vẫn như lúc hai mươi lăm tuổi, không những không có chút tang thương hay chán ghét, mà từ trên người của hắn còn tỏa ra ý chí chiến đấu vô hạn, sự sống khôn cùng.

Tướng mạo của Lệnh Hồ cũng không xuất chúng lắm, nhưng cặp mắt của hắn dường như có thể nhìn thấu tâm linh của tất cả mọi người vậy - vô cùng sáng ngời và trong vắt. Đôi mắt tương đối mỏng, đôi lông mày cong vể lên sự kiên nghị cố chấp, khuôn mặt tuy trầm tĩnh nhưng hiện ra nét tự tin đáng có.

Đây là khí chất của một người vừa kết Anh thất bại hay sao?

Cho dù đã nhiều lần kết Anh thất bại, nhưng Lệnh Hồ vẫn không có chút tức giận nào. Ngay cả khi nhận được tin tức mình đã bị phế truất khỏi vị trí đại sư huynh từ ngọc giản, thậm chí là từ đây bị giam lỏng trong Tri Kiếm phong thì tâm tình của hắn vẫn không có chút dao động nào cả.

- Đại sư huynh, đại sư huynh!

Một đạo kiếm quang từ xa phóng tới, người còn chưa tới thì tiếng nói đã truyền tới rồi.

- Tiểu sư muội, sao muội lại tới đây!

Lệnh Hồ cười khổ một cái, vỗ vỗ bụi ở trên người rồi đứng dậy.

- Đại sư huynh!

Kiểm quang lóe lên, ngay lúc thân ảnh đáp xuống thì phi kiếm cũng trở về trong vỏ.

- Đại sư huynh, huynh ngàn vạn lần không nên nổi giận, nhất định không được mất đi lòng tin. Muội tin tưởng huynh nhất định có thể làm được, muội sẽ đi thỉnh cầu lão tổ tông, muội sẽ nói với bọn họ đi tìm kiếm những đan dược tốt nhất cho huynh. Bọn họ rất thương muội, nhất định sẽ đồng ý thôi.

Phong Vũ Nhược vừa thoát khỏi phi kiếm thì đã vội nắm tay áo của Lệnh Hồ, vội vàng nói.

Lệnh Hồ nhìn Phong Vũ Nhược tràn đầy yêu thương, bàn tay khẽ xoa đầu rồi cười nói:

- Tiểu sư muội, muội nhìn ta có chút nổi giận hay nản chí nào không? Thấy ta mất tự tin lắm sao?

Nhìn thấy khuôn mặt của Lệnh Hồ vẫn luôn tươi cười, sự tự tin vẫn tràn ngập trong đôi mắt kia thì tâm trạng lo lắng của Phong Vũ Nhược cũng từ từ hạ xuống.

- Đại sư huynh, huynh thật không có chuyện gì chứ?

Phong Vũ Nhược cẩn thận hỏi lại.

Lệnh Hồ đứng thẳng lại, khẽ nói:

- Ta không sao, cũng không phải là kết Anh thất bại như những lần trước đó sao, muội có thấy ta có chút thay đổi nào không? Yên tâm đi, tiểu sư muội, ta không sao đâu. À, muội đã đạt đến Nguyên Anh kỳ rồi, có lẽ sau này ta nên gọi muội là sư tỷ a.

- Chán, người ta lo lắng cho huynh như vậy mà huynh còn đi trêu chọc người ta!

Phong Vũ Nhục sùng nịnh đánh Lệnh Hồ một cái:

- Cho dù muội có đạt đến cảnh giới nào thì huynh vĩnh viễn vẫn là đại sư huynh Lệnh Hồ mà muội sùng bái nhất!

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười, khuyên nhủ:

- Được rồi, muội cũng thấy đấy, huynh không sao cả. Tri Kiếm phong cũng gần bị phong bế rồi, muội hãy trở về đi. Nhớ kỹ, chăm chỉ tu luyện vào, hi vọng lần gặp sư muội sau này, muội có thể mang lại cho ta sự vui mừng.

- Tri Kiếm phong muốn phong bế? Tại sao?

Phong Vũ Nhục kỳ quái hỏi.

Lệnh Hồ không chút để ý mà đem ngọc giản truyền tin cho Phong Vũ Nhục xem.

Phong Vũ Nhục nhận lấy ngọc giản truyền tin, thần thức quét qua một cái. Ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn đi, nước mắt cơ hồ tuôn ra:

- Tại sao phụ thân có thể làm như vậy? Không được, muội phải đi hỏi người. Tại sao bọn họ có thể phế bỏ thân phận đại sư huynh của huynh chứ? Lại còn phải phong bế Tri Kiếm phong nữa, cái này không phải là giam lỏng sao?

Lệnh Hồ vội vàng kéo Phong Vũ Nhục, nói:

- Nha đầu ngốc, trưởng lão hội quyết định như vậy tất nhiên có đạo lý riêng của họ. Rồi hãy nói, ta cũng không bắt mẫn, hơn nữa ta cảm thấy làm như vậy rất là thỏa đáng, không còn gì là tốt hơn nữa, muội đừng đi gây chuyện đó. Tuy lần này ta kết Anh thất bại, cảnh giới đã rơi thẳng xuống cảnh giới Trúc Cơ kỳ, tông môn đã hủy bỏ thân phận đại sư huynh của ta; nhưng lại không trực xuất ta ra khỏi Tri Kiếm phong, ngược lại vẫn để ta ở đây yên tâm tu luyện, không cần cùng các đệ tử đời thứ chín đứng cùng với nhau, đây đã là an bài tốt rồi. Có phải trừ việc mất một thân phận ra thì tất cả mọi việc vẫn như cũ, đúng không nào? Nghe ta nói, tiểu sư muội. Không cần phải lo lắng cho ta, lại càng không nên có sự bất bình gì. Ta rất khỏe, rất tốt, nếu như muội tin tưởng ta thì phải nhớ kỹ rằng Lệnh Hồ đại sư huynh tuyệt đối sẽ không làm cho muội thất vọng. Sẽ có một ngày, Lệnh Hồ đại sư huynh danh phù kỳ thực sẽ chân chính trở thành đại sư huynh thật sự của tiểu sư muội người. Cho nên, tiểu sư muội người phải cố gắng tu luyện hơn nữa, không được để cho ta dễ dàng vượt qua! Biết không? Nếu như muội có thể giành lấy thứ hạng cao ở tông bị đại hội này thì ta còn vui hơn nữa đó!

Rốt cuộc Phong Vũ Nhục đã bị Lệnh Hồ khuyên nhủ được, nhưng lúc ra đi thì chân mày của tiểu nha đầu này vẫn nhíu chặt lại, có thể thấy nàng vẫn không yên lòng chút nào. Chẳng qua, đúng là Lệnh Hồ ở bên ngoài vẫn luôn trầm tĩnh ôn hòa, tràn đầy tự tin, cho dù nàng có lo lắng thì cũng không biết phải mở lời như thế nào nữa.

Nhìn thấy thân ảnh Phong Vũ Nhục phi kiếm ra xa dần, đôi mắt trong veo sáng ngời của Lệnh Hồ đã hiện ra chút mất mát cô đơn.

Đứng ở trên đỉnh đá, Lệnh Hồ yên lặng nhìn trời cao, gió thổi qua người làm cho vạt áo cùng tóc của hắn tung bay trong gió, một cỗ khí chất phiêu dật cũng từ trên người của hắn yên lặng phát ra.

Không hề có ai biết rằng, tuy bề ngoài Lệnh Hồ vẫn trầm tĩnh như thế, nhưng thực tế nội tâm của hắn lúc này lại đang vô cùng xao động cùng với cảm xúc mãnh liệt.

Không phải là nản chí, không phải là bất mãn, lại càng không phải là tuyệt vọng! Mà là vô cùng phản chấn, vô cùng tự hào cùng kiêu ngạo!

Người ngoài đều nói rằng Lệnh Hồ chín lần kết Anh thất bại, từ vị trí siêu cấp thiên tài trở thành phế tài không có phúc duyên với Nguyên Anh kỳ. Nhưng không ai hay biết rằng hắn có một bí mật không muốn cho người nào biết cả!

Điều bí mật này chính là Lệnh Hồ không phải kết Anh thất bại! Trên thực tế, chỉ cần Lệnh Hồ nguyện ý thì hắn đã có thể thuận lợi trùng kích vào Nguyên Anh kỳ khi hắn đạt đến Kết Đan đại viên mãn vào lúc hai mươi hai tuổi, hơn nữa còn là trăm phần trăm kết Anh thành công!

Nhưng mà, Lệnh Hồ không hề làm vậy, hắn đã cố ý áp chế cảnh giới ba năm, lại còn cố ý kết Anh thất bại nữa!

Tất cả đều vì vào lúc hắn đạt đến Kết Đan đại viên mãn lần đầu tiên, và khi chuẩn bị trùng kích vào Nguyên Anh kỳ thì đột nhiên hắn tự lĩnh ngộ ra được một bộ công pháp thần kỳ, và chưa có ai từng thử qua cả.

Lợi dụng ba năm thời gian áp chế cảnh giới, Lệnh Hồ không ngừng thôi diễn bộ công pháp thần kỳ do chính mình lĩnh ngộ ra. Cho đến khi có thể thử nghiệm được thì hắn mới chánh thức lấy chính mình làm người thí nghiệm, lợi dụng linh khí không lồ gần như thực chất có được lúc trùng kích vào Nguyên Anh kỳ để đánh sâu vào trong linh hồn của mình, khiến cho ba hồn bảy vía vô hình vô tướng thành công hóa hình ra để nhất hồn "Thiên Hồn", chứ không phải là Nguyên Anh!

Ranh giới của thiên tài cùng kẻ điên trước giờ rất mong manh! Có thể nói Lệnh Hồ là một kẻ điên, nhưng thực chất hắn cũng là một thiên tài thật sự. Vì để thực hiện được bộ công pháp thần kỳ do chính hắn thôi diễn ra, hắn đã bỏ qua đại đạo kết Anh. Hơn thế, hắn còn lợi dụng linh khí khổng lồ để đi trùng kích vào trong linh hồn yếu ớt. Nhưng...hắn thật sự đã thành công!

Không sai, Lệnh Hồ đúng là lợi dụng lực lượng bàng bạc của linh khí lúc kết Anh để tu luyện, mà công pháp hắn tu luyện lại chính là một bộ công pháp do chính hắn lĩnh ngộ ra: Chứng Hồn quyết!

Phải biết rằng người có ba hồn bảy vía, hợp thành thập phương chi niệm!

Ba hồn đó là: Thiên Hồn, Địa Hồn, Mệnh Hồn!

Bảy phách: nhất phách Thiên Xung, nhị phách Linh Tuệ, tam phách là Khí, tứ phách là Lực, ngũ phách Trung Xu, lục phách là Tinh, thất phách là Anh.

Ai ai cũng biết ba hồn bảy vía của người đưa phân chia cẩn thận, nhưng chưa hề có ai chạm tới hoặc nhận biết được một cách cụ thể hồn phách này, cũng không có biện pháp khiến cho chúng phải hóa hình thật sự!

Bởi vì linh hồn của nhân loại thực sự quá nhỏ, cho nên căn bản không thể nào thấy được ba hồn bảy vía. Ba hồn bảy vía đó luôn tồn tại trong ý thức của nhân loại, chúng vô cùng yếu ớt. Một khi mất đi ý thức thì linh hồn cũng lâm vào trạng thái ngủ say, khi nào ý thức vẫn chưa tỉnh lại thì linh hồn sẽ không bao giờ thức tỉnh được!

Nhưng bộ "Chứng Hồn quyết" do chính Lệnh Hồ thời diễn ra đã thay đổi hết thảy!

Đây là một bộ công pháp tu luyện linh hồn, hơn nữa còn làm cho linh hồn không ngừng lớn mạnh lên!

Vào lần đầu tiên hắc kết Anh, hắc đã lợi dụng linh khí khổng lồ có được lúc kết Anh đánh sâu vào không gian hư vô của linh hồn, rồi thành công thúc dục ra được một khối hình thể mờ lung. Dưới sự cạo rửa của linh khí khổng lồ, khối hình thể mờ lung đó rốt cuộc từ từ lớn mạnh lên, ngay lúc linh khí gần hết thì hắc đã kích thích thành công toàn bộ lực lượng của Kết Đan kỳ trong cơ thể, làm cho tam hồn bảy vía luôn ở chung một chỗ phải chia ra, đồng thời còn hóa hình thành công ra chứa tể linh hồn - "Thiên Hồn"!

Cũng vì dùng hết toàn bộ lực lượng Kết Đan kỳ để hóa hình ra Thiên Hồn, cho nên mới làm cho tu vi Lệnh Hồ sau khi kết Anh thất bại rớt thẳng xuống Trúc Cơ kỳ!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thần Niệm

Từ cách nhìn của người bên ngoài thì Lệnh Hồ đã chín lần kết Anh thất bại, hắc đã không còn xứng đáng với cái tên siêu cấp thiên tài nữa, mà phải gọi là phế tài mới đúng.

Nhưng đối với Lệnh Hồ thì chín lần kết Anh thất bại đó lại là chín lần thành công!

Tam hồn thất phách, hợp lại thành thập phương chi niệm. Hôm nay, ngoại trừ Mệnh Hồn còn chưa được ngưng tụ ra thì hắc đã có nhị hồn thất phách, tổng cộng là cửu niệm!

Lúc này, trong tinh thần thức hải rộng lớn của Lệnh hồ có hai khối hình thể tương đối chân thật, thậm chí còn có cả ngũ quan hắc hoi nữa. Hai khối hình thể này chính là hai khối thần hồn, cũng chính là Thiên Hồn cùng Địa hồn, và hai khối thần hồn này tựa như đang ngồi bàn luận với nhau vậy.

Mà ở bên cạnh hai thần hồn chính là hình thể của bảy người khác, nhưng toàn thân của họ lại tối đen, đây chính là bảy thần phách của Lệnh Hồ.

Bảy thần phách bóng đen, có người thì ngồi xuống luyện khí; hoặc tập luyện quyền cước; tu tập thể thuật; hoặc phiêu hốt không chừng, luyện tập thân pháp; hoặc là hai tay đối chiến, luyện tập đạo pháp. Bảy thần phách, hành động của từng người đều khác nhau, đều có thần niệm riêng của mình, hoàn toàn có thể làm nhiều chuyện khác nhau trong cùng một lúc.

Lệnh Hồ ngồi ở trên đỉnh đá lúc này như đang quan sát chín đứa con của mình vậy, cảm nhận được sự độc lập hoàn toàn của hồn phách trong tinh thần thức hải do chính mình tạo ra, thì nội tâm của hắc tràn đầy sự kiêu ngạo cùng tự hào khôn cùng.

Lệnh Hồ đúng là thiên tài, hơn nữa còn thuộc dạng siêu cấp thiên tài nữa.

Thật ra, trên thế gian không phải là không có công pháp tu luyện linh hồn, thậm chí còn có pháp quyết triệu ra hồn phách nữa. Trong đó, nổi tiếng nhất phải là công pháp của hai đại tông phái tu tiên: Thần Đạo tông cùng với Mao Sơn phái.

Nhưng mà, nếu như đem công pháp của bọn hắc so với Chứng Hồn quyết của Lệnh Hồ thì đúng là như đom đóm so với ngôi sao vậy.

Đây không phải là Lệnh Hồ kiêu ngạo, mà là sự tự tin tuyệt đối của hắc.

Càng nghiên cứu Chứng Hồn quyết, càng thôi diễn cùng luận chứng môn công pháp này, Lệnh Hồ càng cảm thấy kinh hãi với sự cường đại của công pháp này.

Không nói gì khác, chỉ việc hồn phách của hắn nay đã phân ra thành nhị hồn thất phách thì đã khiến cho thần niệm của hắn không biết đã tăng lên bao nhiêu lần rồi!

Mà theo Tu Tiên giới, theo sự tăng lên của cảnh giới, thì pháp thuật được coi là cơ bản nhất cũng như thực dụng nhất cần phải nắm giữ chính là thần niệm.

Ngoài việc giúp cho người tu tiên nhìn thấy tu vi của người khác, thần niệm còn có thể giúp cho người tu tiên quan sát được động tĩnh của thiên địa trong một phạm vi nhất định. Tu vi càng cao thì phạm vi thần niệm nắm giữ cũng càng rộng hơn.

Đối với các tu sĩ cấp cao, thần niệm còn là một năng lực công kích nữa. Một khi các tu sĩ có thần niệm kém xa bị thần niệm của các tu sĩ cấp cao quét qua thì kết quả chắc chắn là hồn phi phách tán!

Bởi vậy, có thể thấy tác dụng của thần niệm là vô cùng to lớn. Nó cũng giống như một bản năng hạ nhất của người tu tiên vậy, là tay chân không thể thiếu được. Nếu như thiếu nó, mỗi khi các tu sĩ muốn quan sát việc gì cũng vô cùng khó khăn, có khi còn không làm được.

Lúc này, tuy tu vi của Lệnh Hồ đã rút thẳng xuống Trúc Cơ kỳ, nhưng thần niệm của hắn mạnh hơn tu sĩ Trúc Cơ kỳ không biết bao nhiêu ngàn lần. Thậm chí, so với thần niệm của tu sĩ Kết Đan kỳ cũng mạnh hơn không biết bao nhiêu trăm lần.

Vì tu vi cao nhất của Lệnh Hồ trước giờ chỉ tới Kết Đan kỳ đại viên mãn, cho nên không biết thần niệm của các tu sĩ Nguyên Anh kỳ, Xuất Khiếu kỳ, Phân Thân kỳ, Hợp Thể kỳ và Độ Kiếp kỳ là bao nhiêu. Thành ra hắn cũng không biết được thần niệm của mình hiện giờ đã ngang với cảnh giới nào rồi.

Tu sĩ đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ đã có thể phóng thần niệm ra ngoài, nhưng phạm vi rộng nhất cũng chỉ có trăm thước mà thôi, trung kỳ là năm trăm thước, hậu kỳ là tám trăm thước, còn đến đại viên mãn là ngàn thước.

Khi đạt đến Kết Đan kỳ thì cho dù là sơ kỳ hay đại viên mãn, một khi đưa thần niệm ra quét thì phạm vi tối đa chỉ có năm ngàn thước mà thôi, chỗ khác chính là cường độ của thần niệm. Mặc dù thần niệm ở cảnh giới Kết Đan sơ kỳ cũng khuếch tán ra được phạm vi năm ngàn thước, nhưng vì thần niệm phân tán quá nhiều nên việc cảm ứng động tĩnh thiên địa rất là mơ hồ, chỉ khi thần niệm tập trung lại một chút thì mới hiện rõ ràng lên. Thần niệm của Kết Đan đại viên mãn lại khác hoàn toàn, thần niệm có thể tùy thời khuếch tán ra khắp năm ngàn thước, hơn nữa mọi động tĩnh của thiên địa đều được cảm ứng rất rõ ràng, giống như cả thiên địa đều ở trong bàn tay của mình vậy.

Đây chính là sự khác biệt cảnh giới, cảnh giới khác nhau thì độ mạnh yếu cũng khác nhau hoàn toàn.

Theo cách nói của Tu Tiên giới, cảnh giới và tu vi tuy là hai cách gọi khác nhau nhưng thật ra tuy hai mà một.

Sự phân chia đẳng cấp của tu vi chính là dựa vào chân nguyên linh lực, tỷ như Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh...còn cảnh giới ở đây chính là thần niệm.

Thông thường thì tu vi cùng cảnh giới là cùng nhau tăng lên hoặc cùng nhau giảm xuống. Nhưng Tu Tiên giới cũng có không ít đặc thù, hoặc vì thiên phú, hoặc vì kỳ ngộ mà khiến cho tu vi cùng cảnh giới có sự khác biệt rất lớn!

Tỷ như: có người tu vi chỉ là Kết Đan kỳ, nhưng thần niệm lại vượt quá Kết Đan kỳ, tiến vào cảnh giới cao hơn là Nguyên Anh kỳ.

Nếu như cảnh giới mà cao hơn tu vi thì chính là phúc, bởi vì tu vi được cảnh giới kéo lên thì tốc độ tu luyện sẽ còn nhanh hơn.

Nhưng, nếu ngược lại thì chính là họa!

Nếu tu vi đề cao quá nhanh, mà cảnh giới thần niệm không theo kịp thì rất dễ gặp tâm ma xâm nhập.

Lợi dụng linh khí khổng lồ lúc kết Anh, thuận lợi để cho hồn phách của mình phân ra thành cửu niệm, tuy đây mới chỉ là bước đầu tiên cơ bản của lực lượng linh hồn, nhưng đã khiến cho thần niệm của hắn vô cùng kinh khủng rồi,

Khác với thần niệm của những người tu tiên khác, thần niệm của Lệnh Hồ ngoại trừ việc mạnh hơn tu sĩ cùng giai nhiều lần và có được năng lực dùng thần niệm để công kích của tu sĩ cao giai ra, thì thần niệm của hắn còn một năng lực nữa: chính là thần niệm điều khiển!

Đang đứng ở trên tảng đá, khoe miệng Lệnh Hồ bỗng nhiên nở nụ cười đầy cao ngạo. Thần niệm khổng lồ từ trong tinh thần thức hải chậm rãi khuếch tán ra khắp thiên địa, chỉ là một giây khắc thời, thần niệm của Lệnh Hồ đã khuếch tán ra khắp mọi góc nhỏ của Tri Kiếm phong.

Mà thần niệm hiện đang bao trùm cả Tri Kiếm phong cũng không phải là cực hạn của thần niệm Lệnh Hồ, đây chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Ở ngay giữa sườn núi của Tri Kiếm phong có một địa phương sơ sai. Khắp nơi toàn là đá, ở bên cạnh còn có một hồ nước, ở ngay bên sườn có một rừng trúc xanh tươi. Trong khu rừng trúc còn có một căn nhà bằng trúc cô độc. Đây chính là chỗ tu luyện thường ngày của Lệnh Hồ.

Mà lúc này đây, ở bên ngoài căn nhà trúc có một khối sắt khổng lồ hình dạng thanh kiếm đang được cắm thẳng trên mặt đất.

Khối kiếm phôi này có chiều cao bằng chiều cao của một người, từ chuôi kiếm ra thì thân kiếm rộng khoảng ba bàn tay hợp lại, được chế tạo từ huyền

thiết, nặng khoảng năm trăm cân. Thanh kiếm nặng như vậy, nhưng giờ phút này lại khẽ rung động rồi phát ra tiếng kêu oong oong, sau đó chậm rãi huyền phù lên khỏi mặt đất, hóa thành một đạo kiếm quang lượn quanh Tri Kiếm phong.

Dưới sự điều khiển của thần niệm Lệnh Hồ, khối kiếm phôi nặng hơn năm trăm cân này lại nhẹ như bông, được thao túng một cách dễ dàng. Mà đây chỉ là một luồng thần niệm nhỏ được phân tán từ luồng thần niệm đang bao phủ Tri Kiếm phong thôi, còn những thần niệm khác thì vẫn đang bao trùm quan sát động tĩnh của thiên địa.

Sau khi hồn phách được phân chia thành cửu niệm thì việc sử dụng thần niệm của Lệnh Hồ càng dễ dàng hơn rất nhiều.

Sau một lúc thử nghiệm năng lực điều khiển cùng quan sát của thần niệm xong, ngay lúc chuẩn bị thu hồi về thì tâm ý của Lệnh Hồ khẽ động, thần niệm không lồ bỗng dừng khuếch tán ra xa.

Ngay sau khi tìm được mục tiêu thì thần niệm khổng lồ lại nhanh chóng rút lui lại như thủy triều rút vậy, trở về trong tinh thần thức hải!

Lúc này, ở trên không trung cách đó ba trăm dặm, Hữu phong trưởng lão Ngô Trung Từ đang ngự kiếm phi hành về phía Tri Kiếm phong bỗng nhiên biến sắc, đột ngột dừng lại.

Ba người đệ tử theo ở phía sau kinh ngạc dừng lại, có người hỏi:

- Sư tôn, có chuyện gì vậy ạ?

Ngô Trung Từ kinh nghi không thôi, sau khi đưa thần niệm ra dò xét chung quanh nhưng không thấy có điều gì bất thường thì mới hơi bình tĩnh lại:

- Không có gì, chúng ta đi thôi!

Nói xong, lại tiếp tục ngự kiếm đi về phía Tri Kiếm phong.

Tuy ngoài mặt thì Ngô Trung Từ đã khôi phục tinh thần lại, nhưng trong tâm vẫn kinh hãi không thôi. Bởi vì khi này, hắn bỗng nhiên cảm ứng được có một cỗ thần niệm khổng lồ đang nhìn trộm mình. Bản thân Ngô Trung Từ hiện nay đã đạt đến Phân Thần hậu kỳ, nhưng khi cỗ thần niệm ban nãy chạm vào thì hắn có cảm giác mình bị áp chế hoàn toàn, hơn nữa còn có một cỗ uy áp nhàn nhạt.

Điều này cho thấy khi này có một tu sĩ có cảnh giới hơn xa đã quan sát hắn, nhưng vì sao người tu sĩ này lại quan sát hắn? Không giải thích được điều này nên Ngô Trung Từ mới cảm thấy vô cùng kinh hãi!

Cũng may là cỗ thần niệm khổng lồ này chỉ hơi quét qua một chút thì đã rút đi, nếu không Ngô Trung Từ cũng không biết nên làm gì nữa.

- Vị tiên bối này là ai chứ? Đường như ngay cả thần niệm của chưông giáo sư huynh cũng không thể bằng được...

Ngô Trung Từ chỉ hơi nghĩ ngợi một chút, sau đó liền lấy tốc độ nhanh ngự kiếm phi hành đi. Chỉ trong chớp lát sau, hắn đã vượt qua đoạn đường hơn trăm dặm, tới ngay ngôi nhà trúc của Lệnh Hồ tại Tri Kiếm phong.

Giờ phút này, Lệnh Hồ đã từ đỉnh đài trở lại ngôi nhà trúc, mà khối kiếm phôi kia cũng đã cắm lại trong đất.

- Đệ tử Lệnh Hồ, ra mắt Hữu phong trưởng lão Ngô sư thúc!

- Lệnh Hồ sư đệ đi đâu rồi. Nguyên nhân vì sao ta đến đây...ta nghĩ chắc ngươi đã biết rồi?

Ngô Trung Từ có chút tiếc hận nhìn về vị siêu cấp thiên tài vô duyên với Nguyên Anh kỳ này!

- Vâng, sư thúc!

Lệnh Hồ vẫn vô cùng bình tĩnh, ôn hòa.

- Ngươi có ý nghĩ gì không? Hoặc là cần cái gì? Nếu có thì ta sẽ nói với chưông giáo sư huynh, dù sao ngươi cũng từng là đại đệ tử của Hoa Nghiêm tông chúng ta. Mặc dù hiện giờ đã mất đi thân phận đại đệ tử, nhưng nếu như trong lúc tu hành mà ngươi cần gì thì cứ việc nói ra, ta tin tông môn sẽ giúp đỡ ngươi!

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười:

- Tạ ơn sư thúc, Lệnh Hồ không cần gì cả, càng không có sự oán hận nào với tông môn. Lệnh Hồ có thể tiếp tục tu luyện ở Tri Kiếm phong đã cảm kích sự an bài của tông môn lắm rồi. Lệnh Hồ tin tưởng sẽ có một ngày không để cho tông môn phải thất vọng về mình!

- Ha ha, Lệnh Hồ sư...sư đệ, rất là có tự tin a!

Ngay lúc này, một trong ba người đệ tử đi theo phía sau Ngô Trung Từ không nhịn được mà cười nhạo:

- Chẳng lẽ Lệnh Hồ sư đệ còn muốn lần thứ mười trùng kích vào Nguyên Anh kỳ sao?

- Cẩn rồi!

Ngô Trung Từ cả giận nói:

- Sao ngươi dám vô lễ như vậy với Lệnh Hồ sư đệ? Còn gọi hắn là sư đệ nữa? Còn không mau xin lỗi!

Người đệ tử này tên là Chu Tự Thanh, chính là người đệ tử thứ nhất của Ngô Trung Từ sau khi hắn được thăng lên làm Hữu phong trưởng lão. Tu vi của người này bây giờ chính là Kết Đan sơ kỳ, cũng là đại đệ tử đời thứ năm giống như Yên Hà phong Yên Hà lục kiếm của Hoa Nghiêm tông. Người này vô cùng kiêu ngạo, lúc ra cũng làm ra bộ dáng vênh vào tự đắc.

Tuy hắn nhập môn sớm hơn Yên Hà lục kiếm, tuổi cũng lớn hơn nhiều Yên Hà lục kiếm, tư chất cũng là bất phàm. Nhưng tiếc thay, bất phàm chứ không phải là xuất chúng. Trong hàng các đệ tử thì hắn chỉ thuộc về hạng trung bình mà thôi, danh khí không hề lớn bằng Yên Hà lục kiếm.

Mà đối với Lệnh Hồ đại sư huynh, người mà ai ai trong tông môn đều nghe tiếng, thậm chí, ngay cả ngoại giới cũng biết đến thì hắn lại vô cùng ghen tỵ. Nhưng bản thân Lệnh Hồ lúc đó lại đang ở vị trí đại sư huynh, nên dù hắn ghen tỵ thế nào thì cũng không dám biểu lộ ra ngoài. Nhưng hiện nay, tông môn đã thông báo tước bỏ vị trí đại sư huynh của Lệnh Hồ, điều này cũng có ý nghĩa Lệnh Hồ đã mất đi sự cưng chiều của tông môn. Hắn giờ đây chỉ là một đệ tử bình thường, à không...thậm chí còn không bằng một đệ tử bình thường nữa. Vậy thì tại sao mình phải tôn trọng hắn chứ?

Lấy tu vi Trúc Cơ sơ kỳ hiện giờ của Lệnh Hồ thì chỉ thuộc hàng đệ tử đời thứ chín mà thôi, mình thân là đệ tử đời thứ năm, gọi hắn là sư đệ thì có gì là sai?

- Sư tôn, ta hiện là đệ tử đời thứ năm, còn Lệnh Hồ sư đệ chỉ là đệ tử đời thứ chín mà thôi. Ta gọi hắn là sư đệ là tuân với ý chỉ của trưởng lão hội tông môn, ta không có sai!

Bạn nào không đọc thì thôi, sao lại có người đi vote cho topic 1 sao thế kia????

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thiên Tài!

Ngô Trung Từ nghe vậy thì tức giận vô cùng, nhưng cũng không có cách nào đối với vị đệ tử này cả.

Phải biết rằng, Chu Tự Thanh là đệ tử thứ nhất hắn thu lấy, hơn nữa còn là người duy nhất đạt đến cảnh giới Kết Đan kỳ. Trong các vị Hữu phong trưởng lão ở Hoa Nghiêm tông, bất cứ người nào có đệ tử đạt đến cảnh giới Kết Đan thì đều vô cùng hạnh diện cả. Hoa Nghiêm tông bây giờ có khoảng bảy, tám mươi vị Hữu phong trưởng lão, nhưng môn hạ đạt đến cảnh giới Kết Đan kỳ lại chưa tới được một phần sáu.

Cứ mười năm thì Hoa Nghiêm tông tổ chức tông bí đại hội một lần, đại hội này dùng để khảo hạch năng lực thực chiến của các đại đệ tử, qua đó tìm ra được nhân tài ưu tú nhất. Trừ đại hội này ra thì Hoa Nghiêm tông còn có một tiểu hội nữa, đó là luận kiếm hội giữa các môn đồ trưởng lão với nhau. Cái gọi là luận kiếm hội này thật ra chính là một trận đấu giữa các môn hạ Hữu phong trưởng lão với nhau!

Bất kể người đệ tử đó có tu vi hay cảnh giới gì đi nữa, chỉ cần ngươi là môn hạ đệ tử của Hữu phong trưởng lão thì phải tham gia luận kiếm hội!

Nếu có thể có thứ hạng tốt ở luận kiếm hội thì chính ngươi đã làm cho sư tôn của mình nở mặt nở mày, làm vẻ vang cho sư tôn mình.

Ba tháng sau chính là đến tông bí đại hội, không lâu sau đó là luận kiếm hội rồi. Ngô Trung Từ vẫn luôn hi vọng đệ tử Chu Tự Thanh của mình lúc đó có thể làm cho mình nở mặt nở mày đấy. Cho nên, Ngô Trung Từ trong khoảng thời gian này vô cùng sùng ái hắn, còn hao tâm tổn trí tìm phương pháp để giúp tăng thực lực của Chu Tự Thanh lên.

Lúc này thấy Chu Tự Thanh không muốn nói lời xin lỗi thì Ngô Trung Từ cũng không thể bắt ép được. Hơn nữa, nhận thấy Lệnh Hồ thật không có yêu cầu gì nữa thì Ngô Trung Từ chỉ miễn cưỡng nói thêm vài câu, sau đó bay lên bầu trời của Tri Kiếm phong, bắt đầu bố trận phong sơn.

Sau khi cảm thụ được chung quanh Tri Kiếm phong có thêm một tầng năng lượng thì Lệnh Hồ không khỏi cười nhạo một cái. Mặc dù nói tình cảnh của hắn bây giờ không khác gì bị giam lỏng, nhưng mà hắn lại rất thích như vậy.

Bản thân hắn vốn là một siêu cấp thiên tài, cho nên rất khó tìm được người bằng hữu có thể kết giao được, mà hắn cũng không muốn đi đây đó giao du.

Thông thường, các thiên tài từ trước tới giờ đều muốn lặng lẽ tìm tòi và nghiên cứu, cho dù là thất bại hay thành công thì cũng chính mình thừa nhận, không muốn chia sẻ với người khác. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lệnh Hồ mặc dù biết Phong Vũ Nhược lo lắng cho mình, nhưng vẫn không muốn

nói sự thật với nàng.

Có lẽ sẽ có lúc Lệnh Hồ nói mọi chuyện ra với những người quan tâm mình, nhưng tuyệt không phải là bây giờ.

Ba tháng sau chính là tông bí đại hội, Lệnh Hồ biết mình không thể nào tham gia được, mà bản thân hắn cũng không muốn đi tham gia náo nhiệt đó cho nên cũng không quan tâm là mấy. Chứng Hồn quyết hiện giờ đã hóa hình ra được hai hồn bảy phách, chỉ còn lại Mệnh Hồn là chưa hóa hình được. Nhưng muốn cho Mệnh Hồn được hóa hình thì không thể chỉ dựa vào linh khí không lồ được. Qua vô số lần thôi diễn của hai đại chúa tể Thiên Hồn cùng Địa Hồn trong tinh thần thức hải, kết quả đều là không thể làm theo cách cũ được! Nếu cố gắng làm theo thì kết quả chỉ có một, thất bại!

Lệnh Hồ cứ như vậy ngồi yên trên một khối đá cách thác nước không xa mà suy nghĩ về vấn đề này, chỉ chớp mắt mà đã qua hơn mười ngày mười đêm!

...

Truyền Công đường.

Lý Thiên Mạc tiến vào Hoa Nghiêm tông được mười ngày rồi. Trải qua mười ngày nghỉ ngơi và hồi phục, rốt cuộc hắn đã đứng ở trên đại điện Truyền Công đường, bắt đầu tiếp thu sự dạy bảo của các trưởng lão giống như các đệ tử mới nhập tông!

Bởi vì còn chưa học bất kỳ tâm pháp nào, cho nên Lý Thiên Mạc cùng với các đệ tử mới nhập môn đều giống nhau, còn chưa được tính là đệ tử đời thứ mười tám!

Nhưng khác với các đệ tử nhập môn khác, tuy Lý Thiên Mạc còn chưa học nội môn tâm pháp nào, nhưng trước lúc vào tông thì hắn đã là một cao thủ võ thuật cấp Tiên Thiên.

Cũng chính vì hắn còn nhỏ tuổi mà thể chất đã đạt đến Tiên Thiên, nên vị tam trưởng lão của Cháp Sự đường Ngụy Đông Thăng trong một lần ra ngoài tình cờ thấy, mới an bài để cho Lý Thiên Mạc sinh ra hứng thú với việc tu tiên, rồi đưa lên Hoa Nghiêm tông.

Thân là trưởng lão Cháp Sự đường, Ngụy Đông Thăng không thể nào tự thu đệ tử, hắn an bài để cho Lý Thiên Mạc tiến vào Hoa Nghiêm tông cũng không phải là có ý nghĩ tự mình dạy hắn, mà chỉ là muốn tiến cử nhân tài cho Hoa Nghiêm tông mà thôi.

Một khi đã tiến vào bên trong Hoa Nghiêm tông, cho dù Lý Thiên Mạc có cơ duyên gì đi nữa, thì Ngụy Đông Thăng cũng không thể tham dự hoặc can thiệp được.

Rất nhanh, truyền công trưởng lão đã đưa cho các đệ tử mới nhập môn một quyển sách mỏng, sau đó cẩn thận giảng giải nội dung trong quyển sách mỏng đó một lần. Quyển sách này chính là trụ cột tu luyện mười lăm tầng Luyện Khí kỳ của Hoa Nghiêm tông!

Tu luyện tới đại viên mãn Luyện Khí kỳ là có thể Trúc Cơ, lúc đó mới được gọi là chân chính đi lên con đường tu tiên.

Tuy Lý Thiên Mạc còn nhỏ tuổi, nhưng vì xuất thân từ võ giả, lại thêm lúc thơ ấu có kỳ ngộ nên thể chất đã bước vào Tiên Thiên. Võ giả sau khi đạt đến Tiên Thiên thì việc thôn nạp nguyên phệ khí đã đi theo con đường hoàn toàn khác, dẫn đến việc tiến vào Trúc Cơ cũng đi theo con đường khác hẳn.

Cho nên, đối với quyển sách mỏng hướng dẫn tu luyện Luyện Khí kỳ đó, sau khi Lý Thiên Mạc tu luyện thì thể như chẻ tre vậy, một đường đi tới. Chỉ trong thời gian một tháng, Lý Thiên Mạc không ngờ đã đạt đến Luyện Khí kỳ đại viên mãn!

Nếu như so sánh với siêu cấp thiên tài Lệnh Hồ thời kỳ Luyện Khí kỳ thì quả thật còn thiên tài hơn, còn khủng bố hơn!

Ngay lập tức, chuyện này đã oanh động khắp Hoa Nghiêm tông.

Lý Thiên Mạc lập tức tiến vào trong tầm mắt của cao tăng Hoa Nghiêm tông!

Qua một tháng sau, Lý Thiên Mạc đã trúc cơ thành công. Cũng chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, hắn đã từ Trúc Cơ sơ kỳ đạt đến trung kỳ, hậu kỳ, đại viên mãn...và đang bắt đầu trùng kích vào Kết Đan kỳ!

Lúc này, có một vị trưởng lão tông môn nhiều năm lãnh đời nghe được tin này, lập tức tuyên bố thu Lý Thiên Mạc làm đệ tử quan môn! Mà vị trưởng lão tông môn này lại chính là một siêu cấp cao thủ đã đạt đến Độ Kiếp kỳ!

Dưới sự chú ý của vạn chúng, Lý Thiên Mạc đã kết Đan thành công tại Tư Quả Nhai trên đỉnh núi Hoa Sơn!

Mà lúc này, Lý Thiên Mạc mới chỉ tiến vào Hoa Nghiêm tông được mười tháng...Sau khi siêu cấp thiên tài Lệnh Hồ rơi xuống thì Hoa Nghiêm tông lại đón thêm một vị thiên tài khác, một người còn chói mắt hơn người trước, người này chính là Lý Thiên Mạc!

Đây chính là sự đánh giá của Hoa Nghiêm tông cùng với ngoại giới đối với Lý Thiên Mạc.

Ngay cả việc Hà Thái Hư bộc lộ tài năng một cách rực rỡ ở tông bí đại hội, sau đó được thăng lên làm vị trí đại đệ tử cũng bị chuyện này làm lu mờ đi.

Sự chú ý của mọi người hoàn toàn không dời đến trên người Hà Thái Hư, vẫn luôn quan sát về Lý Thiên Mạc đang tiềm tu trên đỉnh Tư Quả Nhai tại Hoa Sơn, ai ai cũng đang suy đoán khi nào thì hắn tiến vào cảnh giới Kết Đan đại viên mãn, rồi khi nào trùng kích vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ!

Mà Lý Thiên Mạc cũng không để cho mọi người thất vọng, bản thân hắn đúng là còn thiên tài hơn cả Lệnh Hồ. Sau khi Lệnh Hồ thành công Trúc Cơ năm xưa thì cứ mỗi năm là sẽ tăng lên một cảnh giới, còn Lý Thiên Mạc lại là cứ nửa năm tăng lên một cảnh giới.

Thời gian nhanh chóng trôi qua...vào năm thứ ba Lý Thiên Mạc tiến vào Hoa Nghiêm tông, tu vi của hắn đã đạt đến Kết Đan kỳ đại viên mãn rồi!

Danh hiệu siêu cấp thiên tài của hắn không ai hay không gì có thể ngăn cản nổi!

Nhưng đến lúc này thì tâm trạng của mọi người có phần lo lắng, thậm chí một số người ghen ghét và ganh tỵ còn nhìn lên Lý Thiên Mạc với ánh mắt hả hê. Bởi vì chính Hoa Nghiêm tông cũng từng có một siêu cấp thiên tài, cũng chính ngay lúc chuẩn bị trùng kích vào Nguyên Anh mà thất bại, hơn nữa còn là chín lần thất bại! Cuối cùng từ vị trí siêu cấp thiên tài bị đẩy xuống thành siêu cấp phế tài.

Lúc này, không biết vị siêu cấp thiên tài Lý Thiên Mạc này có bị nguyên rủa giống như vị trước hay không?

...

Vào lúc tân siêu cấp thiên tài Lý Thiên Mạc được người người chỉ điểm cùng nghị luận thì vị đại sư huynh thiên tài Lệnh Hồ đã bị mọi người lãng quên vẫn tiếp tục yên lặng tu luyện tại Tri Kiếm phong.

Thác nước cao gần ngàn trượng từ trên cao đổ ầm xuống, âm thanh ầm ầm như có vạn con ngựa đang chạy trên đó vậy. Nhìn thể nước từ trên cao ngàn trượng trút xuống như vậy, bất chợt gây cho người ta cảm giác cho dù là một khối đá thì cũng bị đánh thành nát bấy.

Nhưng hết lần này tới lần khác, ở ngay trung ương chỗ thác nước trút xuống lại có một đạo thân ảnh đang yên lặng chịu đựng áp lực mạnh mẽ do thác nước gây ra. Người này đang cho thân thể của mình trui luyện, thừa nhận áp lực đó. Trên tay của hắn là một thanh cự kiếm lớn hơn người hắn rất nhiều. Trong thác nước, hắn không ngừng rút kiếm ra, bỏ xuống rồi đưa vòng ra sau lưng. Lại một lần nữa rút lên, bỏ ra, đưa vòng ra sau lưng...cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần.

Tuy động tác rất đơn điệu nhưng hắn vẫn không ngừng tái diễn. Mà cái động tác rút kiếm, bỏ kiếm này không phải là lần đầu tiên hắn làm, cũng không phải mới hai hay ba ngày, mà đã suốt ba năm rồi!

Hắn chính là Lệnh Hồ!

Ba năm qua, vì muốn chịu đựng được việc luyện kiếm dưới thác nước cao gần ngàn trượng mà không biết hắn đã ăn bao nhiêu quả khổ, bị bao nhiêu thương tích! Thậm chí còn thiếu chút nữa mà chết đi!

Nhưng mà, hắn vẫn không hề oán giận!

Đối với siêu cấp thiên tài như hắn, dưới sự thôi diễn đối với Chứng Hồn quyết thì hắn đã lĩnh ngộ được rất nhiều thần thông. Nhưng hắn không hề đi tu luyện, mà lại đi lựa chọn phương pháp đơn giản nhất, chính là luyện thể.

Lợi dụng lực lượng của thác nước cao gần ngàn trượng trút xuống để luyện thể, luyện kiếm!

Phương pháp luyện thể của Lệnh Hồ đơn giản chỉ là chịu đựng áp lực do thác nước ngàn trượng mang lại. Còn việc luyện kiếm thì không hề có kỹ xảo nào cả, chỉ đơn giản là rút kiếm, bỏ kiếm, thu kiếm...đúng là ba động tác đơn giản này!

Các tu sĩ khác đều luyện tập pháp bảo cùng phi kiếm, còn Lệnh Hồ thì ngược lại, lãng phí thời gian luyện tập các chiêu thức vô cùng đơn giản.

Điểm đặc biệt nhất là, các tu sĩ khác khi luyện kiếm thì càng ngày phi kiếm càng nhỏ lại, cho đến khi thành công thu phi kiếm vào trong thể nội. Còn Lệnh Hồ càng luyện thì kiếm của hắn càng lớn, càng lúc càng nặng hơn!

Mới ban đầu chỉ là một thanh kiếm cao gần bằng người, chiều rộng khoảng ba bàn tay người, nặng năm trăm cân. Nhưng hiện tại thì cự kiếm này đã cao đến một thước chín, chiều rộng khoảng bốn bàn tay người, sức nặng lại đạt đến một vạn cân!

Một vạn cân này vốn không phải là sức nặng nguyên thủy của kiếm phôi, mà là do Lệnh Hồ thêm vào đó chút khoáng thạch cùng huyền thiết hi hữu. Sau khi trải qua tôi luyện xong thì hắn còn điệp gia thêm một tầng trận pháp trọng lực nữa, do đó mới đạt đến sức nặng như vậy.

Vừa mới bắt đầu thì kiếm phôi từ năm trăm cân tăng lên một ngàn cân, ồ ồ sau đó cứ theo sự tiến triển của tu luyện mà từ từ tăng thêm trận pháp trọng lực. Nhưng mà, sau khi đạt đến hai nghìn cân thì trận pháp trọng lực hầu như không còn tác dụng nữa, lúc này Lệnh Hồ mới gia tăng thêm khoáng thạch cùng huyền thiết hi hữu, đem toàn bộ kiếm phôi mở rộng ra thì trận pháp trọng lực lại lần nữa có tác dụng, rồi đạt đến giới hạn là một vạn cân như bây giờ!

Ba năm qua, ngoài việc Lệnh Hồ tu luyện ở bên ngoài thì nhị hồn cùng thất phách ở trong tinh thần thức hải cũng không gián đoạn việc tu luyện.

Đúng, chính là tu luyện!

Chín hồn phách độc lập đều có suy nghĩ riêng của mình. Có lẽ, bảy phách không có biện pháp thôi diễn cùng nghiên cứu, nhưng bọn họ có thể tiếp nhận kiến thức do Thiên Hồn cùng Địa Hồn ban cho, dựa theo đó mà tiếp tục tu luyện.

Trong vòng ba năm nay, hình thể của hai linh hồn chứa tể Thiên Hồn cùng Địa Hồn đã ngày càng chân thật hơn, không chỉ ngũ quan hơi giống Lệnh Hồ

mà cả y phục trên người cũng có, linh tính cũng rất rõ ràng.

Mà hình thể của bảy phách cũng ngày càng chân thật, ngày càng đen hơn. Cái màu đen này nhìn qua tựa như là một loại mực đậm vô cùng tinh thuần vậy.

Theo sự lớn mạnh của hai hồn bảy phách thì thần niệm của Lệnh Hồ cũng tăng cường theo. Kiểm phối sức nặng một vạn cân, nhưng dưới sự điều khiển của thần niệm không lộ lại nhẹ nhàng như lông mao vậy. Sau khi lượn quanh Tri Kiếm phong đến chín chín tám mươi một vòng thì mới cầm trở lại trên mặt đất, mà Lệnh Hồ lúc này cũng đã từ thác nước đi xuống, tiến vào trong căn nhà trúc.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Rời Núi

Ban ngày tôi thể luyện kiếm, đến đêm thì ngồi xuống luyện khí. Ba năm sau, tu vi của Lệnh Hồ đã lần nữa đạt đến Kết Đan sơ kỳ.

Trong ba năm này, Lệnh Hồ không những không áp chế tu vi, mà còn ra sức hấp thu linh lực. Cho nên, chỉ trong vòng ba năm mà hắn đã từ Trúc Cơ sơ kỳ đi lên trung kỳ, hậu kỳ, đại viên mãn, rồi trực tiếp kết Đan thành công.

Còn việc làm cho Mệnh Hồn hóa hình, qua đó làm cho ba hồn bảy phách tập hợp lại thành thập phương chi niệm thì hắn đã có kế hoạch đầy đủ. Nếu như bây giờ ở đây tu luyện tiếp thì chỉ lãng phí thời gian mà thôi, cho nên, đã đến lúc rời đi rồi.

Mặc dù Tri Kiếm phong bị trận pháp phong núi lại, nhưng cũng không phải là Lệnh Hồ thật sự bị giam ở đây. Hắn biết, cái trận pháp phong núi kia chủ yếu dùng để ngăn chặn các đệ tử trong tông không tiến vào bên trong Tri Kiếm phong mà thôi!

Về phần Lệnh Hồ, khi tu vi của hắn chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ thì việc đi ra ngoài đúng là có chút khó khăn. Nhưng hiện nay tu vi của hắn đã là Kết Đan kỳ rồi, việc ra khỏi núi là việc rất dễ dàng.

Hơn nữa, cho dù trận pháp phong núi có lợi hại hơn thì dựa vào thần niệm cường đại của riêng mình, Lệnh Hồ cũng có thể dễ dàng phá hủy nó.

Bàn tay của hắn khẽ vuốt nhẹ lên mặt, râu ria lập tức được cạo sạch. Mái tóc dài đang tung bay bị tay hắn nắm nhẹ lại, thanh cự kiếm ở xa xa lập tức bay đến lướt nhẹ qua. Chỉ trong phút chốc, mái tóc dài đã biến thành mái tóc ngắn, tự nhiên vô cùng.

Trên thân mặc một bộ áo xám cũ kỹ, sau lưng mang theo cự kiếm còn to hơn người của mình, Lệnh Hồ cứ như vậy mà tiêu sái ra khỏi Tri Kiếm phong.

Tiện tay đánh ra mấy đạo pháp quyết, lập tức có một thanh phi kiếm từ trong bao cự kiếm bay ra. Kiếm khí khẽ dao động rồi biến lớn ra, Lệnh Hồ cứ thế tung người nhảy lên, sau đó nhanh chóng ngự kiếm phi hành hướng về đỉnh Hoa Sơn của Hoa Nghiêm tông.

Có thể dễ dàng dùng thần niệm để điều khiển cự kiếm nặng vạn cân thì tự nhiên cũng có thể đem cự kiếm làm pháp bảo phi hành. Nhưng Lệnh Hồ còn không muốn tùy ý biểu diễn lực lượng thần niệm của hắn như thế, dù sao phi kiếm cũng còn đó, mà bản thân hắn cũng biết pháp quyết phi hành, dùng phi kiếm đi thì vẫn tiện hơn.

Nhanh chóng phi hành về phía trước, Lệnh Hồ không khỏi nhớ tới thân ảnh của tiểu sư muội Phong Vũ Nhược. Đã ba năm không thấy, cũng không có chút liên lạc nào, không biết vị tiểu sư muội này giờ đã như thế nào? Nhớ tới giọng nói cùng thân ảnh của tiểu sư muội Phong Vũ Nhược, Lệnh Hồ mới phát hiện thì ra mình rất quan tâm đến tiểu nha đầu này.

Sau đó, Lệnh Hồ lại nhớ tới người thứ hai. Người này có thể gọi là sư tôn của hắn, mà cũng có thể gọi là không phải, đó chính là một vị trưởng lão đã lánh đời từ lâu: Thanh Y Hầu!

Nói người này là sư tôn của hắn là vì danh phận đại sư huynh Lệnh Hồ có được là do chính người này chỉ định. Lúc ấy Lệnh Hồ mới chỉ là Kết Đan sơ kỳ mà thôi, mà trong hàng đại đệ tử còn rất nhiều người là Nguyên Anh hậu kỳ nữa. Nhưng bởi vì do chính Thanh Y Hầu chỉ định, cộng thêm việc Lệnh Hồ khi đó là một siêu cấp thiên tài nên không hề có ai phản đối việc này cả.

Mà nói Thanh Y Hầu còn chưa được xem là sư tôn của Lệnh Hồ là bởi vì Thanh Y Hầu chưa từng chỉ điểm hay dạy bảo điều gì cho Lệnh Hồ cả. Bọn họ mới chỉ có duyên phận gặp mặt nhau ba lần, mà cả ba lần đều nói một chút chuyện là thôi, không hề có gì khác.

Nhưng, dù sao đi nữa thì hắn cũng do chính Thanh Y Hầu chỉ định làm đại sư huynh, coi như đã là đệ tử của Thanh Y Hầu rồi.

Thật ra, Lệnh Hồ còn nghe được tin tức là đương đại chương giáo Phong Thái Xung ngồi lên được ngôi vị chương giáo này cũng là do Thanh Y Hầu nắm

xưa lực bài chúng nghị mà chỉ định ra!

Cho nên, có thể nói Lệnh Hồ chính là người thứ hai được Thanh Y Hầu hậu thuận!

Cũng chính vì như vậy mà vào lúc Lệnh Hồ kết Anh thất bại nhiều lần, nhưng vẫn giữ được thân phận là đại sư huynh. Cho đến lần thứ chín kết Anh thất bại thì chương giáo Phong Thái Xung không còn gì để nói giúp nữa, đành hủy bỏ thân phận đại sư huynh của Lệnh Hồ.

Nhưng, cho dù như thế thì Phong Thái Xung cùng các trưởng lão cũng không dám quá phận. Việc hủy bỏ thân phận đại sư huynh của Lệnh Hồ đã có chút làm ngược với ý chỉ của Thanh Y Hầu rồi, nếu như còn để cho Lệnh Hồ gặp phải sự nhục mạ của đệ tử tông môn thì coi như làm mất sạch thể diện của Thanh Y hầu. Cho nên, dưới tình huống bất đắc dĩ, chương giáo Phong Thái Xung đành phong bế Tri Kiếm phong lại, cấm đệ tử tông môn vô duyên vô cớ xông vào đó.

Đây chỉ là một biện pháp tạm thời, dĩ nhiên, Phong Thái Xung cũng không dám đem Lệnh Hồ giam lỏng thật sự. Hắn cũng biết, khi mà Lệnh Hồ đã không có duyên phận với Nguyên Anh kỳ thì thành tựu cao nhất chỉ là Kết Đan đại viên mãn mà thôi, cho nên trận pháp phong núi cũng chỉ mang tính nguy hiểm với đệ tử có tu vi Trúc Cơ kỳ, còn Kết Đan kỳ thì dễ dàng xông qua được.

Dù sao khi đạt đến Kết Đan kỳ thì đã có thân phận là đệ tử đời thứ năm, coi như cũng có chút địa vị tại Hoa Nghiêm tông. Nếu như Lệnh Hồ trở lại là Kết Đan kỳ đại viên mãn thì đã có thân phận là đệ tử đời thứ ba, càng không có người nào dám tùy tiện nghị luận ngay trước mặt hắn.

Đối với quyết định của Phong Thái Xung cùng các trưởng lão tông môn thì Lệnh Hồ không hề có ý bất mãn hay gì cả, ngược lại hắn còn cảm thấy vô cùng áy náy.

Không thể nghĩ ngờ, trên người Lệnh Hồ được ký thác vô số kỳ vọng của trưởng lão tông môn, nhưng hắn lại khiến cho các vị trưởng bối cùng các đệ tử tông môn vô cùng thất vọng, mà sự thất vọng này còn là do hắn chủ định gây nên. Hơn nữa, không chỉ là một lần, mà là đến chín lần làm cho bọn hắn phải thất vọng.

Đối với nghị luận trong tông môn thì Lệnh Hồ luôn sẵn sàng tiếp nhận, không hề có chút oán thán.

Trong khi ngự kiếm phi hành bay về phía đỉnh Hoa Sơn, Lệnh Hồ còn có tâm tình để thưởng thức cảnh vật chung quanh nữa.

Người khác cho rằng hắn đã chịu đủ đả kích, bị u sầu bảm lầy, mất đi tự tin. Nhưng Lệnh Hồ sẽ cải biến cách nhìn của mọi người.

Một đường phi hành, Lệnh Hồ lại có chút kinh ngạc. Bình thường đều có không ít đệ tử ngự kiếm phi hành qua lại giữa các núi với nhau, nhưng sao lúc này bầu trời lại vô cùng im ắng? Tuyệt không thấy một bóng người nào cả.

- Chẳng lẽ tông môn đã xảy ra việc gì?

Lệnh Hồ có chút kinh nghi, đang chậm rãi phi hành thì thúc giục nội lực hơn, nhanh chóng bay về đỉnh Hoa Sơn!

Ngay khi tới gần Hoa Sơn thì Lệnh Hồ mới buông lỏng tâm xuống.

Nơi này, chẳng những không hề không có động tĩnh gì mà là vô cùng ồn ào, vô số tu sĩ lấy phi kiếm bay về phía sơn môn Hoa Nghiêm tông. Không chỉ có đệ tử bốn tông mà còn có rất nhiều tu sĩ ngoại lai, nhưng vẻ mặt của bọn hắn thì vô cùng bình thản, không giống như là tới sơn môn để tâm thù hay gì cả...hình như là đang đi dự thịnh hội gì đó!

- Chẳng lẽ hôm nay trong tông có việc vui nào?

Lệnh Hồ trầm tư, nhưng phi kiếm dưới chân không hề dừng lại, vẫn bay thẳng về phía sơn môn.

Vốn sơn môn chỉ có một đệ tử thường trực, nhưng bây giờ đã có đến bốn người. Hơn nữa, còn có một vị trưởng lão ở Ký Sự đường bên cạnh ghi danh các tu sĩ ngoại lai nữa.

Bởi vì Lệnh Hồ mới xuất quan trở lại sơn môn, theo môn quy thì hắn phải tới nói với đệ tử thường trực một tiếng, sau đó vào tông môn tìm trưởng lão Ký Sự đường để báo cáo. Nhưng trưởng lão Ký Sự đường giờ đây đang ở ngay sơn môn, cũng giảm đi nhiều thời gian của Lệnh Hồ hơn.

Phi kiếm từ từ đáp xuống sơn môn, đợi sau khi các tu sĩ ngoại lai ghi danh xong thì Lệnh Hồ mới đi về phía trước.

Khi nhìn thấy bốn vị đệ tử thường trực thì Lệnh Hồ cảm thấy hơi khó xưng hô vì không biết họ thuộc hàng đệ tử nào. Nhưng mà, ngay sau đó hắn khẽ cười trừ, bởi vì bốn người đệ tử ở đây đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, kết hợp với y phục mà họ mặc lên người thì họ thuộc hàng đệ tử đời thứ bảy. Tuy nói ba năm trước đây Lệnh Hồ đã kết Anh thất bại, sau đó tu vi còn rơi xuống Trúc Cơ sơ kỳ, đồng thời tông môn còn tước đoạt đi thân phận đại sư huynh của hắn và cho hắn thân phận đệ tử đời thứ chín. Nhưng ba năm sau, tu vi của Lệnh Hồ giờ đây đã là Kết Đan sơ kỳ, tuy còn chưa báo cáo với tông môn về tu vi của mình để thu lấy thân phận đệ tử tương ứng, nhưng chỉ dựa vào tu vi thôi thì hắn đã có thân phận đệ tử đời thứ năm rồi.

- Sư thúc cực khổ, chư vị sư đệ cực khổ, đệ tử Lệnh Hồ trở về sơn môn.

Về mặt Lệnh Hồ ôn hòa, tự nhiên hào phóng nói.

- Người là Lệnh Hồ? Tri Kiếm phong Lệnh Hồ?

Vị trưởng lão Ký Sự đường kia cực kỳ kinh ngạc hỏi.

Bốn vị đệ tử thường trực đòi thứ bảy cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía Lệnh Hồ.

Đối với các vị đệ tử không biết nội tình bên trong thì luôn nghĩ rằng Lệnh Hồ đã bị giam lỏng bên trong Tri Kiếm phong, nếu không có sự cho phép của tông môn thì cả đời không thể ra khỏi đó. Thế nên, khi thấy Lệnh Hồ có mặt ở đây thì bọn họ ngạc nhiên không thôi!

- Chính là đệ tử!

Lệnh Hồ mỉm cười.

- Tri Kiếm phong đã phong núi, chưa được tông môn cho phép, sao ngươi dám tự ý rời nói?

Vị trưởng lão Ký Sự đường này chỉ là một vị Vô phong trưởng lão có tu vi Phân Thần sơ kỳ mà thôi, đối với mệnh lệnh thật sự của tông môn thì cũng không hiểu lắm.

Lệnh Hồ cười nhạt một tiếng:

- Sư thúc nói thế thật là kỳ quái? Tại sao Lệnh Hồ không thể rời núi? Trận pháp phong núi ở Tri Kiếm phong chỉ là muốn ngăn các đệ tử trong tông môn không được vào bên trong, khi nào lại trở thành việc ngăn cho Lệnh Hồ không được xuống núi rồi?

Trưởng lão Ký Sự đường á khẩu không nói được. Mặc dù lúc ấy trưởng lão hội không nói rõ ra nguyên nhân vì sao, nhưng bất cứ người nào nhìn vào thì cũng đều có ý nghĩ là Lệnh Hồ bị giam ở bên trong mà? Sao bây giờ do chính Lệnh Hồ nói ra lại trở thành như vậy rồi?

- Lệnh Hồ lớn mật! Ngươi một mình rời núi đã là tội ác tày trời, lại dám ở đây cưỡng từ đoạt lý? Xem ra chúng ta phải bắt ngươi tới Giới Luật đường để tiếp nhận hình phạt rồi!

Bốn đệ tử thường trực vô cùng giận dữ, rút phi kiếm ra rồi bao vây Lệnh Hồ lại!

Lệnh Hồ thấy vậy thì vô cùng bất đắc dĩ.

Tại sao ở trong tông môn lại luôn có người cố ý hiểu sai ý của người trên đây? Lại còn tự cho mình đúng.

Trong lúc bốn người đệ tử thường trực vây quanh Lệnh Hồ thì có vài tu sĩ ngoại lai ở phía sau có vẻ vô cùng ngoài ý muốn, sau khi biết được người phía trước là siêu cấp thiên tài Lệnh Hồ thì ai ai cũng hưng phấn lên. Ngoài ra, bọn họ còn rất tò mò đối với thanh cự kiếm ở sau lưng của Lệnh Hồ. Một người tu tiên mà lại mang theo một thanh cự kiếm không lồ như thế thì không khỏi làm cho người khác phải đưa mắt nhìn.

,

Lệnh Hồ thấy trưởng lão Ký Sự đường không ngăn cản bốn tên đệ tử thường trực thì hơi nhú mồm lại, cười to nói:

- Lệnh Hồ tự ý rời núi có phải là tội ác tày trời hay không, có phải tiếp nhận sự trừng phạt của Giới Luật đường hay không thì ta cũng không muốn làm phiền các vị sư đệ. Hôm nay ta hướng tới trưởng lão Ký Sự đường sư thúc cùng với bốn vị sư đệ là muốn làm tròn môn quy, bốn vị sư đệ cứ làm tốt công việc của mình đi đã, Lệnh Hồ đi trước!

Nói xong, cước bộ của hắn nhẹ nhàng bước đi, mới thoáng một cái đã lưu lại tàn ảnh trong sự bao vây của bốn vị đệ tử thường trực, còn người thật dĩ nhiên đã sớm hiện ra tại cầu thang đi lên sơn môn. Một đạo kiếm quang từ sau lưng Lệnh Hồ lướt ra, Lệnh Hồ tung người lên thanh phi kiếm, sau đó hướng nhanh tới Yên Vũ lâu đang như ẩn như hiện bên trong đỉnh Hoa Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Lý Thiên Mạc

Bốn tên đệ tử thường trực đang định truy kích thì trưởng lão Ký Sự đường đã ngăn trở lại.

Sau đó, hắn lấy từ trong túi đựng đồ ra một khối ngọc giản truyền tin, dùng thần thức đem những chuyện vừa rồi khắc vào bên trong ngọc giản, đánh mấy đạo pháp quyết ra rồi ném ngọc giản vào không trung. Ngọc giản truyền tin phát ra một tiếng "tách" rồi tự động bay đi.

Vị trưởng lão Ký Sự đường này tiếp tục lấy ra mấy đạo Phi Điều phù truyền âm, cũng dùng thần thức khắc vào bên trong việc Lệnh Hồ rời khỏi Tri Kiếm phong, xuất hiện ở sơn môn rồi xông vào bên trong. Sau khi phát ra linh quang quanh người thì mấy đạo Phi Điều phù này hóa thành những con chim nhỏ trông rất sống động, bay vào bên trong Hoa Sơn.

- Ta đã báo cáo chuyện của Lệnh Hồ với trưởng lão hội, Giới Luật đường, Chấp Sự đường cùng Ký Sự đường. Vì thế, các ngươi không cần quan tâm đến việc này nữa, tự làm tốt việc của mình đi!

Trưởng lão Ký Sự đường nói với mấy tên đệ tử tông môn xong mới quay sang áy náy giải thích với các tu sĩ ngoại lai.

Lệnh Hồ vốn là một người không câu chấp hay câu nệ ai cả, hần nhẹ lời nói với trưởng lão Ký Sự đường cùng đệ tử thường trực là muốn làm trọn môn quy, chứ không hề sợ gì cả. Dù sao hần cũng không làm sai việc gì, muốn bắt hần đi Giới Luật đường để tiếp nhận hình phạt thì đúng là nói giỡn.

Không nói đến việc Lệnh Hồ không phạm sai lầm gì, cho dù hần có phạm sai lầm thì Lệnh Hồ cũng không phải là người cam tâm chịu tiếp nhận trừng phạt của người khác.

Dùng ngự kiếm phi hành xuyên qua từng đại điện, đình đài, hồ nước... cảm thụ được linh khí nồng đậm của Hoa Sơn thì thần thái của Lệnh Hồ không khỏi thanh tĩnh và hưng phấn hơn. Lúc này ở trên không trung có rất nhiều người đang ngự kiếm phi hành, Lệnh Hồ cũng cứ theo phương hướng của mọi người đang phi hành mà bay tới.

Thành thật mà nói, sau khi trở lại sơn môn thì Lệnh Hồ cũng không biết là mình muốn làm cái gì. Nhưng nếu như Hoa Nghiêm tông có chuyện gì phát sinh thì hần cũng không ngại đi tới trước để xem.

Càng bay lên tới đỉnh núi, Lệnh Hồ càng ngạc nhiên không thôi.

Trên đỉnh núi Hoa Sơn có một địa phương rất nổi tiếng. Theo truyền thuyết thì đó là nơi tổ sư Hoa Nghiêm tông Tề Đạo Nhiên phi thăng, đồng thời cũng là nơi ba vị tổ sư tiếp theo của Hoa Nghiêm tông cùng phi thăng lên.

Bởi vì bốn vị tổ sư của Hoa Nghiêm tông đều chọn chỗ này làm nơi phi thăng, nên nơi này giờ đây đã trở thành thánh địa của Hoa Nghiêm tông. Một khi có một nhân vật vượt qua được Độ Kiếp kỳ đạt đến Đại Thành kỳ, rồi sắp phi thăng thì họ đều muốn đến thánh địa "Phi thăng thai" này để phi thăng.

Nhưng đáng tiếc, từ lúc lập tông hơn năm ngàn năm nay, ngoại trừ tổ sư Tề Đạo Nhiên cùng ba vị tổ sư sau đó phi thăng thành công thì không hề có một môn nhân nào khác có thể thành công phi thăng được. Những người đạt đến Độ Kiếp kỳ hầu như đều bị hôn phi phách tán dưới thiên kiếp, bất đắc dĩ phải chuyển qua tu thành tán tiên.

Nhưng nghe nói chuyển thành tán tiên cũng không phải là việc dễ dàng, thậm chí ở Tu Tiên giới còn tán tiên hay không thì cũng không biết được.

Ở ngay Hoa Sơn có năm tòa núi lớn, theo thứ tự là: Đông phong Triều Dương, Tây phong Liên Hoa, Nam phong Lạc Nhạn, Trung phong Ngọc Nữ, Bắc phong Vân Thai.

Thánh địa "Phi Thăng thai" của Hoa Nghiêm tông nằm ngay trên đỉnh của Trung phong Ngọc Nữ.

Nhưng mà, càng bay lên cao thì đoàn người lại bay về hướng tây, Lệnh Hồ cũng biết mục tiêu của bọn chính là đến Tây phong Liên Hoa.

Tuy Tây phong Liên Hoa không có thánh địa "Phi Thăng thai" để cho đệ tử chúng môn sùng bái, nhưng lại là một nơi rất nổi tiếng.

Thứ nhất, ở đó có một chỗ mà tổ sư Tề Đạo Nhiên thường ngồi ngộ đạo, Tư Quá Nhai!

Thứ hai là Liên Hoa đài, đây là một nơi có hình dáng như liên hoa, linh khí ở đây rất nồng đậm. Đây chính là địa phương kết Anh của rất nhiều đệ tử kiệt xuất trong tông môn.

Thiên kim Phong Vũ Nhược của chương giáo Phong Thái Xung đã kết Anh thành công ngay trên Liên Hoa đài.

Mà trong hàng đại đệ tử đời thứ nhất, từ Âm Cửu Trọng ra thì những người còn lại đều thành công kết Anh ngay tại đây.

Vốn khi Lệnh Hồ kết Anh thì phải chọn Liên Hoa đài, nhưng vì Lệnh Hồ không muốn kết Anh mà muốn lợi dụng linh khí khổng lồ lúc kết Anh để đánh vào ba hôn bầy phách, khiến cho hôn phách hóa hình. Nếu như lựa chọn Liên Hoa đài thì toàn bộ cử động của hần sẽ bị mọi người biết hết, bí mật về Chứng Hồn quyết cũng sẽ bại lộ ra ngoài.

Mặc dù, Lệnh Hồ cũng không có ý định giấu Chứng Hồn quyết, sẽ có lúc hần nói ra về điều này. Nhưng phải chờ khi hần thôi diễn Chứng Hồn quyết đến trình độ đại viên mãn đã, hần phải chứng minh Chứng Hồn quyết là một bộ công pháp hoàn mỹ, không hề có thiếu sót lớn nào thì hần mới dám tuyên cáo với tông môn.

Cho nên, trước khi Chứng Hồn quyết đạt đến viên mãn thì Lệnh Hồ sẽ không để cho người ta biết bí mật của mình.

Vào thời điểm kết Anh, dĩ nhiên Lệnh Hồ sẽ không chọn Liên Hoa đài, mà hần vẫn kiên trì theo ý kiến của mình kết Anh ở Tri Kiếm phong. Đào mất một cái mà đã trôi qua mấy chục năm, hần đã kết Anh ở đó được chín lần rồi.

Lần này thấy có nhiều người bay về phía Liên Hoa đài trên Tây phong Liên Hoa thì Lệnh Hồ liên nghĩ đến việc chắc có một đệ tử tông môn nào đó muốn kết Anh ở trên Liên Hoa đài.

Nghĩ đến đây thì Lệnh Hồ cũng hơi nghi hoặc. Phải biết rằng, mặc dù việc kết Anh nói lên tông phái đó có một tân cao thủ ra đời, nhưng không có khả năng hấp dẫn nhiều tu sĩ ngoại lai từ xa vạn dặm đến đây quan sát đi?

Cho dù là siêu cấp thiên tài Lệnh Hồ hấn năm xưa kết Anh lần đầu tiên cũng không có lực ảnh hưởng lớn đến như vậy.

Tuy nói lúc đó là do hấn cố ý chọn Tri Kiếm phong, rồi lấy nguyên nhân không muốn phân tâm mà thỉnh cầu tông môn không cho người đến phụ cận, nhưng lúc ấy vẫn hấp dẫn rất nhiều người tới để chứng kiến.

Nhưng mà, so với tình cảnh bây giờ thì quả là kém xa.

- Rốt cuộc là vị sư đệ nào mà lại có lực ảnh hưởng lớn như vậy?

Lệnh Hồ trầm tư.

Những năm gần đây Lệnh Hồ luôn một lòng tiềm tu để lĩnh ngộ Chứng Hồn quyết, nên không hề hay biết gì những việc xảy ra ở Hoa Nghiêm tông cả. Mà nói một cách chính xác thì số người hấn quen biết trong tông môn có thể đếm đủ trên hai bàn tay đây. Còn người biết hấn thì tuyệt đối không ít, sợ rằng số người ở Hoa Nghiêm tông mà không biết đến sự tích Lệnh Hồ hấn tuyệt đối không đủ số ngón tay trên hai bàn tay đâu.

Có thể nói tốc độ phi kiếm của những người đang ngự kiếm phi hành bay về phía Tây phong Liên Hoa vô cùng chậm rãi, không ai dám sánh cường trong Hoa Nghiêm tông. Đây cũng là một sự thể hiện tôn trọng đối với Hoa Nghiêm tông.

Phải biết rằng, điều mà các tu sĩ coi trọng nhất trên con đường tu tiên chính là thể diện cùng tôn nghiêm. Một khi người xúc phạm đến tôn nghiêm tông phái, vậy thì không cần biết người có thân phận gì, chắc chắn người sẽ bị chấp pháp giả của môn phái đó truy vấn không thôi. Dĩ nhiên, nếu như người có thực lực để khiêu khích một môn thì không ai dám nói gì cả. Nếu không, tốt nhất là nên theo quy củ của Tu Tiên giới.

Quy củ của Tu Tiên giới: Thực lực quyết định hết thảy!

Khi đến Liên Hoa đài thì cả quảng trường rộng lớn nơi đây đã đông nghịt người, khắp nơi đều là các tu sĩ ngoại lai cùng đệ tử tông môn.

Lệnh Hồ đáp xuống Liên Hoa đài, tìm một vị đệ tử đòi thứ năm có tu vi Kết Đan kỳ hỏi thăm:

- Vị sư huynh này, xin hỏi hôm nay ai kết Anh mà có nhiều tu sĩ ngoại giới đến đây ra mặt như vậy?

Vị đệ tử đòi thứ năm này chỉ là người nghe nói đến Lệnh Hồ, nhưng chưa bao giờ thấy mặt nên không biết người đứng trước mình là ai. Sau khi hỏi thăm qua vài lần, biết rõ đây là đệ tử Hoa Nghiêm tông, và tu vi đã đạt đến Kết Đan kỳ thì mới mở miệng nói:

- Vị sư đệ này chắc là mới xuất quan, hoặc là mới làm việc từ bên ngoài về hay sao?

Lệnh Hồ mỉm cười nói:

- Sư huynh thật là mắt thần không thôi, sư đệ đúng là mới xuất quan. Hôm nay mới trở về tông môn, còn đang tính đi tới trưởng lão hội để trình báo tu vi.

Vị đệ tử Kết Đan kỳ này cười nói:

- Thì ra là như vậy, khó trách sư đệ lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra, để ta nói cho sư đệ người rõ đi. Sư đệ, Hoa Nghiêm tông chúng ta từng có một siêu cấp thiên tài đại sư huynh tên là Lệnh Hồ, chắc sư đệ người đã từng nghe qua đi?

Lệnh Hồ gật đầu, tỏ vẻ đã từng nghe qua cái tên Lệnh Hồ ấy.

Vị đệ tử Kết Đan kỳ này lại tiếp tục nói:

- Lệnh Hồ đã từng là siêu cấp thiên tài của Hoa Nghiêm tông chúng ta, nhưng trời cao đổ kị người tài a. Mặc dù con đường tu tiên của hấn vô cùng bằng phẳng, một năm tăng lên một cảnh giới, nhưng lại dừng bước ở cảnh giới Kết Đan kỳ đại viên mãn, liên tục chín lần kết Anh đều thất bại, không có phúc duyên với Nguyên Anh kỳ. Điều này quả thật làm cho người ta tiếc hận không thôi, các môn phái tu tiên khác cũng tiếc hận cho siêu cấp thiên tài ấy.

Tự mình nghe thấy lời luận đàm của đệ tử tông môn về mình ngay trước mặt, Lệnh Hồ cũng có chút buồn cười, nhưng vẫn làm ra bộ dáng đang chăm chú lắng nghe.

Nói tới đây, thần thái của vị đệ tử Kết Đan kỳ này bỗng phần chấn lên:

- Nhưng mà, kể từ lúc Lệnh Hồ kết Anh lần thứ chín thất bại, bị tông môn giam lỏng trong Tri Kiếm phong thì tông môn chúng ta lại nghênh đón một vị siêu cấp thiên tài khác. Người này so với Lệnh Hồ còn muốn thiên tài hơn nhiều!

Nghe đến đây, khuôn mặt Lệnh Hồ không khỏi lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Bản thân Lệnh Hồ là một siêu cấp thiên tài, tự nhiên nội tâm sẽ không dễ dàng thừa nhận người khác còn thiên tài hơn mình.

Nghe vậy, hắn tiếp tục hỏi:

- Vị thiên tài này là thiên tài như thế nào?

Vị đệ tử này đang vô cùng hưng phấn, cho nên không để ý tới việc giọng nói của Lệnh Hồ có chút khác lạ:

- Nói đến vị sư đệ thiên tài này...ách...vị sư huynh thiên tài này thiên tài như thế nào, ta nói ra thì bảo đảm sư đệ cũng phải giật mình, sinh lòng bội phục đó.

Ngừng lại một chút, ánh mắt của vị đệ tử này lộ ra một tia ao ước cùng sùng bái, nói:

- Vị sư huynh thiên tài này tên là Lý Thiên Mạc. Nghe nói vào ngày Lệnh Hồ kết Anh lần thứ chín thì cũng là ngày sư huynh nhập vào sơn môn chúng ta, vừa lúc may mắn chứng kiến được cảnh tượng Lệnh Hồ kết Anh. Sau khi Lệnh Hồ kết Anh thất bại được mười ngày thì Thiên Mạc sư huynh cùng các đệ tử nhập môn khác tiến vào Truyền Công đường để tiếp nhận sự dạy bảo của trưởng lão truyền công. Người có biết sau đó như thế nào không?

Vị đệ tử này hiển nhiên là người có năng khiếu kể chuyện, nói tới đây lại hơi ngừng một chút để nhìn về phía Lệnh Hồ.

Tất nhiên Lệnh Hồ cũng phối hợp theo hắn:

- Sau đó như thế nào?

Về mặt của vị đệ tử này vô cùng đặc ý, giống như hắn là Lý Thiên Mạc vậy:

- Kể từ khi Thiên Mạc sư huynh được trưởng lão truyền công kia đưa cho công pháp tu luyện Luyện Khí kỳ xong thì chỉ trong thời gian một tháng, tốc độ tu luyện của Thiên Mạc sư huynh thế như chẻ tre, chỉ trong một tháng đã đạt tới Luyện Khí kỳ đại viên mãn, tùy thời có thể trùng kích vào được Trúc Cơ kỳ.

- Điều này sao có thể?

Nghe đến đây thì Lệnh Hồ vô cùng khiếp sợ. Không tới một tháng mà đã tu luyện đến Luyện Khí kỳ đại viên mãn, tốc độ này còn nhanh hơn việc ăn tiên đan a.

Vị đệ tử này vô cùng đặc ý, tiếp tục nói:

- Giật mình sao? Nói cho người biết, điều giật mình còn ở phía sau đây! Sau khi Thiên Mạc sư huynh đạt đến Luyện Khí kỳ đại viên mãn thì chỉ một tháng sau đã bước vào Trúc Cơ kỳ. Rồi kể từ đó, chỉ trong vòng nửa năm mà Thiên Mạc sư huynh đã từ Trúc Cơ sơ kỳ đi đến trung kỳ, hậu kỳ, rồi thẳng tiến đến Trúc Cơ đại viên mãn, bắt đầu trùng kích vào Kết Đan kỳ! Sư đệ, người nghĩ thử xem! Chỉ có nửa năm a, chỉ là nửa năm thôi mà Thiên Mạc sư huynh đã tăng lên cảnh giới nào rồi, thiên phú của hắn kinh người như thế nào chứ? Cho dù là Lệnh Hồ năm xưa thì cũng kém xa a!

Lệnh Hồ há to miệng. Hắn bắt buộc phải thừa nhận rằng chỉ trong vòng nửa năm mà tăng lên như thế thì đúng là hắn không bằng thật.

Vị đệ tử Kết Đan kỳ này giờ đây lại cảm thán:

- Thiên phú của Thiên Mạc sư huynh quả là không ai sánh bằng, cũng nhờ đó mà đã được sự ưu ái của một vị trưởng lão lánh đời nhiều năm trong tông môn, thu làm đệ tử quan môn!

Nghe đến đây thì Lệnh Hồ phải giật mình. Chẳng lẽ người thu Lý Thiên Mạc làm đệ tử quan môn chính là Thanh Y Hầu đã từng tiếp nhận hắn năm xưa?

Người đệ tử này hăm mộ nói:

- Nghe nói vị này là tổ sư Lại Đạo Hư, tu vi đã đạt đến cảnh giới Độ Kiếp trung kỳ rồi, cho dù phóng khắp Tu Tiên giới thì cũng là một siêu cấp cao thủ đó. Thiên Mạc sư huynh trở thành đệ tử quan môn của người thì đúng là con đường tu tiên sẽ trở nên vô cùng bằng phẳng!

Sau một phen hăm mộ, hắn lại nói:

- Vị sư đệ này, chắc người còn chưa biết đâu! Sau khi được tổ sư Lại Đạo Hư thu làm đệ tử quan môn được một tháng thì Thiên Mạc sư huynh đã ở trên Tư Quá Nhai tại Tây phong Liên Hoa này kết Đan thành công. Lúc ấy, người tới quan sát Thiên Mạc sư huynh vô cùng nhiều a. Đáng tiếc là lúc ấy ta lại vắng mệnh sư tôn ra ngoài tìm kiếm linh thảo, nên đã bỏ lỡ một thịnh cảnh, ài! Vào thời điểm Thiên Mạc sư huynh kết đan thì hắn chỉ mới tiến vào Hoa Nghiêm tông được mười tháng thôi. Vô số người cũng vì vậy mà bình luận rằng sau khi siêu cấp thiên tài Lệnh Hồ như ánh sao rơi xuống thì Hoa Nghiêm tông đã có một vị đệ tử còn thiên tài hơn.

- Hai năm sau đó, cứ mỗi nửa năm là Thiên Mạc sư huynh lại tăng thêm một tu vi, hôm nay đã là Kết Đan kỳ đại viên mãn rồi. Mà hắn, mới chỉ vào Hoa Nghiêm tông chúng ta được ba năm thôi. Hôm nay chính là ngày vui Thiên Mạc sư huynh chuẩn bị trùng kích vào Nguyên Anh kỳ!

Nghe đến đây thì Lệnh Hồ đã hiểu xảy ra chuyện gì rồi.

Lý Thiên Mạc đúng là một thiên tài, thiên phú tu luyện hơn xa hẳn nhiều. Một siêu cấp thiên tài như vậy quả đúng là một viên ngọc sáng bóng, khiến cho mọi người phải luôn chú ý tới.

Ngoài ra, Lệnh Hồ còn có thể đoán nguyên nhân khiến cho nhiều người tới đây quan sát Lý Thiên Mạc kết Anh như vậy, còn có một phần là do chính bản thân hắn.

Bởi vì siêu cấp thiên tài Lệnh Hồ đã từng chín lần kết Anh thất bại, nên rất nhiều người liền nghĩ tới việc liệu siêu cấp thiên tài Lý Thiên Mạc đây có bị bóng ma của Lệnh Hồ đè áp không đây?

Chính vì sự hoài nghi này mà đã thúc đẩy nhiều tu sĩ ngoại giới không ngại đường xa vạn dặm đến đây chứng kiến. Điều này cũng làm cho rất nhiều người ở Hoa Nghiêm tông phải bỏ đi sự vụ thông thường, để khẩn trương chú ý tới Lý Thiên Mạc.

Tâm tình của những người ở đây rất khác nhau, có người hi vọng Lý Thiên Mạc sẽ kết Anh thành công, cũng có người hi vọng Lý Thiên Mạc sẽ thất bại. Tâm tình của chính bản thân Lệnh Hồ cũng rất phức tạp, nhưng tuyệt đối không có chút ý ghen ghét, hắn còn hi vọng Lý Thiên Mạc sẽ kết Anh thành công.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Dẫn Kiến

Nhưng mà, Lệnh Hồ đã nhanh chóng quên đi tâm tư phức tạp đó.

Dưới sự hướng dẫn của các trưởng lão cùng chương giáo Phong Thái Xung, các tu sĩ dần dần đáp xuống Liên Hoa đài.

- Hoa Nghiêm tông rất vinh hạnh tiếp đãi chư vị đồng đạo từ xa tới Hoa Nghiêm tông ta quan kiến nhị đại đệ tử Lý Thiên Mạc kết anh. Có thể được sự chú ý của chư vị đúng là phúc phận của Lý Thiên Mạc.

Nhớ tới đây, Phong Thái Xung hơi dừng một chút, cười nói:

- Lý Thiên Mạc vào Hoa Nghiêm tông ta chỉ có ba năm, nhưng đã từ một người không biết gì về tu chân thăng tiến tới Kết Đan kỳ đại viên mãn. Đúng vậy, hắn đúng là một thiên tài, thiên phú của hắn không ai bằng cả. Nhưng mà, con đường tu tiên không phải chỉ dựa vào hai chữ thiên tài mà có thể đạt thành đại đạo, điều này còn phải xem thử vào phúc duyên nữa. Ta nghĩ chư vị đồng đạo tới đây là muốn tận mắt chứng kiến thiên tài này có duyên với đại đạo hay không! Vậy hãy để chúng ta cùng chứng kiến đi sao, có lẽ Tu Tiên giới chúng ta sẽ có một kỳ tài có hi vọng bạch nhật phi thăng, nhưng cũng có thể lại có một vị thiên tài không có duyên với đại đạo. Nhưng mà ta tin rằng thiên đạo không phụ người có tâm, chỉ cần cố gắng thì sẽ có một ngày đạt được điều mình mong muốn.

Bởi vì có tiền lệ là một Lệnh Hồ, nên tuy Phong Thái Xung rất coi trọng Lý Thiên Mạc, nhưng cũng không dám nói ra nắm chắc hoàn toàn. Trong lời nói vừa rồi, hắn đã cố ý đem thất bại và thành công cùng xen lẫn vào trong.

- Tốt lắm, đệ tử của tông môn đã ở trên Liên Hoa đài chuẩn bị, xin mời chư vị đồng đạo đi..

- Phong chương giáo, có thể mời đệ tử thiên tài Lý Thiên Mạc của quý tông ra gặp mặt, để cho chư vị đạo hữu có thể làm quen một chút được không?

Có một vị tu sĩ ngoại lai mở miệng ra nói.

Phong Thái Xung mỉm cười:

- Là sơ sót của tệ tông, xin chư vị đạo hữu đợi một chút!

Nói xong thì gật đầu với Khảm Nhất phong Mã Đức Hoa một cái.

Khuôn mặt vốn khô khan, lãnh đạm như sắt đá của Mã Đức Hoa hơi động, phát tay thả một pháp bảo hình dạng liên hoa ra không trung, chỉ trong giây lát pháp bảo này đã tỏa ra ánh sáng bảy màu lung linh chói mắt.

Hiển nhiên đây là một pháp bảo phát tín hiệu. Không lâu sau, hai chiếc thuyền bạch ngọc đã từ trong hư không song song đi ra.

Trên chiếc thuyền này có một thiếu niên khí chất như tiên nhân, cả người có linh khí dao động không ngừng. Đôi mắt của hắn trong suốt như thủy tinh,

trên khoe miệng luôn hiện ra nụ cười ôn hòa nho nhã.

Sau người thiếu niên này là hai nữ tử, một người mặc hoàng y cùng một người mặc bạch y, khí chất của hai người như tiên nữ vậy.

Ba người cùng đứng trên hai chiếc thuyền song song đi đến, khung cảnh hài hòa vô cùng; trai tài gái sắc, huyền lệ xinh đẹp.

Người thiếu niên này chính là siêu cấp thiên tài Lý Thiên Mạc của Hoa Nghiêm tông, còn hai người nữ tử phía sau lại gây cho Lệnh Hồ một cảm giác không nói nên lời.

Lệnh Hồ rất quen thuộc hai nữ tử này, còn hết sức quen thuộc nữa là đấng khác.

Nữ tử mặc hoàng y có đôi mắt long lánh tràn đầy sự thông minh linh động, đây chính là tiểu sư muội Phong Vũ Nhược.

Còn bạch y nữ tử lại có khí chất thanh thai thoát tục, bên trong còn có sự thanh nhã tiềm ẩn nữa, đây chính là đại đệ tử Nạp Lan Bạch Y.

Tướng mạo cùng khí chất của Lý Thiên Mạc vốn bất phàm, nay đứng giữa hai nữ tử tựa như tiên nữ này thì càng tôn thêm nét anh tuấn, khí chất bất phàm hiện rõ lên, nhìn qua trông như rồng trong loài người vậy.

- Người này chính là Lý Thiên Mạc sao? Đáng vẻ quả nhiên đường đường chính chính, khí độ bất phàm a. Khó trách tuổi còn nhỏ mà đã có thành tựu như thế, thật không hổ là thiếu niên anh tài, nhân trung chi long!

- Ô, hẳn chính là đại sư huynh siêu cấp thiên tài Lý Thiên Mạc chúng ta đó. Chính là thần tượng từ đáy lòng của ta! Phía sau Thiên Mạc sư huynh là Phong Vũ Nhược sư tỷ cùng Nạp Lan Bạch Y sư tỷ, bọn họ đứng chung một chỗ với nhau thật là hợp a...

Những lời nghị luận trầm trồ cùng các lời khen ngợi không ngừng vang lên bên tai Lệnh Hồ, làm cho trong lòng Lệnh Hồ mơ hồ sinh ra cảm giác khác lạ.

Lệnh Hồ nhớ trước kia hai vị sư muội Vũ Nhược cùng Bạch Y luôn sùng bái vị đại sư huynh hần. Không nghĩ tới, chỉ qua mấy năm mà giờ đây hai người đã có đối tượng sùng bái mới rồi. Trong lòng Lệnh Hồ không khỏi vì điều này mà có chút tư vị lạ lẫm.

- Chư vị đồng đạo cùng với đệ tử tông môn, đứng ở bên cạnh ta chính đại đệ tử đời thứ hai Lý Thiên Mạc, là người chuẩn bị trùng kích vào Nguyên Anh kỳ. Còn hai vị nữ tử đứng bên cạnh chính là đại đệ tử đời thứ nhất của bản tông, Nạp Lan Bạch Y cùng nhị nữ Phong Vũ Nhược của Phong môn!

Sau khi Phong Thái Xung giới thiệu một chút, Lý Thiên Mạc cũng phải đi ra ngoài nói mấy câu, dù sao những người tới đây cũng là vì hần.

Lý Thiên Mạc không hề luống cuống, vẫn bảo trì khí độ nói:

- Đệ tử Lý Thiên Mạc rất vinh hạnh có thể ở đây làm quen với chư vị đồng đạo tiền bối, cùng với chư vị sư huynh đệ tông môn. Được sự quan tâm và ưu ái của chư vị, Thiên Mạc cảm thấy mình rất được cưng chiều rồi. Lý Thiên Mạc nhất định sẽ cố gắng trùng kích vào Nguyên Anh kỳ, chân chính bước lên đại đạo tu tiên, không để cho chư vị tiền bối cùng với tông môn sư huynh đệ thất vọng! Cảm ơn mọi người!

Nhìn thấy thần thái tung bay tiêu sái của Lý Thiên Mạc trước mặt mọi người, sóng mắt của Phong Vũ Nhược càng thêm nhu tình, mừng rỡ không thôi.

Nhìn thấy biểu hiện của tiểu sư muội Phong Vũ Nhược, trong lòng Lệnh Hồ không khỏi cảm thấy đau xót, dường như có điều gì đó nứt ra vậy.

Sau khi các tu sĩ ngoại lai tới chúc phúc Lý Thiên Mạc xong, rồi được các trưởng lão chỉ dẫn đi lên Phi Thăng thai qun sát thì Phong Vũ Nhược mới tới gần Lý Thiên Mạc, vỗ vỗ bả vai hần một cái rồi nói:

- Tiểu Lý tử, cố gắng lên đi. Ta tin ngươi có thể làm được! Có lẽ kết Anh đối với người khác rất khó, nhưng đối với ngươi nhất định rất dễ dàng. Ta tin ngươi nhất định làm được, đừng để cho sư tỷ cùng với lão tổ tông phải thất vọng!

Lý Thiên Mạc khom người lại cười nói:

- Tuyệt không dám để cho sư tỷ cùng lão tổ tông, cùng với chưong giáo, trưởng lão, còn có các vị sư huynh đệ Hoa Nghiêm Tông thất vọng!

- Được rồi, chúng ta qua bên Lạc Nhạn phong quan sát, chờ ngươi kết Anh thành công thì chúng ta sẽ vì ngươi mà chúc mừng! Ngươi cần phải chuẩn bị nấu món gà nướng cho ngon đó, sư tỷ ta chờ đến chày nước miếng rồi!

Lý Thiên Mạc cười khỏ:

- Hinh như là vì sư tỷ chúc mừng chứ không phải là ta đó!

- Sao? Không muốn?

Phong Vũ Nhược giả bộ tròn tròn đôi mắt khả ái lên.

- Không dám, không dám, sư đệ vô cùng vinh hạnh phục vụ sư tỷ!

Lý Thiên Mạc vội nói.

- Như vậy còn được đây!

Phong Vũ Nhục cười vui vẻ.

- Được rồi, tiểu sư muội. Hôm nay là ngày tốt của Thiên Mạc sư đệ, muội đừng trêu chọc hấn nữa, chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy hấn!

Nạp Lan Bạch Y nói.

Lúc này, tất cả các đệ tử tông môn ở trên Liên Hoa đài đều đã bay lên Lạc Nhan phong, cũng không có người nào chú ý tới ba người Phong Vũ Nhục nói chuyện với nhau.

Nhưng, Lệnh Hồ chú ý tới.

Ngay lúc hấn thấy đôi môi Phong Vũ Nhục nhúc nhích, Lệnh Hồ liền không nhịn được đưa thần niệm đến nơi đó. Tuy âm thanh của Phong Vũ Nhục cùng Lý Thiên Mạc không lớn, nhưng Lệnh Hồ vẫn nghe được.

Trong lòng Lệnh Hồ có tư vị không nói nên lời, hấn không hiểu rõ vì sao mình lại có cảm giác kỳ quái này, sao phải để ý đến như vậy...

Chẳng lẽ hấn thích tiểu sư muội Phong Vũ Nhục rồi?

Ý nghĩ này không ngừng hiện ra trong đầu hấn..

Lúc này, người ở trên Liên Hoa đài đã đi được bảy tám phần, ngay cả Phong Vũ Nhục cùng Nạp Lan Bạch Y cũng chuẩn bị bay đi. Nhưng ngay lúc này, thân thể mềm mại của Nạp Lan Bạch Y bỗng chấn động, khuôn mặt luôn trầm tĩnh cũng toát ra vẻ vui mừng ngoài ý muốn, ánh mắt tràn đầy nét vui mừng nhìn vào một thân ảnh to lớn lưng đeo cự kiếm.

Phong Vũ Nhục đang muốn bước lên đôi thuyền bạch ngọc để đi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của Nạp Lan Bạch Y thì không khỏi đưa mắt nhìn theo.

Thân ảnh ba năm không thấy giờ phút này đã hiện ra ngay trước mặt Phong Vũ Nhục rồi.

Biến hóa của Lệnh Hồ so với lúc trước rất lớn. Ba năm không ngừng tôi luyện kiếm dưới thác nước ngàn trượng đã làm cho thân thể hấn to lớn vô cùng, ngay cả chiều cao giờ cũng lên đến một thước chín bảy. Toàn bộ thân hình so với lúc trước lớn hơn rất nhiều, cả người đứng đó cứ như là một ngọn núi cao vậy.

Tuy biến hóa của hấn rất lớn, nhưng Phong Vũ Nhục cùng Nạp Lan Bạch Y vẫn nhận ra hấn ngay.

- Là Lệnh Hồ đại... đại... đại sư huynh!

Phong Vũ Nhục hét lớn một tiếng, chạy qua bên Lệnh Hồ:

- Đại sư huynh, thật là người sao?

Nhìn thấy khuôn mặt vui sướng của tiểu sư muội, từ đáy lòng Lệnh Hồ dâng lên một dòng nước ấm.

Xoa đầu tiểu sư muội theo thói quen, Lệnh Hồ cười nói:

- Nha đầu ngốc, ba năm không thấy rồi, muội vẫn nhận ra đại sư huynh này sao?

Phong Vũ Nhục ngẩng đầu nhìn Lệnh Hồ, trong mắt đã hơi hơi ươn ướt:

- Cho dù huynh có biến thành tro thì người ta cũng nhận huynh, chẳng qua là muội hơi bất ngờ là vì sao huynh có thể ở chỗ này thôi? Muội nắn nỉ phụ thân rất nhiều lần nhưng người không cho huynh đi ra ngoài, lại không cho muội tới Trì Kiếm phong thăm huynh, muội hận người.

Nắm lấy bàn tay to đang xoa đầu mình, Phong Vũ Nhục cười nói:

- Đại sư huynh, giờ huynh đi ra rồi, thật tốt quá!

Lúc này Nạp Lan Bạch Y cùng Lý Thiên Mạc cũng đi đến trước mặt Lệnh Hồ:

- Đại sư huynh, đã lâu không gặp!

Đem sự kích động cùng sự hưng phấn giấu sâu trong đáy lòng, Nạp Lan Bạch Y khôi phục sự trầm tĩnh, mỉm cười chào Lệnh Hồ.

Lý Thiên Mạc cũng tò mò nhìn Lệnh Hồ. Tất nhiên là hấn đã từng nghe nói qua chuyện của Lệnh Hồ, giờ phút này nghe thấy Phong Vũ Nhục cùng Nạp Lan Bạch Y gọi thì hấn đã biết người nam tử cao lớn trước mắt này là ai.

- Lý Thiên Mạc ra mắt Lệnh Hồ sư huynh!

Hắn cũng không đợi Phong Vũ Nhược cùng Nạp Lan Bạch Y giới thiệu, trực tiếp hướng Lệnh Hồ thi lễ nói.

Phong thái cùng khí độ của Lý Thiên Mạc làm cho Lệnh Hồ rất tán thưởng, Lệnh Hồ cười nói:

- Chắc ngươi là siêu cấp thiên tài Lý Thiên Mạc của Hoa Nghiêm tông chúng ta. Thật cao hứng được biết ngươi, nhưng mà xưng hô sư huynh thì ta không dám nhận, nếu theo môn quy thì ta phải gọi ngươi là sư huynh mới đúng!

- Đúng là Lệnh Hồ đại sư huynh trước kia đã trở thành quá khứ rồi. Cho dù có gọi hắn là đại sư huynh thì Lệnh Hồ sư đệ cũng không dám đương nổi đâu, ha ha ha!

Bỗng nhiên có một âm thanh chen vào.

Đây là một nam tử cả người phát ra khí tức âm lãnh, ngay cả sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy, đôi môi mỏng càng không có chút huyết sắc.

Lệnh Hồ biết người này chính là Âm Cửu Trọng, là một người trong nhóm đại đệ tử, tu luyện Huyền Âm công pháp.

Những người tu luyện Huyền Âm công pháp trước giờ đều có tính cách quái gở, không hợp bầy đàn. Cũng vì nguyên nhân này mà Lệnh Hồ không hề có hảo cảm gì đối với hắn cả.

- Thì ra là Âm Cửu Trọng sư huynh. Tiếng gọi sư huynh của tiểu sư muội cùng Nạp Lan gọi thì ta rất là vui vẻ nhận, còn nếu như Âm Cửu Trọng gọi ta là sư huynh thì quả thật ta có chút ít không quen. Cho nên, hay là thôi đi, ha ha!

Lệnh Hồ thần nhiên nói.

Âm Cửu Trọng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Theo ta được biết thì Lệnh Hồ sư đệ dốc lòng tu luyện ở Tri Kiếm phong, chắc là vì muốn lần thứ mười trùng kích vào Nguyên Anh kỳ đi? Mặc dù nói không có phúc duyên thì thất bại là điều không thể tránh, nhưng chắc sư đệ tin vào lời nói cổ ngữ thì sẽ thành tài của chương giáo sư bá đi, có lẽ sẽ có kỳ tích đó! Mà sao Lệnh Hồ sư đệ lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ...Lệnh Hồ sư đệ tự ý rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Giải Thích

Nói đến chuyện tự cách ly núi, ngay cả Phong Vũ Nhược cùng Nạp Lan Bạch Y cũng hơi nghi ngờ và lo lắng.

Lệnh Hồ cười to:

- Không sai, ta đúng là tự ý rồi đi Tri Kiếm phong. Còn vì lý do gì ư? Đó là vì ta thấy chán, nên muốn về sơn môn đi dạo một chút, chẳng lẽ có gì không thể sao?

Âm Cửu Trọng âm hiểm cười nói:

- Thì ra là Lệnh Hồ tự ý rồi khỏi tri Kiếm phong a? Có thể hay không thể thì ta thấy Lệnh Hồ sư đệ hãy đi tới Giới Luật đường hỏi các trưởng lão cho rõ đi?

- Đó là chuyện của ta, không cần Âm Cửu Trọng sư huynh phải quan tâm.

Lệnh Hồ thần nhiên nói.

- Âm Cửu Trọng sư huynh, chuyện của Lệnh Hồ đại sư huynh ta sẽ bẩm báo với phụ thân! Nơi này là địa phương để Thiên Mạc sư đệ trùng kích vào Nguyên Anh kỳ, mọi người hãy rời đi đi! Không nên quấy rầy Thiên Mạc sư đệ kết Anh, nếu có chuyện gì xảy ra thì ta thấy không ai trong chúng ta dám đương nổi đâu!

Phong Vũ Nhược mắt hứng nói.

Thấy chuyển sang việc Lý Thiên Mạc trùng kích vào Nguyên Anh, Âm Cửu Trọng cũng không dám nói gì nữa. Phải biết rằng, Lý Thiên Mạc là đệ tử quan môn của tổ sư Lại Đạo Hư, hôm nay đã được vô số người chú ý tới. Tuy trong lòng rất ghen tỵ, nhưng Âm Cửu Trọng cũng không dám trêu chọc tới đứa con của tông môn, Lý Thiên Mạc này.

Âm Cửu Trọng ném phi kiếm của mình ra, lúc đi còn nói:

- Có câu này mong tiểu sư muội nhớ kỹ. Đại sư huynh bây giờ là Hà Thái Hư, Lệnh Hồ đã không còn là vị “đại sư huynh thiên tài” nữa rồi. Nếu như tiểu sư muội không muốn làm cho Hà Thái Hư đại sư huynh mất hứng thì nên sửa lời nói của mình lại đi, ha ha ha...

Nói xong liền cuồng ngạo cười to rồi đi.

Vốn có mấy người đệ tử tông môn tới đây xem kịch vui, nhưng thấy Phong Vũ Nhược trừng mắt lên thì rồi rít bước lên phi kiếm, bay ra khỏi Liên Hoa đài.

Hiện giờ chỉ còn có bốn người Lệnh Hồ, Lý Thiên Mạc, Phong Vũ Nhược cùng Nạp Lan Bạch Y.

- Lý Thiên Mạc sư đệ, chúng ta phải đi đây, chúc ngươi thành công!

Cuối cùng Nạp Lan Bạch Y mỉm cười nhìn Lý Thiên Mạc, nói.

Lý Thiên Mạc biết chuyện vừa rồi đã lãng phí không ít thời gian, nên cũng không nói gì thêm. Hắn đứng đó lẳng lặng nhìn ba người Phong Vũ Nhược rời khỏi Liên Hoa đài, trên mặt như có điều suy nghĩ.

Tuy Lệnh Hồ là người trước giờ không câu chấp việc gì, nhưng thấy Phong Vũ Nhược có ý bảo mình lên song thuyền cùng rời đi thì cũng không từ chối được, nên cùng bước lên.

Sau khi đánh ra vài đạo pháp quyết, hai chiếc thuyền bạch ngọc liền rời khỏi Liên Hoa đài, bay về phía Lạc Nhan phong.

- Lệnh Hồ đại... đại sư huynh, huynh thật là chưa được tông môn cho phép đã rời khỏi Tri Kiếm phong rồi sao?

Phong Vũ Nhược hơi lo lắng hỏi.

- Chẳng lẽ các muội cũng cho rằng huynh bị cấm, không được tự ý ra khỏi Tri Kiếm phong sao?

Phong Vũ Nhược nói:

- Chẳng lẽ không đúng sao? Ai ai trong tông môn cũng biết điều này a!

Lệnh Hồ đứng thẳng vai, nói:

- Ta rời khỏi Tri Kiếm phong tuyệt không xúc phạm gì đến môn quy, không có vấn đề gì đâu. Các muội đừng lo lắng, mà ba năm không gặp rồi, hình như các muội với Thiên Mạc sư đệ có cảm tình rất tốt?

Nói tới Lý Thiên Mạc, khuôn mặt Phong Vũ Nhược bừng sáng hẳn lên, cười nói:

- Đó là dĩ nhiên! Thiên Mạc sư đệ không hổ danh là thiên tài, Lệnh Hồ sư huynh, tính ra thì huynh không bằng đâu. Thiên Mạc sư đệ không chỉ là thiên tài của Hoa Nghiêm tông chúng ta, mà còn là thiên tài của cả Tu Tiên giới đó.

Nhìn thấy thần thái vui vẻ của Phong Vũ Nhược khi nhắc đến Lý Thiên Mạc, cảm giác kỳ lạ ban nãy lại nổi lên trong lòng Lệnh Hồ.

Nạp Lan Bạch Y bên cạnh thì lặng yên nhìn hắn.

- Lệnh Hồ sư huynh, biến hóa của huynh mấy năm nay cũng thật lớn.

Bỗng nhiên Nạp Lan Bạch Y nói:

- Còn nữa, sao trên lưng của huynh có cự kiếm thế kia? Chẳng lẽ huynh muốn chuyển sang vũ tu sao?

Không thể nghi ngờ rằng Nạp Lan Bạch Y là một nữ tử vô cùng thông tuệ, chỉ nhìn biến hóa của Lệnh Hồ cùng với cự kiếm kia thôi là đã có phán đoán ngay.

Trong ba năm tôi thể luyện kiếm dưới thác nước, đúng là Lệnh Hồ đã dùng phương pháp của vũ tu để rèn luyện gân cốt của mình. Nhưng đó chỉ là cách để Lệnh Hồ rèn luyện gân cốt mà thôi, những điều hắn làm bây giờ vẫn là bước chuẩn bị để Mệnh Hồn hóa hình, đường đi của hắn vẫn là linh hồn, đó là đại đạo của hắn!

Lệnh Hồ không đáp, mà hỏi ngược lại:

- Nạp Lan sư muội cho rằng vũ tu cùng với tu chân, ai hơn ai?

Nạp Lan Bạch Y nói:

- Vũ tu luyện thể, tu chân luyện thần. Vũ tu lấy bản thân là vũ khí, tự thân ra sức, thân là lò đỉnh để thu lấy thiên địa nguyên khí giúp tôi luyện khí lực, thân mạnh thì công mạnh. Còn tu chân thì lấy thiên địa làm vũ khí, bản thân là ngọn nguồn, luyện thần phản hư để lĩnh khí thành vật mình sử dụng, hóa ra vô số thần thông; nhẹ thì phong vân biến sắc, nặng thì di sơn đảo hải. Lệnh Hồ sư huynh, huynh nói ai hơn ai kém?

Lệnh Hồ vỗ tay cười nói:

- Nạp Lan sư muội nói rất có lý, nhưng chỉ mới đúng một lần thôi. Đi theo con đường vũ tu cũng không yếu như muội nói đến thế, ngược lại, nếu như luyện vũ tu đến tận cùng thì có thể dùng võ nhập thánh. Lúc đó người luyện vũ tu có thể đem thân nhập vào hư không, hóa mình thành thiên địa: thiên địa là ta, ta là thiên địa. Nếu như đem so với việc "mượn" lực lượng thiên địa của người tu chân thì còn cường đại hơn, trực tiếp hơn nhiều. Khi ấy, chỉ cần phát tay một cái thôi là có thể làm cho băng sơn địa liệt, tinh hà tan thành tro bụi. Chỉ có điều, muốn đem thân mình dung nhập vào trong hư không, dùng võ nhập thánh thì còn khó khăn hơn nhiều so với việc tu luyện đến Độ Kiếp kỳ của người tu chân!

- Nếu như huynh đã biết con đường vũ tu là khó khăn thì tại sao còn chọn nó?

Nạp Lan Bạch Y nói:

Lệnh Hồ cười:

- Đạo của ta không phải là vũ tu, cũng không phải là tu chân, cả hai đều là một phần trong đạo của ta mà thôi. Nói tóm lại, chớ đạo của thành thì ta sẽ nói cho các muội biết, còn bây giờ thì nói không được!

Trong mắt Nạp Lan Bạch Y bỗng xuất hiện ánh sáng của trí tuệ:

- Nếu nói như thế thì không phải là sư huynh không có phúc duyên, mà phúc duyên đã đến với huynh rồi?

Lệnh Hồ cười nhạt không nói.

- Các người đang nói gì vậy?

Phong Vũ Nhược ở một bên nghe không hiểu, bèn mở lời:

- Các gì mà vũ tu, tu chân? Sao ta không hiểu gì hết?

Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y mỉm cười, Lệnh Hồ theo thói quen xoa đầu Phong Vũ Nhược vài cái. Phong Vũ Nhược đẩy bàn tay của Lệnh Hồ xuống, gất giọng:

- Huynh làm cho tóc muội rối hết rồi, chán!

Lệnh Hồ cười nói:

- Tiểu sư muội, muội đừng quan tâm đến việc người khác tu cái gì, chỉ cần biết mình tu gì là được rồi. Đại đạo hàng nghìn hàng vạn, nhưng cuối cùng cũng về một biển thôi.

Ba người nói chuyện một hồi thì đã đi đến Lạc Nhan phong.

Khi hai chiếc thuyền bạch ngọc lần nữa xuất hiện, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người lại. Lúc này ở Lạc Nhan phong đã có rất nhiều người, đầy cả ngọn núi rồi. Khi thấy Lệnh Hồ cũng ở trên chiếc thuyền này thì những người biết hắn kinh ngạc không thôi, tiếng nghị luận vang lên rí rít:

- Hắn chính là Lệnh Hồ a?

- Thì ra đây là Lệnh Hồ, trông rất khôi ngô!

- Sao hắn ra khỏi Tri Kiếm phong rồi?

- Người này chính là siêu cấp thiên tài Lệnh Hồ, nhưng không có duyên phận với việc kết Anh?

....

Vô số tiếng nghị luận cùng ánh mắt đều tập trung về phía Lệnh Hồ.

- Đại sư huynh, chuyện huynh tự ý rời núi thật là không sao chứ?

Thấy sắp gặp phải phụ thân Phong Thái Xung của mình, Phong Vũ Nhược có chút lo lắng bất an hỏi thăm.

Lệnh Hồ nghe nàng hỏi thì đưa cho nàng một ánh mắt, ý bảo là "muội yên tâm đi", Phong Vũ Nhược thấy vậy mới điều khiển thuyền đi tới chỗ của phụ

thần mình cùng các vị trưởng lão.

Điều làm cho Phong Vũ Nhược cùng Nạp Lan Bạch Y thiếu chút nữa té ngất chính là sau khi thấy Lệnh Hồ, Phong Thái Xung chỉ nhìn Lệnh Hồ vài lần, rồi hỏi một câu:

- Người đã xuất quan rồi?

Nói xong liền không quan tâm đến nữa, không hề có chút ý tứ hỏi vì sao Lệnh Hồ ra khỏi Tri Kiếm phong hay định hỏi tội gì cả!

Phong Vũ Nhược cùng Nạp Lan Bạch Y cảm thấy hơi có chút hồ đồ: Chẳng lẽ đại sư huynh Lệnh Hồ thật sự không bị giam giữ gì cả ư? Có thể tự ý rời đi ư?

Mà cả các đệ tử khác thấy vậy thì cũng hơi ngạc nhiên. Theo ý nghĩ của bọn hắn thì khi chuông giáo cùng các vị trưởng lão thấy Lệnh Hồ thì phải giận tím mặt lên, sau đó hạ lệnh cho Giới Luật đường bắt giam trừng phạt Lệnh Hồ mới đúng, không nghĩ tới lại không có chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ là đợi sau khi Lý Thiên Mạc kết Anh xong thì mới xử trí? Đa phần những người ở đây đều nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, trưởng lão của Giới Luật đường - Dư Viễn Đồ đang đạp phi kiếm bay đến. Lúc này hắn đã nhận được tin Lệnh Hồ đến đây từ trưởng lão Ký Sự đường, nay thấy Lệnh Hồ ở trên hai chiếc thuyền thì lập tức đi tới, muốn bắt Lệnh Hồ lại!

Đầu tiên hắn thi lễ với chuông giáo Phong Thái Xung cùng các vị trưởng lão, sau đó nhìn Lệnh Hồ nói lạnh lùng:

- Lệnh Hồ lớn mật, lại dám một mình rời núi, còn xông vào sơn môn, quả thật trong mắt không có pháp kỷ. Còn không mau theo ta tới Giới Luật đường tiếp nhận sự trừng phạt hả?

Phong Thái Xung cau mày:

- Dư sư đệ, ai nói Lệnh Hồ một khi tự ý rời núi thì phải tiếp nhận sự trừng phạt?

Nghe thấy chuông giáo hỏi vậy thì Dư Viễn Đồ không khỏi ngẩn ra:

- Lệnh Hồ bị cấm ở Tri Kiếm phong, một khi không được cho phép thì không được tự ý rời núi...

Phong Thái Xung nhìn chằm chằm vào Dư Viễn Đồ, nói:

- Cần rõ! Là ai nói với người là Lệnh Hồ bị cấm ở Tri Kiếm phong? Thông báo của trưởng lão hội không rõ ràng ư? Tri Kiếm phong bị phong núi là muốn cho các đệ tử tông môn không được tự ý xông vào núi, là muốn cho Lệnh Hồ một hoàn cảnh an tĩnh để nhanh chóng khôi phục tu vi, lúc nào lại trở thành giam cầm rồi? Là ai cố ý bẻ cong ý tứ của trưởng lão hội? Hử?

Nghe Phong Thái Xung chất vấn như vậy, mồ hôi lạnh của Dư Viễn Đồ lập tức rơi xuống đất. Tuy hắn là trưởng lão của Giới Luật đường, nhưng Giới Luật đường có đến mười tám vị trưởng lão, hắn chỉ là một chấp sự trưởng lão thôi, còn chưa phải là chủ sự trưởng lão, càng không phải là trưởng lão trọng yếu của tông môn, tự nhiên không rõ chuyện tình sau lưng Lệnh Hồ.

- Thật xin lỗi chuông giáo, là ta nghĩ sai rồi, ta nhất định sẽ tự kiểm điểm mình!

Về mặt Dư Viễn Đồ đau khổ. Vốn muốn vuốt đuôi trước mặt chuông giáo cùng các vị trưởng lão trong Cửu Cung các lão một chút, không nghĩ tới lại vuốt nấp đuôi ngựa, thiếu chút nữa là bị đá chết rồi!

Phong Thái Xung hừ lạnh một tiếng:

- Nếu ngay cả người là trưởng lão Giới Luật đường cũng hiểu lầm thì không cần nói đến những người khác. Người hãy đi giải thích rõ với những người khác trong tông môn đi, ta không muốn chuyện vừa rồi lại phát sinh thêm lần nào nữa!

- Vâng, chuông giáo. Viễn Đồ lập tức đi làm ngay!

Cáo Lỗi: Vừa rồi trong quá trình dịch, mình đã mắc một lỗi của truyện: Cho đến lúc này thì Lệnh Hồ vẫn chưa thể làm cho Mệnh Hồn hóa hình ra thành công nha các bạn, vì thế thần niệm của Lệnh Hồ vẫn mới ở mức cửu niệm thôi, còn chưa đến mức hợp thành thập phương chi niệm, sở hướng vô địch.

Nay cáo lỗi với các bạn. Các bạn nào đọc các chương 7, 8, 9 lại thấy có lỗi trên thì bắt lỗi giùm mình, thanks.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Kết Anh

Cái miệng nhỏ của Phong Vũ Nhược hơi mở to ra, nhìn thấy thân ảnh Dur Viễn Đồ chật vật rời đi thì không khỏi phì một tiếng, bật cười.

Nàng vẫn thật không nghĩ tới ý nghĩa thông báo của trưởng lão hội là như thế, hẳn là mọi người hiểu lầm hết rồi. Ngay cả Nạp Lan Bạch Y luôn luôn trầm tĩnh thanh nhã cũng kinh ngạc vài phần.

Dù sao, khi Lệnh Hồ kết Anh thất bại lần thứ chín ngày hôm đó xong thì liền bị phế trừ đi thân phận đại sư huynh, sau đó bị phong núi. Cho dù là ai thì cũng nghĩ Lệnh Hồ bị cấm ở trong, mà không hiểu những ý nghĩa khác.

Các trưởng lão ở đây đều đang nhìn Lệnh Hồ thật sâu. Trong ý nghĩ của chúng lão thì Lệnh Hồ đã chín lần kết Anh thất bại, trong khoảng thời gian ngắn hẳn phải mất đi tự tin, thậm chí còn chán chường. Dù sao, vô duyên với Nguyên Anh kỳ chẳng khác gì nói rằng hẳn đã không có phúc duyên với đại đạo tu tiên. Đối với nhiều thiên tài, kết quả như vậy là rất khó được tiếp nhận.

Lại không nghĩ rằng, Lệnh Hồ chẳng những không chán chường mà ở hai đầu lông mày còn ẩn chứa sự tự tin, kết hợp với thân thể khô ngô kia lại gây cho người khác một cảm giác là thân thể hẳn đang ẩn chứa một lực lượng kinh hãi.

Đặc biệt là thanh kiếm khổng lồ trên lưng hẳn phải làm cho người ta ghé mắt qua, không đi chú ý cũng không được. Dĩ nhiên, nếu như bọn hắn biết sức nặng của thanh kiếm này tới một vạn cân thì chắc phải rớt cả con mắt ra ngoài quai.

Tuy trong lòng rất khó chịu, nhưng Kiều Xung lại ha ha cười to một tiếng, nói:

- Lệnh Hồ sư diệt rồi núi, tu vi lại đạt đến Kết Đan sơ kỳ, đây đúng là một điều đáng mừng. Nhưng mà, ta lại cảm nhận được khí tức của vũ tu trên người Lệnh Hồ sư diệt, lại thấy trên lưng còn có một thanh cự kiếm không có chút linh tính nào cả, chẳng lẽ Lệnh Hồ sư diệt muốn đi theo con đường vũ tu sao? Nếu kết Anh không được thì đi theo con đường vũ tu đúng là một lựa chọn không tệ đó.

Lệnh Hồ cung kính khom người:

- Làm phiền các trưởng lão lo lắng rồi.

Kiều Xung miễn cưỡng nói thêm mấy câu nữa, Lệnh Hồ cũng tùy ý đáp lại.

Lệnh Hồ không hề có cảm tình gì với hai đệ tử Âm Cửu Trọng cùng Hà Thái Hư của Kiều Xung, hiển nhiên sẽ không có ấn tượng tốt gì với Kiều Xung.

Đối với chương giáo Phong Thái Xung và các trưởng lão khác thì Lệnh Hồ vẫn luôn một mực tôn trọng.

Hiệu quả làm việc của Dur Viễn Đồ đúng là không tệ. Chỉ không lâu sau thì tất cả môn nhân đang ở chỗ này cùng với các đệ tử tông môn đang ở ngoài đều đã biết ý nghĩa chân chính của mệnh lệnh phong núi năm xưa. Điều này làm cho bốn tên đệ tử thường trực cùng với vị trưởng lão Ký Sự đường ở sơn môn không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Sau khi hàn huyền được một lúc thì mọi người cảm nhận được linh khí trong thiên địa bắt đầu dao động, ngay cả linh lực trong cơ thể của mình phảng phất như bị một lực lượng nào đó hấp dẫn muốn thoát ly khỏi thân thể vậy, điều này làm cho những người ở đây phải vận dụng tâm pháp để linh lực an ổn lại.

Người khiến cho linh khí trong thiên địa có sự biến hóa như vậy chính là Lý Thiên Mạc đang ngồi xếp bằng trên Liên Hoa đài, lúc này hắn đã bắt đầu buông thả linh lực kích thích Kim Đan trong cơ thể, đồng thời câu thông linh khí trong thiên địa dẫn nhập vào bên trong thể nội. Cho đến khi linh khí trong thiên địa cùng Kim Đan trong cơ thể có được sự liên lạc với nhau, cuối cùng khiến cho Kim Đan bành trướng đến tột đỉnh, sau đó bẻ tan tành ra.

Một bước làm Kim Đan bẻ tan này tương đối dễ dàng, chỉ cần không ngừng hấp thu linh khí trong thiên địa là được. Lúc ấy thì Kim Đan sẽ giống như một khí cầu, không ngừng to lên rồi bị phá vỡ. Nhưng làm như thế nào để linh khí không bị thoát đi khi Kim Đan bẻ tan, rồi dùng linh khí trong thiên địa ngưng tụ lại thành Nguyên Anh trong thể nội lại là một việc không hề dễ dàng.

Lúc này, sự dao động linh khí mà mọi người đang cảm nhận chỉ là khúc nhạc dao động mà thôi. Khi đến phía sau thì dị biến thiên tượng sẽ không còn là cảm giác nữa, mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy sự biến hóa một cách chân thật.

Lý Thiên Mạc là một thiên tài thật sự! Khi người khác kết Anh thì phải hao tổn rất nhiều thời gian để câu thông với linh khí thiên địa, mà hắn chỉ trong một thời gian ngắn thôi đã tụ tập linh khí trong phương viên trăm dặm lại thành một vòng nước xoay linh khí rồi, hơn nữa còn với số lượng vô cùng khổng lồ.

Cả ngọn Tây phong Liên Hoa lúc này đã bị bao trùm bởi một mảnh linh quang tràn đầy màu sắc. Trong đó có những điểm linh quang màu đen trắng xen lẫn với nhau, thỉnh thoảng giống như những ánh sáng ngọc trên châu, thỉnh thoảng lại như những con đom đóm trong đêm tối. Nhưng trong những điểm linh quang này, không một điểm nào không tụ tập linh khí thiên địa vô cùng tinh thuần cả, cả phiến hư không cũng vì vậy mà trở nên vô cùng huyền lệ.

Lấy Tây phong Liên Hoa làm trung tâm, từng điểm linh quang liên tiếp sáng lên, lúc sáng lúc tối. Linh quang cũng vì thế mà không ngừng được kéo dài lên, từ mười dặm đã lên chục dặm, cuối cùng là đến cả phương viên trăm dặm, phảng phất như là vô cùng vô tận vậy.

Nhìn thấy linh khí tụ tập đầy trời như thế, không chỉ các tu sĩ dưới Nguyên Anh kỳ mà ngay cả các tu sĩ trên Nguyên Anh kỳ cũng cảm thấy không thoải mái, thậm chí còn không thở nổi, chân nguyên trong cơ thể cũng hơi hỗn loạn. Tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi không thôi.

- Xem ra Lý Thiên Mạc của quý tông đúng là thiên tư tuyệt luân. Mới chỉ bắt đầu thôi mà thiên tượng đã phát sinh dị biến như thế, linh khí tụ tập lại cũng vô cùng tinh thuần, khả năng thành công đã lên đến tám phần rồi.

Một tu sĩ ngoại lai quay sang cảm thán với Phong Thái Xung.

Phong Thái Xung vuốt râu mỉm cười, trên mặt đầy vẻ tự hào.

Lệnh Hồ cảm nhận thấy sự biến hóa của linh khí trong thiên địa cũng không khỏi sinh lòng khâm phục với Lý Thiên Mạc.

Phải biết rằng, Lệnh Hồ đã chín lần kết Anh rồi, không ai có thể quen thuộc hơn quy luật dao động cũng như độ tinh khiết của linh khí so với Lệnh Hồ. Nhưng Lệnh Hồ phát hiện ra, cho dù là lần nào trong chín lần kết Anh của hắn, thì không có lần nào có linh khí tinh thuần như của Lý Thiên Mạc, thậm chí phạm vi của linh quang cũng không rộng như lần này.

Dưới mọi ý nghĩ than thở, khâm phục, hâm mộ, cùng ghen tỵ của mọi người, Lý Thiên Mạc hiển nhiên đã thành công toái đạn, vòng xoáy linh khí trên bầu trời Liên Hoa đài đã bắt đầu gấp rút xoay tròn, hấp thu toàn bộ linh quang trong hư không trầm đắm lại, từ từ ngưng tụ lại thành một cột sáng linh khí trông như thật thể.

Cũng giống như lần Lệnh Hồ kết Anh, linh quang đầy trời rốt cuộc đã bị vòng xoáy linh khí hấp thu gần như không còn, rồi ngưng tụ lại thành một cột sáng linh khí khổng lồ, từ từ dung nhập vào bên trong Nê Hoàn cung trên đỉnh đầu của Lý Thiên Mạc.

Linh khí khổng lồ không ngừng đánh sâu vào bên trong đan điền của Lý Thiên Mạc. Linh khí tràn vào một cách dũng mãnh, rồi từ từ bị áp súc lại thành nước, thành dịch, rồi chậm chạp ngưng kết lại thành một thật thể tương đối vững chắc.

Thần niệm của Lý Thiên Mạc vô cùng chuyên chú nhìn vào tình huống bên trong tử phủ, thần niệm cơ hồ bao phủ toàn bộ những khối thật thể đang được ngưng tụ lại, không ngừng thúc dục chân nguyên để ngưng kết lại thành một đoàn, tuyệt không có sơ hở.

Rốt cuộc, cột sáng linh khí đã hoàn toàn tiến vào bên trong Nê Hoàn cung của Lý Thiên Mạc, những khối thật thể bên trong đan điền cũng được ngưng kết lại đến một điểm giới hạn. Đúng lúc này, vòng xoáy linh khí trên đỉnh đầu trầm trọng bỗng nhiên nổ ầm một tiếng, hóa thành hàng tỉ điểm linh quang rồi biến mất, nhưng thực sự thì vòng xoáy linh khí không hề biến mất như mắt thường, mà nó đã đi vào bên trong đan điền của Lý Thiên Mạc. Ở ngay tại đó, nó bắt đầu ôm trọn lấy những khối thật thể, bắt đầu áp súc, chiết xuất.

Ngay khi áp súc, chiết xuất đến cực điểm thì vòng xoáy linh khí bỗng dừng ngưng chuyển động, phảng phất như là bị mắc kẹt với những khối thật thể vậy. Sau đó, cả khối vòng xoáy ấy nổ tung cả lên, trong đám sương mù linh khí ấy chợt xuất hiện lên một mảnh kim quang, mảnh kim quang này phá tan sương mù, hiện ở trong đan điền của Lý Thiên Mạc. Cùng một thời gian, một đạo hư ảnh cao gần trăm trượng hiện ra ngay trên hư không, kim quang long lánh đến nỗi làm cho người ta trong khoảng thời gian ngắn không thể nào nhìn thẳng được! Đây là một kim sắc cự anh đang khoanh chân ngồi, ngũ quan rõ ràng, nhìn qua trông rất giống một tiểu Lý Thiên Mạc.

Hai mắt của kim sắc cự anh vẫn đóng lại, kim quang cũng không đến nỗi chói mắt như lúc ban đầu nữa. Nhưng bỗng nhiên có một cỗ uy áp mơ hồ đè áp xuống mọi người ở đây, áp lực vô cùng kinh khủng!

Nhìn thấy kim sắc cự anh hơn trăm trượng trong hư không kia, trên mặt mỗi người đều hiện ra vẻ khiếp sợ cùng biểu lộ ngoài ý muốn.

- Dĩ... dĩ nhiên là... là Kim Thân Phật Anh... trời ạ!

Mọi người còn chưa kinh ngạc xong thì linh khí trong khoảng hư không trên đỉnh đầu Kim Thân Phật Anh đã dao động trở lại, ngưng tụ ra một đám mây đen, một đám mây màu trắng cùng một đám mây bảy màu!

Uy áp vô tận giờ đây không chỉ còn là cảm giác, mà còn làm cho mọi người ở đây sinh ra ý nghĩ mình đang đứng trước một tồn tại chí tôn vô thượng vậy. Những người có tu vi dưới Nguyên Anh kỳ đã sớm bị uy áp vô hình ép tới nỗi bò lổm ngổm dưới mặt đất, không tự chủ được làm ra tư thế quỳ bái. Ngay cả những người đạt tới Nguyên Anh kỳ cùng Xuất Khiếu kỳ cũng khoanh chân ngồi xuống, cố gắng vận chuyển chân nguyên trong người chống lại uy áp.

Tuy những người Phân Thần kỳ còn đứng được, nhưng thất lung đã thoáng cong lại, mồ hôi hột trên trán tuôn ra không thôi.

Duy có tu sĩ đạt đến tu vi Hợp Thể kỳ mới không bị ảnh hưởng, thân thể vẫn đứng thẳng tắp. Nhưng cũng chỉ có bọn hắn mới biết được là uy áp kia kinh khủng đến cỡ nào, nếu không phải khi đạt đến cảnh giới Hợp Thể kỳ thì toàn bộ tinh; khí; thần; thể đã hợp lại làm một thì cả bọn họ cũng không cách nào đứng được.

Đối với uy áp do cự anh kia thả ra thì Lệnh Hồ cũng cảm nhận được rất sâu. Thậm chí hắn còn có cảm giác muốn thả thần niệm cường đại do ba hồn thất phách đan sinh ra để so đấu với uy áp cự anh kia. Cũng may Lệnh Hồ còn chưa vọng động tới mức đó. Hắn cũng hiểu rõ, tuy cự anh kia đang phát ra uy áp khổng lồ như thế, nhưng thực chất lại có liên hệ rất chặt chẽ với Lý Thiên Mạc, đang ở trong thời khắc nguy cấp nhất.

Nếu như hắn thật sự thả ra thần niệm khổng lồ phân cao thấp với Kim Thân Phật Anh thì sợ rằng sẽ gây ảnh hưởng rất lớn với Lý Thiên Mạc, nếu không cẩn thận thì còn dẫn tới hậu quả hủy diệt đi một siêu cấp thiên tài.

Lệnh Hồ cố gắng đè nén ý nghĩ vọng động lại, rồi “học” theo Phong Vũ Nhược cùng với Nạp Lan Bạch Y khoanh chân ngồi xuống. Nhìn bề ngoài thì Lệnh Hồ như đang vận chuyển chân nguyên lực đau khổ chống lại uy áp, nhưng thực tế thì hắn đang chăm chú quan sát sự biến hóa của cự anh ở trên bầu trời.

Bỗng nhiên, ngay lúc này thì trên đỉnh đầu cự anh lại có biến hóa xảy ra. Từng đạo sấm sét màu đen không ngừng từ bên trong đám mây đen phát ra, lôi điện màu trắng cũng từ bên trong đám mây màu trắng bắn tán loạn, cùng với điện quang màu xanh từ bên trong đám mây bảy màu đang điên cuồng công kích về phía cự anh.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Phật Duyên

Ba đạo sấm sét màu sắc khác nhau trong mây cũng không duy trì được bao lâu, chỉ trong thoáng chốc đã mất đi. Mà bản thân đám mây màu trắng càng lúc càng trắng hơn, mây đen càng lúc càng đen như mực nước, đám mây bảy màu thì tỏa ra ánh sáng như ngọc thạch. Cuối cùng, ba đám mây từ từ biến hóa thành ba đóa liên hoa màu sắc khác nhau, rồi nhất tề hiện lên trên đỉnh đầu của Kim Thân Phật Anh.

Ba đóa liên hoa màu trắng, màu đen cùng đóa bảy màu cùng huyền phù lên trên không, mỗi một đóa hiện ra một luồng ánh sáng trang nghiêm, giống như là có ai đó đang tuyên phát hiệu vậy.

- Tam...hoa...tụ...đỉnh!

Thấy dị tượng này, một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ không che dấu được sự kinh hãi trong nội tâm, há to miệng nói.

(Dịch giả chú thích: Tam hoa tụ đỉnh này chỉ là một hiện tượng ví dụ sự kết Anh cho Lý Thiên Mạc, chứ không phải là Tam Hoa Tụ Đỉnh hay Ngũ Khí Triều Nguyên của võ hiệp cổ điển)

Thật ra không chỉ có bọn hắn, ngay cả các lão tổ tông Hoa Nghiêm tông đang lãnh đời cũng bị dị tượng kinh thiên này làm kinh động không thôi.

Ngay lập tức có vài đạo thần niệm cực mạnh quét qua hư không rồi cuộn về phía Kim Thân Phật Anh, bị mấy đạo thần niệm này quấy nhiễu, Kim Thân Phật Anh khẽ dao động, thiếu chút nữa là tán đi. Thấy như vậy, những đạo thần niệm kia lập tức nhanh chóng rút về, rồi dừng lại cách cự Anh khoảng một ngàn trượng. Nhưng mà, các thần niệm đó không chỉ dừng lại không mà còn chia ra mỗi người một phương vị, thủ hộ Kim Thân Phật Anh.

Ở nơi xa, lại có thêm mấy đạo thần niệm phá không đi đến, nhưng lập tức bị các đạo thần niệm đang bảo vệ chặn lại. Các đạo thần niệm trao đổi nhau một chút rồi dừng xông đến, sau đó, các đạo thần niệm xông tới sau này cũng bị chặn xuống như vậy. Làm như vậy là để tránh cho các đạo thần niệm quá mạnh làm ảnh hưởng đến Kim Thân Phật Anh.

Ngay cả tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng không có biện pháp phát hiện được những đạo thần niệm mạnh mẽ này, nhưng Lệnh Hồ lại cảm nhận được trong hư không tổng cộng có hai mươi ba đạo thần niệm cực mạnh một cách rõ ràng.

Lệnh Hồ không dám nói thần niệm của mình mạnh hơn những người trên, nhưng chỉ dựa vào thần niệm cửu niệm hóa hình thì hắn có sự nhạy cảm rất đặc biệt đối với các loại lực lượng linh hồn.

Thần niệm tất nhiên là một dạng lực lượng linh hồn. Đặc biệt, sau khi đạt đến tu vi Hợp Thể kỳ thì thần niệm sẽ là một dạng lực lượng linh hồn thật thụ.

Tâm thần của Hợp Thể kỳ còn có một cách gọi đặc biệt khác, đó là nguyên thần!

Một khi đạt đến cảnh giới Hợp Thể thì tinh, khí, thần, thể sẽ hợp lại thành một. Lúc đó Nguyên Anh cùng tâm thần sẽ chân chính hợp nhất lại, và đạt đến cảnh giới nguyên thần.

Cũng nhờ đạt đến cảnh giới này mà nguyên thần mới có thể tùy ý giao du, thân thể cũng không vì không có nguyên thần tại trong cơ thể mà bị thời gian hủy hoại. Mà bản thân các tu sĩ sau khi đạt đến cảnh giới nguyên thần, thì mỗi hành động nhắc tay nhắc chân đều có ẩn chứa lực lượng của linh hồn. Bởi vì bọn họ đã dung hợp hoàn toàn với nguyên thần rồi, tuy hai mà một.

Trên bầu trời hiện nay có tất cả hai mươi ba đạo thần niệm mạnh mẽ, tất nhiên không phải là thần niệm của tu sĩ Hợp Thể kỳ, càng không phải là thần niệm mà thần niệm của tu sĩ Hợp Thể kỳ có thể so sánh được.

Những đạo thần niệm xuất hiện ban đầu thì Lệnh Hồ đoán là của các lão tổ tông Hoa Nghiêm tông, có lẽ trong đó còn có thần niệm của Thanh Y Hài. Còn bản thân các đạo thần niệm tới sau thì hắn là của các tu sĩ bên ngoài.

Dưới sự bảo hộ của hai mươi ba đạo thần niệm, Kim Thân Phật Anh cuối cùng đã hoàn thành quá trình Tam Hoa Tự Định, đem ba đóa liên hoa dung nhập vào trong đầu.

Sau đó, Kim Thân Phật Anh trăm trọng bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng ẩn vào trong bên trong, bị Lý Thiên Mạc đưa vào trong tử phủ, cùng với Kim Thân Nguyên Anh bên trong hợp nhất.

Kim Thân Phật Anh trăm trọng vốn là một hình thức hiện ra bên ngoài thiên địa của Kim Thân Nguyên Anh bên trong Lý Thiên Mạc mà thôi, thực tế mọi chuyện xảy ra bên ngoài chỉ là hư ảnh những chuyện ở bên trong cơ thể Lý Thiên Mạc.

Lúc này, ba đóa liên hoa đã hiện ra trên trán của Kim Thân Nguyên Anh, tựa như một loại ấn phù vậy.

Đến đây, quá trình kết Anh của Lý Thiên Mạc đã kết thúc. Hẳn thành công kết thành Nguyên Anh, hơn nữa còn là Kim Thân Phật Anh vạn năm cũng khó gặp.

Sau khi Kim Thân Phật Anh biến mất thì uy áp vô tận cũng hoàn toàn mất theo, những người có tu vi dưới Nguyên Anh đang bò lổm ngổm dưới đất cũng lúng túng đứng dậy.

Phong Vũ Nhược cùng những người có tu vi Nguyên Anh kỳ cùng Xuất Khiếu kỳ cũng ngồi dậy, Phong Vũ Nhược vội đến chỗ của Phong Thái Xung, kéo tay áo hỏi thăm.

Nhưng Phong Thái Xung không để ý đến Phong Vũ Nhược mà phá lên cười ha ha, vẻ mặt cực kỳ sung sướng.

- Phong chương giáo, chúc mừng quý tông đã có kỳ tài vạn năm khó gặp, thật sự làm cho người ta phải ước ao. Chuyện lớn như vậy mà Phong chương giáo không mời mọi người cùng uống một chén sao?

Tuy các tu sĩ vô cùng ghen ghét, nhưng cũng thật lòng chúc mừng nói.

Phong Thái Xung cười ha ha một tiếng:

- Tất nhiên phải mời chư vị đồng đạo cùng chung vui chứ! Mời các vị đến "Vô Ưu điện", mời!

Sau khi dẫn dò hai vị trưởng lão trong Cửu Cung các lão tới đưa Lý Thiên Mạc đi, Phong Thái Xung liền dẫn các vị tu sĩ ngoại lai đến Vô Ưu điện.

Chuyện Lý Thiên Mạc kết Anh thành công nhanh chóng truyền khắp Hoa Nghiêm tông. Mọi người cũng biết Lý Thiên Mạc chẳng những kết Anh thành công mà còn là Kim Thân Phật Anh vạn năm khó gặp. Điều này đã chứng tỏ Lý Thiên Mạc không những là siêu cấp thiên tài thật thụ, mà còn là kỳ tài vạn năm khó gặp, tiền đồ không thể hạn lượng!

Có thể nói Hoa Nghiêm tông bây giờ quang phong vô hạn. Bất kể những người trước kia ghen tỵ với Lý Thiên Mạc thế nào, nhưng ý niệm duy nhất trong đầu bọn họ bây giờ chính là thành tâm chúc mừng, cố gắng tạo được quan hệ tốt với vị kỳ tài này.

Tin tức Hoa Nghiêm tông có kỳ tài vạn năm khó gặp, thân mang Phật duyên lập tức truyền ra khắp Cửu Châu Tu Tiên giới. Danh khí Lý Thiên Mạc nhất thời vang lên khắp nơi.

Hoa Nghiêm tông cũng phát ra thiệp mời để mời các đại phái tu tiên khắp Cửu Châu tới đây chúc mừng.

Dù sao, Tu Tiên giới chỉ có một mình Lý Thiên Mạc là kỳ tài có Phật duyên, chẳng những ngưng tụ ra được Kim Thân Phật Anh mà còn có dị tượng Tam Hoa Tự Định nữa. Đây không chỉ là điều mừng của Hoa Nghiêm tông mà còn là cả Tu Tiên giới nữa.

Ở Cửu Châu Tu Tiên giới, chỉ có ba người là được Tu Tiên giới chiếu cố mà thôi: một là người có Phật duyên, hai là có Đạo cốt, và ba là người có Hồn căn!

Ba người này đúng là kỳ tài vạn năm khó gặp, lại càng là người có trăm phần trăm cơ hội để tu thành đại đạo, sau đó phi thăng thành tiên.

Dĩ nhiên, cũng đừng nghĩ rằng chỉ vì ba điểm này mà bọn họ đã được sự chiếu cố của Tu Tiên giới. Nếu không phải vì nguyên nhân khác thì bọn họ sẽ bị những người ghen ghét hủy diệt ngay.

Một nguyên nhân khác khiến cho bọn họ được sự chiếu cố của cả Tu Tiên giới là vì ba người này chính là con cưng của thiên đạo, cho dù là kẻ nào làm tổn thương hẳn thì bản thân sẽ bị thiên đạo khiển trách. Nhẹ thì tâm ma dần sanh, bị thiên lôi đánh xuống làm cho hồn phi phách tán. Tuy nhiên, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà thôi, cái nguyên nhân đích thật là vì, cho dù là người có Phật duyên, hay là Đạo cốt, hay là Hồn căn chưa bao giờ xuất hiện thì bọn họ đều có thể tới "Đỉnh Giới đỉnh" - nơi cầu thông với Tiên giới, để cầu tiên đan diệu dược, hoặc linh thảo tiên thạch, thậm chí còn là công pháp tu tiên từ Tiên giới.

Tóm lại, mỗi một vật họ cầu được đều là di bảo trân quý đối với cả Cửu Châu Tu Tiên giới. Chính vì điều này mới khiến cho bọn họ được cả Tu Tiên giới chiếu cố bảo hộ.

Dĩ nhiên, việc hướng Tiên giới cầu đồ không phải không có hạn chế, một hai trăm năm mới có thể tiến hành cầu thông một lần, và đồ lấy được cũng là tùy vào cơ duyên.

Theo truyền thuyết thì vào một vạn tám ngàn năm trước, Tu Tiên giới từng xuất hiện một vị kỳ tài có Đạo cốt. Cũng nhờ người này cầu được một bộ công pháp tu tiên mà Tu Tiên giới Cửu Châu mới hưng thịnh được, vào thời điểm đó có rất nhiều người phi thăng được. Nhưng vạn năm sau thì số người phi thăng càng ngày càng ít, cho đến trong ba ngàn năm nay thì không còn ai cả.

Mà nay, người có Phật duyên đã xuất thế, Tu Tiên giới lại lần nữa có hi vọng phá bỏ được xiềng xích không người nào phi thăng.

Dĩ nhiên, những việc trên đều là bí mật của các tu sĩ cấp cao. Cho dù là cao thủ Hợp Thể hậu kỳ như Phong Thái Xung cũng không biết đến việc này.

Bọn họ có biết thì chỉ biết Lý Thiên Mạc là kỳ tài có Phật duyên được thiên đạo chiếu cố, cũng là người có hi vọng thành tựu đại đạo, phi thăng thành tiên.

Từ lúc Lý Thiên Mạc kết Anh thành công thì hôm nay đã là ngày thứ bảy rồi, cả Hoa Nghiêm tông đều tràn ngập trong không khí vui mừng. Người đến người đi nối liền không dứt, tông môn đệ tử cũng vì vậy mà bận rộn không thôi. Cứ ba ngày là tiểu yến, năm ngày là đại yến, số người đến thăm Hoa Nghiêm tông trong mấy ngày nay còn nhiều hơn tổng số khách đến thăm trong mấy ngàn năm vừa rồi.

Vô số môn phái tu tiên rồi rít phái người đến Hoa Nghiêm tông chúc mừng lấy lòng, thậm chí ngay cả các tà phái tà tông cũng cho người tới để chia vui.

Rất nhiều đệ tử tông môn không thể hiểu nổi vì sao chỉ một đệ tử kết Anh thành công mà lại làm cho cả Tu Tiên giới phải chú ý như vậy? Mặc dù nói Lý Thiên Mạc đúng là thiên tài, hơn nữa việc kết Anh còn có dị tượng, nhưng không thể khoa trương đến mức như vậy chứ?

Đừng nói là đệ tử tông môn khó hiểu, ngay cả Lệnh Hồ cũng có chút không tưởng tượng nổi, nhưng bản thân hắn cũng là thiên tài, hắn có thể đoán được việc Lý Thiên Mạc kết thành Kim Thân Phật Anh còn có điều bí ẩn mà các tu sĩ cấp thấp không thể biết được.

Chỉ trong mấy ngày qua thôi, Lệnh Hồ đã cảm nhận được có rất nhiều thần niệm cường đại thường xuyên dòm ngó Ngọc Nữ phong rồi.

Từ lúc Nguyên Anh của Lý Thiên Mạc thì chỉ có hai mươi ba đạo thần niệm, nhưng giờ đã tăng lên đến năm mươi sáu!

Những đạo thần niệm này sau khi tới Hoa Nghiêm tông thì không hề rời đi, đợi cho đến khi không còn đạo thần niệm của ai tới nữa thì mới tập hợp chung một chỗ lại, dường như đang nghị luận gì đó.

Lệnh Hồ chỉ cảm thụ được những đạo thần niệm này thôi, chứ hắn không dám phóng thần niệm của mình ra. Mặc dù cửu niệm của Lệnh Hồ vô cùng cường đại, nhưng không thể nói là sẽ không bị những thần niệm khác phát hiện. Lại nói, tuy thần niệm của Lệnh Hồ cường đại, nhưng tu vi chỉ có Kết Đan sơ kỳ, căn bản không cách nào so sánh với mấy lão quái vật tu luyện hơn ngàn năm kia được.

Lúc này, Lệnh Hồ đang một mình một người ngồi ở Triều Dương phong, ngắm nhìn bầu trời, tay cầm bầu rượu, trông qua rất là cô đơn.

Các đệ tử tông môn khác lúc này bận rộn vô cùng, chỉ có các đệ tử đời thứ nhất, đời thứ hai, cùng với riêng Lệnh Hồ trong hàng đệ tử đời thứ năm không bị phân công việc gì. Cho nên hắn mới rảnh rỗi đến Triều Dương phong này một mình uống rượu.

Bây giờ qua, việc Lý Thiên Mạc trở thành đứa con cưng của cả Tu Tiên giới tất nhiên đã gián tiếp đẩy Hà Thái Hư xuống đài, được tông môn chỉ định trực tiếp làm đại sư huynh. Tuy Hà Thái Hư hết sức uất hận, nhưng cũng miễn cưỡng cười vui, không dám có chút bất mãn. Thậm chí khi ở trước mặt các người khác, hắn còn biểu lộ bộ dáng khâm phục nữa.

Nghe được điều này thì Lệnh Hồ không khỏi bội phục sự dối trá của Hà Thái Hư.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bi Thương

Cô đơn uống rượu, mắt say mông lung nhìn về phía bầu trời âm u trên không trung, về mặt Lệnh Hồ rất là bi thương.

Bầu trời vô cùng âm u, sương mù rơi xuống cùng với mưa phùn.

Mưa phùn, cô đơn, bi thương!

Lệnh Hồ đang bi thương, bi thương bởi vì nữ tử hắn thầm thương mến đã đi yêu người khác.

Rốt cuộc, Lệnh Hồ cũng đã xác định là mình thật sự có tình cảm với tiểu sư muội Phong Vũ Nhục rồi. Khi xưa, tiểu sư muội luôn sùng bái hắn, quán quýt si mê hắn, quan tâm hắn, thậm chí ngay khi hắn kết Anh thấy bại lần thứ chín, lúc mà những người khác chế nhạo chê bai hắn thì chính tiểu sư muội là người thứ nhất chạy tới quan tâm hắn. Bất tri bất giác, hắn đã nhớ thăm bóng dáng của tiểu sư muội, đem nàng trở thành người trọng yếu nhất trong lòng mình rồi.

Cho nên, vào lúc Lệnh Hồ quyết định không tiếp tục tu luyện ở Tri Kiếm phong nữa mà ra ngoài, thì người đầu tiên hắn muốn gặp nhất chính là tiểu sư muội Phong Vũ Nhục.

Điều đáng tiếc chính là, vào lúc Lệnh Hồ hiểu được tâm ý của mình thì hắn cũng hiểu được tâm ý của tiểu sư muội Phong Vũ Nhục. Người mà tiểu sư muội hắn yêu thích bấy giờ chính là tân đại sư huynh của Hoa Nghiêm tông, con cưng của cả Tu Tiên giới - Lý Thiên Mạc.

Tuy tiểu sư muội cũng thích Lệnh Hồ, nhưng đó chỉ là tình cảm sùng bái người đại ca mà thôi, chứ không phải là tình yêu nam nữ.

Lệnh Hồ yên lặng đem cảm giác bị thương ấy giấu trong lòng mình, một mình một người đau khổ trong bóng tối.

Lúc này Lệnh Hồ đã hoàn toàn chìm đắm trong rượu, hồn nhiên không phát giác cách đó trăm trượng, Nạp Lan Bạch Y đang cô đơn đứng thẳng trong cơn mưa phùn, yên lặng nhìn hắn.

Gió mát khẽ thổi qua từng sợi tóc của Nạp Lan Bạch Y, từng hạt mưa cũng khẽ rơi xuống trên khuôn mặt xinh đẹp kia, rồi từ từ ngưng kết thành từng hạt nước trong veo, dần dần theo thân thể mềm mại đó thấm ướt vào vạt áo màu trắng.

Bị thương làm đau tâm hồn người khác, Lệnh Hồ đang cảm nhận rất rõ điều đó. Nhưng hắn không biết rằng, chính Nạp Lan Bạch Y cũng đang có cảm giác như vậy.

Bản thân Lệnh Hồ không hề hay biết trong lúc hắn thầm yêu người khác thì Nạp Lan Bạch Y cũng đã thầm thương mến vị "đại sư huynh thiên tài" năm xưa này rồi.

Trời sanh Nạp Lan Bạch Y đã có tính tình hướng nội và kín đáo, thanh nhả ít nói. Nàng là một nữ tử không dễ biểu lộ tấm lòng mình, nhưng cũng là một nữ tử rất cố chấp khi đã thương mến ai đó.

Vào lúc Lệnh Hồ chú ý Phong Vũ Nhục, hiểu được tâm ý của Phong Vũ Nhục thì Nạp Lan Bạch Y cũng chú ý đến Lệnh Hồ, hơn nữa còn biết người mà Lệnh Hồ thương mến chính là tiểu sư muội Phong Vũ Nhục.

Vốn Nạp Lan Bạch Y vẫn cho rằng người Phong Vũ Nhục thích chính là Lệnh Hồ, nên từ lâu nàng đã chôn sâu tình cảm của mình xuống. Nhưng từ lúc Lý Thiên Mạc xuất hiện, Lệnh Hồ bị trận pháp phong núi ba năm không ra thì Phong Vũ Nhục đã bị vị thiên tài Lý Thiên Mạc hấp dẫn mất, thậm chí còn yêu thích Lý Thiên Mạc. Nạp Lan Bạch Y nhìn thấy điều này thì đã có thêm dũng khí, thậm chí còn cố ý định không che giấu tình cảm nữa.

Lúc Lệnh Hồ rời núi thì Nạp Lan Bạch Y hết sức vui mừng, nhưng dù như thế nào thì nàng cũng không ngờ rằng người Lệnh Hồ thương mến chính là tiểu sư muội Phong Vũ Nhục.

Bây giờ Lệnh Hồ đang vì Phong Vũ Nhục mà bị thương, nhưng có ai ngờ rằng Nạp Lan Bạch Y cũng vì hắn mà bị thương.

Nhưng điều không ngờ nhất là, lúc Nạp Lan Bạch Y cô đơn đứng đó nhìn Lệnh Hồ, thì ở một góc cây cỏ thụ khác trên Triều Dương Phong, thiên kiều chi tử của Tu Tiên giới Lý Thiên Mạc cũng đang đứng đó nhìn Nạp Lan Bạch Y, trong cơn nguoi cũng lộ rõ vẻ bị thương nồng đậm.

Ba người, ba người cứ đứng đó trong bầu trời âm u, một mình một người mà bị thương.

Cho đến khi tiếng chuông du dương trên Ngọc Nữ phong vang dội lên thì mới đánh thức tâm trạng bị thương của ba người. Lý Thiên Mạc thờ dài một tiếng, thoáng cái đã biến mất khỏi gốc cây cỏ thụ.

Thân thể mềm mại của Nạp Lan Bạch Y cũng khẽ run lên, nàng nhìn Lệnh Hồ thật sâu, sau đó mới khẽ bay về phía Hoa Nghiêm cung.

Tiếng chuông vừa rồi chính là tiếng chuông triệu tập đại đệ tử đòi thứ nhất của Hoa Nghiêm tông, tất cả phải nhanh chóng đi tới Hoa Nghiêm cung.

Còn Lệnh Hồ bây giờ thì sao? Hắn thật sự đã say rồi, ngay cả cự kiếm luôn bám sát không rời cũng đã được hắn tháo để xuống. Mặc dù say ngã, nhưng Lệnh Hồ vẫn còn tương đối tỉnh táo, không hề nói nửa câu mê sảng nào. Miệng vẫn luôn im lặng không nói, chỉ có đôi lông mày luôn cau lại.

Mãi cho đến khi màn đêm phủ xuống, tiếng chuông của bữa tối vang lên thì Lệnh Hồ mới mở đôi mắt còn hơi men say ra.

Đợi lúc hắn đứng lên, một lần nữa đem thanh cự kiếm đeo lại trên lưng thì chút men say còn trong mắt đã hoàn toàn biết mất, ánh mắt lại khôi phục thân thái không câu chấp vốn có. Tựa tay bám đạo quyết một cái, chút bụi bặm cùng men rượu trên người đã được gió mát thổi qua đưa đi.

Thờ dài một tiếng, Lệnh Hồ tung người nhảy lên cao. Đồng thời có một đạo kiếm quang từ sau lưng của hắn bay ra, đến bên dưới chân nàng hắn lên, rồi bay về phía Thiện Xuy đường.

Phòng ăn Thiện Xuy đường được lập nên để dành cho các đệ tử còn chưa đạt tới cảnh giới Ích cốc, cùng với những đệ tử vẫn còn yêu thích việc ăn uống.

Khi tu sĩ đạt đến cảnh giới Kết Đan kỳ thì đã không cần ăn uống gì nữa, họ chỉ cần dựa vào việc thu lấy linh khí thiên địa là có thể nuôi dưỡng bản thân. Nhưng vẫn có một vài người rất thích ăn uống, cho dù đạt đến cảnh giới gì đi nữa.

Dù sao việc ăn uống chỉ là hơi mất chút thời gian mà thôi, cũng không phải không có chỗ tốt.

Mỗi khi đến giờ này thì có rất nhiều đệ tử tông môn, thậm chí ngay cả trưởng lão cũng tới dùng bữa ngon.

Tâm tình Lệnh Hồ lúc này không tốt, thậm chí con đói đưa tới cũng không dẫn được. Vì vậy, hắn ngưng kiếm phi hành một mạch đi tới Thiện Xuy đường.

Lúc vào tới Thiện Xuy đường thì đã có rất nhiều đệ tử tông môn lần lượt ngồi vào bàn. Lệnh Hồ cũng không để ý có ai ở đây, tiện tay lấy chút thức ăn nóng, hoa quả rồi đi tới một bàn trống, ngồi xuống bắt đầu ăn.

- Hắc hắc, đây không phải là Lệnh Hồ... sư đệ sao? Thật khó mà nhìn thấy được thân ảnh của Lệnh Hồ sư đệ ở Thiện Xuy đường đó!

Âm thanh âm dương quái khí của Âm Cửu Trọng truyền đến tai của Lệnh Hồ.

Trong tay của người này cũng bung một mâm thức ăn, sau khi để mâm rồi ngồi xuống thì mới âm hiểm cười nói:

- Không ngăn ngại ta ngồi cùng chứ... Lệnh Hồ sư đệ?

Lệnh Hồ vẫn tiếp tục ăn, mặc kệ hắn.

Biện pháp đối phó với người mình chán ghét chính là cho dù đối phương nói gì thì cứ làm ra vẻ không nghe thấy; dĩ nhiên, nếu đối phương thật sự làm cho mình quá khó chịu, thì chỉ còn một cách duy nhất, đánh! Mà nếu người đánh không lại, thì hãy chấp nhận ủy khuất đi.

Mà bản thân Lệnh Hồ đúng là không ngại đánh với Âm Cửu Trọng. Tuy nói tu vi hắn chỉ là Kết Đan sơ kỳ, còn Âm Cửu Trọng đã là Nguyên Anh trung kỳ, nhưng trong mắt Lệnh Hồ hiện giờ không hề có chỗ cho tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Ba năm qua, việc không hề gián đoạn luyện cự kiếm có sức nặng kinh khủng dưới thác nước ngàn trượng, cùng với việc liên tục lợi dụng thần niệm khổng lồ kích thích thân thể, thì bản thân Lệnh Hồ bây giờ đã có lực lượng vô cùng kinh khủng.

Thân là siêu cấp thiên tài, việc tôi luyện kiếm của Lệnh Hồ hiển nhiên không phải là việc đơn giản, mỗi một bước đi đều có mục đích cùng tác dụng riêng.

Việc tôi luyện kiếm dưới thác nước ngàn trượng thì chỉ cần người có nghị lực cùng bền lòng là làm được, nhưng tuyệt đối không được thành quả như Lệnh Hồ.

Phải biết rằng, vào lúc tôi luyện kiếm thì Lệnh Hồ đã đem thần niệm khổng lồ bao trùm cả người, thậm chí còn xuyên qua từng tế bào nữa. Cho nên, việc tôi luyện của Lệnh Hồ không chỉ là ở gân cốt, mà còn ở từng nấc tế bào nữa. Mục đích thật sự của hắn chính là lấy thần niệm thay thế cho từng tế bào, cho đến khi chuyển thần niệm có mặt ở khắp thân thể mới thôi!

Mà hắn làm điều này chính là vì muốn chuẩn bị cho Mệnh Hồn còn chưa hóa hình của mình. Không sai, Lệnh Hồ đang tính toán đem nhục thể của mình luyện thành Mệnh Hồn còn chưa hóa hình. Mà theo sự thôi diễn của Thiên Hồn và Địa Hồn thì chỉ làm được điều trên khi đã đem thần niệm bao phủ toàn bộ thân thể mới được. Cho tới lúc đó thì Chứng Hồn quyết của hắn mới có được chút thành tựu đầu tiên!

Cũng theo sự thôi diễn của Thiên Hồn và Địa Hồn trong thức hải thì một khi Lệnh Hồ luyện ra được Mệnh Hồn, biến cửu niệm thành thập phương chi niệm thì ngay lập tức, năng lực của hắn sẽ siêu việt hơn người đứng đầu Tu Tiên giới hiện nay.

Mà theo Tu Tiên giới thì cảnh giới cao nhất người tu tiên có thể đạt tới chính là cửu kiếp Tán Tiên! Theo như truyền thuyết thì cửu kiếp Tán Tiên có thể so với Đại La Kim Tiên, một khi vượt qua được thiên kiếp lần thứ mười thì lập tức sẽ được phi thăng trở thành Đại La Kim Tiên.

Nhưng mà, chưa có ai nghe nói ở Tu Tiên giới có cửu kiếp Tán Tiên cả, còn chuyện vượt qua kiếp thứ mười rồi phi thăng thì lại là chuyện không thể nào!

Vì vậy, có thể tưởng tượng được một khi Lệnh Hồ có thể dùng thân thể của mình để hóa ra Mệnh Hồn thành công thì năng lực của hắn sẽ cường đại đến mức nào.

Dĩ nhiên, thân thể của Lệnh Hồ bây giờ còn cách rất xa đến trình độ có thể làm cho Mệnh hồn hóa hình. Nhưng độ mạnh mẽ của thân thể thì chắc chắn không phải là một tu sĩ Nguyên Anh kỳ có thể so sánh được.

Đây là cũng là nguyên nhân tại sao Lệnh Hồ đeo thanh cự kiếm vạn cân mà vẫn bước đi vô cùng nhẹ nhàng. Bởi vì, nếu so với độ mạnh mẽ của thân thể thì thanh cự kiếm vạn cân này không phải là gì cả.

Thậm chí, ngay cả chương giáo Phong Thái Xung cũng không đoán được thanh kiếm mà Lệnh Hồ mang trên lưng có sức nặng đến vạn cân, hắn suy đoán cự kiếm này nặng lắm cũng chỉ vài trăm cân hay ngàn cân mà thôi.

Lệnh Hồ không trả lời Âm Cửu Trọng, làm cho Âm Cửu Trọng trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì thêm cả.

Nhưng mà, ngay lúc này lại có thêm vài vị sư đệ từ sau lưng Âm Cửu Trọng đi tới, trong đó còn có đệ tử bảo bối Chu Tỳ Thanh của Hữu phong trưởng

lão Ngô Trung Từ.

Ba năm trước đây, khi đi theo Ngô Trung Từ tới Tri Kiếm phong để bố trí trận pháp phong núi, vào lúc thấy Lệnh Hồ thì Chu Tự Thanh còn châm biếm vài câu. Ba năm sau, tu vi của Chu Tự Thanh cũng tăng thêm một cảnh giới, đạt đến Kết Đan trung kỳ, trở thành đệ tử đời thứ tư.

- Ô, đây không phải là Lệnh Hồ sư đệ sao?

Đầu tiên hắn gọi lớn một tiếng, sau đó làm lễ với Âm Cửu Trọng:

- Đệ tử đời thứ tư Chu Tự Thanh tham kiến Âm sư huynh!

Mấy người ở phía sau Chu Tự Thanh cũng hành lễ với Âm Cửu Trọng. Tất cả những người này đều là đệ tử đời thứ năm của các Hữu phong trưởng lão, trong đó có hai người là đồng môn sư huynh đệ của Chu Tự Thanh, gọi là Lý Hậu Thổ cùng Lý Hậu Thủy, cũng là đệ tử của Ngô Trung Từ. Tính cách của hai người này y hệt Chu Tự Thanh, kiêu ngạo tự cuồng. Chỉ khi họ đối mặt với những người có tu vi cao hơn mình thì mới thu liễm lại, còn đối với những đệ tử có tu vi thấp hơn thì vô cùng cuồng ngạo, trong mắt không hề có người. Lúc nào cũng cho rằng trên đời này, trời là lão đại, đất là lão nhị, còn bọn hắn chính là lão tam vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tỷ Đấu

Trưởng lão Ngô Trung Từ của Từ Khí phong vốn là người hiền lành, theo lý thì môn nhân núi này cũng phải là người hiền lương. Nhưng không hiểu tại sao lại thu lấy mấy người đệ tử có phẩm hạnh như vậy? Chẳng lẽ do cung chịu quá?

- Hắc hắc, không nghĩ tới ba năm không thấy...

Nhìn Lệnh Hồ, Chu Tự Thanh than thở một chút, rồi khinh thường nói:

- Tu vi Lệnh Hồ sư đệ đã đạt đến Kết Đan sơ kỳ rồi? Dựa theo "thành tích" cũ của sư đệ thì cứ mỗi năm tăng lên một cảnh giới, theo lý thì năm sau Lệnh Hồ sư đệ mới kết Đan chứ? Không nghĩ tới chỉ ba năm đã từ Trúc Cơ sơ kỳ vượt qua bốn cảnh giới, đạt đến Kết Đan kỳ rồi. Chẳng lẽ Lệnh Hồ sư đệ được siêu cấp thiên tài chân chính Lý Thiên Mạc đại sư huynh chúng ta kích thích nên mới phá vỡ ghi chép cũ sao?

Thấy Lệnh Hồ làm bộ không nghe gì, sắc mặt Chu Tự Thanh có chút khó coi. Nhưng mà, thấy có nhiều sư huynh đệ trong Thiên Xuy đường đang nhìn mình, hắn có cảm giác mình trở thành tiêu điểm vậy, không khỏi có chút tự đắc. Đặc biệt, nghĩ tới việc mình đang trêu chọc "đại sư huynh thiên tài" trước kia thì cảm thấy rất sung sướng và hơn người đây:

- Nhưng mà, Lệnh Hồ sư đệ à, nếu như ngươi nghĩ tới việc so sánh với đại sư huynh thiên tài Lý Thiên Mạc thì ta khuyên ngươi nên bỏ đi ý nghĩ đó đi. Mặc dù ngươi cũng rất là "thiên tài", nhưng mà sợ rằng cũng không sánh bằng được với những đệ tử có tư chất trung đẳng như chúng ta đâu? Ha ha ha, kỳ quái, sao Lệnh Hồ sư đệ không nói tiếng nào vậy? Thực ăn thật có ngon vậy không? Đúng rồi, ta đã quên, Lệnh Hồ sư đệ vẫn luôn cô đơn "tiềm tu" ở Tri Kiếm phong, sợ rằng nhiều năm qua còn chưa có nếm qua nhiều thức ăn ngon như vậy đi? Thật là đáng thương, chẳng lẽ không nói nhiều năm như vậy nên bây giờ không biết nói chuyện rồi? Ha ha ha...

Chu Tự Thanh càng nói càng hăng hái, khuôn mặt tràn đầy thần thái tự đắc.

- Nhưng mà, ta thấy trên lưng Lệnh Hồ sư đệ còn có khối sắt "hù chết người" như thế kia. Chẳng lẽ trong ba năm nay, Lệnh Hồ sư đệ đã đi theo con đường vũ tu sao? Khó trách ngay cả y phục trên người cũng như vũ phu rồi, chỉ là koong biết công lực như thế nào...

Lệnh Hồ khẽ ngẩng đầu mỉm cười, bỗng nhiên cao giọng nói:

- Chẳng lẽ Chu sư huynh muốn chỉ giáo một hai sao? Mấy năm nay Lệnh Hồ tu luyện ở Tri Kiếm phong, cũng không biết pháp lực thật sự mình đã như thế nào rồi, nếu như Chu sư huynh có thể chỉ giáo một chút thì Lệnh Hồ rất là vui mừng đó.

Chu Tự Thanh hơi ngẩn ra, vốn hắn còn đang nghĩ cách kích thích Lệnh Hồ sư đệ động thù với mình, rồi qua đó giáo huấn cái "đại sư huynh thiên tài" này một chút. Qua đó, hắn có thể khoa trương lên mặt với các vị sư huynh đệ ở đây, nhưng không ngờ rằng chính Lệnh Hồ lại tự mình đưa tới cửa.

Sững sờ một chút, Chu Tự Thanh liền vỗ tay cười to, hắn cũng không tin Lệnh Hồ mới chỉ ở Kết Đan sơ kỳ lại có thể thắng Kết Đan trung kỳ mình.

- Ý nghĩ của Lệnh Hồ sư đệ thật là giống ta đó. Chỉ giáo à, ta không dám nhận đâu. Sư huynh đệ chúng ta có luận bàn một chút thì mới là có lợi cho đôi

bên đây...

Lệnh Hồ ha ha cười một tiếng:

- Chu sư huynh nói có đạo lý, nhưng mà...

Lệnh Hồ nói tới đây thì cố ý dừng lại, trên mặt lộ vẻ khó khăn.

Chu Tự Thanh cho là Lệnh Hồ muốn lùi bước, vội nói:

- Lệnh Hồ sư đệ không cần lo lắng, chúng ta chỉ là tỷ thí mà thôi, cũng không phải là táng mạng. Sư huynh sẽ ra tay có chừng mực...

Lệnh Hồ cười to:

- Sư huynh thật là vì Lệnh Hồ mà suy nghĩ đó. Nhưng mà, Lệnh Hồ lại lo rằng một mình sư huynh thì không có gì để chỉ giáo cho Lệnh Hồ đâu, ta thấy hay là các sư đệ ở phía sau cùng lên hết đi!

Lệnh Hồ đưa ngón tay quắc quắc về phía huynh đệ Lý Hậu Thổ, Lý Hậu Thủy ở sau Chu Tự Thanh, còn có bốn tên đệ tử Kết Đan sơ kỳ nữa, trên mặt tràn đầy thần thái tự tin và cuồng phóng.

Lời Lệnh Hồ vừa ra thì các đệ tử tông môn trong Thiện Xuy đường đang chú ý đến hắn lập tức xôn xao cả lên.

Sắc mặt Chu Tự Thanh lập tức khó coi vô cùng, còn Lý Hậu Thổ và mấy tên đệ tử Kết Đan sơ kỳ kia lại như bị vũ nhục vậy. Sắc mặt cả đám xanh mét, găm thiết đao lao lên dạy dỗ Lệnh Hồ.

Bỗng dung Âm Cửu Trọng hừ lạnh một tiếng, khí tức âm lãnh lập tức bao trùm lên khắp nơi. Làm cho mấy tên đệ tử Kết Đan sơ kỳ đầu đang nóng chuẩn bị ra tay ở Thiện Xuy đường lạnh cả người, lập tức bình tĩnh lại.

Âm Cửu Trọng âm hiểm cười:

- Nếu Lệnh Hồ sư đệ đã hào phóng như thế thì chắc có chỗ hơn người. Chư vị sư đệ không bằng tuân theo lời của Lệnh Hồ sư đệ đi, các ngươi hãy lên chỉ giáo thành toàn cho Lệnh Hồ sư đệ!

Lời nói này cũng chỉ có những người tu luyện công pháp âm tính, ngay cả tính tình cũng âm dương quái khí như Âm Cửu Trọng mới có thể nói ra ngoài.

Phải biết rằng, làm sao một Kết Đan sơ kỳ có thể đấu với một Kết Đan trùng kỳ cùng với năm Kết Đan sơ kỳ chứ? Cho dù da mặt Chu Tự Thanh có dày hơn đi nữa thì cũng không thể nào đáp ứng chuyện sáu người đánh một người được, như vậy là quá mất thể diện.

- Lệnh Hồ sư đệ, nếu như sợ thì cứ nói một tiếng, không cần phải khoác lác như vậy? Nếu như mấy sư huynh cùng giao thủ với người thì không khỏi tránh việc bị người ta nhạo báng đó.

Chu Tự Thanh cười lạnh.

Lệnh Hồ thờ dài nói:

- Nếu như các ngươi cho rằng ta nói như thế là để tránh đấu với các ngươi thì cũng được, vậy để cho Lệnh Hồ cùng Chu sư huynh tỷ thí một phen đi. Nếu như may mắn thắng được Chu sư huynh một chiêu nửa thức thì xin các vị sư huynh đệ sau vui lòng chỉ giáo một phen rồi!

Lời của Lệnh Hồ thiếu chút nữa làm cho năm người Chu Tự Thanh tức chết không thôi. Cả bọn cười lạnh, mắt nhìn về phía Lệnh Hồ đầy hung quang.

Âm Cửu Trọng vỗ tay cười nói:

- Nếu chư vị sư đệ đã nói xong thì mọi người đi ra diễn võ trường đi sao, cũng để cho các vị sư đệ khác học tập một chút. Chứ đấu ở ngay Thiện Xuy đường này không hay lắm đâu, đúng không?

Lệnh Hồ đã ăn xong, nhẹ nhàng tiêu sái đứng lên. Thuận tay cầm lấy một quả dưa, đưa vào miệng cắn một cái, nói:

- Diễn võ trường đúng là một địa phương tốt, vậy thì đi đi!

Lưng đeo cự kiếm, thân thể còn cao to hơn nhiều người tu tiên, Lệnh Hồ không kiếm chế được mà phóng ra khí thế cuồng ngạo vô cùng.

Diễn võ trường là một sân đấu rộng để cho đệ tử Luyện Khí kỳ luyện công.

Vì đây là giờ dùng cơm nên đệ tử luyện công ở diễn võ trường cũng không nhiều lắm, nhưng vẫn có vài đệ tử Luyện Khí kỳ đang luyện tập kiếm pháp trụ cột, thông qua đó giúp bọn hắn quen thuộc với kiếm hơn, để cho ngày sau ngự kiếm phi hành dễ dàng hơn nhiều.

Phi kiếm là một thứ không thể thiếu đối với người tu tiên, cho dù ngày sau có nắm giữ pháp bảo nào khác thì bọn họ cũng phải dùng phi kiếm. Do đó, phi kiếm đã trở thành kiến thức trụ cột nhất bắt buộc mọi người phải học.

Nhìn thấy các sư huynh cấp cao cùng với Lệnh Hồ đang đi đến, các đệ tử Luyện Khí kỳ kinh hãi không thôi, rồi rít dừng việc luyện công lại.

Mọi người trước kia đều từ đệ tử Luyện Khí kỳ đi lên, cũng từng qua diễn võ trường luyện công, khi đến đây bất chợt có cảm giác rất thân thiết.

Dĩ nhiên, đối với nhiều người thì bọn họ không hề có cảm giác thân thiết gì, chỉ có cảm giác là siêu việt hơn những đệ tử Luyện Khí kỳ mà thôi. Hiển nhiên đám người Chu Tự Thanh chính là loại người như vậy.

- Lệnh Hồ sư đệ, nếu như ngươi đã có lòng tin như vậy thì sư huynh ta không nương tay đâu.

Chu Tự Thanh giả mù sa mưa nói.

Lệnh Hồ nhàn nhạt cười, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Đồng thời, một cảm giác áp bách mơ hồ từ trên người Lệnh Hồ hiện ra.

Chu Tự Thanh âm thầm giật mình, phải biết rằng cảm giác áp bách này chỉ có từ những cao thủ chân chánh mới có mà thôi.

Mặc dù hấn cuồng ngạo tự đại, trong mắt không có người. Nhưng sau khi ý thức được đối thủ không đơn giản thì không dám phớt lờ chút nào, ngược lại còn quyết định lấy hết thực lực ra để đối phó, tránh việc lật thuyền trong mương.

Khuôn mặt Chu Tự Thanh thận trọng, tay bấm pháp quyết rồi phun ra một hơi. Ngay lập tức có một đạo kiếm quang cùng với một pháp bảo hình tròn từ trong miệng bay ra.

Bản thân Chu Tự Thanh có hai pháp bảo, một là Tử Vân phi kiếm, một là Huyền Quy thuẫn! Một công một thủ!

Phi kiếm huyền phù trên đỉnh đầu Chu Tự Thanh, kiếm quang đại thịnh không thôi. Còn Huyền Quy thuẫn thì bành trướng ra thành một cự thuẫn, lóe ra ánh sáng màu xám chần ở ngay trước người Chu Tự Thanh.

Có pháp bảo một công một thủ, Chu Tự Thanh càng đại định hơn. Đồng thời bên tai còn mơ hồ nghe được tiếng cổ vũ của các đệ tử, trên mặt lộ vẻ đắc ý không thôi.

- Lệnh Hồ sư đệ, lấy pháp bảo của ngươi ra đi. Chẳng lẽ sư đệ muốn dùng khối sắt vụn trên lưng ra nghênh chiến với pháp bảo của ta?

Chu Tự Thanh cười trêu nói.

Lệnh Hồ nói lạnh nhạt:

- Có lẽ khối sắt vụn trên lưng của ta có thể đập nát cái mai rùa của ngươi đó.

Chu Tự Thanh cười lạnh:

- Chỉ dựa vào khối sắt vụn đó? Nếu Lệnh Hồ sư đệ tự tin như vậy thì chúng ta cùng mong chờ đi!

Nói xong, Chu Tự Thanh không hề do dự nữa, thần niệm vừa động thì kiếm quang từ trên phi kiếm đã phóng ra.

Vèo!

Phi kiếm đã lập tức tấn công tới Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ cười ha ha, cước bộ vừa thi triển thì đã lưu lại tàn ảnh, còn người thật đã hiện ra ngay trước mặt Chu Tự Thanh.

Chu Tự Thanh thấy vậy cả kinh, nhưng nghĩ đến trước người còn có Huyền Quy thuẫn thì vô cùng yên tâm. Ngay lúc định để Tử Vân phi kiếm quay lại tấn công Lệnh Hồ thì đã thấy Lệnh Hồ mỉm cười...

Chu Tự Thanh thấy vậy thì vô cùng căng thẳng, vừa lúc thấy Lệnh Hồ đã trở tay rút kiếm ra.

Nhìn thấy thanh cự kiếm như đồng sắt vụn trên tay Lệnh Hồ thì Chu Tự Thanh chê cười:

- Lệnh Hồ sư đệ thật sự là dùng khối sắt vụn này sao?

Lệnh Hồ lạnh nhạt cười, cự kiếm trong tay cũng dứt khoát bỏ về phía Huyền Quy thuẫn.

Mọi người vừa nhìn thấy cự kiếm của Lệnh Hồ bỏ xuống thì đã có thêm một đạo kiếm quang lóe lên. Một tiếng nổ ầm vang ra, Huyền Quy thuẫn đã bị một kiếm vô cùng đơn giản của Lệnh Hồ chém thành mảnh nhỏ. Tâm thần của Chu Tự Thanh kịch chấn, hấn có cảm giác chỉ trong chốc lát đã mất đi sự liên lạc với Huyền Quy thuẫn. Pháp bảo tổn hại làm cho Chu Tự Thanh nhận lấy tổn thương khổng lồ, linh lực trong người cũng bị tán loạn ra. Tử Vân phi kiếm không được chủ nhân điều khiển lập tức linh quang ảm đạm, "leng keng" một tiếng thì đã rơi xuống mặt đất.

Còn bản thân Chu Tự Thanh không những bị một kiếm của Lệnh Hồ chém tan Huyền Quy thuận, mà còn bị lực phản chấn đáng ngược ra sau, té ra xa hơn mười trượng!

Chỉ một kiếm thôi, nhưng đã phá tan Huyền Quy thuận, đồng thời còn quyết định luôn thắng bại. Một kiếm này có lực lượng kinh khủng đến mức nào vậy?

Sắc mặt Chu Tự Thanh trắng bệch, khoe môi chảy ra một làn máu, vẻ mặt đau khổ vô cùng.

Sau khi thu cự kiếm trở về bao ở sau lưng, Lệnh Hồ đi tới trước mặt Chu Tự Thanh, đưa mắt nhìn xuống nói:

- Chu sư huynh, ta đã sớm nói với ngươi là chỉ một mình ngươi thì không thể nào chi giáo ta được, bây giờ đã tin rồi chứ?

Chu Tự Thanh cắn răng, nhìn Lệnh Hồ tràn đầy oán hận. Đôi môi run run không nói ra lời, nhưng nội tâm thì như đang bị sóng to gió lớn khuấy động vậy.

Hắn thật sự không ngờ rằng thực lực của Lệnh Hồ lại mạnh như vậy, đây là lực lượng của một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ ư?

Chỉ dùng một kiếm mà dĩ nhiên chém nát pháp bảo phòng ngự Huyền Quy thuận của mình, đây chính là trung phẩm pháp bảo a. Chỉ sợ, cho dù tu sĩ Nguyên Anh kỳ muốn phá tan nó thì cũng không dễ dàng như vậy đâu, nhưng cứ thế lại bị một kiếm của Lệnh Hồ phá tan đi!

Chu Tự Thanh không thể nào tin được, thậm chí hắn còn có một cảm giác rất mơ hồ: một kiếm ban nãy không phải là lực lượng mạnh nhất của Lệnh Hồ, thực lực thật sự của Lệnh Hồ còn hơn xa vừa rồi nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vũ Tu

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, chưa có ai phục hồi tinh thần lại sau một kiếm của Lệnh Hồ cả. Ngay cả Âm Cửu Trọng có tu vi là Nguyên Anh trung kỳ cũng vô cùng khiếp sợ.

Trên thực tế, không có ai trong lúc này có thể khiếp sợ hơn Âm Cửu Trọng, bởi vì chính hắn là người cảm nhận sâu nhất lực lượng đáng sợ trong một kiếm kia của Lệnh Hồ. Một kiếm này làm cho hắn kiêng kỵ không thôi!

- Đây chính là lực lượng vũ tu sao? Sao lại có thể dễ cho một người ở Kết Đan sơ kỳ phát ra một lực lượng khủng bố đến như vậy?

Âm Cửu Trọng khẽ suy nghĩ.

Lệnh Hồ nhìn về phía Lý Hậu Thổ cùng năm người Kết Đan sơ kỳ kia, ngay lập tức thần sắc của năm người này đại biến, vội vàng tránh né ánh mắt của Lệnh Hồ.

Một kiếm vừa rồi của Lệnh Hồ đã kinh sợ bọn hắn lắm rồi, ai còn dũng khí dám "chi giáo" hắn chứ, cho dù cả năm người cùng lên thì vẫn không có chút tự tin nào.

Lệnh Hồ đứng thẳng dậy, làm ra bộ dáng mọi lưng rồi nói:

- Xem ra không có ai có ý định chi giáo cho ta à, thật là chán quá. Ta đi trước vậy!

Lệnh Hồ nói xong còn cố ý đưa mắt nhìn Âm Cửu Trọng. Ngay cả Âm Cửu Trọng cũng không tỏ vẻ gì cả, chẳng qua là đang suy nghĩ câu trả lời cho Lệnh Hồ. Ánh mắt của hắn lóe lên không thôi, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lệnh Hồ lắc đầu, nếu hắn còn tiếp tục ở lại thì chắc bị mọi người nhìn ra một con quái vật mất. Hắn tung người lên, ngay lập tức có phi kiếm bay xuống dưới chân hắn, nâng hắn lên rồi bay ra khỏi võ trường.

Lệnh Hồ tiêu sái rồi đi, lưu lại các đệ tử tông môn mặt đầy kinh hãi đang nhìn nhau ở diễn võ trường.

Mà lực lượng kinh khủng vũ tu của Lệnh Hồ cũng nhanh chóng được các đệ tử truyền ra. Cái tên Lệnh Hồ cùng các sự tích của hắn một lần nữa được mọi người nhắc tới.

Dĩ nhiên, không có ai đi so sánh với hắn với thiên kiêu chi tử Lý Thiên Mạc cả.

Nhưng mà, sự việc vừa rồi đã khiến cho các đệ tử tông môn chú ý đến hắn, ngay cả trưởng lão hội cũng bắt đầu coi trọng. Vốn Lệnh Hồ vô duyên với Nguyên Anh, điều này nói lên con đường tu tiên của hắn sẽ không có thành tựu gì, thậm chí còn không có tiền đồ. Nhưng bây giờ thì khác, Lệnh Hồ đã đi theo một con đường khác, và chính vì đi theo con đường đó mà hắn có thể ở tu vi Kết Đan sơ kỳ chiến thắng một tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Mà đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là hắn có thể dùng một kiếm phá tan một pháp bảo phòng ngự.

Việc một Kết Đan sơ kỳ chiến thắng một Kết Đan trung kỳ không phải là chưa từng có, ở Tu Tiên giới đã từng xảy ra rồi. Nhưng việc chỉ dựa vào tu vi ở Kết Đan sơ kỳ mà có thể dùng một kiếm chém tan pháp bảo phòng ngự thì tuyệt đối không hề đơn giản.

Cho dù để một Nguyên Anh kỳ, không, cho dù để một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ ra tay thì cũng chưa chắc làm được như vậy.

Cho nên, rất có thể dựa vào con đường vũ tu này mà Lệnh Hồ sẽ đột phá được cực hạn, thậm chí còn có một cơ hội đạt được thành tựu trên con đường tu tiên.

Vốn trưởng lão hội đã quên đi tương lai của Lệnh Hồ, nhưng vì có việc này đã bắt đầu chú ý Lệnh Hồ rồi. Dù sao Lệnh Hồ vẫn còn xứng đáng với cái tên thiên tài, không phải ai cũng có thể như hắn: một năm tăng lên một cảnh giới. Dĩ nhiên, nếu đem so sánh với siêu cấp thiên tài Lý Thiên Mạc thì không phải là gì cả.

Nhưng có một điều rất đáng tiếc, tuy ở Hoa Nghiêm tông có rất nhiều phương pháp tu luyện, nhưng chỉ không có phương pháp tu luyện vũ tu. Nói cách khác, không có ai ở Hoa Nghiêm tông có thể chỉ dạy Lệnh Hồ được, Lệnh Hồ chỉ còn cách tự lực luyện mà thôi.

Thật ra, Tu Tiên giới luôn lấy con đường tu chân đầy pháp lực thông thiên làm chủ tu, ai ai cũng kỳ thị vũ tu, cho rằng vũ tu không phải là chánh đạo, mà chỉ có tu chân mới là con đường chánh đạo thật sự. Cũng may Hoa Nghiêm tông là đại phái tu tiên, chứ không phải là mấy cái môn phái ngoan cố không chịu thay đổi kia. Cho nên, trong việc Lệnh Hồ có thể đi theo một con đường khác thì các trưởng lão còn vô cùng vui mừng.

Dĩ nhiên, có người vui mừng cũng sẽ có người ghen ghét. Đối với việc Lệnh Hồ một lần nữa đi vào tầm mắt của trưởng lão hội, lần nữa được các đệ tử tông môn chú ý, mờ mờ ảo ảo trở thành một nhân vật phong vân thì vô cùng ghen tỵ. Mà bản thân Lệnh Hồ cũng không để ý đến việc người khác nói hắn như thế nào, hắn vẫn luôn làm theo ý mình, không câu chấp gì cả.

Trong thời gian này, tông môn đã không còn bận rộn như những ngày trước nữa, các đệ tử đã bắt đầu tu luyện lại. Tuy thỉnh thoảng cũng có chút môn phái tu tiên hoặc tán tu đến Hoa Nghiêm tông để chúc mừng hoặc trò chuyện, nhưng đã không đến mức khiến cho các đại đệ tử phải ra mặt nữa rồi.

Cũng theo đó, Lệnh Hồ rất ít khi nhìn thấy tiểu sư muội Phong Vũ Nhược cùng Lý Thiên Mạc. Nghe nói Lý Thiên Mạc đã bị nguyên lão Lại Đạo Hư gọi tới bên cạnh, đích thân chỉ dạy, còn tiểu sư muội hình như cũng được một lão tổ tông nào đó truyền tới học tập.

Mỗi người đều đang cố gắng tu luyện đề cao tu vi của mình, chỉ có Lệnh Hồ là không có việc gì làm. Nếu như không phải là ngoạn du sơn thủy thì chính là say rượu ở một đình đài nào đấy.

Trên thực tế, không phải là Lệnh Hồ không tu luyện, mà hai hồn bảy phách của hắn không ngừng trôi nổi cùng tu luyện Chứng Hồn quyết trong thức hải của hắn. Còn về chính hắn, vì có khúc mắc còn chưa giải nên không thể nào tu luyện được, không có tâm tu luyện thì chi bằng không tu còn tốt hơn.

Cho nên, Lệnh Hồ dứt khoát phóng thích cho chính bản thân mình được chìm vào trong men say.

Đạo gia có tam thi: thiện, ác và chấp niệm. Mà đối với Lệnh Hồ, tiểu sư muội đúng là chấp niệm của hắn. Chỉ khi chém được chấp niệm này, hoặc là được giải thoát thì Lệnh Hồ mới chân chính buông được khúc mắc trong lòng, một lần nữa tiến hành tu luyện. Mà hiện tại, tâm của Lệnh Hồ đang bị tích tụ lại, không thể nào chân giải được.

Hành động của Lệnh Hồ dĩ nhiên được rất nhiều trưởng lão nhìn thấy, nhưng bọn hắn không thể nào biết được tâm sự của Lệnh Hồ. Chỉ cho rằng việc ngoạn du sơn thủy cũng là một phương thức tu luyện vũ tu của hắn.

Nếu đã không hiểu đạo của vũ tu, thì tất nhiên không có ai can dự vào những gì Lệnh Hồ đang làm. Chỉ là, điều làm cho những người trong sơn môn không hiểu chính là vì sao Lệnh Hồ không trở lại Trì Kiếm phong của mình, mà suốt ngày lại lưu luyện ở sơn môn không về.

Cùng lúc này, bên trong Hoa Nghiêm tông lại có một chuyện khiến cho mọi người phải chú ý, mà chuyện này lại có liên quan với Lệnh Hồ: Yên Hà lục kiếm cùng Lệnh Hồ tỷ võ!

Nguyên nhân của cuộc tỷ võ này cũng vì những lời đồn đãi của các đệ tử trong tông môn.

Sau khi Lệnh Hồ đánh bại được Chu Tự Thanh, hơn nữa còn dùng một kiếm chém tan Huyền Quy thuẫn của Chu Tự Thanh thì việc Lệnh Hồ đi theo con đường vũ tu đã không ngừng được lan truyền ra.

Mà chuyện khiến cho các đệ tử tông môn bàn luận say sưa nhất chính là thực lực xếp hạng của Lệnh Hồ.

Lúc đánh bại đệ tử đời thứ tư Kết Đan trung kỳ Chu Tự Thanh thì bản thân Lệnh Hồ đang là đệ tử đời thứ năm Kết Đan sơ kỳ, hơn nữa một kiếm của hắn còn khiến cho năm đệ tử đời thứ năm không dám ra mặt tỷ thí nữa. Điều này đã nói lên thực lực của Lệnh Hồ đã ngang ngửa với các đệ tử đời thứ

tư, thậm chí còn là đời thứ ba nữa.

Sau đó, những người hiểu chuyện bắt đầu nói rằng vị trí đệ tử đời thứ năm hoàn toàn không xứng với Lệnh Hồ. Bởi vì cho dù nhét Lệnh Hồ vào hàng đệ tử đời thứ tư thì cũng không có ai có thể bằng hần cả, vì bản thân Chu Tự Thanh đã được xếp hạng thứ bảy trong các đệ tử đời thứ tư rồi, chỉ kém sau Yên Hà lục kiếm. Nhưng Lệnh Hồ lại dùng một kiếm chém tan Chu Tự Thanh, đây là một điều mà không ai trong Yên Hà lục kiếm có thể làm được.

Vốn trong Yên Hà lục kiếm đã có người không vừa mắt với Lệnh Hồ, đối với việc Lệnh Hồ nổi tiếng rất là không phục, còn luôn coi rằng con đường tu tiên của Lệnh Hồ đã mất đi. Nhưng không ngờ rằng, Lệnh Hồ lại lấy con đường vũ tu để lần nữa lọt vào tầm mắt của tông môn, một lần nữa trở thành nhân vật phong vân.

Đáng hận nhất là, những sư huynh đệ "tốt" trong tông môn lại đem họ so sánh với Lệnh Hồ. Điều này làm cho bọn họ tức giận không thôi, phải biết rằng, với thực lực của bọn họ thì hoàn toàn xứng đáng với vị trí sư huynh ở hàng đệ tử đời thứ tư. Nhưng hôm nay, địa vị của bọn họ lại bị mọi người nghi ngờ, mà tất cả chỉ vì Lệnh Hồ!

Mặc dù Yên Hà lục kiếm cũng hiểu rõ, nếu đơn đã độc đấu thì không thể nào là đối thủ Lệnh Hồ, nhưng lúc phát ra khiêu chiến với Lệnh Hồ thì mọi việc lại đúng như dự kiến của bọn họ. Lệnh Hồ vẫn dùng một câu nói đã nói với Chu Tự Thanh và năm tên đệ tử Kết Đan sơ kỳ kia, nói rằng Yên Hà lục kiếm bọn hần có muốn đấu thì tất cả hãy cùng tiến lên, chứ đơn đã độc đấu thì tuyệt đối không có hứng thú.

Yên Hà lục kiếm tất nhiên đáp ứng.

Dù sao danh khí cùng địa vị của Lệnh Hồ lúc này đã hoàn toàn khác với lúc hần đấu với Chu Tự Thanh. Cho nên, lúc Yên Hà lục kiếm đồng ý lấy sáu người đấu với Lệnh Hồ đã không sợ việc người khác nói bọn họ ý đông hiệp ít nữa, cái mà mọi người quan tâm nhất bây giờ chính là ai thắng ai thua?

Yên Hà lục kiếm có lòng tin khiêu chiến với Lệnh Hồ vì ngoài việc có lòng tin với pháp thuật mình ra, cũng vì bọn họ có một bộ Huyền kiếm trận có uy lực vô cùng mạnh mẽ, và phải có sáu người mới có thể thi triển được.

Yên Hà lục kiếm tin rằng dựa vào bộ Huyền kiếm trận đó thì bọn họ có thể cùng tu sĩ Nguyên Anh kỳ đấu một trận nữa.

Còn Hoa Nghiêm tông thì sao? Hoa Nghiêm tông không hề hạn chế việc các đệ tử tông môn tỷ võ giao pháp với nhau, đây cũng là nguyên nhân vì sao ngoại trừ tông bí đại hội năm năm một lần, mà còn có luận kiếm hội của các đệ tử Hữu phong trường lão với nhau. Mà lúc bình thường thì luôn có việc các đệ tử tông môn tỷ thí với nhau, chẳng qua chưa bao giờ có chuyện sáu tên đệ tử đời thứ tư cùng giao đấu với một tên đệ tử đời thứ năm mà thôi.

Trận đấu này đã hoàn toàn phá vỡ những tiền lệ trước đây, tự nhiên đưa tới sự chú ý rất lớn.

Mặc dù nhìn qua thì đây hoàn toàn không phải là một trận tỷ thí công bình, nhưng trường lão hội lại không ngăn cản. Dù sao đây cũng là chuyện hai bên tự nguyện với nhau, hơn nữa còn có rất nhiều trường lão có hứng thú đứng ngoài quan sát nữa kia.

Ngay cả những đệ tử, trường lão vốn đang tiềm tu, nhưng sau khi nghe thấy tin này thì cũng vội vàng xuất quan ra xem.

Sau khi tin tức đó lan truyền ra thì tiểu sư muội Phong Vũ Nhược lập tức dừng chuyện tu luyện lại, cầu xin lão tổ tông cho nàng đi ra ngoài. Nạp Lan Bạch Y tự nhiên cũng rời khỏi Thu Thủy phong trở về sơn môn để trợ uy cho người nàng thăm thương mến.

Nhưng điều khiến mọi người bất ngờ nhất là, chính thiên kiều chi tử Lý Thiên Mạc cũng xuất hiện ở đây.

Có thể nói có rất nhiều nhân vật phong vân ở Hoa Nghiêm tông đều đang ở diễn võ trường, mà nguyên nhân chính là cuộc tỷ thí của Lệnh Hồ cùng với sáu tên đệ tử đời thứ tư.

Ngay lúc Lý Thiên Mạc một thân bạch y bông bông, phong thần tuấn lãng xuất hiện ở diễn võ trường thì lập tức dẫn phát một tràng hoan hô cùng tiếng thét chói tai khắp toàn trường, làm cho khí thế bảy người đang chuẩn bị tỷ đấu cũng bị ép xuống.

Nhìn thấy tiểu sư muội đang cười tươi như hoa bên Lý Thiên Mạc, đáy lòng Lệnh Hồ không khỏi đau khổ.

- Lệnh Hồ sư huynh, cố gắng lên! Muội tin huynh nhất định sẽ thắng!

Phong Vũ Nhược phát tay kêu to Lệnh Hồ ở trong sân. Nàng vẫn luôn có tình cảm với Lệnh Hồ, chỉ tiếc đó lại là tình cảm của muội muội với ca ca, chứ không phải là tình yêu nam nữ.

Lệnh Hồ cười nhàn nhạt, gạt đầu ý bảo. Sau đó, ánh mắt cũng đưa về phía Nạp Lan Bạch Y đang đứng một mình trên khán đài, mỉm cười, coi như là chào hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lại Thắng

Thấy Nạp Lan Bạch Y cùng với nhiều vị trưởng lão tông môn, Lý Thiên Mạc đầu tiên thi lễ vắn an các trưởng lão, sau đó đi về phía Nạp Lan Bạch Y. Tất nhiên Phong Vũ Nhược cũng cùng đi tới.

- Nạp Lan sư tỷ, tỷ cũng tới a!

Phong Vũ Nhược vui vẻ kéo cánh tay của Nạp Lan Bạch Y.

Lý Thiên Mạc mỉm cười:

- Nạp Lan sư tỷ mạnh khỏe!

Nạp Lan Bạch Y mỉm cười nói:

- Đại sư huynh, tiểu sư muội, các người cũng mạnh khỏe. Không ngờ các người cũng tới đây.

Phong Vũ Nhược cười:

- Nạp Lan sư tỷ, Thiên Mạc sư đệ gọi tỷ là Nạp Lan sư tỷ, còn tỷ lại gọi hắn là đại sư huynh, có hơi chút gượng gạo a. Hay là cứ gọi hắn là sư đệ như trước sao?

Nạp Lan Bạch Y cười:

- Không biết người nào lúc trước cứ gọi là tiểu Lý tử đây, suốt ngày cứ khi dễ đó. Còn giờ thì sao đây?

Khuôn mặt Phong Vũ Nhược đỏ lên, khẽ cầm tay Nạp Lan Bạch Y đưa qua đưa lại:

- Người ta cũng muốn gọi như vậy a, nhưng lại bị phụ thân mắng vài lần, không thể nào không đổi được. Nếu không, tỷ cho rằng là muội nguyên ý à, gọi tiểu Lý tử thuận miệng hơn, hơn nữa còn rất thân thiết nữa.

Lý Thiên Mạc cười khỏ, hắn tình nguyện để cho Phong Vũ Nhược gọi mình là Thiên Mạc sư đệ, chứ không muốn bị gọi là tiểu Lý tử.

- Nạp Lan sư tỷ cứ gọi đệ là sư đệ được rồi, đệ cảm thấy vậy là rất tốt, không có cảm giác xa lạ. Hơn nữa, đệ cũng không muốn làm đại sư huynh này, do đây là ý tứ của lão tổ tông nên không thể nào từ chối được.

Thấy Lý Thiên Mạc nói như vậy, Nạp Lan Bạch Y bất đắc dĩ cười nói:

- Được rồi, Thiên Mạc sư đệ!

Ba người nói thêm vài câu nữa rồi đưa mắt nhìn sang võ trường. Do song phương đã sắp xếp xong, chuẩn bị chiến đấu rồi.

Thần thái của Lệnh Hồ vẫn cuồng phóng như cũ, lưng đeo cự kiếm to lớn như ngọn núi. Vào lúc hắn tiến vào trạng thái chiến đấu, lập tức phát ra khí thế làm cho người ta như đang đối mặt với một ngọn núi cao to vậy.

Yên Hà lục kiếm đưa mắt nhìn nhau, rồi lập tức tỏa ra các phương vị bao vây Lệnh Hồ lại. Sau đó, người nào người nấy đều đọc pháp quyết của riêng mình, đồng thời phun phi kiếm từ trong miệng ra. Linh quang do kiếm khí phun ra nuốt vào không thôi, khí thế bức người.

- Lệnh Hồ sư đệ, cẩn thận!

La Nhân Hoàn giữ vững khí khái của mình, quát một tiếng rồi đưa phi kiếm ra. Sau khi hắn phát ra công kích, các vị sư đệ còn lại cũng phối hợp tấn công. Phương vị các thanh phi kiếm thay đổi liên tục, thay nhau đánh về phía Lệnh Hồ.

Đối mặt với nhiều công kích mạnh mẽ như vậy, nếu như là tu sĩ khác thì đã té ra pháp bảo phòng ngự, để bảo vệ bản thân. Nhưng Lệnh Hồ lại không có một pháp bảo nào, hơn nữa, cho dù Lệnh Hồ có pháp bảo thì những người tới đây xem hi vọng Lệnh Hồ có thể không dùng pháp bảo mà dùng thanh cự kiếm kia.

Chính là thanh cự kiếm như khối sắt vụn đó đã phá vỡ một pháp bảo phòng ngự đó, không biết uy lực do nó phát ra lần này sẽ như thế nào?

Nhưng một kiếm này của Lệnh Hồ vừa chém ra thì lại gây cho mọi người cảm giác rất khác lạ, vừa có cảm giác không thất vọng lại có cảm giác rất thất vọng cùng mất mát.

Vẫn là một kiếm, nhưng mà không ai thấy được Lệnh Hồ đã rút kiếm ra như thế nào. Bọn họ chỉ thấy hắn lùi ra sau vài bước, ngay lập tức các thanh phi kiếm đang công kích hắn đã rơi vào trong tầm tấn công của hắn. Sau đó, có một đạo kiếm quang hiện ra cuốn lấy cả sáu thanh phi kiếm kia vào bên trong.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "keng" giòn vang lên, sau đó đã có các mảnh vỡ của phi kiếm rơi xuống đất, còn Yên Hà lục kiếm thì miệng đầy máu tươi, về mặt uế oái, vô lực co quắp ngã xuống đất!

Các thanh phi kiếm sau khi bị gãy vỡ hoàn toàn lập tức gây tổn thương đến tâm thần của Yên Hà lục kiếm, linh lực trong cơ thể cũng không cách nào khống chế được, bị cản trở lại.

Vốn mọi người tới đây còn muốn nhìn cuộc đấu pháp của vũ tu cùng tu chân, nhưng không ngờ trận đấu lại đơn giản như vậy. Thậm chí còn nhìn không rõ tình tiết ra sao thì đã phân thắng bại rồi.

Rất nhiều người cảm thấy rất thất vọng cùng mất mát, đương nhiên những người có cảm giác như vậy chỉ là những đệ tử cấp thấp, chưa còn hiểu được lực lượng chân chính là như thế nào.

Nhưng đối với các đệ tử cao cấp, nhất là các đệ tử từ đời thứ năm trở lên thì vô cùng khiếp sợ!

Mặc dù nói có rất nhiều người không thấy rõ một kiếm kia của Lệnh Hồ, và họ cũng không nhận thức được lực lượng của một kiếm đó. Nhưng mà đây lại là sáu tên đệ tử Kết Đan trung kỳ, hơn nữa còn dùng kiếm trận hợp kích, vậy mà bị một kiếm của Lệnh Hồ thất bại, ngay cả phi kiếm của bọn họ bị hủy hoại ngay trong tức khắc.

Tất cả mọi người rất khiếp sợ, ngay cả các vị trưởng lão tông môn, trong đó còn có một vị trong Cửu Cung các lão cũng phải biến sắc không thôi.

Nhìn thấy bộ dáng uế oái của Yên Hà lục kiếm, Lệnh Hồ thở dài nói:

- Chư vị trưởng lão tông môn cùng các sư huynh đệ không nên trách việc Lệnh Hồ mỗi lần xuất thủ là phá đi pháp bảo. Điều này cũng bắt nguồn từ đạo mà Lệnh Hồ tu luyện, chính là lấy lực phá lực. Ngoài việc dùng lực phá lực, hủy hoại pháp bảo của đối thủ thì Lệnh Hồ còn một thức nữa, nhưng một thức này không phải là phá hủy pháp bảo mà là trực tiếp giết chết đối thủ. Đây chính là hai thức kiếm do Lệnh Hồ lĩnh ngộ ra được: phá chi đạo cùng diệt chi đạo!

Lệnh Hồ cũng phải giải thích. Tuy nói các đệ tử tông môn khiêu chiến mình là vì không phục mình, nhưng nếu không muốn bại thì phải phá pháp bảo của đối phương, nếu không thì chính mình sẽ bại! Không có con đường khác để chọn.

Nếu như không giải thích ra thì sau này sẽ làm cho người khác hiểu lầm rằng mình cố ý phá hư pháp bảo của người khác, điều này chẳng những làm tổn hại hình tượng của mình mà còn làm cho tông môn không ủng hộ nữa.

Lệnh Hồ nói như thế chính là vì muốn nói cho những người khác một điều: nếu như muốn khiêu chiến mình thì phải chuẩn bị tâm tư pháp bảo bị hủy.

Rất nhiều người nghe vậy thì không khỏi có điều suy nghĩ. Mặc dù Yên Hà lục kiếm oán hận trong lòng, nhưng không thể nói gì được: thua chính là thua. Tuy phi kiếm bị hủy, tu vi cũng bị tổn hao nhiều, trong lòng càng hận vì không thể giết Lệnh Hồ, nhưng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo mà thôi, dù sao bọn họ cũng không có thực lực lấy lại danh dự.

Trưởng lão duy nhất trong Cửu Cung các lão ở đây, Khôn Nhị phong Trương Nguyên Hoa vuốt râu nói:

- Những lời Lệnh Hồ sư đệ nói rất đúng với cường sát chi đạo của vũ tu, việc phá hư pháp bảo, làm người khác bị thương là điều không thể tránh khỏi khi đấu với vũ tu, không thể trách Lệnh Hồ sư đệ được. Những đệ tử tông môn sau này muốn tỷ thí với Lệnh Hồ sư đệ tốt nhất phải suy nghĩ hậu quả kỹ càng, nếu có bại thì cũng không thể sinh lòng oán hận, càng không nên làm tổn thương tình sư huynh đệ! Dù sao, đạo của vũ tu rất khác với đạo của tu chân, đôi khi việc nương tay cũng là không thể!

Trương Nguyên Hoa nói xong thì cố ý nhìn Yên Hà lục kiếm mấy lần, trong ánh mắt hàm ý cảnh cáo. Hắn làm vậy là sợ Yên Hà lục kiếm sinh lòng oán hận Lệnh Hồ, sau này sẽ gây ra chuyện.

Trương Nguyên Hoa nói mấy câu xong liền cho mọi người tản đi, còn bản thân thì đi gặp chương giáo sư huynh Phong Thái Xung để báo cáo kết quả cùng với những nhận xét của mình.

Sau khi Yên Hà lục kiếm ngồi lại ở diễn võ trường khôi phục lại chân nguyên linh lực xong liền không lời nào rời đi.

Mặc dù tu vi của bọn họ bị tổn hại lớn, nhưng còn chưa tới mức rơi xuống cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, chẳng qua phi kiếm vỡ và nhiều năm tế luyện đã bị hủy đi, thành ra thực lực bị giảm rất nhiều. Nếu như bọn họ muốn khôi phục lại thực lực như ban đầu thì e rằng phải tốn hao rất nhiều thời gian nữa.

Sự oán hận của Yên Hà lục kiếm đối với Lệnh Hồ phải nói là đã đạt đến mức bất khả tư nghị rồi, nhưng cũng không thể trách ai được, vì việc này là do họ dựng nên. Kết quả của trận tranh đấu này chính là thực lực của họ bị tổn thất, còn danh khí của Lệnh Hồ thì như nước dâng thuyền lên.

- Lệnh Hồ sư huynh thật lợi hại!

Phong Vũ Nhục le lưỡi nhìn Lệnh Hồ:

- Thật không ngờ huynh chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ mà lại thắng được Yên Hà lục kiếm, chẳng lẽ con đường vũ tu lợi hại đến như vậy sao?

Lệnh Hồ cười nhạo. Tuy đạo của vũ tu chính là đạo của lực lượng, nhưng tuyệt đối không có mạnh như Lệnh Hồ. Chẳng qua Lệnh Hồ là một thiên tài, nên có thể đem đạo của vũ tu mạnh lên gấp mấy lần.

Tren thực tế, vào lúc hai đại chúa tể linh hồn của Lệnh Hồ thôi diễn Chứng Thần Quyết thì đã ngộ được rất nhiều thần thông, uy lực những thần thông này không yếu hơn đạo của vũ tu. Chỉ là Lệnh Hồ luôn muốn tôi luyện thân thể, để qua đó làm cho Mệnh Hồn hóa hình thành công, nên không đi học những thần thông đó thôi.

Lý Thiên Mạc cũng cảm thán nói:

- Vũ tu chỉ đạo của Lệnh Hồ sư huynh quả thật rất cường đại, sợ rằng cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không thể địch nổi Lệnh Hồ sư huynh!

Lý Thiên Mạc quả nhiên là thiên tài, chỉ quan sát một trận đấu mà đã nhìn ra được điểm mấu chốt.

- Không thể đâu...

Phong Vũ Nhược có chút hoài nghi:

- Chẳng lẽ ngay cả sư đệ cũng không phải là đối thủ của Lệnh Hồ sư huynh?

Qua cách nói và giọng điệu trong câu nói của Phong Vũ Nhược, thì có thể nhận ra được phân lượng lời nói của Lý Thiên Mạc nặng hơn Lệnh Hồ nhiều lắm.

Thấy thần sắc của Lệnh Hồ có chút âm trầm, Nạp Lan Bạch Y khẽ thở dài trong lòng một cái, nhưng không thể nói gì cả.

Lý Thiên Mạc nói:

- Đệ cũng mới thành công kết Anh thôi, trừ tu vi cùng cảnh giới ra thì chưa học pháp thuật gì cả, sao có thể là đối thủ của Lệnh Hồ sư huynh? Cho dù có học thì đệ nghĩ tất cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng chưa chắc là đối thủ của Lệnh Hồ sư huynh, đây là cách nhìn của đệ.

Phong Vũ Nhược có chút không vui, nói:

- Đệ là siêu cấp thiên tài, có thể có chút tự tin với mình được không? Uống phí nhiều đệ tử trong tông môn sùng bái đệ, ta cũng rất coi trọng đệ, đệ đừng có làm cho ta thất vọng!

Lý Thiên Mạc cười nói:

- Đệ chỉ nói hiện tại thôi, cũng không có nói trong tương lai đệ không thể hơn xa Lệnh Hồ sư huynh.

Nói tới đây, Lý Thiên Mạc toát ra một sự tự tin mãnh liệt, nhìn Lệnh Hồ:

- Lệnh Hồ sư huynh, đệ biết bây giờ đệ không phải là đối thủ của huynh, nhưng đệ sẽ cố gắng tu luyện, sẽ có một ngày đệ có thể làm đối thủ của sư huynh!

Lệnh Hồ cười ha ha một tiếng:

- Thiên Mạc sư đệ khiêm nhường quá rồi, ta tin sư đệ người sẽ rất mau vượt qua được ta!

Lệnh Hồ nói như vậy là đã gián tiếp thừa nhận những suy đoán vừa rồi của Lý Thiên Mạc: tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không nhất định đấu lại hắn!

Còn nếu để cho đích thân Lệnh Hồ nói ra thì sẽ là ngay cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không phải là đối thủ của hắn, chỉ có tu sĩ Xuất Khiếu kỳ mới có khả năng đánh một trận.

Dĩ nhiên, Lệnh Hồ biết mình không thể nói ra những lời như vậy. Hắn phải biết kiềm chế không để cho năng lực của mình biểu lộ ra ngoài quá mức mạnh mẽ, nếu không sẽ bị người khác hoài nghi. Hắn cũng không tình nguyện để cho người khác mắng hắn là việc chín lần kết Anh thất bại của hắn là có mục đích, mà lại không chịu đi giải thích.

Cũng may là lúc bốn người nói chuyện không có đệ tử tông môn nào ở đây, nếu bị người nào đó nghe được thì sợ rằng lại có thêm một trường phong ba.

Phong Vũ Nhược nói:

- Thì ra Lệnh Hồ sư huynh còn lợi hại hơn trước kia. Không được, ta cũng phải cố gắng tu luyện để vượt qua tất cả các người mới được.

Nạp Lan Bạch Y mỉm cười:

- Tiểu sư muội, xem ra phải có mục tiêu thì muội mới chịu tu luyện. Nhưng mà, nếu như mục tiêu của muội là Lệnh Hồ sư huynh cùng Thiên Mạc sư đệ thì sẽ phải cố gắng rất nhiều đó! Tuy nhiên, sự tự tin rằng muội sẽ nhanh chóng vượt xa ta, nhưng cũng phải cố gắng đó nha, ta cũng không đơn giản đâu.

Mình có việc phải đi công tác hai ngày (Cũng có thể sẽ lâu hơn) nên post 1 chương trước để thông báo, tạm thời sẽ không có chương ít nhất cho đến thứ hai

Các bạn thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ly Biệt

Lệnh hồ lặng lẽ mà xem núi xa phong cảnh, mọi người bỗng nhiên cũng đều từ hân trên thân cảm thấy một cổ cô đơn cùng hiu quạnh chi ý.

"Lệnh hồ sư huynh, người làm sao vậy?" Mưa gió nếu tâm khó hiểu khăn trương, nhảy dựng lên, đi đến lệnh hồ bên người, xem lệnh hồ trương kia bỗng nhiên có một ít cô đơn, còn có chút thương cảm mặt.

Nạp Lan áo trắng tâm đồng dạng thu gập, quan tâm xem lệnh hồ thân ảnh.

Lệnh hồ theo quán tính xoa xoa tiểu sư muội cái đầu, than thở: "Nhưng lại ta phải rời khỏi tông môn một đoạn thời gian, nhịn không được có một ít ly biệt tình hình tổn thương thôi."

Nạp Lan áo trắng mặt biến đổi.

Mưa gió nhược kinh nghi: "Là hồi biết kiếm phong bế quan tiềm tu sao?"

Lệnh hồ cười nói: "Nếu đã đoán ra được không đúng, còn như vậy hỏi, tiểu nha đầu!"

Mưa gió nếu vội nói: "Vậy người rời khỏi tông môn, nhưng lại muốn đi đâu? Còn có lúc nào trở về?"

Nạp Lan áo trắng cũng đã đứng lên, đi tới lệnh hồ chợt nghiêng, quan tâm cảm tình hiển lộ trên mặt.

Lệnh hồ nói: "Ta chi đạo, cũng không phải tại tông môn có thể tìm được cùng đột phá, vậy nên ta nhất định phải đi ra ngoài, du lịch bốn phương, lúc nào trở về, ta cũng nói không chính xác, không chừng ba hai năm, không chừng mười mấy năm..."

Nạp Lan áo trắng bỗng nhiên nói: "Không chừng không tiếp tục trở về, thật không lệnh hồ sư huynh!" Nói câu nói này lúc, Nạp Lan áo trắng tâm tình lộ ra có một ít kích động, trong tròng mắt càng là thấp thoáng có một ít âm ứat ý.

Xem Nạp Lan áo trắng biểu tình, lệnh hồ trong lòng khe khẽ động, lại không có đi suy nghĩ nhiều, nói: "Ta cũng không biết, nhưng không có cái gì tất yếu, sợ là tại không có thành tựu ta chi đạo trước, là sẽ không đã trở về."

Xem mọi người thương cảm biểu tình, lệnh hồ ha ha cười nói: "Không muốn như vậy, chúng ta cũng không phải lại không dạng thấy ngày, chẳng lẽ các người liền cam nguyện vĩnh viễn hang ở tại tông môn, tại đây vạn dặm ngăn chảm phong bồi hồi sao? Một ngày nào đó, các người tu vi đại thành, cũng là muốn đi ra đây vạn dặm rừng núi, đến bên ngoài lang bạt du lịch, đến lúc đó, nói không chừng chúng ta liền ở chỗ nào tính cớ gặp gỡ cũng không chắc, chẳng lẽ không phải diệu tại?"

Lý màn trời nói: "Tuy rằng không thể cùng lệnh hồ sư huynh nhiều tụ, nhưng vẫn là trông mong lệnh hồ sư huynh sau khi ra ngoài, có thể sớm ngày trở về tông môn, mọi người lại tụ, cũng mong ước lệnh hồ sư huynh sớm ngày thành tựu đại đạo."

Chích có nam nhân mới giải nam nhân, nếu đã ý đã quyết, vậy thì chân thành dâng chúc phúc a.

"Màn trời sư đệ, người là thiên chi kiêu tử, một ngày nào đó biết bay rồng trời cao, lệnh hồ cũng trông ngóng hôm nay sớm ngày đến!"

Ly biệt tâm tình trước sau vây quần hai nữ trong lòng.

Không biết sao, mưa gió nếu chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn hoảng, rất có một loại muốn khóc xung động.

Nhật chiều Tây Sơn, người dừng hoàng hôn.

Lệnh hồ lớn tiếng nói: "Tiểu sư muội, liền phiền người thay ta hướng chuông giáo từ biệt một tiếng, nếu có cơ hội, cũng thay ta hướng thanh y hầu lão tổ tông chào hỏi, sư huynh đi, người khá bảo trọng! Nạp Lan sư muội, màn trời sư đệ, các người cũng bảo trọng!"

Nói xong, lệnh hồ không chút do dự thả người bay lên, trên lưng kiếm quang lóe ra, bay đến dưới chân, nâng lên lệnh hồ, hướng thiên tế điện xạ mà đi!

Nó nhanh để cho người giật mình, lại chỉ có lý màn trời phát hiện, mà hai nữ lại bởi vì ly biệt tình hình tổn thương, không có chú ý.

Xem lệnh hồ đã biến mất phương hướng, Nạp Lan áo trắng trong lòng lặng lẽ hỏi: "Lệnh hồ sư huynh, ta biết, thực ra ngươi là bỗng nhiên mới quyết định muốn đi, đúng không?"

Mưa gió nếu cuối cùng vẫn là khóc, hướng về lệnh hồ rồi đi phương hướng, mưa gió nếu hô to: "Chết lệnh hồ sư huynh, xấu lệnh hồ sư huynh, ngươi hại người nhà khóc, nói đi là đi, ngươi là đại phiêu đản, đại ác nhân..."

Mất đến cuối cùng, lại thành: "Lệnh hồ sư huynh, ngươi nhất định phải sớm một chút trở về! Nhất định phải nhớ được nghĩ chúng ta!"

Không cóc hồi âm, người cũng đã đi xa.

Lệnh hồ xác thực là tạm thời nãy lòng tham quyết định rời khỏi tông môn, đến ngoại giới du lịch một phen.

Thúc đẩy hấn sản sinh cái này ý tưởng, tự nhiên là bởi vì hấn càng lúc càng phát hiện, tiếp tục ở lại tông môn bên trong chuyện, hấn khúc mắc không những sẽ không coi ra, ngược lại lại càng ngày càng gấp, càng lúc càng nhận mưa gió nếu mỗi tiếng nói cử động ảnh hưởng, không bằng lựa chọn rời khỏi, để cho thời gian đến làm nhạt hấn đối tiểu sư muội loại này cảm tình.

Thoát khỏi loại này tình cảm chấp niệm có rất nhiều loại phương pháp, trốn tránh, để cho thời gian quên lãng, là một loại phương pháp, ôn hòa, lại không mất đi chính mình, chỉ là nhu cầu thời gian dài. Vung kiếm trăm lại tình ý, cũng là một loại phương pháp, quyết đoán mau lẹ, nhưng này là triệt để vong tình, lệnh hồ không muốn trở thành người như vậy.

Hấn chỉ muốn cho thời gian, đem chính mình đối tiểu sư muội cảm tình, chuyển biến vì thân tình, mà không phải là muốn triệt để đối nàng vong tình!

Vậy nên, lệnh hồ quyết định rời khỏi, thuận tiện du lịch thần kỳ Cửu Châu tu tiên giới.

Một đường nhanh như chớp giật, đã rời khỏi ngàn dặm phong, lệnh hồ mới nhớ đến một việc, hấn tuy rằng một lòng tiềm tu, chưa từng đến ngoại giới du lịch qua, nhưng vẫn có nghe một ít tông môn đệ tử nói qua ải về bên ngoài giới sự tình, đó chính là, ở ngoại giới, bất kể làm chuyện gì, ăn cơm nghỉ lại, mua tài liệu đợi nhu yếu phẩm, cũng đều là cần tiền, phẩm trần giới nhu cầu cái gọi là vàng bạc, tu tiên giới, tức thì nhu cầu linh thạch.

Linh thạch, lệnh hồ vẫn có một ít, mỗi một đời đệ tử, mỗi nửa năm cũng đều sẽ nhận được tông môn phân công linh thạch, những cái này linh thạch, ngươi có thể xem như tu luyện chi dụng, hấp thụ linh thạch lý linh khí, đây so với ngươi bình thường đã tọa tu luyện hấp thụ linh khí, phải nhanh hơn rất nhiều, cũng có thể tồn đi xuống, xem như mua cái khác sự việc giao dịch phẩm.

Lệnh hồ thân làm đời thứ nhất đại sư huynh nhiều năm, đãi ngộ tự nhiên là so với cái khác mỗi cái đại đệ tử phải tốt hơn phải nhiều hơn, hấn lại một mực chưa từng dùng linh thạch đến tu luyện, vậy nên tồn bên dưới linh thạch, nhưng lại không ít, đáng tiếc cũng đều bị lệnh hồ đặt tại biệt kiếm phong nghèo lư chỗ ở, chưa từng tùy thân mang theo, mà hấn một đường nhanh như chớp giật, nhưng lại không có nghĩ qua hỏi biệt kiếm phong một chuyến, bây giờ nhưng lại đã rời khỏi Hoa Nghiễm Tông ngàn dặm phong địa giới, cũng chẳng thêm về lại đi thu thập.

Dù sao cũng thân làm tu tiên giả, lệnh hồ hiện tại đã là ăn không ăn gì đó cũng đều không quan trọng, về phần nghỉ lại, tu tiên giả, chẳng lẽ là đem thiên vị bị, địa vị giường, cho dù là vùng hoang vu dã ngoại, đại mạc cát vàng, cũng giống như vậy có thể đã tọa tĩnh tu, đối đây hai người, chẳng hề quá chú trọng.

Mà còn, cho dù trên thân có linh thạch, lệnh hồ cũng không biết, có thể cầm ra mua cái gì vậy?

Dấu sao hấn hiện tại, còn không cảm thấy có cái gì vậy, là hấn cần gấp đồng thời là nhất định phải dùng.

Nghĩ một chút sau, lệnh hồ liền cần gấp đi phía trước phi hành, không tiếp tục suy nghĩ về linh thạch sự tình.

Lệnh hồ tuy rằng đã tu tiên mười mấy năm, thực ra đối với ngoại giới rất nhiều sự tình cũng đều ngây thơ không biết, nhưng lại ôm đi một bước tính một bước tâm lý, không có nơi mục đích, chỉ là nhận chuẩn một cái phương hướng, thẳng tắp trước bay.

Rời khỏi tông môn sau, lệnh hồ rất lâu chưa từng thả ra đồ sộ thần niệm, cũng bắt đầu hướng bên ngoài giới kéo dài mở rộng.

Một mực bị cấm vào thức hải thần niệm, lúc này một khi phóng thích, phảng phất như như thoát cương ngựa hoang, hưng phấn phi tốc lao nhanh, trong thiên địa từng gốc cây ngọn cỏ, hạt cát hoặc bụi bặm, thần niệm cũng đều nhìn không được lật đi lên, tỉ mỉ quan sát.

Những cái này cũng đều là thần niệm chính mình hành vi, mà không phải lệnh hồ chủ ý biết khống chế.

Lệnh hồ chỉ là thả ra thần niệm, nhưng lại chưa từng tiến hành bất cứ cái gì can thiệp, hết thấy tất cả đều là hướng bốn phía không ngừng khuếch tán thần niệm, tự phát hành vi.

Lệnh hồ chính mình, ngược lại giống như một cái người đứng xem.

Làm một cái lại một cái bất đồng tin tức dẫn về đến lúc, lệnh hồ mới tỉnh ngộ cùng phát hiện, nguyên lai những cái này tự phát nghiên cứu trong thiên địa hết thấy thần niệm, nhưng lại ẩn chứa hai hồn bảy phách tư duy.

Trong đó đối trong thiên địa thần niệm nơi chạm tới sự tình tiến hành nghiên cứu, liền là bao hàm có thiên hồn cùng Địa Hồn thần thức thần niệm, mà đối

với cái khác sự tình, thậm chí là sinh vật, trẻ con đối đồ chơi bình thường tiến hành quá nhiều, cũng đều là bao hàm có bảy phách thần thức thần niệm.

Ti mi quan sát đến thức hải lý hai hồn bảy phách, quả nhiên, lệnh hồ cảm ứng được, hai hồn cũng không có đang tiến hành bất cứ cái gì suy diễn cùng nghiên cứu, bảy phách cũng đều đình chỉ tu luyện, bọn chúng hình thể, tuy rằng cố tại, nhưng thần thức cũng đã là bao hàm tại vô số thần niệm trong, mượn đây chơi đùa vào thiên địa bên trong.

Lệnh hồ cảm thấy có một ít mỉm cười, hai hồn bảy phách, liền rất nhiều bị đóng rất lâu cảm đóng hải tử bình thường, giờ phút này, nhưng lại nương theo mở rộng vào thiên địa trung thần niệm, thật tốt tại trong thiên địa trêu đùa.

Lệnh hồ dứt khoát không đi chứa tể những cái này thần niệm, mà lại là tùy ý hai hồn bảy phách khống chế bọn chúng, chính mình cũng ngừng lại, khoan chân tĩnh tọa vào núi hoang một khối cô thạch bên trên, cảm ngộ, trong khoảng thời gian này, thiên địa hai hồn suy diễn chứng hồn quyết thành quả.

Thiên địa hai hồn chỉ là do lệnh hồ linh hồn chia lìa hóa hình ra ngoài độc lập hai cái linh hồn chứa tể. Bọn chúng bởi vì độc lập, vậy nên cùng lệnh hồ mệnh hồn liên hệ cũng không phải quá chặt chẽ.

Mà lệnh hồ, trước mắt ý thức tư duy cũng đều là do còn không có hóa hình độc lập ra ngoài mệnh hồn chỗ chứa tể.

Mệnh hồn linh hồn chi lực chắc chắn so với thiên hồn Địa Hồn còn sắp đến cường đại, chính vì như vậy, lệnh hồ mới có thể chia lìa đồng thời độc lập ra hai hồn bảy phách, để cho bọn chúng suy diễn suy diễn, tu luyện tu luyện, không đến mức ảnh hưởng đến lệnh hồ bình thường bình thường tính tư duy cùng phán đoán năng lực.

Nguyên nhân chính là vì mệnh hồn cường đại, mới không thể nào mượn ngưng anh lúc đồ sộ lực lượng, xung kích nó hóa hình, cũng là bởi vì mệnh hồn cường đại, lệnh hồ sáng tạo chứng hồn quyết mới có thành công có thể.

Nếu mệnh hồn không cường đại, đó tách ra đi hai hồn bảy phách, đem không thể nào thu được độc lập, thiên địa hai hồn, liền không thể nào trở thành độc lập linh hồn chứa tể đi tiến hành nghiên cứu cùng suy diễn, sau đó chứng hồn quyết trọng yếu nhất giai đoạn, lệnh thiên địa hai hồn chân chính thân xác hóa hình, phân thể mà ra, trở thành vùng thiếu văn minh phân thân, liền không thể thành lập.

Lệnh hồ chắc chắn là cái siêu cấp thiên tài, hẳn càng có thêm siêu cấp tham vọng.

Phi thăng thành tiên, đối vô số tu tiên giả mà nói, liền là bọn hắn một đời chỗ theo đuổi đạo!

Thế nhưng đối lệnh hồ mà nói không đúng, phi thăng thành tiên, chỉ là một cái phương pháp, lệnh hồ cuối cùng mục đích, nhưng lại chân chính đi chạm đến đại đạo, thành tựu vô thượng chí tôn đại đạo!

Lệnh hồ nguyên bản cũng không có lớn như vậy tham vọng, hẳn cùng cái khác tu tiên giả một dạng, phi thăng chính là hắn toàn bộ, mặc dù không đúng, đó cũng là phải chờ tới phi thăng thành tiên sau, mới lại đi suy nghĩ sự tình.

Nhưng trong lúc vô ý hiểu được chứng hồn quyết sau, lại hoàn toàn nát bấy hắn trước đây theo đuổi nói, thu được để cho hắn có cơ hội theo đuổi càng thêm mệnh mong yên bác chân lý diệu pháp chi đạo, đó chính là hồn đạo!

Thành tựu hồn đạo, liền có thể chân chính chạm đến đại đạo diệu đế, lĩnh ngộ đại đạo chân lý, thậm chí cuối cùng thành tựu đại đạo.

Càng là trải qua hai hồn không ngừng suy diễn cùng lĩnh ngộ chứng hồn quyết, lệnh hồ biết được lại càng nhiều.

Có đôi khi, lệnh hồ không thể không hoài nghi, đây chứng hồn quyết đích thực là hắn hiểu ra ngoài? Lại có lẽ là kiếp trước ký ức, vì kiếp này đạt được?

Thân làm tu tiên giả, nhưng lại minh bạch, mỗi người, cũng đều có kiếp trước luân hồi, thế nhưng luân hồi sau, kiếp trước hết thảy, tại kiếp này cũng đều sẽ không lại lưu lại nửa điểm vết tích, có lẽ kiếp trước vết tích còn tại, nhưng trừ phi có thể thành tựu vô thượng đại đạo, xống phá thiên đạo gông xiềng, mới có thể đạt được kiếp trước ký ức.

Vậy nên, càng đến về sau, lệnh hồ càng là chấn động chứng hồn quyết thần diệu, cũng càng là hoài nghi chính mình có thể đủ sáng tạo ra chứng hồn quyết đây một nghịch thiên diệu pháp chân quyết! Bắt đầu lung tung suy đoán chứng hồn quyết có phải hay không kiếp trước gì đó, mà do kiếp này vô ý lĩnh hội.

Nhưng lại chứng hồn quyết thần diệu cường đại, liền lệnh hồ cũng đều không có tự tin thừa nhận là chính mình sáng tạo ra đến công pháp.

Lệnh hồ không biết, sở dĩ có như vậy hoài nghi, nhưng lại hắn hiện tại tư duy chỉ có mệnh hồn làm chủ chủ trì, ít đi hai hồn bảy phách tập hợp niệm hợp thân, cũng không phải hoàn chỉnh linh hồn, vậy nên mới cảm thấy, chính mình tuy rằng là thiên tài, lại dường như sáng chế chứng hồn quyết như vậy thân kỳ nghịch thiên công quyết.

Nếu là lệnh hồ ba hồn bảy vía hợp thân chuyện, hẳn suy nghĩ phán đoán năng lực tự nhiên đem cực độ đề cao, đối vạn vật sẽ có càng sâu cấp độ lĩnh hội, cũng liền sẽ không đối chính mình năng lực sản sinh hoài nghi.

Chương 18: Ô Tư Quốc

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc hai hồn bảy phách đã chơi đùa đủ, hàng ức thần niệm lần lượt trở về trong thức hải.

Ngay lúc này, Lệnh Hồ cảm giác được thần niệm của mình hình như đã tinh thuần và mạnh mẽ hơn, hình như cả hai hồn bảy phách cũng có linh ngộ mới, dường như đã cường đại hơn trước không ít.

Tâm hơi động, Lệnh Hồ lần lượt kiểm nghiệm qua những thần thông mà hai đại chúa tể linh hồn đã linh ngộ được trong lúc thời diễn Chứng Thần quyết, qua đó tìm bảy loại thần thông đưa cho bảy phách tu luyện.

Trước kia, bảy phách cũng có tự tu luyện, nhưng chỉ là tu một chút quyền cước hoặc công pháp, hoặc là đối chiến với nhau, nói tóm lại là tùy tâm sở dục.

Vốn tinh thần thức hải trước kia của Lệnh Hồ là một mảnh hoang tàn vô tận, nhưng sau khi được Thiên Hồn cùng Địa Hồn chưởng khống, thì nơi đây đã trở thành một thế giới xinh đẹp: có ngôi sao, có nhật nguyệt, có sông núi, có cỏ cây, thậm chí còn có vô số sinh linh. Mà những thứ này là do hai đại linh hồn diễn hóa từ thần thức ra sau khi đi du ngoạn ở bên ngoài về.

Vào lúc Lệnh Hồ phát hiện ra thì tinh thần thức hải của hắn đã thành một thế giới có sự sống, càng lúc càng có nhiều sinh linh, càng có nhiều nguyên tố, thể hiện ra là một thế giới thực thụ.

Sau khi Lệnh Hồ đưa cho bảy phách những môn thần thông riêng thì thấy bảy phách đã bắt đầu chuẩn bị một ngọn núi; cốc nhai hoặc rừng rậm riêng cho mình, sau đó lập đàn tràng, bắt đầu tu luyện thần thông.

Trong đó, nhị phách Linh Tuệ trong bảy phách lại rất khác so với sáu phách còn lại, đàn tràng tu luyện của hắn được xây dựng trong một khu rừng trúc, xây dựng thành ba phòng trúc, được gọi là Khung Lư!

Cái tên Khung Lư này tuy có cùng âm tiết với tên gọi chỗ ở của Lệnh Hồ tại Tri Kiếm phong, nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Phương pháp tu luyện của Linh Tuệ cũng hoàn toàn mới, phương pháp ngộ đạo của hắn chính là giảng đạo.

Việc Linh Tuệ giảng đạo đã hấp dẫn hàng vạn hàng nghìn sinh linh đến đây nghe đạo, thông qua phương thức giảng đạo cho các sinh linh hiểu mà ngộ ra đạo của mình. Càng có nhiều sinh linh ngộ được đạo thì đạo hạnh thần thông của Linh Tuệ càng sâu.

Thần thông mà Linh Tuệ tu luyện chính là "Chúng Sinh đạo" thần thông.

Môn thần thông này là một trong những thần thông mà hai Thiên Hồn và Địa Hồn đã linh ngộ được, mức thâm ảo của môn thần thông này cao đến mức khiến cho bọn hắn phải đưa vào hạng "ba môn thần thông không thể nào hiểu được".

Vì chính mình không thể nào xem hiểu được, nên chắc chắn môn thần thông này phải có điểm đặc thù riêng. Nếu như mình không hiểu thì không bằng để cho bảy phách tu luyện thử xem, có lẽ sẽ có thu hoạch.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lệnh Hồ liền đem môn thần thông khó lý giải nhất này cho nhị phách Linh Tuệ tu luyện!

Có thể nói bảy phách là một phần của linh hồn, nhưng cũng có thể nói là bảy linh hồn hoàn toàn đầy đủ, mỗi một phách đều có tác dụng riêng của mình. Trong đó, Thiên Trùng cùng Linh Tuệ là chủ tư tưởng, chủ trí khôn; Khí, Lực cùng Trung Khu là chủ hành động; Tinh cùng Anh phách là chủ thân thể cùng chủ cường kiện.

Lệnh Hồ cũng không nghĩ rằng chủ trí khôn Linh Tuệ phách lại có suy nghĩ khác người như vậy, phương pháp tu luyện cũng hoàn toàn mới. Vào lúc hàng vạn, hàng nghìn sinh linh tụ tập lắng nghe Linh Tuệ giảng đạo thì chỉ trong phút chốc, Lệnh Hồ đã có điều linh ngộ.

Có thể nói "Chúng Sinh đạo" không phải là đạo chỉ một người có thể ngộ được, mà phải cùng những người khác ngộ đạo với nhau. Cho nên, "Chúng Sinh đạo" thần thông cũng không phải là thần thông pháp thuật gì, mà chính là thần thông đạo pháp.

Khi hiểu ra được điều này thì Lệnh Hồ vô cùng sợ hãi sự huyền diệu của "Chúng Sinh đạo" thần thông, hắn cũng không ngờ rằng "Chúng Sinh đạo" thần thông lại là sự tập hợp đại trí tuệ, đại linh ngộ của vạn vật sinh linh. Đến lúc này thì bản thân hắn cũng hoàn toàn tán phục với sự bác đại tinh thâm của Chứng Hồn quyết.

Sau khi an bài thỏa đáng bảy phách trong thức hải xong thì Lệnh Hồ sẽ không làm hành động gì ảnh hưởng đến bên trong nữa.

Về phần Thiên Hồn cùng Địa Hồn thì Lệnh Hồ cũng không cần an bài gì cho bọn hắn. Thiên Hồn cùng Địa Hồn cũng giống như Mệnh Hồn vậy, chính là chúa tể linh hồn, cũng là ba linh hồn độc lập với nhau, không hề có sự phân cao thấp gì cả.

Cho nên, chính bọn họ sẽ quyết định sự an bài thích hợp nhất cho bản thân, chứ không phải cần đến Lệnh Hồ.

Thật ra, sau khi hai linh hồn chứa tể này được hóa hình ra thì bọn họ đã là một sự tồn tại hoàn toàn độc lập. Cho dù Lệnh Hồ có ra lệnh thì cũng không nhất định là hai linh hồn này sẽ tiếp nhận mệnh lệnh đó, trừ phi mệnh lệnh của Lệnh Hồ phù hợp với ý nguyện của họ.

Tuy nhiên, tất cả hành động cũng như suy nghĩ của hai hồn đều là vì Lệnh Hồ cả, cho dù họ có làm gì thì cũng dựa vào tâm nguyện cùng sự nguyện ý từ sâu trong tiềm thức Lệnh Hồ, sau đó mới an bài làm tiếp.

Phun ra một ngụm trọc khí, Lệnh Hồ chậm rãi đứng dậy, toàn bộ thần niệm cũng được thu hồi về trong thức hải.

Nơi hắn đang đứng đã cách Thiên Châm phong của Hoa Nghiêm tông khoảng hơn vạn dặm, tuy không còn là phạm vi thế lực của Hoa Nghiêm tông, nhưng vẫn thuộc về Hoa Sơn sơn mạch.

Hoa Nghiêm tông nằm ở phía đông của Hoa Nam châu tại Cửu Châu đại lục. Hoa Nam châu là một dãy núi liên miên trải dài hơn nghìn vạn dặm, có danh xưng là "thập vạn đại sơn", chia ra thành mười sơn mạch lớn.

Ở trong Hoa Nam châu có tất cả sáu nước lớn cùng với vô số nước nhỏ, trên đại lục còn có một danh xưng là Sơn Quốc. Ý nói nước ở đây cũng được thành lập ở bên trong núi, núi nước trung lập.

Mười sơn mạch lớn của Hoa Nam châu chính là: Thọ Sơn sơn mạch, Hoàn Hình sơn mạch, Hoa Sơn sơn mạch, Hoành Lĩnh sơn mạch, Tần Lĩnh sơn mạch, Thanh Thành sơn mạch, Yêu Lâm sơn mạch, Côn Lôn Sơn mạch, Tây Thổ sơn mạch, Cực Lạc sơn mạch. Trong đó, Hoa Sơn sơn mạch là sơn mạch nhỏ nhất, vền vẹn chỉ có mười vạn dặm, Hoa Nghiêm tông chính là môn phái có thế lực lớn nhất ở đây. Còn sơn mạch lớn nhất chính Côn Lôn sơn mạch, trải dài hơn một trăm ba mươi vạn dặm, bên trong có vô số yêu thú tung hoành, hung hiểm vô cùng.

Tuy Hoa Sơn sơn mạch là sơn mạch nhỏ nhất trong thập vạn đại sơn, nhưng Hoa Nghiêm tông lại là một trong mười tu tiên đại phái tại Hoa Nam châu ở Tu Tiên giới. Thậm chí, cho dù xét cả Cửu Châu đại lục thì cũng là một môn phái có danh khí không nhỏ.

Sau khi nhìn sơn mạch hoang vu này một cái, Lệnh Hồ lập tức đập lên phi kiếm, tiếp tục bay về phía tây.

Tuy Lệnh Hồ chưa bao giờ rời khỏi Hoa Nghiêm tông, nhưng hắn cũng biết bên trong Hoa sơn sơn mạch có một quốc gia thế tục tên là Ô Tư quốc. Dĩ nhiên, đây cũng không phải là quốc gia lớn gì tại Hoa Nam châu, chỉ là một quốc gia vô cùng nhỏ mà thôi, cư dân ở đây cũng chỉ khoảng trăm vạn.

Ô Tư quốc nằm ở Ô Tư sơn, cách Thiên Châm phong khoảng năm vạn dặm.

Sau khi phi hành được một lúc thì Lệnh Hồ đã quyết định mục tiêu đầu tiên hắn đến chính là Ô Tư quốc.

Có thể nói Ô Tư quốc là toàn bộ những gì Lệnh Hồ hiểu nhất về thế tục, bởi vì thỉnh thoảng cũng có vài đệ tử tông môn của Hoa Nghiêm tông nói nước này để thu mua đồ, lâu ngày cũng có vài tin tức truyền đến trong tông, do đó Lệnh Hồ cũng biết được chút ít.

Ngự kiếm phi hành, tâm tình Lệnh Hồ vui vẻ thưởng thức cảnh sắc sông núi, quan sát thú vật chạy nhảy, cùng bay với chim muông.

Thỉnh thoảng Lệnh Hồ cũng phát hiện có người tu tiên đang tĩnh tu trong các ngọn núi, hiển nhiên đây là những tán tu không môn không phái. Tuy phát thần niệm ra phát hiện, nhưng Lệnh Hồ không hề có ý tới làm phiền, vẫn đi theo mục tiêu đã đề ra.

Trong khoảng thời gian này thì sự khống chế của Lệnh Hồ với thần niệm đã tăng tiến rất nhiều, không còn thô kệch như ban đầu nữa. Cho dù có đưa thần niệm tra quét về phía các tu sĩ thì hắn đã thu liễm tinh khí ở trong thần niệm trước, làm cho thần niệm hầu như hòa làm một với thiên địa, không hề để cho các tu sĩ khác phát hiện ra.

Dĩ nhiên, việc Lệnh Hồ phi hành trên không trung cũng bị không ít tu sĩ phát giác, nhưng sau khi đưa thần niệm quét qua Lệnh Hồ một chút thì cũng không hề làm gì khác.

Dù sao, Lệnh Hồ đang mặc y phục của đệ tử Hoa Nghiêm tông, mà các tu sĩ của Hoa Nghiêm tông rất thương tới Ô Tư quốc để thu mua đồ, thậm chí còn đi tham quan núi non nữa, cho nên khi phát hiện ra Lệnh Hồ thì họ cũng không ngạc nhiên là mấy. Ngoài điều này ra thì phải nói rằng Hoa Nghiêm tông là thế lực lớn nhất ở Hoa Sơn sơn mạch, các tu sĩ này có ăn tìm gấu gan báo thì cũng không ngu xuẩn làm ra chuyện thương tổn đệ tử tông môn của Hoa Nghiêm tông ngay trên chính địa bàn của người ta.

Lệnh Hồ cũng không để ý đến việc những tu sĩ này có ý nghĩ như thế nào. Tuy tu vi bên ngoài của hắn chỉ là Kết Đan sơ kỳ, nhưng nếu không phải gặp tu sĩ Xuất Khiếu kỳ hoặc cao hơn thì hắn sẽ không quan tâm làm gì cả.

Trải qua mấy vạn dặm lộ trình, rốt cuộc Lệnh Hồ đã thuận lợi đến Ô Tư quốc.

Ô Tư quốc nằm ở trên Ô Tư sơn, là một quốc gia ở trong núi!

Vô số nhà cửa được đặt khắp nơi trên đỉnh núi, còn hoàng thành thì được đặt ở trên đỉnh núi Ô Tư sơn. Hơn một trăm vạn con dân Ô Tư quốc đều đang sống ở trên đây.

Cửu Châu đại lục là nơi tu tiên thịnh hành, cho dù người có phải là người tu tiên hay là dân chúng bình thường thì cũng sẽ biết một hai môn đạo thuật. Dĩ

nhien, những thứ đạo thuật này chỉ là đạo pháp thông thường mà thôi, tối đa cũng chỉ làm cho tinh thần người bình thường phần chấn hơn, suy nghĩ nhanh nhẹn hơn, thân thể tráng kiện hơn một chút.

Còn nếu muốn ngự kiếm phi hành, thoát cái đã qua ngàn dặm như người tu tiên thì không phải đơn giản như thế, nếu ngươi không có linh căn tu tiên hoặc không bái nhập môn phái nào thì không thể nào làm được.

Lúc này có không ít người tu tiên đang ngự kiếm phi hành đi qua lại trong sơn thành (thành phố núi), khi những người phàm thấy những người này thì mắt lộ ra vẻ hâm mộ vô cùng. Người phàm cũng có nguyện vọng muốn tu tiên, nhưng không phải ai cũng có thể tu tiên, trừ việc có linh căn ra thì còn cần cơ duyên nữa.

Khi Lệnh Hồ ngự kiếm phi hành bay vào trong sơn thành, tự nhiên cũng bị vô số ánh mắt hâm mộ nhìn theo một hồi lâu.

Sơn thành của Ô Tư quốc vô cùng phồn hoa, tuy đã là ban đêm nhưng khắp nơi đều có ánh đèn chiếu sáng, phố xá buổi tối so với ban ngày thì còn phồn hoa hơn. Trên đường luôn có đông người đi qua đi lại, âm thanh vui chơi trong tửu quán, tiếng trả giá mua bán, âm thanh trẻ nít chơi đùa, tiếng phu phụ cãi nhau, du côn ầu đả... vang lên không ngừng. Đây chính là thế giới phàm tục, là cuộc sống của người phàm trần!

Mà nguyên nhân làm cho cho sơn thành vào ban đêm xa hoa tráng lệ, đẹp đẽ đến như vậy là nhờ dùng một loại khoáng thạch riêng có của Ô Tư sơn, Vân Mộng thạch!

Vân Mộng thạch là một khoáng thạch trắng nõn như ngọc, tản ra ánh sáng lấp lánh. Nhưng nó cũng là linh thạch, bên trong cũng ẩn chứa linh khí, nên có thể phát ra ánh sáng làm sáng trong phạm vi mười trượng.

Tuy nhiên, muốn làm sáng rực lên thì ngươi phải có ít nhất một khối lớn Vân Mộng thạch, nếu chỉ có một khối nhỏ như đầu nắm tay thì cũng không có tác dụng gì. Mà Vân Mộng thạch cũng có tuổi thọ, cho dù là khối lớn hay khối nhỏ thì độ tuổi của chúng cũng như nhau cả, chỉ có thể thấp sáng hai mươi ngày mà thôi!

Nguyên nhân khiến Ô Tư quốc lập quốc trên Ô Tư sơn này chính là vì loại khoáng sản phong phú Vân Mộng thạch này!

Chậm rãi đi trên đường phố và bắt đầu cảm thụ cuộc sống của thế giới phàm tục, trong lòng Lệnh Hồ dâng lên một cảm giác khó diễn tả được.

Tuy hần từ phi kiếm đáp xuống đất, nhưng với vóc người khôi ngô cùng với thanh cự kiếm kia lại làm cho mọi người ở đây thấy hần giống một võ giả hơn là người tu tiên. Mặc dù, Lệnh Hồ cũng không để ý đến cách nhìn người khác, nhưng bụng hần đang trống rỗng, cộng với việc người được hương thơm thức ăn từ trong tửu quán ra thì làm hần rầu rĩ không thôi. Không có linh thạch, cũng không có kim ngân thì làm sao có thể đi vào trong đó ăn một bữa no nê, thoải mái uống rượu đây?

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Săn Hồ

Mặc dù tính tình Lệnh Hồ trời sanh vốn cuồng phóng không câu chấp, nhưng còn chưa đến mức đi ăn cơm chùa người khác. Tuy nhiên, Lệnh Hồ là người lạnh trí, ngay lúc đi qua một khu phố buôn bán thú vật, lập tức nghĩ ra biện pháp.

Việc vào rừng bắt lấy mãnh thú là cực kỳ nguy hiểm với người phàm, nhưng với người tu tiên lại là việc vô cùng đơn giản.

Biện pháp mà Lệnh Hồ nghĩ đến chính là vào rừng bắt mãnh thú đổi tiền.

Đối với người tu tiên khác thì việc làm này có hơi chút mất mặt, có đánh chết cũng không đi làm, nhưng Lệnh Hồ không hề để ý đến.

Ở trước cửa một thú điểm có đầy các lồng bắt giam các loài sơn lang, chồn hoang...nhưng điều hấp dẫn sự chú ý Lệnh Hồ không phải là những con thú này, mà chính là tấm bảng ở trước thú điểm. Trên tấm bảng này có viết là cần một con Vân Mộng Bạch Hồ, giá tiền rất cao!

Khi thấy cái này thì Lệnh Hồ không hề quan tâm đến Vân Mộng Bạch Hồ là con gì, cái mà hần quan tâm chính là giá tiền cao hay không.

- Chương quỹ, các ngươi thu lấy Vân Mộng Bạch Hồ giá bao nhiêu?

Ngay khi đi vào thú điểm, Lệnh Hồ trực tiếp lớn tiếng hỏi.

Nghe thấy có người hỏi thăm đến chuyện này, khuôn mặt mấy người làm thuê trong thú điểm liền động dung, đặc biệt khi thấy Lệnh Hồ có vóc người

khôì ngô, khí độ bất phàm thì càng sáng mắt lên, cung kính nói:

- Vị đại hiệp này, ngài có Vân Mộng Bạch Hồ sao?

Lúc này Lệnh Hồ đang đói bụng thì làm gì có tâm trạng kéo dài thời gian chứ. Tuy được mấy người làm thuê này gọi là đại hiệp, nhưng hắn không thèm để ý, lớn tiếng nói:

- Nói nhảm làm gì, nói nhanh đi, giá của Vân Mộng Bạch Hồ là bao nhiêu?

Lệnh Hồ chỉ biết là bất cứ thứ điểm nào cũng có chưởng quỹ, chứ không biết người như thế nào là chưởng quỹ cả. Ngay cả thấy người làm thuê này thì hắn đã cho rằng đây là chưởng quỹ.

- Đại hiệp chờ một chút, chưởng quỹ chúng ta sẽ ra ngay!

Người làm thuê vội vàng lấy nước dâng bánh, cười làm lành nói.

Lúc này Lệnh Hồ mới biết người này không phải là chưởng quỹ, mà là một người khác. Nhưng mà Lệnh Hồ cũng không có đợi lâu, ngay lúc Lệnh Hồ hỏi bán Vân Mộng Bạch Hồ thì đã có một người làm thuê khác chạy vào trong báo rồi. Cho nên, Lệnh Hồ còn chưa kịp uống trà mới được dâng lên thì chưởng quỹ đã vội chạy từ phía sau ra.

Thấy thân thể khôì ngô cùng thanh cự kiếm hù chết người của Lệnh Hồ, ánh mắt của chưởng quỹ cũng sáng hẳn lên.

- Vị đại hiệp này, lão hủ thất lễ rồi.

Chưởng quỹ đi lên làm lễ, nói.

Lệnh Hồ hỏi:

- Người chính là chưởng quỹ? Được rồi, giá mua Vân Mộng Bạch Hồ của thú điểm người là bao nhiêu?

Chưởng quỹ có kiến thức rộng rãi, vừa nhìn đã biết Lệnh Hồ là hiệp khách có tính cách ngay thẳng, cũng không làm mất thời gian mà trực tiếp nói:

- Một con Vân Mộng Bạch Hồ chúng ta mua với giá một vạn kim, nhưng mà, phải là Vân Mộng Bạch Hồ của Vân Mộng sơn!

Lệnh Hồ gật đầu:

- Tốt, một vạn thì một vạn. Chuẩn bị tiền đi, ta sẽ đi giết một con ngay bây giờ!

Nói xong, hắn liền bước ra khỏi thú điểm.

- Hà?

Nghe thấy Lệnh Hồ nói vậy thì thiếu chút nữa là chưởng quỹ cùng mấy người làm thuê đã té xuống đất.

Vốn bọn họ tưởng rằng Lệnh Hồ đã có Vân Mộng Bạch Hồ rồi nên mới háo hức như thế, cũng không ngờ rằng Lệnh Hồ còn chưa giết con nào. Nhưng mà, bọn họ cũng chỉ dám thất vọng bên trong thôi, chứ không hề dám biểu lộ chút bất mãn nào cả.

Dù sao, với khí thế mà Lệnh Hồ tỏa ra thì không có ai dám khinh thị hắn cả. Hơn nữa, trong lời nói của hắn còn ẩn chứa sự tự tin làm cho người khác không những không hoài nghi, mà còn sinh ra sự tín nhiệm nữa.

Dường như nghĩ đến điều gì đó, chưởng quỹ chạy ngay ra ngoài:

- Đại hiệp, xin dừng bước!

Lệnh Hồ ngừng lại một chút.

- Đại hiệp!

Chưởng quỹ hấp tấp nói:

- Quên nói với đại hiệp một tiếng. Đùng là Vân Mộng Bạch Hồ có giá một vạn kim, nhưng đó là Vân Mộng Bạch Hồ đã chết. Nếu như còn sống thì sẽ có giá đến ba vạn kim!

Nói tới đây, ánh mắt chưởng quỹ nhìn về Lệnh Hồ tràn đầy sự mong đợi.

Lệnh Hồ cười nhẹ, nói:

- Muốn bắt sống sao? Không thành vấn đề, chuẩn bị tiền cho đủ đi!

Chưởng quỹ mừng rỡ, nhưng thấy Lệnh Hồ định đi ngay thì lại nói:

- Đại hiệp, bây giờ trời đã tối rồi. Nếu như đại hiệp không ngại thì hãy ở phòng khách nhà lão hủ một đêm đi, nghỉ ngơi phục hồi sức rồi mai hãy đi sẵn?

Lệnh Hồ cười nói:

- Không cần, ta sẽ đi sẵn một con Vân Mộng Bạch Hồ ngay bây giờ, chưởng quỹ cứ chuẩn bị tiền sẵn đi!

Chưởng quỹ cả kinh:

- Đại hiệp tính đi ngay bây giờ ư? Vân Mộng sơn vào ban đêm rất nguy hiểm, kính xin đại hiệp nghỉ lại!

Lệnh Hồ cười to:

- Nếu như thật sự nguy hiểm thì mới thú vị đó!

Nói xong câu này thì hắn không nói thêm nữa, vừa đi được một chút thì đã nhảy người lên, lập tức ngự kiếm phi hành lướt nhanh về phía Vân Mộng sơn.

Chưởng quỹ cùng mấy người làm thuê thấy vậy thì há to miệng ra, nghẹn họng nhìn trân trối thân ảnh Lệnh Hồ đang ngự kiếm phi hành trong bóng tối, thật lâu mà không nói nên lời nào cả.

Bọn họ vẫn cho rằng Lệnh Hồ là một đại hiệp bình thường, nhưng lúc này mới hiểu thì ra hắn là một người tu tiên!

Lập tức trên trán chưởng quỹ đổ mồ hôi lạnh không thôi.

Người tu tiên trước giờ rất coi trọng tôn nghiêm của mình, nếu như làm mất mặt họ thì nhẹ sẽ bị phế đi, còn nặng thì giết ngay tại chỗ. Nghĩ đến việc mình vừa mới sai sử một người tu tiên đi săn bắt Vân Mộng Bạch Hồ, tuy nói là người này tự tìm tới cửa, nhưng nếu để cho người này có cảm giác là mình vuốt mặt của hắn thì...

Chưởng quỹ không dám nghĩ tiếp nữa, mà thân thể của hắn đã sợ đến mức không nhìn được mà phải run lên.

Mấy người làm thuê thấy chưởng quỹ biến sắc như vậy thì cả kinh, vội vàng đỡ vào trong thú điểm. Sau khi vào trong thú điểm, cẩn thận nhớ lại cảnh tượng tiếp xúc với Lệnh Hồ ban nãy thì chưởng quỹ mới hơi an tâm.

Từ thái độ cùng lời nói của Lệnh Hồ thì dường như Lệnh Hồ không giống với những người tu tiên khác, nếu không thì sao đã biết đây là một thú điểm người phạm tặc mà còn bước vào chứ? Nghĩ thông suốt điểm này thì chưởng quỹ không dám chậm trễ nữa, vội vàng dặn dò mấy người làm chuẩn bị thù lao.

Còn bản thân Lệnh Hồ lúc này? Tất nhiên là hắn không biết việc hắn ngự kiếm phi hành, qua đó lộ rõ thân phận người tu tiên của mình xem chút nữa đã hù chết vị chưởng quỹ kia!

Tuy từ thú điểm đến Vân Mộng sơn mất đến tám trăm dặm, nhưng đối với người tu tiên thì đây chỉ là một khoảng cách rất ngắn mà thôi.

Vân Mộng sơn về đêm giống như một con mãnh thú hung bạo vậy, giống như đang lẳng lặng ngồi đó chờ con mồi tới, tùy thời mà thôn phệ.

- Vân Mộng Bạch Hồ sao?

Lệnh Hồ lúc này đang ngự kiếm đứng trên không trung, nhìn xuống Vân Mộng sơn mà mỉm cười. Thần niệm mạnh mẽ lập tức từ trên người tỏa ra, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm cả Vân Mộng sơn.

- Hử?

Lệnh Hồ bỗng nhiên kinh nghi một tiếng, chỉ trong chớp mắt mà đã ngưng trọng lại.

Ngay lúc thần niệm Lệnh Hồ phát ra bao phủ cả Vân Mộng sơn thì ngay lập tức có ba đạo thần niệm khác cũng phát hiện ra hắn. Phải biết rằng Lệnh Hồ sử dụng thần niệm đã ngày càng thuần thục lắm rồi, rất khó bị tu sĩ khác phát hiện. Nhưng mà, ngay vừa rồi mới phát thần niệm ra thì đã bị ba đạo thần niệm khác phát hiện lại.

Điều làm cho Lệnh Hồ cảm thấy ngạc nhiên nhất là: Ba đạo thần niệm này cũng không mạnh lắm, nhiều nhất chỉ ngang với cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ mà thôi.

- Là cái gì vậy nhỉ?

Lệnh Hồ kinh nghi, nếu như bị phát giác thì phải dứt khoát tìm cho ra, phải thấy rõ đối phương là ai thì mới tính tiếp.

Nhưng còn chưa đợi Lệnh Hồ có hành động gì thì ba cỗ thần niệm đó bỗng nhiên biến mất đi. Lệnh Hồ thấy vậy thì cau mày lại, phát thần niệm ra tìm tòi một lúc nhưng không phát hiện được gì cả.

- Rốt cuộc là vật gì đây?

Câu hỏi này một lần nữa hiện lên, nhưng đến đây thì Lệnh Hồ đã có thể xác định ba cổ thần niệm bay này tuyệt không phải là của tu sĩ nhân loại, mà có thể là của một sinh vật hi hữu nào đó.

Thông thường, những sinh vật có thần niệm như vậy rất là hiếm có, cho dù tìm cả Tu Tiên giới thì cũng không có mấy cái đâu. Nếu như còn là linh thảo linh vật thì tuyệt đối sẽ làm cho các tu sĩ khắp nơi phải điên cuồng lên. Một khi để cho người khác xác định được ở đây có linh vật thì ngay lập tức, các tu sĩ từ khắp nơi sẽ tràn tới đây tìm tòi, hơn nữa còn là không tìm được thì sẽ không bỏ qua.

Nhưng Lệnh Hồ không hề có suy nghĩ như vậy, theo cách hắn suy nghĩ thì hữu duyên sẽ nhận được, nếu không có duyên thì cho dù có cố tìm, cũng sẽ tìm không ra.

Còn một việc khác nữa, tuy linh vật trân quý, nhưng cái giá bỏ thần niệm ra để tìm tòi nó cũng vô cùng lớn, Lệnh Hồ cũng không muốn mình mất quá nhiều thời gian như vậy.

Lão hồ ở Vân Mộng sơn không ít, nhưng Bạch Hồ lại không có nhiều, tìm khắp nơi cũng chỉ có sáu con mà thôi. Điều làm cho Lệnh Hồ ngạc nhiên chính là mấy con Vân Mộng Bạch Hồ này lại là biến dị, mỗi con đều có linh khí dao động xung quanh, hơn nữa, bọn chúng còn có thể hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt.

Lúc này, sáu con Vân Mộng Bạch Hồ đang ở trên lãnh địa riêng của mình hướng về ánh trăng để hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, mỗi lần há miệng ra thì sẽ có một luồng tinh khí màu trắng bị nuốt vào. Sau mấy lần hô hấp thì chúng đã thả ra một đạo trọc khí, cứ thế lặp đi lặp lại không thôi.

Sáu con Vân Mộng Bạch Hồ này hiển nhiên lợi hại hơn những lão hồ khác rất nhiều, mỗi lúc chúng hấp thu tinh hoa nhật nguyệt thì chung quanh lãnh địa của nó sẽ có trên trăm lão hồ ở Vân Mộng sơn vây lại, cảnh giác bảo vệ chúng khỏi bị mãnh thú khác xâm lấn.

Lệnh Hồ suy nghĩ một chút. Tuy sáu con Vân Mộng Bạch Hồ này chỉ đơn thuần hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, cũng có thể coi đây là bản năng của chúng. Nhưng nếu cho chúng có đủ thời gian để hấp thu đủ linh khí, thì tuyệt đối sẽ dần dần mở khai linh trí chúng ra, sau đó tu thành yêu thú.

Yêu thú ở trên Cửu Châu đại lục có rất nhiều. Chỉ ngay trong Yêu Lâm sơn mạch ở Hoa Nam châu thôi thì số lượng yêu thú đã có rất nhiều, hơn nữa còn có thực lực vô cùng mạnh mẽ, cho dù là tu sĩ Hợp Thể kỳ thì cũng phải kiêng kỵ không thôi.

Mà nguyên nhân làm cho Yêu Lâm sơn mạch có rất nhiều yêu thú tụ tập vì ở đây có điều kiện thuận lợi để cho Yêu Hồn thảo cùng Yêu Phệ thảo phát triển được, một khi các loài thú ăn hai loại cỏ này vào thì dần dần sẽ sinh ra biến dị, rồi được khai mở linh trí, trở thành yêu thú.

Chẳng qua, Vân Mộng sơn này không phải là nơi thích hợp gì để cho Yêu Hồn thảo hay Yêu Phệ thảo phát triển được, vậy tại sao lại có sáu con Vân Mộng Bạch Hồ biến dị kia đây? Hơn nữa, chúng còn có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt nữa chứ!

Vấn đề này cũng chỉ tồn tại trong đầu Lệnh Hồ một lúc thôi. Mặc kệ bọn chúng làm sao biến dị được, bây giờ mình cứ bắt một con về để lãnh tiền thù lao trước đã.

Trong sự cảm ứng của thần niệm, Lệnh Hồ biết được cả Vân Mộng sơn mạch này, ngoại trừ ở phía tây có một doanh địa khai khác mở của quân đội Ô Tư quốc cùng với hơn trăm tên thợ mỏ ra thì không hề có tu sĩ nào khác ở đây tu luyện nữa cả, cho nên, Lệnh Hồ có thể tùy tiện ra tay mà không sợ ai nhìn ra điều gì cả.

Chỉ thấy, con Vân Mộng Bạch Hồ đang tận sức hấp thu tinh hoa nhật nguyệt thì bỗng nhiên cảm thấy chung quanh mình bị một cỗ lực lượng khổng lồ vô hình giam giữ lại. Cho dù nó có gầm thét hay phản kháng thế nào thì cũng không thoát được, sau đó cả người đã bị nâng lên khỏi không trung rồi.

Hơn trăm lão hồ đang canh giữ chung quanh không hề hay biết rằng vương giả mà bọn nó đang thủ hộ đã bị một cổ thần niệm khổng lồ bắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Phong Ba

Tiên Nhai thị là con đường xa hoa nhất ở sơn thành Ô Tư quốc, có tên gọi là Tiên Nhai thị vì con đường này được mở ra để phục vụ riêng cho người tu tiên. Mặc dù phần lớn người mở các cửa tiệm là phạm nhân, nhưng đồ vật bán lại là những nhu yếu phẩm của người tu tiên.

Tỷ như chuyên mua bán phù chú, phù bút, đan sa, máu yêu thú...

Hoặc là chuyên mua bán các loại khoáng thạch hi hữu, quặng tinh luyện, kim khí, thủy ngân để cho người tu tiên luyện khí. Ngoài ra, ở đây còn có các cửa hàng chuyên bán các loại trái cây trân quý, tuy không phải là linh quả nhưng cũng không phải là thứ để cho người phàm ăn được, các loại trái cây này được đặc biệt bán cho những người tu tiên không thích ăn mặn.

Còn có rất nhiều tủ lâu, bên trong có đủ các loại sơn hào hải vị trân quý và các loại kỳ thú quý hiếm...tất cả đều là những đồ vật dành cho người tu tiên.

Thật ra, cũng không thể nói là người phàm không thể ăn hoặc dùng được những đồ trên. Giá cả của những đồ vật này đối với một số phú hộ hoặc quý tộc thì không quá đắt, nhưng điều quan trọng nhất là thân phận khác nhau thôi. Theo cách nói của người tu tiên thì người phàm không hề có tư cách dùng những vật đó, đó cũng là một cách thể hiện sự tôn trọng với người tu tiên!

Lúc này, Lệnh Hồ đang ở trên một tủ lâu tại Tiên Nhai thị, hưởng thụ những món ăn quý và mỹ tửu mà người phàm không có tư cách hưởng dụng.

Thân phận tu tiên của Lệnh Hồ đã được chương quỹ điểm thông báo ra khắp sơn thành Ô Tư quốc khi hắn quay trở lại đưa Vân Mộng Bạch Hồ cho thú điểm đó.

Bây giờ ai ai ở đây cũng biết chuyện một người tu tiên chỉ trong vòng hai canh giờ lúc đêm khuya đã chạy tới Vân Mộng sơn, bắt lấy Vân Mộng Bạch Hồ. Dĩ nhiên, không hề có ai dám nghị luận về việc người tu tiên này bắt lấy Vân Mộng Bạch Hồ là để đổi lấy tiền thù lao, tuy bọn họ rất ngạc nhiên nhưng chỉ dám nói điều đó ở trong lòng mà thôi.

Lệnh Hồ cũng không để ý đến những người khác nói hắn như thế nào. Tóm lại, hắn không có đi trộm cướp người khác, đây chính là thành quả do chính mình bỏ sức ra, cứ yên tâm thoải mái mà hưởng dụng, không hề thẹn với lương tâm.

Về việc làm mất thân phận của một người tu tiên? Cho đến bây giờ, Lệnh Hồ chưa bao giờ nghĩ đến điều này cả, cho dù có nghĩ tới thì hắn vẫn thích làm theo ý mình.

Dù sao, mình làm như vậy vẫn còn tốt hơn nhiều bọn người đi giết người cướp của kia!

Chẳng qua có một số việc không bao giờ được như ý nguyện của mình cả. Tuy Lệnh Hồ cảm thấy mình làm vậy không làm mất mặt người tu tiên chút nào, nhưng những người tu tiên khác trong sơn thành nghe thấy việc này thì cảm thấy cực kỳ mất thể diện.

Sau khi Lệnh Hồ dùng thức ăn và mỹ tửu được một thời gian, lúc hắn cảm thấy đã no được bảy phần thì phiền toái cũng tìm tới cửa rồi. Ngay cửa quán lúc này có mấy người tu sĩ trẻ tuổi phong thần tuấn lãng, vẻ mặt hoặc xác lác, hoặc ngông cuồng, hoặc lạnh lùng...mỗi người trong bọn họ đều có vẻ mặt vô cùng khác nhau, đang đồng thời đi đến.

Từ y phục đồng nhất trên người họ thì có thể đoán năm người trẻ tuổi này là cùng một môn phái tu tiên. Nhìn thấy có người đi vào, Lệnh Hồ chỉ nhìn thoáng qua một chút rồi tiếp tục ăn uống, hồn nhiên không nghĩ tới những người này tới tìm phiền toái với hắn. Mà nguyên nhân chỉ là vì việc hắn đã gián tiếp làm cho bọn họ mất đi thể diện.

Thấy Lệnh Hồ không chú ý tới mình, năm người tu tiên liền trực tiếp đi về phía hắn.

Thật ra thì ở Ô Tư quốc cũng có người tu tiên, nhưng không nhiều lắm. Hơn nữa, những người tu tiên này đều là những người không có duyên với đại đạo, tu vi của họ còn chưa đến Nguyên Anh kỳ, thậm chí còn chưa đạt đến Kim Đan kỳ.

Trong Ô Tư quốc có hai gã quốc sư cũng là người tu tiên, nhưng tu vi chỉ có Kết Đan kỳ. Thọ nguyên của hai người này đã hơn hai trăm ba mươi năm rồi, khoảng cách đến đại nạn thọ nguyên ba trăm tuổi cũng chỉ còn mấy chục năm nữa thôi. Sau khi hai người này bước qua cánh cửa hai trăm tuổi thì bọn họ có thể cảm giác thấy thọ nguyên còn lại đã không còn đủ để trùng kích vào Nguyên Anh kỳ, nên dứt khoát lấy chút thời gian còn lại bán mạng vào triều đình, hưởng thụ phú quý thế tục.

Hai người tu sĩ này liền trở thành quốc sư được vạn người ở Ô Tư quốc tôn kính, tất cả Vân Mộng thạch ở Ô Tư quốc cũng do bọn họ quản lý. Bọn họ được quyền nắm giữ toàn bộ Vân Mộng thạch vì trong những người tới đây mua Vân Mộng thạch có cả những người tu tiên trong các môn phái nữa, mà người thích hợp nhất để giao thiệp với những người tu tiên này chỉ có hai người quốc sư tu tiên bọn họ mà thôi.

Trong hai ngày vừa rồi, có năm vị đệ tử tông môn phái Thanh Thành tới đây thu mua Vân Mộng thạch. Sau khi được hai vị quốc sư của Ô Tư quốc chiêu đãi nhiệt tình trong ngày đầu tiên xong, thì bọn họ bắt đầu thương lượng việc mua bán Vân Mộng thạch, cũng chính là ngày hôm nay.

Không ngờ rằng, sau khi thương nghị việc thu mua Vân Mộng thạch xong thì năm người bọn họ lại nghe thấy những người trên đường phố đang đàm luận về chuyện một người tu tiên tự mình xuất thủ đi săn Vân Mộng Bạch Hồ, sau đó còn đến cửa hàng người phàm tục để đổi lấy tiền thù lao!

Trong suy nghĩ của người phàm tục trước giờ thì người tu tiên như là một sự tồn tại cao cao tại thượng, được mọi người sùng bái, người phàm không thể nào leo tới. Nói một cách khác, địa vị của người tu tiên trong ánh mắt của người phàm như chính là thần tiên chân chính vậy. Nhưng mà, hôm nay lại có một người tu tiên bỏ qua thân phận tôn quý của mình, lại vì người phàm đi săn bắn dã thú, sau đó làm cái chuyện lấy thù lao để hèn kia. Một khi chuyện như vậy được truyền ra ngoài thì địa vị của người tu tiên trong suy nghĩ của người phàm sẽ bị tổn hao rất nhiều.

Năm vị đệ tử tông môn phái Thanh Thành trong hai ngày qua đã hưởng thụ ánh mắt kính sợ cùng ngưỡng mộ của người phàm tục, nhưng sau khi nghe được chuyện trên thì cảm thấy người tu tiên đó đã làm cho bọn họ mất mặt vô cùng, không thể nào bỏ qua được.

Vì thế, sau khi biết được chỗ ở hiện tại của người tu tiên đó, năm người này đã lập tức bay ra khỏi hoàng thành Ô Tư quốc, cấp tốc đi đến Tiên Nhai thị,

vào từ lâu tìm được Lệnh Hồ!

Ngay khi thấy Lệnh Hồ, lập tức có năm đạo thần niệm quét tới người Lệnh Hồ. Sau khi xác nhận tu vi của Lệnh Hồ chỉ ở Kết Đan sơ kỳ thì năm tên tu sĩ phái Thanh Thành càng tỏ vẻ xấu hổ hơn.

Nhưng mà, ngay khi họ biết được tu vi của Lệnh Hồ xong thì bọn họ cũng đã biết được thân phận đệ tử tông môn Hoa Nghiêm tông của Lệnh Hồ thông qua y phục của hắn! Bởi vì trên ống tay áo y phục của Lệnh Hồ có ba chữ Hoa Nghiêm tông, cũng như hai chữ Thanh Thành trên ống tay áo của bọn họ.

Thế nhưng, sau khi biết được thân phận của Lệnh Hồ xong thì năm người tu sĩ phái Thanh Thành này càng cười lạnh hơn, không hề có chút cổ kị nào cả.

Thật ra, tuy cùng ở chung địa phận Hoa Nam châu, nhưng phái Thanh Thành cùng Hoa Nghiêm tông chưa bao giờ hòa thuận với nhau cả. Các đệ tử hai môn phái này khi lịch lãm gặp nhau ở bên ngoài thường xuyên công kích lẫn nhau, hoặc chê cười, thậm chí còn ra tay nữa...quan hệ hai môn phái này ác liệt tới đâu cũng có thể tưởng tượng được!

- Ta tưởng là người tu tiên nào quên mất đi thể diện của mình, đi làm những chuyện dâm hèn như đi săn dã thú, rồi lấy tiền thù lao của người phạm chức...thì ra là sư đệ đòi thứ năm của Hoa Nghiêm tông đấy!

Người tu sĩ tên Quan Hữu Kiệt trong năm người chê cười, vẻ mặt vô cùng xấu hổ nói.

Tu vi của người này là Kết Đan trung kỳ, thuộc hàng đệ tử đòi thứ tư của phái Thanh Thành, nên khi nói chuyện hắn đã cố ý xưng Lệnh Hồ là sư đệ.

Ban đầu Lệnh Hồ còn không hiểu vì sao lại có năm người đệ tử phái Thanh Thành có sắc mặt hung ác chạy vào từ lâu, sau khi nhìn thấy mình còn đưa thần niệm quét tới. Tuy biết đã có phiền toái tìm tới cửa nhưng thật sự là Lệnh Hồ không hiểu vì sao cả. Nhưng khi nghe người này nói xong thì hắn đã biết là vì chuyện đi săn Vân Mộng Bạch Hồ để đổi lấy tiền thù lao.

Uống một hớp mỹ tửu, Lệnh Hồ cười to nói:

- Ta cũng không cảm thấy mặt của mình có gì bị tổn hại cả. Ta đều lấy bản lãnh của mình đi thu hoạch, rồi lấy thù lao, còn hơn xa những tên ý vào thân phận của mình mà đi làm mấy hành động ăn xin người khác. Cũng không biết năm vị phái Thanh Thành này vì sao hùng hổ đến, có gì chỉ giáo sao?

Một vị tu sĩ có tướng mạo âm lãnh, tên Từ Hữu Chí giờ phút này cười lạnh nói:

- Sư đệ thuộc phái Hoa Nghiêm tông, thân là người tu tiên nhưng vì sao lại đi làm cái chuyện săn dã thú đổi thù lao dâm hèn đó, còn làm mất mặt người tu tiên chúng ta nữa chứ. Từ chỗ thân là một người tu tiên, nhất định phải vì chuyện này mà chỉ giáo sư đệ một chút đó!

Tuy lời này có chút uyển chuyển, nhưng hàm ý trong đó lại là: người đã làm mất mặt mũi người tu tiên chúng ta, nên chúng ta không thể nào không giáo huấn người một phen.

Lệnh Hồ nhìn qua năm vị đệ tử phái Thanh Thành, lắc đầu cười nói:

- Xem ra, nếu Lệnh Hồ không để cho năm vị chỉ giáo một phen thì không thể nào rời khỏi từ lâu này rồi?

Quan Hữu Kiệt gật đầu, nói:

- Sư đệ Hoa Nghiêm tông làm ra chuyện mất thể diện người tu tiên như vậy cũng chính là làm cho Hoa Nghiêm tông mất đi mặt mũi rất lớn. Không thể để như vậy, chúng ta không thể làm gì hơn là việc thay sư môn Hoa Nghiêm tông giáo huấn cho sư đệ một chút, để tránh sư đệ ngày sau lại tái phạm sai lầm này. Nếu không, nếu như sau này sư đệ gặp những tu sĩ có tính tình cô quái kia, thì sợ rằng không chỉ có chút giáo huấn đâu, ngay cả mạng nhỏ...hử hử, có lẽ sẽ không còn đó!

Lệnh Hồ cười to:

- Nói như vậy thì Lệnh Hồ phải cảm ơn sự dạy bảo tận tình của chư vị phái Thanh Thành rồi?

Lúc này, người tu sĩ có vẻ mặt lạnh lùng trong năm người rốt cuộc đã chậm rãi lên tiếng:

- Không chỉ như vậy, nếu như muốn làm thay đổi cách suy nghĩ của người phạm tội về sư đệ thì sư đệ còn phải làm một chuyện nữa...

Người tu sĩ có vẻ mặt lạnh lùng này chính là người đứng đầu trong năm người, cũng là đệ tử đòi thứ ba duy nhất trong năm người, tu vi đã đạt đến Kết Đan hậu kỳ, tên là Chung Hữu Ý.

Lệnh Hồ đưa mắt nhìn theo:

- Là chuyện gì?

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Chung Hữu Ý hiện lên sát cơ, lạnh lùng nói:

- Giết hết toàn bộ người trong thủ điểm kia, lấy máu của bọn họ để lần nữa làm cho phạm nhân phải kính sợ!

Sắc mặt Lệnh Hồ lạnh dần, ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào Chung Hữu Ý. Đồng thời, một cỗ uy áp như núi cao từ trên thân thể to lớn của Lệnh Hồ chậm rãi buông thả ra, rồi áp đặt lên năm người đệ tử phái Thanh Thành.

- Coi tánh mạng người phạm như cỏ rác, như kiến hôi chính là đạo tu tiên của mấy tên hỗn trướng các ngươi?

Lệnh Hồ lạnh lùng nói.

Cảm nhận được uy áp khổng lồ trên người Lệnh Hồ phát ra, năm tên tu sĩ phái Thanh Thành liền biến sắc, trong lòng còn vô cùng kinh hãi. Tâm thần bọn họ khẽ động, ngay lúc định tề pháp bảo ra để ngăn chặn uy áp này, rồi thuận tiện đánh chết Lệnh Hồ thì ngay bên tai đã nghe đến mười mấy âm thanh "chát chát chát chát..." liên tiếp của bạt tai vang lên một cách lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trả Thù

Năm người đang có cảm giác hai bên gò má bị một cơn gió lướt qua làm đau thì chỉ trong nháy mắt đã bị Lệnh Hồ tát cho mấy cái bạt tai. Vốn năm người tu sĩ phái Thanh Thành này có khí vũ bất phạm, nhưng giờ phút này cả khuôn mặt đã sưng đỏ cả lên. Nhất là Chung Hữu Ý, dưới sự chiêu đãi "đặc biệt" của Lệnh Hồ, cả khuôn mặt sưng vù thành tím đen, xém chút nữa là che cả hai con mắt lại.

Lệnh Hồ tát xong thì chỉ tay mắng:

- Các ngươi là cái thứ gì? Chỉ là một Kết Đan kỳ nho nhỏ mà tùy tiện đi nắm quyền sinh tử của người khác? Việc làm của ta làm tổn hại đến thể diện của người tu tiên? Việc này có liên quan gì đến các ngươi? Cho dù có thật sự làm tổn hại đến danh tiếng người tu tiên thì chỉ dựa vào mấy tên tu sĩ nho nhỏ phái Thanh Thành các ngươi mà cũng dám đi quản? May là những lời nói vừa rồi của các ngươi chỉ là từ miệng nói ra, ta còn chưa nhìn thấy tận mắt. Nếu không ta sẽ vì dân trừ hại, ra tay diệt sạch mấy tên tu tiên bại hoại các ngươi! Tốt nhất các ngươi cứ để ý nghĩ đó trong lòng đi, nếu như thật sự làm ra chuyện thương tổn người dân vô tội, ta sẽ chặt toàn bộ đầu các ngươi xuống tại chỗ! Bây giờ cút đi cho ta!

Sau khi mắng xong một trận, Lệnh Hồ liền đạp ngay móng năm tên phái Thanh Thành được xưng là "Thanh Thành Ngũ Hữu" như năm con heo, tổng ngay ra ngoài.

Nếu như nói việc Lệnh Hồ đi sẵn dĩa thú rồi nhận tiền thù lao từ tay người phạm làm cho "Thanh Thành Ngũ Hữu" này cảm thấy cực kỳ mất thể diện, vậy thì việc bọn hắn bị Lệnh Hồ tát cho mấy bạt tai trước mặt mọi người, rồi đá ngay móng đuổi ra khỏi tửu lâu thì không còn là vấn đề thể diện nữa rồi, hành động này của Lệnh Hồ làm cho đám "Thanh Thành Ngũ Hữu" cảm thấy tôn nghiêm của mình bị mất sạch, nhục nhã vô cùng.

Chật vật đứng dậy trước đại môn của tửu lâu, khuôn mặt của năm người phái Thanh Thành lúc xanh lúc đỏ, trông vô cùng thê thảm.

Ánh mắt tràn đầy oán độc nhìn vào bên trong tửu lâu, Đồ Hữu Lễ vốn có tính tình cuồng ngạo phát điên cả lên, vội vàng tề ra trung phẩm pháp bảo "Nhật Quang Luân", định xông vào bên trong sống chết với Lệnh Hồ. Nhưng lại bị sư huynh Chung Hữu Ý kéo lại!

- Đồ sư đệ, tỉnh táo lại đi!

Khuôn mặt sưng lên của Chung Hữu Ý giờ phút này trông vô cùng dữ tợn, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy lực lượng khiến cho Đồ Hữu Lễ phải ngưng lại:

- Ta nghĩ cho dù tất cả chúng ta có họp lại thì không phải là đối thủ của người đó đâu, nếu dây dưa nữa thì chỉ tìm nhục mà thôi. Chúng ta đi tìm Hồ sư huynh, sau đó quay lại tính sổ với tiểu bối Hoa Nghiêm tông này!

Nói xong liền đưa phi kiếm ra, ngự kiếm bay đi.

Mấy vị sư đệ tự nhiên nghe theo lời hắn, giống như là thiên lôi sai đâu đánh đó vậy. Tất cả cũng lấy phi kiếm của mình ra, sau đó bay theo sau.

Thật ra, sau khi bị Lệnh Hồ đá ra khỏi tửu lâu, thì điều làm cho Thanh Thành Ngũ Hữu cảm thấy mất mặt nhất chính là ánh mắt của những người phạm nhân nhìn vào bọn họ, điều này làm cho bọn họ cảm thấy nhục nhã vô cùng. Nếu như không phải lời cảnh cáo của Lệnh Hồ còn vang vọng bên tai thì sợ rằng bọn họ đã giết sạch sẽ những người phạm nhân kia.

Cho nên, bọn họ chỉ còn cách nhẫn nhịn xuống, sau đó đi tìm đại sư huynh đời thứ nhất Hồ Bất Vi, tu vi đã đạt đến Nguyên Anh kỳ tới làm chủ, sau đó quay lại tính sổ với tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông này.

Lệnh Hồ cười lạnh nhìn Thanh Thành Ngũ Hữu về mặt đầy oán độc ngự kiếm bay đi, không hề để bọn chúng ở trong lòng. Bọn người này cũng chỉ là những người tu tiên tự cao tự đại mà thôi, không đáng để hắn chú ý tới.

Thấy Lệnh Hồ chỉ giờ tay nhắc chân đã đánh cho năm tên tu sĩ trẻ tuổi ngồng cuồng kia thành mấy đầu heo, rồi đá ra khỏi tử lâu thì những người phạm nhân ở đây không khỏi có sự kính sợ hơn với Lệnh Hồ. Đồng thời, trong lòng họ cũng dâng lên cảm giác tôn sùng chân chính với người tu tiên này.

Bởi vì, Lệnh Hồ không xem những người phạm như bọn họ là con kiến hôi như những người tu tiên khác, mà còn thật sự tôn trọng bọn họ, đối đãi với bọn họ như con người. Vì những người phạm như bọn hắn mà không tiếc đắc tội với người tu tiên khác.

- Tiên trưởng, ta thấy mấy người kia sẽ tìm người quay trở về báo thù người đấy. Mặc dù tiên trưởng thần thông quảng đại, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, tiên trưởng nên đi tránh mặt thì hơn?

Chương quỹ tử lâu này sau khi biết Lệnh Hồ là một người tu tiên có tình có nghĩa thật sự thì không khỏi lo lắng thay cho Lệnh Hồ, không nhận được mà lên tiếng khuyên nhủ.

Lệnh Hồ cười lớn lên:

- Chương quỹ đừng lo, chỉ là mấy tiểu nhân nháy nhót mà thôi, ta còn chưa để trong lòng đâu, tạ ơn ý tốt của chương quỹ vậy. Hôm nay cơm nước đã no nê rồi, còn cần làm phiền chương quỹ tìm cho ta một gian phòng sạch sẽ để nghỉ ngơi một phen.

Thấy Lệnh Hồ nói như thế, chương quỹ cũng không nhiều chuyện nữa. Có những chuyện nói ít là được rồi, nếu nhiều lời thì sẽ ngược lại không tốt. Hắn lập tức xoay người tìm cho Lệnh Hồ một gian phòng tốt.

Một ngày hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, nên khi đêm đến cũng không an tĩnh chút nào.

Trong lúc Lệnh Hồ thoải mái ngâm mình trong nước ấm thì năm tên tu sĩ phái Thanh Thành bị hắn đánh cho thành đầu heo ban nãy đang ngự kiếm phi hành trong đêm khuya, trong cơn gió lạnh lẽo cùng với lòng tràn đầy sự thù hận đang bay thẳng về phía Vân Mộng sơn.

Rất nhanh, năm người đã bay qua Vân Mộng sơn, sau đó tiếp tục đi theo hướng tây.

Sau khi bay được khoảng một trăm dặm, năm người mới ngừng lại một chút. Chung Hữu Ý lúc này lấy ra một đạo Truy Tung phù phát ra, năm người nhanh chóng bay theo phương hướng Truy Tung phù.

Nhưng điều làm cho năm người cảm thấy kỳ lạ chính là Truy Tung phù lại bay ngược trở về, sau đó phóng về phương hướng Vân Mộng sơn.

Năm người này đưa mắt nhìn nhau, mặc dù không hiểu sao Hồ sư huynh lại rời khỏi địa điểm hẹn gặp lúc trước, nhưng năm người tin rằng Truy Tung phù sẽ không đi sai hướng. Nếu như Truy Tung phù đã bay theo phương hướng đó thì chắc chắn Hồ sư huynh sẽ ở đấy!

Năm người mang theo tâm tư nghi hoặc bay theo Truy Tung phù trở về Vân Mộng sơn.

Mới bay được khoảng năm mươi dặm thì bỗng nhiên có một con chim màu trắng tỏa ra ánh sáng sáng ngời trong đêm tối xuất hiện, đây chính là Dẫn Âm phù.

Chung Hữu Ý biết đây là Dẫn Âm phù do Hồ sư huynh phát ra tới năm người bọn hắn, lập tức vươn tay ra đón lấy. Hắn khẽ bấm đạo quyết một chút, ngay lập tức có âm thanh của Hồ Bất Vi vang lên từ bên trong:

- Hữu Ý, Hữu Kiệt, năm người các ngươi nhanh chóng tới Vân Mộng sơn, không được chậm trễ!

Tuy Dẫn Âm phù này chỉ có mấy câu ngắn ngủi, nhưng lại phát ra uy nghiêm không cho phép do dự hay thắc mắc gì cả.

Năm người đưa mắt nhìn nhau:

- Xem ra bên Hồ sư huynh có chuyện gì đó, chúng ta nhanh chóng đi mau!

Lúc này, tuy Truy Tung phù đã bay xa, nhưng vẫn còn lơ lửng thấy được. Năm người vội vàng gia tăng linh lực, nhanh chóng đuổi theo.

Rất nhanh, năm người đã thuận lợi tới Vân Mộng Sơn, sau đó đi theo Truy Tung phù đi tới chỗ sư huynh Hồ Bất Vi của bọn hắn.

Ở trước một vách đá dựng thẳng sâu bên trong Vân Mộng sơn, có một nam tử trung niên ngoài miệng có một chòm râu nhẵn nhụi đang ngồi yên như tượng vậy, áo bào của hắn tung bay trong gió.

Cho dù năm vị sư đệ của hắn tiến đến, nhưng hắn vẫn không hề nhúc nhích, thậm chí hai mắt đang nhắm lại cũng không mở ra nhìn một cái.

Năm người Thanh Thành Ngũ Hữu không khỏi kinh ngạc, bọn hắn biết sư huynh Hồ Bất Vi đang thi triển bí pháp "Thiên La Sưu Thần đại pháp" của phái Thanh Thành để tìm kiếm vật gì đó dưới đất.

Năm người lẳng lặng đứng một bên, không hề có sự quýnh nhiễu nào. Chẳng qua, máu ứ đang động trên khuôn mặt của bọn hắn ở trong bóng đêm nhìn

qua có chút xấu đi, trông vô cùng đáng sợ.

Một lúc sau Hồ Bất Vi đã mở mắt ra, chân mày của hắn cau chặt lại, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Trầm tư một lúc xong thì hắn mới đưa mắt nhìn về mấy vị sư đệ, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì đã kinh ngạc không thôi. Hắn khẽ cau mày lại, trầm giọng nói:

- Các người bị sao vậy? Sao mặt mũi lại như thế kia?

Quan Hữu Kiệt cùng Điền Hữu Liêm làm ra bộ dáng như bị ủy khuất to lớn nào lắm vậy, gào khóc rống lên:

- Sư huynh phải làm chủ cho bọn đệ a! Năm người bọn đệ lần này bị nhục nhã quá lớn a, lại làm cho phái Thanh Thành chúng ta bị người khác nhạo báng nữa, xin sư huynh làm chủ công đạo!

- Hữu Ý, đã xảy ra chuyện gì?

Hồ Bất Vi trầm giọng hỏi.

Trong mắt Chung Hữu Ý bây giờ tràn đầy sự hận thù, lập tức đem chuyện xảy ra nói một lần, thậm chí còn thêm dầu thêm mỡ vào nữa.

Về việc Lệnh Hồ đi săn Vân Mộng Bạch Hồ để lấy tiền thù lao, làm mất mặt người tu tiên thì Chung Hữu Ý không hề thay đổi gì cả. Nhưng khi nói đến chuyện Lệnh Hồ giận dữ mắng mỏ bọn họ thì lại thêm mắm thêm muối vào...tóm lại, chỉ cần là tu sĩ phái Thanh Thành, thì khi nghe qua những lời Chung Hữu Ý vừa nói sẽ lập tức nổi giận lôi đình, hận không thể đem người tên Lệnh Hồ kia ra chém thành tám khối.

Hai mắt Hồ Bất Vi cũng phóng hỏa lên, lạnh lùng nói:

- Tiểu bối Hoa Nghiêm tông kia thật sự quả trách phái Thanh Thành chúng ta như thế?

Từ Hữu Chí nói:

- Còn không thật sao, hắn biết rõ chúng ta là tu sĩ phái Thanh Thành, nhưng lại đánh mặt chúng ta ra như vậy là cố ý làm mất thể diện chúng ta, không hề có chút lưu tình nào.

Sắc mặt Hồ Bất Vi bây giờ âm lãnh vô cùng, tuy trong lòng rất giận nhưng lại chậm chạp, không hề có ý tới Ô Tư Quốc để tính sổ với Lệnh Hồ.

Năm người Chung Hữu Ý chỉ còn biết nhìn Hồ Bất Vi, đây chính là hi vọng duy nhất của họ a.

- Mặc dù ta rất muốn bắt tiểu bối Hoa Nghiêm tông kia lại, nhưng trước mắt có chuyện quan trọng hơn nhiều, tuyệt đối không thể để Hoa Nghiêm tông hay tu sĩ nào khác chú ý tới! Nếu như bởi vì tranh cãi với một tên tiểu bối mà làm cho người khác chú ý đến chúng ta, thì...cái được không bù nổi cái mất đâu.

Một lúc sau, Hồ Bất Vi mới chậm rãi nói ra.

- Sư huynh, rốt cuộc là chuyện quan trọng gì vậy?

Chung Hữu Ý nghi ngờ hỏi.

Bỗng nhiên Hồ Bất Vi phóng thần niệm ra xung quanh, sau khi xác nhận không có tu sĩ nào khác ở đây thì mới thấp giọng nói:

- Nói cho các người biết, ta phát hiện trong Vân Mộng sơn có ba vật chí linh!

Nghe thấy Vân Mộng sơn có vật chí linh, hơn nữa còn là ba cái thì vẻ mặt Thanh Thành Ngũ Hữu thay đổi không thôi.

- Sư huynh, làm sao huynh phát hiện ra được?

Quan Hữu Kiệt có chút không tin tưởng, hỏi lại.

Hồ Bất Vi nói:

- Việc phát hiện ra chúng nó cũng là việc ngoài ý muốn. Ta vốn ở ngoài Vân Mộng sơn khoảng trăm dặm cùng với Hồ Tiên Vu Thiên Lý luận đạo, đột nhiên Vu Thiên Lý có chuyện nên vội vã rời đi, ta liền quyết định tới Ô Tư quốc tìm ba vị sư đệ. Không ngờ khi đi qua Vân Mộng sơn thì phát hiện có ba cỗ thần niệm quét tới, ban đầu còn tưởng rằng là tu sĩ ở Vân Mộng sơn, ai ngờ lại là ba vật chí linh! Đáng tiếc, ngay lúc ta có cảm giác thì chúng nó đã biến mất không tung tích! Vật chí linh là bảo bối của thiên địa, trời sinh đã có thiên phú ẩn giấu khí tức, muốn tìm được tung tích của bọn chúng là việc vô cùng khó khăn.

- Nếu vật chí linh đã khó tìm như vậy thì chúng ta làm sao tìm ra chúng nó bây giờ?

Chung Hữu Ý hỏi.

- Vật chí linh đều có năng lực thân ngoại hóa thân, mặc dù bản thể không thể di động nhưng có thể biến hóa thành các loại linh vật khác. Một khi hóa thân thành công thì khí tức của bản thể sẽ hoàn toàn biến mất, có khi bản thể của chúng nó đang ở trước mặt ngươi nhưng ngươi sẽ không biết. Mà hóa thân của nó có thể là một bụi cỏ, hoặc một con vật nào đấy...nhưng cho dù là hóa thân thành cái gì thì chỉ cần quan sát cẩn thận là có thể phát hiện ra, hóa thân cùng với bản thể của chúng nó đều có mối liên hệ với nhau.

Post trước chương của ngày mai

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Linh Vật

Thanh Thành Ngủ Hữu nghe vậy thì khẽ suy nghĩ.

Hồ Bất Vi nói:

- Ta nghĩ ba vật chí linh này hẳn mới khai linh không lâu, vì vậy mới có sự tò mò với ngoại giới. Khi có các tu sĩ đi qua Vân Mộng sơn thì chúng nó sẽ đưa thần niệm ra tìm, một khi thần niệm tu sĩ phản quét lại thì sẽ làm kinh động chúng nó, lập tức ẩn giấu đi.

Chung Hữu Ý nói:

- Sư huynh, vậy chúng ta phải nhanh chóng tìm ra chúng nó mới được, vạn nhất chúng nó lại tò mò phát ra thần niệm với các tu sĩ khác thì sẽ bị chú ý ngay.

Hồ Bất Vi gật đầu nói:

- Đúng là như thế! Cho nên, chúng ta không thể để cho Hoa Nghiêm tông hoặc tu sĩ khác chú ý. Có chúng ta ở Vân Mộng sơn này thì ba vật chí linh đó sẽ không dám phát ra thần niệm nữa đâu, trừ phi chúng ta đi khỏi hoặc chúng cho là đã an toàn thì chúng mới phát ra tiếp!

- Sư huynh, vậy thì chúng ta nên làm thế nào?

Từ Hữu Chí nói.

Hồ Bất Vi nói:

- Năm người các ngươi phân thành năm hướng thăm dò ở Vân Mộng sơn, ta không cầu các ngươi phát hiện cái gì cả, chỉ mong các ngươi có thể tận lực làm kinh động chúng nó thôi. Cho nên, lúc các ngươi thăm dò thì không cần cố kỵ gì cả, dĩ nhiên, nếu có thể phát hiện ra được thì quá tốt rồi.

Năm người Chung Hữu Ý gật đầu, lập tức đem chuyện tính sổ với Lệnh Hồ bỏ qua một bên. So sánh với chuyện tìm vật chí linh thì việc đi trả thù chỉ còn là chuyện thứ yếu, cho dù có biến máu tóe đi nữa thì việc tìm vật chí linh vẫn quan trọng hơn!

Phải biết rằng vật chí linh là kỳ vật trong thiên địa, có tác dụng hết sức trọng yếu với người tu tiên. Mỗi một vật chí linh có tác dụng tăng tu vi người tu tiên ít nhất lên một cấp bậc.

Mà một cấp bậc này không phải là từ sơ kỳ tấn chức lên trung kỳ, hay từ trung kỳ lên hậu kỳ gì cả, mà là lên hẳn một tu vi. Tỷ như một người đang ở Kết Đan sơ kỳ, cho dù ngươi không có linh căn hay thọ nguyên để trùng kích vào Nguyên Anh kỳ, nhưng chỉ cần ngươi ăn vật chí linh vào thì lập tức sẽ thuận lợi trùng kích vào Nguyên Anh kỳ được.

Tuy nhiên, vật chí linh chỉ có hiệu quả với tu sĩ dưới Độ Kiếp kỳ, hơn nữa tác dụng còn giảm dần nữa. Nói cách khác, vật chí linh có thể làm cho tu sĩ Kết Đan kỳ trăm phần trăm thuận lợi trùng kích vào Nguyên Anh kỳ, cũng có thể làm cho tu sĩ Nguyên Anh kỳ trăm phần trăm trùng kích vào Xuất Khiếu kỳ. Nhưng đến Xuất Khiếu kỳ thì chỉ còn có chín mươi phần trăm vào Phân Thần kỳ, còn tu sĩ Phân Thần kỳ dùng thì chỉ còn năm mươi phần trăm thành công vào Hợp Thể Kỳ. Còn nếu tu sĩ Hợp Thể kỳ dùng vào thì chỉ còn ba mươi phần trăm tỷ lệ trùng kích vào Độ Kiếp kỳ.

Mà vật chí linh lại không hề có tác dụng gì với tu sĩ Độ Kiếp kỳ cả, tuyệt đối không thể giúp cho tu sĩ Độ Kiếp kỳ thuận lợi gì trong việc độ kiếp. Thậm chí, nếu như tu sĩ đang lúc độ kiếp mà còn dùng vật chí linh vào thì sẽ càng khiến có thiên kiếp nặng hơn mà thôi. Bởi vì vật chí linh chính là đứa con cưng của trời đất, nếu như lúc độ kiếp mà bị thiên kiếp phát hiện trên người có khí tức của vật chí linh thì sẽ phát ra lôi kiếp nặng hơn.

Cho nên, các tu sĩ dưới Độ Kiếp kỳ luôn coi vật chí linh là chí bảo của mình vậy, dù sao vật chí linh vô cùng khó tìm. Hơn nữa, vật chí linh lại am hiểu

thân ngoại hóa thân, lại có thiên phú ẩn giấu khí tức của mình, cho dù có biết được thì cũng khó bắt vô cùng.

Nhưng chỉ cần một tu sĩ phát hiện ra vật chí linh thôi, nếu người này không tranh thủ bắt lấy sớm, một khi bị các tu sĩ khác phát hiện ra thì sẽ dẫn đến một tràng chém giết đầy máu tanh ngay.

Trong lịch sử của Tu Tiên giới đã có rất nhiều ví dụ về việc tranh đoạt vật chí linh mà các tu sĩ tàn sát lẫn nhau. Giờ phút này, Hồ Bất Vi là người đầu tiên phát hiện ra vật chí linh thì hiển nhiên muốn cướp đoạt bọn chúng trước khi bị các tu sĩ khác phát hiện.

Chủ đích của Hồ Bất Vi chính là muốn cho năm vị sư đệ làm kinh động các vật chí linh, để cho vật chí linh lộ ra sơ hở. Còn hẳn thì ở yên một chỗ dùng "Thiên La Sưu Thần đại pháp" của phái Thanh Thành để nắm giữ động tĩnh của phương viên mười dặm, qua đó tìm được tung tích của chúng nó.

Mà Thanh Thành Ngũ Hữu đứng là làm kinh động rất lớn, thần niệm không hề có chút che giấu nào mà điên cuồng quét ra. Mọi sinh vật trong phạm vi thần niệm của bọn hắn đều bị tra xét qua một lần cả, điều này làm cho khu rừng vốn đang yên tĩnh náo loạn cả lên, tấu thú kinh sợ chạy đi, mãnh thú thì rống gào liên tục...

Hồ Bất Vi hết sức chăm chú cảm ứng mọi động tĩnh trong khu rừng, tâm thần cẩn thận tiếp nhận mọi tin tức do thần niệm đưa về, tìm kiếm sơ hở của vật chí linh.

Theo sự mở rộng phạm vi thăm dò của Thanh Thành Ngũ Hữu thì "Thiên La Sưu Thần đại pháp" của Hồ Bất Vi cũng đến cực hạn của nó, trừ phi chính hắn cũng phải di động theo, nếu không thần niệm sẽ không thể nào mở rộng thêm được nữa.

- Thật kỳ lạ, lúc ta phát hiện ra được thần niệm của chúng thì vật chí linh hẳn phải nằm trong phạm vi trăm dặm này mới đúng chứ. Đã kinh động như thế mà vẫn không thể phát hiện được chút sơ hở gì của chúng nó cả, thiên phú ẩn nấp của chúng cũng quá kinh người đi.

Hồ Bất Vi hơi nghĩ ngợi, hẳn có cảm giác rằng "Thiên La Sưu Thần đại pháp" của mình đã bỏ sót địa phương nào đó mà mình không chú ý đến.

Ngay lập tức, những hình ảnh của cả Vân Mộng sơn được hắn lục soát ban nãy lập tức được tái hiện lại, đây chính là chỗ thần kỳ của "Thiên La Sưu Thần đại pháp". Môn thần thông này có thể làm tái hiện hình ảnh những nơi đã lục soát qua ngay bên trong đầu người dùng một cách dễ dàng.

Cẩn thận dò xét qua lại đến ba lần, Hồ Bất Vi mới phát hiện được một điểm: trong khu rừng Vân Mộng sơn mấy trăm dặm này, ngoại trừ các loại chim thú ra thì chỉ có sáu khu vực là bị sáu con Vân Mộng Bạch Hổ chiếm lấy, mà mỗi khu vực đó lại có đến mấy trăm lão hổ vây quanh.

Hồ Bất Vi tự nhiên phát hiện ra được điểm kỳ lạ của mấy con Vân Mộng Bạch Hổ này, nhưng mà việc hấp thu tinh hoa ánh trăng hầu như là bản năng của các loài thú, cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Nếu như Vân Mộng sơn đã xuất hiện ba vật chí linh thì cho thấy linh khí ở đây sẽ được tụ tập lại hơn nhiều, qua đó sẽ có dã thú được khai thông linh trí, đây cũng là chuyện không có gì lạ cả. Cho nên, Hồ Bất Vi chỉ có chút ngạc nhiên với mấy con Vân Mộng Bạch Hổ này, chứ không để ý đến nhiều.

Mà biểu hiện của mỗi con Vân Mộng Bạch Hổ cũng rất bình thường, vào lúc chúng hấp thu tinh hoa của ánh trăng thì sẽ có trăm lão hổ bao quanh hộ vệ. Vào lúc bị thần niệm của Thanh Thành Ngũ Hữu phát hiện thì mỗi con Vân Mộng Bạch Hổ đều từ trong trạng thái hấp thu tinh hoa ánh trăng tỉnh lại, gầm thét triệu tập chúng lão hổ chung quanh lại, rồi cùng nhau gào thét đe dọa thần niệm xâm phạm.

Đây chỉ là phản ứng bản năng của các dã thú, cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Vấn đề là, hiện nay cả Vân Mộng sơn chỉ còn có năm con Vân Mộng Bạch Hổ, mặc dù có đến sáu lãnh địa. Nhưng ngay sau đó Hồ Bất Vi liền nhớ đến chuyện tiêu diệt Hoa Nghiêm tông sản dã thú đi lãnh tiền thù lao do năm vị sư đệ mình nói lại, hiển nhiên con Vân Mộng Bạch Hổ mất đi kia chính là do người này bắt đi rồi.

Mà điều làm cho Hồ Bất Vi cảm thấy không đúng chính là, cho dù con Vân Mộng Bạch Hổ kia không còn nữa, nhưng các lão hổ ở chung quanh vẫn luôn ở đây, bộ dáng như đang bảo hộ vậy. Cho dù khi thần niệm Từ Hữu Chí quấy nhiễu đến thì những lão hổ này chỉ đứng lên gầm thét một hồi, sau đó lại yên lặng nằm xuống.

Lúc ban đầu, Hồ Bất Vi cho rằng điều này không có gì là không đúng cả, cũng không có chú ý tới.

Nhưng vào lần thứ ba dò xét lại, Hồ Bất Vi rốt cuộc đã nhớ tới một điều: ý muốn cạnh tranh của dã thú là bản năng mãnh liệt nhất của động vật, mà những con dã thú này không hề có một khái niệm gì về sự trung thành cả. Có lẽ, khi còn thú vương ở bên cạnh thì những con dã thú này sẽ bị khuất phục bởi thú vương, nhưng một khi thú vương không còn thì lập tức sẽ bắt đầu cạnh tranh để đoạt lấy ngôi vị ngay.

Đặc biệt, đối với những lão hổ hung tợn này thì càng không dễ bị khuất phục bởi ai cả! Bởi chúng chính là chúa tể sơn lâm.

Tuy Hồ Bất Vi có chút hoài nghi, nhưng vì kiểm nghiệm suy nghĩ trong lòng nên hắn không hề do dự mà đánh chết một đầu Vân Mộng Bạch Hổ.

Quả nhiên, ngay khi mất đi thú vương, các lão hổ chung quanh bắt đầu mất đi sự đoàn kết, lao vào nhau để tranh giành ngôi vị thủ lĩnh.

Điều này làm cho Hồ Bất Vi đã khẳng định sơ hở của mình vừa rồi chính là đã bỏ qua khỏi lãnh địa của con Vân Mộng Bạch Hổ đã mất đi kia.

Rất nhanh, Hồ Bất Vi đã bay tới khỏi lãnh địa đó. Hắn bắt đầu cẩn thận thăm dò từng vật ở đây: từ đại thụ chọc trời, cho tới một ít trái cây trên cây, từng lá cây....mọi chi tiết đều được hắn kiểm tra cả. Một hồi sau thì hắn bắt đầu đưa thần niệm xuống từng cọng cỏ mọc rễ trên mặt đất, rồi tiếp tục đưa sâu

xuống mười trượng dưới lòng đất, không hề buông tha chút nào cả.

Chỉ một lúc sau, thần niệm của Hồ Bất Vi đã kiểm tra hết thấy toàn bộ khối lãnh địa này.

Khi trời gần sáng, đám người Thanh Thành Ngũ Hữu đã quay lại, tâm trạng của người nào người nấy đều là sự thất vọng cùng với mệt mỏi. Tuy là người tu tiên, nhưng việc hao tổn thần niệm cùng với chân nguyên trong một thời gian, nếu không điều tức lại thì sẽ làm cho tinh thần cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Hồ Bất Vi khẽ suy nghĩ, một lúc sau mới nhìn về năm vị sư đệ, nói:

- Ta đã nói với các ngươi, vật chí linh có thể hóa thân được, mà bản thể của chúng sẽ hoàn toàn mất đi khí tức của vật chí linh. Chỉ sợ, cho dù bản thể của vật chí linh có hiện ra ngay trước mặt chúng ta thì chúng ta cũng không thể nào cảm ứng, phát hiện được.

Chung Hữu Ý nói:

- Vậy rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể tìm ra được?

Đồ Hữu Lễ tính tình nóng nảy nói:

- Nếu không có cách nào phân biệt được thì không bằng chúng ta đem toàn bộ Vân Mộng sơn này phá tan đi, lúc đó sợ gì không bắt được vật chí linh?

Hồ Bất Vi cười lạnh nói:

- Ngươi ngốc! Nếu như hóa thân của vật chí linh không ở đây thì cho dù ngươi có chiếm được bản thể của vật chí linh, đó cũng chỉ là một phạm vật không có linh tính thôi! Điểm quan trọng chính là phải lấy cho được hóa thân của vật chí linh, chỉ cần bắt được vật hóa thân của chúng nó thì việc tìm ra bản thể của chúng sẽ không có gì là khó khăn cả!

Đồ Hữu Lễ làm bầm nói:

- Nhưng làm sao chúng ta biết được hóa thân của vật chí linh là cái gì đây?

Hồ Bất Vi khẽ nói:

- Nếu như ta đoán không sai thì hóa thân của vật chí linh trong khu vực này đã bị người khác vô tình bắt đi.

Chung Hữu Ý giật mình, kinh hô:

- Sư huynh, chẳng lẽ con Vân Mộng Bạch Hồ bị tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông bắt đi chính là hóa thân của vật chí linh?

Nghe thấy lời này của Chung Hữu Ý, bốn người khác đều biến sắc, con mắt cũng giận đến mức có thể phun ra lửa.

- Tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông chết tiệt này!

Hồ Bất Vi trầm giọng nói:

- Hôm nay mặc kệ người khác có chú ý gì hay không, chúng ta phải mau chóng lấy được đầu Vân Mộng Bạch Hồ kia! Các sư đệ, chúng ta đi!

Chuyện thường chính là trùng hợp như vậy. Lệnh Hồ có nghĩ thế nào cũng không nghĩ rằng chỉ vì vô tình bắt đi một con Vân Mộng Bạch Hồ để lãnh tiền làm no bụng của mình, mà đã làm vén lên một hồi phong ba không lồ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Giết Hết

Trong sơn thành của Ô Tư Quốc có một thú nhai (phổ xá chuyên mua bán thú), trong thú nhai có một thú điểm tên là Như Nguyễn Thú Lang. Thú điểm này không hề bán những gia cầm chim thú nuôi trong nhà, mà chỉ bán những dã thú bắt được từ trong rừng. Khách của thú điểm này cũng là những nhà giàu có tiền hoặc quý tộc mà thôi.

Chương quỹ tên là Triệu Tồn Vượng, mặc dù người này là phạm nhân nhưng đối nhân xử thế vô cùng uyển chuyển, hầu như chưa đắc tội ai bao giờ cả.

Cho dù là ở trong thú nhai có rất nhiều người cạnh tranh, nhưng quan hệ của người này với mọi người cũng hết sức hòa thuận.

Đặc biệt là tối hôm qua, Triệu chương quý đã làm được một cuộc mua bán có lời nhảy trong cuộc đời của hắn. Một người tu tiên đã vì thú điểm của hắn mà đi bắt lấy một con Vân Mộng Bạch Hồ, sau đó lấy tiền thù lao rời đi.

Người tu tiên trước giờ luôn ở vị trí cao cao tại thượng, tôn quý vô cùng, nhưng người tu tiên này lại hết sức hòa ái dễ gần, không hề cao ngạo lại gây áp lực cho người phạm như những người tu tiên khác.

Đặc biệt, sau khi nghe nói người tu tiên đó vì những người phạm tục như bọn hắn mà không tiếc đi đánh cảnh cáo những người tu tiên khác thì Triệu Tồn Vượng lại càng sùng bái Lệnh Hồ hơn.

Mặt khác, việc được làm một cuộc giao dịch với người tu tiên đã trở thành chuyện tự hào nhất đời của Triệu Tồn Vượng. Điều vui mừng hơn là khách nhân nhờ hắn tìm lấy đầu Vân Mộng Bạch Hồ kia sau khi nhận được hàng đã vô cùng cao hứng, qua đó còn thưởng thù lao gấp đôi cho hắn, tất cả đều vui vẻ vô cùng.

Trong bụng chương quý cho rằng khách nhân đó không chỉ vì hài lòng với Vân Mộng Bạch Hồ mà mới cho mình nhiều tiền như thế, chắc nghe nói đầu Vân Mộng Bạch Hồ này do một người tu tiên bắt lấy, nên vì mặt mũi của người tu tiên đó mới cho mình nhiều tiền như vậy.

Triệu Tồn Vượng lúc này vô cùng cảm kích người tu tiên có tính tình ngay thẳng như Lệnh Hồ. Chẳng qua, Triệu Tồn Vượng không ngờ rằng điều đang đón chờ hắn sắp tới chính là tai họa ngập đầu.

Vào lúc sáng sớm thì thú điểm mới mở cửa. Vừa mới không lâu thì đã có mấy người tu tiên ngự kiếm đáp xuống, ánh mắt của bọn họ nhìn vào mình giống như là đang nhìn kiến hôi vậy. Triệu chương quý thấy vậy thì không khỏi phát run lên, trong lòng hơi hoảng sợ.

- Người chính là người thu mua đầu Vân Mộng Bạch Hồ tối qua?

Người đứng đầu trong đám người này mở giọng nói. Giọng nói vô cùng lạnh lùng làm cho Triệu Tồn Vượng vô cùng hoảng sợ, có cảm giác bất an.

- Vâng ạ, thưa tiên trưởng tôn kính!

Triệu Tồn Vượng cẩn thận nói:

- Lúc ban đầu thì tiểu nhân cũng không biết vị đó là tiên trưởng, nếu không thì sẽ không dám..

Hồ Bất Vi khoát tay:

- Đừng nói nữa, điều ta muốn biết là đầu Vân Mộng Bạch Hồ kia giờ đang ở đâu?

Triệu Tồn Vượng sững sốt một chút, hắn không ngờ rằng những người này không phải tới hỏi tội mà lại đi hỏi tung tích của con Vân Mộng Bạch Hồ kia.

Ngây ngốc một chút, Triệu Tồn Vượng lập tức nói:

- Con Vân Mộng Bạch Hồ kia chính là được quý tộc Ngụy Nha đại nhân bốn quốc nhờ tiểu điểm thu mua. Khi nhận được đầu Vân Mộng Bạch Hồ kia thì tiểu nhân đã đưa ngay cho Ngụy Nha đại nhân rồi, bây giờ chắc đang ở bên trong phủ Ngụy Nha đại nhân..

- Phủ đệ Ngụy Nha ở chỗ nào?

Hồ Bất Vi cau mày hỏi.

Triệu Tồn Vượng không dám giấu diếm, trả lời:

- Phủ đệ Ngụy Nha đại nhân ở hoàng thành Ô Tư quốc, chính là phủ đệ lớn nhất ở đó...

- Thật sự là đưa đến phủ đệ tên Ngụy Nha kia?

Hồ Bất Vi hỏi lại.

- Tuyệt không dám giấu diếm các vị tiên trưởng chút nào!

Cảm nhận được áp lực vô hình từ trên người Hồ Bất Vi, trên mặt Triệu Tồn Vượng chảy mồ hôi ròng cả ra.

Hồ Bất Vi còn có chút không yên lòng, tiếp tục hỏi:

- Tên Ngụy Nha đó lấy Vân Mộng Bạch Hồ làm gì? Chẳng lẽ muốn nuôi dã thú à?

Triệu Tồn Vượng nói:

- Hình như không phải như thế! Nghe nói tiểu thư ở phủ Ngụy Nha đại nhân bị quái bệnh, cần lấy tim cùng cốt của Văn Mộng Bạch Hồ làm thuốc dẫn, lấy tủy não bồi bổ rồi phối hợp với các dược vật khác thì mới khỏi hẳn.

Nghe đến đây thì đám người Hồ Bất Vi liền biến sắc. Nếu như Văn Mộng Bạch Hồ bị người khác đụng vào thì chắc chắn hóa thân của vật chí linh sẽ bị phát hiện ngay.

Hồ Bất Vi khẽ đưa mắt nhìn Từ Hữu Chí, sau đó mang theo bốn người Chung Hữu Ý ngự kiếm đi về phía hoàng thành Ô Tư quốc trên đỉnh núi. Còn Từ Hữu Chí mặt đầy âm lãnh thì ở lại..

Cùng lúc đó, một người làm thuê khôn khéo ở bên trong thú điểm của Triệu Tồn Vương đã chạy nhanh đến một tửu lâu ở Tiên Nhai thị.

- Van cầu người hãy để cho ta gặp tiên trưởng một lần, ta có chuyện quan trọng cần bẩm báo!

Người làm thuê này lo lắng nói với người bồi bàn trong tửu lâu.

- Tiên trưởng còn đang nghỉ ngơi, ai dám quấy rầy chứ? Có việc gì thì cũng phải chờ tiên trưởng tỉnh lại đã, hoặc người cứ lưu lại lời đi, ta sẽ nói giúp cho!

Bồi bàn nói.

Ngay lúc người làm thuê lo lắng không thôi thì đã có âm thanh của Lệnh Hồ truyền tới:

- Dẫn hắn lên đây gặp ta đi!

Nếu Lệnh Hồ đã lên tiếng thì bồi bàn tự nhiên không dám ngăn trở, vội vàng dẫn người làm thuê đó đi lên phòng.

Vừa vào phòng của Lệnh Hồ thì người làm thuê này đã quỳ xuống, dập đầu không thôi.

- Tiên trưởng, van cầu ngài cứu lấy chương quỹ của chúng tiểu nhân a? Mới vừa rồi có mấy người tu tiên tới gặp chương quỹ tiểu nhân, tiểu nhân thấy ánh mắt bọn người này bất thiện thì đã len lén chạy ra ngõ sau tìm gặp tiên trưởng. Từ nhỏ tới giờ tiểu nhân đã có năng lực biết trước tai họa, mỗi khi có tai họa thì tim của tiểu nhân sẽ đập rất nhanh, không thể nào khống chế được. Cho nên, tiểu nhân biết bọn họ sẽ gây bất lợi với chương quỹ tiểu nhân, van cầu tiên trưởng đi cứu chương quỹ của tiểu nhân đi!

Lệnh Hồ đưa mắt nhìn thì thấy da của người làm thuê này tái nhợt hẳn đi, còn tim đập cũng nhanh hơn người bình thường rất nhiều.

- Chẳng lẽ mấy tên tiểu nhân phái Thanh Thành kia tìm được người giúp nên tới đây báo thù? Nhưng nếu có làm gì thì cũng nên tìm ta chứ? Sao lại tới tìm chương quỹ kia?

Lệnh Hồ tuy nghi ngờ nhưng cũng không chậm trễ chút nào, nói với người làm thuê:

- Đi, ta với người đi tới đó xem sao!

Người làm thuê cao hứng đứng lên, còn Lệnh Hồ cũng để lại ba trăm kim ở trên quầy tửu lâu xong thì mới đi, đó là tiền hắn ăn cơm hôm nay.

Lệnh Hồ biết chuyện này không thể nào chờ lâu được, nên dứt khoát mang người làm thuê lên phi kiếm, rồi hai người cấp tốc bay tới thú điểm.

Nhưng mà, Lệnh Hồ vẫn tới chậm.

Còn chưa tới hành lang của thú điểm Triệu Tồn Vương thì Lệnh Hồ đã ngửi thấy trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Chương quỹ Triệu Tồn Vương cùng với bảy người làm thuê, bao gồm cả gia quyết hậu đường, tất cả lớn nhỏ tổng cộng có ba mươi hai miệng ăn đều đã ngã xuống trong vũng máu, không còn chút sinh cơ nào.

Trên cổ của người chết đều có một vết kiếm xẹt qua, máu tươi theo đó mà chảy ra đầy cả mặt đất.

Sát cơ trong mắt Lệnh Hồ cũng không hề che giấu nữa, ngay lập tức thần niệm của hắn cấp tốc quét ngang khỏi Ô Tư quốc. Khí tức của vô số người chỉ trong giây lát thời đã truyền tới cảm ứng của Lệnh Hồ, rất nhanh, Thanh Thành Ngũ Hữu cùng với Hồ Bất Vi, bao gồm cả những tu sĩ cấp thấp khác, phàm là người tu tiên thì đều bị thần niệm của Lệnh Hồ khóa chặt lại.

Hồ Bất Vi cùng đám người Chung Hữu Ý, kể cả Từ Hữu Chí giết người tới sau giờ phút này đều đang ở trong phủ đệ quý tộc Ngụy Nha.

Dưới chân đám người Hồ Bất Vi lúc này toàn là những thi thể ngổn ngang lên nhau. Nhưng những người này không phải do đám người Hồ Bất Vi giết, mà đã chết đi khoảng nhiều canh giờ trước, hiển nhiên là chết từ đêm qua!

Đầu Văn Mộng Bạch Hồ đám người Hồ Bất Vi muốn tìm hiển nhiên đã không còn bóng dáng đâu cả!

- Chuyện gì vậy? Bị người khác lấy rồi?

Từ Hữu Chí đến sau thấy cảnh này thì biến sắc, vội vàng hỏi.

Chung Hữu Ý khẽ ra dấu im lặng, nhẹ giọng nói:

- Sư huynh đang tìm đầu mối, không nên quấy nhiễu!

Hồ Bất Vi lúc này đang dùng thần niệm của Nguyên Anh hậu kỳ cẩn thận tìm đầu mối còn sót lại trong phủ.

Phải biết rằng, bất kể là lấy pháp bảo giết người hay dùng thần niệm trực tiếp đánh chết linh hồn người phạm thì cũng lưu lại khí tức người ra tay. Những người này mới chỉ chết được mấy canh giờ thôi, nếu như cẩn thận tra xét thì rất có khả năng sẽ tìm được manh mối gì đó.

- Là tu sĩ Kết Đan kỳ!

Hồ Bất Vi trầm giọng nói.

- Kết Đan kỳ? Chẳng lẽ là tiểu bối Hoa Nghiêm tông kia?

Quan Hữu Kiệt cả giận nói.

Chung Hữu Ý lắc đầu:

- Tiểu bối Hoa Nghiêm tông kia nhìn qua thì tu vi chỉ có Kết Đan kỳ, nhưng tu vi tuyệt đối không chỉ như thế. Ta thấy tu vi của hắn ít nhất cũng là Nguyên Anh sơ kỳ hoặc trung kỳ...

Nói tới đây, trên mặt Chung Hữu Ý như có điều suy nghĩ:

- Tu sĩ Kết Đan kỳ? Phủ đệ này lại ở đây...chẳng lẽ là bọn họ?

Hồ Bất Vi nói:

- Người nào?

Chung Hữu Ý đưa mắt nhìn về tòa cung điện khổng lồ trên hoàng thành Ô Tư quốc:

- Hai vị quốc sư của Ô Tư quốc chính là tu sĩ Kết Đan kỳ, một sơ kỳ, một trung kỳ...thọ nguyên chỉ còn có mấy chục năm!

Hồ Bất Vi giật mình, vội nói:

- Chính là bọn hắn chứ không ai cả! Phương thuốc trị bệnh cho ái nữ tên quý tộc này hẳn là do hai tên quốc sư cho lấy, sau khi Ngụy Nha thu được Vân Mộng Bạch Hồ liền suốt đêm đi tới hoàng thành cầu xin hai tên quốc sư này làm thuốc dẫn để chữa bệnh. Nhưng sau khi hai tên quốc sư này phát hiện Vân Mộng Bạch Hồ là hóa thân của vật chí linh liền nổi sát cơ, giết người đoạt bảo!

Hồ Bất Vi suy đoán có gốc có rễ, một lần nữa tìm được mục tiêu. Sáu người cũng vì thế mà hưng phấn cả lên, vội vàng nhảy lên phi kiếm, định chạy tới hoàng thành của Ô Tư quốc.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có một đạo thần niệm mạnh mẽ tràn đầy sát ý quét ngang đến.

Cảm ứng được cỗ thần niệm mạnh mẽ này, ngay cả Hồ Bất Vi có tu vi là Nguyên Anh hậu kỳ cảm thấy vô cùng run sợ, đặc biệt trong cỗ thần niệm đó còn ẩn chứa sát khí nữa!

Sắc mặt của sáu người chỉ trong nháy mắt đã tái nhợt đi, dưới sự khóa chặt của thần niệm, sáu người không hề dám động đậy chút nào cả.

- Quả nhiên là các ngươi! Ta đã từng cảnh cáo các ngươi là nếu làm thương tổn đến người vô tội sẽ ta sẽ chặt cái đầu các ngươi xuống! Không nghĩ tới mới nói hôm qua thôi, nhưng mấy tên hỗn trướng phái Thanh Thành các ngươi hôm nay đã giết người rồi, thật là đáng chết!

Nghe thấy âm thanh này, vốn sắc mặt của Thanh Thành Ngũ Hữu đã tái nhợt, nhưng chỉ thoáng chốc đã trắng hơn giấy rồi.

Đến thời khắc này thì năm người bọn họ mới phát hiện ra tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông bề ngoài chỉ có Kết Đan sơ kỳ, nhưng rất có thể lại là những lão quái vật Độ Kiếp kỳ lánh đời sống cả ngàn năm kia...

Còn Hồ Bất Vi chỉ nghe qua mấy lời nói ngắn ngủi của Lệnh Hồ thối, đã lập tức hiểu được đạo thần niệm cường đại này chính là của tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông mà các sư đệ mình đã nói!

Nhưng hắn không ngờ rằng mấy vị sư đệ mình lại đắc tội với một tồn tại cường đại đến như vậy. Mặt của hắn lúc này đã xanh mét cả lại, nhưng lúc này không phải là lúc so đo với mấy vị sư đệ, thậm chí việc tìm vật chí linh cũng bị hắn bỏ qua một bên. Điều quan trọng nhất bây giờ chính là phải giữ được mạng nhỏ!

- Trốn!

Sau khi nói ra lời này thì Hồ Bất Vi liền làm người đầu tiên hành động, mạnh mẽ thoát khỏi áp lực của thần niệm đang khóa chặt, hần liền nhảy lên phi kiếm bay ra phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tế Điện (Cúng Tế)

Mặt mày của Thanh Thành Ngũ Hữu lúc này xám như tro, đặc biệt là Từ Hữu Chí vừa rồi còn rất hưng phấn vì giết xong cả nhà chương quỹ kia, nhưng cảm giác bây giờ của hần là vô cùng hối hận.

Hần biết, những người khác thì còn một cơ hội để trốn đi, nhưng chỉ có hần là không thể nào trốn khỏi, bởi vì người là do hần giết chết.

- Chia ra trốn!

Chung Hữu Ý là người thứ hai chạy ra khỏi phủ đệ Ngụy Nha.

Bốn người khác cũng vội vàng nhảy lên phi kiếm. Nhưng đáng tiếc, dưới thần niệm quá mức mạnh mẽ của Lệnh Hồ, cả đám người vừa mới bay lên không trung thì đã bị một luồng sức mạnh vô hình chặn lại, tùy thời đều bị ngã xuống đất vậy.

Vốn Lệnh Hồ có thể dùng thần niệm mạnh mẽ trực tiếp đánh tan linh hồn bọn hần, nhưng cũng phải nói rõ mọi việc cho rõ ràng mới được. Dù sao, dưới sự áp chế của thần niệm khổng lồ của mình, bọn họ có muốn trốn cũng không trốn được.

Tính tình Lệnh Hồ trời sinh đã luôn muốn làm theo ý mình, nên lúc này làm việc cũng bất kể việc giết mấy tên tu sĩ phái Thanh Thành này có gây bất lợi gì cho mình về sau hay không.

Mặc dù Thanh Thành Ngũ Hữu đã tách ra chạy trốn, nhưng còn chưa bay ra khỏi Ô Tư sơn thành thì đã bị Lệnh Hồ đuổi theo, tóm lấy từng người.

Người bị Lệnh Hồ bắt lấy đầu tiên chính là Từ Hữu Chí, nhưng người này vẫn có chút đảm lượng, mở lời uy hiếp:

- Sau khi ta giết những người phạm tục kia đã đem chuyện Vân Mộng Bạch Hồ báo cho sư phụ ta ở phái Thanh Thành, rất nhanh lão nhân gia ông ta sẽ đến đây thôi. Nếu như ngươi giết ta thì không những là ngươi, mà ngay cả Hoa Nghiêm tông cũng sẽ bị phiền toái không thôi, nếu như thả ta....

Lệnh Hồ rất ghét nghe một người máu lạnh như Từ Hữu Chí nói nhảm, bàn tay đặt ở cổ đối phương khẽ dùng sức một cái.

- Tàn sát người vô tội! Chết!

Đây là lần đầu tiên Lệnh Hồ giết người. Nhưng ngoại trừ cảm giác nhẹ nhàng ra thì không hề có chút do dự gì nữa.

Nội tâm Lệnh Hồ lúc này ân hận vô cùng, dĩ nhiên không phải ân hận vì việc giết người của phái Thanh Thành, mà chính là với ba mươi mấy người nhà của Triệu Tồn Vượng đã chết.

Nếu không phải vì Lệnh Hồ đi săn Vân Mộng Bạch Hồ đòi lấy tiền thù lao ở phòng trọ Triệu Tồn Vượng thì họ cũng sẽ không bị đám người phái Thanh Thành giết như thế. Lệnh Hồ có thực lực, hần có thể tự vệ vô sự, nhưng đám người Triệu Tồn Vượng đã bị vạ lây rồi.

Lúc này, Lệnh Hồ vẫn cho rằng đám người phái Thanh Thành là giận mình nên mới lấy sang tàn sát những người phạm tục bất khả kháng như Triệu Tồn Vượng kia.

Từ Hữu Chí là người đầu tiên bị Lệnh Hồ giết chết, hần còn có cơ hội nói mấy câu trước khi chết. Nhưng còn bốn người Chung Hữu Ý thì ngay cả cơ hội nói cũng không có.

Dĩ nhiên, không phải là bọn chúng không có cơ hội nói nhảm, mà là đem những thời gian đó dùng để phản kháng.

Cho dù chết thì bọn họ cũng sẽ không ngồi đó chờ chết, nên không khỏi dùng pháp bảo công kích về Lệnh Hồ. Hiển nhiên, chỉ là mấy tên tu sĩ Kết Đan kỳ nho nhỏ như bọn họ thì Lệnh Hồ không coi vào đâu cả.

Mặc dù đã ngự kiếm bay đi, nhưng còn chưa ra Ô Tư sơn thành thì cả đám Thanh Thành Ngũ Hữu đã bị Lệnh Hồ giết chết tại chỗ, rồi bị một ngọn lửa đốt thành tro bụi.

Lúc này chỉ còn lại Hồ Bất Vi. Người này quả không hổ danh là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, dưới thần niệm mạnh mẽ của Lệnh Hồ mà còn có thể chạy ra khỏi Ô Tư sơn thành, sau đó bay về phía Vân Mộng sơn.

- Hừ! Tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ sao? Bởi vì ngươi nên mấy tên Kết Đan kỳ vô liêm sỉ kia mới có đảm lượng trở về trả thù à! Cho nên, ngươi cũng phải chết!

Tiếng hừ lạnh của Lệnh Hồ như một tiếng nổ vang ầm lên bên tai Hồ Bất Vi đang lẫn trốn ngoài mấy chục dặm vậy, khiến cho thân thể Hồ Bất Vi lay động không thôi. Đồng thời, một cỗ thần niệm mạnh mẽ như một lưỡi đao sắc bén không thể phá nổi không có chút lưu tình chém về linh hồn thức hải của Hồ Bất Vi, làm cho thần thức của hắn chỉ trong thoáng chốc đã biến mất.

Thân thể Hồ Bất Vi run lên, phi kiếm dưới chân cũng mất đi linh quang, cả người rơi từ trên phi kiếm xuống.

Một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cứ như vậy bị thần niệm mạnh mẽ của Lệnh Hồ công kích đến, bị đánh tan linh hồn không hề có chút sức phản kháng nào, đây rõ ràng là tàn sát hoàn toàn!

Thi thể của Hồ Bất Vi bị thần niệm của Lệnh Hồ bắt trở về từ ngoài mấy chục dặm một cách dễ dàng.

So sánh với cự kiếm hơn vạn cân trên lưng Lệnh Hồ thì chút cân nặng của thi thể Hồ Bất Vi căn bản không thể nào so sánh được. Lúc tu luyện ở Tri Kiếm phong, cự kiếm vạn cân thường xuyên bị thần niệm của Lệnh Hồ khống chế, bay đi bay lại ở Tri Kiếm phong gần cả trăm dặm.

Cách thức điều khiển cự kiếm vạn cân hoàn toàn khác với cách mà các tu sĩ ngự kiếm phi hành.

Các tu sĩ khi điều khiển phi kiếm trước tiên phải khắc sâu vào bên trong một tia thần niệm của mình, sau đó phải không ngừng tiến hành tế luyện câu thông. Bước tiếp theo là đưa vào bên trong đan điền của mình, lấy chân nguyên linh lực không ngừng ân cần chăm sóc, khiến cho phi kiếm phù hợp với tính thần của mình, cuối cùng đạt tới mức cùng một nhịp thở, giống như là thân thể của mình vậy. Sau khi đã hoàn thành các bước đó thì phi kiếm sẽ giống như cánh tay của người sử dụng vậy, chỉ cần đưa vào chút tinh thần lực là đủ.

Còn cách Lệnh Hồ sử dụng cự kiếm lại hoàn toàn khác. Trước mắt, cự kiếm trên lưng của Lệnh Hồ ngoại trừ có mấy tầng trận pháp trọng lực ra thì không hề có linh tính như phi kiếm những người tu tiên khác, trên thực tế vẫn chỉ là một khối sắt bình thường mà thôi.

Mà lúc Lệnh Hồ điều khiển phi kiếm cũng không hề đưa thần niệm khắc sâu gì vào bên trong, mà là đem thần niệm khổng lồ hóa thành một bàn tay vô hình nâng phi kiếm lên, mang theo cự kiếm vạn cân không ngừng phi hành, không ngừng trui luyện năng lực thần niệm.

Lợi dụng thần niệm mạnh mẽ thu lấy thi thể Hồ Bất Vi trở về, Lệnh Hồ liền đem cỗ thi thể này trở về Như Nguyệt Thủ điểm...Mà lúc này, chung quanh thủ điểm đã có rất nhiều người phạm tội tập vây quanh lại.

Thấy Lệnh Hồ ngự kiếm đi đến, những phạm nhân này hoảng sợ tán nhanh ra.

Thi thể ở bên trong thủ điểm vẫn ở yên bất động, còn người làm thuê kia vẫn đau buồn quỳ ở đó chờ quan phủ Ô Tư quốc đến xử lý.

Lệnh Hồ thở dài, nói:

- Sát nhân đã bị ta xử tử, người này là thủ lĩnh của bọn chúng. Hôm nay, lấy đầu của hắn để an ủi những người vô tội đã chết dưới tay bọn hắn vậy!

Vung tay lên, một đạo linh quang liền bay ra quấn lấy cổ của Hồ Bất Vi. Đầu của Hồ Bất Vi lập tức rời khỏi thân thể bay lên không trung, máu tươi vẩy ra khắp nơi.

Ngay lúc này, bên ngoài phòng trọ có tiếng cước bộ lộn xộn đi tới. Một đám quan binh Ô Tư quốc đang hùng hùng hổ hổ đi vào, nhưng khi thấy trong thủ điểm trừ người làm thuê ra thì còn có Lệnh Hồ, viên quan cầm đầu lập tức ngây ngốc, không hề dám thất thố chút nào. Hắn dùng tay ra hiệu ngăn cản đám binh lính lại, không cho bọn họ có hành động nào khác.

Lệnh Hồ cũng không chú ý tới bọn họ, nhìn cái đầu của Hồ Bất Vi ngay giữa không trung, trầm giọng nói:

- Chương quỹ, người ở trên trời có linh thiêng thì nghỉ ngơi đi. Mấy tên tặc tử phái Thanh Thành giết các người đã bị ta xử tử rồi, cũng coi là báo đại thù cho các người. Mặc dù sự bất hạnh của các người không phải là điều ta mong muốn, nhưng suy ra vẫn là do ta mà cs. Hôm nay, ta lấy đầu cùng máu tươi của kẻ sát nhân để an ủi vong hồn của các vị!

Tế điện xong, Lệnh Hồ liền phát ra một ngọn lửa đem thi thể của Hồ Bất Vi đốt sạch sẽ, hóa thành tro bụi.

Những tên quan binh ở ngoài thấy cảnh này thì trên trán chảy đầy mồ hôi, không hề dám hó hé gì cả.

Viên quan cầm đầu cẩn thận hỏi:

- Tiên trưởng, người xem thư hậu sự của những người này nên làm như thế nào ạ?

Lệnh Hồ suy nghĩ một chút, xoay sang hỏi người làm thuê đang đau buồn ở bên cạnh:

- Chương quỹ có còn thân nhân hay thân thuộc gì không?

Người làm thuê khóc nói:

- Cả nhà chương quỹ có hai mươi mấy người ngay cả mấy người thân thuộc làm thuê là tổng cộng ba mươi hai người, trừ một mình tiểu nhân may mắn thoát chết ra thì không có ai sống sót nữa.

Lệnh Hồ trầm ngâm một hồi, nói:

- Đã như vậy, mọi việc lớn nhỏ hậu sự của chương quỹ do người xử lý đi, các người có ý kiến gì khác hay không?

Những lời này là dành cho viên quan cầm đầu kia.

Viên quan kia cười nói:

- Ý của tiên trưởng là thích hợp nhất, đám người tiểu nhân sao có ý kiến khác được, cứ như vậy đã là rất tốt rồi. Nếu như hung thủ đã đền tội, hậu sự người chết cũng có người lo rồi thì chúng tiểu nhân cáo từ vậy.

Lệnh Hồ nói:

- Nếu tới rồi thì đừng vội đi, còn phải làm phiên chợ vị cùng với người này lo hậu sự cho tốt đã, đây hẳn là nghĩa vụ của quan phủ các người đi?

- Đúng vậy, đúng vậy!

Viên quan kia nào dám cự tuyệt.

Có Lệnh Hồ làm chỗ dựa, người làm thuê kia tạm thời đè nén tâm tình đau thương xuống. Việc quan trọng nhất lúc này là lo hậu sự cho cả nhà chương quỹ cho tốt!

Lệnh Hồ cũng không vội vã đi, yên lặng đứng một bên.

Lệnh Hồ hiểu rõ bọn quan binh vừa mới hùng hổ tiến vào bên trong thú điểm không phải là tìm hung thủ nào, cũng không phải lo xử lý hậu sự người chết gì cả. Ý đồ chính của bọn chúng là nhân cơ hội vơ vét sản nghiệp của chương quỹ Triệu Tồn Vương một chút.

Mặc dù Lệnh Hồ còn chưa hiểu hết mọi chuyện trong thế tục, nhưng vẫn có chút hiểu rõ về nhân tính.

Lệnh Hồ không vội vã ra đi. Hắn ở lại chờ hậu sự của chương quỹ xong cùng với người làm thuê kia tiếp nhận thú điểm xong thì mới an tâm rời khỏi Ô Tư quốc.

Đây là điều duy nhất mà Lệnh Hồ có thể làm cho người làm thuê này.

Nhưng cho đến bây giờ, Lệnh Hồ cũng không biết nguyên nhân đích thật khiến cho Thanh Thành Ngũ Hữu cùng Hồ Bất Vi giết cả nhà thú điểm kia không chỉ vì giận chó đánh mèo, mà là do không muốn tin tức về hóa thân Vân Mộng Bạch Hồ của vật chí linh bị lộ ra ngoài thôi.

Tuy nói vào lúc Từ Hữu Chí hạ thủ cũng mang theo tâm tư trả thù, nhưng việc quyết định sinh tử của cả nhà thú điểm đó vẫn nằm trong tay Hồ Bất Vi.

Cho nên, lúc Lệnh Hồ rời khỏi Ô Tư quốc cũng không biết nguyên nhân chính chính là đầu Vân Mộng Bạch Hồ mà hắn đã săn kia, càng không biết đầu Vân Mộng Bạch Hồ đó đã bị tả quốc sư của Ô Tư quốc là Hạo Hư đạo trưởng cướp đi.

Chuyện cũng đúng như những gì Hồ Bất Vi đã đoán, vật chí linh quả thật đã hóa thân thành Vân Mộng Bạch Hồ. Vào lúc đang hấp thu tinh hoa ánh trăng thì đã bị thần niệm của Lệnh Hồ vô tình bắt đi.

Thật ra, cũng vì do thần niệm của Lệnh Hồ cường đại đến mức khiến cho vật chí linh không chống cự được, vừa mới ra tay là đã bắt trọn. Nếu không, một khi vật chí linh bị kinh động sẽ lập tức hóa hình biến mất đi ngay, ẩn núp vô thanh vô tức.

Chỉ có thể nói rằng mọi chuyện quá xảo hợp đi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Hậu Hoạn

Sau khi hóa thân của vật chí linh bị Lệnh Hồ đưa từ Vân Mộng sơn về Ô Tư quốc thì đã ở rất xa bản thể rồi, hoàn toàn mất đi cơ hội chạy trốn.

Mà Lệnh Hồ lại là người không biết gì về cái gọi là "kỳ trân bảo vật" cả, cứ thế bán cho thú điểm lấy ba vạn kim tiền thù lao.

Rồi sau đó, hóa thân vật chí linh lại được đưa đến phủ đệ quý tộc Ngụy Nha, mà người nhà quý tộc này cũng coi đây là một đầu Vân Mộng Bạch Hồ bình thường, chuẩn bị đem giết đi để làm thuốc dẫn.

Bởi vì lo lắng cho bệnh tình của ái nữ, sau khi Ngụy Nha nhận được Vân Mộng Bạch Hồ từ tay Triệu Tồn Vượng liền suốt đêm chạy vào cung, cầu xin tả quốc sư Hạo Hư đạo trưởng tới phủ giết Vân Mộng Bạch Hồ làm thuốc dẫn, để cứu chữa bệnh cho ái nữ.

Lúc ban đầu Hạo Hư đạo trưởng tự nhiên không biết Vân Mộng Bạch Hồ là hóa thân của vật chí linh, nhưng ngay lúc hắn đưa bốn mạng phi kiếm ra chém vào Vân Mộng Bạch Hồ thì hóa thân vật chí linh liền kinh sợ ngay, lập tức hiển lộ ra nguyên thể tiểu yêu của vật chí linh.

Mặc dù tu vi của Hạo Hư đạo trưởng chỉ có Kết Đan trung kỳ, nhưng cũng không xa lạ gì với một số thiên tài địa bảo, cũng như linh vật hiếm thấy của Tu Tiên giới.

Phải biết rằng, Hạo Hư đạo trưởng cũng tự biết căn cốt tu tiên của mình có hạn, cuộc đời này đã vô vọng với Nguyên Anh. Nếu như muốn bước vào đại đạo chân chính thì hắn cần phải có thiên tài địa bảo linh vật hiếm thấy hỗ trợ, lúc đó mới có thể đột phá cực hạn. Cho nên, hắn đã hao tổn một phần tâm sức nghiên cứu đối với các thiên tài địa bảo cũng như linh vật hiếm thấy này.

Vì thế, vào lúc Hạo Hư đạo trưởng phát hiện con Vân Mộng Bạch Hồ kia là hóa thân của vật chí linh thì mừng rỡ như điên, biết rằng thiên đại cơ duyên của mình đã đến.

Nhưng mà, hóa thân của vật chí linh đã bị nhiều người trong phủ đệ Ngụy Nha nhìn thấy. Hơn nữa, đám người này còn vô cùng khiếp sợ khi nhìn thấy một con Vân Mộng Bạch Hồ đang uy phong như thế, nhưng làm sao lại biến thành một tiểu yêu cả người phát ra linh quang xanh biếc rồi?

Vì không muốn cho bí mật của vật chí linh bị tiết lộ, sát cơ Hạo Hư đạo trưởng liền nổi lên, lập tức giết toàn bộ hơn trăm người trong phủ Ngụy Nha. Sau đó, lợi dụng bị pháp phong ấn nguyên thể tiểu yêu tinh của vật chí linh lại, cả đêm bay ra khỏi Ô Tư quốc.

Về chuyện của Vân Mộng Bạch Hồ thì Hạo Hư đạo trưởng tự nhiên có nghe những lời đồn đãi trong miệng người dân, qua đó cũng biết bản thể vật chí linh tự nhiên ở bên trong Vân Mộng sơn.

Nhưng Hạo Hư đạo trưởng cũng không dám tới Vân Mộng sơn tìm kiếm bản thể vật chí linh ngay. Sống tới tuổi này, Hạo Hư đạo trưởng coi như là một lão nhân thành tín rồi. Tuy hắn biết vật chí linh có thể giúp hắn lần nữa bước lên đại đạo tu tiên, nhưng điều kiện tiên quyết phải là còn mạng đã. Một khi để cho người đồng đạo phát hiện mình có kỳ vật như thế thì mình sẽ lâm vào trong hiểm địa ngay.

Đặc biệt là cả nhà Ngụy Nha vừa bị diệt, còn mình thì mất tích ngay nhất định sẽ khiến cho người khác hoài nghi. Tốt nhất là nên ẩn núp một thời gian, chờ gió êm sóng lặng, rồi mọi người đã quên mình đi thì hãy mang nguyên thể tiểu yêu của vật chí linh tới Vân Mộng sơn tìm kiếm bản thể của nó.

Sau khi lên kế hoạch như thế, Hạo Hư đạo trưởng liền vội vã rời khỏi địa giới* Ô Tư quốc, ra khỏi cả Hoa Sơn sơn mạch, thậm chí còn vượt qua cả Hoành Lĩnh sơn mạch nữa. Sau khi tiến vào Tần Lĩnh sơn mạch thì hắn mới tìm tới một nước nhỏ, lặng lẽ ẩn núp trong một phố xá người phàm nhân, tính toán sau khi mọi người lầm tưởng mình đã chết đi thì mới trở về Tu Tiên giới.

Vì che giấu tai mắt người khác, Hạo Hư đạo trưởng còn bỏ đi áo bảo của mình, sau đó mua lấy một mảnh đất làm nông ở đó, hóa trang thành một phú ông phàm nhân.

Chẳng qua, Hạo Hư không thể nào ngờ rằng Tu Tiên giới không những không bình tĩnh mà còn nhấc lên một phen gió tanh mưa máu ngập trời. Vật chí linh cùng cái tên Hạo Hư đạo trưởng của hắn trong nháy mắt cũng đã truyền khắp Tu Tiên giới.

Mà nguyên nhân của việc này lại đến từ cái tên Từ Hữu Chí trong Thanh Thành Ngũ Hữu đã bị Lệnh Hồ giận dữ chém chết đi.

Từ Hữu Chí đúng là đệ tử đời thứ tư của phái Thanh Thành, cùng Chung Hữu Ý, Quan Hữu Kiệt, Đồ Hữu Lễ, Điền Hữu Liêm được xưng tụng là Thanh Thành Ngũ Hữu. Mà bản thân năm người này lại cùng bá sư một người nữa, người này chính là nguyên lão của phái Thanh Thành - Độ Hư đạo trưởng.

Độ Hư đạo trưởng có tu vi Hợp Thể hậu kỳ, xét về tu vi thì còn ngang với chương môn Độ Tinh của phái Thanh Thành, là người đức cao vọng trọng, có uy vọng rất lớn trong các đệ tử tông môn.

Bởi vì Từ Hữu Chí có tài ăn nói, lại hiểu tâm tính của sư môn nên rất được Độ Hư sủng ái, mà bản thân người này cũng vô cùng kính hiếu với sư phụ mình. Cho nên, sau khi biết được tin tức của vật chí linh thì người thứ nhất Từ Hữu Chí nghĩ đến chính là sư phụ Độ Hư của mình.

Thật ra, ý nghĩ thật sự của Từ Hữu Chí chính là: vật chí linh kia là do Hồ Bất Vi phát hiện, một khi phát hiện ra được vật chí linh thì những người sư đệ như bọn họ cũng không được thưởng nhiều lắm. Nếu đã như thế thì còn không bằng đem tin tức này nói cho sư tôn của mình, để cho sư tôn chủ trì mọi việc, nói không chừng mình còn nhận được nhiều chỗ tốt hơn.

Bởi vì có ý nghĩ này nên sau khi Từ Hữu Chí giết đám người Triệu Tồn Vượng xong đã đem thần thức vào trong ngọc giản đưa tin cho sư tôn Độ Hư của mình, cẩn kẽ báo lại toàn bộ việc phát hiện ra vật chí linh, bao gồm cả việc xung đột với tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông, năm người mình bị người này

nhục nhả...không hề giấu diếm chuyện gì cả.

Đĩ nhiên, khi đó Từ Hữ Chí cũng chưa từng nghĩ đến việc Lệnh Hồ là một người có thực lực kinh khủng, chứ không phải là một tiểu bối Hoa Nghiêm tông như họ vẫn lầm tưởng.

Mà trên thực tế, Lệnh Hồ quả thật chỉ là một tiểu bối Hoa Nghiêm tông mà thôi. Nhưng sau khi Lệnh Hồ phát ra thần niệm quá mạnh mẽ kia thì cả bọn Từ Hữ Chí đã cho rằng hẳn chính là một lão quái vật lãnh đời.

Từ Hữ Chí tự nhiên không biết rằng ngay vào thời khắc mình giết ba mươi mấy mạng người vô tội nhà Triệu Tồn Vượng, thì kết cục cuối cùng nhất định là tử vong.

Mà việc đưa tin qua ngọc giản của hắn trước đó vô tình đã làm cho chân tướng sáng tỏ khắp thiên hạ, không hề bị che giấu đi. Cũng vì việc đưa tin này làm cho mọi tính toán của Hạo Hư đạo trưởng sau khi vô tình có được hóa thân vật chí linh cũng tan thành nước bọt, chẳng những không bị mọi người lầm tưởng là đã chết, mà còn bị đưa lên đầu ngọn sóng nữa.

Mà chân tướng bị mọi người biết rõ cũng chính là do Độ Hư nói ra!

Sau khi Độ Hư nhận được tin của Từ Hữ Chí thì mới biết mấy người đệ tử của mình đã vô tình phát hiện ra vật chí linh, điều này làm hắn mừng đến muốn điên. Phải biết rằng Độ Hư đã bị cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ vây khốn mấy trăm năm rồi, không thể nào tiến thêm một bước nữa. Nhưng một khi nhận được vật chí linh kia thì hắn sẽ có cơ hội tiến vào Độ Kiếp kỳ, vượt xa chương môn sư huynh Độ Tĩnh.

Vì thế, sau khi nhận được tin tức thì Độ Hư lập tức tìm cơ hội vờ rời khỏi sơn môn phái Thanh Thành, chạy tới Ô Tư quốc bên Hoa Sơn sơn mạch.

Vào lúc Độ Hư tới Ô Tư quốc thì đã là ngày thứ bảy bọn Hồ Bất Vi cùng Thanh Thành Ngũ Hữ bị Lệnh Hồ giết rồi.

Qua những lời đồn đãi của người phàm, Độ Hư dễ dàng biết được mấy tên đệ tử của mình cùng với Hồ Bất Vi đã bị giết chết, điều này làm hắn tức giận không thôi.

Đáng thương cho người làm thuê duy nhất còn sống trong thú điểm Như Nguyệt Thú Lang kia, người này đã thành mục tiêu để cho Độ Hư phát tiết cơn giận, bị một chưởng đánh thành tro bụi.

Độ Hư đau lòng một phần vì đệ tử bị giết, nhưng đau nhất chính là mất đi tung tích của vật chí linh.

Cũng may Độ Hư không phải là người nóng nảy làm hư chuyện, qua một hồi cân nhắc thì hắn đã có thể kết luận người giết đệ tử của mình không phải là người đã chiếm lấy vật chí linh, mà còn có một người khác nữa!

Sau ba ngày ba đêm điều tra khắp Ô Tư quốc, hắn đã đoán ra được chân tướng: nguyên thể tiểu yêu tinh của vật chí linh đã bị tà quốc sư Hạo Hư đạo trưởng của Ô Tư quốc cướp đi!

Nhưng mà biến người mịt mờ, thiên địa rộng lớn như vậy thì biết tìm một Hạo Hư đạo trưởng gian xảo đang ẩn nấp như thế nào đây?

Cả Lệnh Hồ và Hạo Hư đạo trưởng, Đạo Hư đều muốn tìm ra cả, nhưng hiển nhiên hắn muốn tìm Hạo Hư đạo trưởng nhiều hơn, vì vật chí linh có tác dụng vô cùng quan trọng với hắn. Còn mối thù của bọn đệ tử thì cứ để đẩy tính sổ sau với Lệnh Hồ cũng được.

Độ Hư tìm liên tiếp trong hai tháng, sau đó ẩn nấp trong Vân Mộng sơn liên tục nhưng không hề phát hiện được gì cả. Trong cơn giận dữ tột độ, hắn đã phát ra tin tức vật chí linh, muốn mượn lực lượng của cả Tu Tiên giới để tìm ra nơi ẩn nấp của Hạo Hư.

Sau khi tin tức về vật chí linh được truyền ra, ngay lập tức đã nhắc lên một hồi phong ba cuộn cuộn ở Tu Tiên giới.

Vô số tu sĩ bay về phía Vân Mộng sơn, nhưng không hề có thu hoạch gì. Mà trong đó, có rất nhiều tu sĩ đã chuyển hướng sang tìm một mục tiêu mới: Hạo Hư đạo trưởng!

Về phần Lệnh Hồ thì tất nhiên Độ Hư sẽ không nói với cả Tu Tiên giới rằng môn hạ của mình đã bị đệ tử Hoa Nghiêm tông giết chết. Nếu như nói ra thì chẳng khác gì tự nói phái Thanh Thành không bằng Hoa Nghiêm tông, Độ Hư còn chưa bị cơn giận làm mù mờ tới mức làm ra hành động tự lấy tay tát mình ngu xuẩn như thế.

Nhưng mà tướng mạo đặc thù của Lệnh Hồ đã bị Độ Hư biết được. Dù sao, tu sĩ có đáng người khờ ngớ, lưng đeo cự kiếm rất dễ bị người khác chú ý tới.

Thậm chí, Độ Hư còn thu thập được nhiều tài liệu, qua đó biết được người giết đệ tử của mình chính là người đã từng là "đại sư huynh thiên tài" của Hoa Nghiêm tông, Lệnh Hồ.

Nghe nói, vị đại sư huynh này sau khi thất bại ở lần thứ chín trùng kích vào Nguyên Anh đã bị các nguyên lão trong tông môn coi như vô duyên với đại đạo, tu vi cao đời nhiều nhất chỉ ở Kết Đan kỳ đại viên mãn mà thôi. Ngoài ra, Độ Hư còn biết người này sau đó đã chuyển sang con đường vũ tu. Nhưng điều làm cho Độ Hư nghĩ mãi không ra vì sao Lệnh Hồ có thể dựa vào lực lượng của Vũ Tu ở tu vi Kết Đan kỳ mà chiến thắng được một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cơ chứ?

Nhưng mà, cho dù thế nào đi nữa thì Lệnh Hồ đã bị phái Thanh Thành coi là cừ địch, một khi hai bên gặp gỡ thì tràng diện sẽ là không chết không thôi,

không còn có sự lựa chọn nào khác.

Tin tức về vật chí linh được truyền ra không lâu thì đã tới tai Lệnh Hồ, lúc này hắn mới hiểu được ba cổ thần niệm mà hắn bắt gặp lúc ấy chính là ba vật chí linh. Sau khi biết được chân tướng thì Lệnh Hồ đứng im thật lâu mà không nói gì cả. Hắn đứng im không phải là vì tiếc nuối đã bỏ qua vật chí linh, mà chính là vì mình đã vô tình dẫn nên một cuộc phong ba khổng lồ như vậy,

Mà lúc này đây, Lệnh Hồ đang đứng ở trên đỉnh của Tần Lĩnh sơn mạch. Ở đây có một địa phương nổi tiếng khắp Tu Tiên giới - Hỏa tuyệt chi địa Hỏa Diệm sơn, hắn tới đây là để tiến hành rèn luyện thân thể.

Trong kế hoạch để cho Mệnh Hồn hóa hình của Lệnh Hồ, thì việc để cho thân thể tiến hành rèn luyện trong Ngũ Hành tuyệt địa là việc cần phải vượt qua.

Lợi dụng lực lượng ngũ hành để làm cho thân thể trở nên kiên cố hơn, sau đó dẫn dắt tính khí của ngũ hành dung hợp vào trong vô số tế bào cùng thân niệm, đây chính là giai đoạn thứ hai.

Sau đó còn tiến hành giai đoạn thứ ba, thứ tư, cho đến khi hoàn thành giai đoạn thứ năm thì thân thể Mệnh Hồn mới có thể chân chính đại thành.

Hỏa tuyệt chi địa: nhiệt độ vô cùng cao, dung nham nóng chảy, núi lửa phun trào không thôi...cả người lẫn vật phải tránh lui ra, không một sinh linh nào có thể sống ở đây được.

Lệnh Hồ cũng đã ở bên trong Hỏa tuyệt chi địa được hơn một tháng, hơn nửa ngày một xâm nhập sâu hơn. Mục tiêu của Lệnh Hồ chính là miệng núi lửa không ngừng phun trào ở ngay vùng đất trung tâm của Hỏa tuyệt chi địa. Một khi tiến vào được đến đó thì Lệnh Hồ sẽ làm một cái hố tự chôn mình lại, để cho thân thể được hấp thu tinh hoa của Hỏa tuyệt chi địa một cách hoàn toàn.

Lệnh Hồ cũng không biết quá trình rèn luyện thân thể này phải duy trì trong bao lâu, hắn chỉ biết mình nhất định phải làm như vậy, hơn nữa còn phải làm cho hoàn mỹ.

*Địa giới: Lãnh thổ

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hỏa Tuyệt

Vừa bắt đầu thì Lệnh Hồ chỉ có thể đứng ở bên ngoài Hỏa Diệm sơn, để cho thân thể từ từ thích ứng với nhiệt độ ở đây, sau đó mới xâm nhập dần vào.

Từ lúc đứng ở bên ngoài Hỏa Diệm sơn một trăm thước, cho đến khi đi sâu vào bên trong được một trăm thước, Lệnh Hồ đã dùng đến năm ngày để thích ứng.

Khoảng một tháng sau, Lệnh Hồ đã cách trung tâm của Hỏa tuyệt chi địa khoảng một trăm thước.

Nhiệt độ ở nơi đây vô cùng cao, đến cả kim khí cũng bị làm tan chảy. Trên thực tế, cự kiếm của Lệnh Hồ ngay từ đầu đã không chịu nổi mà có dấu hiệu mềm hóa đi, may mà Lệnh Hồ phát hiện sớm, đem thần niệm mạnh mẽ bao lại thì mới ngăn được cự kiếm mềm đi.

Việc này làm cho Lệnh Hồ phát hiện được một phương pháp mới để rèn luyện thần niệm. Vào thời điểm thần niệm bao lấy cự kiếm chống lại nhiệt độ cao, giúp cho cự kiếm không bị tổn hại thì thần niệm cũng được tinh luyện mà cường đại hơn. Đúng là nhất cử lưỡng tiện!

Trong khoảng thời gian này, Thiên Hồn cùng Địa Hồn trong thức hải Lệnh Hồ vẫn không ngừng thời diễn Chúng Hồn quyết, mà việc bày pháp tu luyện thần thông riêng của mình cũng đã có tiến cảnh nhất định. Đặc biệt là "Chúng Sinh đạo thần thông" của Linh Tuệ phách, sơn môn Khung Lư của Linh Tuệ phách hôm nay đã có ba nghìn đệ tử môn hạ, hơn vạn kẻ nghe đạo. Mà thần thông của Chúng Sinh đạo chính là tập hợp sự linh ngộ đạo của chúng sanh, mỗi một người đều có một sự linh ngộ riêng với một đạo pháp nào đó. Dưới sự linh ngộ đạo pháp của chúng sanh, Linh Tuệ phách đã tập hợp lại mọi sở trường, sau đó tiếp tục giảng đạo. Dưới quá trình như vậy, quá trình giảng đạo của Linh Tuệ phách đã diễn biến ra vô số đạo pháp.

Không giây phút nào mà Lệnh Hồ không trưởng thành lên cả, cho dù là thân thể hay linh hồn thì đều đang cường đại hẳn lên.

Tuy khoảng cách đến Hỏa tuyệt chi địa chỉ còn có một trăm thước ngắn, nhưng mỗi một bước đi tới là một loại khiêu chiến vô cùng đau khổ.

Lệnh Hồ phải mất hai tháng mới có thể đi qua một trăm thước này, từng bước từng bước đi tới miệng núi lửa.

Y phục trên người Lệnh Hồ đã sớm bị nhiệt độ nóng cháy đốt đi, hiện giờ da thịt toàn thân của hắn đã lộ ra ngoài hoàn toàn. Dưới nhiệt độ nóng cháy, từng nấc thịt của hắn đỏ rực cả lên, giống như những khối than hồng vậy, dường như xung quanh còn có một ngọn lửa đang lưu động.

Đứng ngay tại trung tâm Hỏa tuyệt chi địa có nhiệt độ trên ngàn độ đó, thân thể của Lệnh Hồ dường như đang dùng một cách hô hấp kỳ diệu, không ngừng hấp thu tinh khí Hỏa tuyệt chi địa ở bốn phía.

Lệnh Hồ cứ đứng như vậy trong suốt nửa tháng. Cho đến khi đã hoàn toàn thích ứng với tinh khí Hỏa tuyệt chi địa ở trong người thì hắn mới đào một cái hố che kín toàn bộ thân thể, nằm vào đó.

Nhiệt độ trong hố hiển nhiên là cao hơn bên ngoài rất nhiều.

Lúc mới bắt đầu, Lệnh Hồ vừa mới nằm vào chưa tới nửa khắc thì đã bị lửa thiêu cả người lên, hoảng hốt từ trong hố nhảy ra. Cứ bị như thế vài lần, sau khi ném trái đu đầu khổ thì rốt cuộc Lệnh Hồ đã có thể nằm an ổn trong hố nóng, lẳng lẳng hấp thu tinh khí chân chính của hỏa tuyệt chi địa.

Một tháng, hai tháng, ba tháng...theo thời gian trôi qua, độ sâu cái hố cũng dần được Lệnh Hồ đào xuống. Mới ban đầu chỉ có một thước sâu, rồi đến một trượng sâu, cho đến khi được mười trượng sâu thì mới dừng lại.

Đau khổ mà Lệnh Hồ phải chịu là không thể nào tưởng tượng được, nhưng hắn vẫn nhẫn từng bước đi tới đây.

Lệnh Hồ là một siêu cấp thiên tài, đứng, một siêu cấp thiên tài như hắn vốn có thể dễ dàng đứng trên đỉnh khiến cho mọi người phải nhìn lên, đặc biệt khi trong thức hải có vô số đạo pháp thần thông, cùng với thần niệm vô cùng mạnh mẽ kia. Nhưng, vì lý tưởng xa xôi trong suy nghĩ hắn, vì muốn cho Chúng Hồn quyết trở thành đại đạo chân chính, Lệnh Hồ vẫn quyết buông tha những đường đi dễ dàng trên! Đường đi hiện giờ của hắn có lẽ rất là khó cực, nhưng hắn vẫn kiên trì, vẫn kiên trì...cho đến một ngày có thể thành công được.

Một ngày lại một ngày, một tháng lại một tháng...thời gian trôi qua cực nhanh, đào mất đã qua hơn ba năm.

Mặt đất của Hỏa tuyệt chi địa vốn kiên cố vô cùng, nhưng lúc này lại bập bênh như đang hô hấp vậy. Một lúc sau, ở trên mặt đất xuất hiện một khe nứt, từ bên trong khe nứt đó tỏa ra vô số ánh sáng đủ màu sắc, giống như một con phượng hoàng đang tỏa hào quang ra khắp nơi.

Theo sự "hô hấp" ngày càng dồn dập của Hỏa tuyệt chi địa, biên độ dao động của mặt đất cũng ngày càng lớn hơn, cái khe nứt đó cũng trở nên to thêm. Đột nhiên, một tiếng nổ ầm vang lên, đồng thời có một bóng người từ bên trong luồng hào quang dưới hố sâu nhảy ra.

Người này chính là Lệnh Hồ luôn ở dưới hố sâu để hấp thu tinh khí của Hỏa tuyệt chi địa trong suốt ba năm qua.

Hôm nay, hắn đã hấp thu đủ tinh khí của Hỏa tuyệt chi địa rồi.

Nhiệt độ nóng bức của Hỏa tuyệt chi địa hôm nay đã không còn uy hiếp gì với Lệnh Hồ nữa, cho dù ngọn lửa hùng hực kia có chạm vào người hắn thì hắn cũng không bị sao cả.

Đứng yên tại chỗ trầm tư một chốc, Lệnh Hồ liền dứt khoát rời khỏi Hỏa tuyệt chi địa. Lúc ra khỏi mặt đất thì Lệnh Hồ mới lấy đồ thay từ bên trong túi trữ vật ra.

Vốn Lệnh Hồ không hề có túi trữ vật, túi này chính là của Hồ Bất Vi. Lúc giết Hồ Bất Vi thì hắn đã thuận tiện lấy đi, bên trong còn hơn hai trăm khối linh thạch trung phẩm, hai mươi ba khối linh thạch thượng phẩm, cùng với một chút tài liệu luyện đan luyện khí.

Tuy Lệnh Hồ đã tu tiên hơn mấy chục năm, bản thân cũng là đại sư huynh Hoa Nghiêm tông nhiều năm. Nhưng vì luôn tu ở trong Tri Kiếm phong, chưa từng đi ra bên ngoài nên không hề có thói quen sử dụng túi đựng đồ, cũng chưa bao giờ tới Luyện Khí các của tông môn để nhận túi đựng đồ.

Vì lần này nhất thời có ý định ra bên ngoài lịch lãm, nên Lệnh Hồ chưa từng qua bên Tri Kiếm phong thu thập đồ vật gì để mang theo cả. Nên việc đoạt được túi trữ vật của Hồ Bất Vi làm cho Lệnh Hồ cảm thấy mọi việc cũng dễ dàng được hơn một chút.

Túi trữ vật ở Tu Tiên giới cũng không phải là vật tầm thường, không phải người tu tiên nào cũng có thể có được. Tuy nó chỉ có chức năng để đồ, nhưng bản thân đã là pháp bảo đạt tới cấp bậc bảo khí hạ phẩm rồi.

Cấp bậc pháp bảo ở Tu Tiên giới theo thứ tự là pháp khí, bảo khí, linh khí, dĩ nhiên còn có cấp bậc cao nhất là tiên khí. Mỗi một pháp bảo đều chia ra thành thượng, trung, hạ tam phẩm.

Mà ở Tu Tiên giới này, những pháp bảo cấp bậc tiên khí rất là hiếm thấy, cho dù là cả Cửu Châu đại lục thì nghe nói chỉ có ba vật mà thôi.

Ba vật ấy, theo thứ tự là tiên khí hạ phẩm "Nhược Ly Chung", đây là bảo vật trấn tông của Phạm Thánh tông ở Định Bắc châu. Tiên khí trung phẩm "Thiên La Cầm", đây là pháp bảo của Diệu Thiện chân nhân ở Từ Hàng trai Đông Thắng châu. Vật cuối cùng chính là tiên khí trung phẩm "Chiêu Hồn Phiến" của đệ nhất phái tại Tây Nguyên châu - Mao Sơn phái.

Những pháp khí mà Lệnh Hồ hủy diệt của Chu Tự Thanh cùng với Yên Hà lục kiếm chẳng qua có cấp bậc là pháp bảo mà thôi.

Thực tế, những người tu tiên có tu vi dưới Nguyên Anh kỳ đa số chỉ sử dụng pháp khí là chủ yếu. Sau khi vượt qua Nguyên Anh kỳ thì họ mới có thể có

được bảo khí, còn những tu sĩ đạt đến Hợp Thể kỳ cùng với Độ Kiếp kỳ thì thường dùng linh khí.

Còn Lệnh Hồ thì sao? Ngoại trừ những gì hắn tự tìm hiểu đối với tiên đạo ra thì hắn chỉ có một pháp bảo duy nhất là một thanh phi kiếm. Trên thực tế, cái thanh phi kiếm đó của Lệnh Hồ chỉ có thể miễn cưỡng được coi là một pháp khí hạ phẩm.

Mỗi một đệ tử gia nhập tông môn xong sẽ được phân phát một thanh kiếm phôi phi kiếm, đệ tử nhập môn cần lấy chân nguyên linh lực ân cần săn sóc, dùng thần niệm để cầu thông. Cho đến khi thành công khắc sâu thần niệm vào bên trong kiếm phôi thì mới có thể coi là bước đầu thành công chế tạo ra phi kiếm.

Sau đó, theo từng bước tăng lên của tu vi, chân nguyên linh lực cùng thần niệm từ từ tăng cường thì việc điều khiển phi kiếm sẽ dễ dàng hơn. Nhưng chỉ khi đạt đến Trúc Cơ kỳ thì tu sĩ mới có thể chân chánh điều khiển phi kiếm cách không đã thương đối thủ, và khi đạt đến Kết Đan kỳ thì có thể đem phi kiếm đưa vào trong đan điền, tiến hành tự động săn sóc.

Lệnh Hồ từ trước tới giờ đều dốc lòng tu luyện, mục tiêu của hắn là để cho ba hồn bảy vía độc lập hóa hình ra. Nên không hề chú trọng gì đến phi kiếm cả, thậm chí còn lười đem phi kiếm thu vào trong thể nội, chỉ dùng nó để làm một pháp khí phi hành chuyên dụng.

Vào lúc này, Lệnh Hồ đang ngự kiếm phi hành để đi đến một nước nhỏ cách Hòa Diệm sơn khoảng một ngàn dặm - Tê Phổ quốc.

Tần Lĩnh sơn mạch trải dài đến bốn mươi tám vạn dặm, ở đây có một nước lớn là Tần quốc ngự trị trên Tần Hoài linh. Ngoài Tần quốc ra thì ở trên Tần Lĩnh sơn mạch còn có chín nước nhỏ, Tê Phổ quốc mà Lệnh Hồ đang đi đến chính là một trong chín nước đó.

Tê Phổ quốc cũng giống như Ô Tư quốc vậy, đều tọa lạc trên một ngọn núi có diện tích lớn.

So với Ô Tư quốc thì Thái Biệt sơn của Tê Phổ quốc lớn hơn không ít. Thái Biệt sơn có hai ngọn núi, vương cung của Tê Phổ quốc nằm ở trên Húc Nhật phong, theo thứ tự xuống chính là vương thành của hoàng thân quốc thích, chỗ ở quý tộc Phú Quý nhai. Có thể nói Húc Nhật phong là chỗ ở của những người thuộc tầng lớp trên cao của người phàm.

Một tòa núi khác có tên là Mục Nhạc phong, là nơi ở cùng phổ xá của những người bình thường.

Chỉ có đỉnh núi chính là phổ xá được mở ra để dành cho người tu tiên, cũng chỉ có người tu tiên mới có tư cách đặt chân lên.

Bởi vì việc tu tiên ở Cửu Châu đại lục đến sức phổ biến, nên hầu như mỗi quốc gia đều tự động thiết lập một phổ xá dành cho người tu tiên, để người tu tiên có thể đặt chân đến, mua một vài nhu yếu phẩm.

Lệnh Hồ thân là người tu tiên, nên khi đến Tê Phổ quốc, hắn đã trực tiếp bay lên đỉnh núi Mục Nhạc phong.

Ba năm khổ tu đau khổ đã kết thúc, lúc này Lệnh Hồ đang tính đi đến một túp lều để chén cho thỏa thích, nằm bù lại cho những năm qua chưa được nếm thử sơn hào hải vị.

Nhưng mà, Lệnh Hồ không ngờ rằng bầu trời của Tiên Nhai thị lúc này lại có kiếm quang ngất trời, kiếm khí loạn xạ khắp nơi, còn pháp bảo thì hiện ra không thôi...làm cho linh khí trong thiên địa cũng không thể nào an tĩnh được.

Hắn đưa mắt nhìn theo, có thể thấy có ít nhất ba mươi mấy người tu tiên đang hỗn chiến kịch liệt, thỉnh thoảng còn có vài tu sĩ thảm thiết kêu lên, thân thể bị hủy, Nguyên Anh mới vừa định phi độn thì đã bị pháp bảo cường đại đánh thành tro bụi...kết quả dĩ nhiên là phi hồn lạc phách.

- Xây ra chuyện gì vậy?

Lệnh Hồ dừng lại từ xa.

Tình hình chiến đấu ở trước rất là thảm thiết, Lệnh Hồ tự nhiên không ngu đến mức bị cuốn vào, nên đành yên lặng đưa mắt nhìn từ xa.

Nếu không phải không có thói quen đưa thần niệm ra khắp nơi thì Lệnh Hồ đã phát hiện ra cảnh tượng này từ xa rồi. Cho nên, mãi cho đến khi tới gần đây thì hắn mới phát hiện được.

- Đến tột cùng là vì sao mà chiến đấu đến mức này?

Lệnh Hồ suy nghĩ.

Ngay lúc này có một âm thanh lạnh lùng vang lên, thật giống như là để trả lời câu hỏi của Lệnh Hồ vậy:

- Cổ Bất Cô, phái Thanh Thành các ngươi không nên bức người quá, Cổ Kiếm tông chúng ta cũng không phải là khối thịt mềm đâu! Nếu như thật sự chém giết lẫn nhau thì còn chưa biết là ai chết vào tay ai, nhưng chỉ sợ vừa làm như vậy thì sẽ để người khác làm ngư ông đắc lợi đó!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cổ Bảo

Trong đám người tu tiên đang hỗn chiến, một người áo xanh đáng vẻ đầy kiêu ngạo hừ lạnh nói:

- Hãy giao nguyên thể tiểu yêu của vật chí linh ra đây, rồi ai đi đường nấy!

- Ta nói rồi, Cổ Kiếm tông ta không có đoạt được nguyên thể tiểu yêu của vật chí linh. Vào thời điểm chúng ta chạy tới thì tên Hạo Hư kia đã chết rồi! Vật chí linh lúc đó đã sớm biến mất rồi, không biết là bị ai đoạt lấy!

- Ngươi tưởng chúng là trẻ nít lên ba ư? Lúc ấy chỉ có Cổ Kiếm tông các ngươi ở đây, hơn nữa tên Hạo Hư đạo tặc kia cũng vừa mới tắt thở, không phải các ngươi là ai chứ?

Cổ Bất Cô đương nhiên không tin:

- Trừ phi...các ngươi để cho ta lục soát!

- Cổ Bất Cô, ngươi khinh người quá đáng! Nếu nói không tin vậy thì cứ đấu với nhau đi, xem thử ai là người sống sót cuối cùng. Các sư đệ, không cần nương tay nữa, giết chết những tên tặc tu phái Thanh Thành này đi!

Người tu sĩ đứng đầu Cổ Kiếm tông hi vọng song phương có thể ngừng chiến, nên đã cố ý làm yếu thế bên mình đi. Nhưng mấy tên tu sĩ phái Thanh Thành lại y vào thân phận gây sự tới, người tu tiên coi trọng mặt mũi của mình nhất, sao có thể để người khác soát người chứ? Nếu đã như thế thì chỉ còn nước chiến mà thôi.

Trong những người đang chiến đấu đó, Lệnh Hồ có thể nhận ra người có tu vi cao nhất là Cổ Bất Cô của phái Thanh Thành, là Nguyên Anh kỳ đại viên mãn. Còn tên tu sĩ đứng đầu Cổ Kiếm tông kia cũng thế, có tu vi là Nguyên Anh kỳ đại viên mãn.

Còn những người còn lại đa số là Nguyên Anh trung kỳ và sơ kỳ, cũng có mấy người là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ nữa.

Qua cuộc nói chuyện ở hai bên, Lệnh Hồ đã hiểu nguyên nhân của cuộc chiến này ở đâu: chính là do sự tranh giành nguyên thể tiểu yêu của vật chí linh, hơn nữa, người đoạt được nguyên thể tiểu yêu ba năm trước đây là Hạo Hư đạo trưởng cũng đã bỏ mạng rồi.

Vốn sự tình này chỉ là trùng hợp, nhưng Lệnh Hồ không ngờ rằng mình mới bề quan xong thì lại gặp phải. Nghĩ đến đây thì Lệnh Hồ không khỏi cười khổ.

Phái Thanh Thành đã coi mình là cừu địch nhất định phải giết, điều này Lệnh Hồ đã biết rõ trước khi vào Hòa Diệm sơn. Lúc này hắn thấy đám người Cổ Bất Cô gây sự thì không khỏi có thêm ác cảm với phái này. Nhưng mà, cho dù như thế thì Lệnh Hồ cũng không có ý định nhiều chuyện đi tới, chỉ cần không chọc tới mình, hắn cũng mặc kệ những người này chém giết với nhau.

Lại có thêm một tu sĩ Nguyên Anh kỳ bị hủy thân thể, Nguyên Anh còn chưa bay được bao xa thì đã bị Cổ Bất Cô té ra một pháp bảo hình chuông bao lại. Âm một tiếng, Nguyên Anh đã nổ tan xác ở trong cái chuông đó.

Đồng thời, bên phái Thanh Thành cũng có vài đệ tử rơi xuống. Nhưng nhìn lại thì phái Thanh Thành cũng chiếm thượng phong hơn.

Ánh mắt Lệnh Hồ khẽ nhúc nhích lại, hắn phát hiện cái pháp bảo hình chuông của Cổ Bất Cô là một bảo khí thượng phẩm. Quả nhiên uy lực bất phàm, ngay cả Nguyên Anh của tu sĩ Kết Đan kỳ đều không thể thoát khỏi.

Mà khi thấy Cổ Bất Cô té ra cái chuông này, vị tu sĩ kia bên Cổ Kiếm tông cũng thất thanh hô lên:

- Cổ bảo "Táng Hồn chung"!

Tuy các loại pháp bảo thông thường chia làm ba cấp bậc hạ, trung, thượng tam phẩm, nhưng vẫn có chút bảo khí cùng linh khí được các tu sĩ viễn cổ truyền xuống. Những pháp bảo đó có uy lực lớn hơn các pháp bảo bây giờ nhiều, và được gọi là cổ bảo.

Bảo khí có bảo khí cổ bảo, linh khí tự nhiên cũng có linh khí cổ bảo. Về phần tiên khí thì không còn phân chia cổ bảo gì nữa, bởi vì bản thân một kiện tiên khí đã có uy lực rất mạnh rồi.

Pháp bảo trong tay Cổ Bất Cô là một cổ bảo do tu sĩ viễn cổ truyền xuống, uy lực của nó còn mạnh hơn bảo khí thượng phẩm.

Vị tu sĩ kia của Cổ Kiếm tông thất thanh nói:

- Sao ngươi có thể có "Táng Hồn chung"?

Cổ Bát Cô cười lạnh:

- Với một người sắp chết như ngươi thì không cần biết nhiều như vậy đâu!
- Ghê tởm!

Vị tu sĩ Cổ Kiếm tông này tức giận, nhưng vẫn vô cùng kiêng kỵ cái chung trong tay Cổ Bát Cô, hẩn nhìn các sư đệ của mình rồi quát lên:

- Chúng ta rút lui!

Cổ Bát Cô cười lạnh một tiếng, "Táng Hồn chung" trong tay lại lần nữa tế lên. Ngay khi tiếng chuông vang lên thì tâm thần các tu sĩ bị chấn động, khí huyết sôi trào, thân hình cũng ngưng trệ lại.

- Muốn đi cũng được, chỉ cần lưu nguyên thể tiểu yêu lại thôi!

Cổ Bát Cô lạnh lùng nói.

Tu sĩ Cổ Kiếm tông giận quá cười lên:

- Cổ Bát Cô, Táng Hồn Chung đúng là rất lợi hại, nhưng với tu vi của ngươi thì có thể khu dụng mấy lần đây?

Cổ Bát Cô lạnh lùng nói:

- Đủ để giết sạch bọn ngươi!

Vị tu sĩ Cổ Kiếm tông hung hăng nói:

- Hừ! Đã như vậy thì chúng ta sẽ liều chết phản kháng, cho dù có tự bạo Nguyên Anh thì cũng phải đem mấy tên tu sĩ phái Thanh Thành các ngươi chôn cùng!

Sắc mặt Cổ Bát Cô hơi đổi, thấy sắc mặt dứt khoát cùng quyết liệt của các tu sĩ Cổ Kiếm tông thì hẩn biết lời vừa rồi không phải là nói đùa. Nếu như những tu sĩ này đồng loạt tự bạo Nguyên Anh thì sợ rằng bên mình cũng hao tổn trầm trọng đây.

Chẳng qua, nếu còn chưa có nguyên thể tiểu yêu vật chí bảo thì cứ như vậy để bọn họ rời đi sao?

- Giao nguyên thể tiểu yêu vật chí linh ra đây, các ngươi có thể sống sót rời đi! Nếu không, chết!

Sát khí trên mặt Cổ Bát Cô lóe lên. Hẩn vẫn quyết định truy cho tới cùng, nếu như đối phương không chịu giao đồ ra thì chỉ còn cách duy nhất, giết!

Đám người tu sĩ Cổ Kiếm tông nghe vậy thì khó chịu vô cùng, bản thân bọn họ không lấy được nguyên thể tiểu yêu thì làm sao có thể giao ra đây, mà cho dù có được thì chẳng lẽ giao được sao?

- Giết!

Bọn họ không lùi đi, ngược lại còn lao về bọn người phái Thanh Thành. Nếu như đã không thể nào trốn thoát, vậy không bằng trước khi chết kéo theo vài tên tu sĩ phái Thanh Thành làm đệm lưng!

Trước khi tiếng chuông Táng Hồn của Cổ Bát Cô vang lên chế trụ bọn họ thì đã có mấy tên tu sĩ Cổ Kiếm tông dứt khoát tự bạo Nguyên Anh hoặc Kim Đan. Chỉ thấy linh khí dưới sức bạo này dao động hẩn lên, thân thể của mấy tên tu sĩ phái Thanh Thành ở gần trực tiếp bị phá hủy. Thậm chí, Nguyên Anh còn chưa kịp hiện ra thì lực phá hoại đã trực tiếp làm cho hồn phi phách tán.

Lực lượng tự bạo của mấy tu sĩ Nguyên Anh kỳ phảng phất làm cho cả một mảnh không gian gãy đổ, sức phá hoại làm cho người khác kinh hãi không thôi.

Ngay lúc này, tiếng chuông Táng Hồn vang lên lập tức chế trụ hoàn toàn các tu sĩ Cổ Kiếm tông còn chưa kịp tự bạo. Táng Hồn chung là pháp bảo chuyên dùng để tấn công linh hồn thần thức tu sĩ, các tu sĩ Cổ Kiếm tông vừa bị ảnh hưởng thì tâm thần hỗn loạn, không thể làm gì được cả.

Thừa dịp này, các tu sĩ phái Thanh Thành không bị tiếng chuông làm ảnh hưởng rồi rút phóng phi kiếm của mình ra giết hủy đi thân thể của các tu sĩ Cổ Kiếm tông này. Ngay lúc thân thể bọn họ hủy đi, lập tức có mấy viên Kim Đan cùng vài Nguyên Anh chói mắt di động trên không trung.

Nhưng các Kim Đan còn Nguyên Anh còn chưa thanh tịnh thì tiếng chuông Táng Hồn lại lần nữa vang lên. Nguyên Anh cùng Kim Đan dưới gợn sóng vô hình bị hủy đi, biến thành tro bụi.

Sắc mặt của Cổ Bát Cô cũng tái nhợt đi, liên tục dùng Táng Hồn chung đã làm tổn hao chân nguyên cùng tinh thần của hẩn rất nhiều, gần như đã đến cực hạn rồi.

- Mau thu thập túi trữ vật của họ, kiểm tra nhanh!

Lần chiến đấu này, hai mươi bốn tu sĩ phái Thanh Thành đối chiến với mười tám tu sĩ Cổ Kiếm tông, người may mắn sống sót còn chưa đến mười lăm người. Tuy tổn thất rất lớn, nhưng mà đã giết được toàn bộ đám tu sĩ Cổ Kiếm tông, chỉ cần đoạt lại được nguyên thể vật chí linh kia thì tổn thất này cũng đáng giá.

Rất nhanh, các tu sĩ phái Thanh Thành đã thu thập đủ túi đựng đồ của các tu sĩ Cổ Kiếm tông, cẩn thận kiểm tra. Nhưng mà, sau khi kiểm tra xong thì sắc mặt của họ lại khó coi vô cùng. Trong tất cả các túi đựng đồ căn bản không hề có phong ấn nguyên thể vật chí linh gì cả.

Cổ Bất Cô thấy thế thì không khỏi phun ra một ngụm máu tươi lớn, thương thể vốn nặng nay càng nặng hơn, tinh thần chỉ trong thoáng chốc đã uể oải đi.

- Chẳng lẽ bên Cổ Kiếm tông thật sự không lấy được nguyên thể vật chí linh?

Lúc này, Cổ Bất Cô mới cẩn thận nhớ lại những gì tu sĩ Cổ Kiếm tông đã nói.

Nếu như bọn họ thật sự đoạt được nguyên thể vật chí linh thì chưa chắc đã dám tự bạo Nguyên Anh, hẳn đã nghĩ là bên mình sẽ không thua nên mới lựa chọn cách tự bạo bắt đắc dĩ này.

Giờ phút này, Cổ Bất Cô đã thật sự tin là mấy tên tu sĩ Cổ Kiếm tông không lấy được nguyên thể vật chí linh rồi, nhưng dù sao người cũng đã giết, không cần hối hận làm gì.

Đang lúc Cổ Bất Cô tự hỏi là người nào đã giết Hạo Hư đạo trưởng đoạt đi nguyên thể tinh linh thì linh khí ở nơi xa bỗng nhiên dao động, có hơn mười đạo thần niệm đang quét tới đây.

Một đám tu sĩ mặc áo bào trắng bông bông đang ngự kiếm phá không đến.

Đám tu sĩ này cũng phát hiện ra Lệnh Hồ, nhưng xung quanh Lệnh Hồ cũng không có mình hắn, mà còn có rất nhiều tán tu cũng đang đứng ở trên không trung quan sát.

Bọn tu sĩ này đưa thần niệm quét qua đám người Lệnh Hồ, phát hiện đây chỉ là những tán tu Kết Đan kỳ thì không chú ý nữa, lập tức chuyển hướng sang đám tu sĩ phái Thanh Thành Cổ Bất Cô.

Mà bọn người Cổ Bất Cô thấy mấy tu sĩ này thì sắc mặt không khỏi biến đổi:

- Côn Luân kiếm tông!

Đám người đệ tử Côn Luân này, nam có nữ có. Khí chất ai nấy đều phi phàm, tướng mạo tuấn mỹ, nhưng trên mặt lại phủ một tầng băng sương giá lạnh.

Tổng cộng có tất cả mười tám tu sĩ Côn Luân, trong đó lại có đến mười bảy người là Nguyên Anh hậu kỳ, còn người cầm đầu có tu vi Xuất Khiếu sơ kỳ.

- Chư vị phái Thanh Thành, chỉ cần lưu lại nguyên thể vật chí linh là các người có thể rời đi!

Nam tử cầm đầu mặc một bộ áo bào trắng phiêu dật xuất trần, vô cùng tuấn mỹ.

- Tại hạ là đại đệ tử Cổ Bất Cô của phái Thanh Thành, ra mắt chư vị sư huynh Côn Luân!

Cổ Bất Cô nghe mấy lời này thì không khỏi nhớ tới cảnh mình đối đãi với bọn người Cổ Kiếm tông. Trớ trêu thay, chính mình lại đang thương thức cảnh tượng đó rồi.

Đám người đệ tử Côn Luân không hề đáp lại, ánh mắt vẫn nhìn đám người Cổ Bất Cô một cách lạnh lùng.

Cổ Bất Cô cười khổ, nói:

- Cho dù chư vị có tin hay không thì phái Thanh Thành ta cũng không nhận được nguyên thể vật chí linh. Mới vừa rồi, chúng ta cũng lầm tưởng là tu sĩ Cổ Kiếm tông lấy được nguyên thể vật chí linh từ tay Hạo Hư đạo trưởng, không tiếc cùng bọn họ khai chiến. Cuối cùng đã tổn hao mấy vị sư đệ, nhưng sau khi kiểm tra túi trữ vật thì lại không thấy nguyên thể vật chí linh đâu cả.

Tình thế lúc này là đám người Côn Luân người đông thế mạnh, cho dù tính tình Cổ Bất Cô vốn kiêu ngạo, nhưng lúc nói chuyện cũng không khỏi thu liễm lại, bộ dáng ủy khuất vô cùng.

Tu Tiên giới chính là như vậy, mạnh còn yếu mất. Có những người chỉ vì tham lam kỳ trân dị bảo mà dẫn đến kết quả là đạo hạnh mấy trăm năm, thậm chí là cả ngàn năm mất hết, hồn phi phách tán.

Mới vừa rồi, phái Thanh Thành vì nguyên thể vật chí linh mà không chút do dự giết hết đám tu sĩ Cổ Kiếm tông. Bởi vì, đám người phái Thanh Thành mạnh hơn, mà nay, thực lực tu sĩ phái Thanh Thành đại tổn, mà đám người Côn Luân kiếm tông tới đây có thực lực mạnh hơn rất nhiều. Nếu như cần thiết, thì chắc chắn phái Côn Luân sẽ giết người để đoạt bảo!

Người giết người, lại có người khác giết người!

Đây chính là quy tắc mạnh còn yếu mất của Tu Tiên giới!

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie.com/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie.com/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tung Tích

Trong mười đại môn phái tu tiên của Hoa Nam châu, môn phái đứng đầu chính là Cực Lạc cung ở Cực Lạc sơn mạch; Tây Huyền tự ở Tây Thổ sơn mạch xếp hạng thứ hai; Côn Luân kiếm tông đứng hàng thứ ba; Nguyên Ma giáo ở Thọ Sơn sơn mạch xếp hạng thứ tư; Hoa Nghiêm tông ở Hoa Sơn sơn mạch xếp hạng thứ năm; phái Thanh Thành đứng hàng thứ sáu; liên minh tán tu ở Hoàn Hình sơn mạch xếp hạng thứ bảy; Cổ Kiếm tông xếp hạng thứ tám; Chân Võ đạo cùng Ngọc Thanh quán của Tần Lĩnh sơn mạch xếp hạng thứ chín và thứ mười.

Hầu hết các môn phái đều hướng về tu chân, chỉ riêng Nguyên Ma giáo chính là Tu Ma giả, còn Chân Võ đạo lại đi theo con đường vũ tu.

Về phần Yêu Lâm sơn mạch thì yêu thú bên trong vô cùng cường đại, cũng có không ít yêu tu. Nhưng mà, người tu tiên trước giờ đều rất xem thường yêu vật, ngay cả những yêu thú có tu vi ngang cấp hay hơn thì người tu tiên đều không xem họ vào đâu, coi như là không đáng thừa nhận.

Mà bản thân các yêu thú cùng yêu tu dường như cũng không muốn phân tranh cái hư danh này với người tu tiên làm gì cả.

Trong mười đại môn phái đó, hiển nhiên Côn Luân kiếm tông đứng hàng thứ ba mạnh hơn phái Thanh Thành xếp hạng thứ sáu rất nhiều. Cho nên, nếu như thật sự phải chiến đấu thì các tu sĩ phái Côn Luân này không hề do dự chút nào trong việc giết các tu sĩ phái Thanh Thành cả.

Hiển nhiên Cổ Bất Cô cũng hiểu rõ điều này, nên mới tỏ ra yếu thế.

Nếu như Cổ Kiếm tông mà hấn giết ban này là Côn Luân kiếm tông thì tuyệt đối Cổ Bất Cô sẽ vô cùng cố kỵ, không dám ra tay giết hết. Dù sao đi nữa, Côn Luân kiếm tông mạnh hơn phái Thanh Thành rất nhiều, một khi hấn ra tay thì phải nghĩ đến hậu quả sau đó.

Ngay lúc hết sức căng thẳng thì Cổ Bất Cô nói:

- Nếu như chư vị sư huynh Côn Luân không tin thì không còn biện pháp nào cả. Nhưng mà, có câu này ta phải nói trước, lúc chúng ta giết bọn tu sĩ Cổ Kiếm tông thì Độ Hư sư bá cũng đang chạy tới rồi, tuy Độ Hư sư bá lúc này không có ở đây nhưng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Tuy chư vị sư huynh có thể ép được bọn ta lúc này, nhưng không biết có chịu được lửa giận của Độ Hư sư bá không?

- Người đang uy hiếp chúng ta?

Nam tử cầm đầu phái Côn Luân lãnh đạm nói.

- Không dám!

Cổ Bất Cô lúc này cũng đứng thẳng lên. Đã nói tới nước này rồi, chiến hay không chiến thì bọn họ cũng phải tiếp nhận.

Nam tử cầm đầu lạnh lùng nói:

- Bọn ta hiển nhiên rất tôn kính tiền bối Độ Hư của quý phái, nhưng Côn Luân kiếm tông ta cũng rất cần vật chí linh, cho dù tiền bối Độ Hư có ở đây thì thái độ của bọn ta vẫn là như thế! Nếu như các người đã không chịu giao ra thì chỉ còn cách chúng ta tự lấy thôi, đắc tội!

Nói xong câu này, vị nam tử có tu vi Xuất Khiếu sơ kỳ vung tay lên, ngay lập mười bảy vị sư đệ ở sau hắn cũng phân tán ra, bao vây toàn bộ tu sĩ phái Thanh Thành ở bên trong, sát khí vô cùng! Phi kiếm cũng được bọn họ đưa ra, tuy còn chưa chiến đấu nhưng kiếm khí đã bao phủ khắp nơi rồi.

Thân là đệ tử Côn Luân kiếm tông, bốn mạng pháp bảo của mỗi tu sĩ đều là phi kiếm. Cho dù là pháp thuật mạnh nhất thì cũng dùng phi kiếm để đánh lui kẻ địch.

- Đúng vậy sao? Chẳng lẽ lão phu có ở đây thì bọn tiểu bối các người cũng dám động thủ?

Bỗng nhiên có một âm thanh lạnh lẽo phá không truyền đến, đồng thời cũng có một cỗ thần niệm mạnh mẽ của tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ cuốn tới!

Mười tám tu sĩ phái Côn Luân đồng thời hét lên thất thanh, sắc mặt cả đám trắng bệch ra, khóc miệng cũng chảy máu ra. Hiển nhiên, chỉ trong khoảng khắc thôi, nhưng bọn họ đã bị thần niệm của Độ Hư gây nên thương tích.

Còn vị tu sĩ Xuất Khiếu kỳ kia lúc này trông uể oải vô cùng, ngay cả làn da cũng chuyển sang màu vàng. Hắn là người bị thương tổn nhiều nhất!

Dù sao chênh lệch giữa Xuất Khiếu sơ kỳ cùng với Hợp Thể hậu kỳ là quá lớn, giống như là trời với đất vậy. Nếu như Độ Hư muốn thì trong giây lát thôi là đã có thể giết chết toàn bộ bọn họ.

Nghe thấy âm thanh của Độ Hư, Cổ Bất Cô cùng với mấy người phái Thanh Thành vô cùng mừng rỡ. Không ngờ vừa mới nhắc thì Độ Hư đã xuất hiện rồi.

Âm thanh của Độ Hư còn chưa dứt thì thân ảnh hắn đã xuất hiện trong sân rồi. Người hắn mặc một bộ đạo bào màu đen, tóc được bó lên cao, khuôn mặt âm lãnh không thể nào biết buồn hay vui gì, đôi mắt lại sâu rộng như biển cả, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Mấy người phái Côn Luân vừa rồi còn khí thế lớn lao, nhưng giờ phút này không hề dám lớn lối gì nữa.

Quả thật là phái Côn Luân mạnh hơn Thanh Thành rất nhiều, nhưng đứng trước một vị cường giả có thể dễ dàng giết chết bọn họ, thì họ cũng phải thu liễm mình lại.

Còn Độ Hư thì sao? Sau khi xuất chiêu dạy dỗ một lần thì hắn không làm gì nữa. Bởi vì Độ Hư cũng được tính là trưởng bối của mấy người này, trưởng bối xuất thủ dạy dỗ tiểu bối một chút còn không bị tính là chuyện gì cả, nhưng nếu đánh chết thì lại là chuyện khác.

Huống chi, Côn Luân kiếm tông không phải là môn phái nhỏ để trêu gì đâu. Mặc dù tu vi của Độ Hư hiện giờ là Hợp Thể hậu kỳ, nhưng những người có tu vi như vậy là Côn Luân cũng có rất nhiều a.

- Có đoạt được nguyên thể vật chí linh hay không?

Đến bây giờ Độ Hư mới hỏi vấn đề hắn quan tâm nhất.

Cổ Bất Cô cung kính nói:

- Bẩm sư bá, không đoạt được a. Vào lúc đám người đệ tử đi đến thì các tu sĩ Cổ Kiếm tông đã đến trước một bước, nên đệ tử cùng các vị sư đệ đã chiến đấu với tu sĩ Cổ Kiếm tông. Nhưng khi kiểm tra xong túi trữ vật thì mới thấy bên Cổ Kiếm tông cũng không có đoạt được, không biết là ai đã nhanh chân tới trước rồi...

Nghe thấy như vậy thì sắc mặt Độ Hư âm trầm lại, trong lòng tương đối không vui.

Mãi hơn ba năm thì tên Hạo Hư đạo trưởng mới lộ ra sơ hở, bị người khác phát hiện tung tích, không ngờ bị người khác nhanh chân rồi.

Mười tám tên đệ tử phái Côn Luân cũng thừa dịp này yên lặng rời đi. Độ Hư tự nhiên biết, nhưng cũng không ngăn trở gì cả. Tu sĩ Côn Luân kiếm tông tự thức rời đi đã là tốt nhất rồi, Độ Hư sao có thể làm khó được?

Ngay lúc Độ Hư đang thất vọng cực kỳ thì bỗng nhiên có một cỗ linh khí cường liệt ở hướng tây bắc dâng lên. Cỗ linh khí này vô cùng thuần khiết, tất nhiên không phải là linh khí trong thiên địa dao động...chính là khí tức của vật chí linh!

Tuy nhiên, cỗ linh khí này chỉ xuất hiện trong thoáng chốc đã biến mất rồi. Nhưng đối với tu sĩ cấp cao như Độ Hư thì thoáng chốc đó đã quá đủ rồi.

Trên mặt Độ Hư lộ vẻ mừng như điên, cả người trong nháy mắt đã ở bên ngoài đến ngàn mét. Lóe thêm một cái nữa đã biến mất luôn, hắn đang sử dụng thuật thuần di.

Người tu tiên sau khi kết Anh thành công, sẽ có một loại năng lực thuần di. Nhưng mà, tu sĩ Nguyên Anh kỳ nhiều lắm chỉ thuần di được một trăm mét mà thôi, hơn nữa, không thể nào khống chế phương hướng được.

Khi đạt đến Xuất Khiếu kỳ thì khoảng cách thuần di sẽ đạt tới hai trăm thước, có thể điều chỉnh phương hướng di động, nhưng tỷ lệ thành công không cao.

Đến cảnh giới Phân Thần kỳ thì khoảng cách đã đạt đến năm trăm thước, có thể hoàn toàn theo ý nguyện điều chỉnh phương hướng. Nhưng số lần sử dụng lại có hạn, dù sao việc thuần di làm cho tu sĩ tổn hao chân nguyên linh lực cùng tinh thần lực rất nhiều.

Một khi đạt đến Hợp Thể kỳ thì khoảng cách đạt tới được một ngàn thước. Mà lúc này, nguyên thần của người tu sĩ đã thành, còn bản thân việc thuần di lại hao tổn lực lượng nguyên thần. Nguyên thần càng cường đại thì càng sử dụng thuần di được nhiều.

Độ Hư đứng trệ ở cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ đã nhiều năm, nguyên thần tự nhiên rất cường đại. Chỉ mới thoáng chốc thôi, nhưng đã vượt quá mấy ngàn dặm rồi.

Mười lăm tên tu sĩ phái Thanh Thành cũng vội nhảy lên phi kiếm, nhanh chóng đi đến phương hướng mà vật chí linh vừa mới lộ khí tức. Ngay cả mười tám tên tu sĩ Côn Luân kiếm tông cũng vội vàng thay đổi phương hướng, bay theo.

Hầu như những người nhận ra được khí tức của vật chí linh đều rớt rít chen chúc bay theo, nhưng chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là Lệnh Hồ.

Chỉ trong nháy mắt thôi, Tiên Nhai thị đã không còn bóng người nào. Ngay cả những tên tu sĩ Kết Đan kỳ vừa rồi mới ở ngoài quan sát cuộc chiến cũng không nhìn được lòng tham, mà ngược lại đi về phía vật chí linh lộ ra khí tức, hồn nhiên không hề suy nghĩ rằng chỉ dựa vào tu vi của bọn họ thì sao có thể đoạt được kỳ trân dị bảo như thế?

Cho dù có may mắn lấy được thì sợ rằng kết quả cũng là táng mạng trong tay người khác.

Tuy Lệnh Hồ có thực lực, nhưng hắn cũng không muốn đi xem náo nhiệt đó, hắn không hề có hứng thú gì với vật chí linh cả.

Cái hắn muốn làm bây giờ chính là làm cho bụng mình no nê, thoải mái tắm một cái rồi lăn ra ngủ.

Ba năm sống ở trong hố sâu Hỏa tuyệt chi địa, kiên nhẫn hứng chịu đau khổ là vô cùng khó khăn, nhưng đó cũng là một cách rèn luyện bản thân, nên chưa lúc nào hắn buông lỏng cả. Mà nay, tình khí Hỏa tuyệt chi địa đã thành rồi, cũng nên để cho linh hồn cùng tinh thể nghỉ ngơi một phen.

Mặc dù vừa rồi trận kịch chiến giữa hai phái chỉ diễn ra trên bầu trời, không hề lan tràn đến phố xá bên dưới. Nhưng những phạm nhân bán hàng ở dưới nhìn thấy vẫn kinh sợ không thôi, qua việc vừa rồi thì họ càng kính phục người tu tiên hơn.

Dù sao, việc đại chiến giữa các tu sĩ vừa rồi trên bầu trời Tiên Nhai thị chính là phát sinh ngay trước mắt bọn họ.

Thiên lôi địa hỏa, kiếm khí tung hoành, pháp bảo phi kiếm, linh quang mê ly...tu sĩ không cẩn thận một chút thì đã bị chém chết, hồn phi phách tán, biến thành tro bụi.

Xem ra, những người tu tiên vốn có tướng mạo đài hoàng thường ngày, nhưng một khi xảy ra đại chiến thì còn lãnh khốc vô tình hơn những người phạm nhân chiến đấu rất nhiều.

Lệnh Hồ tùy tiện lựa chọn một tử lâu đi vào. Người phục vụ thấy hắn thì thái độ vô cùng tốt, lúc phục vụ cũng cung kính hơn trước rất nhiều, rất là cẩn thận.

Lệnh Hồ thấy vậy thì cũng không khách khí, thoải mái ăn những món ngon nhất và tận tình thưởng thức rượu ở đây.

Không lâu sau, những tu sĩ Kết Đan kỳ quan sát trận chiến ban nãy cùng với Lệnh Hồ đã trở lại, họ cũng vào tử lâu này. Sau khi ăn một chút thức ăn nhẹ cùng mỹ tửu xong thì họ mới lắc đầu, cảm thán không thôi.

- May mà lần này có Trương đạo hữu tâm thần kiên định, không tham si vọng tưởng, nhanh chóng thanh tịnh bọn ta lại. Nếu không...à, chỉ dựa vào mấy tên tu sĩ Kết Đan kỳ chúng ta mà vọng tưởng đoạt bảo được trong các tu sĩ cấp cao thì đúng là tự chui đầu vào chỗ chết mà. Đáng tiếc là La đạo hữu cùng Cao đạo hữu tham niệm quá sâu, cho dù chúng ta khuyên thế nào thì cũng không quay lại. Cũng không biết là ngày sau còn gặp lại hay không?

- Mỗi người đều có duyên phận khác nhau, không thể nào cưỡng cầu được. Chúng ta đã cố hết sức rồi, bọn họ không nghe thì khuyên bảo thế nào cũng vô dụng thôi!

- Trương đạo hữu, nghe nói lão Hạo Hư kia luôn ẩn giấu ở trong Tề Phổ quốc, trong suốt ba năm qua không có tìm thấy được hắn. Nhưng không biết...vì sao mà bị lộ tung tích vậy?

Vị tu sĩ được gọi là Trương đạo hữu kia cũng lắc đầu không thôi:

- Vì có chút chuyện nên mấy ngày qua ta mới tới nơi này. Nhắc tới cũng đúng người rồi đó, đúng là ta có biết chút chuyện về lão tặc Hạo Hư...

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Độ Hư

Hai người đồng bạn nghe vậy thì vội vàng im lặng, còn Lệnh Hồ đang ăn uống cũng không khỏi đưa mắt nhìn qua nghe lén.

Tu sĩ họ Trương nói:

- Nghe nói lão đạo Hạo Hư kia một lòng ẩn nặc trong phùng thị, vì để che giấu thân phận, hẳn chẳng những bỏ đi đạo bào mà còn cưới một nữ tử phạm trần làm vợ, làm cho những người đi tìm hắn không phát hiện được gì cả. Nhưng cũng vì nữ tử phạm trần này mà mọi sự tính toán của hắn đã bị đổ vỡ đó...

Nói đến đây, người này cố ý dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nghe nói phu nhân của hắn cùng một vài khuê hữu* đánh cuộc là sẽ dẫn vào tửu lâu mời khách, nhưng tửu lâu đó được mở ra dành cho người tu tiên, làm sao để cho mấy nữ tử phạm tục vào được chứ? Không ngờ rằng tính tình của phu nhân lão đạo Hạo Hư cũng quá cường liệt đi, nói rằng tuy nàng không phải là người tu tiên, nhưng cũng là thê tử người tu tiên, còn lấy ra một khối linh thạch để làm chứng. Vì sự ồn ào đó mà khiến cho mấy tu sĩ trong tửu lâu chú ý, ta lúc ấy cũng có chút buồn bực: Người tu tiên lấy thê tử thì cũng không nói gì, dù sao có rất nhiều người tu tiên cũng có đạo lữ, nhưng tại sao lại cưới một nữ tử tục tần như thế, không khỏi làm cho người khác phải hồ nghi đó? Ta cũng chỉ kinh ngạc vậy thôi, nên không có hỏi tiếp nữa. Nhưng mà, hành động của nữ tử đó đã làm cho vài đạo hữu khác hứng thú, sau đó liền mời các nữ tử đó cùng vào.

Nói tới đây thì mọi người đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

Thê tử người phạm của Hạo Hư không thể giữ miệng được, tự nhiên rất dễ để cho các tu sĩ có mưu đồ kia thăm dò. Mặc dù nữ tử đó không biết thân phận chân chính của trượng phu mình, nhưng chần gối nhiều năm nên cũng biết trượng phu mình là một người tu tiên thật sự. Người này cũng từng hỏi qua trượng phu của mình là một người tu tiên có thân có phận như thế sao không làm, mà lại đi làm một phạm phu tục tử bình thường như thế?

Tất nhiên là nữ tử này không hiểu sự tàn khốc của Tu Tiên giới, nên sau khi biết được thân phận của Hạo Hư thì luôn muốn hướng tới phú quý, muốn làm một quý tộc, làm cho người khác phải kính ngưỡng.

Nếu như Hạo Hư chỉ là một người phạm tục thì nữ tử này cũng không có suy nghĩ như vậy, nhưng thân phận người tu tiên của Hạo Hư đúng là phải làm cho người khác phải kính sợ, nên nàng ta mới có ý nghĩ như thế.

Và cũng vì thê tử phạm tục của mình, mà Hạo Hư mới bị các tu sĩ khác phát hiện tung tích.

Sau khi biết tin tức Hạo Hư lẫn trốn trong phùng thị tại Tề Phổ quốc, những tu sĩ biết tin tức kia lập tức trở thành người báo tin, nhanh chóng đi thông báo cho các đại môn phái tu tiên để lấy tiền thưởng.

Các tu sĩ Cổ Kiếm tông lúc đó đang ở gần chỗ của Hạo Hư, sau khi nhận được tin tức liền chạy đến. Không ngờ rằng Hạo Hư đã bị giết từ trước, sau đó người của phái Thanh Thành cũng vừa vận tiến đến, một cuộc đại chiến cũng vì thế mà xảy ra.

Ngay cả vật chí linh cũng chưa từng thấy, nhưng những tên tu sĩ Cổ Kiếm tông này đã phải trả giá vì lòng tham của mình.

- Cũng không biết cuối cùng là ai đã lấy đi vật chí linh? Nhưng sao lại không cẩn thận để cho vật chí linh lộ ra khí tức? Xem ra đây cũng là một người vô phúc!

Tu sĩ họ Trương cảm khái nói.

Hai người khác nghe vậy cũng trầm mặc suy nghĩ. Sau đó liền phát hiện có một người tu sĩ Kết Đan trung kỳ đang ngồi ở bên cạnh, trên bàn của người này bày rất nhiều món ăn ngon.

Bọn họ thấy thế lập tức chú ý đến, dù sao tu sĩ có vóc dáng khôi ngô, lưng đeo cự kiếm như Lệnh Hồ quả thật rất dễ khiến người khác chú ý. Cũng may là ba người tu sĩ này không biết gì về Lệnh Hồ cả, nếu không chắc sẽ rước họa vào thân.

Sau khi ăn xong các món ăn ngon trên bàn thì Lệnh Hồ vỗ vỗ cái bụng căng tròn của mình. Thực tế là bụng của Lệnh Hồ cũng không có phồng lên như vậy, tuy ăn nhiều đồ ăn nhưng đã sớm bị hắn dùng linh lực tiêu giải đi hết.

Hắn làm theo như kế hoạch của mình, sau khi ăn uống no nê xong liền lên căn phòng đã dặn tiểu nhị chuẩn bị từ trước. Tắm rửa thoải mái xong liền lên giường nằm ngủ.

Một giấc ngủ này của Lệnh Hồ kéo dài đến ba ngày. Mà trong ba ngày này, đã có chuyện long trời lở đất xảy ra, nhưng không phải là hắn mà chính là Tu Tiên giới!

Còn nguyên nhân gây ra chuyện này, vẫn chính là vật chí linh kia!

Nói tới hôm đó, sau khi tung tích Hạo Hư bị thê tử người phạm của mình vô ý tiết lộ, tin tức liền bị tán tu Nguyên Anh trung kỳ Tầm Thanh Khách biết được.

Tầm Thanh Khách không phải là tên thật của người này, chỉ là ngoại hiệu của hắn mà thôi. Hắn có ngoại hiệu như vậy bởi vì hắn là một người chuyên tới các rừng rậm tìm kiếm thiên tài địa bảo, cung cấp cho các tu sĩ luyện đan để đổi lấy linh đan.

Mà thiên tài địa bảo không chỉ có trong các khu rừng rậm cổ lão, thỉnh thoảng cũng có thể phát hiện được ở các Tiên Nhai thị, thậm chí còn có thể phát hiện ở các tiệm dược phổ phạm nhân nữa. Ngày hôm đó, Tầm Thanh Khách vừa lúc tới Tề Phổ quốc này, sau khi tìm kiếm một hồi ở Tiên Nhai thị cùng

phường thị người phạm một hồi thì nghe được tin tức của Hạo Hư.

Vào lúc những người tu tiên khác bận rộn đi báo tin cho các đại môn phái để thu lấy tiền thưởng thì Tầm Thanh Khách đã tới trước tìm Hạo Hư. Dưới sự uy hiếp của hắn, Hạo Hư đã phải ngoan ngoãn giao ra nguyên thể vật chí linh đang bị phong ấn kia.

Việc làm kế tiếp của Tầm Thanh Khách như thế nào thì ai cũng đoán được: Hạo Hư bị diệt khẩu, Tầm Thanh Khách rời khỏi hiện trường.

Tầm Thanh Khách cũng là người có tâm cơ, hắn không hề giết Hạo Hư ngay mà để cho Hạo Hư kéo dài một chút tàn khí, vừa vặn để cho người khác chạy tới. Ngay sau đó thì các tu sĩ Cổ Kiếm tông chạy tới, còn Tầm Thanh Khách thì đã biến mất hẳn.

Nhưng điều làm cho Tầm Thanh Khách không ngờ là lão đạo Hạo Hư cũng đã lưu lại một hậu chiêu. Người này biết sau khi mình giao ra nguyên thể vật chí linh bị phong ấn thì hắn phải bị giết đi, nên ngay vào thời điểm giao cho Tầm Thanh Khách, Hạo Hư đã len lén phá giải một chút phong ấn, nhưng Tầm Thanh Khách không phát hiện được gì cả.

Túi trữ vật vốn không thể cất chứa những vật có sinh mạng, nhưng nếu phong ấn nguyên thể vật chí linh xong rồi bỏ vào trong Phong Linh bình thì có thể cất vào trong túi trữ vật.

Tầm Thanh Khách vội vã rời khỏi Tề Phổ quốc. Vì không muốn để cho người khác chú ý đến mình, nên hắn cố ý chậm rãi đi, sau đó ghé qua trong rừng, bày ra bộ dáng như đang đi tìm kiếm thảo dược vậy.

Nhưng mà cho dù tính toán thế nào thì cũng không ngờ vẫn bị lộ ra sơ hở.

Vào lúc hắn đang đi trong rừng thì bỗng nhiên phát hiện khí tức của Phong Linh bình trong túi trữ vật trở nên hỗn loạn. Tầm Thanh Khách quá kinh hãi, vội vàng lấy ra Phong Linh bình, quả nhiên phát hiện phong ấn bên trong đã buông lỏng, chỉ còn cách đánh vào pháp quyết phong ấn mới thì mới được. Nhưng mà, nếu như muốn tạo phong ấn mới thì phải bỏ đi phong ấn cũ. Tuy nhiên, nếu bỏ đi phong ấn cũ thì khí tức của vật chí linh sẽ bị lộ ra ngay, nhưng nếu không bỏ đi thì một khi phong ấn bị phá hỏng hoàn toàn thì khí tức của vật chí linh vẫn bị lộ ra như cũ.

Tầm Thanh Khách may mắn lắm mới được nguyên thể của vật chí linh, thiên địa kỳ trân đã cầm trong tay rồi nên Tầm Thanh Khách tự nhiên sẽ không buông tha cho. Hắn dứt khoát xóa đi phong ấn cũ, sau đó đánh lên một đạo phong ấn mới, đem Phong Linh bình để lại trong túi trữ vật.

Nhưng chỉ ngay giây khắc đó thôi, khí tức của nguyên thể tinh linh vẫn bị lộ ra ngoài rồi.

Tầm Thanh Khách bắt đầu chạy trốn, sau khi ra khỏi địa phương ban nãy được mười dặm thì hắn ngừng lại, ổn định tâm thần rồi làm ra bộ dáng đang tầm bảo.

Rất nhanh đã có một cỗ thần niệm mạnh mẽ quét tới địa phương vừa lộ ra khí tức của vật chí linh, sau đó nhanh chóng quét qua khắp bốn phương tám hướng.

Cỗ thần niệm đó cũng phát hiện ra Tầm Thanh Khách đang trong bộ dáng tìm kiếm thiên tài địa bảo, cỗ thần niệm này chỉ hơi quét qua Tầm Thanh Khách hai lần thì đã đi sang nơi khác.

Tầm Thanh Khách tự cho rằng mưu kế của mình đã thành công, nhưng lại phát hiện cỗ thần niệm đó đã nhanh chóng quay trở lại, hơn nữa còn khóa chặt mình.

Tầm Thanh Khách kinh hãi vô cùng, hắn biết mình đã bị hoài nghi, hơn nữa còn bị hoài nghi rất nặng nữa.

- Trốn!

Theo bản năng, Tầm Thanh Khách liền hành động. Vì muốn thoát khỏi sự khóa chặt của đạo thần niệm đó, Tầm Thanh Khách chỉ còn cách sử dụng thuật di.

Nhưng với tu vi Nguyên Anh kỳ của hắn thì chỉ thuật di được trong một trăm thước, hơn nữa còn không thể điều chỉnh phương hướng được. Nhưng nếu không thuật di thì sẽ không thể nào thoát được sự khóa chặt của đạo thần niệm kia, đây đã là cách duy nhất.

Với tu vi của hắn thì sao có thể trốn thoát khỏi đạo thần niệm mạnh mẽ đó kia chứ, mà chủ nhân của đạo thần niệm này đúng là người đầu tiên cảm ứng được khí tức của vật chí linh, sau đó vội vã thuật di đi trước - Độ Hư.

Tuy nhiên, không phải chỉ có một mình Độ Hư là cảm ứng được khí tức của vật chí linh.

Thật ra, sau khi tung tích của lão đạo Hạo Hư bị các tu sĩ kia truyền lại cho các đại môn phái tu tiên, thì những tu sĩ cao giai có tham niệm với vật chí linh đã rí rít chạy tới Thái Biệt Sơn quan sát rồi. Đứng dịp ở phụ cận cũng có không ít tu sĩ cao giai, đặc biệt là Chân Võ đạo cùng Ngọc Thanh quán ở ngay trên Tàn Linh núi non.

Độ Hư không hề do dự giết ngay Tầm Thanh Khách, sau khi đoạt được Phong Linh bình trong túi trữ vật xong thì các đạo thần niệm khác cũng phát hiện ra hắn. Nhưng Độ Hư không hề ngu đến mức cứ ở đó đợi những tu sĩ cao giai khác tới vây giết, hắn lập tức bỏ trốn!

Một khi một tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ quyết tâm dùng thuật di để chạy trốn thì không dễ dàng bị khóa chặt lại như Tầm Thanh Khách tu vi chỉ có Nguyên Anh trung kỳ kia, trừ phi có một tu sĩ Độ Kiếp kỳ tự ra tay thì mới làm được.

Tốc độ thuận di của Độ Hư rất nhanh, chỉ trong thoáng chốc đã biến mất khỏi phạm vi quan sát của thần niệm các tu sĩ cao giai khác. Nhưng mà, tất cả tu sĩ cao giai ở đây đã biết người đoạt được nguyên thể vật chí linh chính là Độ Hư của phái Thanh Thành!

*Khuê hữu: những phu nhân thân quen trong cùng một thành.

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bàn luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thanh Thành

Rất nhanh, đã có vô số tu sĩ cao giai Hợp Thể kỳ rôi rít đi lên Thanh Thành sơn, cũng là sơn môn của Thanh Thành sơn mạch để có ít nhất một "chén canh".

Mà trong đó, lại có một người vô cùng nóng nảy, chính là Chử Đạo Luân của Côn Luân kiếm tông!

Lý do của hắn là vì Độ Hư ý lớn hiếp nhỏ, khi nhục đệ tử Côn Luân kiếm tông bọn hắn! Cho nên, phái Thanh Thành phải cấp cho Côn Luân kiếm tông một công đạo, nếu không, Côn Luân kiếm tông sẽ không bỏ qua.

Ai cũng biết đây chỉ là một cơ gây chuyện của Côn Luân kiếm tông, còn mục đích thật sự chính là vật chí linh.

Nhưng ai bảo người ta có lý do chính đáng, đúng là Độ Hư đã dùng thần niệm đã thương mười tám đệ tử của Côn Luân kiếm tông. Cho nên cái cơ của Chử Đạo Luân cũng là chính xác vô cùng, không ai phản bác gì cả.

Bất kể là vì lý do gì thì mục đích cuối cùng của các tu sĩ cao giai tới đây chỉ có một: có một chút lợi ích từ vật chí linh. Quy tắc của Tu Tiên giới chính là như thế, ai bảo lúc người lấy đi vật chí linh bị người khác phát hiện chứ.

Thật ra, nếu như dùng trực tiếp vật chí linh đó thì hiệu quả đề cao tu vi cũng tương đối mạnh, nhưng chỉ có hiệu quả đối với một người mà thôi. Nhưng nếu kết hợp với một số thiên tài địa bảo khác để luyện đan thì có thể luyện chế ra vài quả đan dược có thể đề cao tu vi đó.

Ý muốn của các tu sĩ cao giai này chính là mình có thể nhận được một miếng thần đan như vậy.

Nhưng, đến tột cùng một vật chí linh có thể luyện chế ra được mấy quả đan dược thì không ai chắc được: có thể là hai miếng, ba miếng...cũng có thể là một miếng, ai mà biết chứ?

Ai cũng biết thần đan sẽ không có nhiều, nhưng sau khi giữ lại cho tông phái mình dùng thì còn có bao nhiêu thần đan chia cho các tu sĩ cao giai ở đây. Hơn nữa, nhiều người ở đây như vậy thì phân chia như thế nào cho được cơ chứ?

Chương giáo Độ Tĩnh của phái Thanh Thành lúc này buồn rầu vô cùng, nhưng việc làm cho hắn buồn rầu không phải là việc phân phối thần đan. Nguyên nhân chính là không thể nào luyện chế thần đan được, vì Độ Hư chưa trở về phái Thanh Thành.

Nếu như người chưa trở về thì hỏi Độ Tĩnh làm sao luyện đan bây giờ, lại càng không nói đến việc phân phối cho các tu sĩ cao giai ở đây.

Nhưng những lời này của Độ Tĩnh chương giáo có ai tin tưởng chứ? Không khí ở sơn môn của phái Thanh Thành cũng vì vậy mà nhất thời khàn trương cả lên, giống như một thùng thuốc nổ chuẩn bị nổ tung lên vậy.

Con đường tu tiên có muôn vàn khó khăn. Việc tu vi tăng lên bao nhiêu đúng là dựa vào thiên phú cùng cố gắng, nhưng quan trọng hơn chính là cơ duyên.

Nếu như nói đạt tới Kết Đan kỳ chỉ cho người tu tiên cơ hội chạm tới cánh cửa tu tiên, còn Nguyên Anh kỳ là mở cánh cửa đó, thì Độ Kiếp kỳ chính là phân giới để cho người tu tiên có hi vọng chân chính chạm được tới đại đạo tu tiên, đạt được trường sanh bất tử.

Chỉ có chân chính bước vào Độ Kiếp kỳ thì mới được xem là tu tiên chân chính, còn đối với những người ở dưới thì chỉ xứng đáng gọi là tu chân mà thôi.

Mà cả Tu Tiên giới này, những tu sĩ có thể đạt tới Độ Kiếp kỳ e rằng không quá năm mươi người! Mỗi người đều thuộc về hàng ngũ lão tổ tông các đại môn phái cả!

Một khi đạt tới cảnh giới như vậy thì đa số bọn họ đều dốc lòng tu luyện để có khả năng vượt qua thiên kiếp cả! Trừ phi là tông môn của mình có họa diệt môn, nếu không, bọn họ tuyệt sẽ không xuất thủ tham dự...đây cũng là ước định của các tu sĩ Độ Kiếp kỳ với nhau!

Đối với bọn họ thì mục tiêu đạt đến tiên đạo chân chính mới là quan trọng nhất.

Độ Kiếp kỳ đúng là một ranh giới đích thật, một khi bước vào đó thì coi như người đã thoát khỏi sự hỗn loạn của Tu Tiên giới, đạt được sự tiềm tu an tĩnh chân chính.

Vì vậy, các tu sĩ Hợp Thể kỳ luôn cố gắng nắm lấy cơ duyên của mình. Mà trên thực tế, cho dù cơ duyên đó là của người khác thì họ cũng muốn cướp giật nó đi.

Cho nên, những lời nói của Độ Tình chương giáo phái Thanh Thành không hề có ai tin cả, cho dù nó có là sự thật!

Có thể nói tình cảnh của phái Thanh Thành lúc này là vô cùng hỗn loạn, mà bản thân Độ Hư nhận được vật chí linh không biết đã ẩn núp ở đâu.

Dĩ nhiên, những tu sĩ khác cũng không phải là người ngu ngốc. Một mặt họ cho người của mình tạo áp lực cho phái Thanh Thành, mặt khác, có rất nhiều tu sĩ cao giai chạy tới Vân Mộng sơn.

Phái Thanh Thành người đứng là đã nhận được nguyên thể vật chí linh, nhưng người phái chạy đến Vân Mộng sơn để lấy luôn bản thể mới được. Vậy thì chúng ta sẽ có thù ở chỗ này, chỉ cần người tới thì đừng có hi vọng ôm lấy một mình. Muốn lấy bản thể cũng được, chỉ cần...phân cho chúng ta một chút lợi ích!

Trải qua mấy phen đại chiến làm cho nguyên khí phái Thanh Thành tổn thương nặng nề, có rất nhiều đệ tử tông môn hận Độ Hư đến nghiêng răng. Vốn Độ Hư có uy vọng rất cao trong tông môn, nhưng thoáng chốc đã không còn gì cả.

Mà Hoa Nghiêm tông vốn không hề hòa thuận gì với phái Thanh Thành cũng không bỏ qua cơ hội này, Mã Đức Hoa của Khảm Nhất phong cùng với Kiều Xung của Ly Cửu phong đều xông lên Thanh Thành sơn, cùng với các tu sĩ cao giai khác tạo áp lực cho phái Thanh Thành.

Còn ở Vân Mộng sơn thì có thể nói tu sĩ của Hoa Nghiêm tông là đông nhất, vì Vân Mộng sơn chính là lãnh địa của Hoa Nghiêm tông.

Sau khi Lệnh Hồ tỉnh ngủ lại, nghe được những tin tức này thì rung động không thôi.

- Chỉ một vật chí linh nho nhỏ mà đã gây nên sóng gió như vậy? Nếu như bọn người này biết ở Vân Mộng sơn có đến ba vật chí linh chứ không phải một, thì không phải là muốn lật cả ngọn núi đó lên đi?

Lệnh Hồ lắc đầu cảm khái, cực kỳ khinh bỉ cái gọi là tu sĩ cao giai này!

Lệnh Hồ hoàn toàn không hề suy nghĩ rằng những việc này toàn là do hắn gây nên.

Sau khi ngủ say ba ngày thì tinh thần của Lệnh Hồ đã hoàn toàn thanh tỉnh lại, hắn bắt đầu suy nghĩ đến quá trình rèn luyện tiếp theo của mình. Giai đoạn thứ nhất hấp thu tinh khí của Hỏa tuyệt chi địa đã hoàn thành, như vậy, việc kế tiếp chính là tiến hành giai đoạn thứ hai.

Lần này, Lệnh Hồ phải tìm cho được Kim tuyệt chi địa khắc với Hỏa tuyệt chi địa.

Cho dù so sánh với các tu sĩ khác thì thân thể của Lệnh Hồ bây giờ đã rất cường đại, nhưng đối mặt với những lực lượng tinh hoa của thiên địa vẫn rất yếu ớt. Hắn chỉ có thể tìm kiếm Kim tuyệt chi địa khắc với Hỏa tuyệt chi địa, rồi dùng tinh khí của Hỏa tuyệt để kìm chế tinh khí của Kim tuyệt thì mới được. Nếu không, thân thể Lệnh Hồ sẽ không thể nào đồng thời thừa nhận được sự rèn luyện của cả hai loại tinh hoa Ngũ Hành rèn luyện, chứ đừng nói chi đến việc tìm kiếm Mộc tuyệt tương sinh với Hỏa tuyệt, hắn mà tìm đến Mộc tuyệt thì kết quả chỉ có một mà thôi, chết!

Vì thế, mục tiêu tiếp theo của Lệnh Hồ chính là tìm kiếm Kim tuyệt chi địa.

Việc tu luyện thân thể cũng giống như một cơ duyên. Khi cơ duyên tới thì mọi chuyện như nước chảy thành sông. Cho nên, Lệnh Hồ cũng không có chú tâm quá mức đến việc có tìm được Kim tuyệt hay không, hắn vẫn đi đây đó để cho tâm thái an tĩnh, sẵn tiện quan sát núi non sông nước.

Chẳng qua, cứ như vậy một thời gian thì hắn không khỏi cảm thấy có chút cô đơn cùng nhớ thương.

Thỉnh thoảng hắn vẫn có chút tưởng niệm tới sư muội Phong Vũ Nhược, nhưng cũng không biết từ khi nào tình cảm đã có chút phai nhạt. Dường như thời gian thật sự có thể giúp cho mình quên đi người khác vậy.

Lệnh Hồ cũng biết mình phải theo đuổi đại đạo, nhưng quá trình cũng này cũng quá cực khổ rồi, quá cô đơn và tịch mịch, cũng không biết phải trải qua bao nhiêu năm tháng nữa.

Sau khi tu tiên được mấy chục năm, Lệnh Hồ mới biết rằng trong tâm của mình cũng xuất hiện nhu tình, nó cũng đâm chồi nảy lộc, rồi đến lúc khô héo lụi tàn đi.

Giờ phút này, ánh trăng sáng đang bao phủ cả một bầu trời, một vùng núi rừng thần bí đang được ánh trăng mờ lung thấp sáng lên, hết sức mỹ lệ.

Sâu trong rừng rậm đó có thể thấy được từng con dã thú đang ở bên hồ nước, hoặc ở vách đá, hoặc ở đại thụ lừng lững an tường ngồi xếp bằng lại, hấp thu tinh hoa của ánh trăng.

Khu rừng này có tên gọi là Đan Bích sơn, chính là một ngọn núi bình thường nhất trong Yêu Lâm sơn mạch, xung quanh ở đây chỉ có những dã thú bình thường thôi.

Còn về phần những yêu thú hoặc yêu tu có thực lực mạnh mẽ thì chúng nó đều ở sâu trong Yêu Lâm sơn mạch, còn khoảng mười vạn dặm ở ngoài chỉ có những dã thú bình thường mà thôi. Tuy cũng có yêu tu nhưng số lượng vô cùng thưa thớt.

Mà nay lại đang có một chuyện lạ xảy ra ở khu vực này, vốn những dã thú bình thường nhất cũng đang bắt đầu biến dị! Hơn nữa, không chỉ là một số lượng nhỏ, mà bao gồm vô số sinh vật lớn nhỏ, kể cả những con côn trùng không hề có trí khôn sâu trong lòng đất cũng có hiện tượng như vậy.

Một cổ thần niệm vô cùng khổng lồ đang yên lặng quét qua khu vực mười vạn dặm này, không hề làm kinh động bất kỳ sinh linh nào ở đây cả.

Cổ thần niệm này vô tình phát hiện được cảnh tượng lạ này thì không khỏi chậm rãi thu hồi những thần niệm đang được phân tán ở nơi khác lại, tò mò quan sát khu vực này.

Chỉ trong thoáng chốc thôi, thần niệm này đã phân tán ra từng góc ở trong khu vực, phát hiện ra có vô số sinh vật đang lặng lẽ hấp thu tinh hoa ánh trăng, ngay cả con cá trong nước cũng hiện lên trên mặt nước để hấp thu.

Đây là một giải đất vô cùng thần kỳ, tất cả cũng xảy ra hết sức tự nhiên. Dường như vào giây phút này, việc hấp thu tinh hoa ánh trăng để mở ra linh trí đã trở thành một bản năng của tất cả sinh linh vậy...

Việc thần kỳ như vậy đã phát sinh như thế nào vậy?

Cổ thần niệm này vô cùng tò mò, hẳn khẽ đưa thần niệm quét qua từng góc nhỏ trong khu vực này nhưng không hề có phát hiện gì cả.

Bình thường mỗi một tòa núi đều có thác nước chảy xuống cả, tất nhiên là Đan Bích sơn rộng lớn như vậy cũng có. Nhưng điều lạ là ở đây lại có đến tám thác nước cùng chảy xuống, hơn nữa còn phân ra ở tám hướng... dường như có ẩn hàm phương vị của bát quái vậy.

Vốn cổ thần niệm này không hề chú ý tới những thác nước này, nhưng có một việc lại hấp dẫn sự chú ý của hắn: Đó là ở phương hướng đông bắc đang có một con chồn bạc đang ngồi xếp bằng hấp thu tinh hoa ánh trăng trên một khối đá cao bên cạnh thác nước.

Khi chú ý tới con chồn bạc này thì cổ thần niệm đó cũng phát hiện bên cạnh những thác nước khác cũng có một sinh vật đang nằm hoặc xếp bằng trên một khối đá cao làm động tác tương tự.

Cẩn thận phát hiện một hồi thì cổ thần niệm này mới xác định được một điều: phương vị của tám thác nước được sắp xếp theo tiên thiên bát quái!

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie.com/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie.com/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bát Quái

Bát quái được chia ra thành tiên thiên cùng hậu thiên (1)

Tiên thiên bát quái: Càn nam, Khôn bắc, Cách đông, Khảm tây, Đoài đông nam, Chấn đông bắc, Tốn tây nam, Cấn tây bắc (2)

Hậu thiên bát quái: Chấn đông, Đoài tây, Cách nam, Khảm bắc, Càn tây bắc, Khôn tây nam, Cấn đông bắc, Tốn đông nam

Trong đó, bát quái lại có thuộc tính của ngũ hành:

Cần, Đoài vì kim, Cần vì thiên, Đoài vì trạch;

Chấn, Tốn vì mộc, Chấn vì lôi, Tốn vì phong;

Khôn, Cần vì thổ, Khôn vì địa, Cần vì sơn;

Cách vì hỏa;

Khâm vì thủy.

Cổ thần niệm này có thể suy tính ra tám thác nước này được sắp xếp theo tiên thiên bát quái vì các sinh vật đang ở trên các khối đá cao thân mang năm thuộc tính ngũ hành khác nhau.

Con chồn bạc ở phương vị Chấn đông bắc, thân mang thuộc tính mộc.

Tiên thiên bát quái, ở phương vị Cần nam là trời, có tính thuần dương, sinh vật nằm ở đó là một con Thiết Bối Thương Trư có thân thể khổng lồ, nanh cong sắc bén vô cùng. Có thể cảm giác được khí huyết toàn thân của nó có hồng quang tràn đầy, bên trong ẩn chứa khí tức chí dương vô cùng chắc chắn.

Tiên thiên bát quái, ở phương vị Khôn bắc là đất, có tính thuần âm, sinh vật nằm ở đó là một con cự mãng dài hơn ba mươi thước, khí huyết âm lương lạnh như sương băng, khí tức thuần âm vô cùng mãnh liệt.

Ở phương vị Cách đông là hỏa, có tính nóng như lửa, sinh vật ở đó là một con Tiêm Chủy Hồng Quán, trừ cái miệng nhọn đỏ như máu ra thì toàn thân lại có chút giống bạch hạc, ưu nhã cao quý.

Ở phương vị Khâm tây là thủy, ôn nhu như nước, sinh vật nằm ở đây là một con thỏ. Con thỏ này có đôi mắt như bảo thạch, lông tơ trắng như tuyết vậy.

Ở phương vị Đoài đông nam là kim, cứng rắn như đá. Sinh vật đang ngồi xếp bằng ở đây là một con khi lông vàng.

Ở phương vị Tốn tây nam ẩn chứa cả mộc và phong. Sinh vật nằm ở đây là một con hổ lớn vô cùng, so với Vân Mộng Bạch Hổ thì còn to hơn một bậc.

Ở phương vị Cần tây bắc ẩn chứa thổ và sơn, nhưng ở khối đá cao bên cạnh lúc này lại không có sinh vật nào cả.

Hiển nhiên, trong tám chỗ của tiên thiên bát quái ở đây còn thiếu một thú trấn giữ.

Cổ thần niệm này quan sát những sinh vật ở các phương vị bát quái khác nhau, bỗng phát hiện được một việc: linh khí trong thân thể những sinh vật này còn tinh thuần hơn rất nhiều so với các sinh vật khác trong khu rừng này.

Mà trong bảy sinh vật đó thì linh khí trong cơ thể chồn bạc cùng Hồng Quán (con cò) lại vô cùng tinh khiết, tràn đầy khí tức tự nhiên.

Cổ thần niệm vẫn lặng lẽ quan sát, sự thần kỳ của khu rừng này đã làm cho hắn tò mò vô cùng, không cách nào rời đi được. Hắn phát hiện ra rằng ngày càng có nhiều sinh vật hơn tham gia vào việc hấp thu tinh khí ánh trăng này, cả khu rừng vốn phải an tĩnh nhưng giờ phút này lại tràn đầy sức sống.

Ở trong núi rừng, có vài sinh vật nhỏ đang bị thương nặng vô cùng, cũng không biết đã bị dã thú nào gây nên vết thương như vậy, dường như đang hấp hối. Mà bản thân các sinh vật khác trong rừng đang tranh thủ hấp thu tinh khí ánh trăng, không hề có con thú nào quan tâm đến vận mệnh của những con thú nhỏ dần hấp hối này. Nhưng, dường như vận mệnh đã cho những sinh vật đang tuyệt vọng với mạng sống của mình một chút cơ duyên.

Những con thú nhỏ đang hấp hối ấy, linh trí bỗng nhiên thông suốt, ánh mắt âm thầm có chút nhìn lên ánh trăng. Bỗng nhiên có một vầng sáng trắng noãn từ trên ánh trăng ấy bắn vào sau ót nó, giúp chúng nó từ từ khôi phục thần thái lại. Không những thế, chúng nó còn ngồi dậy được, đầu hướng về ánh trăng ở trên cao kia, bắt đầu hấp thu tinh khí.

Một lúc sau, đã có một cỗ tinh khí được nó hấp thu, sau đó đổi thành trọc khí bị phun ra, vòng đi vòng lại.

Theo hành động không ngừng hấp thu tinh hoa ánh trăng, thương thế trên người những con thú này đã lành lại một cách thần kỳ, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều. Trong đó, phải nhắc đến một con tiểu cầu, vốn nó cũng bị thương nặng, nhưng sau khi hấp thu tinh khí ánh trăng xong thì không những thương thế tốt hơn, mà nồng độ linh khí hấp thu được cũng vượt xa những con thú hấp thu trước nó.

Vào thời điểm tiểu cầu hấp thu tinh khí ánh trăng đến cực hạn thì nó liền đột phá. Một đạo ánh trăng phủ xuống bao lấy cả người nó, sau khi tiến hành tẩy lễ xong thì đạo ánh trăng này nâng nó lên đặt vào vị trí thác nước cuối cùng chưa có sinh vật nào trấn giữ, phương vị Cần tây bắc.

Tiểu cầu đã trở thành chủ nhân của Cần tây bắc, thân mang thuộc tính thổ!

Vào lúc tiểu cầu trở thành sinh vật trấn giữ Cần tây bắc thì tiên thiên bát quái đã viên mãn rồi, ánh trăng cũng âm thầm dần đi. Vốn những sinh vật trong Đan Bích sơn còn đang hấp thu tinh khí ánh trăng, thì bỗng dưng bừng tỉnh lại, sau đó quay trở về bản năng động vật vốn có của mình.

Không khí yên lặng an tĩnh của khu rừng chỉ trong thoáng chốc đã biến mất, khí tức của mãnh thú trong nháy mắt đã lan tràn ra khắp nơi.

Chỉ có tám con thú ở trên các khối đá cao bên cạnh thác nước được ánh trăng chọn trúng, sau đó linh trí thông suốt vẫn không ngừng hướng về ánh trăng mà củng bài.

Cổ thần niệm đang quan sát thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy, bỗng nhiên có chút hiểu ra! Mà chủ nhân của cổ thần niệm này không phải ai khác, chính là Lệnh Hồ.

Mặc dù thần niệm của Lệnh Hồ đang ngao du trong địa giới Yêu Lâm sơn mạch, nhưng thân thể của hắn lại đang ở Tần Lĩnh sơn mạch, cách đó một trăm năm mươi vạn dặm.

Thần niệm của Lệnh Hồ không ngờ đã cường đại đến mức vượt qua cả Thanh Thành sơn mạch, sau đó ngao du ở Yêu Lâm sơn mạch.

Dĩ nhiên, thần niệm của Lệnh Hồ lúc này không phải bao trùm cả Thanh Thành sơn mạch, sau đó khuếch tán Yêu Lâm sơn mạch. Bởi vì, nếu làm được như vậy thì thần niệm của Lệnh Hồ sợ rằng đã đột phá giới hạn của người tu tiên, đạt đến cảnh giới tiên nhân rồi.

Trên thực tế, thần niệm của Lệnh Hồ đã tụ tập lại thành một đường thẳng tắp xuyên qua cả Thanh Thành sơn mạch, rồi tới Yêu Lâm sơn mạch. Sau khi làm như vậy xong thì thần niệm của hắn mới khuếch tán ra bốn phương, mà khoảng cách một trăm năm mươi vạn dặm đã là cực hạn của thần niệm Lệnh Hồ.

Việc thần niệm Lệnh Hồ ngao du lần này cũng không phải là cố ý, mà chỉ là sự cao hứng trong nhất thời mà thôi.

Bóng đêm vắng lặng bỗng gây cho Lệnh Hồ cảm thấy sự cô đơn cùng tịch mịch, trong tâm trạng đó, hắn đã dứt khoát cho thần niệm của mình ngao du cả thiên địa.

Lệnh Hồ cũng không ngờ rằng chỉ là một lần ngao du vô tình, nhưng lại chứng kiến được cảnh tượng thần kỳ tại Đan Bích sơn.

Qua việc quan sát tám con thú đã được thông linh hấp thu tinh hoa ánh trăng, bỗng nhiên Lệnh Hồ có điều cảm ngộ, mà điều này còn trực tiếp kinh động tới hai đại linh hồn chứa tể trong linh hồn thức hải của hắn.

Thiên Địa hai hồn lập tức theo hàng ức thần niệm đang ngao du ở bên ngoài mà đi đến Đan Bích sơn, sau đó đưa thần niệm của riêng mình bao trùm cả nơi này lại.

Thần niệm của Thiên Địa hai hồn lập tức như gió nhẹ đưa qua, khẽ tiềm nhập vào linh hồn tám con thú đã được thông linh ở các phương vị bát quái.

Lệnh Hồ cũng không biết Thiên Địa hai hồn muốn làm cái gì, bèn làm người ngoài cuộc đứng ngoài quan sát.

Hồi lâu sau, thần niệm của Thiên Địa hai hồn mới thoái lui khỏi linh hồn của tám con thú đó. Sau đó, lại tiếp tục đưa thần niệm của mình bao trọn cả Đan Bích sơn, hòa tan vào trong vạn vật sinh linh ở Đan Bích sơn.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên có một ngọn Đan Bích sơn trông rất sống động hiện ra trong tinh thần thức hải của Lệnh Hồ. Mà sắc thái của ngọn Đan Bích sơn này hoàn toàn giống với ngọn Đan Bích sơn ở ngoài, ngay cả từng viên đá, hạt bụi...không hề có gì khác cả.

Trong ngọn Đan Bích sơn này cũng có cảnh tượng vạn vật sinh linh đang không ngừng rong đuổi, ngay cả hình ảnh tám con thú được thông linh đang không ngừng củng bài ánh trăng cũng có trong đó.

Bỗng nhiên Lệnh Hồ có một cảm giác hết sức kỳ quái. Dường như Đan Bích sơn cùng với vạn vật sinh linh trong thức hải của mình mới là chân thật, còn vạn vật sinh linh cùng với Đan Bích sơn ở bên ngoài chỉ là một "cái xác không hồn" đang di chuyển mà thôi.

Không hiểu tại sao Lệnh Hồ lại có cảm giác như vậy. Nhưng ngay giây khắc Đan Bích sơn cùng với vạn vật sinh linh hiện ra ở trong thức hải thì Thiên Địa hai hồn lại luống cuống trở về, giống như là đang chạy nạn vậy, sau đó nhanh chóng trả quyền chứa tể lại cho Lệnh Hồ.

Một cảm giác nguy hiểm đang ập tới!

Lệnh Hồ còn chưa hiểu vì sao Thiên Địa hai hồn lại có hành động lạ lùng như vậy thì bỗng dưng cảm giác được có một cỗ khí tức vô cùng tức giận cùng với vô cùng nguy hiểm xuất hiện ở trong thiên địa.

Vốn ánh trăng đã mờ đi, nhưng giờ phút này lại bùng sáng lên. Hơn nữa, nó còn tỏa ra một khí tức bạo ngược, tức giận, tràn đầy máu tanh, hoàn toàn trái ngược với sự thánh khiết, an tĩnh trước đó.

Vào lúc này, cho dù Lệnh Hồ có ngốc đi nữa thì cũng biết Thiên Địa hai hồn của mình vừa rồi đã làm việc gì đó chọc giận ánh trăng rồi. Cũng may hắn lanh trí, thừa lúc thần niệm của mình còn chưa bị phát hiện ra thì nhanh chóng thu hồi về lại trong thức hải.

Chẳng qua, với khoảng cách một trăm năm mươi vạn dặm thì việc thần niệm trở về lại trong thức hải cũng cần một thời gian, không thể nào hoàn thành ngay được.

Đúng là thần niệm Lệnh Hồ rất cường đại, nhưng nếu so với lực lượng của thần vật tự nhiên trong thiên địa này thì giống như đê tử gặp sự phụ vậy. Cỗ khí tức bạo ngược, máu tanh, tức giận trong thiên địa làm cho Lệnh Hồ có cảm giác mình như một chiếc thuyền lá lênh đênh trong vùng biển sóng to gió lớn.

Thú vật kinh hoàng chạy đi, chim chóc kinh bay, tiếng gào thét vang lên khắp nơi. Cả bầu trời của Đan Bích sơn giờ phút này chuyển sang một màu đỏ như máu tươi vậy, phẳng phất nơi đây đã trở thành một cấm địa chết chóc. Vốn vạn vật sinh linh đang thông dong rong đuối ở dưới, nhưng dưới khí tức kinh khủng đó thì tất cả nằm co quắp cả trên đất, gào thét không thôi.

Tuy tình cảnh những khu vực cận kề Đan Bích sơn không nghiêm trọng đến như vậy, nhưng không khỏi bị bao phủ tầng mây đỏ đó ảnh hưởng, làm cho bầu trời ứng hiện một màu hồng nhạt.

Thấy cảnh tượng như vậy, bỗng có mấy đạo thần niệm mạnh mẽ từ sâu trong Yêu Lâm sơn mạch quét tới Đan Bích sơn. Nhưng còn chưa tới gần thì đã bị cỗ khí tức kinh khủng ở Đan Bích sơn đánh tan không còn chút gì cả! Mấy tên yêu tu cùng yêu thú cường đại sâu trong Yêu Lâm sơn mạch nhất thời hét lên thất thanh, thân thể chấn động mãnh liệt, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi.

Mấy đạo thần niệm vừa rồi chính là những thần niệm mạnh nhất ở Cửu Châu Tu Tiên giới, nhưng không ngờ rằng dưới uy áp kinh khủng của ánh trắng đỏ như máu thì ngay lập tức đã bị đánh tan.

Mấy tên yêu tu cùng yêu thú cường đại kinh sợ vô cùng. Lúc này bọn chúng cũng biết rằng ánh trắng đỏ như máu ở Đan Bích sơn chính là thiên địa thần vật, một khi đã phát ra khí thế thì không ai có thể ngăn cản được cả. Cho dù là những tồn tại mạnh mẽ như chúng hay người tu tiên cũng không thể nào ngăn cản được.

Những tên yêu tu cùng yêu thú thả thần niệm ra bị hủy đi, nguyên thần nhất thời tổn hao nghiêm trọng, không hề dám đưa ra ngoài nữa. Tên nào tên nấy đều vội vàng đóng cửa động phủ, yên lặng tiềm tu để chữa trị nguyên thần bị hao tổn.

(1)Tiên thiên bát quái: Kiểu sắp xếp quẻ của Phục Hi (Hà Đồ)

Hậu thiên bát quái: Kiểu sắp xếp của vua Văn Vương (Lạc Thư)

(2) Càn: trời; Chấn: sấm; Khảm: nước; Cấn: núi; Khôn: đất; Tốn: gió; Ly: hỏa; Đoài: đầm.

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tạo Hóa

Ánh trắng màu đỏ tại Đan Bích sơn vì tìm không được người chủ mưu gây họa, lại bị các thần niệm của yêu tu cùng yêu thú xúc phạm đến mình, nên mới giận chó đánh mèo lên các thần niệm đang ngao du trong trời đất.

Hầu hết những thần niệm đang ngao du đều bị ánh trắng màu đỏ công kích cả.

Lệnh Hồ cũng thật là bất hạnh, tuy hắn đã thu hồi hơn một nửa thần niệm, chỉ một chút nữa thôi là có thể rút toàn bộ về. Nhưng không ngờ ngay lúc đó ánh trắng màu đỏ lại phát động công kích, làm cho thần niệm đang ở ngoài bị đánh tan đi.

Tuy thần niệm của Lệnh Hồ rất mạnh mẽ, nhưng không thể nào so với uy của thiên địa được, chỉ một giây lát thôi là tâm thần đã bị thương rồi.

- Thiên Địa hai hồn đã làm gì vậy?

Tâm thần của Lệnh Hồ lúc này bị hao tổn, mặt trắng như tờ giấy. Nhưng việc làm của Thiên Địa hai hồn lại càng làm hắn nghi hoặc hơn, chúng đã làm gì khiến cho thần vật thiên địa như ánh trắng màu đỏ lại nổi giận đến thế kia.

Từ lúc Lệnh Hồ chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên tâm thần bị hao tổn như thế. Cũng may chỉ có một phần nhỏ thần niệm bị diệt nên tâm thần chỉ bị thương tổn đôi chút, hơn nữa, Thiên Địa hai hồn cùng với bảy phách không ngừng rèn luyện trong tinh thần thức hải. Tin rằng chỉ một thời gian sau là thần niệm bị hao tổn có thể khôi phục lại như ban đầu.

Nếu như thân thể bị hao tổn thì Lệnh Hồ mới thật sự đau lòng đó, đối với Lệnh Hồ bây giờ thì điều hắn coi trọng nhất đúng là thân thể.

Còn Thiên Địa hai hòn lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra cả, sau khi trở về thức hải lại không ngừng tiến hành thôi diễn Chứng Hồn quyết, cùng nhau bàn luận và luận chứng.

Nhưng mà, thần vận của Thiên Địa hai hòn giờ phút này đã rõ ràng hơn nhiều rồi. Tuy bề ngoài vẫn có tướng mạo của Lệnh Hồ, nhưng bên ngoài của Thiên Hồn lại có thêm một tầng y xanh nhạt, giống như người Phật gia; còn Địa Hồn lại khoác thêm một đạo bào, trông như người Đạo gia vậy.

Trong tinh thần thức hải bây giờ đã có thêm hai ngọn núi: Di Đà sơn và Phương Thốn sơn. Phật tướng Thiên Hồn cư ngụ ở Di Đà sơn, còn Đạo tướng Địa Hồn lại ở Phương Thốn sơn.

Lệnh Hồ vừa mới đưa thần niệm vào trong tinh thần thức hải thì đã nghe thấy Phật tướng Thiên Hồn nói:

- Ta sinh ra là Phật, tu chân Phật, phân rõ chân ngã(1), chứng nhận Bồ Đề(2) vô thượng! Nên gọi là Thích Bồ Đề!

Đạo tướng Địa Hồn cũng nói:

- Ta sinh ra là Đạo, tu chân Đạo, phân rõ mọi vật, chứng nhận Đạo Quả (3) vô thượng! Nên gọi là Đạo Huyền!

Đồng thời vang lên chân ngôn Phật gia:

- Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh. Vô, danh thiên địa chi thủy; Hữu, danh vạn vật chi mẫu. Cổ thường vô, dục dĩ quan kì diệu; cổ thường hữu, dục dĩ quan kì khiêu. Thử lưỡng giả đồng xuất, nhi dị danh. Đồng, vị chi huyền. Huyền chi hựu huyền, chứng diệu chi môn.(1)

Thiên Hồn Thích Bồ Đề cũng tụng chân ngôn Phật gia:

- Đại bi vô lệ, đại ngộ vô ngôn, đại tiểu vô thanh. Vị tăng sinh ngã thù thị ngã? Sinh ngã chi thì ngã thị thù? Trường đại thành nhân phương thị ngã, hợp nhân mộng long hựu thị thù.(2)

Lệnh Hồ vô cùng kinh ngạc nhìn biến hóa của Thiên Địa hai hòn. Trong lúc bất chợt, dường như hắn đã hiểu ra điều gì đó, nhưng rồi lại không hiểu được.

Thiên Hồn Thích Bồ Đề nhìn Địa Hồn Đạo Huyền nói:

- Đạo hữu!

Địa Hồn Đạo Huyền cũng mỉm cười, chấp tay nói lại:

- Đạo hữu!

Sau đó, cả hai đồng thời chấp tay nhìn thần niệm Lệnh Hồ nói:

- Đạo hữu!

Lệnh Hồ chợt có điều ngộ ra, cười ha ha một tiếng. Thần niệm khẽ ngưng tụ lại hình ảnh hắn đeo cự kiếm, sau đó khom người thi lễ với hai người một cái, nói:

- Đạo hữu!

Sau đó, cả ba người lại nhìn nhau cười to!

Từ giờ phút này Lệnh Hồ cũng ngộ được một điều: vạn vật đều có hồn, nếu như muốn cho Hồn Đạo đại thành thì Hồn Đạo trước phải bao quát vạn vật, lĩnh ngộ được đạo của vạn vật trong thiên địa.

Nhưng mà, có thành tựu lĩnh ngộ đạo vạn vật của Phật gia cùng Đạo gia này thì Lệnh Hồ cũng không cần phải đi tìm hiểu đạo của vạn vật nữa, chỉ cần tìm hiểu đạo của Phật gia cùng Đạo gia là đã có thể ngộ được đạo của vạn vật.

Vì vậy, Thiên Hồn mới hóa thân thành Thích Bồ Đề, để qua đó lĩnh ngộ Bồ Đề vô thượng của Phật môn; còn Địa Hồn lại hóa thân thành Đạo Huyền, đi lĩnh ngộ sự huyền diệu của Đạo Quả vô thượng.

Cũng tại giờ khắc này, tam hồn của Lệnh Hồ mới thật sự độc lập với nhau: tuy là một nhưng cũng không phải là một, thật sự là đạo hữu với nhau!

Nhưng mà, Thích Bồ Đề cùng Đạo Huyền giờ đây chỉ mới bắt đầu bước đi trên con đường Phật và Đạo thôi, bọn họ vẫn thôi diễn Chứng Hồn quyết như cũ. Dù sao Lệnh Hồ cũng chưa bao giờ tiếp xúc với Phật học cùng Đạo học, đúng là không hiểu gì về hai cái này cả. Nếu muốn cho Thích Bồ Đề cùng với Đạo Huyền chân chính hiểu được Phật quả cùng Đạo quả thì còn cần vô số cơ duyên.

Đầu tiên, Lệnh Hồ phải đi tìm vô thượng pháp môn của Phật môn cùng Đạo môn để cho Thích Bồ Đề cùng Đạo Huyền nghiên cứu. Nhưng mà, chuyện này cũng không thể nào gấp gáp được. Dù sao việc chứng nhận Phật quả cùng Đạo quả không hề đơn giản, có thể nói còn khó khăn hơn nhiều việc làm cho thân thể Lệnh Hồ hóa thành Mệnh Hồn.

- Làm phiền hai vị đạo hữu rồi!

Lệnh Hồ nói.

Thích Bồ Đề cùng Đạo Huyền mỉm cười:

- Người là ta, hấn là ta, đó là chân ngã!

Lệnh Hồ cười to, lần nữa cung kính hành lễ, sau đó rời khỏi tinh thần thức hải về lại thế giới của mình.

Tuy nói cũng là của mình, nhưng vẫn phải phân ra tôn ti chủ thứ với nhau. Nhưng lúc này Mệnh Hồn còn chưa hóa hình ra, mà theo thực tế thì Mệnh Hồn vẫn đang ngủ say trong thức hải, các suy nghĩ cùng dục niệm của Lệnh Hồ hiện giờ chỉ là một phần thần thức nhỏ của Mệnh Hồn mà thôi. Cho nên, tuy hấn cùng với Thích Bồ Đề và Đạo Huyền xưng hô đạo hữu với nhau, nhưng cấp bậc linh hồn còn chưa ngang hàng với nhau, nên vẫn phải tuân theo lễ số.

Đồng thời, lúc này Lệnh Hồ đã hiểu là Thiên Địa hai hồn đã làm gì ở Đan Bích sơn để cho thiên địa thần vật ánh trăng luôn hiền hòa thánh khiết nổi giận như vậy rồi.

Chính là do Thiên Địa hai hồn lấy đi linh mạch vạn vật của ngọn Đan Bích sơn, mà dải linh mạch đó lại là một linh mạch do chính thiên địa thần vật ánh trăng cẩn thận sắp đặt ở Đan Bích sơn.

Thiên Địa hai hồn cũng không biết vì sao thiên địa thần vật ánh trăng lại sắp đặt một linh mạch ở lại Đan Bích sơn, nhưng hai người bọn họ lại có thể cảm nhận được bên trong linh mạch ở Đan Bích sơn ẩn chứa một tia quy tắc của vạn vật, có oai của tạo hóa!

Thiên Địa hai hồn tự nhiên sẽ không bỏ qua bảo vật vô thượng như thế, nên đã xảo diệu đánh cắp linh mạch vạn vật ở Đan Bích sơn bỏ vào trong tinh thần thức hải.

Tuy bề ngoài vạn vật ở Đan Bích sơn không có biến hóa gì, nhưng vì linh mạch đã mất, qua đó thần vật cũng mất đi, ở Đan Bích sơn lúc bấy giờ chỉ còn lại cái xác không hồn.

Bao nhiêu tâm huyết khổ tâm của thiên địa thần vật ánh trăng trong nháy mắt bị người khác cướp đi, tự nhiên nổi giận không thôi. Mà Thiên Địa hai hồn cũng quá tinh ranh đi, ngay lúc đắc thủ đã trốn về trong tinh thần thức hải, làm cho ánh trăng không thể nào tìm được.

Còn vạn vật sinh linh Đan Bích sơn trong tinh thần thức hải Lệnh Hồ chính là vạn vật sinh linh thật, chứ không phải là vạn vật sinh linh do thần thức Thiên Địa hai hồn dẫn sinh ra nữa.

Mặc dù, những vạn vật sinh linh trong Đan Bích sơn lúc này chỉ là linh mạch, không hề có thân thể. Nhưng ở bên trong tinh thần thức hải, thì bọn họ là chân thật. Bọn họ có thể tuân theo quy tắc của tạo hóa ở thế giới bên ngoài, ngày càng sinh sôi nảy nở hơn. Thậm chí, nếu như có cơ duyên thì bọn họ còn có thể được thông suốt linh trí, ngộ được chân đạo.

Cho nên, có thể nói sau khi Thiên Địa hai hồn cướp đi linh mạch có ẩn chứa quy tắc tạo hóa của Đan Bích sơn kia, đã diễn hóa tinh thần thức hải của Lệnh Hồ thành một thế giới sinh linh chân chính.

Mà thế giới này lại do Lệnh Hồ sử dụng.

Tỷ như Linh Tuệ phách tu luyện Chúng Sinh đạo thần thông, tuy có đến ba nghìn đệ tử, người nghe vô số, nhưng những đệ tử cùng những người nghe đạo này chỉ là do thần thức Thiên Địa nhị hồn biến thành mà thôi, không phải là sinh linh chân chính của thế giới. Cho nên, những đạo của vạn vật do Linh Tuệ phách tập hợp lại cho tới nay chỉ là tập hợp đạo của Thiên Địa hai hồn mà thôi, không thể nào làm cho Chúng Sinh đạo thần thông viên mãn được.

Mà hiện tại, tinh thần thức hải đã có sinh linh chân chính rồi, những sinh linh này cũng có tuệ căn tạo hóa của riêng mình. Chỉ cần làm cho chúng nó mở linh trí ra, là có thể giúp chúng nó có linh trí tạo hóa chân chính, chính thức đi tìm đạo của chính mình. Qua đó làm cho thế giới viên mãn hơn!

Vào lúc âm thanh truyền đạo của Linh Tuệ phách vang dội cả tinh thần thức hải, tám sinh linh đã được ánh trăng mở linh trí ra lập tức bị Chúng Sinh đạo thần thông hấp dẫn, bỗng nhiên có điều ngộ ra. Sau đó, nhanh chóng tìm đến phương hướng truyền đạo của Linh Tuệ phách.

Cảm giác được sự biến hóa của tinh thần thức hải, Lệnh Hồ vô cùng vui mừng. Đồng thời, hấn cũng hiểu được một điều: cơ duyên phải do chính mình giành lấy, chỉ có tranh giành mới có thể có được; nếu như không tranh giành thì cơ duyên sẽ bị người khác giành đi ngay.

Thậm chí, cơ duyên còn có thể có được từ tay của thiên địa thần vật nữa.

Sau một phen nổi giận tàn sát bừa bãi của ánh trăng màu đỏ, không hề có tu sĩ hay yêu tu, cũng như yêu thú dám đưa thần niệm ra ngoài nữa. Cho đến khi trời dần sáng lên, ánh trăng màu đỏ bắt đầu dần dần lui đi mới khiến cho trời đất trở về bình thường.

Lệnh Hồ lúc này đang ngự kiếm bay đi, nhưng sắc mặt hơi có chút trầm trọng. Tu vi của Lệnh Hồ hôm nay đã đạt đến Kết Đan hậu kỳ, mặc dù Lệnh Hồ vẫn luôn áp chế nhưng tu vi vẫn ngày càng lớn mạnh lên, đã từ Kết Đan trung kỳ đi đến Kết Đan hậu kỳ rồi.

Lệnh Hồ không muốn tu vi của mình tăng lên quá nhanh, bởi vì một khi Lệnh Hồ tiến vào Kết Đan đại viên mãn, thì hấn bắt buộc phải kết Anh. Nhưng

điều này sẽ làm trái với những kế hoạch hẩn dành cho Mệnh Hồn hóa hình ra, đây là một việc vô cùng khó khăn.

Nhưng Lệnh Hồ bây giờ đã là Kết Đan hậu kỳ rồi, kế hoạch rèn luyện thân thể mới chỉ hoàn thành được Hòa tuyệt, Kim tuyệt chỉ địa còn chưa tìm được, chứ đừng nói chi đến Thổ tuyệt, Thủy tuyệt, cùng Mộc tuyệt rồi.

Tuy nói việc tu luyện phải tùy vào cơ duyên, không thể quá cưỡng cầu được. Nhưng thật sự bây giờ Lệnh Hồ có chút gấp gáp rồi.

Lệnh Hồ tuyệt đối không muốn kết Anh trước khi kế hoạch rèn luyện thân thể được tiến hành xong, bởi vì hẩn còn muốn nhờ linh lực thuần khiết không lộ để tiến hành giai đoạn rèn luyện thân thể cuối cùng nữa.

Giờ phút này, Lệnh Hồ đang ngự kiếm phi hành khắp Thanh Thành sơn mạch, với hi vọng có thể kiếm thấy Ngũ tuyệt chi địa.

Nếu như Thanh Thành không có Ngũ tuyệt chi địa, thì Lệnh Hồ sẽ lập tức rời khỏi Thanh Thành sơn mạch, tiếp tục đi thăm dò nơi khác.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Độ Hư chiếm lấy nguyên thể vật chí linh, nhưng đến nay vẫn chưa hiện tung tích. Nên đã làm cho các tu sĩ cao giai tụ tập ở phái Thanh Thành rất đông, không khí luôn ở trạng thái hết sức căng thẳng.

Tuy phái Thanh Thành là một trong mười đại môn phái ở Hoa Nam châu, nhưng đối mặt với nhiều áp lực như vậy, cũng không hề dám cậy mạnh mà còn thanh minh với cả Tu Tiên giới: nguyên trưởng lão tông môn phái Thanh Thành phẩm hạnh không ngay thẳng, nay trục xuất khỏi phái Thanh Thành. Sau này, Độ Hư không còn liên quan gì đến phái Thanh Thành nữa, sẽ bị đệ tử chấp pháp phái Thanh Thành lùng bắt trong trăm năm. Nếu như bắt được, sẽ giết không tha!

Lời thanh minh này đã làm rõ quan hệ giữa Độ Hư cùng phái Thanh Thành, làm giảm áp lực cho phái Thanh Thành rất nhiều.

Mà các tu sĩ cao giai sau khi nghe vậy cũng hiểu được Độ Hư chưa từng trở về phái Thanh Thành. Dù sao, người tu tiên coi trọng nhất là mặt mũi của mình, nên khi phái Thanh Thành đã tuyên bố như vậy, thì Độ Hư đúng là không còn ở phái Thanh Thành nữa.

Nếu phái Thanh Thành đã trục xuất Độ Hư ra khỏi tông môn, thì các môn phái tu tiên không gây áp lực với phái Thanh Thành nữa. Tuy chúng tu sĩ tụ tập ở phái Thanh Thành có chút không cam lòng, nhưng chỉ đành bất đắc dĩ rời đi.

(1)chân ngã: Theo thuyết phật giáo thì đây được xem là một khái niệm về sự chân lý, là sự thật tối hậu của tất cả hiện tượng.

(2) Bồ Đề: Bồ-đề (zh. 菩提, sa., pi. bodhi) là danh từ dịch âm từ bodhi tiếng Phạn, dịch nghĩa là Tỉnh thức, Giác ngộ (zh. 覺悟). Trong thời Phật giáo nguyên thủy, Bồ-đề là từ chỉ trạng thái chứng được bốn cấp Thánh đạo (sa. āryamārga) bằng cách hành trì 37 Bồ-đề phần và diệt trừ Vô minh, thông suốt được Tứ diệu đế.

Trong Tiểu thừa (sa. hīnayāna), Bồ-đề là chứng được Tứ diệu đế, thoát khổ. Ở đây người ta phân biệt ba giai đoạn: tu và chứng quả Thanh văn thừa (sa. śrāvakayāna), tu và chứng quả Độc giác Phật (sa. pratyekabuddha) và cuối cùng là đạt quả vị Tam-miệu-tam-phật-đà (sa. samyaksaṃbuddha), là quả vị Phật vô thượng, đạt Nhất thiết trí (sa. sarvajñatā), có khi gọi là Đại bồ-đề (sa., pi. mahābodhi).

Trong Đại thừa, Bồ-đề được hiểu là trí huệ nhận ra rằng không có sự sai khác giữa Niết-bàn (sa. nirvāṇa) và Luân hồi (sa. saṃsāra), giữa khách thể và chủ thể. Bồ-đề là chứng được trí Bát-nhã (sa. prajñā), nhận ra Phật tính của chính mình hay của muôn loài, nhận ra tính Không của thế gian, nhận biết "sự thật như nó là" (chân như).

Đại thừa phân biệt ra ba loại Bồ-đề: giác ngộ cho chính mình (giác ngộ của một vị A-la-hán), giải thoát cho chúng sinh (giác ngộ của một vị Bồ Tát) và giác ngộ hoàn toàn của một vị Phật. Trong quan điểm này, mỗi trường phái Đại thừa lại có một cách giải thích khác nhau.

(3) Ý ở đây nói tới “Đạo” và “Quả”.

(4) Đây là câu mở đầu chương 1 trong 81 chương của Đạo Đức kinh, ý nghĩa của nó vô cùng lớn lao với người trong Đạo gia, ngay cả những dịch giả chuyên nghiệp và có hiểu sâu về Đạo giáo cũng không dám nói mình đã hiểu toàn bộ ý nghĩa của nó, cho nên mình không dịch, mà mạn phép đưa link một bài giảng về câu này của một dịch giả chuyên nghiệp và có hiểu sâu về Đạo giáo:

http://trungtamhotong.org/NoiDung/ThuVien/LaoTuDDK/ThuVien31_2.htm Các bạn vào trang này để hiểu thêm nhé

(5) Buồn sầu mà không rơi lệ, hiểu được nhưng không nói ra, cười to nhưng không có tiếng. Lúc chưa sinh ra thì ta là ai? Lúc sinh ra rồi thì ta là ai? Trưởng thành chính trực là ta, nhưng lúc nhắm mắt qua đời lại là ai.

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Phân Thân

Ngay lúc chúng tu sĩ mới rời đi, lại có tin tức truyền đến nói rằng Độ Hư đang ở Cổ Kiếm phong. Cổ Kiếm phong là một ngọn núi cao ở phía tây Thanh Thành sơn mạch, sơn môn Cổ Kiếm tông ở ngay chỗ này.

Cho nên, vô số tu sĩ lại ríu rít chạy đến Cổ Kiếm phong. Nhưng khi đến đó, lại phát hiện ra cả Cổ Kiếm tông lập môn hơn ngàn năm đã bị diệt môn, tình cảnh hỗn loạn vô cùng.

Trong đó lại có mười mấy thi thể đệ tử phái Thanh Thành, mà những thi thể này chính là môn hạ Độ Hư. Cho nên, tin tức Độ Hư đang ẩn núp ở phái Thanh Thành lại được mọi người khẳng định là đúng.

Thật ra, chỉ có Độ Hư với thực lực Hợp Thể hậu kỳ mới diệt được cả Cổ Kiếm tông. Dù sao, Cổ Kiếm tông mới lập phái trong ngàn năm nay, tu vi chương môn Cổ Phả cũng vừa vận lên cấp Hợp Thể sơ kỳ mà thôi.

Chúng tu sĩ bắt đầu tìm kiếm khắp mười vạn dặm Thanh Thành sơn mạch, thán niệm không ngừng phát ra khắp nơi, hầu như chỗ nào cũng thấy bóng người cả.

Lệnh Hồ một đường ngự kiếm phi hành cũng thấy các tu sĩ đại môn phái bận rộn tìm kiếm khắp các núi. Quả thật là tìm tòi rất kỹ, sợ rằng ngay cả con chuột chũi sâu dưới ba thước đất cũng bị họ bóc lên đó.

Trong những tu sĩ này, Lệnh Hồ còn phát hiện rất nhiều đệ tử Hoa Nghiêm tông. Người dẫn đầu đội ngũ hai mươi người đệ tử đời thứ ba cùng đời thứ tư của Hoa Nghiêm tông chính là đại đệ tử Hà Thái Hư, điều ngạc nhiên là cả Chu Tự Thanh cùng với Yên Hà lục kiếm có ân oán với Lệnh Hồ cũng ở trong đây.

Nhưng, chỉ có Lệnh Hồ phát hiện ra họ, chứ họ không phát hiện ra Lệnh Hồ. Nếu không, chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra đó.

Một mặt Lệnh Hồ ra sức áp chế tu vi, mặt khác hắn lại tìm kiếm Ngũ Hành tuyệt địa. Chỉ thoáng chốc thôi, hắn đã rời khỏi Hoa Nghiêm tông được mười năm rồi.

Trong vòng mười năm, Hoa Nghiêm tông không có gì thay đổi cả. Nhưng đối với siêu cấp thiên tài Lý Thiên Mạc, thì sự biến hóa của hắn phải nói là long trời lở đất.

Chỉ trong vòng mười năm, Lý Thiên Mạc đã từ tu vi Nguyên Anh thăng tiến đến Phân Thân sơ kỳ, hoàn toàn phá vỡ ghi chép của Tu Tiên giới!

Mười năm vượt qua chín cảnh giới, tốc độ kinh khủng như thế nào chứ?

Ngưng kết Kim Thân Phật Anh, còn được gọi là người mang Phật duyên, Lý Thiên Mạc không hổ là đứa con cưng của trời!

Sau ba năm ngồi ở vị trí đại sư huynh, Lý Thiên Mạc đã đột phá Nguyên Anh kỳ, tiến vào Xuất Khiếu kỳ. Mới chỉ tiến vào hàng ngũ đệ tử tinh anh được mấy năm, Lý Thiên Mạc lại lần nữa đột phá, trở thành Vô phong trưởng lão Phân Thân sơ kỳ.

Cộng lại toàn bộ vừa tròn mười năm. Nếu như tính tất cả từ ngày Lý Thiên Mạc bước vào Hoa Nghiêm tông để đi lên con đường tu tiên, thì chưa tới hai mươi năm!

Tư chất của người gọi là siêu cấp thiên tài khiến người khác phải than thở không thôi!

Lúc này, tiểu sư muội Phong Vũ Nhục mặc một bộ bạch y bông bành, đang cùng với Lý Thiên Mạc có khí chất như tiên đứng trên Phi Thăng đài ở Ngọc Nữ phong.

Tất nhiên hai người đứng ở đây không phải vì có ai chuẩn bị phi thăng cả, cả hai cùng đến để thưởng thức thánh địa trong lòng các tu sĩ Hoa Nghiêm tông thôi.

Đang chấp tay đứng nhìn cảnh vật, bỗng nhiên Lý Thiên Mạc thở dài một hơi. Ngay giây khắc đó, trông hắn có chút cô đơn cùng tịch mịch.

- Thiên Mạc sư đệ, sao vậy?

Phong Vũ Nhục đang ở bên cạnh thấy thế, nghiêng đầu sang hỏi.

Tuy thân phận của Lý Thiên Mạc hiện nay đã là Vô phong trưởng lão, nhưng Phong Vũ Nhục vẫn cứ quen gọi hắn là sư đệ. Còn Lý Thiên Mạc vẫn gọi Phong Vũ Nhục, Nạp Lan Bạch Y là sư tỷ như trước.

- Nạp Lan sư tỷ ra ngoài lịch lãm đã được một năm rồi sao?

Lý Thiên Mạc mở miệng hỏi, nhưng cũng tự trả lời trong lòng mình: "Đã được một năm nửa tháng rồi!"

Về mặt Phong Vũ Nhược có chút thất sắc:

- Đúng vậy a, Nạp Lan sư tỷ đã ra ngoài lịch lãm được một năm rồi, Lệnh Hồ sư huynh rời khỏi tông môn đã mười năm rồi. Thời gian trôi qua thật là nhanh đấy, ngay cả Thiên Mạc sư đệ đã là Vô phong trường lão.

Nói đến việc Lý Thiên Mạc trở thành Vô phong trường lão, Phong Vũ Nhược vui vẻ cả lên.

Trong mười năm nay, tu vi Phong Vũ Nhược cũng có chút tiến bộ. Chẳng qua, chỉ là từ Nguyên Anh trung kỳ tăng đến hậu kỳ mà thôi.

Nếu so sánh với siêu cấp thiên tài như Lý Thiên Mạc thì đúng là nàng không sánh được. Nhưng đối với các tu sĩ khác thì tư chất của Phong Vũ Nhược đúng là ưu tú hơn nhiều.

Rất nhiều tu sĩ sau khi đạt đến Nguyên Anh kỳ phải mất mấy chục năm, thậm chí là trên trăm năm mới có thể thăng một cấp được.

Lý Thiên Mạc nghe vậy khẽ mỉm cười, hẳn cũng không nói toàn bộ sự thật cho Phong Vũ Nhược biết.

Trên thực tế, tuy Lý Thiên Mạc là siêu cấp thiên tài, nhưng con đường tu tiên càng đi sâu thì càng khó tiến thêm. Nếu như Lý Thiên Mạc tự tu luyện thì không thể nào trong mười năm đạt đến Phân Thần sơ kỳ được, tối đa chỉ tới Xuất Khiếu sơ kỳ thôi.

Nguyên nhân giúp hắn có thể tấn thăng đến Phân Thần sơ kỳ chỉ trong mười năm, là do sau lưng hắn có lão tổ tông Độ Kiếp kỳ trợ giúp. Hơn nữa, không chỉ một mình lão tổ tông của Hoa Nghiêm tông giúp hắn, mà còn hơn hai mươi cường giả Độ Kiếp kỳ không phải của Hoa Nghiêm tông giúp hắn nữa.

Dưới tác dụng của nhiều linh đan diệu dược, cùng với chân nguyên linh lực không ngừng được các lão bắt từ Độ Kiếp kỳ quán vào, tu vi của Lý Thiên Mạc mới tăng trưởng nhanh đến như vậy.

Lý Thiên Mạc cũng không hiểu vì sao nhiều lão bắt từ Độ Kiếp kỳ coi trọng hắn như vậy, nhưng hắn cũng không thể nào cự tuyệt được, chỉ đành tiếp nhận.

Hơn nữa, chuyện các lão bắt từ Độ Kiếp kỳ trợ giúp hắn tăng tu vi lên phải được giữ bí mật tuyệt đối, không được để cho người ngoài biết được.

Lý Thiên Mạc khẽ mỉm cười:

- Đúng rồi, Nạp Lan sư tỷ cùng Lệnh Hồ sư huynh đã ra ngoài lịch lãm rồi. Đệ cũng phải ra ngoài thôi, đóng cửa tiệm tu không phải là đại đạo tu tiên chân chính, cũng nên ra ngoài thế tục để cho tâm tình được lịch lãm.

Phong Vũ Nhược nói vui vẻ:

- Thật tốt quá, nếu không phải đợi đệ thì ta đã sớm theo Nạp Lan sư tỷ ra ngoài rong chơi rồi. Bây giờ đệ cũng muốn đi ra ngoài, thật tốt quá.

Lý Thiên Mạc cười khở trong lòng. Tình cảm Phong Vũ Nhược dành cho hắn, hắn tự nhiên nhìn ra. Nhưng mà, hắn vẫn luôn có tình cảm với Nạp Lan Bạch Y, trở trêu thay là Nạp Lan Bạch Y lại dành tình cảm cho Lệnh Hồ, nhưng Lệnh Hồ lại thích Phong Vũ Nhược. Không ngờ bốn người lại tạo thành một vòng tình kiếp như thế, cũng không biết người nào sẽ là người đầu tiên phá vỡ được tình kiếp này?

Mà trong bốn người này, chỉ có Lý Thiên Mạc nhìn thấu được tất cả!

Nạp Lan Bạch Y biết Lệnh Hồ thích tiểu sư muội Phong Vũ Nhược, biết Phong Vũ Nhược thích Lý Thiên Mạc, nhưng không biết Lý Thiên Mạc lại thích mình.

Lệnh Hồ biết tiểu sư muội Phong Vũ Nhược thích Lý Thiên Mạc, nhưng không biết Nạp Lan Bạch Y thích mình.

Chỉ có Phong Vũ Nhược biết tâm ý của mình, còn những người khác thì không hề hay biết gì cả.

Điều này cũng vì Lý Thiên Mạc cùng Nạp Lan Bạch Y đều là người luôn chôn giấu tình cảm của mình, rất hiếm khi thổ lộ ra bên ngoài.

Nguyên nhân khiến cho Nạp Lan Bạch Y ra ngoài lịch lãm là vì nàng đã hạ quyết tâm, nàng muốn chân chính đối mặt với tình cảm của mình, nên đã lấy cớ ra ngoài lịch lãm để tìm Lệnh Hồ!

Về phần Lý Thiên Mạc là vì tu vi cùng cảnh giới tăng lên quá nhanh, nên cần phải ra ngoài lịch lãm để tôi luyện tâm tình.

Lý Thiên Mạc nghe Phong Vũ Nhược cười khở, hẳn biết Phong Vũ Nhược thích mình nên mới nói thế, nhưng không thể nào cự tuyệt được.

Phong Vũ Nhược là một nữ tử hoạt bát khá ái, tâm hồn rộng mở, lòng nghĩ như thế nào cũng đều thể hiện trên khuôn mặt cả. Là một người không hề có tâm tư, tính cách rất đơn thuần.

Một nữ tử như vậy, Lý Thiên Mạc sao có thể nhẫn tâm thương tổn nàng được.

Hai người nhanh chóng rời khỏi Phi Thăng thai, sau đó đến Thiên Hải các gặp trưởng giáo Phong Thái Xung, xin chỉ thị ra ngoài lịch lãm.

Yêu cầu của Lý Thiên Mạc rất nhanh được đáp ứng.

- Thật tốt quá, hi vọng lúc chúng ta ra ngoài sẽ gặp được Lệnh Hồ sư huynh cùng Nạp Lan sư tỷ. Nếu mọi người cùng nhau đi lịch lãm thì thật là quá tốt, đã hơn mười năm rồi, không biết tu vi của Lệnh Hồ sư huynh đã đến đâu? Thiên Mạc sư đệ, tu vi của đệ hiện giờ đã là Phân Thần sơ kỳ rồi, nhất định lợi hại hơn Lệnh Hồ sư huynh!

Phong Vũ Nhược hoan hô nhảy nhót.

Lý Thiên Mạc cười nhẹ. Mười năm trước đúng là lực lượng vũ tu của Lệnh Hồ rất mạnh, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không phải là đối thủ. Nhưng hắn có lòng tin, tu vi mười năm sau của mình bây giờ mạnh hơn Lệnh Hồ.

Lý Thiên Mạc có lòng tin như vậy không chỉ vì tu vi của mình, mà còn do hắn đã học được nhiều thần thông trong những năm nay. Dĩ nhiên, còn có pháp bảo siêu mạnh nữa.

Nhớ đến pháp bảo của mình, tâm tình vốn bình tĩnh của Lý Thiên Mạc cũng không khỏi cuồng nhiệt hẳn lên.

Trong đan điền của hắn, bên trên Kim Thân Phật Anh tỏa ra ánh hào quang là một cái Phong Lôi phiên (quạt), trên nữa là một pháp bảo hình chuông. Đây là hai cổ bảo cấp bậc linh khí có tiếng tăm lẫy lừng khắp Tu Tiên giới.

Phong Lôi phiên là một cổ bảo có tính công kích, quạt một cái là gió nổi lên, quạt cái thứ hai là sấm sét hiện ra, quạt cái thứ ba sẽ tạo thành gió bão cùng sấm sét siêu cấp.

Oanh Sơn chung là một kiện cổ bảo công phòng toàn diện, một khi tế ra thì sức tấn công vô cùng khủng khiếp, lực phòng ngự của nó cũng rất đáng sợ.

Hai kiện cổ bảo này đều có ba tầng cấm chế, cần phải tế luyện hoàn toàn thì mới có thể đưa thần thức vào, sau đó đưa vào trong thể nội.

Những pháp bảo từ cấp bậc thượng phẩm linh khí trở xuống thông thường không có cấm chế, cho dù là thượng phẩm linh khí cũng chỉ có một tầng cấm chế mà thôi. Một pháp bảo cấp bậc linh khí mà có đến ba tầng cấm chế là vô cùng lợi hại.

Dĩ nhiên một khi cường giả Độ Kiếp kỳ đưa đồ thì chắc chắn không có thứ phẩm, cho dù đó là linh khí!

Có hai kiện cổ bảo này, Lý Thiên Mạc tự tin dù có đối mặt với tu sĩ Hợp Thể kỳ thì hắn cũng đứng ở thế bất bại!

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nạp Lan

Ở Thanh Thành sơn mạch có một quốc gia tên là Quỳnh, là một trong sáu quốc gia lớn ở Hoa Nam châu. Quỳnh quốc nằm trên một dải núi trải dài năm vạn dặm ở phía tây nam Thanh Thành sơn mạch, quốc gia này có chín chín tám mươi một thành thị. Còn hoàng thành nằm ở ngay trung tâm, cũng là trên ngọn núi hùng vĩ nhất. Quỳnh quốc lập nước đã hơn năm ngàn năm, lúc phong tên chỉ lấy một chữ duy nhất - Quỳnh!

Nạp Lan Bạch Y đang lịch lãm ở tại Quỳnh quốc. Còn hồi phong ba do Độ Hư đoạt lấy vật chí linh mấy năm trước cũng đã lắng êm từ lâu, không còn chút tung tích gì về người này nữa.

Mặc dù vẫn còn những tu sĩ chưa từ bỏ ý định, mấy năm qua không ngừng tìm kiếm. Ngay cả Vân Mộng sơn vẫn còn rất nhiều đại môn phái tu tiên cho đệ tử tông môn ở đó, thậm chí ở đây trải qua nhiều năm đã hình thành nên một phường thị giao dịch của người tu tiên, hết sức náo nhiệt.

Nhưng mà, trải qua nhiều năm như vậy thì mọi chuyện cũng dần lắng xuống. Dĩ nhiên trong Tu Tiên giới luôn xuất hiện chuyện giết người đoạt bảo, nhưng chỉ làm lớn trong mấy năm thôi, sau đó sẽ dần bị mọi người quên đi.

Nạp Lan Bạch Y sau khi ra ngoài lịch lãm không biết làm thế nào để gặp được Lệnh Hồ cả, chỉ luôn hi vọng là hai người sẽ có duyên gặp nhau. Cho nên, nàng luôn đi lịch lãm ở khắp nơi để tìm kiếm.

Lần này Nạp Lan Bạch Y có mặt tại hoàng thành Quỳnh quốc, là vì ở Tiên Nhai thị tại Quỳnh quốc sắp diễn ra giao dịch hội lớn của người tu tiên.

Vốn quốc gia của người phạm tục không có tư cách cử hành giao dịch hội của người tu tiên, nhưng đó chỉ đối với nước nhỏ mà thôi, còn với sáu quốc gia lớn là chuyện bình thường. Thực ra, đằng sau sáu quốc gia đó đều có bóng dáng của đại môn phái tu tiên che chở.

Quỳnh quốc nằm ở Thanh Thành sơn mạch, đằng sau nó chính là phái Thanh Thành cùng Chân Võ đạo, và Ngọc Thanh quán.

Đứng thứ hai là Tần quốc ở Cực Lạc sơn mạch, hậu thuẫn sau lưng chính là đệ nhất môn phái của Hoa Nam châu - Cực Lạc cung.

Đứng thứ ba là Đại Kiến quốc ở Côn Lôn sơn mạch, sau lưng chính là Côn Luân Kiếm tông.

Đứng thứ tư là Đại Thọ quốc ở Thọ Sơn sơn mạch, sau lưng chính là Nguyên Ma giáo.

Đứng thứ năm là Sở quốc ở Hình Sơn sơn mạch, sau lưng chính là Hoa Nghiêm tông cùng liên minh tán tu.

Còn quốc gia cuối cùng trong sáu quốc gia lớn - Tăng quốc ở Tây Thổ núi non, đại môn phái đứng đằng sau chính là Tây Tuyền Tự.

Giao dịch hội cứ sáu năm được tổ chức một lần, và được một quốc gia trong sáu nước lớn thay phiên cử hành, lần này là do Quỳnh quốc tổ chức.

Người tu tiên có thể tìm thấy rất nhiều thứ ở giao dịch hội của người tu tiên: pháp bảo, công pháp tu tiên, tài liệu luyện đan luyện khí, thiên tài địa bảo...mà đơn vị tiền tệ được dùng để trao đổi ở đây là thượng phẩm linh thạch ở đây.

Tỷ như, nếu có tu sĩ nào đó nhìn trúng một pháp bảo, nhưng không có đủ linh thạch trên người, người cũng đừng gấp gáp nha. Ở giao dịch hội có một quy định là có thể lấy một đồ vật trên người của người, rồi đổi thành linh thạch như thỏa thuận.

Đã là giao dịch hội được một quốc gia lớn tổ chức, thì tất nhiên phải khác với giao dịch hội của các nước nhỏ, cho dù là xét về quy mô hay mặt nào cũng thế.

Người quản lý các cửa hàng ở đây chính là người tu tiên, chứ không phải là phạm nhân. Ngoài ra, Tiên Nhai thị ở đây còn được đặt trên đỉnh núi ở độ cao ba trăm trượng, không có đường nào để đi lên cả, chỉ có người tu tiên mới có thể bay lên, còn người phạm không có cách nào để lên được đó.

Thông thường những giao dịch hội như vậy được tiến hành trong một tháng, cho nên các tu sĩ tìm kiếm bảo vật ở khắp nơi cũng có đủ thời gian đến tham dự.

Vốn Quỳnh quốc đã rất phồn hoa, nhưng trong khoảng thời gian này lại càng xa hoa tráng lệ hơn. Chỉ cần nhìn lên bầu trời thôi đã có thể thấy có rất nhiều tu sĩ ngự kiếm phi hành một mình, hoặc những pháp khí thuyền phi hành chở rất nhiều tu sĩ lui tới khắp nơi, cả bầu trời hiện lộ ra không khí phi phàm.

Tiên Nhai thị ở đây được chia ra làm bảy con phố lớn, theo thứ tự là: phố tài liệu luyện đan, phố tài liệu luyện khí, phố pháp bảo, phố đan dược, phố công pháp, phố ăn uống, phố nghỉ chân.

Trừ bảy con phố đó ra, còn có một quảng trường rộng lớn nữa.

Đại đa số người tu tiên khi tới giao dịch hội đều tập trung ở quảng trường rộng lớn này.

Trên quảng trường có rất nhiều tủ trưng bày các vật phẩm được giao dịch, mỗi tủ đều có một trận pháp nhỏ để phòng hộ. Ngoài vật phẩm được giao dịch ra, bên cạnh còn có giá tiền cùng với lời giới thiệu về chức năng.

Nếu như là pháp khí hay đan dược, thì ở đó còn có tên của Luyện Đan sư hoặc Luyện Khí sư nữa.

Hôm nay đã là ngày thứ ba của giao dịch hội, số người tới đây đã rất đông rồi. Ai nấy cũng háng hái tham gia, dĩ nhiên cũng có những tu sĩ có vẻ mặt buồn bực vì không lấy được đồ mình mong muốn.

Dĩ nhiên, trừ những đồ vật được giao dịch ở quảng trường trong thời gian diễn ra đại hội, thì những vật phẩm trân quý nhất sẽ được tiến hành đấu giá trong mười ngày cuối cùng.

Nạp Lan Bạch Y hiện đang đi dạo ở quảng trường, nhưng lực chú ý của nàng không phải là những vật phẩm ở đây, mà lại đang đưa mắt tìm kiếm một thân ảnh trong dòng người.

- Lệnh Hồ sư huynh, mười năm nay huynh có khỏe hay không? Huynh đang ở đâu? Có khi nào nghĩ đến muội hay không?

Tâm tình Nạp Lan Bạch Y có chút bi thương.

Đột nhiên ngay lúc này có một giọng nói vang lên bên tai.

- Nạp Lan sư muội, không ngờ lại gặp muội ở đây.

Nạp Lan Bạch Y khẽ thu liễm thần sắc bị thương lại, khôi phục thần thái thanh nhã trầm tĩnh như xưa.

- Thì ra là Hà sư huynh.

Nạp Lan Bạch Y cười nhạt.

Người tới chính là đại sư huynh của Hoa Nghiêm tông sau khi Lý Thiên Mạc lên cấp - Hà Thái Hư.

Phải nói là thần thái của Hà Thái Hư rất là phiêu dật tuần lãng, chỉ là ánh mắt của hắn có chút âm lãnh, hiển nhiên là bị ảnh hưởng của sư tôn Kiều Xung. Còn vị sư đệ Âm Cửu Trọng của hắn thì biểu lộ sự âm lãnh đó ra ngay trên mặt.

Vừa thấy Nạp Lan Bạch Y thì mắt của Hà Thái Hư sáng lên, trong mắt cũng hiện lên một thần thái khác thường.

- Hà huynh, vị tiên tử này là...?

Một âm thanh trong trẻo khác vang lên.

Nạp Lan Bạch Y đưa mắt nhìn tới, liền thấy bên cạnh Hà Thái Hư có một vị tu sĩ trẻ tuổi còn xuất chúng hơn hắn đang mỉm cười.

Hà Thái Hư định thần lại, vội nói:

- Ta giới thiệu với các vị một chút, vị này là sư muội đời thứ nhất của Hoa Nghiêm tông ta, Nạp Lan Bạch Y. Nạp Lan sư muội, vị này là đại sư huynh của Côn Luân kiếm tông, Mộ Dung Thiên Nhất.

- Ra mắt Mộ Dung sư huynh!

Nạp Lan Bạch Y không thể làm gì khác hơn là hành lễ nói.

- Nạp Lan sư muội khách khí, có thể được nhìn thấy phong thái tiên tử của Nạp Lan sư muội ở đây, Mộ Dung cảm thấy rất là vinh hạnh!

Mộ Dung Thiên Nhất mỉm cười, nói:

- Không biết Nạp Lan sư muội có nhìn trúng bảo vật gì hay không? Tại hạ sẽ đi qua mua tặng, coi như là lễ ra mắt đi!

Nạp Lan Bạch Y thần nhiên nói:

- Cảm ơn ý tốt của Mộ Dung sư huynh, Nạp Lan không cần!

Sau đó, nàng lại quay sang nói với Hà Thái Hư:

- Nạp Lan còn có việc, Hà sư huynh, Mộ Dung sư huynh, cáo từ!

- Không biết Nạp Lan sư muội có việc quan trọng gì? Nói không chừng tại hạ có thể giúp được một chút?

Hiển nhiên Mộ Dung Thiên Nhất đã động tâm với Nạp Lan Bạch Y, hắn không muốn dễ dàng bỏ qua một tiên tử nhân gian có thần thái xuất thần ưu nhã đến như vậy.

Còn Nạp Lan Bạch Y không muốn dính dáng gì tới bọn họ cả, bởi vì ánh mắt của Hà Thái Hư cùng Mộ Dung Thiên Nhất làm cho nàng cảm thấy không thoải mái, rất chán. Nhưng nàng lại nghĩ: sao không hỏi bọn họ chút tin tức về Lệnh Hồ sư huynh? Nói không chừng lại có thu hoạch gì đó? Dù sao cũng chỉ nói nhiều thêm một câu thôi.

Nghĩ tới đây, Nạp Lan Bạch Y không khỏi dừng bước lại, hỏi:

- Không biết Mộ Dung sư huynh có thấy một tu sĩ lưng mang cự kiếm không? Hắn là một sư huynh của Hoa Nghiêm tông ta?

Sắc mặt Hà Thái Hư hơi đổi, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng:

- Không lẽ Nạp Lan sư muội muốn tìm tung tích của Lệnh Hồ sư đệ?

Nạp Lan Bạch Y gật đầu. Nếu như đã quyết định theo đuổi tình cảm của mình, nàng cũng không muốn che giấu điều gì cả.

Mộ Dung Thiên Nhất khẽ vuốt cằm, trầm ngâm:

- Tu sĩ lưng đeo cự kiếm...

Nạp Lan Bạch Y nhìn Mộ Dung Thiên Nhất tràn đầy sự mong đợi.

Mộ Dung Thiên Nhất chưa từng thấy Lệnh Hồ, cũng không có ấn tượng gì với tu sĩ lưng đeo cự kiếm cả. Hắn cố ý trầm ngâm là để trong đầu suy nghĩ cách níu Nạp Lan Bạch Y lại mà thôi.

Nhưng trên thế gian này cũng thật nhiều chuyện trùng hợp. Ngay lúc này có một tu sĩ lưng đeo cự kiếm đi qua sau lưng Nạp Lan Bạch Y, nhưng Nạp Lan Bạch Y lúc này đang đưa mắt nhìn Mộ Dung Thiên Nhất nên không biết gì cả. Mộ Dung Thiên Nhất định nói:

- Chẳng lẽ người Nạp Lan sư muội muốn tìm là...

Mộ Dung Thiên Nhất đang muốn đưa tay chỉ người tu sĩ kia, nhưng dường như Hà Thái Hư đã nhìn thấy từ trước, vội ho khan một tiếng cắt đứt lời của Mộ Dung Thiên Nhất, rồi nói:

- Người Nạp Lan sư muội muốn tìm chính là đại sư huynh Lệnh Hồ từng chín lần trùng kích Nguyên Anh thất bại của Hoa Nghiêm tông ta. Nghe nói người này sau đó đã đi theo con đường vũ tu, rời khỏi tông môn ra ngoài lịch lãm. Tính đến nay đã được hơn mười năm rồi...

Mộ Dung Thiên Nhất thấy Hà Thái Hư len lén đưa mắt ra hiệu cho mình, tâm cũng động, vội thay đổi đề tài nói:

- Thì ra là hắn, đã sớm nghe đại danh thiên tài Lệnh Hồ của quý tông, nhưng vô duyên không thấy, thật là đáng tiếc! Nghe nói quý tông còn có một siêu cấp thiên tài Lý Thiên Mặc nữa, nếu như sau này có thể gặp được hai người này thì đúng là may mắn cho Mộ Dung.

Trên mặt Nạp Lan Bạch Y thoáng hiện ra chút đau buồn, thản nhiên nói:

- Nếu Mộ Dung sư huynh chưa từng thấy Lệnh Hồ sư huynh, vậy Nạp Lan cáo từ!

Mộ Dung Thiên Nhất nói:

- Nạp Lan sư muội chậm đã, tuy tại hạ chưa từng thấy Lệnh Hồ sư huynh của quý tông, nhưng nói không chừng các sư đệ tại hạ đã từng thấy. Máy sư đệ của tại hạ mấy năm qua đều đi tìm tung tích của Độ Hư, thuận tiện đi lịch lãm nên có quen biết rất nhiều người, có khi có vị sư đệ nào đó biết tung tích của Lệnh Hồ sư huynh. Nếu như Nạp Lan sư muội không gấp lắm thì hãy đến khách điểm bọn ta dừng chân đi, hỏi xem thử bọn hắn có biết hay không?

Hà Thái Hư cũng cười nói:

- Nếu sư muội không có việc gấp lắm thì hãy cùng đi đi, có lẽ sẽ có thu hoạch không ngờ đấy?

Nạp Lan Bạch Y suy nghĩ một chút, nói:

- Như vậy phải làm phiền Mộ Dung sư huynh vậy!

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sát Vai

Trời cao đôi khi cũng trên người: có những người thường gần trong gang tấc, nhưng hết lần này tới lần khác đều sát người đi qua.

Nạp Lan Bạch Y mới cùng Hà Thái Hư và Mộ Dung Nhất Thiên đi đến khách điểm của Côn Luân kiếm tông thì Lệnh Hồ lưng đeo cự kiếm lại từ trong dòng người từ từ đi tới chỗ bọn họ vừa đứng. Hướng đi của hắn cũng là hướng đi của bọn người Mộ Dung Nhất Thiên, khoảng cách của hắn và Nạp Lan Bạch Y chỉ là năm trượng thôi, nhưng hai người lại không nhìn thấy nhau được.

Mấy năm qua trông Lệnh Hồ không có thay đổi gì cả, ngay cả khí chất vẫn như xưa, chỉ có đôi mắt càng thêm thâm thúy và càng cuồng phóng hơn.

Hơn sáu năm, vào năm đầu tiên Lệnh Hồ đã điên cuồng đi qua vô số núi cao vực sâu. Trong mười sơn mạch lớn, trừ Yêu Lâm sơn mạch ra thì bước chân của hắn đã đặt lên hết chín sơn mạch còn lại. Sau đó phát hiện được Thổ tuyệt chi địa ở Tây Thổ sơn mạch, Mộc tuyệt chi địa ở Thọ Sơn sơn mạch, nhưng chỉ có Kim tuyệt chi địa cản trước nhất vẫn chưa phát hiện ra được.

Kim tuyệt chi địa có ở Hoa Nam châu không? Hay phải qua đại lục khác để tìm kiếm? Hay là xông vào Yêu Lâm sơn mạch để tìm kiếm? Sau một hồi suy nghĩ, Lệnh Hồ đã chọn cách xông vào bên trong Yêu Lâm sơn mạch.

Nếu chỉ xét về vật lý quyền thuật cùng pháp thuật công kích, với tu vi của Lệnh Hồ bây giờ mà gặp phải những yêu thú hoặc yêu tu sẽ nguy hiểm vô cùng, thậm chí là có đi mà không có về.

Cũng may, ngoại trừ vật lý quyền thuật cùng pháp thuật công kích ra thì Lệnh Hồ còn một năng lực rất mạnh nữa, đó là thần niệm công kích thuật.

Lấy thần niệm mạnh mẽ của Lệnh Hồ, dù có chống lại lão quái vật Độ Kiếp kỳ thì cũng có chút sức liều mạng, do đó Lệnh Hồ đã xông vào bên trong Yêu Lâm sơn mạch.

Yêu Lâm sơn mạch quả là nơi nguy cơ trùng trùng, từng bước đi đều là sự mạo hiểm với mạng sống của chính mình. Lệnh Hồ đã dựa vào cơ trí cùng thực lực của mình để từng bước khắc phục, hơn nữa, vận khí của Lệnh Hồ đúng là không tệ, hắn đã tìm được Kim tuyệt chi địa ở đây.

Có thể nói, trải qua một phen khổ chiến thì Lệnh Hồ mới chiếm được Kim tuyệt chi địa, sau đó thành công trong việc bảo vệ nơi đó.

Nguy hiểm cùng kỳ ngộ luôn tồn tại với nhau, lần xông vào Yêu Lâm sơn mạch này đã làm cho Lệnh Hồ thấu hiểu được điều này.

Năm năm, Lệnh Hồ dùng năm năm mới đưa toàn bộ tinh hoa của Kim tuyệt vào trong thân thể để tôi luyện, sau đó làm cho Hòa tuyệt và Kim tuyệt hòa tan với nhau.

Trong suốt mấy năm được tinh hoa Kim tuyệt tôi luyện, thân thể của Lệnh Hồ càng lúc càng cường hãn hơn, thần niệm cũng lớn mạnh hơn. Đây đúng là chuyện tốt, nhưng điều làm cho Lệnh Hồ buồn sầu chính là: theo sự lớn mạnh dần của thần niệm cùng thân thể thì linh lực cũng từ từ tăng lên, gần như chạm phải Kết Đan đại viên mãn.

Lệnh Hồ tuyệt đối không muốn kết Anh vào lúc này, cho dù có cố ý để làm cho nó thất bại như chín lần trước thì sợ rằng căn cốt cùng đạo cơ tu tiên của Lệnh Hồ sẽ bị hao tổn vô cùng lớn, đây là điều Lệnh Hồ không hề muốn thấy, cũng không phải là kết quả hắn mong muốn.

Cũng may, danh xưng siêu cấp thiên tài năm xưa của hắn không phải là hư danh, hắn quyết định cố gắng suy tư để tìm ra được một phương pháp hoàn chỉnh. Thân là một kỳ tài có một không hai, hưởng chi còn có Thiên Hồn Thích Bồ Đề cùng Địa Huyền Đạo Huyền thôi diễn cùng, Lệnh Hồ đã tìm ra được phương pháp đó.

Nếu như ở tình huống Kết Đan sắp viên mãn, tu sĩ phải kết Anh nhưng lại không muốn kết Anh thì chỉ còn cách là dùng linh lực hùng hậu chuẩn bị kết Anh đó một lần nữa đi theo con đường Kim Đan, lấy một công pháp đặc thù để hình thành một Kim Đan khác.

Lệnh Hồ thành công kết ra một viên Kim Đan nữa, cũng tạm thời thoát khỏi khốn cảnh khi gặp phải việc toái Đan kết Anh. Nói tạm thời khoát khốn, vì Lệnh Hồ đã suy tính được cho dù hắn có tình không tu luyện, nhưng với tốc độ tự hấp thu linh khí của bản thân thì chỉ cần năm năm thôi sẽ tiến vào viên mãn nữa. Mà đến lúc đó, kế hoạch dùng Ngũ hành tuyệt địa của Lệnh Hồ tuyệt đối không có khả năng hoàn thành toàn bộ, bắt buộc hắn phải hình thành nên viên Kim Đan thứ ba!

Nhưng việc hình thành nên Kim Đan mới không phải là việc dễ dàng, mặc dù trải qua sự thôi diễn của Thiên Hồn cùng Địa Hồn thì công pháp hình thành nên Kim Đan đã có, viên thứ hai có thể mượn linh lực dư thừa tinh luyện ra ngưng kết Kim Đan. Nhưng về sau, nếu như chỉ dựa vào linh lực dư thừa thì không thể nào ngưng kết Kim Đan thành công được. Đến lúc đó cần phải có các thiên tài địa bảo kết hợp với linh lực để tiến hành.

Vốn Lệnh Hồ không có ham muốn gì với vật chí linh, nhưng nếu có một vật chí linh bây giờ thì hắn sẽ đỡ tốn công hơn rất nhiều trong việc tìm nhiều thiên tài địa bảo khác.

Cho nên, tâm tư Lệnh Hồ nhanh chóng chuyển dời đến vật chí linh đã từng bị hắn quên đi.

Lúc Lệnh Hồ vừa xuất quan thì vừa vặn Quỳnh quốc cử hành đại hội giao dịch của người tu tiên, nên hắn thuận đường đến đây xem náo nhiệt, nói không chừng có thể gặp được bảo bối gì ấy.

Đối với Lệnh Hồ hiện giờ, thì những bảo bối chỉ là những dược liệu thiên tài địa bảo hữu dụng với hắn, chứ không phải những pháp bảo gì đó kia.

Sau khi đi dạo ở quảng trường một vòng, Lệnh Hồ đã xem qua tất cả tủ trưng bày. Đáng tiếc những bảo bối ở đây đa số là những pháp bảo, tài liệu trân quý để luyện khí, dược liệu thiên tài địa bảo cũng có một chút, nhưng không phải đồ Lệnh Hồ cần.

Thật ra, từ đây cho đến lúc Kim Đan thứ hai đạt tới viên mãn cần ít nhất năm năm nữa, nên Lệnh Hồ cũng không cần vội vã đi tìm. Chẳng qua hắn muốn làm theo lời nói có duyên tìm được, nếu có được thì tốt, nếu không có thì tâm trạng cũng không thất vọng lắm.

Đi dạo một vòng, sau khi không thấy có đồ gì làm mình hứng thú, Lệnh Hồ liền rời khỏi quảng trường giao dịch, đi tới một phố chính.

Dù sao đại hội giao dịch lần này kéo dài tới một tháng lận, những đồ tốt chân chính đến giờ vẫn chưa xuất hiện ra, chỉ có càng về sau mới càng thú vị!

Tiên Nhai thị ở Quỳnh quốc được xây dựng rất công phu, mỗi nơi dành cho người tu tiên cũng được xây dựng rất kỹ lưỡng, mỗi khách điểm đều có một cách sắp xếp khác nhau.

Lệnh Hồ dừng chân trước cổng vào một phố chính. Hắn nhìn lên đã thấy có một cái bảng hiệu thật to nói về tên của sáu chỗ dừng chân lớn nhất ở đây. Theo thứ tự là Tiên Sư động phủ, Tiên Lai khách điểm, Tiên Phủ tửu lâu, Kiếm Tiên biệt viện, Đan Tiên biệt phủ, Vũ Tu động thiên!

Tên gọi của những nơi này đúng là có chút kỳ quái, nhưng từ tên phòng trọ thì người muốn dừng chân cũng có thể tìm được nơi phù hợp với mình. Tỷ như tu sĩ vũ tu sẽ có khuynh hướng đi tới Vũ Tu động thiên, còn Luyện Đan sư thấy tên nơi dừng chân như vậy sẽ có lựa chọn tới Đan Tiên biệt phủ.

Trong sáu nơi dừng chân đó, nơi hấp dẫn Lệnh Hồ nhất chính là Đan Tiên biệt phủ.

Đan Tiên biệt phủ hiển nhiên được mở ra dành cho các Luyện Đan sư. Mặc dù nói bất kỳ người tu tiên nào cũng có thể vào ở, nhưng chắc chắn nơi này hoan nghênh Luyện Đan sư hơn. Tuy Lệnh Hồ không phải là Luyện Đan sư, nhưng đồ vật hắn coi trọng nhất bây giờ chính là những dược liệu luyện đan trân quý, mà những thứ này đa số đều nằm trong tay các Luyện Đan sư.

Đan Tiên biệt phủ nằm ở cuối phố, nếu như đã có sự lựa chọn thì Lệnh Hồ sẽ không do dự chút nào, hắn dứt khoát bỏ qua những nơi dừng chân khác, đi thẳng tới Đan Tiên biệt phủ.

Vào lúc hắn đi qua Tiên Lai khách điểm thì có một tu sĩ từ bên trong bước ra. Người này vừa thấy Lệnh Hồ lưng đeo cự kiếm đã khẽ kêu "ừ" một tiếng.

Lệnh Hồ cũng không chú ý đến người này, tiếp tục đi về phía trước.

- Tu sĩ trẻ tuổi lưng đeo cự kiếm? Chẳng lẽ người này là người Nạp Lan tiên tử muốn tìm? Lệnh Hồ của Hoa Nghiêm tông? sao có thể trùng hợp đến như vậy?

Nhìn thấy bóng lưng Lệnh Hồ đi về Đan Tiên biệt phủ ở cuối phố, người tu sĩ trẻ tuổi này trầm nghĩ.

Vốn người này tính ra ngoài, nhưng giờ vội vã quay về khách điểm để báo cáo.

Bởi vì có đại hội giao dịch diễn ra, nên Đan Tiên biệt phủ vốn cả tháng không có bao nhiêu người tu tiên tới dừng chân, giờ phút này lại đông đúc vô cùng.

Nếu không phải Lệnh Hồ tới sớm, chỉ cần tới muộn một chút nữa thôi là đã không còn phòng để nghỉ ngơi rồi.

- Vũ tu giả? Sao người này lại tới đây?

Thấy vóc người khôi ngô của Lệnh Hồ, cùng với thanh kiếm to lớn có thể hù chết người kia, mọi người ở đây dễ dàng nhận ra thân phận của hắn.

Lúc này có mấy tên tu sĩ bộ dáng đạo mạo, ra vẻ "ta đây là người có cốt tu tiên" đang ngồi vây quanh một cái bàn uống tiên trà, thưởng thức trái cây trân quý, vừa thấy Lệnh Hồ đi vào đã nghị luận rối rít.

Mà bọn họ dám lên tiếng nghị luận như vậy là vì nhìn thấy Lệnh Hồ chỉ là một tiểu tu sĩ Kết Đan kỳ mà thôi, còn bọn họ là tu sĩ Phân Thần kỳ.

- Tiểu tử, nơi này không phải là chỗ để bọn vũ tu như ngươi đến, phía trước là Vũ Tu động thiên, đi đến đó đi!

Một người trong số họ lớn miệng nói.

Lệnh Hồ cười to, nói:

- Nhưng vẫn bối thích nơi này hơn. Huống chi, nơi vẫn bối đặt chân có đồ vẫn bối muốn hay không mới là trọng yếu!

Lệnh Hồ đối mặt với tu sĩ Phân Thần kỳ nhưng không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, thể hiện khí chất cuồng phóng khoáng khải vô cùng. Các tu sĩ bên cạnh nghe thấy cũng đưa mắt qua nhìn.

- Tiểu bối, chỉ là một tên vũ tu Kết Đan kỳ nhỏ nhỏ như ngươi thì có thể mua được đồ tốt gì?

Một tu sĩ mặc áo xanh, đầu đội khăn vuông, trên khăn có thêu một lò luyện đan hình bát quái không nhịn được lên tiếng chê cười.

Từ ký hiệu trên khăn đội của hắn, có thể biết thân phận của hắn là một Luyện Đan sư, hơn nữa còn là đệ tử tông môn của Bát Quái Đan Nguyên tông.

Lệnh Hồ lười nói lại, đứng thẳng vai thản nhiên nói:

- Có thể mua nổi hay không thì phải xem đó là thứ gì đã. Nếu như là vật chí linh thì tất nhiên vẫn bối mua không nổi đâu.

Tên Đan tu này liền biến sắc, lập tức tỏ ra uy áp của tu sĩ Phân Thần kỳ:

- Tiểu bối, ngươi dám đùa cợt với ta?

Người tu tiên coi trọng mặt mũi mình vô cùng, nhất là các tu sĩ cao giai. Bọn họ tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho những tu sĩ cấp thấp bất kính với mình, một khi làm họ mất hứng thì họ rất dễ nổi giận, có khi còn ra tay giết chết những tu sĩ có tu vi thấp hơn.

Cũng vì vậy, các tu sĩ cấp thấp ở Tu Tiên giới rất cung kính với các tu sĩ có tu vi cao hơn mình, luôn lấy lễ ra đối đãi. Điều bọn họ sợ chính là một khi không cẩn thận sẽ làm mất mặt các tu sĩ cao giai, từ đó rước họa vào thân.

Cũng vì điều này mà các tu sĩ cao giai đã tập nên một thói quen: cho dù là đúng hay sai thì các tu sĩ cấp thấp khi gặp mình phải khúm núm, nếu như làm trái thì có nghĩa họ đang bất kính với mình, đáng chết!

Giờ phút này, một tu sĩ Kết Đan kỳ nho nhỏ lại dám nói lại trước mặt mình, hơn nữa không hề khúm núm gì cả, tên Đan tu này có cảm giác mình đang bị vũ nhục.

Dĩ nhiên, hắn còn chưa vọng động tới mức ra tay giết người. Dù sao ở nơi đây có rất nhiều người chứ không phải là nơi hoang dã hoang vu, hơn nữa có ai biết sau lưng của hắn là ai chứ? Nếu như nhất thời vọng động giết chết hắn, sau đó sư phụ hắn ra tay giết chết mình thì mình đúng thật là ngu ngốc mà.

Cho nên, tên Đan tu này đang tìm cách để làm cho Lệnh Hồ chịu chút đau khổ, rồi làm cho xấu mặt mà thôi.

Vậy mà, dường như đối phương không hề có cảm giác gì, ngược lại còn đưa mắt qua nhìn hắn một cái, làm cho hắn có chút không tự chủ được, cảm thấy có nỗi sợ hãi không nói được đang dâng lên.

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Linh Túy*

Nội tâm vị Đan tu này kinh hãi, chẳng lẽ tên Vũ tu giả Kết Đan kỳ trước mặt mình là một tu sĩ cao giai ẩn giấu? Nếu không sao có thể tạo thành uy áp với mình? Ánh mắt kia còn gây cho mình cảm giác hết hồn hết vía nữa!

Nếu đối phương thật là một tu sĩ cao giai ẩn giấu tu vi, mà mình vừa mới cao giọng mạo phạm hắn...Nghĩ tới đây, vị Đan tu này không khỏi toát mồ hôi hột.

Vừa lúc này, một tu sĩ khác ở bàn bên cạnh vị Đan tu cười nói:

- Từ đạo huynh, bây giờ là lúc diễn ra đại hội giao dịch, tuy tu vi vị tiểu hữu này chỉ là Kết Đan kỳ, nhưng không chừng có tích lũy hùng hậu ấy? Tính khí của huynh nóng nảy như vậy sao được, không chừng lại bỏ qua một vụ giao dịch tốt đấy, hay là nghe vị tiểu hữu này nói một chút đi. Xem thử người ta muốn giao dịch đồ gì? Có lẽ sẽ có sự vui mừng ngoài ý muốn đấy chứ.

Vị Đan tu này nghe thế liền nhân cơ hội xuống đài, cười lớn nói.

- Tổng đạo huynh nói có lý, cũng do Từ mỗ mạo phạm rồi. Vị đạo hữu này đừng trách!

Câu nói cuối cùng là nói với Lệnh Hồ.

Đan tu họ Từ có tên gọi đầy đủ là Từ Nguyên Đường, tu vi Phân Thần trung kỳ, là một Thanh môn trưởng lão của Bát Quái Đan Nguyên tông.

Thanh môn trưởng lão là một chức vụ không có thực quyền ở trong tông môn, cũng không phải là một trưởng lão chính thức, chỉ là một trưởng lão danh nghĩa giống như Vô phong trưởng lão của Hoa Nghiêm tông mà thôi.

Từ Nguyên Đường có tính tình cao ngạo. Bản thân hắn là một Luyện Đan sư được đồng đạo ngưỡng mộ, lâu ngày trở thành thói quen nên luôn đưa con mắt lên trời. Vì thế việc hắn nhận lầm trước một tu sĩ Kết Đan kỳ làm cho bọn đồng đạo của hắn ngạc nhiên không thôi.

Trong lúc nhất thời cả phòng khách yên lặng lại, đến mức một cây kim châm rơi xuống cũng có thể nghe được.

Điều này làm cho Từ Nguyên Đường cảm thấy khó chịu vô cùng, khuôn mặt già trở nên khó coi vô cùng. Nhưng cho hắn thêm mấy lá gan thì hắn cũng không dám làm gì liều lĩnh trước khi xác định được thân phận cùng tu vi đích thật của Lệnh Hồ.

Mà tu sĩ họ Từ nói chuyện ban nãy cũng nhìn Lệnh Hồ đôi chút. Lệnh Hồ lúc này đã đi tới ngồi xuống một bàn trống.

- Tiểu huynh đệ, không biết ngươi có bảo bối gì để giao dịch?

Nhìn thấy thái độ của Từ Nguyên Đường đột nhiên biến chuyển, các tu sĩ ở bên cạnh cũng thay đổi cách hành xử, khách khí hơn rất nhiều.

Lệnh Hồ cười nói:

- Nói rõ trước là ta chỉ tìm đồ ta muốn thôi, chứ không phải tới đây để giao dịch đồ của mình. Trừ phi có đồ ta muốn tìm, lúc đó ta mới lấy đồ tốt ra để giao dịch.

Nếu như lúc trước Lệnh Hồ nói ra lời này thì sẽ bị ném ra ngoài cửa ngay. Nhưng mà, các tu sĩ ở đây đã biết Lệnh Hồ không đơn giản như tu vi thể hiện bên ngoài, cảm thấy lời nói của Lệnh Hồ không có gì quá đáng cả.

- Không biết tiểu huynh đệ muốn tìm thứ gì?

Tu sĩ họ Tống mỉm cười:

- Nếu như tìm pháp bảo, e rằng...đã tới nhầm chỗ rồi!

Lệnh Hồ nói:

- Đồ tại hạ muốn tìm là linh túy Ngũ Hành không được thấp hơn hai nghìn năm tuổi.

Nghe thấy yêu cầu của Lệnh Hồ, vẻ mặt chúng tu sĩ vô cùng quái dị.

- Linh túy ngàn năm đã vô cùng hiếm rồi, tiểu huynh đệ lại còn muốn tìm linh túy hơn hai ngàn năm?

Tu sĩ họ Tống lắc đầu, nói:

- Sợ là rất khó a, cho dù có thì sợ rằng phải tốn rất nhiều đồ tốt mới có đó.

Lệnh Hồ hỏi:

- Không biết nếu như lấy linh túy hai ngàn năm đổi sang linh thạch thượng phẩm, thì phải có bao nhiêu khối mới được?

Từ Nguyên Đường trả lời:

- Không thể dùng linh thạch thượng phẩm để đổi lấy linh túy hai ngàn năm được, đối với những vật này thì chỉ còn cách dùng vật đổi vật thôi.

Lệnh Hồ trầm ngâm một hồi, lại nói:

- Không biết...nếu lấy linh túy hai ngàn năm so sánh với yêu đan của yêu thú thì vật nào trân quý hơn?

Nghe đến hai chữ yêu đan, chúng tu sĩ biến sắc không thôi. Từ trong giọng nói của Lệnh Hồ, bọn họ hiện ra một ý nghĩ: chẳng lẽ tiểu tử thần bí trước mắt này có yêu đan sao?

Tu sĩ họ Tống nghiêm mặt nói:

- Mọi người ở Tu Tiên giới đều biết chỉ có những yêu thú có tu vi từ Nguyên Anh kỳ loài người trở lên mới có hi vọng kết thành yêu đan. Yêu thú đạt đến Yêu Đan kỳ còn mạnh hơn tu sĩ Xuất Khiếu kỳ nhiều.

Yêu thú cùng yêu tu tuy cùng từ dã thú được khai mở linh trí thành, sau đó không ngừng tu luyện mà có được. Nhưng sau khi phát triển lên lại có bản chất khác nhau.

Yêu thú được phân thành mười giai, nhất giai đến tam giai gọi là Thuế Biến kỳ, tứ giai đến lục giai gọi là Dung Hợp kỳ, thất giai đến cửu giai gọi là Yêu Đan kỳ, thập giai gọi là Độ Kiếp kỳ!

Vào lúc yêu thú tiến vào Yêu Đan kỳ thì trong thể nội sẽ có sự biến hóa vô cùng lớn lao, nếu có thể thành công toái Đan kết Anh thì sẽ hóa hình thành công, chuyển thành yêu tu. Còn với những yêu thú có yêu đan quá chắc chắn, không thể nào toái Đan kết Anh thì chỉ còn cách tiếp tục làm yêu thú, thông qua việc tồn trữ cùng tinh luyện linh lực không ngừng để đột phá thập giai, yêu thú thập giai được người tu tiên gọi là Thánh thú! Cảnh giới thập giai cũng gọi là Độ Kiếp kỳ.

Cho nên, mười cấp bậc tu vi của yêu thú tương đương với: Thuế Biến kỳ (sơ, trung, hậu); Dung Hợp kỳ (sơ, trung, hậu); Yêu Đan kỳ (sơ, trung, hậu); Độ Kiếp kỳ (sơ, trung, hậu).

Yêu thú đạt đến thất giai (Yêu Đan tiền kỳ), sẽ có thực lực mạnh hơn tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng yếu hơn tu sĩ Xuất Khiếu kỳ.

Yêu thú đạt đến bát giai (Yêu Đan trung kỳ), sẽ có thực lực mạnh hơn tu sĩ Xuất Khiếu đại viên mãn, nhưng yếu hơn tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Yêu thú đạt đến cửu giai (Yêu Đan hậu kỳ), lại được chia thành bốn cảnh giới nữa: Tồn trữ, tinh luyện, vững chắc, đại thành.

Nếu như yêu thú chỉ đạt đến cảnh giới Kết Đan hậu kỳ tồn trữ, sẽ yếu hơn tu sĩ Hợp Thể kỳ. Sau khi tới cảnh giới tinh luyện, yêu thú có thể chống lại tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ. Yêu Đan hậu kỳ vững chắc có thể chống lại được tu sĩ Hợp Thể trung kỳ; một khi đạt tới Yêu Đan hậu kỳ đại thành thì yêu thú hoàn toàn có đủ thực lực chống lại tu sĩ Hợp Thể kỳ đại viên mãn, hoàn toàn hơn xa Hợp Thể hậu kỳ.

Về phần Thánh thú thập giai, những yêu thú đạt đến cảnh giới này còn mạnh hơn các lão quái vật Độ Kiếp kỳ nhiều. Nếu một tu sĩ Độ Kiếp kỳ không có pháp bảo cấp bậc linh khí thượng phẩm, tuyệt đối không cách nào chống lại được Thánh thú cấp mười.

Yêu tu, vì từ yêu thú Yêu Đan kỳ lột xác hóa hình thành, nên những tu vi ở trước cũng giống yêu thú, chỉ có từ cảnh giới Yêu Đan hậu kỳ mới khác nhau.

Sự phát triển của Yêu tu chia ra làm hai giai đoạn: Thú thể cùng Hóa Hình.

Giai đoạn thú thể: Thuế Biến kỳ (sơ, trung, hậu); Dung Hợp kỳ (sơ, trung, hậu); Yêu Đan kỳ (sơ, trung, hậu).

Một khi yêu thú đạt đến Yêu Đan kỳ, cho dù đang ở cảnh giới nào cũng có thể thử việc toái Đan kết Anh cả. Có thể toái Đan kết Anh khi ở Yêu Đan sơ kỳ, cũng có thể thực hiện việc đó khi ở Yêu Đan viên mãn. Dĩ nhiên, những yêu thú toái Đan kết Anh thành yêu tu lúc ở Yêu Đan sơ kỳ, sau này sẽ có thực lực kém hơn nhiều những yêu tu toái Đan kết Anh lúc ở Yêu Đan hậu kỳ.

Sau khi yêu thú biến hóa xong sẽ được gọi là yêu tu. Các yêu tu cũng mạnh mẽ như yêu thú, nhưng sau khi biến hóa xong, ngoại trừ thân thể cường đại hơn thì còn có một năng lực mới nữa: gọi là phá rồi lại lập.

Sau khi kết thúc giai đoạn hóa hình, yêu tu sẽ tu hành giống như người tu tiên nhân loại vậy, cũng phải trải qua chín giai đoạn Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Hóa Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa. Nhưng vì yêu tu đã trải qua sự tối luyện lúc ở giai đoạn thú thể, nên tốc độ tu luyện nhanh hơn tu sĩ nhân loại rất nhiều.

Hơn nữa, mỗi khi đạt đến một cảnh giới thì yêu tu hoàn toàn mạnh mẽ hơn các tu sĩ cùng giai.

Tỷ như ở cảnh giới Nguyên Anh kỳ, tu sĩ loài người tuyệt đối không phải đối thủ của yêu tu.

Nhưng cho dù là yêu thú hay yêu tu, thì vật quan trọng nhất đối với chúng nó đều là Yêu Đan cả!

Yêu Đan không chỉ trân quý đối với yêu thú cùng yêu tu, mà còn là một bảo vật đối với tu sĩ nhân loại nữa. Một quả Yêu Đan sơ kỳ có thể giúp cho Luyện Đan sư luyện chế ra ít nhất ba viên "Anh Biến đan", hoặc ít nhất mười viên "Hóa Anh đan".

Hóa Anh đan ẩn chứa linh khí thiên địa vô cùng tinh thuần hùng hậu. Lúc tu sĩ Kết Đan kỳ kết Anh, nếu vì lý do không thể cảm giác được lực lượng thiên địa, hay là linh khí thiên địa không đủ, đều có thể dùng một viên Hóa Anh đan. Đan dược này sẽ giúp bổ sung linh khí cho tu sĩ, giúp họ kết Anh thành công.

Anh Biến đan ẩn chứa linh khí thiên địa còn nhiều hơn Hóa Anh đan, dùng khi tu sĩ Nguyên Anh kỳ muốn trùng kích vào Xuất Khiếu kỳ, hoặc tu sĩ Xuất Khiếu kỳ trùng kích vào Phân Thần kỳ, nó có thể giúp tỷ lệ trùng kích thành công tăng lên rất nhiều.

Có thể nói, độ trân quý của Yêu Đan chỉ kém vật chí linh một chút mà thôi.

Nếu Yêu Đan trân quý như vậy, chẳng lẽ yêu thú cùng yêu tu sẽ bị người tu tiên tru diệt lấy đan sao? Nếu như người nào có ý nghĩ như vậy thì quả thật là vô cùng sai lầm.

Có lẽ một vài tu sĩ có ý nghĩ như vậy, nhưng đó chỉ là những ý nghĩ ngu xuẩn của những người chưa biết về sự lợi hại của yêu thú cùng yêu tu chân chính mà thôi.

Yêu thú cùng yêu tu vốn cường đại hơn những tu sĩ cùng cấp. Loài người có tu sĩ Độ Kiếp kỳ, yêu thú cũng có Thánh thú thập giai, yêu tu có tu vi Độ kiếp kỳ cũng không ít. Nếu như tu sĩ nào có ý nghĩ xông vào Yêu Lâm sơn mạch giết yêu thú lấy Đan, lỡ như gặp phải Thánh thú hoặc yêu tu Độ Kiếp kỳ thì chẳng những tự thân hồn phi phách tán, mà còn làm cho cả sư môn bị liên lụy nữa. Vào ba ngàn năm trước, đã có không ít môn phái tu tiên vì ý nghĩ tru diệt yêu thú lấy Đan mà gặp phải thảm cảnh cả môn bị diệt.

Vì sự cường thế của yêu thú cùng yêu tu, nên Yêu Lâm sơn mạch đã thành cấm địa của người tu tiên. Trải qua ba ngàn năm nay, có lẽ có vài tu sĩ cá biệt vì nhiều nguyên nhân khác nhau tiến vào Yêu Lâm sơn mạch, tỷ như tìm kiếm linh thảo...nhưng tuyệt đối không có người nào dám ra tay với yêu thú. Bởi vì diệt yêu thú lấy Yêu Đan đã trở thành một cấm kỵ! Tốt nhất đừng có ý niệm này trong đầu, bởi vì một khi có ý niệm thì người sẽ có sát cơ. Mà các yêu thú cùng yêu tu tương đối miễn cảm với việc này, một khi để cho họ phát hiện được người có hành động nào khác lạ thì tuyệt đối sẽ diệt sát ngay.

Lệnh Hồ là một người tu tiên, đương nhiên không thể nào không biết Yêu Đan cùng với linh túy hai ngàn năm, vật nào trân quý hơn. Hắn đưa ra một câu hỏi như vậy là để nói với các tu sĩ ở đây biết một tin tức: trong tay ta đang có Yêu Đan.

Làm một Luyện Đan sư, Từ Nguyên Đường hiểu rõ Yêu Đan có giá trị như thế nào, hẳn hơi kích động, âm thanh hỏi cũng có chút run rẩy:

- Vị đạo huynh này, chẳng lẽ ngươi có Yêu Đan sao?

Lệnh Hồ cười nói:

- Vậy phải xem thử có vị nào có đủ linh túy hai ngàn năm không đã.

*Linh túy: Đây là một danh xưng riêng của truyện này, các bạn có thể hiểu linh túy là tinh hoa của những dược liệu, linh thạch gì ấy...vì Lệnh Hồ đang muốn cô đọng Kim Đan thứ ba nên đi tìm tinh hoa của những thuộc tính Ngũ Hành để hỗ trợ.

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cạnh Tranh

Nghe thấy Lệnh Hồ thừa nhận có Yêu Đan trong tay, chúng tu sĩ ò lên một tiếng. Ai nấy đều kích động không thôi, vội vàng đi về phía Lệnh Hồ rồi lấy linh túy trong túi trữ vật mình ra, đưa cho Lệnh Hồ xem.

Còn những tu sĩ không có linh túy phù hợp điều kiện thì có chút ảo não. Hiển nhiên, cũng có vài tu sĩ lộ lên vẻ tham lam, ánh mắt đảo qua đảo lại không thôi, dường như đang tính toán gì đó.

- Các vị!

Âm thanh Lệnh Hồ nhàn nhạt, nhưng lại rõ ràng bên tai các vị tu sĩ. Nghe thấy Lệnh Hồ hô lên, các tu sĩ cũng an tĩnh lại một chút.

- Nhờ các vị giúp đỡ thôi! Nhưng ta nghĩ các vị hẳn cũng biết rõ giá trị của Yêu Đan, và cần phải có bao nhiêu linh túy mới đổi được một viên Yêu Đan. Tại hạ có ba miếng Yêu Đan, nhưng chỉ dùng hai quả trong đó để đổi lấy Ngũ Hành linh túy.

Nói xong, Lệnh Hồ lấy ra một quả Yêu Đan màu vàng to như trứng ngỗng từ trong túi trữ vật ra. Một cỗ linh khí mạnh mẽ lập tức tỏa ra xung quanh. Trên Yêu Đan này có thú văn, kim quang sáng chói, linh khí nồng đậm ngưng tụ lại thành một kỳ thú đang gào thét, rõ ràng là một quả Yêu Đan trung kỳ.

Giá trị của quả Yêu Đan này hơn xa một quả Yêu Đan sơ kỳ.

Một quả Yêu Đan sơ kỳ đã đủ cho các tu sĩ kích động rồi, khi Lệnh Hồ đưa quả Yêu Đan trung kỳ này ra thì không còn ai giữ được bình tĩnh nữa.

Từ Nguyên Đường kích động nói lớn lên:

- Vị đạo huynh này, ta nguyện lấy bảy gốc cây Phong Linh thảo ba ngàn năm, mười gốc cây Huyết Chi hai ngàn năm trăm năm, hai khóa Địa Long Sâm hai nghìn bảy trăm năm...

Nói tới đây thì âm thanh của Từ Nguyên Đường nhỏ dần đi. Đó là toàn bộ linh túy trân quý trên hai ngàn năm hẳn có rồi, còn có vài loại nữa, nhưng lại không đủ điều kiện của Lệnh Hồ.

Từ Nguyên Đường cũng hiểu rõ chỉ với nhiều đó thì không thể nào sánh được với một quả Yêu Đan trung kỳ.

Quả nhiên, lập tức có tu sĩ khác cười lạnh nói:

- Chỉ chút linh túy đó mà muốn có được Yêu Đan trung kỳ ư? Thật là chê cười. Đạo huynh, ta là trưởng lão của Thiên Thảo môn. Ta đại biểu cho tề tông lấy hai mươi gốc cây Ngũ Hành linh túy các loại, tổng cộng là một trăm gốc cây để đổi lấy Yêu Đan trên tay đạo huynh!

Người tu sĩ đầu tiên mở miệng chê cười ngay khi Lệnh Hồ tiến vào Đan Tiên biệt phủ, lúc này cũng mở miệng:

- Thiên Thảo môn quả nhiên tài lực hùng hậu, nhưng chỉ lấy một trăm gốc cây để đổi lấy một quả Yêu Đan trung kỳ thì dường như còn ít đó. Vị đạo huynh này, năm người chúng ta là môn hạ Kiến Phúc cung, hiệu là Ngũ Hành Luyện Đan sư, thay bản môn lấy một phần tư kho linh thảo để đổi lấy quả Yêu Đan trong tay đạo huynh!

Lệnh Hồ có chút thích thú, hỏi:

- Không biết một phần tư kho linh thảo của quý môn có bao nhiêu linh túy trên ba ngàn năm?

Tu sĩ kia nói:

- Không dưới năm trăm gốc cây!

Lệnh Hồ nghe vậy thì vui mừng. Hắn biết Yêu Đan rất trân quý, nhưng không ngờ lại trân quý đến như vậy. Một quả Yêu Đan trung kỳ có thể đổi được năm trăm gốc Ngũ Hành linh túy trên ba ngàn năm, quả đã vượt xa dự liệu của hắn.

Mặc dù linh thảo do con người bồi dưỡng có chút kém hơn những linh thảo sinh trưởng nơi hoang dã, nhưng đạt đến mức ba ngàn năm là đã trân quý hơn linh thảo hai ngàn năm ở ngoài hoang dã nhiều rồi.

Lệnh Hồ đang muốn đáp ứng, thì một âm thanh trong trẻo từ ngoài Đan Tiên biệt phủ lớn tiếng nói:

- Côn Luân kiếm tông ta nguyện trao đổi quả Yêu Đan trên tay Lệnh Hồ sư huynh, Lệnh Hồ sư huynh có thể tùy ý ra giá!

Còn có người nhận ra mình? Lệnh Hồ vô cùng kinh ngạc, nhưng các tu sĩ đang vây quanh mình không có ai vừa lên tiếng cả, cũng không biết người nói ở đâu?

Mà mấy chữ "Côn Luân kiếm tông" vừa phát ra làm cho cả khách điểm yên tĩnh lại ngay.

Trong tiếng bước chân vang lên, mười mấy đệ tử Côn Luân kiếm tông do Mộ Dung Thiên Nhất dẫn đầu đang đi tới.

Mặc dù trong các đệ tử Côn Luân kiếm tông, tu vi cao nhất là Mộ Dung Thiên Nhất chỉ có tu vi Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng các tu sĩ có tu vi cao ở đây không ai dám khinh thị các đệ tử Côn Luân kiếm tông cả.

Ít nhất, trước mặt nhiều người thế này, cho dù tu vi của người có là Xuất Khiếu kỳ hay Phân Thần kỳ, thậm chí là Hợp Thể kỳ thì người cũng phải lưu cho Côn Luân kiếm tông một chút thể diện.

Dĩ nhiên, nếu đây là nơi không có người thì phải nói lại một chút.

Nhưng dù như thế nào, trước mặt nhiều người thế này thì không có ai dám làm ra hành động gì quá đáng, dám đồng tự động nhường ra một lối đi.

Thấy đám người Mộ Dung Thiên Nhất, Lệnh Hồ không khỏi ngạc nhiên một chút. Dĩ nhiên, điều làm cho Lệnh Hồ ngạc nhiên không phải là đám người Mộ Dung Thiên Nhất, mà là hai người Hà Thái Hư cùng Nạp Lan Bạch Y ở bên cạnh.

Thấy Lệnh Hồ, Nạp Lan Bạch Y vui mừng vô cùng, nhưng nàng nhanh chóng chôn giấu cảm xúc xuống, lộ ra vẻ trầm tĩnh thanh nhã thường thấy.

- Lệnh Hồ sư huynh, quả nhiên là huynh!

Nạp Lan Bạch Y đi tới trước mặt Lệnh Hồ, nhẹ nhàng nói.

- Nạp Lan sư muội, đã lâu không gặp.

Lệnh Hồ mỉm cười. Đã lâu rồi không thấy Nạp Lan Bạch Y, nay thấy khí chất của nàng vẫn như năm xưa, Lệnh Hồ cũng cao hứng vô cùng.

Nạp Lan Bạch Y ngẩng ngốc nhìn Lệnh Hồ, mắt nàng khẽ ươn ướt, sóng nước gợn trào.

- Nạp Lan sư muội, sao vậy?

Nhìn thấy trong mắt Nạp Lan Bạch Y có một chút tình cảm không nói nên lời, lòng Lệnh Hồ hơi động.

Nạp Lan Bạch Y vội nói:

- Đã hơn mười năm không gặp Lệnh Hồ sư huynh, muội hơi kích động thôi.

Lệnh Hồ cười nói:

- Nếu tiểu sư muội nói như vậy thì ta cũng không ngạc nhiên lắm đâu, cũng không ngờ là Nạp Lan sư muội lại học cách nói của tiểu sư muội, làm ta ngạc nhiên một chút đó.

Hai người đang ôn chuyện thì Mộ Dung Thiên Nhất ho khan một tiếng, chen lời nói:

- Tại hạ là Côn Luân Kiếm Tông Mộ Dung Thiên Nhất, từ trước tới giờ vẫn ngưỡng mộ đại danh Lệnh Hồ sư huynh của Hoa Nghiêm tông. Hôm nay đã nhìn thấy rồi, thật là vinh hạnh!

Lệnh Hồ đưa mắt nhìn lên. Tuy Mộ Dung Thiên Nhất luôn nói lời khen tặng, nhưng hai đầu lông mày của hắn lại gây cho mình cảm giác là hắn ưu việt hơn, làm cho lời của hắn càng thêm khó nghe.

Lệnh Hồ nói:

- Thì ra là chư vị sư huynh Côn Luân kiểm tông, Lệnh Hồ xin chào.

Nói xong đưa tay lên chấp lại, coi như đã thi lễ.

Lúc này các tu sĩ ở đây cũng biết được người tu sĩ trẻ tuổi mà họ không dám đắc tội này giờ chính là Lệnh Hồ.

Cái tên thiên tài Lệnh Hồ, nhưng chín lần kết Anh thất bại đã từng là chủ đề bàn tán trong các tửu lâu khách điểm, truyền miệng qua nhau rất nhiều. Họ không ngờ nhân vật đó lại đang đứng trước mặt mình.

Nếu là Lệnh Hồ đệ tử Hoa Nghiêm tông, thì tuyệt đối không có chuyện hắn ăn giầu tu vi ở đây.

Từ Nguyên Đường thấy vậy là tâm tình thoáng buông lỏng một chút, trong lòng có chút tức giận. Nhưng nghĩ đến việc trong tay tiểu tử Lệnh Hồ này có Yêu Đan, hơn nữa sư môn mình cũng không đắc tội với Hoa Nghiêm tông được. Nghĩ thông suốt điểm này, Từ Nguyên Đường cũng không dám nghĩ gì khác nữa.

- Lệnh Hồ sư đệ, đã mười năm không gặp rồi, tu vi có chút tiến triển a.

Hà Thái Hư nói:

- Đúng rồi, trong tay Lệnh Hồ sư đệ có Yêu Đan thật ư? Thật sự làm cho người ta phải hâm mộ đó, không biết Lệnh Hồ từ đâu mà có Yêu Đan vậy?

Lệnh Hồ không hề có cảm tình gì với Hà Thái Hư, nghe thấy câu hỏi chất vấn này càng khó chịu hơn, thân nhiên nói:

- Tóm lại không phải lấy từ chỗ Kiều trưởng lão hay Hà sư huynh là được rồi.

Hà Thái Hư nghe vậy thì tức giận vô cùng, ánh mắt càng âm lãnh hơn. Nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, nói:

- Là sư huynh ta không phải, lai lịch Yêu Đan phi phạm, sao có thể tùy tiện nói được, sư huynh ta nói sai rồi. Nhưng mà, Lệnh hồ sư đệ này, sự trân quý của Yêu Đan thì ta nghĩ ai ai cũng biết. Vì sao Lệnh Hồ có Yêu Đan trân quý như vậy lại không đưa cho tông môn, mà lấy ra giao dịch ở đây?

Lệnh Hồ nói:

- Chẳng lẽ Hà sư huynh có ý kiến gì?

Vừa nghe lời này, tất cả các tu sĩ nhìn Hà Thái Hư một cách lạnh lùng, ngay cả sắc mặt Mộ Dung Thiên Nhất cũng trầm xuống.

Hà Thái Hư thoáng căng thẳng, cười lớn nói:

- Ta nào có ý kiến gì, Yêu Đan là của Lệnh Hồ sư đệ, Lệnh Hồ sư đệ tất nhiên có quyền làm chủ.

Lệnh Hồ cười nhạt.

Lúc này, Ngũ Hành Luyện Đan sư lại nói:

- Đạo huynh, không biết điều kiện mà chúng ta vừa nói...

Mặc dù đã biết Lệnh Hồ là đệ tử Hoa Nghiêm tông, hơn nữa tu vi cũng như bề ngoài, không hề có chút giá trị nào. Nhưng những tu sĩ Phân Thần kỳ này vẫn khách khí như cũ.

Lệnh hồ cười cười. Hiện giờ không có tu sĩ nào có thể đưa ra điều kiện hơn Ngũ Hành Luyện Đan sư, cho nên mình cũng định đồng ý. Nhưng không ngờ, đang định mở miệng nói thì Mộ Dung Thiên Nhất lại làm lễ với năm vị Ngũ Hành Luyện Đan sư, nói:

- Ngũ Hành tiên bối, mong nhìn mặt mũi của Côn Luân Kiểm tông, lần này hãy nhường cho tệt tông..

Một người trong số họ thân nhiên nói:

- Mộ Dung sư đệ, đây không phải là vấn đề của Kiến Phúc cung ta hay Côn Luân kiểm tông người. Chúng ta đã ra giá cho quả Yêu Đan trung kỳ này rồi, nếu như Côn Luân kiểm tông có thể đưa ra điều kiện hậu đãi hơn, ta nghĩ không cần lấy cái danh của quý tông ra thì Lệnh Hồ đạo hữu cũng chọn quý tông để giao dịch đó.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên Nhất có chút khó coi, thờ dãi nói:

- Xem ra mặt mũi của Côn Luân kiểm tông chưa đủ lớn a...

Ngũ Hành Luyện Đan sư không khỏi biến sắc.

Lệnh Hồ lạnh nhạt nói:

- Các vị đừng cãi nhau nữa. Cho dù là ai, hoặc là tông môn nào, chỉ khi đưa ra đồ làm cho ta hài lòng thì ta mới cùng người đó giao dịch. Nếu không, cho dù là Cực Lạc cung, nhưng đưa ra điều kiện không làm ta hài lòng thì ta cũng không giao dịch! Hi vọng mọi người hiểu cho điều này! Chỉ có giao dịch công bình, mọi người mới vui vẻ với nhau, không phải sao?

Mộ Dung Thiên Nhất cười khan:

- Lệnh Hồ sư huynh nói rất có lý, ta có thể cam đoan là Côn Luân kiếm tông ta sẽ không để cho Lệnh Hồ sư huynh cảm thấy lỗ lãi. Hay là Lệnh Hồ sư huynh cùng ta tới Côn Luân kiếm tông đi, ta nghĩ sư tôn Thiên Văn kiếm tiên ta sẽ đưa ra một cái giá làm cho Lệnh Hồ sư huynh hài lòng. Nói với Lệnh Hồ sư huynh một tin tức, trên tay sư tôn ta có một kiện bảo khí thượng phẩm "Toái Tâm Bạt", là bảo vật mới của Luyện Khí tông sư Mạc Kiên tiên bối tại Luyện Khí tông..

Lệnh Hồ đưa ngón trỏ lên, lắc qua lắc lại nói:

- Xem ra Mộ Dung sư huynh còn chưa rõ ràng lắm, Lệnh Hồ đi vào Đan Tiên biệt phủ mà không vào các chỗ trọ khác là vì các vị tiền bối ở đây là Luyện Đan sư. Cái mà Lệnh Hồ cần chính là linh túy Ngũ Hành trên hai ngàn năm. Còn về phần pháp bảo sao, ha ha, thật xin lỗi, cho dù là pháp bảo nào thì Lệnh Hồ cũng không dùng Yêu Đan để đổi lấy.

- Linh túy hai ngàn năm?

Mộ Dung Thiên Nhất thoáng chốc đã ngây ngốc.

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 38: Đồng Ý

Côn Luân kiếm tông không phải là tông môn luyện đan, càng không phải là môn phái luyện khí. Tuy rằng các tu sĩ trong tông cũng giao thiệp với các tu sĩ luyện đan và luyện khí, nhưng chỉ trao đổi ở mức bản thân yêu thích thôi. Nếu có hứng thú sẽ sưu tập một chút tài liệu, tuyệt đối không có nhiều tài liệu luyện đan luyện khí như những Luyện Đan sư hay Luyện Khí sư.

Mộ Dung Thiên Nhất không muốn buông tha cho. Phải biết rằng, bây giờ hắn đã là Nguyên Anh đại viên mãn, chỉ còn thiếu chút nữa là đến Xuất Khiếu kỳ. Nếu như có Yêu Đan luyện chế Anh Biến đan, tỷ lệ Mộ Dung Thiên Nhất trùng kích vào Xuất Khiếu kỳ sẽ tăng lên rất nhiều, thậm chí còn là chuyển nước chảy thành sông! Ngược lại, một khi trùng kích thất bại thì Mộ Dung Thiên Nhất cần tới hai trăm năm để khôi phục nguyên khí.

Cho nên, Mộ Dung Thiên Nhất rất cần quả Yêu Đan này.

Tâm niệm vừa chuyển, Mộ Dung Thiên Nhất tự tin nói:

- Mặc dù Côn Luân kiếm tông ta không phải là tông phái luyện đan, nhưng vẫn có thâm giao với các môn phái đó. Nếu như Lệnh Hồ huynh chỉ cần linh túy ngàn năm làm vật giao dịch thì Côn Luân kiếm tông ta vẫn có thể đáp ứng được. Lệnh Hồ huynh, hay là huynh hãy đến Côn Luân kiếm tông ta một chuyến đi, Mộ Dung thật sự rất muốn hoàn thành cuộc giao dịch này.

Lệnh Hồ có chút than thở:

- Được Mộ Dung sư huynh quan tâm, Lệnh Hồ thật sự rất vinh hạnh, nhưng thật sự Mộ Dung huynh vẫn có điều chưa rõ lắm. Lệnh Hồ chỉ muốn ở Đan Tiên biệt phủ này giao dịch thôi, còn việc theo Mộ Dung huynh đến quý tông thì...thật xin lỗi, Lệnh Hồ còn chưa có ý định này!

Thấy Mộ Dung Thiên Nhất hơi biến sắc, Lệnh Hồ nói:

- Dĩ nhiên, Lệnh Hồ cũng không muốn làm cho Côn Luân kiếm tông quá khó xử, mà Lệnh Hồ cũng không muốn cho chư vị tiền bối ở đây thất vọng. Vì

vậy, ta quyết định năm ngày sau sẽ tổ chức một buổi đấu giá cá nhân, mà vật giao dịch chính là linh túy trên hai ngàn năm, ta không muốn lấy linh thạch thượng phẩm đầu đó! Ta nghĩ thời gian năm ngày cũng đủ cho mọi người gom góp rồi.

Các tu sĩ nghe vậy mừng rỡ không thôi, có tu sĩ còn đứng lên nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu thật là thông khoái, lại cho mọi người thời gian năm ngày để gom góp linh túy ngàn năm, mọi người cũng có cơ hội cạnh tranh công bình rồi. Như vậy, chúng ta hãy góp đủ linh túy Ngũ Hành ngàn năm đã, tin tưởng Lệnh Hồ đạo hữu sẽ không thất hứa với mọi người đâu!

Lệnh Hồ cười nói:

- Nếu như đã thống nhất năm ngày sau giao dịch thì mọi người cũng không cần lo lắng Lệnh Hồ sẽ giao Yêu Đan cho người khác. Năm ngày sau, ba miếng Yêu Đan trung kỳ sẽ được đưa ra, ngoài hai viên dùng để giao dịch linh túy Ngũ Hành ngàn năm ra, nếu như có vị nào có điển tích Phật môn hoặc công pháp Đạo gia, công pháp tu luyện Ngũ Hành thuộc tính...chỉ cần là kinh điển chân chính thì tại hạ sẽ lấy viên thứ ba ra giao dịch.

Các tu sĩ nghe vậy đều rối rít rời đi, tranh thủ thời gian năm ngày để gom góp linh túy Ngũ Hành đã ngoài hai ngàn năm. Chỉ trong chốc lát, phòng khách của Đan Tiên biệt viện chỉ còn có các tu sĩ không có hi vọng để giao dịch cùng với các đệ tử Côn Luân kiểm tông. Hiển nhiên là còn Hà Thái Hư Lệnh Hồ luôn thấy chướng mắt, và sư muội Nạp Lan Bạch Y trầm tĩnh thanh nhã.

Mộ Dung Thiên Nhất nhíu mày lại, âm trầm nói:

- Lệnh Hồ huynh thật không nghĩ cho Côn Luân kiểm tông chút nào sao?

Lời nói mang tính uy hiếp ở bên trong làm cho sắc mặt Lệnh Hồ cũng trầm xuống, nhưng hắn vẫn thản nhiên nói:

- Không biết Mộ Dung huynh nói vậy là có ý gì? Năm ngày sẽ cạnh tranh công bằng, ai cũng có cơ hội cả. Không biết vì sao quý tông lại tự cho mình cái gọi là ngoại lệ đây? Chẳng lẽ Mộ Dung huynh cho rằng việc Lệnh Hồ đòi ngày giao dịch về năm ngày sau là không đúng sao? Vừa rồi, Lệnh Hồ đã nhìn mặt mũi của quý tông mới làm ra quyết định này, nếu không, khi nãy Lệnh Hồ đã chấp nhận giao dịch với các vị Ngũ Hành Luyện Đan sư kia rồi, đó chính là năm trăm gốc cây linh túy Ngũ Hành ba ngàn năm đấy!

Mộ Dung Thiên Nhất thờ dãi, nói:

- Nếu Lệnh Hồ sư huynh đã nói như vậy, chắc sẽ không thay đổi quyết định đâu.

Nhìn Lệnh Hồ một cái thật sâu, Mộ Dung Thiên Nhất cười nói:

- Giá trị Yêu Đan chỉ hơi kém vật chí linh một chút thôi, huống chi chỉ có ba miếng Yêu Đan trung kỳ. Ta nghĩ mấy ngày nữa Lệnh Hồ huynh sẽ không để chịu đâu, hi vọng Lệnh Hồ huynh có thể kiên trì được. Nếu như Lệnh Hồ huynh có điều gì cần Côn Luân kiểm tông ta thì hãy tới Tiên Lai khách điểm sao, chúng ta sẽ ở đó chờ. Chúc Lệnh Hồ huynh may mắn, sau này còn gặp lại!

Nói xong, Mộ Dung Thiên Nhất dẫn theo mấy tên đệ tử Côn Luân kiểm tông rời khỏi Đan Tiên biệt phủ, Hà Thái Hư cũng hàm hàm đi theo, chỉ có Nạp Lan Bạch Y lưu lại.

Đối với việc này thì dường như đám người Mộ Dung Thiên Nhất và Hà Thái Hư đã biết trước, không ngạc nhiên gì cả.

Thật ra, chuyện đi đến tình cảnh như thế này đã ra ngoài ý muốn của Mộ Dung Thiên Nhất cùng Hà Thái Hư.

Khi thấy Lệnh Hồ ở quảng trường giao dịch, Mộ Dung Thiên Nhất cùng Hà Thái Hư đã ra ám hiệu cho nhau, không nói cho Nạp Lan Bạch Y, hơn nữa còn thuyết phục Nạp Lan Bạch Y đi tới nơi đặt chân của Côn Luân kiểm tông tại Tiên Lai khách sạn, hỏi thăm xem có tung tích của Lệnh Hồ không.

Ý tứ của Mộ Dung Thiên Nhất là muốn giữ một giai nhân mỹ lệ thanh nhã như Nạp Lan Bạch Y lại bên mình một hồi, nên mới thêm dệt lên chuyện cùng đi tới Tiên Lai khách sạn tìm tung tích Lệnh Hồ. Chứ thật ra, cho dù các sư đệ của hắn có biết tung tích Lệnh Hồ hay không, thì Mộ Dung Thiên Nhất cũng không muốn họ nói cho Nạp Lan Bạch Y.

Nhưng mà, ngay lúc Mộ Dung Thiên Nhất đang tìm cách giữ Nạp Lan Bạch Y ở lại cùng mình, thì lại có một vị sư đệ đứng dịp phát hiện ra Lệnh Hồ lưng đeo cự kiếm, đang tiến vào trong phố khách điểm.

Mộ Dung Thiên Nhất lúc đó đã thấy được tâm ý của Nạp Lan Bạch Y dành cho Lệnh Hồ, tự nhiên không muốn cho bọn họ gặp mặt. Nên dặn vị sư đệ đó hãy đi tìm tung tích Lệnh Hồ, nhưng ý ngầm trong đó là: nếu có tìm thấy thì cũng không cần nói ra.

Kết quả, vị sư đệ đó lại nói Lệnh Hồ đang giao dịch Yêu Đan ở Đan Tiên biệt phủ.

Nghe thấy tin này, Mộ Dung Thiên Nhất sao có thể ngồi yên được nữa?

Đồng thời, mấy tâm tư gì đó đối với Nạp Lan Bạch Y thoáng chốc đã bị ném lên chín tầng mây. Mỹ nhân cùng tu vi, cái gì nhẹ cái gì nặng, chỉ cần suy nghĩ một chút cũng thấy được.

Mộ Dung Thiên Nhất rất muốn có được Yêu Đan đó, nên thuận thế nói cho Nạp Lan Bạch Y rằng có một vị sư đệ vô tình phát hiện được Lệnh Hồ, thuận tiện dẫn mọi người tới Đan Tiên biệt phủ.

Điều làm cho Mộ Dung Thiên Nhất thất vọng và tức giận chính là Lệnh Hồ không cho Côn Luân kiếm tông hắn chút mặt mũi nào. Hắn lấy danh tiếng Côn Luân kiếm tông ra nói cho Lệnh Hồ, là có ý: Côn Luân kiếm tông ta có thực lực lấy hết ba miếng Yêu Đan trung kỳ này!

- Một đệ tử nho nhỏ của Hoa Nghiêm tông, vậy mà có gan không giao dịch với bản tông!

Sau khi ra khỏi Đan Tiên biệt phủ, sắc mặt Mộ Dung Thiên Nhất âm trầm, thâm tính toán trong lòng:

- Chỉ sợ có mạng có được Yêu Đan, chứ không có mạng giữ được Yêu Đan đâu!

Ra khỏi Đan Tiên biệt phủ, Hà Thái Hư ôm quyền nói với Mộ Dung Thiên Nhất:

- Mộ Dung huynh, tiểu đệ còn có việc sư môn trong người, cáo từ!

Nhìn thấy bóng lưng vội vã của Hà Thái Hư, Mộ Dung Thiên Nhất cười lạnh không thôi.

Mộ Dung Thiên Nhất biết Hà Thái Hư vội vã rời đi hẳn là về báo cáo cho sư tôn hắn biết việc Lệnh Hồ có Yêu Đan trung kỳ.

Thật ra, không chỉ có Hà Thái Hư, ngay cả Mộ Dung Thiên Nhất cũng vội vã báo với sư tôn của mình là Thiên Vân kiếm tiên việc Lệnh Hồ có Yêu Đan trong tay, xin sư tôn định đoạt! Không những thế, các tu sĩ trong Tiên Đan biệt phủ lúc ấy cũng nhanh chóng thông báo chuyện Lệnh Hồ có Yêu Đan cho sư môn của mình, hoặc nói với các bằng hữu.

Đại hội giao dịch vốn đã hấp dẫn nhiều tu sĩ từ bốn phương tám hướng tới, mà tin tức Lệnh Hồ có Yêu Đan trong tay lập tức đã tạo nên sự rung động vô cùng lớn.

Mấy năm trước, vật chí linh tạo nên một cuộc phong ba còn chưa dứt ở Tu Tiên giới chính là do Lệnh Hồ tạo nên. Vài năm sau, tin tức về Yêu Đan trung kỳ như một cơn phong bạo quét trong lòng người tu tiên, làm cho chúng tu tụ tập lại cũng do Lệnh Hồ gây nên.

Đồng thời, Lệnh Hồ cũng không biết hành động của mình có thể gây nên những hậu quả như thế nào, hắn cứ tùy ý mà làm thôi.

Lệnh Hồ biết Yêu Đan trân quý, nhưng không ngờ rằng Yêu Đan lại trân quý đến trình độ này, có thể tạo ra sự rung động lớn như vậy.

Vốn ý định của Lệnh Hồ chỉ là muốn đem Yêu Đan đổi lấy một chút linh túy Ngũ Hành đã trên hai ngàn năm. Hắn cho rằng việc giao dịch như vậy là rất bình thường, nhưng kết quả, tình huống hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Sự coi trọng của chúng tu sĩ đối với Yêu Đan vượt quá xa sự tưởng tượng của hắn.

Chúng tu sĩ vừa rời khỏi Đan Tiên biệt phủ không lâu, Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y mới hàn thuyên mấy câu, thức ăn còn chưa đem lên thì đã thấy một đám tu sĩ nhận được tin tức tràn vào.

Người đi đầu là một văn sĩ trung niên tiên phong đạo cốt, ánh mắt bình thản thông dong. Nhưng nếu nhìn kỹ, có thể thấy trong mắt của hắn dường như có ẩn chứa lôi điện, uy mãnh bức người.

Sau văn sĩ trung niên là sáu tên tu sĩ áo xám, ánh mắt ai nấy đều có thần, nhưng lúc này lại bất tỉnh quang ra bốn phía.

- Vị này hẳn là đệ tử thiên tài truyền kỳ Lệnh Hồ của Hoa Nghiêm tông! Lão phu là Uông Thanh Việt, chính là đại trưởng lão chấp sự của đại hội giao dịch lần này.

Văn sĩ trung niên cười nói.

Lệnh Hồ không hề biết gì về văn sĩ trung niên tên Uông Thanh Việt này cả, thậm chí đây còn là lần đầu tiên nghe đến. Nhưng Nạp Lan Bạch Y sau khi nghe xong lại rung động không thôi.

- Tiền bối là Chân Vũ đại sư Uông Thanh Việt?

Uông Thanh Việt cười nói:

- Không ngờ tiểu cô nương cũng biết lão phu.

Nạp Lan Bạch Y cung kính nói:

- Cả Tu Tiên giới ở Hoa Nam châu này, người biết uy danh của tiền bối sợ rằng không nhiều lắm đâu.

Uông Thanh Việt cười to:

- Tiểu cô nương thật nói quá rồi, nhưng mà, nếu như lão phu thật sự có danh tiếng lớn như vậy, thì sợ rằng Lệnh Hồ đạo hữu cũng không bình tĩnh như vậy đâu!

Lệnh Hồ ôm quyền nói:

- Xin thứ lỗi cho văn bối thất lễ, không biết Uông tiền bối lần này tới có gì chỉ giáo?

Uông Thanh Việt nhìn Lệnh Hồ, cười nói:

- Nghe nói trong tay Lệnh hồ đạo hữu có ba miếng Yêu Đan trung kỳ, đang định năm ngày sau ở đây tổ chức cạnh tranh công bình?

Lệnh Hồ ôm quyền nói:

- Xin thứ cho văn bối thất lễ, không biết Uông tiền bối lần này tới có gì chỉ giáo?

Uông Thanh Việt trầm ngâm một chút, nói:

- Không biết Lệnh Hồ đạo hữu có thể cho mượn Yêu Đan xem một chút không?

Lệnh Hồ không có từ chối, lấy một quả Yêu Đan từ trong túi trữ vật ra đưa cho Uông Thanh Việt.

Nhận lấy Yêu Đan chói sáng, cảm thụ linh lực mạnh mẽ ở bên trong, Uông Thanh Việt than thở không thôi:

- Quả nhiên là một quả Yêu Đan trung kỳ cực phẩm!

Có chút không nỡ đem Yêu Đan trả lại cho Lệnh Hồ, Uông Thanh Việt nói:

- Là như vậy, mười ngày cuối cùng của đại hội giao dịch sẽ có một buổi đấu giá. Những vật được đấu giá trong những ngày đó, cho dù là pháp bảo hay tài liệu luyện đan luyện khí, hoặc là công pháp tu tiên đều có cấp bậc ít nhất là thượng phẩm cả. Nếu như lần này lại có Yêu Đan tham gia buổi đấu giá đó thì chắc chắn sẽ làm cho buổi đấu giá càng thêm rạng rỡ, hơn nữa cũng an toàn hơn rất nhiều.

Nói tới đây, ý tứ của Uông Thanh Việt đã rất rõ ràng.

Lệnh Hồ cười nói:

- Thật xin lỗi, không phải Lệnh Hồ không chịu, chỉ là văn bối đã ước hẹn năm ngày sau sẽ tổ chức cạnh tranh công bình. Văn bối không muốn làm người thất tín với người khác, cho dù Yêu Đan ở buổi đấu giá có giá trị cao hơn thì văn bối cũng không muốn đem ra đó giao dịch!

Uông Thanh Việt nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu phải hiểu rõ là giá trị Yêu Đan trung kỳ không thể đo lường được. Ta nghĩ ai ai cũng muốn có Yêu Đan trong tay Lệnh Hồ đạo hữu cả, mà lòng người trong đại hội giao dịch lúc này vô cùng hỗn loạn, lòng người khó dò. Nếu vì bảo vật mà khiến cho bản thân luôn ở trong nguy hiểm, thì thật không phải là người thông minh. Tuy Uông mỡ bất tài, nhưng vẫn có thể đảm bảo quả Yêu Đan sẽ được an toàn cho đến khi buổi đấu giá diễn ra, mà Lệnh Hồ không có bảo vật trong tay càng được an toàn hơn!

Lệnh Hồ cười to, thể hiện sự cuồng phóng không câu chấp một cách rõ ràng.

- Nếu có tên đạo tặc nào muốn lấy, thì phải hỏi xem cụ kiếm sau lưng Lệnh Hồ có đồng ý hay không đã!

Uông Thanh Việt lại nói:

- Khí khái Lệnh Hồ đạo hữu quả làm người khác khâm phục vô cùng, nhưng quả thật là không khôn ngoan, xin hãy nghĩ lại đi! Đem đi đấu giá hay tổ chức cạnh tranh công bình năm ngày sau cũng không có gì khác nhau cả, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, hơn nữa đem đi đấu giá lại được an toàn. Nếu như là vấn đề hứa hẹn, thì lão phu có thể thay Lệnh Hồ đạo hữu nói với mọi người, sẽ không để cho mọi người cảm thấy Lệnh Hồ đạo hữu là người thất tín!

- Tạ ơn tiền bối chiếu cố, nhưng Lệnh Hồ vẫn không muốn thay đổi quyết định. Thật ra, cũng còn một phương pháp khác, văn bối có thể đưa cho tiền bối một quả Yêu Đan để đem đi đấu giá, nhưng chỉ đổi lấy điển tịch Phật môn hay công pháp Đạo gia, công pháp Ngũ Hành thôi, nếu không thì không thể giao dịch.

Uông Thanh Việt trầm ngâm nói:

- Đã như thế thì lão phu sẽ làm hết sức, nhưng lão phu vẫn nghĩ Lệnh Hồ đạo hữu nên nghĩ lại cho thỏa đáng. Con đường tu tiên rất dài, nếu như vì bảo vật mà khiến cho bản thân mất mạng thì hối hận không kịp đâu.

Lệnh Hồ nói:

- Tạ ơn tiền bối cảnh cáo, văn bối sẽ chú ý!

Sau khi giao một quả Yêu Đan cho Uông Thanh Việt xong, Uông Thanh Việt liền rời đi trong sự tiếc hận.

- Lệnh Hồ sư huynh, Uông tiên bối nói rất có lý, hơn nữa cũng xuất phát từ ý tốt. Sao huynh lại cự tuyệt người vậy?

Nạp Lan Bạch Y có chút bận tâm.

Lệnh Hồ nói:

- Ta đã có ước hẹn, cho dù có khó khăn hơn nữa thì cũng phải hết lòng tuân thủ. Còn nữa, thân làm một người tu sĩ, nếu ngay cả bảo vật bản thân cũng không có lòng tin giữ được, thì sao có thể sống sót trong Tu Tiên giới mạnh còn yếu mất?

Ngay lúc này, một âm thanh cười lớn từ ngoài cửa truyền tới:

- Người ta có câu nói: không nhìn thấy một ngày, lúc thấy sẽ nhìn với cặp mắt khác xưa. Đã nhiều năm không thấy Lệnh Hồ sư đệ rồi, tuy tu vi không có tiến triển gì nhiều, nhưng ý thức lại mạnh hơn các đệ tử khác nhiều đó. Xem ra mười năm lịch lãm cũng không hề ổng phí.

Âm thanh chưa dứt thì đã thấy Cửu Cung các lão Kiều Xung, dẫn hai đại đệ tử Hà Thái Hư, Âm Cửu Trọng, cùng với bốn tên đệ tử đời thứ ba Kết Đan hậu kỳ đi tới.

- Lệnh Hồ sư đệ, mau đem Yêu Đan cho lão phu giữ lấy, sau đó nhanh chóng cùng ta về sơn môn Hoa Nghiêm tông!

Tập sau: Lệnh Hồ VS Kiều Xung, ai sẽ thắng trong trận đấu này :64:

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Xung Đột

Kiều Xung vừa tiến vào Đan Tiên biệt phủ, liền đi thẳng tới chỗ của Lệnh Hồ, lời nói vừa dứt đã đưa tay ra. Dường như ý nói Lệnh Hồ phải giao quả Yêu Đan ra ngay như lời hắn nói vậy.

Lệnh Hồ nhìn hắn một cách thản nhiên, thậm chí còn không đứng lên.

Nhưng Nạp Lan Bạch Y lại đứng lên, hành lễ:

- Nạp Lan ra mắt Kiều trưởng lão!

Thấy Lệnh Hồ không có ý hàng phục, sắc mặt Kiều Xung nghiêm lại, nói:

- Thái độ Lệnh Hồ sư đệ vậy là có ý gì?

Lệnh Hồ vẫn nhìn hắn một cách thản nhiên, chậm rãi nói:

- Kiều trưởng lão lại có ý gì?

Kiều Xung cố gắng khống chế không cho mình giận lên, chậm rãi nói:

- Ta nói Lệnh Hồ sư đệ đem Yêu Đan giao cho lão phu cất giữ, sau đó cùng trở về tông môn!

Lệnh Hồ lạnh nhạt nói:

- Đồ đạc của đệ tử, nhưng vì sao phải nộp cho Kiều trưởng lão bảo đảm? Lại còn phải theo trưởng lão trở về tông môn?

Trong mắt Kiều Xung lóe lên sự âm hiểm:

- Chẳng lẽ Lệnh Hồ sư đệ không biết việc sư đệ tự tiện đưa Yêu Đan ra trước mặt đám tu sĩ xa lạ là một việc vô cùng nguy hiểm, đó là sai lầm lớn sao? Yêu Đan là vật biết bao người mơ ước, thậm chí còn có chuyện giết người đoạt bảo nữa, không cẩn thận sẽ là nạn kiếp bất phục, lão phu không

đánh lòng thấy Lệnh Hồ sư diệt roi vào hiểm cảnh nên mới nói sư diệt giao Yêu Đan cho lão phu cất đi, rồi mau chóng trở về tông môn thoát một hồi tai kiếp! Chẳng lẽ Lệnh Hồ sư diệt hoài nghi điều gì?

Lệnh Hồ cười mà như không cười, duỗi lưng một cái rồi nói:

- Vậy thì đa tạ Kiều trưởng lão đã quan tâm cùng chiếu cố. Nhưng mà, Lệnh Hồ đã hứa rằng năm ngày sau sẽ tổ chức đấu giá công khai, đã hứa thì Lệnh Hồ luôn muốn giữ lời. Ý tốt của Kiều trưởng lão, Lệnh Hồ tạ ơn vậy!

Kiều Xung lại làm bộ chưa nghe những lời đó, trên mặt lộ ra vẻ tức giận, nói:

- Lệnh Hồ sư diệt lại muốn công khai đấu giá bảo vật như vậy? Ngươi đặt tông môn ở đâu?

Lệnh Hồ làm bộ hỏi lại:

- Đệ tử đấu giá đồ vật của mình, sao lại có quan hệ với tông môn. Kiều trưởng lão có nói quá không vậy?

Kiều Xung lạnh lùng nói:

- Lệnh Hồ cần rõ, ngươi chỉ là một tiểu bối nhỏ nhoi mà dám can rờ trước mặt lão phu? Yêu Đan là chí bảo tu luyện của người tu tiên, ngươi lại dám đặt lợi ích cá nhân lên, đem ra đấu giá chứ không hề quan đến lợi ích tông môn. Tông môn có ân bồi dưỡng ngươi, ân tình như thế ngươi quăng đi đâu rồi? Đồ đại nghịch bất đạo, bạc tình bất nghĩa, không hề đặt trường bối trong mắt như ngươi, hôm nay lão phu phải bắt về tông môn hỏi tội mới được!

Về mặt Kiều Xung âm trầm. Vừa nói xong đã phát ra một cỗ uy áp cường đại về phía Lệnh Hồ, hẳn muốn giam cầm Lệnh Hồ lại.

Nạp Lan Bạch Y vội la lên:

- Kiều trưởng lão...

Nạp Lan Bạch Y muốn lên tiếng khuyên giải, nhưng vừa mở miệng thì đã bị uy áp của Kiều Xung tràn qua, bức ép không thể nói được, chỉ có thể cắn răng chống cự.

Uy áp của tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ vô cùng mạnh, Nạp Lan Bạch Y chỉ có tu vi là Nguyên Anh hậu kỳ tất nhiên không thể ngăn cản được.

Lệnh Hồ chợt đứng lên, từ trên thân thể khô ngô của hắn đột nhiên toát ra một khí thế cường đại nguy nga vô cùng, như núi cao hùng vĩ, lại tựa như biển rộng bàng bạc. Thoáng cái đã đánh tan uy áp đang ập tới của Kiều Xung, không còn sót chút gì cả.

Ánh mắt luôn cuồng phóng của hắn giờ phút này dường như có ẩn chứa lôi điện bên trong, uy mãnh vô cùng.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, Lệnh Hồ cười nói:

- Kiều trưởng lão, người không nên cậy già lên mặt, ý vào thân phận trưởng lão tông môn mà quy tội cho Lệnh Hồ. Nếu không, Lệnh Hồ phải đắc tội rồi!

Nói xong, Lệnh Hồ mỉm cười bước lên một bước, một cỗ khí thế bàng bạc trào ra. Kiều Xung cảm giác có một cỗ áp lực thật lớn đang đập vào mặt, tâm thần đại chấn, liên tục thối lui ra sau ba bước. Đồng thời, khuôn mặt già cũng thoáng cái đã xanh cả lên, khó coi vô cùng.

Kiều Xung âm lãnh nói:

- Xem ra lão phu đã coi thường tiểu bối ngươi rồi. Rất tốt, lại dám động thủ với nguyên lão tông môn, vậy hãy để cho lão phu xem thử ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà lại can rờ như vậy!

Kiều Xung vốn cho rằng bản thân mình có tu vi cao hơn Lệnh Hồ nhiều, thì việc giam cầm Lệnh Hồ là dễ như trở bàn tay. Không ngờ rằng lại bị khí thế của đối phương đánh trả lại, rồi quá khinh thường mà bị mất mặt trước các đệ tử ở đây, hỏi thử Kiều Xung sao chịu được?

Hắn đã thật sự giận dữ rồi, hẳn muốn dùng thủ đoạn lôi đình dạy cho Lệnh Hồ một bài học!

Hắn khẽ mở miệng ra, một cỗ pháp bảo hình dạng như Mộc Tinh Luân bay ra, phát ra tiếng kêu "oong oong" phảng phất như đang vui mừng vậy. Mộc Tinh Luân chợt bành trướng lên, sau đó lẳng lặng bay ra sau ót của Kiều Xung.

Pháp bảo Mộc Tinh Luân có màu đen sáng bóng, tản mát ra một cỗ khí tức âm hàn vô cùng nguy hiểm, giống như là một tròng mắt đang liếc nhìn. Lệnh Hồ có cảm giác Mộc Tinh Luân đó đang nhìn mình một cách chăm chú.

Trên thực tế, sau khi người tu tiên tiến vào Hợp Thể kỳ, Nguyên Anh sẽ tự động biến thành nguyên thần. Nguyên thần không những có thần thức mạnh hơn thần thức của Nguyên Anh, mà còn có tính tự chủ hơn.

Các tu sĩ Hợp Thể kỳ thường lấy một luồng nguyên thần khắc sâu vào bên trong pháp bảo, trải qua việc tu luyện cùng ân cần chăm sóc pháp bảo, sẽ đạt tới trình độ nguyên thần có sự gắn kết chặt chẽ với pháp bảo. Lúc đó, pháp bảo tương đương với một phần thân thể tu sĩ vậy. Theo truyền thuyết, một số pháp bảo cao cấp còn đạt tới cảnh giới trở thành phần thân của tu sĩ, hóa hình ra.

- Không nghĩ tới việc đối phó với một tiểu bối tông môn như Lệnh Hồ mà phải phiền Kiều trưởng lão dùng linh khí, Lệnh Hồ có nên cảm thấy vinh hạnh không đây?

Lệnh Hồ không những không đỏ mặt, mà còn nói ra lời châm chọc.

- Tiểu bối càn rỡ!

Nghe thấy câu này, sắc mặt Kiều Xung càng khó coi hơn! Hắn không hề làm gì cả, tâm niệm hơi chuyển một cái, Mộc Tinh Luân có sự gắn kết chặt chẽ với nguyên thần đang ở sau ót đã đánh tới Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ hừ lạnh một tiếng, một cỗ ánh sáng màu đen lóe lên, cự kiếm sau lưng đã rút ra bỏ vào Mộc Tinh Luân.

Kiều Xung cười lạnh trong lòng: "Đồ tiểu bối không biết sống chết, Mộc Tinh Luân của lão phu lại dễ dàng bị khối sắt vụn nguoi đánh hay sao? Phá cho ta!"

Tâm niệm hơi động, Mộc Tinh Luân đang bay tới phát ra tiếng kêu oong oong, hào quang trên thân càng tỏa ra nhiều hơn. Chỉ nghe một tiếng "keng" kéo dài vang lên, cự kiếm cùng Mộc Tinh Luân đã ngạnh kháng với nhau rồi. Kinh khí theo đó phát ra khắp nơi, bàn ghế gặp phải bị chấn vỡ vụn.

Lệnh Hồ hét lên một tiếng kêu thất thanh, bị chấn lực khổng lồ của Mộc Tinh Luân đánh bay ra sau hơn mười thước. Sau khi va vào vách tường đằng sau mạnh một cái mới ngừng lại được, mà vách tường đã nhanh chóng bị xung lực làm nứt ra.

Tuy bộ dáng của Lệnh Hồ có chút chật vật, nhưng người kinh hãi nhất lại là Kiều Xung!

Pháp bảo Mộc Tinh Luân của hắn không những bị một kiếm của Lệnh Hồ đánh bay, ngay cả nguyên thần vốn rất chắc chắn trong khoảng khắc đó cũng bị chấn động kịch liệt, xuất hiện dấu hiệu không ổn. Mà luồng nguyên thần khắc sâu trong Mộc Tinh Luân kia càng bị thương tổn nặng nề hơn, thiếu chút nữa đã bị đánh tan đi. Vốn quanh thân Mộc Tinh Luân có một luồng hào quang màu đen nhánh, nhưng giờ phút này lại âm ảm vô cùng.

Đem Mộc Tinh Luân vào trong thể nội ân cần săn sóc một cách đau lòng, sắc mặt Kiều Xung dữ tợn lên, nói một cách lạnh lùng:

- Lệnh Hồ tiểu bối, nhận lấy cái chết cho ta!

Dưới lửa giận bùng bùng, Kiều Xung không hề có kỵ gì nữa, sát cơ tràn đầy trong mắt, hai tay của hắn nhanh chóng kết thành pháp quyết đầy huyền ảo.

- Quý Vương thủ, đi!

Theo tiếng quát của Kiều Xung, một cỗ khí tức âm lãnh cùng với một bàn tay màu xanh khổng lồ tràn đầy âm khí bị bảy bảy bốn mươi chín sợi xích trôi lại xuất hiện trên không trung, sau đó đánh tới Lệnh Hồ.

- Kiều trưởng lão, sao người có thể ra tay như vậy với Lệnh Hồ sư huynh?

Nạp Lan Bạch Y giờ phút này đã từ trong hoảng sợ tỉnh lại, kinh hãi kêu lên. Vừa há miệng ra, bốn mạng pháp bảo "Thiên Hồng Thái Lăng" đã nhanh chóng bay ra, rồi quần quanh Quý Vương thủ.

Kiều Xung cười lạnh một cái. Sau đó bốn mươi chín sợi xích nhanh chóng dăng lên quần vào Thiên Hồng Thái Lăng, chỉ trong chớp lát thôi, Thiên Hồng Thái Lăng mềm mại linh động đã bị âm khí xâm lấn làm cho đông cứng lại, rồi bị đánh rơi xuống đất.

Nạp Lan Bạch Y kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ trong khoảng khắc đã mất đi sự liên lạc với Thiên Hồng Thái Lăng, tâm thần bị hao tổn nặng nề!

- Đáng chết!

Trong mắt Lệnh Hồ xuất hiện lửa giận. Vì bị hạn chế bởi sự chênh lệch tu vi, cho dù dùng lực lượng vũ tu, hay là thần thông pháp thuật thì Lệnh Hồ không thể nào chống lại tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ như Kiều Xung được. Nhưng mà, hắn còn một năng lực cường đại khác, thần niệm công kích!

Lệnh Hồ nhìn Quý Vương thủ tràn đầy âm khí đang đánh tới mình một cách lạnh lùng, miệng khẽ hừ lạnh một tiếng. Một đạo thần niệm khó có thể phát hiện nhanh như chớp đã đánh về phía Kiều Xung.

Vốn ánh mắt của Kiều Xung vô cùng âm lãnh, nhưng sau khi nghe được tiếng hừ lạnh của Lệnh Hồ thì thức hải của hắn như bị một đạo sấm sét đánh vào vậy. Sau đó, nguyên thần của hắn bị thần niệm của Lệnh Hồ đánh vào không nhìn được mà bị chấn động, cả người run bắn lên. Đau thương, tuyệt vọng, bi thảm... vô số tâm tình khác nhau hiện lên trong lòng hắn.

Kiều Xung kinh hãi không thôi, cố gắng ổn định nguyên thần đang rung động kịch liệt, nhưng các loại tâm tình bi thương trên vẫn luôn quấy nhiễu ý chí của hắn!

Nguyên thần tiếp tục rung động, dường như muốn phân liệt ra, đây là sự bắt đầu của hiện tượng giải thể.

- Không tốt!

Nhận thấy điều này, Kiều Xung hoảng sợ vô cùng. Một khi nguyên thần phân liệt, hay là tự tiến hành giải thể thì tu vi của Kiều Xung ngay lập tức sẽ từ Hợp Thể kỳ bị rớt thẳng xuống Phân Thần kỳ. Kiều Xung vất vả lắm mới tiến vào được Hợp Thể kỳ, hợp thành nguyên thần, hắn không ngờ rằng ngay giây khắc này nguyên thần của hắn lại có dấu hiệu như vậy.

Lúc này, Kiều Xung còn không biết mình bị thần niệm của Lệnh Hồ công kích!

Trong tình trạng như vậy, Kiều Xung sao còn dùng tâm thần cùng ý chí khổng chế Quỷ Vương thủ ra tay với Lệnh Hồ chứ. Hắn vội vàng ngưng tụ ý chí để không chế sự rung động của nguyên thần.

Ngay giây khắc năm ngón tay của Quỷ Vương thủ sắp tóm được Lệnh Hồ, vì mất đi sự khổng chế của thần niệm Kiều Xung, bỗng chốc đã tan thành mây khói.

Lệnh Hồ nhìn Kiều Xung đang lo lắng hoảng sợ, mồ hôi lạnh tuôn ra không thôi một cách lạnh lùng. Lúc này, chỉ cần Lệnh Hồ muốn thôi, là hắn có thể diệt sát linh hồn Kiều Xung, hủy diệt nguyên thần của Kiều Xung một cách dễ dàng. Cho dù không thể giết chết, nhưng ít nhất có thể làm cho nguyên thần Kiều Xung giải thể, từ tu vi Hợp Thể kỳ rớt xuống Phân Thần kỳ. Ngoài ra, Lệnh Hồ còn có thể nhân lúc này đưa thần thức vào trong thức hải của Kiều Xung làm nhiều chuyện khác nữa.

Vạn vật sinh linh đều có linh hồn. Nếu không trải qua sự huấn luyện đặc biệt, linh hồn của bọn hắn đều vô cùng nhỏ yếu. Dĩ nhiên, tuy có rất nhiều người tu tiên không tu luyện linh hồn, nhưng theo sự đề thăng của tu vi, ý chí được kiên cường hơn sẽ giúp cho linh hồn càng cường đại. Đặc biệt là những tu tiên giả đã bước vào Hợp Thể kỳ, bởi vì tinh; khí; thần khi đó của họ sẽ hợp thể, qua đó Nguyên Anh cùng linh hồn sẽ hợp lại thành nguyên thần. Linh hồn sẽ thông qua sự cường đại nguyên thần mà mạnh hơn, bởi vì nguyên thần khi đó đã là linh hồn, linh hồn cũng là nguyên thần.

Nhưng dưới cách nhìn của Lệnh Hồ, cho dù linh hồn thông qua sự hợp thể mà lớn mạnh hơn, nhìn qua rất là cường đại, nhưng so với linh hồn của hắn thì quả thật vẫn rất yếu ớt.

Tỷ như Kiều Xung bây giờ vậy, bởi vì lực lượng linh hồn của hắn so với Lệnh Hồ quá yếu, nên sau khi bị thần niệm Lệnh Hồ xâm nhập xong thì không còn chút sức phản kháng nào cả.

Thật ra, thân là tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, nguyên thần của Kiều Xung vốn rất cường đại. Nếu như công kích của thần niệm Lệnh Hồ chỉ là sự công kích bình thường như các thần niệm khác thì Kiều Xung còn có thể phản kích một chút. Chẳng qua, trong thần niệm của Lệnh Hồ có quá nhiều lực lượng khác nhau: có khả năng quan sát cơ bản nhất của thần niệm, năng lực khổng chế vật, linh hồn công kích, thậm chí còn có năng lực phóng thích thần niệm nữa.

Đạo thần niệm công kích Kiều Xung vừa rồi chính là linh hồn công kích, là loại công kích cường đại trực tiếp nhất trong các cách công kích thần niệm của Lệnh Hồ!

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tổ Tình

Kiều Xung thấy Lệnh Hồ đi tới, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn Lệnh Hồ đem cự kiếm đặt lên cổ của hắn, không thể lẩn trốn hay làm ra động tác chống cự nào. Hắn trừng mắt nhìn Lệnh Hồ đến nỗi gây cho người ta cảm giác con người muốn rớt cả ra ngoài

Khuôn mặt của Kiều Xung bây giờ đủ các loại thần thái: tức giận, sợ hãi, kinh hoàng, hối hận, xấu hổ!

- Lệnh Hồ, ngươi muốn làm gì? Nếu đã thương sư tôn chúng ta, chúng ta tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!

Một bên, mấy người Hà Thái Hư, Âm Cửu Trọng cùng mấy người đệ tử kinh sợ cả lên, hoảng hốt hô to.

Lệnh Hồ cười lớn rồi dời cự kiếm ra khỏi cổ Kiều Xung, đưa kiếm về bao sau lưng.

Lệnh Hồ thần nhiên nói:

- Đắc tội rồi, Kiều trưởng lão!

Bị một tiểu bối tông môn đặt kiếm lên cổ, mặt mũi của Kiều Xung hoàn toàn mất sạch. Dưới sự nóng giận, ý chí của hắn nhất thời buông lỏng, không thể nào khống chế sự rung động của nguyên thần nữa, một ngụm máu tươi từ khóe miệng phun ra.

- Xong!

Tâm tình Kiều Xung như bị chết đi cây. Cảm giác thấy nguyên thần hoàn toàn không thể khống chế nữa, các tâm tình trái ngược nhau cứ chiếm lấy ý chí của hắn.

Chỉ trong chốc lát, Kiều Xung lại khóc, hết khóc lại cười, sau đó rống giận, rồi cầu khẩn...cuồng loạn cả lên.

- Lệnh Hồ sư huynh, Kiều trưởng lão bị sao vậy?

Nạp Lan Bạch Y mới rồi pháp bảo bị thương, tâm thần bị hao tổn, giờ phút này đã đỡ hơn một chút, nhẹ giọng hỏi.

Lệnh Hồ cười nói:

- Làm người ác độc bị trời phạt tội, chắc là bị tâm ma quấy nhiễu đó!

- Lệnh Hồ, rốt cuộc ngươi đã làm gì với sư tôn ta? Sao sư tôn ta có thể như vậy?

Hà Thái Hư lớn tiếng hỏi Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ nói:

- Lời này của Hà sư huynh có chút buồn cười rồi đó. Kiều trưởng lão có tu vi Hợp Thể hậu kỳ, lại là nguyên lão tông môn, còn ta chỉ là một tiểu bối Kết Đan kỳ, sao có thể làm gì với Kiều trưởng lão được? Còn việc Kiều trưởng lão ý thể hiếp người, muốn cướp lấy bảo vật đệ tử tông môn, rồi nổi sát tâm. Bản thân ta cũng muốn hỏi Hà sư huynh thử đó là ý gì?

Nói đến lời này, khuôn mặt của Lệnh Hồ đã nghiêm lại, chánh sắc hỏi.

Hà Thái Hư cười lạnh nói:

- Ngươi rõ ràng đang cố nói sai sự thật mà. Sư tôn ta có ý tốt, ngươi không muốn nhận thì thôi, nhưng lại nói năng mạo phạm, dám bắt kính với trưởng lão tông môn, xúc phạm môn quy...sư tôn ta mới ra tay bắt ngươi về Giới Luật đường tông môn để hỏi tội.

Lệnh Hồ cũng có chút không nhịn được với kiểu nói năng hàm hồ mấy tên quỷ quân từ này, không muốn tốn thêm nước miếng nữa:

- Vậy có phải Hà sư huynh cũng muốn giống như lệnh sư, tới bắt tại hạ chăng?

Lệnh Hồ lãnh đạm nhìn Hà Thái Hư, hàn quang trong mắt lóe lên.

Hà Thái Hư có cảm giác cả nội tâm run lên, ánh mắt của Lệnh Hồ làm hắn sợ hãi vô cùng.

Lệnh Hồ cười lạnh nói:

- Ý đồ chân chính của sư đồ các ngươi là gì, mọi người đều hiểu rõ cả. Ở đây không có ai là người ngu ngốc, đều có mắt nhìn, có tai nghe, ngươi nói thế thì có thể lừa ai? Bộ dáng của Kiều trưởng lão bây giờ rõ ràng là do tham, giận, si mà dẫn phát tâm ma. Nếu như Hà sư huynh có thời gian nói nhảm, không bằng tới giúp lệnh tôn đi.

Hà Thái Hư dùng ánh mắt hận thù nhìn Lệnh Hồ mấy lần, sau đó cùng với Âm Cửu Trọng và các đệ tử khác dìu Kiều Xung ra khỏi Đan Tiên biệt phủ.

Lệnh Hồ cũng chỉ cho Kiều Xung một bài học thôi, cũng không có ý định giết hắn. Cho nên, nhiều lắm chỉ khoảng nửa khắc nữa là Kiều Xung sẽ tỉnh lại, tu vi cũng không rơi xuống. Nhưng linh hồn đã bị Lệnh Hồ công kích, nguyên thần cũng vì thế mà không yên. Có thể khẳng định trong thời gian tới Kiều Xung sẽ toàn tâm củng cố nguyên thần, nếu không, một khi tâm ma dần sinh sẽ làm cho nguyên thần hắn giải thể, tu vi sẽ rơi xuống.

Cả phòng khách của Đan Tiên biệt phủ bây giờ giống như bị một cơn cuồng phong cuốn qua vậy, hỗn loạn vô cùng, cho dù ai nhìn qua cũng biết ở đây vừa xảy ra một trận chiến. Mà chủ sự cùng bồi bàn của Đan Tiên biệt phủ đã sớm trốn qua một bên từ sớm, dù sao những tu sĩ cấp thấp như bọn họ không thể nào can thiệp được vào những trận chiến như khi nãy, nếu không cẩn thận bị dây vào thì cả mạng nhỏ cũng không còn đâu.

Giờ phút này, sau khi đại chiến đã xong thì chủ sự cùng bồi bàn mới dám đi ra thu thập tàn cuộc.

Dĩ nhiên, bọn họ không dám mở miệng nói Lệnh Hồ bồi thường cho các vật phẩm bị hư hao. Thật ra, cho dù cả khách sạn có bị hủy đi thì bọn họ cũng tự nhận là do mình xui xẻo, không dám xúc phạm gì cả.

Nguyên nhân rất đơn giản, các tu sĩ sau khi xung đột xong, thông thường trong bụng vẫn còn rất giận. Nếu như lúc đó mà còn đi hỏi người ta thì chẳng phải ngại mình sống quá lâu sao? Mặc dù không phải người tu tiên nào cũng lãnh khốc vô tình, nhưng có ai dám lấy thân đi mạo hiểm chứ?

Cho nên, chủ sự cùng bồi bàn chẳng những không có bắt Lệnh Hồ bồi thường, mà còn phụng bồi cẩn thận nữa. May cho bọn họ là Lệnh Hồ không phải

loại người đập phá xong rồi đi thẳng như những người khác, hắn đã dùng linh thạch để bồi thường lại rồi.

Sau khi được chủ sự sắp xếp cho một gian phòng hào hạng xong, Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y mới có cơ hội nói chuyện riêng với nhau.

- Lệnh Hồ sư huynh, lúc này Kiều trưởng lão bị sao vậy? Huynh đừng có nói qua loa lừa muội đó.

Trong mắt Nạp Lan Bạch Y lóe lên thần trí thông minh, lẳng lặng nhìn Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ cười nói:

- Biết không thể nào lừa gạt được tuệ nhãn của Nạp Lan sư muội mà. Không sai, Kiều trưởng lão là do ta làm, chỉ cho hắn một sự trừng phạt nho nhỏ thôi.

Nạp Lan Bạch Y nhìn Lệnh Hồ một cách sùng bái:

- Thật là do Lệnh Hồ sư huynh làm à? Huynh làm cho Nạp Lan quá ngạc nhiên rồi, ngay cả tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng không phải là đối thủ của huynh. Xem ra, siêu cấp thiên tài chân chính của tông môn phải là huynh mới đúng!

Nói tới đây, linh quang Nạp Lan Bạch Y lóe lên rồi nghĩ đến một chuyện. Cái miệng nhỏ nhắn khép lại, nhìn Lệnh Hồ tràn đầy khiếp sợ:

- Lệnh Hồ sư huynh, chẳng lẽ chín lần kết Anh thất bại là do huynh cố ý sao?

Nạp Lan Bạch Y quả nhiên thông minh vô cùng. Nếu như thực lực chân chính Lệnh Hồ mạnh như vậy, ngay cả Kiều Xung là Hợp Thể hậu kỳ cũng có thể đánh bại thì sao kết Anh lại thất bại được? Hơn nữa, còn là chín lần thất bại liên tục?

Cách giải thích hợp lý duy nhất đó là: Lệnh Hồ cố ý!

Lệnh Hồ biết ở Hoa Nghiêm tông chỉ có tiểu sư muội Phong Vũ Nhược cùng Nạp Lan Bạch Y là thật lòng tốt với mình. Mà Lệnh Hồ cũng chỉ ở trước mặt tiểu sư muội Phong Vũ Nhược cùng Nạp Lan Bạch Y mới thể hiện sự ôn hòa của hắn.

Nếu Nạp Lan Bạch Y đã đoán được chân tướng, Lệnh Hồ cũng không tính giấu diếm với nàng.

Khẽ mỉm cười, Lệnh Hồ nói:

- Không sai, chín lần kết Anh thất bại là do ta cố ý, mục đích là vì tu luyện một môn công pháp đặc thù.

Lệnh Hồ trả lời không rõ ràng, còn Nạp Lan Bạch Y là người thông minh, tự nhiên không tiếp tục truy vấn nữa.

Hai người ôn lại cuộc sống ở tông môn, cười nói liên tục, ấm áp vô cùng.

Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y cùng vào Hoa Nghiêm tông một thời điểm, Âm Cửu Trọng cũng vậy. Riêng Hà Thái Hư còn vào trước Lệnh Hồ một năm, dĩ nhiên còn rất nhiều đệ tử khác cùng vào, nhưng không hề thân thuộc gì với Lệnh Hồ cả.

Phải biết rằng, sự cạnh tranh trong các đại môn phái tu tiên vô cùng lãnh khốc. Tuy cùng vào tông môn, nhưng do biểu hiện khác nhau, nên có thể trong một thời gian ngắn thôi đã có thân phận và địa vị hoàn toàn khác nhau.

Lệnh Hồ thân là siêu cấp thiên tài, dĩ nhiên là người đứng đầu trong số các đệ tử lúc đó. Tuy không có khoa trương như Lý Thiên Mạc bây giờ, nhưng cảnh giới và tu vi luôn ở trước mọi người. Thậm chí càng về sau, Lệnh Hồ lại bỏ xa các vị sư huynh đã nhập môn sớm hơn hắn rất nhiều.

Thiên phú tu luyện Lệnh Hồ cực cao, điều này đã cho hắn cái danh hiệu thiên tài. Chỉ trong mười hai năm ngắn ngủi, hắn đã từ một đứa trẻ mười tuổi không biết tu tiên là như thế nào, trở thành một thiếu niên hai mươi hai tuổi đạt đến Kết Đan đại viên mãn. Hơn nữa, còn được lão tổ tông Thanh Y Hầu ưu ái, chỉ định làm đại sư huynh của tông môn.

Khi đó, tuy tốc độ tu luyện của Nạp Lan Bạch Y thua Lệnh Hồ, nhưng vẫn ưu tú hơn nhiều đệ tử tông môn khác, do đó trở thành một trong chín đại đệ tử đời thứ nhất.

Không lâu sau, tiểu nhị đã đem các loại trái cây cùng đồ ăn đến phòng. Hai người bèn ngồi lại với nhau, nói chuyện phiếm, nhớ lại kỷ niệm tông môn, rồi nói đến việc lịch lãm ngoại giới...không khí hòa thuận vui vẻ, tiếng cười vang lên không thôi.

Nói đến đây, Lệnh Hồ đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, Nạp Lan sư muội, lần này là muội cố ý tới đại hội giao dịch này sao? Tại sao lại cùng đi với bọn người Côn Luân kiếm tông cùng Hà Thái Hư? Lúc đó ta nghĩ hoài không ra đó.

Lệnh Hồ quả thật không thể nào nghĩ ra. Hắn biết Nạp Lan Bạch Y cũng giống như hắn, luôn chán ghét Hà Thái Hư cùng Âm Cửu Trọng. Bình thường thăm hỏi là do lễ quy của tông môn mà thôi, chứ rất ít tiếp xúc với bọn họ. Mà lần này, Nạp Lan lại cùng đi với Hà Thái Hư và Côn Luân kiếm tông, Lệnh Hồ tự nhiên không giải thích được.

Về mặt Nạp Lan Bạch Y bỗng chốc phức tạp hẳn lên, ánh mắt luôn trầm tĩnh cũng có chút do dự, tựa hồ có chuyện gì làm khó nàng vậy.

Lệnh Hồ không hiểu sao không khí có vẻ xuống thấp, thân nhiên nói:

- Nạp Lan sư muội, nếu như có điều gì đó không tiện nói thì không cần nói đâu. Sư huynh cũng chỉ nhất thời tò mò mà thôi.

Nạp Lan Bạch Y nhìn Lệnh Hồ đầy phức tạp, nàng đang do dự có nên thổ lộ tình cảm chân thật đã chôn giấu trong nội tâm nhiều năm qua hay không? Có nên tỏ tình hay không? Nàng đang sợ rằng, không khí của hai người đang rất tốt đẹp, vậy sau khi nàng thổ lộ lòng mình ra có làm phá vỡ khoảng khắc tốt đẹp này hay không?

Ánh mắt đang do dự của Nạp Lan Bạch Y dần dần kiên định lại. Nàng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, tuy không khí rất tốt, rất đáng lưu luyến, nhưng nàng càng phải biểu lộ tình cảm của mình ra, một khi bỏ qua thì không biết đến khi nào lại có cơ hội cùng đứng khi để nói.

- Lệnh Hồ sư huynh, muội cũng không phải có ý tới tham gia đại hội giao dịch, muội tới đây là vì...

Nói tới đây, Nạp Lan Bạch Y không khỏi có chút e sợ, nhẹ nhàng cắn môi dưới.

Đợi đến lúc Nạp Lan Bạch Y có dũng khí định nói ra, thì lại nghe một âm thanh thanh thúy từ bên ngoài nói lớn lên:

- Lệnh Hồ sư huynh, Nạp Lan sư tỷ, mau ra đây, chúng ta tới rồi!

Vừa nghe âm thanh này, thần sắc Lệnh Hồ mừng rỡ, nhanh chóng đứng lên ra mở cửa:

- Sao tiểu sư muội cũng tới rồi?

Đứng khi toàn tâm toàn ý vật vả lắm mới có được của Nạp Lan Bạch Y thoáng chốc đã biến mất, khuôn mặt thanh nhã hiện lên vẻ khổ sở khó tả.

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Luận Đạo

Lệnh Hồ vừa mở cửa ra, thì một thân ảnh phiêu dật đã chạy vào, cánh tay ôm lấy cổ Lệnh Hồ, mừng rỡ không thôi:

- Lệnh hồ sư huynh, quả nhiên là huynh.

Phong Vũ Nhược ngẩng đầu, nhìn thân thể nguy nga như núi, khuôn mặt kiên nghị mà lạnh lùng của Lệnh Hồ, vui mừng nói:

- Sư huynh hừ, sư huynh không tốt, huynh cứ thế mà đi mười năm rồi, không hề nghĩ đến chúng ta, không trở về xem chúng ta. Làm cho chúng ta còn tưởng huynh bị yêu thú ăn rồi, hận chết đi được!

Lệnh Hồ vuốt đầu Phong Vũ Nhược một cách yêu thương, trong lòng dâng lên ý vị ấm áp, cùng với tình cảm khó tả.

- Tiểu nha đầu, muội nguyên rủa Lệnh Hồ ta à? Có lần ta xem chút nữa là bị yêu thú ăn thịt, ra là do tiểu sư muội người bày trò à?

Lệnh Hồ nói giỡn.

- A?

Phong Vũ Nhược giật mình, che cái miệng nhỏ nhắn lại, lo lắng hỏi:

- Lệnh Hồ sư huynh, huynh gặp phải yêu thú thật à? Huynh không sao chứ? Con yêu thú chết tiệt kia ở đâu, chúng ta đi giết nó, vì Lệnh Hồ sư huynh mà báo thù!

Lệnh Hồ dờ khóc dờ cười, đưa tay vuốt nhẹ đầu của tiểu sư muội, cười mắng:

- Nếu sư huynh của muội mà có việc thì làm gì còn đứng đây nói chuyện với muội? Tiểu nha đầu, đừng có nói sang chuyện khác nữa, nói nhanh lên, vì sao muội cũng rời tông môn rồi?

Vừa nói, Lệnh Hồ đưa mắt nhìn về Lý Thiên Mạc anh tuấn đứng ở cửa, mỉm cười.

- Lý Thiên Mạc ra mắt Lệnh Hồ sư huynh, nhiều năm không thấy, nay khí sắc của Lệnh Hồ sư huynh lại cường tráng hơn xưa, tu vi tinh tiến, chúc mừng.

Nhìn Lý Thiên Mạc một hồi, Lệnh Hồ sợ hãi nói:

- Thiên Mạc sư đệ quả không hổ là siêu cấp thiên tài, tu vi hôm nay sợ rằng đã đạt đến Phân Thần kỳ rồi.

Nói tới Lý Thiên Mạc, Phong Vũ Nhược cảm thấy mình còn kiêu ngạo hơn người khác, cao hứng nói:

- Lệnh Hồ sư huynh rất giật mình đúng không. Thiên Mạc sư đệ hôm nay đã là Vô phong trường lão rồi, Lệnh Hồ sư huynh nhất định không phải là đối thủ của Thiên Mạc sư đệ.

Lệnh Hồ nghe vậy chỉ biết cười trừ.

Nạp Lan Bạch Y nghe vậy cũng mỉm cười. Nếu như tiểu sư muội Phong Vũ Nhược biết ngay cả Kiều Xung có tu vi Hợp Thể hậu kỳ cũng bị Lệnh Hồ đùa giỡn trong lòng bàn tay, thì không biết sẽ có vẻ mặt như thế nào đây.

Nhưng mà, dĩ nhiên Nạp Lan Bạch Y sẽ không tiết lộ bí mật của Lệnh Hồ, cho nên, cứ để cho tiểu sư muội đắc ý đi.

- Nạp Lan sư tỷ!

Tiểu sư muội vui mừng đi về phía Nạp Lan Bạch Y, ôm lấy.

- Nạp Lan sư tỷ, hơn một năm không thấy rồi. Nhớ tỷ chết đi được, lần này có thể tìm thấy tỷ cùng Lệnh Hồ sư huynh cả, thật tốt quá.

Sau khi nghênh đón hai người Lý Thiên Mạc vào phòng, lại nói bồi bàn làm thêm mấy món ngon, bốn người mới chính thức ngồi xuống nói chuyện.

Trong bữa tiệc, người nói nhiều nhất hiển nhiên là tiểu sư muội Phong Vũ Nhược rồi, không ngừng hỏi thăm những năm qua Lệnh Hồ đã đi đâu và làm gì?

Những năm nay, Lệnh Hồ trừ việc tìm kiếm Ngũ Hành tuyệt địa ra, thì hầu hết đều chôn mình sâu dưới mấy tác đất, hấp thu tinh hoa tuyệt địa, làm gì có kinh nghiệm để nói chứ.

Nạp Lan Bạch Y vì tìm Lệnh Hồ, nên trong năm qua đã đi không ít nơi, đến rất nhiều quốc gia ở Hoa Nam châu, cũng biết được không ít sự tình kỳ lạ, danh lam thắng cảnh ở đây đó.

Vì vậy, hai nam tử thiên tài trong bữa tiệc này chỉ đành im lặng ngồi đó, lắng nghe hai tuyệt thế mỹ nữ nói chuyện với nhau.

Thỉnh thoảng lại nghe thấy tiểu sư muội phát ra tiếng than sợ hãi "oa oa", Lệnh Hồ buồn cười không thôi.

Lúc này, tuy Lệnh Hồ chưa thể nào quên hoàn toàn được tiểu sư muội Phong Vũ Nhược, nhưng trong tình cảm của hắn bây giờ thì tình sư huynh muội đã nhiều hơn, còn tình cảm nam nữ cũng đậm đi rất nhiều.

Nhưng cũng không thể nói Lệnh Hồ không thích tiểu sư muội Phong Vũ Nhược. Chẳng qua, Lệnh Hồ đã có thể đối mặt với chuyện này tốt hơn xưa: nếu tiểu sư muội thích người khác thì Lệnh Hồ sẽ chúc phúc cho nàng, nếu như nàng có tình cảm với mình, Lệnh Hồ sẽ vui vẻ tiếp nhận.

Lệnh Hồ đã không còn cưỡng cầu nữa, cứ để việc này theo duyên của hai người.

Lý Thiên Mạc mở miệng:

- Lần này đệ cùng Vũ Nhược sư tỷ được chương giáo đồng ý, kết bạn ra ngoài lịch lãm. Vừa lúc nghe có đại hội giao dịch nên mới tới đây tham gia, qua đó biết thêm một chút về cuộc sống người tu tiên. Đúng lúc nghe được tin tức năm ngày sau Lệnh Hồ sư huynh sẽ đấu giá bán Yêu Đan, mới thuận lợi tìm đến đây đó. Nếu không, biến người mờ mịt như vậy, còn không biết đến lúc nào mới có cơ hội tìm được Lệnh Hồ sư huynh đây.

Phong Vũ Nhược nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, huynh thật sự có Yêu Đan sao? Mau mau lấy ra cho muội nhìn đi, muội còn chưa bao giờ thấy Yêu Đan có hình dạng ra sao đó!

Yêu Đan là bảo vật trân quý, Phong Vũ Nhược mà có thể tùy tiện nhìn thấy thì mới là lạ đó.

Lệnh Hồ lấy một quả Yêu Đan từ trong túi trữ vật ra. Hình dáng mỹ lệ cùng với linh lực cường đại đang dao động từ trong Yêu Đan tỏa ra làm cho ba người sợ hãi không thôi.

- Lệnh Hồ sư huynh, Yêu Đan này là Yêu Đan của con Yêu Thú xém chút nữa là ăn huynh sao?

Phong Vũ Nhược chợt nhớ tới những lời nói ban đầu của Lệnh Hồ.

Cẩn thận phân biệt thú văn trên Yêu Đan một chút, Lệnh Hồ lắc đầu. Sau đó lại lấy ra thêm một quả Yêu Đan khác, cũng không phải.

- Con Yêu Thú kia đúng là bị ta làm thịt, nhưng mà quả Yêu Đan đó không còn ở đây nữa. Ta đã ủy thác cho Chân Vũ đặt sớ Uông Thanh Việt tiền bối đầu giá ở mười ngày cuối cùng của đại hội giao dịch rồi.

Lý Thiên Mạc thờ dài nói:

- Lệnh Hồ sư huynh có thể diệt sát được yêu thú Yêu Đan trung kỳ, thực lực hẳn có thể chống lại với tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, sợ rằng ngay cả tu sĩ Phân Thần kỳ cũng không bằng đâu.

Phong Vũ Nhược mở rộng mắt ra:

- Lệnh Hồ sư huynh, huynh lợi hại như vậy sao? Nói như vậy, chẳng lẽ tiểu Lý tử đã đạt tới Phân Thần sơ kỳ nhưng vẫn không thể là đối thủ của huynh?

Lệnh Hồ giả bộ nghiêm mặt lại, trầm giọng nói:

- Tiểu sư muội, muội cứ hi vọng ta bị Thiên Mạc sư đệ đánh bại như vậy sao?

Nghe thấy câu này, Phong Vũ Nhược trở mắt ra, không biết trả lời sao cả, đành nói:

- Thiên Mạc sư đệ được công nhận là siêu cấp thiên tài, được gọi là thiên chi kiêu tử.... dĩ nhiên có thể mạnh hơn Lệnh Hồ sư huynh một chút chút đó.

Ba người Lệnh Hồ, Lý Thiên Mạc, Nạp Lan Bạch Y nghe vậy thì cùng mỉm cười.

Lý Thiên Mạc ngạc nhiên nói:

- Yêu Đan trân quý như vậy là vì ngoại trừ giá trị luyện đan ra, thì việc tru diệt yêu thú là cấm kỵ của Tu Tiên giới. Cường giả yêu thú cùng yêu tu trong Yêu Lâm sơn mạch không hề thua kém tu sĩ loài người, một khi xúc phạm đến chắc chắn sẽ nhận phải sự trừng phạt của họ. Cho dù người nào đó có thực lực diệt sát yêu thú để lấy Yêu Đan, nhưng tuyệt không có khả năng ra khỏi phạm vi một trăm ba mươi vạn dặm của Yêu Lâm sơn mạch. Nhệ thì thân mình bỏ mạng, nặng thì liên lụy cả sư môn.

Phong Vũ Nhược cùng Nạp Lan Bạch Y nghe vậy cũng hơi biến sắc.

Lý Thiên Mạc tiếp tục nói:

- Có chút tu sĩ ỷ thực lực mình cao đã xông vào Yêu Lâm sơn mạch, diệt sát yêu thú lấy đan. Kết quả đã làm liên lụy đến sư môn, cả môn bị diệt... do đó việc lấy Yêu Đan mới trở thành cấm kỵ của cả Tu Tiên giới.

Nhìn thấy mọi người lắng nghe, Lý Thiên Mạc nói:

- Sau đó, vì phòng ngừa các yêu thú có tính cách hung bạo tàn nhẫn ra khỏi Yêu Lâm sơn mạch làm hại nhân gian, tu sĩ loài người đã cùng các cường giả bên trong Yêu Lâm sơn mạch đạt thành một hiệp nghị: nếu như yêu thú, yêu tu tự ý rời đi Yêu Lâm sơn mạch, nếu không được các cường giả bảo vệ mà bị tu sĩ loài người giết đi lấy Đan là đáng chết; nếu người tu tiên tự ý xông vào Yêu Lâm sơn mạch, cho dù là mục đích gì đi nữa, một khi bị yêu thú tàn sát cũng là đáng chết; nếu như phạm vào cấm kỵ tàn sát yêu thú lấy Yêu Đan, một khi bị bắt được thì cường giả yêu thú yêu tu có toàn quyền xử trí, nhẹ thì mất mạng bản thân, nặng thì sư môn bị diệt. Nhưng mà, nếu như người có thực lực mang Yêu Đan ra khỏi Yêu Lâm sơn mạch mà không bị phát hiện, thì Yêu Đan đó sẽ trở thành chiến lợi phẩm của người, cho dù người làm gì với chúng nó thì các cường giả của Yêu Lâm sơn mạch cũng không truy cứu bất cứ việc gì.

Lý Thiên Mạc thờ dài nói:

- Nhưng Yêu Đan sao có thể mang đi dễ dàng mà không bị các yêu thú, yêu tu khác phát hiện? Yêu thú trời sanh đã có thiên phú mẫn cảm với hơi thở đồng loại, năng lực này của yêu tu còn mạnh hơn. Một yêu thú trước khi bị giết có thể thông qua Yêu Đan truyền lại tin tức trước khi chết cho các đồng loại trong vòng ngàn dặm, và yêu thú này chỉ có thể sử dụng một lần thôi. Mà các yêu thú một khi kề cận với tình huống nguy hiểm, cho dù biết mình có chết hay không đều sử dụng thiên phú này cả. Cho nên, việc bí ẩn diệt sát yêu thú không để cho các yêu thú khác biết là việc không có khả năng.

Lý Thiên Mạc vừa nói xong thì hẳn cùng với hai nữ tử bên cạnh cũng nhìn Lệnh Hồ một cách ngạc nhiên, ba người đang muốn biết có thật là Lệnh Hồ đã diệt sát yêu thú trong Yêu Lâm sơn mạch hay không? Nếu như đúng thì làm sao thuận lợi ra khỏi Yêu Lâm sơn mạch?

Lệnh Hồ cười nói:

- Ba miếng Yêu Đan quả thật là lấy từ Yêu Lâm sơn mạch ra, còn việc ta làm thế nào để thuận lợi ra khỏi Yêu Lâm sơn mạch đã là chuyện rất lâu rồi, không nhắc đến thì hơn.

Ba người Nạp Lan Bạch Y, Lý Thiên Mạc, Phong Vũ Nhược biết đây là bí mật của Lệnh Hồ, không nên hỏi tiếp thì hơn.

Lý Thiên Mạc nói:

- Xem ra, tuy trong những năm gần đây tu vi của đệ luôn tiến nhanh, nhưng vẫn luôn thua kém Lệnh Hồ sư huynh một bậc. Lệnh Hồ sư huynh mới xứng đáng với cái danh thiên tài, Thiên Mạc lúc trước lại dám ngồi vào vị trí đó, thật là xấu hổ.

Lệnh Hồ cười nói:

- Thiên Mạc sư đệ, đệ đích thật là thiên tài. Đệ mới tu tiên có mấy năm ngắn thôi, sao có thể so sánh với người tu tiên đã tu luyện mấy trăm năm, mấy ngàn năm chứ, sao lại không phải là siêu cấp thiên tài? Thiên Mạc sư đệ, chúng ta không thể so sánh với nhau như vậy, bởi vì chúng ta tu đạo khác nhau, đệ có đạo của đệ, ta có đạo của ta.

Phong Vũ Nhược tò mò hỏi:

- Lệnh Hồ sư huynh, cái huynh đang nói là đạo của Vũ tu sao?

Lệnh Hồ cười nhạt:

- Đạo Vũ tu chỉ là một đạo trong đạo của ta, cũng giống như Thiên Mạc sư đệ vậy. Đại đạo đệ ấy tu luyện sau này sẽ hoàn toàn khác nhau.

Phong Vũ Nhược kinh ngạc nói:

- Thiên Mạc sư đệ, Lệnh Hồ sư huynh nói là sự thật sao? Vậy sau này đệ sẽ chủ tu đạo gì? Ta cũng bị các người làm hồ đồ rồi, có gì thì nói thẳng ra đi, sao cứ cố tỏ vẻ huyền bí như thế?

Lý Thiên Mạc dở khóc dở cười, giải thích:

- Cái gọi là đạo chính là đạo pháp, tu tiên có ba nghìn đạo pháp, nhưng kỳ thật vạn vật đều có đạo của riêng mình, sao có thể chỉ có ba nghìn đạo pháp chứ? Nhưng nói tóm lại, đạo pháp ở Tu Tiên giới đã trở thành hệ thống, nếu bao quát toàn bộ thì có thể gồm: Phật đạo, Thiên đạo, Tự Tại đạo của Phật môn; Thái Thượng đạo, Thái Thanh đạo, Vô Vi đạo của Đạo môn; Vũ Thánh đạo của Vũ tu; Kiếm Tiên đạo của Kiếm tu; Yêu Đan đạo, Yêu Hồn đạo, Yêu Thân đạo của yêu tu, yêu thú; ngay cả thực vật cũng có đạo pháp riêng của chúng nó.

Phong Vũ Nhược sùng bái nói:

- Thiên Mạc sư đệ, làm sao đệ hiểu nhiều như vậy? Ta tu tiên lâu hơn đệ, nhưng đây là lần đầu tiên nghe đó.

Lý Thiên Mạc cười nói:

- Những điều này cũng do lão tổ tông nói cho đệ biết, nếu không sao đệ lại biết được.

Nạo Lan Bạch Y nói:

- Không biết đạo của Hoa Nghiêm tông chúng ta sở tu là đạo pháp nào?

Lý Thiên Mạc nói:

- Tu Tiên giới hiện nay đã trải qua mấy vạn năm diễn hóa, các đại môn phái từ việc lấy các hệ đạo pháp tu luyện đã từ từ biến thành đạo của riêng mình. Như Hoa Nghiêm tông ta, cũng như đa số các đại môn phái khác ở Hoa Nam châu đều tu luyện Thái Thanh đạo của Đạo môn, cùng với một phần Kiếm Tiên đạo của Kiếm tu, sau đó kết hợp lại thành đạo pháp mới.

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cõi Rẻ

Mọi người có cảm giác mình đã học hỏi được không ít kiến thức, ngay cả Lệnh Hồ cũng thấy được mở rộng ra. Phải biết rằng, việc học hỏi kiến thức cũng kinh nghiệm là vô tận, không phải một mình một người có thể học hết được.

Nếu có cơ hội học tập thì hãy học tập!

Phong Vũ Nhục hỏi:

- Thiên Mạc sư đệ, nói nhiều như vậy rồi, đệ còn chưa nói sau này đệ sẽ chủ tu đạo gì đây?

Lý Thiên Mạc nói:

- Vũ Nhục sư tỷ, tỷ cũng biết Nguyên Anh của đệ là Kim Thân Phật Anh, ngày sau tu đạo tất nhiên nên lấy đạo pháp Phật môn làm chủ. Nhưng mà đạo pháp của Phật môn cũng có rất nhiều, không hề kém gì với Đạo môn cả, rốt cuộc là cái nào phù hợp với đệ thì phải chờ cơ duyên đã.

Phong Vũ Nhục cuống quýt hỏi:

- Chẳng lẽ sau này đệ định rời khỏi Hoa Nghiêm tông, xuất gia làm hòa thượng sao?

Nạp Lan Bạch Y cười nói:

- Tiểu sư muội, muội thật biết trêu chọc đó. Yên tâm đi, Thiên Mạc sư đệ chỉ tìm kiếm đạo pháp Phật môn thích hợp để tu luyện thôi, sao có thể xuất gia làm hòa thượng đây? Càng không có khả năng gia nhập tông môn khác.

Lý Thiên Mạc nói:

- Nạp Lan sư tỷ nói không sai. Nếu như Hoa Nghiêm tông đã dẫn đệ vào con đường tu tiên thì cả đời này đệ chỉ là đệ tử Hoa Nghiêm tông thôi, sẽ không có thay đổi nào.

Nghe thấy Lý Thiên Mạc nói như vậy, Phong Vũ Nhục mới cao hứng trở lại.

- Được rồi, cũng dùng cơm nước rồi, cũng nói chuyện xong! Hay là chúng ta đi ra đại hội giao dịch tham quan đi?

Lệnh Hồ đề nghị.

Đề nghị này tất nhiên được mọi người đồng ý.

Bốn thanh niên nam nữ: Một hùng vĩ tuấn lãng, một tuấn nhã phiêu dật, một nữ tử thanh nhã, một mỹ lệ linh động. Bốn người đi trên đường thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người.

Cũng có không ít tu sĩ âm thầm theo dõi phía sau.

Các con phố ở trên Tiên Nhai thị vào lúc diễn ra đại hội giao dịch cực kỳ phồn hoa. Dĩ nhiên, nơi phồn hoa nhất phải là quảng trường giao dịch của người tu tiên.

Hầu hết các tu sĩ đều tập trung ở quảng trường. Mọi người tranh nhau đưa vật phẩm mình muốn giao dịch ra, từng kiện pháp bảo tỏa ra ánh hào quang chói mắt, cực kỳ huyền lệ.

- Mau nhìn, có phải nam tử lưng đeo cự kiếm kia là Lệnh Hồ có Yêu Đan trong tay?

- Có Yêu Đan mà không cất giấu đi, để đến sau này dùng đến, vậy mà lại đem ra đấu giá bây giờ. Chẳng lẽ người này ngu ngốc ư? Nhưng nhìn cũng không giống đâu, trông hẳn rất uy vũ đấy!

- Lệnh Hồ? Chẳng lẽ hắn là đại sư huynh thiên tài trước kia của Hoa Nghiêm tông?

- Chính là hắn, nhưng mà chín lần kết Anh thất bại như vậy thì phải gọi hắn là phế vật mới đúng, hắn xứng với danh xưng thiên tài sao?

- Hai nữ một nam bên cạnh hắn là ai? Anh khí ở hai hàng lông mày của ba người này đều sáng bừng, người có khí chất như vậy là đệ tử môn phái nào?

Nơi bốn người Lệnh Hồ vừa đi qua, lập tức ở sau lưng có tiếng nghị luận không thôi.

Vì nguyên nhân Yêu Đan, nên hình dáng đặc thù của Lệnh Hồ đã trong thời gian ngắn truyền khắp đại hội giao dịch này. Những người chưa biết đến Lệnh Hồ, nhưng chỉ cần nhìn thấy một nam tử khôi ngô lưng đeo cự kiếm là có thể nhận ra ngay.

Dĩ nhiên những lời nghị luận đó không thoát khỏi tai mắt của bốn người, nhưng bốn người cũng không để ý tới. Những người như vậy chỉ là nhiều chuyện thôi, cũng không nói gì quá đáng cả, sao phải đi so đo?

Dọc theo đường đi, ba người Lệnh Hồ, Nạp Lan Bạch Y cùng Lý Thiên Mạc rất trầm tĩnh, ít nói. Chỉ có Phong Vũ Nhục là hăng hái náo động, nhìn thấy gì cũng cảm thấy mới mẻ cả.

- Lệnh Hồ sư huynh, bốn người chúng ta sau này hãy kết bạn với nhau, rồi đi lịch lãm tứ phương, đi khắp cả Hoa Nam châu, tìm vô số kỳ trân dị bảo, sau đó cùng mở một cửa hàng để giao dịch.

Phong Vũ Nhục hưng phấn ảo tưởng ra lúc bốn người cùng đi lịch lãm với nhau.

Lệnh Hồ mỉm cười lắc đầu, có chút thờ dãi:

- Thật xin lỗi tiểu sư muội, ta không thể cùng các người đi lịch lãm được. Ta đã tìm được địa phương mình cần rồi, sau này sẽ đến đó tu luyện. Thời gian tu luyện có thể là ba năm, cũng có thể là năm năm...cho nên, ta không thể đi cùng các người được. Tiểu sư muội, kế hoạch lịch lãm của muội sẽ phải ít đi một người đó.

Nghe thấy Lệnh Hồ nói như vậy, Phong Vũ Nhục chu miệng nói:

- Sao Lệnh Hồ sư huynh có thể làm như vậy? Người ta trước đây đã rất mong đợi bốn người chúng ta có thể kết bạn lịch lãm, cùng chung mạo hiểm, đồng cam cộng khổ. Vậy mà, một câu nói của huynh đã làm cho hi vọng người ta biến mất rồi.

Lệnh Hồ vừa bực mình vừa buồn cười, vươn bàn tay ra xoa đầu tiểu sư muội. Hắn làm rất nhẹ nhàng, không hề làm rối tóc của tiểu sư muội, cười nói:

- Nha đầu nhà ngươi, đạo mà sư huynh tu luyện muội không thể nào hiểu rõ được đâu. Hãy đợi đến lúc đại đạo ta thành đi, đến lúc đó, chỉ cần muội thích thì ta sẽ đi với muội tới mọi nơi, như vậy có được không?

Phong Vũ Nhục cũng không phải là nữ tử không biết lý lẽ. Chỉ là, điều nàng luôn hi vọng bỗng chốc không còn nữa làm cho nàng có cảm giác thất vọng, nhất thời không chấp nhận được mà thôi.

Sau khi bị Lệnh Hồ "dụ dỗ" như vậy, cảm giác thất vọng cũng dần dần biến mất. Phong Vũ Nhục đã suy nghĩ cẩn thận: việc tu luyện của Lệnh Hồ sư huynh mới là trọng yếu, mình không thể níu chân huynh ấy được.

Nghĩ thông suốt xong, Phong Vũ Nhục lại tươi cười, cố ý làm bộ dáng hung dữ, nói:

- Vậy chúng ta quyết định vậy đi. Sau khi Lệnh Hồ sư huynh tu luyện xong thì phải theo muội đó, muội nói gì cũng không được nói lại đâu, không cho đổi ý!

Lệnh Hồ cười ha ha, gật đầu thừa nhận.

Khuôn mặt vốn thanh nhã trầm tĩnh của Nạp Lan Bạch Y cũng hiện lên chút mất mát, mà Lý Thiên Mạc ở bên cạnh nàng thấy nàng như vậy, trong lòng cũng dâng lên cảm giác mất mát.

- Các hạ chính là Lệnh Hồ đạo hữu sao?

Ngay lúc này, có mấy tu sĩ lưng đeo vũ khí, thần thái người nào người nấy cũng khôi ngô hùng tráng, hai mắt lấp lánh có thần. Cả đám ngăn cản mấy người Lệnh Hồ lại.

- Vũ tu giả?

Lệnh Hồ nhìn sáu người có thân thể khôi ngô cao ráo không thua mình chút nào, bật miệng hỏi.

Nam tử cầm đầu có khuôn mặt hình chữ điền, râu quai nón hiện rõ lên, trông vô cùng uy mãnh.

- Tại hạ là La Cửu Cương, tu sĩ Vũ Anh các!

- Tại hạ là Anh Cửu Liệt, tu sĩ Vũ Anh các!

- Tại hạ là Trương Cửu Bằng, Chu Cửu Anh, Cao Cửu Cường, Vương Cửu Trọng, tu sĩ Vũ Anh các. Ra mắt Lệnh Hồ đạo hữu!

Việc sáu người Vũ tu giả có thân thể hùng vĩ nguy nga kia chặn đường đám người Lệnh Hồ lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong quảng trường giao dịch.

- Các người tới đây có việc gì?

Phong Vũ Nhục có chút mất hứng.

La Cửu Cương nhìn Lệnh Hồ:

- Không biết có thể tới nơi khác nói chuyện không?

Lệnh Hồ nhìn La Cửu Cương, thần nhiên nói:

- Các hạ có lời gì thì hãy nói thẳng đi.

La Cửu Cương nhìn Lệnh Hồ một hồi, nhếch miệng cười nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu là từ tu chân chuyển sang Vũ tu sao?

Thấy Lệnh Hồ trầm mặc, La Cửu Cương nói:

- Đạo của Vũ tu không hề dễ tu luyện chút nào, nếu như không có căn cốt, không có công pháp dẫn người chỉ dạy mà chỉ dựa vào việc một mình tìm hiểu thì chẳng những không có thành tựu, mà còn có thể làm tổn thương đến căn cơ!

La Cửu Cương nói:

- Ta nghĩ chúng ta có thể giúp ngươi. Mặc dù Vũ Anh các chúng ta không phải là đại môn phái tu tiên gì, nhưng công pháp tu luyện Vũ tu lại có rất nhiều!

Lệnh Hồ đã hiểu ý của đối phương, cười nói:

- Các người muốn ta làm gì?

La Cửu Cương nói:

- Chúng ta tự nhiên sẽ không miễn cưỡng Lệnh Hồ huynh đệ làm chuyện bất nghĩa như quay lưng với Hoa Nghiêm tông mà gia nhập Vũ Anh các chúng ta!

Cảm thấy chưa đủ, La Cửu Cương đã lập tức xưng hô từ đạo hữu chuyển sang huynh đệ, nói tiếp:

- Nhưng mà, Lệnh Hồ huynh đệ là người thông minh, chắc cũng biết đạo lý hồi báo!

Lệnh Hồ cười nhạt:

- Các hạ nói đúng. Nhưng mà, Lệnh Hồ cảm thấy quý các không thể giúp Lệnh Hồ được gì trên con đường Vũ tu cả! Cho nên, Lệnh Hồ chỉ đành nhận ý tốt của các hạ thôi.

Da mặt La Cửu Cương hơi rung động, sắc mặt liền trở nên khó coi. Khẩu khí vừa ôn hòa đã chuyển sang lạnh lùng:

- Lệnh Hồ đạo hữu nói Vũ Anh các ta không thể nào giúp đạo hữu được trên con đường vũ tu, chẳng lẽ Lệnh Hồ đạo hữu đang có ý khinh thường Vũ Anh các ta?

Lệnh Hồ lạnh nhạt nói:

- Không dám, chẳng qua đạo mà Lệnh Hồ tu chỉ có tự mình tìm kiếm, mới thích hợp với mình nhất, cho nên không thể nhận ý tốt của quý các được! Nếu không có việc gì khác, xin cáo từ vậy.

Nhưng La Cửu Cương không hề có ý buông tha cho, tinh quang trong mắt lóe lên, nhìn Lệnh Hồ nói:

- Nếu như Lệnh Hồ đạo hữu đã nói Anh Vũ các chúng ta không thể nào giúp được trên con đường Vũ tu, nói vậy chắc Lệnh Hồ đạo hữu đã nắm được tinh túy của Vũ tu rồi. Như thế, La mỗ kính xin Lệnh Hồ đạo hữu chỉ giáo một chút! Nếu không, những lời vừa rồi đã xúc phạm đến Vũ Anh các chúng ta rồi!

Lệnh Hồ biết đám người La Cửu Cương đang cố ý kiểm chuyện. Cho dù trong lời nói hẳn không có mạo phạm gì, chỉ cự tuyệt "ý tốt" bọn họ thôi, nhưng bọn họ cũng dùng phương pháp khác để gây chuyện. Còn mục đích chủ yếu chính là Yêu Đan.

Vũ tu cùng với tu chân, cho dù là tu vi hay cảnh giới, đều khác nhau hoàn toàn cả.

Tu chân có chín cảnh giới lớn: Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa.

Vũ tu cũng có chín cảnh giới: Luyện Khí, Trúc Cơ, Tiên Thiên, Thoát Thai, Động Tâm, Luyện Thể, Hợp Thần, Độ Kiếp, Nhập Thánh.

Cảnh giới của Vũ tu cũng tương ứng với từng cảnh giới của tu chân.

Tu vi của đám người La Cửu Cương là Tâm Động kỳ, tương đương với Xuất Khiếu kỳ của người tu chân.

- Ngươi đúng là đồ không biết xấu hổ, Lệnh Hồ sư huynh ta không đồng ý thì thôi, sao các ngươi cứ dây dưa không dứt. Hừ, đừng tưởng chúng ta không biết âm mưu đích thật của các ngươi là gì?

Phong Vũ Nhược quát nói:

- Muốn gây chuyện với Hoa Nghiêm tông chúng ta? Hãy nghĩ kỹ đi.

La Cửu Cương cười lạnh nói:

- Tất nhiên là chúng ta không thể nào gây chuyện được với Hoa Nghiêm tông, cũng không có ý gây chuyện đâu. Nhưng mà, đây là chuyện cá nhân giữa ta và Lệnh Hồ đạo hữu, không hề liên quan gì đến tông môn cả. Lệnh Hồ đạo hữu, có dám đánh một trận?

Lệnh Hồ cảm thán. Rõ ràng là hắn không muốn kiếm chuyện, nhưng mỗi lần tùy ý làm chút chuyện thôi lại đưa tới nhiều phiền phức lớn.

Vào lúc mới ra khỏi tông môn, chỉ tính bắt một con mãnh thú trong rừng để đổi lấy tiền thưởng, nhưng không ngờ vật con mãnh thú lại dẫn xuất ra một hồi phong ba tranh đoạt vật chí linh.

Lần này, Lệnh Hồ cũng chỉ nghĩ việc lấy Yêu Đan ra đổi, qua đó lấy được linh túy Ngũ Hành trên hai ngàn năm. Không ngờ rằng, việc này lại khiến cho vô số người tu tiên nổi lòng tham, bây giờ lại tự tìm tới cửa để gây chuyện nữa chứ.

Lệnh Hồ vốn là người tự do cuồng phóng. Nếu như đối phương đã chẳng biết tốt xấu, thì hắn cũng không cần giữ thể diện cho người đó làm gì.

- Được, nếu người có thể cầm được thanh kiếm của ta thì hãy nói tiếp đi!

Đám người La Cửu Cương trở nên khó coi vô cùng. Nếu như lời nói lúc trước của Lệnh Hồ đã có chút coi thường bọn hắn, vậy thì lời này là coi rẻ trắng trợn rồi!

- Lệnh Hồ tiểu bối, người sẽ vì câu nói này của người mà phải trả giá đắt!

Hung quang trong mắt La Cửu Cương lóe lên, chỉ trong phút chốc mà sát khí đã lan tỏa ra khắp nơi.

Năm người kia cũng rớt rít kêu gào.

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Rút Kiếm

Lệnh Hồ lười nói thêm với bọn người này, đưa tay rút cự kiếm ở sau lưng ra rồi phóng cắm xuống mặt đất cách La Cửu Cương một đoạn, nói:

- Mời!

La Cửu Cương cũng không ngờ rằng Lệnh Hồ thật sự để cho hắn rút cự kiếm. Tuy cự kiếm kia nhìn qua rất lớn, lớn đến nỗi dọa người được. Nhưng tới đa chỉ nặng mấy ngàn cân thôi, mà dùng nói là mấy ngàn cân, cho dù là cả vạn cân thì La Cửu Cương cũng có thể dễ dàng cầm được!

Hành động này của Lệnh Hồ đã nhục mạ hắn rồi.

Cho dù không muốn, nhưng giờ phút này hắn không thể không tới cầm kiếm. Vì người tu tiên coi trọng nhất là mặt mũi, nếu như hắn không làm có nghĩa hắn đã thừa nhận mình không rút nổi thanh kiếm đó.

La Cửu Cương tới rút kiếm rồi, nhưng không phải là chứng minh hắn cầm được kiếm lên. Điều hắn muốn chính là tiện tay phá hủy luôn thanh cự kiếm này, để cho mọi người biết được uy lực "Bá Thiên chân công" của La Cửu Cương hắn.

Nhưng điều làm cho mọi người xem chút nữa té xui chính là La Cửu Cương với khí thế kinh người kia quả thật đã rút được kiếm ra, nhưng điều hắn đang làm không thể gọi là cầm được. Hắn vừa rút ra được một chút thì cả người đã lao đảo theo kiếm, sau đó phải buông kiếm ra, để cho kiếm cắm lại xuống mặt đất đến hơn nửa thân kiếm.

Sắc mặt La Cửu Cương hồng cả lên. Hắn không ngờ rằng cự kiếm này lại nặng như vậy, nghĩ nhiều lắm chỉ có mấy ngàn cân, nhưng ai ngờ lại đến mấy vạn cân cơ chứ. Nhưng, đây không phải là điều quan trọng nhất.

Điều làm cho La Cửu Cương kinh ngạc chính là, cho dù cự kiếm có nặng mấy vạn cân thì hắn cũng có thể cầm vững chắc được. Nhưng vào lúc hắn nắm

được chuôi kiếm thì cảm thấy Bá Thiên chân công không còn tác dụng gì cả, lực lượng bỗng bị cự kiếm hấp thu hết, chỉ còn lại lực lượng thân thể thuần túy. Chỉ có lực lượng thân thể thì làm sao cầm được cự kiếm cơ chứ, đừng nói là sáu vạn cân, cho dù là hai ngàn cân thì cũng có chút khó khăn đó.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc cùng hoài nghi của đám người sư đệ chung quanh, La Cửu Cương đỏ cả mặt lên, khó coi vô cùng. Hắn cũng không giải thích gì cả, lại hít một hơi thật sâu, rồi bàn tay to chậm rãi nắm chặt chuôi kiếm lại lần nữa. Bá Thiên chân công được vận chuyển, khí thể uy mãnh của La Cửu Cương lại hiện ra rồi. Ngay lúc này, cả người của hắn toát ra từng đạo ánh sáng xanh nhạt, đây là hiện tượng Bá Thiên chân công được vận chuyển tới cực hạn.

Nhưng mà, điều làm cho người ta không thể nói lời nào chính là, cho dù La Cửu Cương có khí thể kinh người đến đâu, cho dù ánh sáng xanh kia chói mắt đến đâu, sắc mặt của hắn cũng đỏ bừng lên rồi, nhưng vẫn không thể nào rút được cự kiếm kia lên.

Đến lúc này, ai ai cũng biết thanh cự kiếm kia của Lệnh Hồ có chút môn đạo.

- La sư huynh, chuyện gì vậy?

Anh Cửu Liệt truyền âm nói.

La Cửu Cương cau mày, truyền âm nói:

- Thanh cự kiếm này có chút kỳ lạ. Sức nặng của nó khoảng sáu vạn cân, nhưng Bá Thiên chân công không hề có tác dụng với nó, chỉ có thể dùng lực lượng thân thể mà thôi.

Vương Cửu Trọng có tính tình nóng nảy, lớn tiếng nói:

- Sư huynh, huynh tránh ra. Để đệ tới thử.

Lời này làm cho La Cửu Cương càng xấu hổ hơn, sắc mặt khó coi vô cùng. Nhưng hắn biết vị sư đệ này của mình lỗ mãng, cũng không thể nào nói được. Hắn chỉ đành thối lui sang một bên.

Mặc dù cùng sư môn, nhưng Vương Cửu Trọng không tu luyện Bá Thiên chân công, mà là Địa Long huyền công. Khế vận nội công, cả người toát ra từng tia sáng màu đen, Vương Cửu Trọng hét lớn một tiếng rồi đưa hai tay cầm lấy cự kiếm, dùng sức rút ra. Nhưng kết quả vẫn giống như La Cửu Cương khi nãy, cho dù mặt đỏ cả lên, đã dùng hết khí lực rồi nhưng vẫn không thể rút kiếm lên được.

- Con bà nó, cự kiếm này quá tà rồi!

Vương Cửu Trọng mắng:

- Địa Long huyền công của lão tử vậy mà không có tác dụng, một chút sức cũng không có chỗ dùng!

Lời này của Vương Cửu Trọng đã nói hết bí mật của cự kiếm ra, mọi người đứng xem cũng hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

Sắc mặt La Cửu Cương có chút khó coi, nhìn Lệnh Hồ nói:

- Các hạ có ý gì đây? Sao lại cố ý động tay động chân lên cự kiếm, khi dễ Anh Vũ các không có cao thủ hay sao?

La Cửu Cương then quá thành giận, quát lên.

Lệnh Hồ thần nhiên nói:

- Đạo của Vũ tu là cường hóa thân thể, chỉ khi thân thể mạnh mẽ thì mới có thể tiến xa hơn được trên con đường Vũ tu. Một khi chỉ tu công pháp mà không rèn thể thì cho dù công pháp có lợi hại đến đâu, thân thể cũng mềm yếu vô cùng. Đến lúc dùng võ nhập Thánh chỉ sợ còn không đối kháng được thiên kiếp đâu. Bên trong thanh cự kiếm này có mười chín đạo trận pháp chồng chất lên nhau, nặng sáu vạn bảy ngàn tám trăm chín mươi cân! Mặt khác, nó còn có một tầng trận pháp cấm linh nữa, cho dù có đưa linh lực vào cũng bị hấp thu thôi, chỉ có thể dựa vào lực lượng thân thể để nắm giữ cự kiếm! Các ngươi cảm không nổi là vì lực lượng thân thể các ngươi quá yếu mà thôi!

Phong Vũ Nhục đưa tay che miệng nhỏ lại, cả kinh nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, nói như huynh thì chẳng phải suốt nhiều năm qua huynh vẫn dựa vào lực lượng thân thể để tiếp nhận hơn sáu vạn cân?

Lệnh Hồ cười nói:

- Đây là một phương pháp rèn thể của đạo Vũ tu. Nhưng không thể nào một lần chịu được toàn bộ sức nặng như vậy được, chỉ có từ từ chịu đựng thì mới được.

Tuy Lệnh Hồ nói bình thản, nhưng nội tâm của mọi người nghe chung quanh lại kinh hãi vô cùng. Nét hoảng sợ hiện rõ ra cả trên mặt, ngay cả Nạp Lan Bạch Y cùng Lý Thiên Mạc cũng có biểu hiện như thế.

Mà nguyên nhân làm cho mọi người hoảng sợ thật sự chính là do các đạo trận pháp trên thanh cự kiếm của Lệnh Hồ. Trận pháp trọng lực còn dễ nói đi,

nhưng trận pháp cấm linh lại có thể triệt tiêu toàn bộ linh lực cùng chân khí sao? Chẳng lẽ đây là năng lực "cấm ma" trong truyền thuyết?

- Cấm linh trận pháp? Trời ạ, thật sự có trận pháp triệt tiêu toàn bộ linh lực cùng chân khí sao?

Vài người trong những người chung quanh than lên vài tiếng thán phục. Nhưng có nhiều người đầu óc nhanh trí, vội vàng chạy tới trước cự kiếm, rồi tự mình thử nghiệm rút kiếm lên.

- Dĩ nhiên là thật!

Các tu sĩ thử nghiệm rút kiếm đều cảm giác được cho dù mình đưa linh lực, hay đánh các loại pháp quyết gì lên, cũng không thể nào có tác dụng gì cả.

Nếu như Lệnh Hồ không chính miệng thừa nhận trên cự kiếm có trận pháp cấm linh, thì các tu sĩ bằng quan chỉ cười nhạo đám Vũ tu giả La Cửu Cương ngay cả cự kiếm cũng cảm không nổi thôi, chứ không hề liên tưởng đến điều khác.

Nhưng mà, nếu như chính Lệnh Hồ đã thừa nhận trên cự kiếm có trận pháp cấm linh, mà bản thân các tu sĩ thử nghiệm cũng nói thế, hết thầy đã chứng minh một điều: trận pháp thần cấp trong truyền thuyết, trận pháp cấm ma thực sự tồn tại!

Ngay cả Lệnh Hồ bây giờ cũng ý thức được dường như mình đã nói điều gì đó không nên nói rồi.

Trận pháp cấm linh cùng trận pháp trọng lực đều là đạo pháp do Thiên Địa hai hồn hợp lực thôi diễn ra. Ban đầu làm vậy tất nhiên là để gia tăng sức nặng của cự kiếm, tôi luyện thân thể. Nhưng sau đó, lại phát hiện thấy linh lực trong cơ thể đã giúp thân thể kháng cự lại được phần lớn sức nặng của kiếm, không thể nào đạt hiệu quả tôi luyện như mong muốn. Vì thế, Thiên Địa hai hồn mới bắt đầu suy nghĩ có phương pháp nào giúp cự kiếm triệt tiêu toàn bộ được linh lực hay không, mà trận pháp lại chính là công cụ tốt nhất.

Khác với quy tắc trận pháp thông thường của Tu Tiên giới, những trận pháp do Thiên Địa hai hồn linh ngộ ra không cần đến các tài liệu bày trận, mà chỉ cần thần niệm mạnh mẽ.

Mỗi tầng trận pháp trọng lực trong cự kiếm đều được Lệnh Hồ dùng thần niệm mạnh mẽ khắc sâu vào tạo thành, mỗi tầng trận pháp đều ẩn chứa vô số quy tắc linh hồn đầy huyền ảo. Mà mỗi tia quy tắc trong trận pháp cấm linh càng xảo diệu hơn nhiều.

Mỗi một quá trình khắc sâu trận pháp vào đều tiêu hao thần niệm của Lệnh Hồ rất lớn. Mỗi khi bố trí trận pháp, Lệnh Hồ phải tách một phần lớn thần niệm của mình ra làm đạo cụ bày trận, sau đó mới bố trận thành công.

Cũng may Lệnh Hồ đã thành công hóa hình được hai hồn bảy phách trong ba hồn bảy phách rồi, hơn nữa hai hồn bảy phách không ngừng tu luyện nên linh hồn của Lệnh Hồ cũng dần lớn mạnh lên. Do đó, sự mạnh mẽ của thần niệm cũng tự nhiên tăng theo, có được lợi thế này nên Lệnh Hồ mới chống cự lại được sự tiêu hao thần niệm lúc bố trí trận pháp.

Phải biết rằng sự mạnh mẽ của thần niệm có liên quan tới cảnh giới của tu sĩ, cũng ảnh hưởng tới rất nhiều năng lực của tu sĩ. Rất nhiều thần thông đạo pháp yêu cầu phải có thần niệm tinh chuẩn thao túng mới có thể thi triển thành công được.

Tỷ như việc phi kiếm!

Thần niệm càng mạnh mẽ thì việc điều khiển phi kiếm cũng linh hoạt hơn, khoảng cách thi triển tấn công kẻ địch cũng xa hơn, và lực sát thương cũng mạnh hơn.

Có thể nói sự hao tổn thần niệm không gây ảnh hưởng quá lớn đến Lệnh Hồ. Dù sao, tuy hao tổn một phần những bộ phận thần niệm còn lại vẫn đủ cho Lệnh Hồ sử dụng. Càng không phải nói đến việc thần niệm còn tự tăng trưởng theo thời gian.

Cho nên, Lệnh Hồ không hề có cảm giác trận pháp do mình bày trận trong cự kiếm có gì đặc thù. Đối với Lệnh Hồ thì bố trí trận pháp cấm linh là để toàn bộ sức nặng của cự kiếm có thể đè lên toàn bộ thân thể mà thôi.

Nhưng mà, nhìn thấy biểu hiện của các tu sĩ ở đây thì Lệnh Hồ mới hiểu tuy trận pháp cấm linh không quan trọng với mình, nhưng đối với những người khác lại là chí bảo có lực hấp dẫn vô cùng.

Nghĩ tới đây, Lệnh Hồ có chút nhứ đầu rồi. Hình như mỗi thứ mình đưa ra đều khiến cho người khác phải mơ ước, rồi gây nên sóng to gió lớn khắp Tu Tiên giới thì phải.

- Thanh cự kiếm này là do một vị tiên bối thần bí ban tặng cho tại hạ, người đó cũng chỉ điểm cho tại hạ vài phương pháp luyện thể của Vũ tu, cự kiếm chỉ là một đạo cụ chủ yếu để tiến hành mà thôi! Qua nhiều năm luyện tập cho đến nay, tại hạ vô cùng hiểu rõ nó. Nếu như thân thể không được tôi luyện một cách đúng mức, thì không thể nào chịu đựng được sức nặng của nó!

Lệnh Hồ chậm rãi nói.

Lệnh Hồ cố ý bịa ra một vị tiên bối, là hi vọng có thể chấn trụ được những người có lòng tham kia!

Thử nghĩ xem, thanh cự kiếm có ẩn chứa trận pháp cấm linh cấp thần trong truyền thuyết này lại do một vị tiên bối thần bí tùy ý ban tặng cho, vậy người này cường đại đến cỡ nào chứ!

La Cửu Cương nghe vậy khẽ suy nghĩ, ôm quyền nói:

- Thì ra Lệnh Hồ đạo hữu đã có một vị tiền bối thần bí cường đại đến như vậy chỉ dạy, chúng ta đã múa rìu qua mắt thợ rồi. Nếu như có chỗ nào mạo phạm thì hãy tha lỗi cho!

Lệnh Hồ nói thân nhiên:

- Không sao.

Phiên toái do đám La Cửu Cương dường như đã giải quyết xong, nhưng vẫn có rất nhiều tu sĩ vây xem nhìn thanh cự kiếm đang được cắm dưới đất một cách tham lam.

Phải biết rằng bên trong thanh cự kiếm này có một trận pháp cấp thần trong truyền thuyết. Nếu như có thể lấy về thì sẽ có cơ hội tìm hiểu trận pháp cấm lĩnh trong đó. Có thể họ sẽ không hiểu hết toàn bộ, nhưng chỉ cần lĩnh ngộ được một chút thôi là đã có lợi ích không nhỏ rồi.

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Khai Mạc

Dưới sự hấp dẫn của lợi ích, rất khó để cho người ta không nổi lòng tham lên.

Nhìn thấy ánh mắt tham lam của mọi người xung quanh, Lệnh Hồ khinh bỉ trong lòng không thôi, cười lạnh liên tục.

Hiển nhiên, hắn cũng biết cự kiếm của mình bây giờ đã thành vật người khác mơ tưởng lấy đi, giống như Yêu Đan vậy.

- Không ngờ rằng cả người tiểu tử này toàn là bảo bối, có khi trên người còn có nhiều bí mật hơn!

Trong đám người đó, có vài tu sĩ cao giai suy nghĩ như vậy, ánh mắt lóe lên không thôi.

Các tu sĩ tứ quảng trường giao dịch bây giờ hầu như tụ tập lại chung quanh cự kiếm Lệnh Hồ. Mà Ưông Thanh Việt thân là đại chấp sự đại hội giao dịch người tu tiên lần này cũng vội vã tìm đến. Nhìn thấy cự kiếm cắm ở dưới đất, trong mắt Ưông Thanh Việt xuất hiện thần sắc kỳ lạ, sau đó ôm quyền về phía Lệnh Hồ cười nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu thật làm cho người khác phải hâm mộ đó! Có tin đồn nói rằng Lệnh Hồ đạo hữu vô duyên với Nguyên Anh kỳ, nhưng theo lão phu thấy thì chính Lệnh Hồ đạo hữu mới là người có phúc duyên thâm hậu, không người nào có thể so sánh với. Không những trong tay có Yêu Đan vô số tu sĩ tranh giành, bây giờ lại có vị tiền bối thần bí tặng cho cự kiếm có trận pháp cấm lĩnh giúp luyện thể. Có nhiều kỳ ngộ như vậy, con đường tu tiên của Lệnh Hồ đạo hữu tuyệt đối là sáng lạng!

Lệnh Hồ nói:

- Tiền bối quá khen! Nhưng mà, chỉ vì sự tranh chấp nhỏ của Lệnh Hồ với người khác mà lại dẫn đến nhiều người tập trung như vậy, sợ rằng đã làm gián đoạn đại hội rồi, Lệnh Hồ nhận sai vậy. Kính xin tiền bối để cho mọi người tản đi, khôi phục lại trật tự của đại hội.

Nói xong, Lệnh Hồ đi tới phía trước, dễ dàng rút thanh cự kiếm lên trước sự chứng kiến của bao người, sau đó đem bỏ vào trong bao.

Ưông Thanh Việt vuốt cằm nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu nói rất có lý.

Thật ra, không cần Ưông Thanh Việt nói ra gì thì sau khi Lệnh Hồ đem kiếm mang đi, mọi người cũng tự động tản ra, đại hội giao dịch cũng vì thế mà bình thường trở lại.

Nhìn thấy thân ảnh bốn người Lệnh Hồ rời đi, vô số tu sĩ đưa mắt nhìn theo, cũng không biết trong lòng có tính toán gì không.

- Lệnh Hồ sư huynh, hồi nãy huynh nói ra bí mật của cự kiếm, sợ rằng đã rước phiền toái vào thân rồi.

Nạp Lan Bạch Y lo lắng nói.

- Đúng vậy, Lệnh hồ sư huynh. Cự kiếm này có chứa bí mật về trận pháp cấm linh cấp thần trong truyền thuyết, sao huynh có thể thuận miệng nói ra như vậy? Thật là dấn胆 mà! Muội thấy ánh mắt của ai nấy đều tham lam cả, không hề có ý tốt. Làm sao bây giờ? Lỡ như bọn họ đánh liều cướp lấy thì sao? Không được, để muội nói cho phụ thân, nói người mau chóng phái cao thủ tới bảo vệ Lệnh Hồ sư huynh!

Phong Vũ Nhục khẩn trương nói.

Lệnh Hồ mỉm cười:

- Tiểu sư muội không cần khẩn trương. Sư huynh của muội đã được bảo vật rất chu toàn rồi, không cần lo lắng. Huống chi, ta đã để cự kiếm ở trên đất, nhưng không có ai lấy đi được cả. Nếu chỉ dựa vào lực lượng thân thể mà cầm được cự kiếm có trọng lượng đến sáu vạn bảy ngàn tám trăm chín mươi cân, thì cả Tu Tiên giới cũng không có nhiều người đâu.

Phong Vũ Nhục nói:

- Cho dù không có nhiều lắm, nhưng vẫn có đúng không? Lỡ như gặp phải người có thể cầm được cự kiếm thì huynh làm sao bây giờ?

Lý Thiên Mạc cười nói:

- Vũ Nhục sư tỷ, đệ nghĩ trong tay Lệnh Hồ sư huynh đã có hậu chiêu tự bảo vệ mình rồi, không có lấy tính mạng của mình ra nói giỡn đâu.

Nạp Lan Bạch Y lại nhớ tới cả Kiều Xung cũng không làm được gì Lệnh Hồ, tâm tư cũng thoáng buông lỏng một chút. Ngay cả trưởng lão tông môn Kiều Xung có tu vi Hợp Thể hậu kỳ cũng bị Lệnh Hồ làm cho đau khổ không thôi, điều này cho thấy thực lực Lệnh Hồ rất mạnh.

Ngược lại, Lệnh Hồ vốn là người tự do cuồng phóng, nếu như chuông giáo Phong Thái Xung thật sự cho người trong tông môn tới bảo vệ, nói không chừng lại vì chút đồ vật mà hấn trở mặt với tông môn. Nếu chuyện này xảy ra thì cái được không bù được cái mất đâu.

Vì vậy, Nạp Lan Bạch Y cũng mỉm cười khuyên nhủ:

- Tiểu sư muội, Lệnh Hồ sư huynh có khi nào làm việc gì mà không chắc chắn chưa? Muội hãy tin tưởng Lệnh Hồ sư huynh đi. Nếu như tông phái thật sự phái cao thủ tới bảo vệ thì làm sao Lệnh Hồ sư huynh có thể thực hiện được kế hoạch tu luyện của mình? Nếu như có người trong tông phái mượn danh nghĩa của môn phái lấy đi đồ của Lệnh Hồ sư huynh, thì Lệnh Hồ sư huynh sẽ khó xử lắm đấy! Huống chi, nếu con chim nhỏ luôn được bảo vệ che chở, nó vĩnh viễn không thể bay lượn khắp trời được đâu. Chỉ có lìa lăm xông pha mới có thể trưởng thành.

Phong Vũ Nhục nói

- Muội chỉ sợ có điều gì đó xảy ra thôi.

Lệnh Hồ vuốt đầu nàng nhẹ nhàng, nội tâm cảm thấy rất ấm áp.

Bốn người trở về Đan Tiên biệt phủ, thuận tiện thuê lấy một phòng thượng hạng khác.

Vì tránh cho phiền toái tới tìm mình, trong mấy ngày kế tiếp Lệnh Hồ không hề ra khỏi Đan Tiên biệt phủ, lẳng lặng ở trong phòng tiềm tu. Còn ba người Lý Thiên Mạc, Phong Vũ Nhục cùng với Nạp Lan Bạch Y cũng thỉnh thoảng ra ngoài đại hội giao dịch, lấy được không ít thứ tốt.

Tu vi hiện nay của Phong Vũ Nhục cùng Nạp Lan Bạch Y là Nguyên Anh hậu kỳ, cách đại viên mãn một chút nữa thôi. Tuy trong tay Lệnh Hồ có chút Yêu Đan, cũng như một chút đồ các nàng dùng được, nhưng hấn lại không có ý định đưa cho. Vì hấn muốn cho các nàng có thể tự trưởng thành bằng chính thực lực của mình.

Mà bản thân Phong Vũ Nhục cùng Nạp Lan Bạch Y không hề có cảm giác thất vọng, thậm chí hai người còn chưa bao giờ có ý định lấy đồ gì từ trong tay Lệnh Hồ cả. Quan tâm chính là tình cảm chân thật nhất, trong đó không có yếu tố lợi ích hay mưu đồ gì cả.

Lý Thiên Mạc là siêu cấp thiên tài, càng không cần mượn ngoại vật để tăng tu vi lên.

Trong khoảng thời gian này, Đan Tiên biệt phủ luôn có các đại nhân vật lui tới thường xuyên. Các tu sĩ cấp thấp thuê phòng từ ban đầu đã thức thời rồi khỏi, dọn đến nơi khác.

Mặc dù Đan Tiên biệt phủ luôn có tu sĩ cao giai của các đại môn phái tới thường xuyên, nhưng vẫn luôn theo khuôn phép, không hề có xung đột nào, cũng không có người nào tới tìm Lệnh Hồ để tranh thủ lấy "tình cảm" trước.

Thời gian năm ngày cứ như vậy lặng yên trôi qua!

Bởi vì đã có tuyên bố là năm ngày sau sẽ tiến hành cạnh tranh Yêu Đan trung kỳ một cách công bằng, vì thế Đan Tiên biệt phủ từ sáng sớm đã có vô số tu sĩ, cho dù là không tham dự hay tham dự đều tới rất đông.

Một Đan Tiên biệt phủ nhỏ, nhưng giờ phút này không còn chỗ ngồi nào, cả chánh đường ồn ào huyền ảo không thôi.

Cuối cùng, cả đám người phải dời đến nơi đầu giá của Tiên Nhai thị để tiến hành giao dịch. Sau khi hò hét một hồi thì mới trật tự lại.

Vì đây là buổi đấu giá cá nhân, hơn nữa, phương thức đấu giá phải là linh túy Ngũ Hành trên hai ngàn năm. Do đó, buổi đấu giá có thành công hay không còn phải xem ý của Lệnh Hồ nữa.

- Đây là quả Yêu Đan trung kỳ thứ nhất. Nếu như linh túy từ trên hai ngàn năm, nhưng dưới ba ngàn năm thì cứ gọi là hai ngàn năm; nếu trên ba ngàn năm nhưng dưới bốn ngàn năm thì cứ gọi là ba ngàn năm. Mặt khác, đây là cạnh tranh công bằng nên các vị không cần nói tên môn phái ra, chỉ có vật giao dịch để cho tại hạ hải lòng thì đấu giá mới thành công. Đấu giá bắt đầu tiến hành!

Lệnh Hồ lấy ra một quả Yêu Đan trung kỳ, dứt khoát nói.

- Ta ra giá một trăm gốc cây Ô Chi thuộc tính hỏa hai ngàn năm, ba trăm gốc cây Đường Thảo thuộc tính thủy hai ngàn năm, một trăm tám mươi gốc cây Vô Hoa quả hai ngàn năm....

Đấu giá vừa mới bắt đầu thì người tham gia đã rối rít báo giá mình lên. Vốn các loại linh túy Ngũ Hành trên quý rất khó thấy, nhưng giờ phút này lại xuất hiện trên mặt đất như củ cải trắng vậy, nhiều vô số kể!

Cuối cùng, tông phái luyện đan Kiến Phúc Cung đã trực tiếp lấy ra bảy trăm gốc cây linh túy Ngũ Hành, giao dịch thành công quả Yêu Đan trung kỳ thứ nhất.

Vào lúc song phương giao dịch tại chỗ, Lệnh Hồ khẽ đưa thần niệm quét qua túi linh thảo được đối phương chuẩn bị từ trước, số lượng linh túy Ngũ Hành cùng với số năm đều hiện rõ lên trong đầu hắn. Sau khi xác nhận không sai thì Lệnh Hồ mới đem quả Yêu Đan trung kỳ kia đưa cho đại diện Kiến Phúc cung. Người đại diện cho Kiến Phúc cung lần này là sư phụ của Ngũ Hành Luyện Đan sư, có tu vi Hợp Thể trung kỳ - Linh Phổ thượng nhân.

Linh Phổ thượng nhân là người nổi danh cùng với Đan Vương Thi Vô Nhạc trong giới tông sư luyện đan. Nhưng bản thân Linh Phổ thượng nhân không phải là tông sư luyện đan mà là tông sư dược thảo. Danh tiếng hắn có được tất nhiên không phải nhờ việc luyện đan, là nhờ việc nuôi trồng linh thảo.

Linh Phổ thượng nhân có một môn công pháp thần kỳ, chẳng những có thể tăng cường tỷ lệ nuôi trồng linh thảo thành công, mà còn có thể tăng tốc độ trưởng thành nữa. Vốn một linh thảo cần đến một ngàn năm mới thành thực, nhưng dưới sự nuôi trồng của Linh Phổ thượng nhân thì chỉ cần mấy trăm năm thôi.

Dược thảo của Linh Phổ thượng nhân trước giờ luôn được tu sĩ luyện đan ưu ái. Cho nên, mặc dù hắn không phải là Luyện Đan tông sư, nhưng giới tu sĩ luyện đan luôn kính trọng hắn, không có dám ý bất kính nào cả.

Sau khi đấu giá thành công được quả Yêu Đan trung kỳ thứ nhất, khuôn mặt già của Linh Phổ thượng nhân không khỏi sáng lên, vui mừng vô cùng.

Bởi vì quả Yêu Đan trung kỳ này đã là quả cuối cùng, nên tính cạnh tranh càng khốc liệt hơn.

Kiến Phúc cung đã đấu giá thành công một quả Yêu Đan trung kỳ, nên không có ý định tham gia vào lần cạnh tranh này nữa. Vì vậy, lần đấu giá quả Yêu Đan trung kỳ thứ hai này liền trở thành "sàn đấu" của bốn môn phái: Bát Quái Đan Nguyên tông, Thiên Thảo môn, Ngọc Thanh quán và phái Thanh Thành. Vốn phái Thanh Thành ở ngay trong lãnh địa của mình đã chiếm được chút thượng phong, nhưng cuối cùng lại bị Côn Luân kiểm tông không hề lên tiếng nào ra giá lấy được.

Côn Luân kiểm tông quả thật không có nhiều linh túy Ngũ Hành, nhưng môn phái này có không ít pháp bảo. Lệnh Hồ không cần pháp bảo, nhưng không có nghĩa là người khác cũng không cần.

Số lượng linh túy Côn Luân kiểm tông có được là nhờ lấy ra ba kiện linh khí hạ phẩm, cùng với một bảo khí có bảo đối cho Bát Quái Đan Nguyên tông cùng với Thiên Thảo môn. Số lượng linh túy đổi được vừa lúc đánh bại được cả phái Thanh Thành cùng Ngọc Thanh quán.

Dường như mọi người đều rất hài lòng với kết quả này. Dù sao, Lệnh Hồ cũng có cảm giác mình đã buôn bán lời, hắn ước tính số lượng linh túy mình đổi được lần này đã đủ dùng cho ba lần kết thành Kim Đan nữa.

Đồng thời, ngay lúc này trong đầu hắn còn có một dự tính phải nói là "điên khùng" nữa. Mà cái dự tính này lại do chính hai đại linh hồn chứa tể Thiên Hồn Thích Bồ Đề cùng với Địa Hồn Đạo Huyền thôi diễn ra thành, hơn nữa còn có tỷ lệ thành công đến chín phần.

Dự tính to gan này của hắn chính là kết ra Kim Đan Ngũ Hành, sau đó toái đan dung hợp, ngưng tụ ra được Nguyên Anh Ngũ Hành!

Trong cơ thể Lệnh Hồ bây giờ có hai viên Kim Đan, một viên đại viên mãn, một viên sơ kỳ. Đến bây giờ chúng vẫn chưa có thuộc tính nào cả, chỉ là linh lực thuần túy mà thôi. Nhưng nếu có đủ số lượng linh túy cần thiết, Lệnh Hồ có lòng tin có thể chuyển hai viên Kim Đan đó sang Kim Đan Ngũ Hành!

Dù sao, trong thân thể Lệnh Hồ bây giờ đã có tinh hoa của Hóa tuyệt cùng Kim tuyệt, cộng với dược lực của linh túy Ngũ Hành thì việc chuyển hóa Kim Đan linh lực sang Kim Đan ngũ hành cũng không phải là việc khó!

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Uẩn Thần Giản

Buổi đầu giá thành công làm cho Lệnh Hồ có được số linh túy còn nhiều hơn nhiều dự tính. Với số lượng linh túy này, kế hoạch rèn thể của hắn cũng giảm đi không ít chuyện, không những thế, một số kế hoạch mới cũng có thể bắt đầu tiến hành.

Vốn kế hoạch tiếp theo của Lệnh Hồ là đi đến Mộc tuyệt chi địa để luyện thể, hấp thu tinh hoa Mộc tuyệt. Nhưng hôm nay, nếu như đã muốn kết ra Kim Đan Ngũ Hành, qua đó ngưng tụ được Nguyên Anh Ngũ Hành thì Lệnh Hồ phải thừa dịp Kim Đan vừa mới kết xuất không lâu chuyển hóa thành Kim Đan Ngũ Hành, sau đó dần dần chuyển hóa các viên Kim Đan khác sang Kim Đan Ngũ Hành.

Trong hai viên Kim Đan hiện giờ, thì điều cần thiết nhất chính là chuyển hóa viên Kim Đan đại viên mãn kia trở thành Kim Đan mang thuộc tính hỏa, hay còn gọi là Hỏa tuyệt đan. Còn viên Kim Đan sơ kỳ kia phải chuyển thành Kim tuyệt đan rồi. Sau đó, nếu như có thể kết xuất Kim Đan trong lúc rèn thể ở Mộc tuyệt chi địa, thì sẽ trực tiếp chuyển hóa sang Mộc tuyệt đan.

Bởi vì có chủ ý kết xuất Kim Đan Ngũ Hành, nên Lệnh Hồ không cần cố ý áp chế tu vi của mình nữa. Ngược lại, hắn phải tranh thủ vận hành công pháp nhanh hơn lúc luyện thể để hấp thu linh khí thiên địa. Hơn nữa, tốt nhất là nên chuyển hóa Kim Đan ngay lúc ở Ngũ Hành tuyệt địa.

Lần này, nếu như chỉ dựa vào tinh hoa Hỏa tuyệt cùng phục dụng linh túy hỏa tính thì rất khó chuyển hóa Kim Đan linh lực sang Hỏa tuyệt đan. Do đó hắn phải đi tới Hỏa tuyệt chi địa một lần nữa, mượn tinh hoa Hỏa tuyệt tại đó thì mới có thể thành công.

Vào lúc chuyển hóa Kim tuyệt đan, cũng cần đi tới Kim tuyệt chi địa một lần nữa.

- Lệnh Hồ sư huynh, đại hội giao dịch còn chưa kết thúc mà, cần gì đi tu luyện vội vã như vậy? Mà không phải huynh còn ủy thác một viên Kim Đan cho Ương tiên bối đầu giá sao? Chẳng lẽ huynh không cần nữa?

Sau khi vào phòng ở Đan Tiên biệt phủ xong, Phong Vũ Nhục rồi rít hỏi thăm.

Buổi đầu giá vừa mới kết thúc thì Lệnh Hồ đã muốn bế quan tu luyện ngay. Trong lòng Phong Vũ Nhục tự nhiên có chút không muốn, vất vả hơn mười năm mới gặp lại được, nằng không muốn chia tay như vậy.

Không chỉ Phong Vũ Nhục có ý nghĩ như vậy, cả Nạp Lan Bạch Y cũng không muốn. Mặc dù biết Lệnh Hồ sẽ sớm tách ra để đi tu luyện, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

- Lệnh Hồ sư huynh, huynh có thể trì hoãn việc tu luyện chậm lại một chút không? Bây giờ có rất nhiều tu sĩ đang tập trung vào huynh, một khi Lệnh Hồ sư huynh rời khỏi Quỳnh quốc, tất bị quấy rầy ngay. Tại sao không chờ qua một thời gian ngắn nữa, để cho các tu sĩ kia buông tha đã...

Nói đến câu này, Nạp Lan Bạch Y cũng có chút thẹn mà đỏ mặt.

Thân là người tu tiên, ưu điểm lớn nhất của họ là tính nhẫn nại. Nếu như người tu tiên đã có ý đợi một ai đó thì cho dù là mấy tháng, mấy năm, thậm chí là mấy chục năm, họ vẫn có thể đợi được!

Vì vậy, lời còn chưa nói hết thì Nạp Lan Bạch Y đã biết lời mình nói căn bản không thực tế.

Lệnh Hồ cười nói:

- Các người bỏ cái bộ dáng u sầu ủ rũ này đi được không vậy. Hôm nay ta đã có đủ linh túy Ngũ Hành rồi, đây là việc rất có lợi cho việc tu luyện của ta, nó sẽ giúp thời gian tu luyện ngắn đi rất nhiều. Nếu như ta sớm ngày tu luyện xong thì không phải sẽ gặp mọi người sớm hơn sao.

Phong Vũ Nhục lại đưa cái miệng nhỏ lên nói:

- Nhưng Tu Tiên giới rộng lớn như vậy, cho dù Lệnh Hồ sư huynh có đạt được đại đạo thì làm sao tìm được chúng ta, đến lúc đó còn không biết khi nào mới gặp lại đây?

Lệnh Hồ nghe vậy cũng khẽ trầm tư, một hồi sau mới nói:

- Tiểu sư muội không cần lo lắng, sư huynh ta đã có biện pháp. Các người chờ ta một chút!

Lệnh Hồ quay lại ngồi trên giường, khoanh chân lại. Sau đó lấy một số khối ngọc giản trống từ trong túi trữ vật ra.

Ngọc giản trống có rất nhiều cách dùng, có thể làm ngọc giản truyền tin; cũng có thể đưa tin tức vào; hoặc ghi lại tâm đắc công pháp; cũng có thể ghi nhớ những việc mình sợ quên đi.

Mà điều Lệnh Hồ muốn làm bây giờ chính là chế luyện ngọc giản uẩn thần* tương tự với ngọc giản truyền tin.

Đây là một tiểu thần thông trong rất nhiều thần thông mà Thiên Địa hai hồn linh ngộ được trong lúc thôi diễn Chứng Hồn quyết.

Lệnh Hồ khắc một Uẩn Thần trận vào trong ngọc giản trống. Uẩn Thần trận này giống như một trận pháp bảo tồn thần niệm vậy. Bên cạnh Uẩn Thần trận đó, Lệnh Hồ lại dùng thần niệm chế tạo thêm một tiểu Uẩn Thần trận nữa. Sau đó, dường như chưa yên tâm, Lệnh Hồ lại tạo thêm hai tiểu Uẩn Thần trận.

Sau đó, hắn lấy ra ba khối ngọc giản khác, cũng khắc vào trong từng cái một cái Uẩn Thần trận làm chủ và ba tiểu Uẩn Thần trận chung quanh.

Cứ như vậy bốn khối ngọc giản giờ đây đã thành bốn khối Uẩn Thần giản, một cái làm chủ, ba cái phân nhỏ.

Phân một luồng thần niệm ra tiến vào chiếm giữ cái Uẩn Thần giản làm chủ ban đầu kia, sau đó lại đưa thêm ba đạo thần niệm khác vào chiếm lấy ba Uẩn Thần giản phân nhỏ kia. Uẩn Thần ngọc giản cứ như vậy đã được hắn luyện chế thành công.

Việc chế luyện bốn khối Uẩn Thần giản làm cho Lệnh Hồ tiêu hao không ít thần niệm. Mỗi một Uẩn Thần trận khắc vào làm cho thần niệm hắn tiêu hao như khi hắn chế tạo một trận pháp trọng lực vậy.

Liên tục chế tạo bốn khối Uẩn Thần giản không làm cho thần niệm Lệnh Hồ tiêu hao là mấy, nhưng sự tiêu hao tinh thần lại vô cùng khổng lồ. Lệnh Hồ bây giờ cũng có chút mệt mỏi, cũng may chỉ cần ngồi tĩnh dưỡng một chút là có thể khôi phục lại như cũ.

Ba người Nạp Lan Bạch Y có chút tò mò nhìn Lệnh Hồ khoanh chân ngồi trên giường. Khi thấy hắn cầm lấy từng khối ngọc giản ra thì có chút ngần ngại, nhưng không biết lúc ấy Lệnh Hồ đang dùng thần niệm để chế tạo Uẩn Thần giản. Cho đến khi từng khối ngọc giản đó phát ra ánh hào quang mờn mờn, rồi thần thái Lệnh Hồ có chút mệt mỏi thì ba người mới biết Lệnh Hồ đang chế luyện gì đó.

- Lệnh Hồ sư huynh, huynh đang làm gì vậy? Sao thần thái lại mệt mỏi như vậy, có chuyện gì không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Vũ Nhược hiện lên thần thái quan tâm.

Lệnh Hồ cười nói:

- Không có chuyện gì đâu, nghỉ ngơi một chút là được thôi. Ta nói với mấy người một chút...

- Đây là bốn khối Uẩn Thần giản do ta chế luyện. Tiểu sư muội, không phải muội lo lắng sau khi ta tu luyện xong thì không biết tìm mọi người ở đâu sao? Có khối Uẩn Thần giản này thì không cần lo lắng nữa.

Lệnh Hồ nói.

Nhìn thấy ba người ngạc nhiên, Lệnh Hồ giải thích tiếp:

- Ngọc giản truyền tin của Tu Tiên giới hiện nay đều có khắc một cái đại trận truyền tin, sau đó các đệ tử tông môn khi ra ngoài nếu có việc gấp sẽ lợi dụng đại trận truyền tin nhanh chóng đem tin tức truyền về cho tông môn. Nhưng ngọc giản truyền tin có rất nhiều thiếu sót lớn, như đại trận truyền tin chỉ được đặt cố định, không thể nào di động được; hơn nữa, cần phải có rất nhiều linh thạch để duy trì đại trận đó!

Nói đến đây, Lệnh Hồ có chút đặc ý nói:

- Bốn khối Uẩn Thần giản này của huynh được chia làm thành bốn khối: một chủ và ba phân nhỏ. Mặc dù không thể so sánh với đại trận truyền tin về mặt dung lượng, nhưng lại hơn ở mặt linh động. Cho dù người ở chỗ nào, chỉ cần trong tay có một khối Uẩn Thần giản, đều có thể truyền tin tức lại cho người cầm khối Uẩn Thần giản chủ. Mà người cầm Uẩn Thần giản chủ cũng có thể tùy thời đem tin tức nói cho các người nắm giữ bốn khối Uẩn Thần giản phân nhỏ.

- Trong ba khối Uẩn Thần giản phân nhỏ này đều có chứa một luồng thần niệm nhỏ của ta. Chỉ cần các người cầm lấy một khối Uẩn Thần giản phân nhỏ này, khi ta muốn tìm các người đều có thể lợi dụng khối Uẩn Thần giản chủ truyền tin tức tới. Cũng như vậy, một khối Uẩn Thần giản phân nhỏ cũng có một cơ hội truyền lại tin tức cho khối Uẩn Thần giản chủ. Chỉ cần các người phân thần niệm ra nhận tin tức cho luồng thần niệm của ta bên trong Uẩn Thần trận, luồng thần niệm đó của ta sẽ tự động mang tin tức truyền tới thức hải của ta.

Lệnh Hồ thở dài nói:

- Bởi vì khối Uẩn Thần giản phân nhỏ chỉ chứa một tia thần niệm của ta, nên chỉ có một cơ hội truyền tin tức thôi. Hi vọng hai muội và Thiên Mạc sư đệ đừng lãng phí, trừ khi gặp phải nguy cơ hay có chuyện gì đó không giải quyết được thì hãy dùng nó. Nếu không, đừng nên lãng phí!

Nghe đến đây, cả ba người Nạp Lan Bạch Y, Phong Vũ Nhược với Lý Thiên Mạc đều chớp mắt không thôi, đưa tay ra nhận lấy một khối Uẩn Thần

giản phân nhỏ. Phong Vũ Nhục có chút sùng bái nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, huynh thật lợi hại đó nha. Khối Uẩn Thần giản thần kỳ như vậy cũng có thể tạo ra được, muội nhất định sẽ giữ nó. Mà Lệnh Hồ sư huynh phải nhớ truyền tin tức lại cho chúng ta đó nha.

Lý Thiên Mạc thờ dài nói:

- Phương pháp truyền tin tinh diệu như thế mà Lệnh Hồ sư huynh cũng có thể nghĩ ra được, Lệnh Hồ sư huynh mới là thiên tài đích thật! Thiên Mạc bội phục.

Lệnh Hồ nói:

- Chỉ là món đồ chơi nhỏ thôi. Chỉ là khối Uẩn Thần giản này cũng có quá nhiều thiếu sót, chỉ có thể dùng trong phạm vi nhỏ mấy người thôi.

Nạp Lan Bạch Y đưa mắt nhìn Lệnh Hồ một cách chăm chú, khi Lệnh Hồ đưa mắt tới thì Nạp Lan Bạch Y vội vàng khôi phục lại vẻ trầm tĩnh thường thấy.

Nạp Lan Bạch Y nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, việc chế luyện Uẩn Thần giản tiêu hao rất nhiều thần niệm sao? Thần niệm có liên quan tới rất nhiều việc tu tiên, một khi hao tổn thì cả tu vi cùng cảnh giới sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Mong Lệnh Hồ sư huynh sau này đừng làm những việc như vậy nữa.

Lời này của Nạp Lan Bạch Y thể hiện sự kiên quyết, cùng với sự quan tâm nồng đậm. Lệnh Hồ cảm thấy ấm áp trong lòng, cười nói:

- Hiểu rồi hiểu rồi. Nạp Lan sư muội, nếu như không cần thiết thì ta sẽ không làm chuyện hao tổn thần niệm như vậy nữa.

- Lệnh Hồ sư huynh, nếu tinh thần huynh mệt mỏi như vậy thì chắc thần niệm đã hao tổn nhiều rồi. Chúng ta đi trước vậy, không làm phiền huynh nghỉ ngơi.

Lý Thiên Mạc nói.

Lệnh Hồ gật đầu.

Đưa mắt nhìn ba người ra ngoài, đặc biệt nhìn thấy ánh mắt có ẩn chứa một tia tình cảm của Nạp Lan Bạch Y thì Lệnh Hồ không khỏi thờ dài.

Lệnh Hồ là một người thông minh, chứ không phải là người ngu ngốc. Tình cảm của Nạp Lan Bạch Y đối với hắn, sao hắn đến giờ này còn chưa biết chứ?

Nhưng mà, đúng như những gì Nạp Lan Bạch Y đã lo lắng từ trước: một khi Nạp Lan Bạch Y đột nhiên thể hiện tình cảm ra với hắn, hắn tuyệt đối không biết làm sao để đáp lại. Lựa chọn duy nhất của hắn lúc đó sẽ là trốn tránh, bởi vì Lệnh Hồ căn bản còn chưa chuẩn bị gì cả.

Mặc dù không phải là cự tuyệt, nhưng một khi chuyện như vậy xảy ra, tuyệt đối sẽ làm Nạp Lan Bạch Y tổn thương. Đây là điều Lệnh Hồ không muốn xảy ra.

Nạp Lan Bạch Y là một nữ tử rất tốt, khí chất của nàng thậm chí còn hơn xa tiểu sư muội. Đối với một tiên tử không bị trần tục quấy nhiễu như thế, Lệnh Hồ cũng có tình cảm với Nạp Lan Bạch Y. Nhưng hắn còn chưa bao giờ nghĩ đến tình cảm nam nữ đối với nàng cả.

Lệnh Hồ giờ phút này đang khê suy nghĩ, hắn nghĩ đến tiểu sư muội cùng Nạp Lan Bạch Y, thậm chí còn nghĩ tới Lý Thiên Mạc. Trong thoáng chốc, hắn đột nhiên nhớ tới một điều, đó là ánh mắt của Lý Thiên Mạc lúc nhìn Nạp Lan Bạch Y cũng ẩn chứa một tia tình cảm rất khó nói, giống như ánh trăng trong nước vậy.

Giờ phút này đây, Lệnh Hồ đã hiểu tình cảm Lý Thiên Mạc không hề dành cho tiểu sư muội Phong Vũ Nhục, mà là hướng vào Nạp Lan Bạch Y.

Chỉ trong nháy mắt, Lệnh Hồ đã hiểu được tình kiếp của bốn người.

Lệnh Hồ cũng là người thứ hai sau Lý Thiên Mạc hiểu được tình cảm chân thật của bốn người.

Trong thoáng chốc, Lệnh Hồ không biết phải giải quyết việc này như thế nào cả. Hắn cũng nghĩ tới rất nhiều hậu quả, tình cảm của bốn người bây giờ đã có sự gắn kết với nhau, cho dù người nào bước ra bước đầu tiên, cũng sẽ làm cho ba người khác bị thương.

Nếu Nạp Lan Bạch Y biểu lộ tình cảm với mình, mà mình trốn tránh thì Nạp Lan Bạch Y chắc chắn sẽ bị tổn thương. Một khi nội tâm của Nạp Lan Bạch Y bị thương, tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến Lý Thiên Mạc, qua đó sẽ ảnh hưởng đến cả tiểu sư muội.

Ngược lại, nếu như Lý Thiên Mạc biểu lộ với Nạp Lan Bạch Y, hay tiểu sư muội nói lên tình cảm với Lý Thiên Mạc, thì kết cục đều là thương tổn, không có sự mỹ mãn ở đây.

Nếu Lý Thiên Mạc thật sự biểu lộ với Nạp Lan Bạch Y, có lẽ Nạp Lan Bạch Y sẽ không cự tuyệt, nhưng tuyệt đối sẽ không tiếp nhận, nàng chỉ còn cách lựa chọn phương pháp trốn tránh thôi. Cũng giống như vậy khi tiểu sư muội nói lên tình cảm với Lý Thiên Mạc...

Bỗng nhiên Lệnh Hồ nghĩ đến mình. Nếu mình đột nhiên nói rõ tình cảm với tiểu sư muội, có lẽ tiểu sư muội sẽ không đành lòng cự tuyệt, không đành lòng làm thương tâm mình, sẽ lựa chọn phương pháp trốn tránh mình.

Bởi vì bọn họ đều là những người có tấm lòng ôn nhu, không đành lòng làm thương tổn những người tốt với mình một cách chân chính.

*Uẩn thần: Một dạng súc tích thần niệm lại và đặt vào một nơi nào đó, ở đây Lệnh Hồ đã để thần niệm của mình lại bên trong ngọc giản.

Góp ý bản dịch mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=7958612#post7958612>)

Bản luận truyện Chứng Hồn Đạo mời các bạn vào đây (<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66707>)

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thanh Hồ (Hồ Lô Màu Xanh)

Suy nghĩ ngẩn ngơ trong chốc lát, Lệnh Hồ cũng không biết phải đối mặt với tình kiếp của bốn người như thế nào, chỉ còn cách hi vọng mọi chuyện trong tương lai sẽ không quá tồi tệ để tự trấn an lòng mình.

Bởi vì tâm không tĩnh được, Lệnh Hồ đành đi ngủ.

Trong các cách khôi phục tinh thần lại, ngoại trừ việc ngồi xuống điều tức ra thì đi ngủ đúng là phương thức khôi phục tự nhiên tốt nhất.

Ngủ được hai, ba canh giờ, sau khi tỉnh lại, Lệnh Hồ cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, thần thái tỉnh táo.

Đại hội giao dịch người tu tiên hiển nhiên còn chưa kết thúc, mười ngày đấu giá được mong chờ nhất vẫn chưa diễn ra. Phở xá khắp Quỳnh quốc vẫn trong thời kỳ xa hoa tráng lệ, người tu tiên lui tới không thôi.

Khi ra khỏi cửa phòng, Lệnh Hồ khẽ nhíu mày lại. Hắn phát hiện trong dường như trong không khí có một cỗ khí tức khác thường, mà cỗ khí tức này lại hết sức mơ hồ. Nếu như là người khác thì sợ rằng khó có thể phát hiện được sự biến hóa này, bởi vì không khí căn bản không có biến hóa gì, chẳng qua có thêm một cỗ khí tức mơ hồ mà thôi. Đúng, đây chính là thần niệm!

Đây là một cỗ thần niệm vô cùng mơ hồ, nếu như không phải bản thân Lệnh Hồ có một cảm giác hết sức nhạy bén với linh hồn thì hắn cũng khó phát hiện được.

Lệnh Hồ hơi hiếu kỳ, hắn đi thẳng đến phòng khách của Đan Tiên biệt phủ. Nhưng cả Đan Tiên biệt phủ giờ phút này cũng vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ cần một cây châm roi xuống cũng có thể nghe thấy được.

Ngay lúc này, có một tu sĩ tướng mạo gầy gò, thân mặc một áo bào xanh đang ngồi ở ngay giữa phòng khách, trên cái bàn trước mặt hắn còn có một cái hồ lô màu xanh hai thước cổ kính.

Điều kỳ lạ nhất là trên miệng hồ lô thỉnh thoảng phát ra từng trận từng trận linh khí. Dường như linh khí còn tụ lại thành một cảnh tượng xứ thần tiên như ẩn như hiện, trong đó có những nàng tiên uyển chuyển, cánh tay cầm lăng hoa, đang đi khắp nơi gieo rắc những đóa hoa nhỏ.

Lệnh Hồ không biết cái hồ lô màu xanh đó là bảo bối gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết đây là một kiện pháp bảo không tầm thường.

Bỗng nhiên tu sĩ áo xanh mở miệng ngâm thơ, nói một cách diễn cảm:

Ban lan nhị xích thanh

Mông lông huyễn tiên chân

Hồ thượng đăng vân hải

Thiên thượng lạc tiên thanh.*

Câu thơ này của tu sĩ áo bào xanh đã biểu lộ được hết cảnh tượng xứ thần tiên do hồ lô màu xanh tạo thành.

Lệnh Hồ lăng lẳng đứng đó nhìn hân.

- Tiểu đạo hữu, Hàn mỗ nghe nói ngươi có một thanh cự kiếm, một thanh cự kiếm có chứa trận pháp cấm linh?

Tu sĩ áo bào xanh bỗng nhiên quay đầu nhìn về Lệnh Hồ. Ánh mắt của người này trong suốt, giống như một loại bạch ngọc cổ xưa vậy, như nước suối trong veo, không có một chút tạp niệm.

Tuy Lệnh Hồ không làm gì, nhưng cự kiếm sau lưng hân dường như cảm nhận được điều gì đó, phát ra tiếng động oong oong.

Nét mặt Lệnh Hồ vẫn không có biến hóa nào, không có một chút sợ hãi.

Trên thực tế, cự kiếm sau lưng Lệnh Hồ rung động lên không phải là vì cự kiếm bỗng nhiên có linh tính gì. Thanh cự kiếm này chỉ là một thanh sắt bình thường thôi, Lệnh Hồ chưa bao giờ lấy linh khí ăn cần chăm sóc nó cả.

Nguyên nhân làm cho nó rung động là vì trong hư không có một cỗ thần niệm mơ hồ đang cố thử rút nó ra.

Tuy Lệnh Hồ đến giờ vẫn chưa có biến hóa gì, nhưng nội tâm lại có chút kinh hãi.

Bởi vì hân phát hiện ra được một việc: thì ra không chỉ thần niệm của hân có năng lực điều khiển vật, ngay cả tu sĩ áo xanh trước mặt cũng có năng lực đó!

Chỉ là, tuy thần niệm của đối phương cũng rất cường đại, nhưng năng lực điều khiển vật lại chưa ra hình dáng gì cả. Đối phương không thể nào khu động được một thanh sắt nặng đến sáu vạn bảy ngàn tám trăm chín mươi cân.

Hiển nhiên tu sĩ áo bào xanh trước mặt cũng ý thức được thần niệm của mình không cách nào thao túng được thanh cự kiếm sau lưng Lệnh Hồ. Ngay lập tức người này buông tha cho, rút thần niệm của mình về.

Lệnh Hồ nói:

- Nếu như tiền bối đã biết được thì cần gì phải hỏi nữa? Xin hỏi tiền bối, những người ở khách điếm này đã đi đâu rồi?

Tu sĩ áo bào xanh trả lời một cách thần nhiên:

- Những người ti tiện bình thường sao có thể đứng chung một chỗ với Hàn mỗ?

Tính tình Lệnh Hồ trời sanh vốn cuồng phóng, nghe vậy cười ha ha lên:

- Nói như tiền bối thì chẳng phải văn bối có vinh hạnh lắm mới để cho tiền bối ngồi chờ ở đây?

Tu sĩ áo bào xanh gật đầu đồng ý:

- Có thể để cho Hàn mỗ phải ngồi đây đợi chờ, tiểu đạo hữu quả thật nên cảm thấy rất vinh hạnh!

Nội tâm Lệnh Hồ cười nhẹ. Người này cũng thật quá coi trọng bản thân hân quá rồi, đúng là một quái nhân.

- Tiểu đạo hữu, có thể cho mượn cự kiếm xem một chút không?

Tu sĩ áo bào xanh hỏi.

Lệnh Hồ cười nói:

- Có gì không thể!

Lệnh Hồ cũng không sợ đối phương cướp đi. Tuy tu sĩ áo bào xanh trước mặt này tuyệt đối là một lão quái vật có tu vi Độ Kiếp kỳ, nhưng chính vì hân có tu vi cao như thế, nên sẽ không làm ra hành động lấy đồ của một văn bối.

Còn nữa, cho dù cự kiếm có thật sự bị lấy đi thì Lệnh Hồ cũng không có cảm giác đau lòng.

Trong mắt của người khác thì thanh cự kiếm này có ẩn chứa trận pháp cấm linh đúng là một bảo vật vô giá, nhưng đối với Lệnh Hồ thì nó cũng chỉ là một công cụ giúp rèn thể thôi. Cho dù có bị đối phương cướp đi, thì đối phương cũng không thể nào tìm hiểu được một chút gì về trận pháp cấm linh có ở bên trong cả.

Đầu tiên, trận pháp cấm linh tồn tại được là nhờ Lệnh Hồ đưa thần niệm khắc sâu vào. Trừ phi thần niệm của đối phương mạnh hơn Lệnh Hồ, nếu không được như vậy thì không thể nào cảm nhận được trận pháp cấm linh ở bên trong.

Nếu như một tu sĩ có thần niệm yếu hơn thần niệm Lệnh Hồ cố xâm nhập vào bên trong, thì sẽ gặp phải sự công kích của thần niệm Lệnh Hồ. Ngược lại,

nếu như có tu sĩ có thần niệm mạnh hơn Lệnh Hồ, thì vào thời điểm thần niệm của người đó xâm nhập vào bên trong áp chế thần niệm Lệnh Hồ, thần niệm Lệnh Hồ sẽ vì thế mà tự động giải tán, trận pháp cấm linh cũng tan thành mây khói.

Vì vậy, cho dù tu sĩ nào có được thanh cự kiếm này, dù thần niệm mạnh hay yếu, thì tuyệt đối không nhận được gì từ bên trong cự kiếm cả.

Huống chi, muốn cướp cự kiếm khỏi tay Lệnh Hồ thì sợ rằng đối phương phải là một cường giả có cùng cấp độ như tu sĩ áo bào xanh trước mắt này đã.

Lệnh Hồ tiện tay rút cự kiếm ở sau lưng ra đưa cho tu sĩ áo bào xanh.

Tu sĩ áo bào xanh chậm rãi đưa tay ra. Bàn tay của người này thon dài sạch sẽ, da thịt thấm nhuận như ngọc. Nhưng bàn tay gây cho người ta cảm giác yếu đuối này lại có thể vững vàng đón nhận được thanh sắt nặng sáu vạn bảy ngàn tám trăm chín mươi cân do Lệnh Hồ đưa! Chẳng qua, ngay giây khắc nhận được thanh kiếm thì trên mặt tu sĩ áo bào xanh lại hiện thêm một luồng khí màu xanh, sau đó mới nhận được.

Trên mặt Lệnh Hồ xuất hiện một chút ngạc nhiên.

Người này có thể dựa vào lực lượng thân thể mà cầm được một cự kiếm nặng sáu vạn bảy ngàn tám trăm chín mươi cân ư? Quả nhiên không hổ danh là lão quái vật Độ Kiếp kỳ.

Tu sĩ áo bào xanh để ngang cự kiếm trước mặt, thần niệm mơ hồ chậm rãi quét qua thanh cự kiếm. Bỗng nhiên, thần sắc tu sĩ áo bào xanh vừa động một chút thì thần niệm mơ hồ đã chậm rãi xâm nhập vào bên trong.

Lệnh Hồ biết tu sĩ áo bào xanh đang làm gì, nhưng vẫn đứng yên đó, ra vẻ không biết gì cả.

Lệnh Hồ biết người này tuyệt đối là một tu sĩ Độ Kiếp kỳ, thậm chí Lệnh Hồ còn đoán được người này là một cường giả nhất, nhì trong các tu sĩ Độ Kiếp kỳ nữa. Nhưng thông qua cỗ thần niệm mơ hồ của đối phương trong hư không, hắn cũng xác nhận được một việc, đó là cảnh giới thần niệm của đối phương rõ ràng thấp hơn mình.

Chỉ có người có cảnh giới thần niệm cao hơn hắn, mới có thể khắc trụ được thần niệm tạo thành trận pháp cấm linh của hắn bên trong cự kiếm.

Vào lúc Lệnh Hồ xác nhận được điều này thì bỗng nhiên tu sĩ áo bào xanh hét lên một tiếng thất thanh, cỗ thanh khí trên khuôn mặt cũng bị dao động. Một lát sau, vẻ mặt người này mới bình thường lại như cũ, hiển nhiên là vừa bị ăn quả khổ.

Tu sĩ áo bào xanh yên lặng nhìn thanh cự kiếm trong tay, trong mắt hiện lên vẻ kiêng kỵ.

Sau khi đem cự kiếm trả lại cho Lệnh Hồ, tu sĩ áo bào xanh thở dài nói:

- Trận pháp cấm linh quả nhiên thâm ảo vô cùng.

Đội Lệnh Hồ đeo cự kiếm lại xong, tu sĩ áo bào xanh lại nói:

- Tiểu đạo hữu, không biết có thể nói cho ta biết người tặng ngươi thanh cự kiếm này là ai không? Có gì đặc thù?

Lệnh Hồ nói:

- Lệnh Hồ cũng chưa từng thấy vị tiền bối thần bí đó, chỉ nghe thấy âm thanh mà thôi.

Tu sĩ áo bào xanh nghe vậy thì khẽ suy nghĩ đôi chút.

Một hồi lâu sau, người này mới cười to lên:

- Tiểu đạo hữu làm người rất hợp ý Hân mỗ. Nếu như người thần bí kia đã tặng cho đạo hữu thanh cự kiếm này thì Hân mỗ cũng không thể keo kiệt được. Hồ lô màu xanh này tặng cho tiểu đạo hữu vậy, nó sẽ có sự trợ giúp cho tiểu đạo hữu đó. Tiểu đạo hữu cần phải tế luyện nó trước đã, Hân mỗ đi vậy...

Âm thanh còn đang vang lên bên tai thì tu sĩ áo bào xanh đã biến mất, chỉ còn lại hồ lô màu xanh ở trên bàn. Tiên cảnh xuất hiện trên miệng hồ lô lúc này cũng biến mất rồi.

Hồ lô màu xanh trên bàn lúc này nhìn qua phảng phất như một hồ lô bình thường vậy.

Nếu như tu sĩ áo bào xanh đó đã hào phóng tặng bảo, Lệnh Hồ tự nhiên sẽ không khách khí. Hắn duỗi tay ra cầm lấy hồ lô màu xanh, nhưng hồ lô màu xanh này lại như mọc rễ trên bàn vậy, không thể nào lấy lên được.

Hơi dùng sức một chút vẫn không cầm được. Thậm chí Lệnh Hồ đã dùng hết sức thân thể vẫn không thể nào làm cho nó nhúc nhích.

Lệnh Hồ cảm thấy kỳ quái, lấy lực lượng thân thể hiện giờ của hắn thì cho dù một vật có nặng mười vạn cân vẫn có thể cầm lên được, nhưng tại sao không lấy được một quả hồ lô hai thước?

Sau đó, Lệnh Hồ dùng đến linh lực của mình, nhưng hồ lô màu xanh vẫn ở trên không, không hề nhúc nhích chút nào.

Nhớ lại những lời tu sĩ áo bào xanh đã nói trước khi đi, Lệnh Hồ mới tỉnh ngộ lại: xem ra cần phải tế luyện hồ lô màu xanh này lại thì mới có thể sử dụng.

Hơn nữa, hồ lô màu xanh còn chưa tế luyện mà đã kỳ lạ như vậy, hẳn là một pháp bảo khó lường.

Tuy từ lúc Lệnh Hồ tu tiên đến giờ vẫn chưa có một pháp bảo nào trong người, nhưng hắn vẫn có một chút kiến thức về pháp bảo. Mà bản thân hắn từ trước giờ tuy vẫn không chú ý đến pháp bảo gì lắm, chỉ chuyên tâm tu luyện thân thể cùng thần niệm, nhưng nếu có pháp bảo lợi hại đưa tới cho thì hắn cũng không ngu đến mức không nhận lấy.

Sau khi suy nghĩ xong, Lệnh Hồ lập tức đưa thần niệm của mình tập trung ở hồ lô màu xanh, chậm rãi xâm nhập.

Hiển nhiên tu sĩ áo bào xanh đã xóa đi thần trí của mình trong hồ lô, bản thân hồ lô màu xanh này một lần nữa trở thành pháp bảo vô chủ. Vì vậy, khi thần niệm Lệnh Hồ tiến vào bên trong hồ lô vẫn chưa từng gặp phải cảnh tượng thần niệm phản kích. Thần niệm của hắn dễ dàng tiến vào bên trong trung ương hồ lô, tìm được khí tâm pháp bảo! Chỉ khi tế luyện được khí tâm hoàn toàn thì pháp bảo mới chân chính trở thành của mình.

Nhưng khi nhìn thấy bên ngoài khí tâm của hồ lô màu xanh có bốn tầng màu sắc tỏa ra ánh sáng khác nhau thì Lệnh Hồ cực kỳ rung động. Hắn không thể nào ngờ rằng hồ lô mà tu sĩ áo bào xanh tặng cho mình lại là một pháp bảo linh khí có bốn tầng cấm chế.

Phải biết rằng chỉ khi pháp bảo đạt đến cấp bậc linh khí thượng phẩm thì mới có một tầng cấm chế. Nếu như là linh khí thượng phẩm đặc thù thì sẽ có thêm một tầng nữa, xuất hiện hai tầng cấm chế. Còn về việc pháp bảo có đến ba hoặc bốn tầng cấm chế, hẳn là thuộc về cấp bậc linh khí cổ bảo rồi.

Nhìn thấy hồ lô màu xanh này có đến bốn tầng cấm chế, Lệnh Hồ tự hỏi chẳng lẽ hồ lô này lại là một cổ bảo linh khí?

Tu sĩ áo bào xanh này là người nào vậy? Tặng đồ cho người khác cũng quá hào phóng đi?

Lệnh Hồ kinh nghi không thôi.

*"Màu xanh hai thước thật rực rỡ; Xứ thần tiên huyền ảo mộng lung; Hồ lô lơ lửng trên biển mây rộng lớn; Thần tiên gieo hoa khắp bầu trời": Minh dịch tạm ý của bài thơ trên, nếu có bạn nào có cách dịch hay hơn mong có thể đóng góp :cute:

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tế Luyện

Tu sĩ áo bào xanh tiện tay đưa cho là đưa ngay một kiện linh khí cổ bảo có bốn tầng cấm chế, Lệnh Hồ có cảm giác hình như mình được người khác ưu ái quá rồi.

Cũng may tâm trí Lệnh Hồ vô cùng kiên định, nhanh chóng ổn định tâm thần lại. Toàn tâm toàn ý trùng kích vào tầng cấm chế thứ nhất của hồ lô màu xanh, bắt đầu tế luyện.

Thần niệm của Lệnh Hồ đúng là rất cường đại. Nếu như chỉ bàn về cảnh giới thần niệm, thì có thể nói ngay cả tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ, thậm chí cả Độ Kiếp hậu kỳ không thể nào bằng hắn được. Nói như vậy là vì kể từ lúc Thiên Địa hai hồn lấy trọn tinh hoa vạn vật sinh linh ở Đan Bích sơn chuyển vào trong tinh thần thức hải, sau đó không ngừng giúp cho vạn vật sinh linh có thần trí riêng của mình thì đã giúp cho thần niệm của Lệnh Hồ xảy ra sự biến hóa long trời lở đất.

Mà bản thân các tinh hoa sinh linh bây giờ đã được gọi bằng một cái tên mới - Tự nhiên thần thức sinh linh. Có cái tên này là vì bọn họ chỉ là những sinh linh được sinh ra trong Đan Bích sơn mà thôi, mặc dù bọn họ cũng có hình thể trong tinh thần thức hải, nhìn qua không khác gì các sinh linh ở thế giới bên ngoài cả, nhưng dù sao cũng không phải là hình thể chân chính. Hơn nữa, những sinh linh này là do từ bên trong Đan Bích sơn tạo thành, chứ không phải do thần niệm Thiên Địa hai hồn tạo ra, nên mới được gọi là Tự nhiên thần thức sinh linh.

Có lẽ thần thức của những Tự nhiên thần thức sinh linh không cường đại, nhưng bọn họ lại do tinh hoa sinh linh bên trong Đan Bích sơn tạo thành, nên trong bản thân đã có ẩn chứa lực lượng tự nhiên. Đúng là lực lượng tự nhiên của một sinh linh không mạnh lắm, nhưng nếu có nhiều sinh linh như họ tụ lại thì lực lượng tự nhiên đã tụ it thành một chút. Nhưng chỉ là một chút đó thôi đã giúp cho thần niệm của Lệnh Hồ xảy ra biến hóa rất lớn rồi.

Thần niệm của hắn giờ đây đã có thể thi triển các pháp thuật thần thông một cách dễ dàng, cho dù là cho thần niệm ngao du ra bên ngoài, hay là đi xâm nhập quan sát thì những người khác cũng không dễ phát hiện ra.

Cũng vì trong thần niệm của Lệnh Hồ giờ đây có lực lượng tự nhiên, nên thần niệm của hắn còn mạnh hơn các cảnh giới thần niệm ngang hàng một bậc.

Vì vậy, tuy cảnh giới thần niệm của Lệnh Hồ bây giờ là Độ Kiếp kỳ, nhưng năng lực thực tế sợ rằng đã vượt qua Độ Kiếp kỳ rồi.

Có thần niệm mạnh mẽ như vậy làm hậu thuẫn, Lệnh Hồ đã dễ dàng trùng kích được tầng cấm chế thứ nhất, bắt đầu trùng kích vào tầng cấm chế thứ hai.

Mặc dù mỗi một tầng cấm chế phía sau mạnh hơn rất nhiều tầng cấm chế phía trước, nhưng nó vẫn không thể ngăn cản được thần niệm mạnh mẽ của Lệnh Hồ trùng kích vào.

Sau khi trùng kích xong tầng cấm chế thứ nhất, Lệnh Hồ mới phát hiện rằng muốn trùng kích tầng thứ nhất này thôi, tu vi ít nhất phải đạt đến Xuất Khiếu kỳ mới làm được. Cấm chế tầng thứ hai còn lợi hại hơn tầng cấm chế thứ nhất nhiều, phải đạt đến Phân Thân kỳ mới có thể xông phá.

Tuy nói chỉ cần trùng kích được một tầng cấm chế thôi đã có thể khiến cho pháp bảo nhận chủ, nhưng không thể nào phát huy được toàn bộ năng lực pháp bảo được, pháp bảo do đó cũng yếu đi rất nhiều. Mặc khác, nếu như nguyên chủ của pháp bảo còn chưa xóa đi thần thức của mình bên trong pháp bảo thì việc trùng kích cấm chế còn khó khăn hơn nhiều.

Cho nên, hiện nay ở Tu Tiên giới có rất nhiều tu sĩ vì chưa thể tế luyện được pháp bảo của mình một cách hoàn toàn, nên không thể phát huy ra được năng lực lớn nhất của pháp bảo.

Tại sao ở Tu Tiên giới có câu nói: pháp khí là đồ vật chuyên dùng cho tu sĩ cấp thấp, bảo khí là vật chuyên dùng cho tu sĩ trung giai, còn tu sĩ cao giai phải sử dụng linh khí?

Nguyên nhân có câu nói trên chính là do tu vi mỗi người khác nhau, một khi tu vi không đủ thì không thể sử dụng được các pháp bảo cao cấp.

Tỷ như, nếu để cho một tu sĩ cấp thấp đi sử dụng một bảo khí thượng phẩm, thì đây là việc vô cùng khó khăn. Thậm chí người này còn không phát huy được một phần mười uy năng của pháp bảo, không, phải nói là không sử dụng được một phần một trăm mới đúng.

Đây chính là sự khác biệt giữa tu vi cùng cảnh giới.

Mặc dù các pháp bảo từ linh khí thượng phẩm trở xuống không có cấm chế, nhưng không phải vì thế mà nói những pháp bảo không có cấm chế lại dễ dàng tế luyện, dễ dàng thao túng. Ngược lại, bởi vì không có cấm chế, nên vào thời điểm thao túng pháp bảo lại càng cần nhiều thần niệm hơn.

Càng là pháp bảo cao cấp, một khi tế luyện xong thì pháp bảo sẽ giống như một phần thân thể mình, giống như một cánh tay vậy. Chỉ cần tâm niệm vừa động, pháp bảo liền tiến hành công kích.

Nhưng bởi vì pháp bảo cao cấp có cấm chế, nên một khi tu sĩ không có cảnh giới cùng tu vi thích hợp, sẽ không thể nào trùng kích cấm chế được.

Tỷ như Lệnh Hồ đang tế luyện hồ lô màu xanh này vậy, chỉ là tầng cấm chế thứ nhất thôi đã cần phải có tu vi và cảnh giới ít nhất là Xuất Khiếu kỳ, mới có thể thành công rồi.

Nếu là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, cho dù có pháp bảo cao cấp trong tay, nhưng không có năng lực tế luyện thì pháp bảo khi đó cũng chỉ là một phế phẩm mà thôi.

Vì vậy mới có câu nói pháp bảo linh khí chỉ được các tu sĩ cao giai sử dụng.

Dĩ nhiên, những chuyện như vậy không phải bao giờ cũng đúng. Giống như Lệnh Hồ vậy, tu vi của hắn bây giờ chỉ là Kết Đan kỳ đại viên mãn, nhưng lại dễ dàng trùng kích được cấm chế của linh khí cổ bảo, là vì thần niệm của hắn vô cùng cường đại, đã vượt xa Độ Kiếp kỳ.

Chỉ là, những thiên tài như Lệnh Hồ thì cả Tu Tiên giới cũng không có nhiều đâu!

Mỗi một lần trùng kích cấm chế thành công xong, người tu sĩ phải làm một hành động "phá rồi lại lập", đem linh quang khôi phục lại như cũ, lúc đó mới được xem đã tế luyện hoàn toàn được tầng cấm chế đó.

Khí thể Lệnh Hồ một đường như chè tre, liên tiếp xông qua ba tầng cấm chế của hồ lô màu xanh, chỉ còn một tầng cấm chế cuối cùng.

Nhìn thấy cấm chế tầng thứ tư này, Lệnh Hồ suy đoán nếu để cho một tu sĩ Hợp Thể kỳ tế luyện, sợ rằng phải tốn thời gian đến mười năm mới có thể hoàn thành. Cho dù là tu sĩ Độ Kiếp kỳ, cũng phải tốn một thời gian mới có thể tế luyện thành công.

May mà uy lực thần niệm Lệnh Hồ đã vượt xa Độ Kiếp kỳ, tuy không dễ dàng như các tầng trước, nhưng sau một thời gian cũng tế luyện thành công rồi.

Sau khi trùng kích bốn tầng cấm chế thành công, khí tâm của hồ lô màu xanh đã hiện ra ngay trước mặt Lệnh Hồ, đang chờ Lệnh Hồ tiến vào!

Nhìn thấy ánh sáng ngọc nhu hòa bảo vệ khí tâm, thần niệm Lệnh Hồ ôn nhu đi tới bao trùm cả khí tâm lại, cẩn thận cảm nhận những tin tức ẩn chứa bên trong khí tâm.

Cho đến giờ phút này, Lệnh Hồ mới chánh thức hiểu được công dụng của hồ lô màu xanh này.

Hồ lô màu xanh này còn có tên gọi là Thanh Thận Hồ: linh khí cổ bảo, bốn tầng cấm chế, là pháp bảo huyền thần, bên trong có chứa mười ba thuật pháp huyền thần!

Tin tức về Thanh Thận Hồ chỉ có thể, còn về việc mười ba thuật pháp huyền thần là những loại thuật pháp nào, thì phải chờ Lệnh Hồ tế luyện khí tâm hoàn toàn xong, sau đó đưa thần niệm vào mới có thể biết được.

Thần niệm nhanh chóng khắc sâu vào bên trong khí tâm, hoàn thành việc tế luyện một cách nhẹ nhàng. Bí mật của Thanh Thận Hồ đã được Lệnh Hồ hiểu rõ rồi. Tin tức về mười ba thuật pháp huyền thần cũng hiện ra trước mắt Lệnh Hồ.

Mười ba thuật pháp huyền thần này là những thuật pháp lấy thất tình lục dục làm căn cơ, từng cái thuật pháp lại đối ứng với một loại tâm tình trong thất tình lục dục.

Thất tình: hi, nộ, ái, nhạc (vui mừng), ái, ác, dục.

Lục dục: kiến dục (nhìn), thích dục (nghe), hương dục, vị dục, xúc giục (tiếp xúc), ý dục.

- Thất tình huyền thần thuật:

Tiên Sơn Đào Nguyên cảnh, là ứng với hi!

Thiên Lô Địa Hỏa cảnh, là ứng với nộ!

Từ Khí Gian Ngục cảnh, là ứng với ái!

Vân Tiêu Bảo Điện cảnh, là ứng với nhạc!

Già La Phấn Trướng cảnh, là ứng với ái!

Huyết Hải Ô Uế cảnh, là ứng với ác!

Tâm Tướng Sự Thành cảnh, là ứng với dục!

- Lục dục huyền thần thuật:

Hoặc Thần vũ, ứng với kiến dục, mê hoặc thị giác!

Đỉnh Tiêu khúc, ứng với thích dục, mê hoặc thính giác!

Di La hương, ứng với hương dục, đầu độc khứu giác!

Ngọc Trân tu, ứng với vị dục, xúc động vị giác!

Nhiều Chỉ nhu, ứng với xúc dục, trêu đùa xúc giác!

Phượng Cầu hoàn, ứng với ý dục, kích thích ý muốn!

Trong các loại thất tình lục dục, cho dù là người nào thì cũng có một mặt tâm tình cực kỳ yếu ớt! Thanh Thận hồ sẽ nhắm vào tâm tình người đó yếu ớt nhất để tự động lựa chọn thuật pháp huyền thần tiến hành công kích, khiến cho tâm chí của mục tiêu bị thương tổn, nảy sinh tâm ma. Từ đó làm cho đối phương bị rơi vào ảo cảnh, tự động làm cho mình bị thương!

Nhưng mà, những thuật pháp này lại không phải đơn thuần chỉ sử dụng thần niệm là được, mà cần phải cung cấp cho Thanh Thận Hồ số lượng linh lực đầy đủ nhất định.

Mỗi một lần phóng ra thuật pháp, cho dù mục tiêu là một người hay nhiều người, cho dù phạm vi nhỏ hay lớn thì đều cần đến mười tám khối linh thạch thượng phẩm để khu dụng Thanh Thận Hồ.

Lệnh Hồ âm thầm than thở, thuật pháp huyền thần do Thanh Thận Hồ này phóng ra đúng là đắt tiền mà, nhưng đây lại là linh khí cổ bảo có bốn tầng cấm chế, thuật pháp do nó phóng ra tuyệt đối không phải đơn giản.

Mặc dù là thuật pháp huyền thần, nhưng thương tổn do nó gây ra còn lớn hơn những thương tổn trong thực tế.

Bởi vì cái mà Huyền Thần thuật đã thương chính là tâm linh, là thần trí. Một khi tâm linh tan vỡ, thần trí bị hao tổn thì tâm ma sẽ sinh ra, làm cho tinh thần hoảng loạn, tâm sẽ chết đi. Mà một khi tâm chết thì thân sẽ chết theo!

Các loại ảo ảnh xuất hiện trong Huyền Thần thuật cũng là do tâm ma tạo thành, trước tác dụng lên tâm thần, sau đó mới tác dụng lên thân thể. Nếu như bản thân đối phương bị chết đi trong ảo cảnh của Huyền Thần thuật, thì chắc chắn thân thể ở bên ngoài cũng chết đi.

Loại pháp bảo công kích tâm thần cùng thần trí này không hề xét xem tu vi cao hay thấp, chỉ xem thử tâm trí của người có kiên định hay không thôi. Cho

dù người có tu vi là Độ Kiếp kỳ, thậm chí là Đại Thừa kỳ hay tán tiên đỉnh phong, chỉ cần tâm trí buông lỏng thì khó thoát khỏi công kích của Thanh Thận Hồ! Việc ngã xuống hoàn toàn có thể xảy ra!

Lệnh Hồ cũng vô cùng rung động đối với uy năng của Thanh Thận Hồ rồi.

Ngoại trừ mười ba thuật pháp huyền thần ra, Thanh Thận Hồ còn có một năng lực thông dụng của các pháp bảo khác: có thể biến lớn biến nhỏ tùy ý. Vào lúc phóng to, nó có thể đè chết thật nhiều người đó; còn khi nhỏ, thì có thể đem nó ẩn giấu bên trong đan điền, thậm chí là trong tinh thần thức hải.

Cho nên, dù Lệnh Hồ không dùng đến thuật pháp huyền thần của Thanh Thận Hồ, hắn cũng có thể dựa vào năng lực trên mà đập chết rất nhiều địch nhân.

Sau khi đưa thần niệm ra khỏi Thanh Thận Hồ, Lệnh Hồ đưa mắt nhìn Thanh Thận Hồ trên bàn. Tâm niệm vừa chuyển, Thanh Thận Hồ đã từ từ bay lên khỏi mặt bàn, rồi tự động xoay tròn trên không trung.

Ngay lúc Thanh Thận Hồ bay lên khỏi mặt bàn theo thần niệm của Lệnh Hồ, thì bỗng có một cỗ thần niệm mơ hồ tiêu tán đi.

Lệnh Hồ thấy thế thì hơi ngạc nhiên, khẽ trầm tư một lúc. Chỉ một lúc sau, hắn đã hiểu ra rồi.

Khỏe miệng hiện lên nụ cười lạnh, Lệnh Hồ lẩm bẩm nói:

- Nếu biết thì sao? Nếu như Thanh Thận Hồ đã bị ta tế luyện xong thì nó là của ta! Cho dù là ai cũng không thể lấy nó đi được!

Tính đến bây giờ, Thanh Thận Hồ là pháp bảo đầu tiên được Lệnh Hồ tế luyện, cũng là pháp bảo đầu tiên hắn thật tâm muốn lấy. Hơn nữa, với uy lực của Thanh Thận Hồ thì Lệnh Hồ không hề có ý trả lại cho tu sĩ áo bào xanh, tu sĩ áo bào xanh có hối hận cũng không được!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thức Hải

Ngay lúc đạo thần niệm mơ hồ trong Thanh Thận Hồ bị đánh tan đi, thì Lệnh Hồ đã hiểu ra một chuyện.

Thanh Thận Hồ là một linh khí cổ bảo có bốn tầng cấm chế, chỉ tầng cấm chế thứ nhất thôi thì tu vi của người muốn tế luyện nó phải đạt đến Xuất Khiếu kỳ mới được. Tu sĩ áo bào xanh không thể nào không biết đến điều này.

Nhưng tu vi bên ngoài của Lệnh Hồ chỉ là Kết Đan kỳ đại viên mãn mà thôi, với chút tu vi đó làm sao trùng kích được tầng thứ nhất của Thanh Thận Hồ? Làm sao tế luyện thành công được?

Mà tu sĩ áo bào xanh khi nãy lại dứt khoát tặng Thanh Thận Hồ cho Lệnh Hồ, lúc rời đi còn nói Lệnh Hồ phải tế luyện đi mới dùng được, chẳng lẽ hắn không biết một tu sĩ Kết Đan kỳ không thể nào tế luyện Thanh Thận Hồ được sao?

Đường đường một tu sĩ cao giai Độ Kiếp kỳ, sao có thể phạm phải sai lầm như vậy.

Cách giải thích duy nhất chính là tu sĩ áo bào xanh không hề có thành tâm tặng pháp bảo cho Lệnh Hồ, mà thông qua Thanh Thận Hồ để dò xét Lệnh Hồ.

Nếu như Lệnh Hồ thật chỉ là một tu sĩ Kết Đan kỳ cấp thấp, tự nhiên không thể nào tế luyện được Thanh Thận Hồ, tất nhiên cũng không mang đi đâu được. Lúc đó lời tặng đồ của tu sĩ áo bào xanh chỉ còn là lời nói mỉm cười mà thôi.

Bởi vì trong Thanh Thận Hồ còn lưu lại một tia thần niệm của tu sĩ áo bào xanh, nếu như Lệnh Hồ không có cách nào tế luyện được Thanh Thận Hồ thì Thanh Thận Hồ vẫn sẽ là của tu sĩ áo bào xanh. Mà với thần thông của người này, việc thu hồi lại Thanh Thận Hồ về bên mình chỉ là một cái ngoắt tay mà thôi.

Nếu Lệnh Hồ có thể tế luyện Thanh Thận Hồ thành công, thì thần niệm của tu sĩ áo bào xanh để lại trong Thanh Thận Hồ sẽ tiêu tán đi. Tất nhiên lúc đó tu sĩ áo bào xanh cũng biết việc này, và qua đó sẽ có cách đánh giá với Lệnh Hồ.

Do chính Lệnh Hồ đã nghĩ thông suốt việc mượn Thanh Thận Hồ để dò xét mình của tu sĩ áo bào xanh, nên mới cho là tu sĩ áo bào thử dò xét của mình trước, sau đó sẽ có việc yêu cầu mình!

Tại một ngọn tháp trong Quỳnh quốc, tu sĩ áo bào xanh đang ở đây bỗng nở nụ cười thần bí. Hắn khẽ nhìn về phương hướng Tiên Nhai thị, rồi lẩm bẩm nói:

- Xem ra ta suy đoán không sai, quả nhiên là một tiểu tử thú vị! Cũng được, nếu đã trùng kích được tầng cấm chế thứ nhất, tế luyện được Thanh Thận Hồ, coi như ngươi...cũng có tiềm lực. Cho ngươi vậy!

Tu sĩ áo bào xanh vừa nói xong, bỗng nhiên ở ngay trên ngọn tháp đó xuất hiện một luồng sáng, lóe lên một cái đã biến mất.

Nếu tu sĩ áo bào xanh biết Lệnh Hồ không chỉ trùng kích thành công tầng thứ nhất, mà còn trong thời gian ngắn đó trùng kích được cả bốn tầng Thanh Thận Hồ, cũng không biết hắn sẽ kinh ngạc đến dường nào.

Lệnh Hồ thu Thanh Thận Hồ vào trong đan điền. Lúc này, trong đan điền đã có hai quả Kim Đan: một viên mãn và một sơ kỳ. Nhưng sau này bên trong đan điền còn phải kết ra ba viên Kim Đan nữa, sau đó còn phải chuyển sang thuộc tính Ngũ Hành, thiết nghĩ đan điền cũng không phải là nơi an tĩnh, nên sau một hồi trầm ngâm, Lệnh Hồ đã chuyển Thanh Thận Hồ vào trong tinh thần thức hải.

Thanh Thận Hồ vừa tiến vào tinh thần thức hải, lập tức kinh động hai hồn bảy phách. Phải biết rằng đây là lần đầu tiên tinh thần thức hải có vật thật tiến vào.

Thấy Thanh Thận Hồ vừa tiến vào trong tinh thần thức hải đã tò mò tham quan cả thế giới thần kỳ này thì thần niệm của Thiên Hồn liền động, tâm khẽ chuyển một chút, Thanh Thận Hồ đã hiện lên tay của Thiên Hồn Thích Bồ Đề.

Thần niệm Thiên Hồn khẽ quét qua Thanh Thận Hồ trên tay, sau đó nhắm mắt lại, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Địa Hồn lúc này ở bên cũng khẽ mỉm cười, Thanh Thận Hồ đã chuyển từ tay Thiên Hồn sang tay hắn. Sau một hồi dò xét, hắn lại nở nụ cười, rồi ném Thanh Thận Hồ ra. Lần này, Thanh Thận Hồ đã bay về phía đan tràng của Thiên Xung phách trong bảy phách.

Sau đó lại từ tay Thiên Xung phách, đi qua Linh Tuệ phách; Khí phách; Lực phách; Trung Khu phách; Tinh phách; Anh phách. Sau đó mới có thể giải thoát, một lần nữa bay về phía bầu trời.

Dường như hai hồn bảy phách sau khi quan sát Thanh Thận Hồ xong đã lĩnh ngộ ra điều gì đó.

Thanh Thận Hồ chỉ có khí tâm, chứ không có khí linh. Nhưng điều kỳ quái nhất là sau khi Thanh Thận Hồ tiến vào tinh thần thức hải lại trở nên linh tính hóa vô cùng. Thanh Thận Hồ cứ như vậy bỗng bồng bềnh đung đưa trên không trung, sau khi nghe qua Linh Tuệ Phách Khung Lư giảng đạo xong lại xuống Đan Bích sơn chơi đùa với những Tự nhiên thần thức sinh linh kia, nhìn qua rất có linh tính.

Quả thật Lệnh Hồ cảm thấy rất buồn bực, không thể nào giải thích được. Tuy nói bên trong Thanh Thận Hồ có một tia thần niệm của mình khắc sâu vào, nhưng Lệnh Hồ lại biết biểu hiện linh tính của Thanh Thận Hồ hiện giờ chính là xuất phát từ bản thân Thanh Thận Hồ, chứ không phải do thần niệm của mình điều khiển.

Về phần tại sao Thanh Thận Hồ không có khí linh, chỉ là một kiện pháp bảo vô tri vô giác, nhưng tại sao trở nên vô cùng linh tính bên trong tinh thần thức hải? Lệnh Hồ nghĩ không ra, Thiên Địa hai hồn cũng không cho hắn đáp án nào cả.

Nhưng tóm lại, Thanh Thận Hồ đã được mình tế luyện hoàn toàn có thể có linh tính là chuyện tốt, chứ không phải là chuyện xấu.

Nói không chừng, linh khí cổ bảo này còn có thể tiến lên cấp bậc cao hơn đây, tiền khí chăng? Nghĩ đến đây, Lệnh Hồ khẽ lắc đầu, khả năng này quá nhỏ rồi!

Thấy Thanh Thận có chỗ an thân, Lệnh Hồ cũng không để ý tới nữa.

Dường như mọi người ở Đan Tiên biệt phủ đã thật sự ra ngoài vì sự hiện diện của tu sĩ áo bào xanh, vì ngoài Lệnh Hồ ra, hắn không còn thấy ai nữa.

Lệnh Hồ đứng lên, đi về phía cửa.

Những người khác làm sao thì Lệnh Hồ không để ý đến. Nhưng hắn phải quan tâm đến ba người tiểu sư muội, Nạp Lan Bạch Y và Lý Thiên Mạc.

Đi ra Đan Tiên biệt phủ, Lệnh Hồ mới phát hiện ở trước cửa Đan Tiên biệt phủ có một người rom bằng máu. Cách đó mười trượng, chủ khách điểm, tiểu nhị và mọi người đang đứng đó. Cảnh tượng như vậy làm cho Lệnh Hồ có suy nghĩ khoảng cách mười trượng đó đã trở thành cấm khu vực, còn người rom bằng máu chính là cảnh vệ, không có ai dám tiến tới cả.

Ba người Nạp Lan Bạch Y, Phong Vũ Nhục cùng Lý Thiên Mạc đều ở trong đó.

Thấy Lệnh Hồ ra khỏi cửa, mọi người xôn xao hẳn lên. Tiểu sư muội Phong Vũ Nhục vừa thấy hắn đã gọi lớn lên, nhưng dường như cố kỵ điều gì đó nên không có chạy tới.

Lệnh Hồ đang hồ nghi thì người rom bằng máu bỗng dưng tự bốc cháy. Chỉ qua một lát sau, người rom bằng máu độc nhất vô nhị đã biến thành tro bụi.

Đến giờ phút này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Phảng phất như có một cấm chế nào đó đã được giải trừ, Phong Vũ Nhục liền từ chỗ đang đứng chạy tới chỗ Lệnh Hồ.

- Lệnh Hồ sư huynh, huynh không sao chứ?

Phong Vũ Nhược khản trương bắt lấy cánh tay cường tráng của Lệnh Hồ, quan tâm hỏi.

Lệnh Hồ cười nói:

- Không phải ta còn đang đứng trước mặt muội sao? Có thể có chuyện gì chứ? Mà này, sao mọi người lại đứng đó? Còn người rom này là sao?

Lúc này, Nạp Lan Bạch Y cùng với Lý Thiên Mạc đã đi tới. Trong mắt Nạp Lan Bạch Y hiện lên vẻ quan tâm lo lắng, tuy nàng đã cố gắng che giấu lắm rồi, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự chú ý của Lệnh Hồ.

"Vô tình tam xích phong

Huyết sắc thảo nhân hành

Sinh nhân tẫn ích địch

Nhập thập bát lưu tình."

Bỗng nhiên Lý Thiên Mạc nói.

Lệnh Hồ nhìn hắn, vẻ mặt không hiểu gì.

Lý Thiên Mạc thấy vậy mới giải thích:

- Lệnh Hồ sư huynh, ý nghĩa của bốn câu thơ này nói tới một vị tiền bối, cũng chính là người đã đặt người rom bằng máu này ở đây. Ý nghĩa của nó là: Chỗ đặt của người rom bằng máu, mọi người nếu thấy phải tránh xa ra, nếu có người nào tiến vào trong phạm vi mười trượng của người rom, sẽ bị giết chết ngay lập tức!

Lệnh Hồ liền nghĩ đến tu sĩ áo bào xanh kia, dường như chỉ có người này mới làm ra chuyện như vậy được.

- Vị tiền bối này tên gì vậy? Sao có thể uy phong đến như vậy chứ!

Lệnh Hồ hỏi.

Lý Thiên Mạc lại nói:

"Thanh kiếm tam xích phong

Sát địch bát lưu hành

Phi tiên tuyệt đại địa

Vân Phong vô nhân thắng!"

Nạp Lan Bạch Y nghe bốn câu thơ này liền tiếp lời:

- Vị tiền bối này tên là Thanh Vân Phong. Một người một kiếm quét ngang cả Tu Tiên giới, một khi phi kiếm ra thì cả vùng đất cũng bị diệt sạch. Nghe nói chưa có người nào có thể ngăn cản được thanh kiếm đó!

Lệnh Hồ nói:

- Thanh Vân Phong?

Phong Vũ Nhược ngạc nhiên nói:

- Vị tiền bối này tới đây hiển nhiên là vì Lệnh Hồ sư huynh, chẳng lẽ huynh không thấy hắn?

Lệnh Hồ nói:

- Ta có ra mắt một người, cũng không biết có phải vị tiền bối này hay không?

Phong Vũ Nhược khản trương nói:

- Vậy người này có làm khó huynh hay không? Nghe nói tính tình vị tiền bối này vô cùng cổ quái, giết người không hề chớp mắt, ngay cả trẻ con khi nhắc đến tên hắn cũng bị hù dọa không dám khóc đấy!

Lệnh Hồ cười nhẹ, cũng không biết vị tu sĩ áo bào xanh kia khi nghe thấy có người đánh giá hần như vậy sẽ có biểu hiện như thế nào đây? Chắc là rất thú vị!

- Tiểu sư muội, muội nói hơi quá rồi. Ta thấy vị tiền bối kia không có tính tình như vậy đâu, hần cũng không làm khó ta, chỉ mượn cớ kiếm của ta xem một chút rồi rồi đi thôi.

Phong Vũ Nhượng cùng Nạp Lan Bạch Y cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Ba người vừa nói vừa theo dòng người đi vào đan tiên biệt phủ.

Vô số ánh mắt, hoặc lén nhìn, hoặc nhìn thẳng về phía Lệnh Hồ. Đối với điều này, Lệnh Hồ cố ý làm như không thấy, không hề nhìn qua.

Vì tránh cho người ngoài quấy nhiễu, ba người liền gọi chút thức ăn cùng trái cây, sau đó đi về phòng nói chuyện.

Chuyện Lệnh Hồ sắp rời khỏi Quỳnh quốc, đi bệ quan tu luyện lại lần nữa được nhắc tới. Nhiều lần Nạp Lan Bạch Y muốn nói lại thôi, cuối cùng im lặng ngồi yên.

Đám người Lý Thiên Mạc cũng có dự định sau khi đại hội giao dịch này kết thúc, sẽ từ Thanh Thành sơn mạch đi tới Tây Thổ sơn mạch.

Đoạn hành trình này phải đi qua Thanh Thành sơn mạch, Yêu Lâm sơn mạch, Côn Lôn sơn mạch, rồi mới đến được Tây Thổ sơn mạch. Cả hành trình lên đến ba trăm vạn dặm, phải đi qua rất nhiều quốc gia lớn nhỏ phàm tục, cũng không thiếu những vùng đất hiểm ác.

Mà Yêu Lâm sơn mạch lại là thiên đường của yêu thú yêu tu, hiểm ác vô cùng. Nếu muốn an toàn đi qua Yêu Lâm sơn mạch, chỉ còn cách ngồi trên thuyền phi hành cố định đã được các yêu thú yêu tu trong Yêu Lâm sơn mạch dành sẵn cho nhân loại.

Nếu như có người nào muốn dựa vào tu vi cá nhân mà một mình phi hành qua Yêu Lâm sơn mạch, chín phần sẽ bị các yêu thú hay yêu tu cường đại của Yêu Lâm sơn mạch công kích. Bởi vì hành động bay qua của người đã bị các yêu thú cùng yêu tu coi là khiêu khích bọn chúng, có chết cũng đáng!

Mục đích của Lý Thiên Mạc tới Tây Thổ sơn mạch, tất nhiên là hi vọng có thể tìm được công pháp Phật môn thích hợp với mình ở nơi được coi là thánh địa Phật gia đó.

Thật ra, vì nguyên nhân luyện thể nên Lệnh Hồ mới không đi được. Nếu không, hần sẽ phải tới thánh địa Phật môn đó một lần.

Thiên Hồn Thích Bồ Đề muốn đi con đường chứng nhận Đạo Phật, tất nhiên phải biết nhiều kinh thiên Phật môn, qua đó hiểu được sự huyền ảo của Phật gia!

Về phần Địa Hồn Đạo Huyền, Lệnh Hồ cũng phải sưu tầm nhiều điển tịch Đạo gia cho hần, để cho Địa Hồn có thể từ trong ngàn vạn đạo pháp Đạo gia tìm được đạo của riêng mình!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tâm Hợp

Đêm im ắng..

Có người lòng còn đang bồi hồi.

Nạp Lan Bạch Y đang đứng ngoài cửa phòng Lệnh Hồ, đã nhiều lần nâng đưa tay lên, nhưng lại thu lại, không dám gõ cửa.

Trong phòng, Lệnh Hồ yên lặng nhìn cánh cửa đó. Hần biết Nạp Lan Bạch Y đang đứng ngoài cửa, lúc Nạp Lan Bạch Y đang do dự, Lệnh Hồ cũng do dự.

Vào lúc Nạp Lan Bạch Y lại giờ tay cao lên, thì âm thanh bình tĩnh của Lệnh Hồ đã từ trong phòng truyền ra:

- Nạp Lan sư muội, vào đi!

Trái tim Nạp Lan Bạch Y nhảy loạn lên, khuôn mặt thanh nhã trầm tĩnh từ trước đến giờ cũng đỏ ửng. Vất vả hít một hơi thật sâu, trái tim đang bồi hồi khẽ an tĩnh lại, nàng mới khẽ cắn môi dưới rồi tiến vào trong.

Lệnh Hồ không thấp đèn, bên trong phòng tối như mực. Mà có lẽ chỉ có khung cảnh tối như vậy mới hợp cho tâm tình hai người bây giờ.

Đối với người tu tiên, chỉ cần họ muốn thì linh lực sẽ được quán chú vào hai mắt, tự nhiên thấy trong bóng đêm rõ như ban ngày.

Nhưng mà hai người lúc này lại cố ý bỏ qua điều đó, tình nguyện để cho khung cảnh tối đen bao phủ hai người lại.

- Lệnh Hồ sư huynh...

Một hồi lâu sau, Nạp Lan Bạch Y mới mở miệng.

Nhưng Lệnh Hồ lại không cho nàng nói tiếp:

- Nạp Lan sư muội, tâm ý của muội....ta đã biết.

Không khí đột nhiên trầm tĩnh lại một cách xảo diệu. Tâm tình của Nạp Lan Bạch Y lại loạn cả lên, vừa mong đợi mà vừa bối rối.

Thấy Lệnh Hồ thật lâu không nói gì, vẻ thất vọng hiện rõ lên trong mắt Nạp Lan Bạch Y. Tâm tình của nàng giống như bị ai đó xé rách ra vậy, thật là rất đau...nàng mở miệng một cách khó khăn:

- Thật xin lỗi, Lệnh Hồ sư huynh. Nạp Lan làm huynh phiền não rồi.

Cảm nhận được sự thương tâm của Nạp Lan Bạch Y, Lệnh Hồ vội nói:

- Nạp Lan sư muội, không phải như muội nghĩ đâu. Ta thật cao hứng khi biết tâm ý của muội, hiểu chưa? Ta cũng có tình cảm với sư muội...

Vừa nghe lời này, đôi mắt vốn âm đạm của Nạp Lan lại sáng ngời lên.

Lệnh Hồ thở dài nói:

- Nhưng muội có biết không? Chúng ta không thể, tạm thời không thể được. Ta nghĩ Nạp Lan sư muội cũng biết tâm ý của ta, chúng ta cũng biết tâm ý của tiểu sư muội...nhưng mà...

Lệnh Hồ lẳng lặng nhìn Nạp Lan Bạch Y:

- Nạp Lan sư muội, muội có biết tâm ý của Thiên Mạc sư đệ không?

Nạp Lan Bạch Y có chút không hiểu, nói:

- Thiên Mạc sư đệ không phải vẫn rất tốt với tiểu sư muội sao?

Lệnh Hồ trầm mặc trong chốc lát, nói:

- Tâm ý của Thiên Mạc sư đệ luôn...đặt trên người Nạp Lan sư muội.

Nạp Lan Bạch Y giật mình, đưa tay che miệng lại.

Lệnh Hồ nói:

- Mặc dù ta đã không còn quá chấp niệm với tình cảm tiểu sư muội nữa, hết thảy để tùy duyên đi. Nhưng ta vẫn không muốn muội ấy thương tâm, nếu chúng ta...ta cũng không biết Thiên Mạc sư đệ sẽ như thế nào nữa. Lấy tâm chí của Thiên Mạc sư đệ, có lẽ sẽ chôn giấu sự mất mát ấy sâu trong lòng, không để cho ai nhìn thấy. Nhưng điều ta sợ nhất chính là tiểu sư muội, nếu muội ấy đi tỏ lộ với Thiên Mạc sư đệ thì...

Nạp Lan Bạch Y là một nữ tử thông minh, nàng đã hiểu rồi. Nếu như Lệnh Hồ đón nhận nàng, quan hệ của hai người họ sẽ được làm rõ. Tiểu sư muội tất nhiên sẽ chúc mừng cho họ, đồng thời cũng vì chuyện của họ mà được khích lệ hơn, nói không chừng sẽ tỏ lộ với Thiên Mạc sư đệ. Nhưng tâm ý của Lý Thiên Mạc lại dành cho Nạp Lan Bạch Y, hiển nhiên sẽ vì hai người mà đau buồn, mà tiểu sư muội lại không hề hay biết gì cả. Nếu nàng ấy cứ thế mà tỏ lộ, thì kết quả sẽ rất thương tâm.

Xiềng xích tình kiếp của bốn người, người có thể cởi bỏ không phải là Lệnh Hồ, mà mấu chốt nằm ở ba người còn lại.

Chấp niệm tình cảm của Lệnh Hồ đối với tiểu sư muội bây giờ đã không phải không buông bỏ được. Cho nên, Lệnh Hồ đã có chút "siêu thoát" khỏi tình kiếp của bốn người. Cho dù là tiểu sư muội hay Nạp Lan Bạch Y thì địa vị trong lòng hắn cũng giống nhau, hắn cũng có thể tiếp thu được.

Vào trước kia, tình cảm trong lòng Lệnh Hồ rất lớn. Một khi bị tổn hại sẽ bị tổn hại rất lớn, có khi không thể khôi phục được. Nhưng giờ đây, tình cảm của hắn đã phân ra thành hai, cho dù bị tổn hại thì hắn vẫn có thể chống đỡ được.

Một khi chấp niệm tình cảm bị chém ra thành hai, thì đã không còn được gọi là chấp niệm nữa rồi.

Chính vì như thế, Lệnh Hồ mới có cảm giác mình đã thoát khỏi sợi xiềng xích tình kiếp của bốn người. Nhưng vì tình cảm của tiểu sư muội và Nạp Lan Bạch Y, Lệnh Hồ vẫn chưa chân chánh ở bên ngoài hoàn toàn được.

Nạp Lan Bạch Y đã hiểu tâm tư của Lệnh Hồ, cũng hiểu rõ tình kiếp của bốn người. Nàng biết không phải Lệnh Hồ vô ý với mình, mà là tạm thời không thể. Nghĩ đến đây, nàng lập tức cao hứng lên:

- Lệnh Hồ sư huynh, Nạp Lan có thể giống như huynh, chờ đợi!

Lệnh Hồ nói:

- Cảm ơn muội, Nạp Lan sư muội!

Nạp Lan Bạch Y nói tiếp:

- Lệnh Hồ sư huynh, huynh tính bề quan tu luyện ở đâu? Nếu như không quá rầy rầy huynh lắm, Nạp Lan muốn kết bạn đi theo huynh.

Lệnh Hồ cười nói:

- Nạp Lan sư muội, nơi ta bề quan không giống như Tri Kiếm phong, hoàn cảnh ở đó rất khắc nghiệt, không thích hợp với Nạp Lan sư muội đâu. Nạp Lan sư muội, muội hãy đi theo tiểu sư muội cùng Thiên Mạc sư đệ lịch lãm đi. Muội là người thông minh, ta tin muội sẽ có cách hóa giải tình kiếp của bốn người.

Con người được gọi là người, bởi vì trong họ vẫn còn nhiều chấp niệm với thất tình lục dục, cho nên con người mới gặp phải chuyện vui, buồn, giận. Lúc thương tâm thì sẽ buồn bã, lúc cao hứng thì sẽ vui mừng, chấp niệm của con người sẽ càng hiện rõ hơn khi họ yêu hay ghét ai đó...

Người muốn sinh tồn, sợ tử vong. Họ luôn muốn cuộc sống của mình trở nên sinh động, không nhàm chán, cho nên mới muốn ăn, lười để thưởng thức, mắt để nhìn, tai để nghe, mũi được ngửi những hương thơm...đây là những điều cơ bản nhất của nhân sinh, chứ không phải do lễ giáo gì dạy cho.

Những thứ đó chính là thất tình lục dục của con người, khi sinh ra đã có sẵn, không thể nào xóa đi được.

Phàm những người không có tâm chí kiên định thì sẽ bị nhiều chấp niệm quấy nhiễu, rồi đau khổ vì những chấp niệm đó.

Mặc dù tâm tính người tu tiên vốn kiên định, có thể áp chế được nhiều chấp niệm. Nhưng một khi tâm linh của họ yếu ớt thì thất tình lục dục sẽ thừa cơ mà vào, gây ra tâm kiếp cho chính họ.

Trong các tâm kiếp của người tu tiên, thì tham kiếp có ảnh hưởng lớn nhất, kế đến là tình kiếp, và thứ ba là sát kiếp!

Thất tình lục dục rất dễ ảnh hưởng đến tham niệm của người tu tiên, tham niệm nảy sinh là vì họ muốn thỏa mãn được thất tình lục dục.

Tình kiếp xuất hiện là vì nguyên nhân ái cùng dục trong thất tình.

Cũng vì sợ thất tình lục dục ảnh hưởng đến mình, nên có rất nhiều tu sĩ luôn lánh ngoại, không muốn tiếp xúc với người khác.

Quả thật, nếu như một người có thể xem mọi chuyện như gió thoảng mây bay, không bị mọi vật ngoài ảnh hưởng thì thất tình lục dục sẽ rất khó xuất hiện quấy nhiễu bản thân. Nhưng thất tình lục dục vốn là bản tính nhân sinh, khi sinh ra đã có sẵn, nói bỏ là bỏ được dễ dàng hay sao!

Vì vậy, tuy nhìn người tu tiên lúc bình thường luôn cao cao tại thượng, lạnh lùng nghiêm nghị, không bị mọi lợi ích của trần tục quấy nhiễu, chỉ vì bọn họ muốn áp chế thất tình lục dục mà thôi. Nhưng một khi có vật nào đó làm họ động tâm xuất hiện, thì tâm chí sẽ buông lỏng, thất tình lục dục cũng thừa cơ mà vào, tạo thành tâm kiếp.

Tâm kiếp một khi đã nảy sinh thì việc áp chế không phải là biện pháp hay, chỉ có chân chính đối mặt với nó mới có thể hóa giải, tâm kiếp qua đó mới được trừ đi.

Cho nên, khi Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y biết được tâm tư của bản thân xong, thì biết tình kiếp của họ đã xuất hiện. Nếu như cưỡng chế xuống thì đó không phải là biện pháp hay, chỉ có cách theo như tâm trí trong lòng hóa giải đi mới ổn thỏa được.

Nếu như Lệnh Hồ cự tuyệt Nạp Lan Bạch Y, nhưng nội tâm lại không muốn Nạp Lan Bạch Y khổ sở đau lòng, thì tâm của hắn sẽ đau, tình kiếp không những không hóa giải được, ngược lại còn có khả năng xuất hiện một tâm kiếp khác.

Ngược lại, nếu như Lệnh Hồ đón nhận Nạp Lan Bạch Y, khi đó tình kiếp của hai người đã được hóa giải. Nhưng bởi vì hai người Phong Vũ Nhục cùng Lý Thiên Mạc, hai người bọn họ sẽ vì dục mà thương tâm khổ sở, vẫn sẽ sinh ra tình kiếp.

Đây chính là sự lợi hại của liên hoàn tình kiếp.

Nếu như có người nào đó muốn hóa giải một mình, thì trừ phi người đó có thể làm được hành động vung kiếm chém đoạn tất cả. Nếu không, chỉ khi bốn người được giải thoát cùng lúc thì liên hoàn tình kiếp mới được hóa giải đi!

Lệnh Hồ muốn Nạp Lan Bạch Y theo Lý Thiên Mạc cùng Phong Vũ Nhục lịch lãm, là vì hi vọng trong lúc kết bạn, Nạp Lan Bạch Y có thể hóa giải sợi

tơ tình của Lý Thiên Mạc đối với nàng. Chỉ cần để cho Lý Thiên Mạc chấp nhận tình cảm của tiểu sư muội thì liên hoàn tình kiếp sẽ theo đó mà hóa giải.

Hoặc để cho tiểu sư muội dần dần hiểu được tâm tư của Lý Thiên Mạc, làm cho tình cảm của nàng với Lý Thiên Mạc không còn cố chấp nữa. Đây cũng là một cách hóa giải!

Thoạt nhìn việc này rất đơn giản, nhưng tình cảm của con người dễ khống chế vậy sao? Nói yêu một người khác là có thể yêu một người khác sao? Nói quên đi một người là có thể thật sự quên đi sao?

Nếu thật sự có một người bạc tình như vậy, thì tình kiếp sẽ không bao giờ xuất hiện đối với người đó.

Một nữ tử thông tuệ như Nạp Lan Bạch Y hiển nhiên hiểu rất rõ điều này.

Bởi vì tình cảm giữa Nạp Lan Bạch Y cùng Lệnh Hồ đã được sáng tỏ, nên tâm tình của Nạp Lan Bạch Y lúc này vô cùng vui vẻ, không còn sự mất mát đau buồn nữa.

Dù sao, Nạp Lan Bạch Y biết trong lòng Lệnh Hồ đã có mình. Tình cảm của mình và Lệnh Hồ sư huynh sẽ có thể viên mãn, như vậy là đủ rồi.

Tâm tình mất mát đau thương vừa đi, thần trí Nạp Lan Bạch Y bỗng thanh minh hơn, suy nghĩ mọi chuyện cũng chặt chẽ và tỉ mỉ hơn nhiều.

- Như vậy Nạp Lan sẽ theo tiểu sư muội và Thiên Mạc sư đệ lịch lãm, hi vọng sẽ không phụ lại sự kỳ vọng của Lệnh Hồ sư huynh. Sau đó nhanh chóng gặp lại được Lệnh Hồ sư huynh.

Nạp Lan ôn nhu nói.

Nhìn thấy vị tiên tử này ôn nhu nói với mình trong bóng tối, nội tâm của Lệnh Hồ ấm áp và cảm động vô cùng.

- Tu Tiên giới phân tranh không ngừng, nguy cơ trùng trùng, nếu không cẩn thận sẽ bị cuốn vào ngay. Khi Nạp Lan sư muội ra ngoài lịch lãm phải cẩn thận bảo vệ bản thân.

Lệnh Hồ ôn hòa nói.

Nạp Lan Bạch Y thản nhiên cười:

- Lệnh hồ sư huynh yên tâm đi, Nạp Lan sẽ tự chiếu cố tốt cho mình.

Bỗng nhiên chân mây của nàng cau chặt lại, có chút lo lắng nói:

- Nhưng, Lệnh Hồ sư huynh trong người có Yêu Đan lại cực hiếm, bị mọi người chú ý tới. Nạp Lan lo...

Lệnh Hồ nói:

- Muội cũng nhìn thấy trận chiến giữa ta và Kiều trưởng lão, đáng ra phải có lòng tin với ta chứ.

Nạp Lan Bạch Y nói:

- Tuy nói như vậy, nhưng những người tham muốn đồ vật trong tay Lệnh Hồ sư huynh không chỉ một mình Kiều trưởng lão, khẳng định còn có nhiều người khác nữa. Ngay cả nhân vật đỉnh cấp như Thanh Vân Phong cũng tìm đến Lệnh Hồ sư huynh, hỏi sao Nạp Lan không lo lắng?

Lệnh Hồ âm thầm nói:

- Nếu như Lệnh Hồ nói với sư muội ngay cả tu sĩ Độ Kiếp kỳ cũng không thể làm gì được Lệnh Hồ này, Nạp Lan sư muội có yên tâm hơn chưa.

Nạp Lan Bạch Y khiếp sợ mở to đôi mắt sáng.

- Lệnh Hồ sư huynh nói thật ư?

Lệnh Hồ nói:

- Ngay cả trận pháp trọng lực cùng trận pháp cấm linh bên trong cự kiếm cũng do chính ta nghĩ ra, mục đích là để rèn luyện thân thể. Sau khi có ý định đó ta mới dùng thần niệm khắc sâu vào bên trong tạo thành trận pháp.

Những lời này của Lệnh Hồ làm cho Nạp Lan Bạch Y rung động không thôi, có chút hoảng sợ rồi.

Thật lâu sau, Nạp Lan Bạch Y mới ổn định tâm thần lại, hỏi:

- Lệnh Hồ sư huynh, vậy thực lực thật sự của huynh bây giờ là...?

Trong thâm tâm Lệnh Hồ đã tiếp nhận Nạp Lan Bạch Y, tự nhiên không muốn giấu nàng điều gì cả. Hắn hơi trầm ngâm một lúc, nói:

- Tu vi của ta hôm nay cũng mới là Kết Đan đại viên mãn thôi, bởi vì có lực lượng Vũ tu nên lực chiến đấu của ta có thể chống lại tu sĩ Phân Thần kỳ. Nhưng thần niệm của ta còn mạnh hơn tu sĩ Độ kiếp kỳ, mà thần niệm của ta lại có rất nhiều thần thông. Kiểu trưởng lão lúc ấy là bị một thần thông của ta đánh bại đấy!

Nạp Lan Bạch Y có chút sùng bái nhìn người mình yêu thương. Lệnh Hồ có thể đạt đến thành tựu này, nàng cũng cảm thấy tự hào vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Đỉnh Ước

Nạp Lan Bạch Y an tâm rời đi, mang theo lòng tự hào cùng vui sướng rời khỏi gian phòng Lệnh Hồ. Nàng biết với thực lực mạnh mẽ của Lệnh Hồ hiện nay, nàng không cần phải lo lắng gì cả. Ngược lại, người cần lo lắng phải là những người có tâm tư xấu với Lệnh Hồ.

Điều làm cho Nạp Lan vui nhất chính là trong túi trữ vật của nàng có một viên Yêu Đan trung kỳ do Lệnh Hồ đưa. Nạp Lan Bạch Y vui không phải vì đây là một quả Yêu Đan trân quý, mà vì đây là lễ vật Lệnh Hồ tặng nàng. Cho dù Lệnh Hồ không đưa Yêu Đan, chỉ cần là một vật bình thường thôi, Nạp Lan Bạch Y vẫn rất vui vẻ đấy.

Bởi vì ý nghĩa của lễ vật này rất đặc biệt, là vật đỉnh ước giữa hai người. Tuy hai người không nói rõ ra, nhưng trong lòng đã hiểu rõ ý nghĩa này.

Nạp Lan Bạch Y cũng đưa cho Lệnh Hồ một kiện bảo khí trung cấp - Nhấp Hồn Linh Đàng, là một loại pháp bảo công kích âm hệ. Nếu như sử dụng chung với bản mạng pháp bảo Thiên Hồng Thái Lăng thì uy lực sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng nàng vẫn cố ý đưa cho Lệnh Hồ.

Trong lòng Nạp Lan Bạch Y, tầm quan trọng của Nhấp Hồn Linh Đàng gần với Thiên Hồng Thái Lăng, nhưng nếu không phải Thiên Hồng Thái Lăng đã trở thành bản mạng pháp bảo của nàng, không thể chuyển giao được, thì nàng còn muốn đem nó giao cho Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ biết không thể cự tuyệt được tâm ý của Nạp Lan Bạch Y, nếu từ chối sẽ làm thương tổn nàng nên đành phải mỉm cười nhận lấy.

Lệnh Hồ thở dài, cũng vì mình mà làm cho một người yên lặng đứng trong một góc tối ngoài hành lang phải đau khổ, người này chính là Lý Thiên Mạc.

Lúc ban ngày, mấy lần Nạp Lan Bạch Y muốn nói lại thôi, không chỉ có Lệnh Hồ chú ý tới điều này, mà ngay cả Lý Thiên Mạc luôn chú ý đến nàng cũng nhận thấy được.

Vào lúc Nạp Lan Bạch Y đứng ở ngoài cửa Lệnh Hồ khi nãy, Lý Thiên Mạc đã đứng trong một góc tối thấy được.

Mặc dù nói thần niệm của người tu tiên có thể thấy rõ bốn phương tám hướng chung quanh mình, nhưng bởi vì thần niệm theo dõi người khác như thế, nên bản thân người khác cũng rất dễ phát hiện ra thần niệm của mình. Cho nên, một khi người tu tiên phát thần niệm ra thăm dò người khác, nếu không bị ai phát hiện ra thì bình an vô sự. Nhưng một khi thần niệm đang theo dõi của mình bị người khác phát hiện, sẽ rất dễ dẫn đến phản tranh, thậm chí là đại chiến.

Vì vậy, trừ khi là hết sức cần thiết, chứ người tu tiên không dám để cho thần niệm của mình tùy ý tản phát ra khắp nơi, đặc biệt là trong khách điểm đông người như vậy. Hành động này là một cách thể hiện sự tôn trọng của mình với các tu sĩ khác, cũng tránh cho việc trêu chọc phải phiền toái không cần thiết.

Cho nên, Nạp Lan Bạch Y và Lý Thiên Mạc không có đưa thần niệm mình ra ngoài. Nạp Lan Bạch Y tự nhiên không phát hiện ra Lý Thiên Mạc đang lặng lẽ nhìn nàng trong bóng tối, còn Lý Thiên Mạc không thể nào thấy được tình cảnh nói chuyện trong bóng tối giữa Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y.

Trước giờ Lệnh Hồ vẫn hài lòng với phẩm hạnh của Lý Thiên Mạc, cũng có cảm giác rất tốt với Thiên Mạc. Cho nên, Lệnh Hồ từ lâu đã coi Lý Thiên Mạc như một người sư đệ thật thụ, một người bằng hữu thâm giao. Vì vậy, Lệnh Hồ cũng rất hiểu tâm tình Lý Thiên Mạc, đồng thời cũng thông cảm cho tình cảnh Lý Thiên Mạc.

Nhưng mà, Lệnh Hồ không thể giúp được gì trong chuyện này cả, vì bản thân hắn cũng ở trong liên hoàn tình kiếp. Bản thân còn chưa thoát ra được thì sao giúp được người khác?

Hắn chỉ hi vọng Lý Thiên Mạc có hiểu được tâm ý của Nạp Lan Bạch Y, từ từ buông tha cho. Cũng như Lệnh Hồ hiểu được tâm ý của Phong Vũ. Nhớ khi xưa, hắn đã từ từ buông cho chấp niệm tình cảm của mình.

Nếu như Lệnh Hồ vẫn cố chấp với tình cảm dành cho tiểu sư muội, thì khi hắn đối mặt với Nạp Lan Bạch Y, kết quả sẽ là làm thương tổn Nạp Lan.

- Thiên Mạc sư đệ, hi vọng đệ có thể buông được!

Lệnh Hồ nhấm mắt lại, thần niệm đang tản phát ra bên ngoài cũng từ từ thu hồi về trong thức hải. Hành động này của hắn không làm kinh động ai cả, cũng không có ai chú ý tới. Thậm chí còn không có ai phát hiện ra được thần niệm của hắn đang ngao du trong thiên địa.

Hôm sau, Lệnh Hồ cùng với ba người Phong Vũ Nhược đi qua Tiên Nhai thị. Lần này, cho dù là kinh thiên Phật môn, hay điển tịch Đạo gia, bất kể là công pháp, kinh văn...tất cả đều bị Lệnh Hồ thu mua cả.

Trừ Lệnh Hồ ra, không ai hiểu vì sao Lệnh Hồ lại muốn những quyển sách căn bản nhất của Phật môn hay Đạo gia như vậy làm gì?

Tiểu sư muội thấy vậy mở miệng trêu chọc, nói rằng Lệnh Hồ sư huynh không chỉ đi theo tu chân, Vũ Tu, mà còn muốn kiêm tu luôn cả Phật tu cùng Đạo tu. Chẳng qua, câu trêu chọc này của Phong Vũ Nhược lại là sự thật.

Nhưng sự thật ấy cho dù Lệnh Hồ có tự miệng nói ra thì sợ rằng chẳng có ai mấy ai tin tưởng.

Tu tiên không hề dễ dàng, riêng việc chuyên tu một đạo thôi đã rất khó đạt đến thành quả phi thăng rồi, huống chi còn đồng thời kiêm tu luôn hai đạo pháp vô cùng huyền bí cao thâm kia, chuyện này sao làm được chứ? Cho dù là những người đã phi thăng thành tiên nhân kia, liệu có mấy ai đồng thời kiêm tu được một lúc đến mấy đạo pháp?

Thật ra, nếu không phải do hai hồn bảy phách của Lệnh Hồ đã hóa hình thành công, nếu Lệnh Hồ không phải là một siêu cấp thiên tài thì hắn cũng không thể làm được việc này. Khi đó, việc phân tâm tu luyện quá nhiều đạo pháp như vậy rất có thể làm cho hắn khó tu thành đại đạo nữa.

Cho dù là đại hội giao dịch hay phố xá ở Tiên Nhai thị, Lệnh Hồ đều đi dạo qua cả. Sau đó, hắn đã đi tìm đại chấp sự của đại hội giao dịch – Uông Thanh Việt để nói về việc rời đi.

Mà mục đích của lần rời đi này của hắn chính là đến Hòa tuyệt chi địa ở Hòa Diệm sơn, mau chóng tiến hành chuyển hóa viên Kim Đan linh lực đại viên mãn kia thành Hòa tuyệt đan.

Lúc rời đi Lệnh Hồ vẫn ngự kiếm mà đi như trước kia, để lại sự tiếc nuối của ba người Nạp Lan Bạch Y, Phong Vũ Nhược cùng Lý Thiên Mạc, tất nhiên là không thiếu đi ánh mắt soi mói của những người khác ở đại hội giao dịch. Sau khi ra khỏi Tiên Nhai thị, Lệnh Hồ ngự kiếm đi về phía tây, mục đích của hắn dĩ nhiên là Hòa Diệm sơn ở Tàn Lĩnh sơn mạch gần kề với Thanh Thành sơn mạch.

Thần niệm của Lệnh Hồ không ngừng tỏa ra phạm vi một ngàn dặm chung quanh, dường như hoàn toàn hòa thành một thể với cả thiên địa vậy. Theo sự di động của Lệnh Hồ, thần niệm của hắn cũng di động theo. Vì thế, cho dù Lệnh Hồ phi hành đi đến chỗ nào, thì mọi sự động tĩnh trong phạm vi một ngàn dặm đều bị hắn nhìn rõ cả.

Khóe miệng Lệnh Hồ nở nụ cười lạnh lùng. Hắn biết rõ cách một trăm dặm ở sau lưng hắn có vài tu sĩ đang đi theo. Ngoài ra hắn còn cảm giác được còn có rất nhiều tu sĩ ở phía sau nữa, nhưng vì chưa vào phạm vi một ngàn dặm theo dõi của thần niệm nên hắn không biết rõ là có bao nhiêu người.

- Quả nhiên có không ít người có tâm tư "đi trước để chiếm tiện nghi" a!

Lệnh Hồ cười lạnh trong lòng. Muốn cướp đồ trong tay ta ư? Để xem thử là ai cướp ai đã!

Đối với những người có tâm tư xấu với mình, Lệnh Hồ lúc đối xử với họ tất nhiên sẽ không mang theo lòng dạ đàn bà. Cho dù đối phương có thuộc môn phái tu tiên nào, hắn cũng sẽ không kiêng nể trong việc cho một bài học!

Một khi đã bước lên con đường tu tiên, tâm tính người tu tiên không thể để một vật nào ràng buộc được, một khi có điều cốt kỵ thì lúc ra tay sẽ có núng bộ, thực lực bị giảm đi rất nhiều. Tu Tiên giới là nơi mạnh còn yếu mất, nếu như trong người có mang chí bảo, nhưng bản thân lại không có đủ thực lực thì kết quả cuối cùng chắc chắn là bị đoạt mất.

Nguyên nhân khiến cho chúng tu theo sau Lệnh Hồ là vì trên người của hắn có rất nhiều bảo vật khiến cho bọn họ phải nổi lòng tham. Ngay cả khi bọn họ biết thân phận của Lệnh Hồ là đệ tử của một trong mười đại môn phái tu tiên - Hoa Nghiêm tông, thì điều này cũng không làm cho họ e sợ.

Thật ra, đừng nói chỉ tới một đệ tử tông phái, cho dù là một chương giáo đại phái tu tiên, nhưng nếu trên người hắn có chí bảo, tất nhiên sẽ bị người khác nhìn trộm không thôi.

Tỷ như Độ Hư, đường đường là một trưởng lão có quyền lực của phái Thanh Thành, là sư đệ của chương giáo Độ Tĩnh, lại là một tu sĩ cao giai Hợp Thể hậu kỳ. Nhưng vì bản thân có mang theo vật chí linh mà đã bị vô số tu sĩ đuổi giết, thậm chí còn có rất nhiều tu sĩ cao giai trực tiếp lên Thanh Thành sơn bao vây phái Thanh Thành lại, cưỡng bức chương giáo Độ Tĩnh nộp người!

Chỉ nhiều đó thôi đã thấy được vật chí bảo có sức hấp dẫn với người tu tiên thế nào rồi!

Trong lịch sử Tu Tiên giới cũng có rất nhiều đại môn phái chỉ vì một vật chí bảo được người khác thèm thuồng, mà bị bảy tu vây công, dẫn đến việc cả tông môn bị hủy diệt.

Cho nên, chỉ có thực lực mới quyết định hết thảy. Không có thực lực thì không nên có bảo vật, nhưng nếu người có thực lực, cho dù bảo vật người muốn là của người khác, nó vẫn là của người!

Sau khi bay hơn được vạn dặm thì Lệnh Hồ mới ra khỏi Quỳnh quốc, mà chúng tu ở phía sau lúc này cũng không cố kỵ gì nữa, gia tốc đuổi theo Lệnh Hồ nhanh hơn.

Quỳnh quốc dù sao cũng là một trong sáu quốc gia lớn nhất ở Hoa Nam châu, chúng tu sĩ có đi đánh cướp thì cũng phải cho Quỳnh quốc một chút thể diện, nên bọn họ mới không ra tay khi Lệnh Hồ còn ở bên trong địa giới Quỳnh quốc.

Phải biết rằng thế giới phạm tục là căn cơ của người tu tiên. Không phải ai sinh ra cũng đều trở thành người tu tiên cả, đại đa số đều là từ người phạm mà đi lên. Mặc dù người tu tiên xem thường người phạm, luôn coi người làm là con kiến hôi, nhưng cũng không thể nào chối bỏ được chuyện chính mình cũng từng là một con kiến hôi. Nhưng bản thân các người tu tiên không bao giờ muốn để lộ bản chất của mình ra, nên lúc nào cũng đưa ra tư thế cao cao tại thượng khi đối mặt với người phạm.

Một khi bị người phạm phát hiện ra một mặt nào đó không tốt của mình, các tu sĩ sẽ không do dự trong việc lựa chọn, trực tiếp diệt khẩu ngay. Khi đó, tánh mạng người phạm trong mắt tu sĩ quá thật giống như một con kiến hôi vậy.

Nhưng mà, nếu như không có nhân quả mà đi tàn sát người phạm thì bản thân người tu sĩ đó đã vi phạm vào thiên đạo.

Nguyên nhân có câu "thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu", là vì vạn vật là do thiên địa sinh ra, thiên địa có thể làm gì với vạn vật cũng được. Cho dù thiên địa có coi vạn vật như cỏ rom, tàn sát rất nhiều thì thiên địa cũng không dính tới cái gọi là nhân quả, thậm chí thiên địa còn có thể truyền nhân quả sang cho người khác nữa!

Nhưng nếu có một người bắt nạt tàn sát sinh linh vô tội, thiên đạo sẽ không ngồi yên chịu cảnh đó, sẽ làm cho người đó phải gánh lấy nhân quả.

Cho nên, một khi người tu tiên sát sinh quá nhiều sẽ cảm thấy tâm tình của mình thiếu đi một mặt nào đó, tâm ma cũng từ đó mà sinh ra.

Vì vậy, người tu tiên rất ít khi ra tay với người phạm trần, trừ phi thật là cần thiết! Nếu chỉ vì giết chết mấy con kiến hôi mà làm cho mình xuất hiện tâm kiếp, thì đúng là cái được không bù được cái mất.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tranh Nhau

Sau khi ra khỏi địa giới Quỳnh quốc, hầu như cách mấy trăm dặm mới thấy được một thành thị, hoặc một thôn trấn. Cảnh tượng người đông đúc, phố xá phồn hoa không còn được thấy nữa.

Hiện tại, nơi các tu sĩ đuổi theo Lệnh Hồ đang bay qua được gọi là Ma Nha sơn, một nơi khi ho cò gáy, rất là vắng vẻ. Nơi này trải dài đến mấy trăm dặm, núi non trùng điệp liên tiếp nhau. Ngoài ra, ở đây còn có một tầng chướng khí bao phủ, độc trùng mãnh thú ở khắp nơi, mỗi một tấc đất đều ẩn chứa nguy cơ chí mạng, ít ai lui tới.

Hiển nhiên, sự nguy hiểm ở Ma Nha sơn chỉ có tác dụng với người phạm, còn đối với người tu tiên ư? Họ còn chưa để nơi này vào mắt.

Giờ phút này, Lệnh Hồ đang khoanh chân ngồi xuống một tảng đá trên đỉnh núi Ma Nha sơn. Có thể thấy cự kiếm lúc này không còn ở trên lưng hắn nữa, mà đang được hẩn cắm trên một tảng đá cách đó hai mươi trượng, cắm sâu đến nỗi chỉ còn thấy chuôi!

Tùng đạo thần niệm không ngừng quét qua Lệnh Hồ, mà Lệnh Hồ phảng phất như không cảm giác thấy, cứ ngồi đó nhắm mắt lại, thần thái an nhả vô cùng.

Rất nhanh, từng đạo phi kiếm liên phóng nhanh tới. Trên mỗi một phi kiếm đều có một tu sĩ, mắt lộ ra hung quang.

Lệnh Hồ chậm rãi mở hai mắt ra, sau khi quét qua một vòng thì hẩn cất cao giọng:

- Chư vị từ xa đuổi tới đây, thật là cực khổ! Lệnh Hồ có một đề nghị, không biết chư vị có hứng thú nghe hay không?

- Chúng ta chỉ có hứng thú với túi trữ vật trên lưng ngươi! Thấy ngươi là đệ tử Hoa Nghiêm tông, lưu lại túi trữ vật và cự kiếm, ngươi có thể đi được rồi.

Một tu sĩ tóc đỏ có hai hàng lông mi trắng, lớn tiếng nói.

Lệnh Hồ nói:

- Muốn ta lưu đồ lại không khó, chỉ không biết các ngươi có bổn sự mạng đi hay không?

Tu sĩ có hai hàng lông mi trắng cười to nói:

- Có thể dựa vào lực lượng thân thể khu động được một thanh kiếm nặng hơn sáu vạn cân, chúng ta biết ngươi không đơn giản, nhưng chẳng lẽ một mình ngươi có thể chống lại nhiều người như vậy sao? Nếu không muốn mất mạng vì bảo vật, ta khuyên ngươi hãy thức thời đi. Hãy để lại bảo vật trên người lại rồi đi đi, nếu không, Bạch Mi ta không cho Hoa Nghiêm tông chút thể diện nào đâu!

- Bạch Mi, nói nhảm với tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông làm gì? Nếu đã quyết định đoạt bảo thì nhanh tay lên đi, đừng tưởng rằng chỉ có một mình chúng ta tới đây đoạt bảo, phía sau còn không biết có bao nhiêu người đang tới đó.

Một tu sĩ râu dài mặc áo bào bát quái cau mày nói.

Bạch Mi không dám chậm trễ chút nào với tu sĩ mặc áo bào bát quái này, tôn kính nói:

- Tiền bối nói phải, Bạch Mi sẽ hành động ngay.

Bạch Mi cùng với mấy người đồng bạn liền ngự kiếm phi hành bay tới, vừa lóe lên một cái thì đã có mấy đạo kiếm khí đánh tới Lệnh Hồ.

Bỗng ngay lúc này có mấy đạo thần niệm từ xa đánh tới, Bạch Mi cùng với mấy người tu sĩ khác hét lên thất thanh, thân thể rung lên bần bật, thiếu chút nữa đã rút ra khỏi phi kiếm.

Người tu sĩ mặc áo bào bát quái kia trầm mặt xuống, hừ lạnh một tiếng. Bỗng nhiên có một cỗ thần niệm từ trên người hấn quét tới mấy đạo thần niệm đang công kích Bạch Mi cùng với mấy người bằng hữu của hắn.

Chỉ nghe thấy trong không khí vô hình phát ra vài tiếng động "ầm ầm", rồi ở một nơi nào đó trong không khí gợn lên từng đạo kinh lãng, phảng phất như sóng nước vậy.

Tu sĩ mặc áo bào bát quái hiển nhiên cũng không hơn gì, râu dài rồi tung lên, thân thể lui về sau đến mấy trượng. Sắc mặt của hắn lúc hồng lúc trắng, sau một thời gian mới khôi phục lại như bình thường.

Còn đám người Bạch Mi ở dưới lại hồi hộp theo dõi tình hình trên không trung, không dám tiếp tục công kích Lệnh Hồ nữa. Bọn họ biết còn có các tu sĩ cao giai khác đang quan sát, nếu như bọn hắn tiếp tục công kích Lệnh Hồ đoạt bảo, chắc chắn sẽ bị thần niệm công kích.

Đám người Bạch Mi chỉ có tu vi là Xuất Khiếu kỳ, mà ba cỗ thần niệm công kích bọn hắn khi này có hai cỗ là của tu sĩ Phân Thần kỳ, cỗ thần niệm còn lại là của tu sĩ Hợp Thể kỳ!

Ở Tu Tiên giới, các tu sĩ từ Kết Đan kỳ trở xuống là các tu sĩ cấp thấp, những người có tu vi Nguyên Anh kỳ và Xuất Khiếu kỳ được gọi là tu sĩ trung giai, còn Phân Thần kỳ và Hợp Thể kỳ được gọi là tu sĩ cao giai. Về tu sĩ Độ kiếp kỳ thì được gọi là tu sĩ đỉnh giai, tất nhiên còn có một cấp cao hơn được gọi là tu sĩ diên phong, đó là những tu sĩ Đại Thừa kỳ hoặc những tu sĩ tán tiên độ kiếp thất bại nữa.

Trong mấy vạn năm gần đây, Tu Tiên giới còn chưa xuất hiện hay chưa nghe ai nói đến có người nào đó có thể độ kiếp thành công trở thành Đại Thừa kỳ, hoặc các tán tiên đạt đến cấp bậc diên phong, dường như Độ Kiếp kỳ đã là cảnh giới cao nhất mà các tu sĩ có thể đạt đến.

Người tu sĩ mặc áo bào bát quái kia có tên là Trương Bằng, là tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ. Người này có một động phủ tên là Đại Bằng động phủ ở Tản Linh sơn mạch, đạo pháp hắn tu luyện chính là Thái Thượng đạo chánh thống của Đạo gia!

Tính tình người này quái đản, rất hiếm khi kết giao với người khác. Nhưng vì tu vi cao tuyệt, nên không có ai dám trêu chọc hắn cả.

Vốn Trương Bằng một mình một người tu tiên, tuy tính tình có chút quái đản, nhưng cũng hơi ôn hòa. Hơn nữa, người này còn tu luyện Thái Thượng đạo chánh thống của Đạo gia: không giận dữ, không tham muốn, không sắc giới, từ lúc tu tiên đến giờ đã mấy ngàn năm nhưng không tranh quyền thế bao giờ.

Không ngờ rằng, trong thế tục lại có một người hậu bối được hắn quan tâm vô cùng.

Cũng không biết tên hậu bối này là từ tôn đời thứ mấy của hắn, nhưng từ lúc nhìn thấy người này, tâm tình vốn tĩnh như mặt nước của Trương Bằng lão đạo lại rung động không thôi, có thân tình, có yêu thương.

Trương Bằng lão đạo suy tính ra, biết đây là tâm kiếp của hắn, cũng là đạo duyên cuối cùng của hắn ở thế giới trần tục. Chỉ khi làm cho đạo duyên này được viên mãn thì hắn mới được coi đã chặt đứt mọi tục duyên, trở thành người tu tiên chân chính. Khi đó, tu vi cũng tiến nhanh hơn nhiều.

Vì vậy, tên hậu bối này đã trở thành truyền nhân duy nhất của hắn, được hắn trợ giúp trở thành người tu tiên.

Căn cơ tu tiên của tên hậu bối này không tệ, tư chất ưu tú, nhưng bởi vì có Trương Bằng lão đạo bảo vệ nên lâu ngày trở thành cuồng ngạo. Người này thường thích ra ngoài lịch lãm, lại kết giao nhiều bằng hữu bất lương, chọc tới không biết bao nhiêu tai họa.

Bởi vì có Trương Bằng lão đạo bảo vệ, nên tất cả hiểm nguy cũng được hóa giải.

Trương Bằng lão đạo không phải không biết phẩm hạnh của tên hậu bối này, nhưng vì đây là một đạo duyên cuối cùng ở thế tục gây nên tâm kiếp của hắn, nên bất kể đúng sai, Trương Bằng lão đạo vẫn phải bảo vệ tên hậu bối này.

Lần này Trương Bằng lão đạo rời khỏi Đại Bằng động phủ là vì nhận được một tin tức của tên hậu bối cùng với mấy tên bằng hữu bất lương của hắn. Mà mục đích của chuyến đi đúng là để đoạt Yêu Đan cho tên hậu bối, giúp cho tên hậu bối đã đạt đến Xuất Khiếu kỳ có thể trùng kích vào Phân Thần kỳ.

Một khi giúp cho tên hậu bối này đã trùng kích vào Phân Thần kỳ thành công, tục duyên của Trương Bằng lão đạo coi như đã viên mãn.

Bởi vì tiến vào Phân Thần kỳ coi như người đã là tu sĩ cao giai, cánh cửa tu tiên cũng chính thức hơi mở ra. Còn việc sau này phải làm như thế nào chỉ có thể dựa vào một mình người.

Từ lúc dẫn dắt tên hậu bối này vào con đường tu tiên, Trương Bằng thỉnh thoảng vẫn chu du khắp nơi. Hắn làm vậy là vì hi vọng tìm được tung tích của yêu thú, sau đó giết yêu lấy đan.

Nhưng đã mấy trăm năm trôi qua, Trương Bằng lão đạo vẫn không có cơ hội ấy.

Tuy nói trong Yêu Lâm sơn mạch có rất nhiều yêu thú cao giai, nhưng cho dù Trương Bằng lão đạo có tu vi Hợp Thể hậu kỳ thì hắn cũng không dám có tâm tư xông vào đó để giết yêu lấy đan.

Vì vậy, khi nghe được tin tức về Yêu Đan trung kỳ, Trương Bằng lão đạo tự nhiên ngồi không yên.

Cướp lấy Yêu Đan không chỉ là vì tên hậu bối kia, chính xác hơn là hắn vì chính mình. Chỉ khi cắt đứt được đạo duyên cuối cùng đó, hắn mới có thể đạt đến viên mãn, không còn lo lắng về điều gì nữa.

Còn về phần cự kiếm, Trương Bằng lão đạo không hề có ý tranh vào. Mặc dù hắn cũng hơi động tâm với trận pháp cấm linh bên trong, nhưng chỉ dựa vào lực lượng thân thể thì hắn không thể nào cầm đi được thanh kiếm nặng sáu vạn cân đó được, buông tha thì hơn.

Tuy nói ba miếng Yêu Đan đã được Lệnh Hồ chuyển giao hết, nhưng có ai biết trong tay của hắn còn có bao nhiêu Yêu Đan? Cho dù không có, chỉ cần khống chế được Lệnh Hồ, tự nhiên có thể biết được phương pháp đoạt được Yêu Đan.

Trương Bằng lão đạo cũng không ngờ rằng vừa ra tay đã có người khác can thiệp vào, hơn nữa, căn cứ vào thần niệm thì thực lực của đối phương cũng không kém mình. Xem ra việc đoạt bảo lần này không dễ dàng rồi.

Ngay lúc này, ở nơi xa phát ra từng luồng hào quang năm màu, hai chiếc thuyền năm màu đang từ từ bay tới. Đây là một kiện pháp bảo phi hành, có thể chở tới đa mươi lăm người cùng một lúc. Có thể thấy ở ngay đầu thuyền có mười mấy người mặc áo bào của Côn Luân kiếm tông, khí chất người nào người nấy đều thanh tú khôi ngô, giống như thần tiên vậy.

Trong những người trên hai chiếc thuyền đó có đại sư huynh Mộ Dung Thiên Nhất của Côn Luân kiếm tông. Ngoài ra, Lệnh Hồ còn nhận ra một người trong đó nữa, người này là người dẫn đầu mười tám đệ tử Côn Luân kiếm tông thế áp Cổ Bất Cô phái Thanh Thành, sau đó bị Độ Hư làm trọng thương ở Tề Phổ quốc năm xưa.

Thần thái của người này còn xuất chúng hơn Mộ Dung Thiên Nhất, tu vi hôm nay đã là Xuất Khiếu trung kỳ. Mà hắn chính là tiền nhiệm đại sư huynh của Côn Luân kiếm tông, tên là Ngự Trảm Đường!

Cả hai người này đều là đệ tử thân truyền của trưởng lão Thiên Văn kiếm tiên trong Côn Luân kiếm tông!

Nhưng người dẫn dắt đám người Côn Luân kiếm tông lần này không phải là Thiên Văn kiếm tiên, mà là Chử Đạo Chân. Đây chính là Chử Đạo Chân đã từng vì vật chí linh mà xông thẳng lên Thanh Thành sơn, ngay mặt ép bức chương giáo Độ Tĩnh.

Chử Đạo Chân cũng là một trưởng lão có thực quyền ở Côn Luân kiếm tông, thực lực của người này gần như ngang với Thiên Văn kiếm tiên. Nhưng Thiên Văn kiếm tiên lại yêu thích sự yên tĩnh, còn Chử Đạo Chân lại hơi hiếu động. Trong tất cả sự vụ đối ngoại ở Côn Luân kiếm tông, hầu như lúc nào cũng có bóng dáng của Chử Đạo Chân cả.

Khi này, Chử Đạo Chân đã cùng với hai Vô phong trưởng lão có tu vi Phân Thần kỳ bên cạnh hợp lực lại, phát ra thần niệm đánh với với Trương Bằng lão đạo.

- Ta tưởng là ai, ra là Đại Bằng động Trương Bằng đạo nhân!

Chử Đạo Chân nhìn Trương Bằng lão đạo, hừ lạnh nói.

Áo bào bát quái của Trương Bằng lão đạo bỗng bành, sắc mặt âm trầm nhìn Chử Đạo Chân:

- Từ lần gặp Chử đạo hữu trước kia, đến nay đã ba năm rồi. Trận đánh ở Quỷ Khốc sơn năm xưa chưa kết thúc thật khiến cho ta phải tiếc hận đó, xem ra hôm nay được thỏa mãn ước nguyện rồi.

Nghe thấy câu này, từ trên người Chử Đạo Chân phát ra một luồng kiếm khí xung thiên, cuồn cuộn cười to:

- Hôm nay ta cũng muốn cùng Trương chân nhân đánh cho xong trận đấu năm đó!

Dứt lời, người này đã nháy mắt rời khỏi chiếc thuyền năm màu, hiện ra không trung. Miệng hắn vừa mở ra thì đã có một pháp bảo hình dạng giá kiếm kỳ quái bay ra.

Có thể thấy trên giá kiếm có chín hàng thẳng đứng, mỗi hàng lại có chín thanh phi kiếm, tổng cộng có tất cả chín chín tám mươi một thanh!

Đây chính là bản mạng pháp bảo của Chữ Đạo Chân, Cửu Cung Kiếm Chiếu*!

*Kiếm Chiếu: Giá kiếm

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Pháp Chiến

Chín chín tám mươi một thanh phi kiếm trên Cửu Cung Kiếm Chiếu có thể bố trí thành kiếm trận Cửu Cung Tru Tiên, vô cùng lợi hại.

Phóng một thanh phi kiếm ra, sẽ tạo thành Thái Cực kiếm!

Phóng hai thanh phi kiếm ra sẽ tạo thành tiểu Lưỡng Nghi kiếm! Nếu là hai hai bốn thanh phi kiếm sẽ tạo thành Lưỡng Nghi kiếm trận!

Phóng ba thanh phi kiếm ra sẽ tạo thành tiểu Tam Tài kiếm! Nếu là ba ba chín thanh phi kiếm sẽ tạo thành Tam Tài kiếm trận!

Phóng bốn bốn mười sáu thanh phi kiếm ra sẽ tạo thành Tứ Tượng kiếm trận!

Phóng năm năm hai mươi lăm thanh phi kiếm ra sẽ tạo thành Ngũ Hành kiếm trận!

Phóng sáu sáu ba mươi sáu thanh phi kiếm ra sẽ tạo thành Lục Hợp kiếm trận!

Phóng bảy bảy bốn mươi chín thanh phi kiếm ra sẽ tạo thành Thất Tinh kiếm trận!

Phóng tám tám sáu mươi tư thanh phi kiếm ra sẽ tạo thành Bát Quái kiếm trận!

Phóng chín chín tám mươi một thanh phi kiếm ra sẽ tạo thành Cửu Cung Tru Tiên kiếm trận!

Nghe nói từ lúc Chữ Đạo Chân luyện thành Cửu Cung Tru Tiên kiếm trận đến nay, chưa bao giờ hắn sử dụng cả tám mươi một thanh phi kiếm cả.

Đối mặt với Trương Bằng lão đạo có tu vi Hợp Thể hậu kỳ, Chữ Đạo Chân tâm cao khí ngạo hiển nhiên không sử dụng đến Cửu Cung Tru Tiên kiếm trận, hắn chỉ sử dụng Thất Tinh kiếm trận thôi!

Sắc mặt Trương Bằng lão đạo có chút khó coi, hắn tự nhiên biết rõ tám mươi một thanh phi kiếm của Chữ Đạo Chân có rất nhiều kiếm trận bên trong, nhưng không ngờ rằng Chữ Đạo Chân lại xem thường mình như thế, chỉ sử dụng Thất Tinh kiếm trận, đúng là quá xem thường mà.

Trương Bằng cười to lên:

- Côn Luân kiếm tông thật là lợi hại, lại xem nhẹ ta như vậy ư? Vậy ngươi hãy xem sự lợi hại của thần thông thuật pháp đạo gia ta đây!

Hắn vừa há miệng ra, tam bảo của Đạo gia: Ngọc Như Ý, phát trần, đan đỉnh liền tiếp bay ra.

Phát trần được Trương Bằng lão đạo cầm trong tay trái, tay phải nắm Ngọc Như ý, còn đan đỉnh lại huyền phù trên đỉnh đầu.

Chữ Đạo Chân cười lạnh, ý niệm vừa động thì bốn mươi chín thanh phi kiếm đã phóng lên cao, sau đó từ không trung rơi xuống, lấy thế trận Thất Tinh bao vây Trương Bằng lão đạo lại.

Từng đạo kiếm khí bén nhọn giăng ra khắp nơi, rồi từ bốn phương tám hướng đánh về phía Trương Bằng lão đạo!

Trương Bằng lão đạo vẫn không có chút biến sắc. Pháp bảo linh khí Huyền Thiên phát trần được tạo thành từ ba nghìn sợi kim ti nhẹ nhàng phát lên, lập tức đánh tan vô vàn kiếm ý đang đánh tới. Sau đó, ném Ngọc Như Ý trong tay phải ra, Ngọc Như Ý liền hóa thành một miếng ngọc bội to công kích về Chử Đạo Chân.

Chử Đạo Chân không có chút hoảng hốt, ngón tay vừa động một chút, hai mươi thanh phi kiếm đã từ trong giá kiếm sau lưng phát ra tiếng kêu oong oong rồi bay lên, hợp thành Ngũ Hành kiếm trận đỡ lấy miếng ngọc bội Như Ý đang đánh xuống.

Trong tiếng nổ ầm vang lên, kinh khí bị đánh ra khắp nơi. Cả vùng không gian bị chấn động, các tu sĩ ở gần liền tụt lùi ra sau, rồi xa khỏi phạm vi chiến đấu của hai người.

Khí thế do trận chiến của hai tu sĩ Hợp Thể kỳ phát ra quả nhiên rung trời động địa!

Vào lúc hai tu sĩ Hợp Thể kỳ đang chiến đấu, đám người Bạch Mi liền động. Một lần nữa ngự kiếm phi hành đánh về phía Lệnh Hồ.

Nhưng ngay lúc này, hai chiếc thuyền phi hành của Côn Luân kiếm tông đã bay tới đỉnh. Hai vị Vô phong trưởng lão Phân Thần kỳ thấy vậy liền phát động thần niệm công kích về đám người Bạch Mi đang muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi!

Dù sao tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cũng không phải là đối thủ Phân Thần kỳ, cho dù đã nhân cơ hội đánh trước, nhưng dưới sự chênh lệch của tu vi thì cũng phải nhượng bộ lui binh.

Bị thần niệm của hai tu sĩ Phân Thần kỳ công kích, tâm thần đám người Bạch Mi đại chấn. Nguyên Anh trong cơ thể cũng vì thế mà rung động, lúc này bọn hán đầu còn dám tranh giành gì với Côn Luân kiếm tông nữa, vội vàng bay ra xa.

- Lệnh Hồ sư huynh, chúng ta lại gặp mặt rồi!

Mộ Dung Thiên Nhất ở đầu thuyền năm màu, chấp tay hướng Lệnh Hồ nói:

Lệnh Hồ không khỏi đưa mắt nhìn qua các đệ tử Côn Luân kiếm tông ở trên thuyền, không khách khí nói:

- Mộ Dung sư đệ khách khí rồi!

Hắn cũng chấp tay trả lễ lại.

Bị gọi là sư đệ, sắc mặt Mộ Dung cũng có chút khó coi, cười khan nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, ta nghĩ tình thế hiện nay đã rõ lắm rồi, chắc Lệnh Hồ sư huynh cũng hiểu rõ chứ?

Lệnh Hồ cười ha ha, đưa tay chỉ vào cự kiếm cắm trên tảng đá nói:

- Cự kiếm được cắm ở đó, chỉ cần người nào rút nó lên được cũng có thể mang đi!

Trong mắt Mộ Dung Thiên Nhất hiện lên vẻ khinh miệt, nhưng miệng lại khen nói:

- Lệnh Hồ sư huynh quả nhiên là người thông minh, thức thời lắm. Như vậy, túi trữ vật của Lệnh Hồ sư huynh hãy giao cho sư đệ ta bảo đảm đi!

Lệnh Hồ nhìn Mộ Dung Thiên Nhất, thần nhiên nói:

- Mộ Dung sư đệ, hình như ngươi có chút hiểu lầm đó! Trừ phi tại hạ cam tâm tình nguyện giao đồ ra, thì người khác mới có thể lấy đồ từ trên tay ta đi. Nếu không, cho dù là lão tử ông trời có xuống thì cũng đừng mơ lấy được đồ từ trên tay ta. Thanh cự kiếm đó đang cắm ở trên tảng đá kia, nếu ai muốn có nó thì cũng có thể đi lại rút thử xem. Nếu có thể rút ra, Lệnh Hồ chấp tay đưa tặng. Nhưng nếu rút không ra nổi, thì mời người đó hãy để túi trữ vật lại, nếu biết điều làm như vậy thì Lệnh Hồ sẽ xem như không có gì xảy ra. Còn nếu không...Lệnh Hồ cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu!

Nghe Lệnh Hồ nói xong, đám người Mộ Dung Thiên Nhất đầu tiên trở mặt ra nhìn, sau đó cười phá lên, giống như nghe được chuyện gì đó buồn cười lắm vậy.

Ngữ Trảm Đường lạnh lùng nói:

- Ta đã thấy nhiều người cuồng vọng, nhưng chưa thấy ai cuồng vọng như ngươi! Chỉ là một tu sĩ Kết Đan kỳ nho nhỏ, cho dù thân thể có lực lượng cảm một thanh sắt hơn sáu vạn cân thì như thế nào? Chỉ là đồ thất phụ cậy mạnh mà thôi! Cảnh giới Vũ tu của ngươi đã đến đâu rồi? Là Tiên Thiên kỳ hay Thoát Thai kỳ? Hay Tâm Động kỳ? Hừ, ngay cả Vũ tu giả đặt đến Luyện Thể kỳ cũng không dám cuồng ngôn trước mặt ta như vậy. Niệm tình ngươi là tu sĩ Hoa Nghiêm tông, ta cũng không muốn làm khó dễ ngươi, thức thời thì hãy giao túi trữ vật ra. Nếu không, đừng trách chúng ta ra tay ác độc, giết tuyệt không tha!

- Hừ! Thái độ làm người của đệ tử Côn Luân kiếm tông đúng là làm người khác phát chán!

Một âm thanh đậm đặc phá không truyền đến. Âm thanh vừa phát ra thì một tu sĩ áo xám lưng đeo một trường kiếm cổ xưa đã xuất hiện!

Thuần gian di động!

Hai vị Vô phong trưởng lão Phân Thần kỳ bên cạnh Ngũ Trảm Đường khẽ lui về sau. Bọn hắn không nhìn thấu được tu vi người áo xám, hiển nhiên đây là một tu sĩ Hợp Thể kỳ, hơn nữa, đây còn là một tu sĩ Hợp Thể kỳ không e ngại gì Côn Luân kiếm tông cả!

Hai Vô phong trưởng lão liếc nhìn nhau, một người trong đó ôm quyền với người áo xám, thi lễ:

- Côn Luân kiếm tông Lâm Vũ Đường, Lâm Vũ Hạ bái kiến tiền bối, xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối?

Người áo xám hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường. Hiển nhiên hắn không có ý định trả lời câu hỏi của tên Vô phong trưởng lão này, mà ánh mắt của hắn đang quan sát trận đấu giữa Chữ Đạo Chân cùng Trương Bằng lão đạo.

Giờ phút này, Chữ Đạo Chân đã sử dụng đến sáu mươi tư thanh phi kiếm, tạo thành Bát Quái kiếm trận để đối địch. Đan đỉnh trên đầu đỉnh đầu Trương Bằng lão đạo cũng rủ xuống từng đạo thanh khí che chở quanh thân, mặc cho vô số phi kiếm đánh vào. Cùng lúc này, hai kiện pháp bảo Ngọc Như Ý cùng với Huyền Thiên phát trần cũng đã rời tay bay ra, Ngọc Như Ý hóa thành mảnh ngọc bội to lớn không ngừng nện xuống Chữ Đạo Chân, còn Huyền Thiên phát trần không ngừng bay lượn xung quanh, công kích vào phương vị quẻ Càn ở phía nam!

Tám thanh phi kiếm ở phương vị quẻ Càn đã bị Huyền Thiên phát trần của Trương Bằng lão đạo áp chế hoàn toàn, các phi kiếm ở đây ảm đạm thất sắc đi rất nhiều. Hiển nhiên, chỉ cần qua một thời gian nữa thôi, phương vị quẻ Càn sẽ bị công phá hoàn toàn.

Sắc mặt Chữ Đạo Chân lúc này vô cùng khó coi.

Vốn hắn nghĩ rằng cho dù Trương Bằng lão đạo có lợi hại hơn, thì mình sử dụng sáu mươi bốn thanh phi kiếm tạo thành kiếm trận Bát Quái đã có thể đánh bại. Nhưng không ngờ rằng pháp bảo hộ thân đan đỉnh của Trương Bằng lão đạo lại thần kỳ như vậy, vô số thanh phi kiếm đánh vào nhưng đều bị luồng thanh khí hộ thân chặn lại cả.

Cho dù cả kiếm trận Bát Quái của mình tập trung tất cả phi kiếm vào công kích, cũng không thể đánh bại được luồng thanh khí đó!

Chữ Đạo Chân có chút hối hận rồi. Sớm biết như vậy, hắn đã trực tiếp đưa ra cả tám mươi một thanh phi kiếm tạo thành Cửu Cung Tru Tiên kiếm trận lợi hại nhất, lúc đó đã có thể diệt sát Trương Bằng lão đạo ngay rồi!

Cho dù bây giờ Chữ Đạo Chân có ý định rút các phi kiếm về, sau đó hợp hết các phi kiếm lại tạo thành Cửu Cung Tru Tiên kiếm trận đi nữa, thì cũng không kịp rồi.

Một khi kiếm trận bị Trương Bằng lão đạo phá đi, nhất định bản mạng pháp bảo Cửu Cung Kiếm Chiếu sẽ tổn hao nguyên khí nặng nề, không qua một thời gian ân cần chữa trị ngắn thì nhất định không vận dụng được.

Ngay lúc này, cảm nhận được thần niệm của người áo xám quét tới, Chữ Đạo Chân khẽ động trong lòng, kêu lên:

- Trương Bằng chân nhân, chúng ta có đấu nữa cũng bất phân thắng bại thôi. Ngươi thắng không nổi ta, ta cũng không thắng nổi ngươi, không bằng ngừng chiến lại đi. Nếu để cho người khác làm ngư ông đắc lợi, lấy đi bảo vật thì không phải là chuyện hay gì đâu.

Tất nhiên Trương Bằng lão đạo cũng cảm nhận được thần niệm người áo xám, hắn cũng biết một khi chiến đấu tiếp với Chữ Đạo Chân thì kết quả cuối cùng là lưỡng bại câu thương thôi. Lúc đó, sẽ làm cho người khác tự nhiên chiếm tiện nghi của mình, nên cũng gật đầu đồng ý:

- Đã như vậy...tạm ngừng chiến đi!

Song phương dần dần thu hồi công kích lại, rồi thoát khỏi chiến đấu. Sau khi cả hai thu pháp bảo của mình về lại trong thể nội, coi như trận chiến kinh thiên động địa khi này đã tạm kết thúc.

- Pháp bảo của Trương Bằng chân nhân quả nhiên sắc bén, thần thông cũng cao tuyệt. Chữ mỗ bội phục!

Tuy trong lòng không vui, nhưng Chữ Đạo Chân vẫn cười nói.

Trương Bằng lão đạo hừ lạnh một tiếng, chấp tay xuống nói:

- Thần thông của Chữ đạo hữu có khi còn cao hơn đó, chỉ sử dụng sáu mươi bốn thanh phi kiếm là đã làm cho bản đạo sử dụng đến thanh khí của đan đỉnh, bản đạo càng bội phục hơn!

Hai người cùng nhau khen đối đãi phương, sau đó bay về phía đám người Lệnh Hồ trên đỉnh núi.

Người áo xám thấy vậy liền thở dài:

- Tưởng rằng có thể thấy được hai đạo hữu đấu với nhau đến khi phân được thắng bại, không ngờ ngừng lại dừng ở đây! Xui, thật là xui mà! Quá mất hứng rồi!

Nhìn người áo xám một lúc, con ngươi Chữ Đạo Luân ngưng lại, rồi ngửa mặt cười to:

- Ta cứ tưởng người đến là ai, ra là Kiếm Vũ huynh của Chân Vô đạo!

Người áo xám tên là Hoa Thiên Kiếm Vũ, chính là một Vũ tu giả Hợp Thần kỳ của Chân Võ đạo. Tuy thần thông của Vũ tu không bằng người tu chân, nhưng lực chiến đấu lại mạnh hơn rất nhiều. Tu vi của Hoa Thiên Kiếm Vũ chỉ là Hợp Thần trung kỳ nhưng thực lực lại không kém hơn Chử Đạo Luân cùng Trương Bằng lão đạo có tu vi Hợp Thể hậu kỳ chút nào.

Hoa Thiên Kiếm Vũ cũng có chút giống với Thanh Vân Phong, một người một kiếm nổi tiếng cả Tu Tiên giới, chỉ khác là sau lưng Hoa Thiên Kiếm Vũ còn có cả Chân Võ đạo.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Kiếm Vũ

Trương Bằng đạo nhân tự nhiên không thể nào không nhận ra Hoa Thiên Kiếm Vũ, nhưng hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, coi như không để Hoa Thiên Kiếm Vũ vào mắt.

Phải biết rằng Đại Bằng động phủ của Trương Bằng đạo nhân nằm ở Cửu Khốc sơn, mà Cửu Khốc sơn lại thuộc Tàn Linh sơn mạch. Tuy nhiên, Tàn Linh sơn mạch cũng là nơi tọa lạc sơn môn của hai đại môn phái xếp thứ chín và thứ mười trong mười đại môn phái tu tiên của Hoa Nam châu - Chân Võ đạo cùng Ngọc Thanh quán.

Nếu như Trương Bằng lão đạo cũng như lúc trước, chỉ là một người tu tiên thanh tịnh bình thường, hắn sẽ không có khúc mắc gì với Chân Võ đạo cả. Nhưng không ngờ rằng Trương Bằng lão đạo lại còn một đoạn tục duyên cuối cùng ở thế giới phàm tục, một tên tử tôn.

Cũng vì tên tử tôn này, mà đã làm cho Trương Bằng đạo nhân phải đối mặt với Hoa Thiên Kiếm Vũ, một cường giả Hợp Thể kỳ chỉ nghe tiếng chứ chưa gặp mặt bao giờ.

Năm xưa, tử tôn Trương Hoa của Trương Bằng có hành động ý mạnh hiếp yếu, vừa lúc bị Hoa Thiên Kiếm Vũ gặp phải, Kiếm Vũ thấy vậy tự nhiên xuất thủ dạy dỗ một phen. Thật ra, nếu không phải Trương Hoa kịp thời báo danh tiếng của Trương Bằng lão đạo ra, nếu không phải Kiếm Vũ nghĩ giữ mặt mũi cho dòng đạo Hợp Thể kỳ thì hắn đã ra tay giết chết Trương Hoa rồi.

Chuyện sau đó, chắc hẳn ai cũng đoán được. Trương Hoa may mắn giữ mạng chạy về khóc lóc kể lể với Trương Bằng lão đạo, Trương Bằng lão đạo dưới con nóng giận đã tìm tới Hoa Thiên Kiếm Vũ, đòi một lời giải thích.

Hoa Thiên Kiếm Vũ tha cho Trương Hoa một mạng đã coi trọng Trương Bằng lão đạo lắm rồi, làm sao còn xin lỗi gì nữa? Chỉ sợ, cho dù hắn có thật sự làm sai, nhưng với thân phận là một Vũ tu giả Hợp Thần kỳ, hắn sẽ không bao giờ hướng một người tu chân cúi đầu nhận lỗi.

Sau đó hai người cũng có giao thủ với nhau, nhưng ai mạnh ai yếu thì chỉ có hai người biết.

Bởi vì đã có chuyện không vui trong quá khứ xảy ra, lúc hai người gặp mặt tự nhiên không hài hòa chút nào.

- Không ngờ Kiếm Vũ huynh cũng tới tham gia náo nhiệt!

Chử Đạo Chân tuy không vui, nhưng cũng cười nói.

Hoa Thiên Kiếm Vũ thần nhiên nói:

- Đừng đánh đồng ta với mấy tên các ngươi. Ta chỉ nghe nói có một thanh kiếm nặng sáu vạn bảy ngàn tám trăm chín mươi cân có trận pháp cấm linh bên trong, có chút tò mò nên đến đây nhìn một cái thôi.

Chử Đạo Chân nói:

- Kiếm Vũ huynh là cường giả Vũ tu, lực lượng thân thể tất nhiên phi phàm, chắc sẽ cầm được thanh kiếm đó đó.

Mỉ mắt Hoa Thiên Kiếm Vũ hơi nháy, nói:

- Phải thử một lần mới biết được.

Đưa mắt nhìn cự kiếm trên tảng đá, Hoa Thiên Kiếm Vũ chậm rãi đi tới, nhưng đồng thời cũng mờ mịt nói với Lệnh Hồ:

- Tiểu huynh đệ, những lời ngươi nói khi nãy có thật hay không?

Hiển nhiên những lời Lệnh Hồ nói với bọn người Mộ Dung Thiên Nhất khi nãy đã bị Hoa Thiên Kiềm Vũ nghe hết.

Đám người Mộ Dung Thiên Nhất cười nhạt, cho rằng Lệnh Hồ tuyệt đối không dám nói những lời khi nãy với một tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Ai ngờ Lệnh Hồ cười to nói:

- Lệnh Hồ ta trước giờ đã nói thì sẽ giữ lời. Cự kiếm cầm linh đã cắm ở trên tảng đá, người nào có thể rút nó lên, mang đi được, Lệnh Hồ sẽ không có chút nhũ mảy mà dâng tặng. Nhưng mà, nếu như không thể mang đi được thì làm phiền để túi trữ vật lại đi, Lệnh Hồ không khách khí đâu! Cho nên, nếu như có người nào đó không có lòng tin rút kiếm lên được, kính xin suy nghĩ lại, tránh cho lúc đó mất hết mặt mũi!

Hoa Thiên Kiềm Vũ vỗ tay cười nói:

- Tiểu huynh đệ nói thật có lý, có gan khí, có quyết đoán, tuyệt đối sẽ không lừa. Mấy tên muốn chiếm một chút tiện nghi cũng phải nghĩ lại đó!

Chữ Đạo Luân cùng các tu sĩ Côn Luân kiểm tông hừ lạnh khinh thường. Theo cách nhìn của bọn hắn thì Lệnh Hồ đã giống như con cá trên thớt, để cho bọn hắn tùy ý làm "thịt". Cho nên, dù cho những lời của Lệnh Hồ có cuồng vọng hơn, bọn hắn không để ở trong lòng.

Nhưng Trương Bằng lão đạo nghe thấy Lệnh Hồ nói thế, cảm giác từ bên trong có một sự tự tin cường đại, không khỏi nhìn qua Lệnh Hồ vài lần, khẽ suy nghĩ một chút.

Hoa Thiên Kiềm Vũ giờ ngón tay cái lên về phía Lệnh Hồ, cười nói:

- Tuy cái giá tiểu huynh đệ đưa ra cho việc rút kiếm cao lắm, nhưng Hoa mỗ vẫn có chút tự tin với mình.

Lệnh Hồ cười nói:

- Tiền bối, mời!

Hoa Thiên Kiềm Vũ gật đầu. Bàn chân mới bước lên một bước đã hiện ra ngay trước cự kiếm.

Ngay lúc này Chữ Đạo Chân đã mở miệng nói. Phải biết rằng Côn Luân kiểm tông đã có ý xem Lệnh Hồ như vật trong túi, trở thành đồ của bọn hắn. Cự kiếm cầm linh cũng là bảo vật Côn Luân kiểm tông phải mang đi!

- Kiếm Vũ huynh, chẳng lẽ ngươi cho những lời tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông này nói là sự thật sao? Nếu như Kiếm Vũ huynh rút cự kiếm lên được, chẳng lẽ chúng ta cũng phải chấp tay đưa tặng rồi?

Hoa Thiên Kiềm Vũ không khỏi nhìn Chữ Đạo Chân, thân nhiên nói:

- Chữ huynh còn chưa hỏi qua ý kiến của chủ nhân cự kiếm mà đi hỏi câu này, có lẽ quá sớm đó! Mà không sao, Hoa mỗ cũng không có ý lấy thanh cự kiếm này, cho dù có rút lên được thì sẽ đặt nó lại như cũ. Ta còn chưa có ý định đoạt lấy đồ tốt của người khác!

Chữ Đạo Chân nhìn Hoa Thiên Kiềm Vũ thật kỹ, cười nói:

- Chỉ hi vọng như thế!

Hoa Thiên Kiềm Vũ không chú ý đến Chữ Đạo Chân nữa. Ánh mắt đã tập trung hẳn lên thanh cự kiếm được cắm trên tảng đá xanh.

Chậm rãi vươn tay ra cầm chuôi kiếm, trên người Hoa Thiên Kiềm Vũ không còn chút linh lực nào lưu động nữa, gân xanh trên cánh tay cũng lộ lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Uống!

Đột nhiên Hoa Thiên Kiềm Vũ quát một tiếng to lên, cự kiếm dần dần bị hắn rút ra. Cự kiếm nặng sáu vạn bảy ngàn tám trăm chín mươi cân quả thật đã bị hắn rút ra khỏi tảng đá!

Quả không hổ là cường giả của Vũ tu. Phải biết rằng lúc này cự kiếm đã cắm sâu vào trong tảng đá, ngoài sức nặng vốn có của cự kiếm ra, thì người rút phải chống cự lại sức hút và sức giữ từ mặt đất và tảng đá nữa. Nếu muốn rút cự kiếm ra thì sợ rằng khí lực phải có đến mười vạn cân mới được.

Thấy Hoa Thiên Kiềm Vũ có thể rút cự kiếm ra, Lệnh Hồ cũng có chút ngoài ý muốn. Cách nhìn đối với Hoa Thiên Kiềm Vũ cũng có chút khác xưa!

Chỉ tiếc vào thời điểm Hoa Thiên Kiềm Vũ rút được cự kiếm ra, thì lực lượng thân thể đã bị hao tổn quá độ. Cự kiếm mới cầm được một chút thì bàn tay đã run lên, dường như không thể giữ được nữa. Ngay lập tức, cự kiếm đã rơi xuống tảng đá, chớp lửa bắn ra khắp nơi, ngay cả tảng đá to cũng bị vỡ nát một phần ra.

Hoa Thiên Kiềm Vũ hít sâu một hơi, khẽ khu động linh lực trong cơ thể. Da thịt bị thương khi vì hao tổn quá độ, chỉ trong chớp mắt đã được khôi phục lại.

- Quả nhiên là một thanh kiếm tốt!

Hoa Thiên Kiếm Vũ nhìn cự kiếm nằm ngang trên tảng đá rồi khẽ ngồi xổm xuống, hai bàn tay hẩn nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi kiếm, cảm thán:

- Lợi dụng trận pháp trọng lực để cho cự kiếm có sức nặng hơn cơ thể mười lần, quả nhiên là tinh diệu. Đặc biệt là, ngoại trừ trận pháp trọng lực ra còn có trận pháp cấm linh bài trừ mọi linh lực nữa. Quả nhiên là cấp thần, đúng là trận pháp cấp thần, chỉ là hai tầng trận pháp đã có thể biến một khối sắt thường thành một chỉ bảo, tuyệt diệu!

Cảm thán xong, Hoa Thiên Kiếm Vũ đã đứng lên. Sau đó đi về phía Lệnh Hồ, cười nói:

- Cự kiếm cấm linh của tiểu huynh đệ quả nhiên là trân phẩm tuyệt thế, rất xứng đáng với giá trị rút kiếm ra. Chẳng qua, ta thấy người có thể rút cự kiếm từ trong tảng đá ra rồi mang đi không có nhiều lắm đâu, nếu tiểu huynh đệ muốn mượn cự kiếm để kiếm chút lợi tức thì có chút khó khăn đó.

Hoa Thiên Kiếm Vũ trêu ghẹo.

Không biết tại sao Kiếm Vũ lại có cảm giác Lệnh Hồ không hề đơn giản. Tuy tu vi bên ngoài chỉ là Kết Đan kỳ, nhưng hai đầu lông mày của người này lại hiện ra sự tự tin cường đại, cho dù đối mặt với tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng không hề biến sắc hay có chút yếu thế nào, thậm chí ánh mắt của Lệnh Hồ còn gây cho hắn cảm giác là người này không hề để sự uy hiếp của tu sĩ Hợp Thể kỳ vào trong mắt.

Tuyệt đối người này có chỗ dựa to lớn, nên mới có thể bình tĩnh tự nhiên đến vậy.

Vốn Hoa Thiên Kiếm Vũ không có ham muốn gì với thanh cự kiếm này, nên cho dù không lấy đi được cũng không thấy buồn phiền gì!

Lúc này, Trương Bằng lão đạo lại làm cho mọi người ngoài ý muốn, đột nhiên chấp tay về phía Lệnh Hồ nói:

- Tiểu đạo hữu, ta nghĩ ngươi đã biết ý định khi tới đây của đám người bản đạo. Nhưng mà, lão đạo giờ phút này đã bỏ đi ý định ban đầu đó, muốn cùng tiểu hữu thương lượng lại một phen, không biết tiểu hữu có đồng ý hay không?

Lệnh Hồ trầm thờ dài. Cũng không ngờ rằng lão đạo sĩ này lại tinh ranh đến vậy, chỉ một chốc đã đổi từ ý định cướp bóc sang hòa đàm rồi. Vốn Lệnh Hồ còn muốn đánh với hắn một trận, sau đó kiếm một chút bảo bối đây.

- Tiền bối khách khí rồi, không biết Lệnh Hồ có thể giúp được gì đây?

Hành động của Trương Bằng lão đạo làm cho Chử Đạo Luân cùng tu sĩ Côn Luân kiếm tông, cùng với đám người Bạch Mi theo hắn từ đầu đến giờ ngạc nhiên mở to miệng ra, trong lòng buồn bực không thôi. Tính tình Trương Bằng lão đạo trước giờ rất cô quái, hầu như không để cho ai mặt mũi bao giờ, nhưng không ngờ lúc này lại chịu nhượng bộ trước một văn bối.

- Nghe nói tiểu đạo hữu muốn đổi quả Yêu Đan trung kỳ lấy một chút kinh thiên Phật môn, điển tịch Đạo gia, hoặc là công pháp luyện đan Ngũ Hành?

- Không sai!

Lệnh Hồ gật đầu.

Trương Bằng lão đạo trầm ngâm một chút nói:

- Trong tay bản đạo có ba cuốn Đại Lăng Già kinh của Thiên tông, toàn bộ cuốn Đại Bi công pháp, sở tu của bản đạo lại là Thái Thượng đạo pháp chánh thống của Đạo gia. Đạo gia luyện đan là đan đạo chánh thống được truyền lại từ xưa, tuyệt đối không gì sánh bằng. Tuy bản đạo không dám tự cao nói mình là một đời tông sư luyện đan, nhưng đối với việc luyện đan Ngũ Hành cũng có chút tâm đắc.

Nghe Trương Bằng lão đạo nói xong, ánh mắt Lệnh Hồ cũng sáng lên.

Tuy Đại Lăng Già kinh của Thiên tông cùng Đại Bi công pháp còn chưa được tính là kinh thiên Phật môn thượng phẩm, nhưng cũng là công pháp truyền thống của Phật môn. Tất nhiên là Trương Bằng lão đạo không thể nào học toàn bộ Thái Thượng đạo của Đạo gia được, nhưng ếch ngồi đáy giếng cũng có thể hiểu được một chút đạo pháp chánh thống, thông qua đó hiểu được ý nghĩa sâu sa. Hơn nữa, còn có công pháp luyện đan Ngũ Hành kia nữa, tất nhiên sẽ làm việc ngộ đạo của hắn nhanh hơn nhiều.

Cố ý làm cho sắc mặt mình không có chút biến hóa nào, Lệnh Hồ hỏi:

- Ý của tiền bối là?

Trương Bằng lão đạo nói:

- Nếu như trong tay của tiểu hữu còn có quả Yêu Đan trung kỳ nào, bản đạo nguyện ý lấy ba cuốn Đại Lăng Già kinh của Thiên tông, công pháp Đại Bi, bốn cuốn Thái Thượng đạo pháp Nghiêm Tâm kinh của Đạo gia, cùng với công pháp luyện đan Ngũ Hành Đạo gia ra trao đổi!

Cuộc trao đổi này làm cho Lệnh Hồ động tâm, hắn mà không trao đổi thì đúng là ngu ngốc.

Đừng nói trong túi trữ vật của Lệnh Hồ còn có hai khóa Yêu Đan: một trung kỳ và một hậu kỳ, cho dù không có thì Lệnh Hồ cũng tìm cách trao đổi cho bằng được.

- Tiền bối tính khi nào sẽ trao đổi?

Trương Bằng lão đạo vui mừng nói:

- Tiểu hữu còn thật sao? Nếu được, chúng ta có thể trao đổi ngay bây giờ!

Lệnh Hồ có chút hoài nghi nhìn Trương Bằng lão đạo, hẳn không tin Trương Bằng lão đạo lại đem toàn bộ các vật đó bên người như thế.

Trương Bằng lão đạo thấy ánh mắt hoài nghi của Lệnh Hồ, hiển nhiên cũng biết đối phương đang suy nghĩ gì. Khẽ mỉm cười:

- Tiểu hữu không cần hoài nghi. Lúc đầu bản đạo biết được tiểu hữu có uy thác một quả Yêu Đan trung kỳ cho Uông Thanh Việt đạo huynh đấu giá, bản đạo lúc đó đã dự tính sẽ tham gia cạnh tranh. Chẳng qua, cạnh tranh trong đấu giá quá khốc liệt, mặc dù bản đạo có chút vật giá trị có thể sánh ngang với một quả Yêu Đan trung kỳ, nhưng không có nắm chắc sẽ thắng đấu giá được. Hôm nay đúng dịp gặp được tiểu hữu đây, nếu trong tay tiểu hữu còn có Yêu Đan trung kỳ thì chúng ta hãy giao dịch ngay đây đi, tiểu hữu nghĩ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chúng Tu

Lệnh Hồ đang muốn đáp ứng, Chử Đạo Chân đã ngắt lời nói trước:

- Trương Bằng chân nhân, nếu như ngươi thật sự bỏ qua những ý đồ ban đầu thì việc giao dịch này phải chờ người khác đã.

Trương Bằng lão đạo sáng giọng nói:

- Chử đạo hữu có ý gì? Chẳng lẽ lại muốn đánh một trận với bản đạo sao?

Trong mắt Chử Đạo Chân lóe lên hung quang, không có chút nhượng nhịn nào, chậm rãi nói:

- Trương Bằng chân nhân, chắc ngươi cũng hiểu được ý định Côn Luân kiếm tông ta tới đây. Côn Luân kiếm tông ta đã có ý định lấy hết bảo vật trên người tiểu bối Hoa Nghiêm tông này rồi, nếu Trương Bằng chân nhân muốn có Yêu Đan thì ta nghĩ chắc phải bàn lại với chúng ta một lúc đó.

Trương Bằng lão đạo phát ra một trận cười lạnh, hung quang cũng tràn ngập trong mắt.

Ngay lúc này lại có thêm mấy đạo thần niệm cường đại từ xa quét tới. Mấy người tu sĩ ở sau vốn có ý định "tọa sơn quan hổ đấu", nhưng giờ phút này cũng không nhịn được rồi.

- Khí phách Côn Luân kiếm tông thật lớn! Ngay cả việc đánh cướp bảo vật một tên tiểu bối mà cũng làm như đương nhiên như thế, khí thế thật là to!

Một âm thanh thông thả từ xa truyền đến, bên trong còn ẩn ý châm chọc nữa.

Lại có thêm một chiếc thuyền phi hành từ xa bay tới, trên đó có mười mấy người mặc y phục của phái Thanh Thành, còn người dẫn đầu lại là thủ tịch trưởng lão của Giới Luật viện phái Thanh Thành, pháp danh Độ Biên!

Người nổi danh nhất của phái Thanh Thành không phải là chương giáo Độ Tĩnh, mà là thủ tịch trưởng lão Giới Luật viện Độ Biên. Hắn là một tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, nổi tiếng với tính cách nóng như lửa, máu lạnh, lại cực kỳ bao che.

Rất nhiều tu sĩ cùng giai tình nguyện đổi mặt với chương giáo Độ Tĩnh phái Thanh Thành, chứ không muốn đổi mặt với Độ Biên. Trừ việc Độ Biên là một người không nổi lý lẽ ra, Độ Biên còn là một người điên nữa, một khi chiến đấu thì phải là không chết không thôi.

Có mấy người tu sĩ vì đệ tử môn hạ mà ra mặt tranh cãi với đệ tử phái Thanh Thành, kết quả dẫn đến Độ Biên ra mặt. Còn chưa nói lời nào, hai bên đã xảy ra đại chiến, dẫn đến kết quả lưỡng bại câu thương. Trong đó còn có một người xui xẻo, trong lúc chiến đấu thấy Độ Biên sử dụng đấu pháp đồng quy vu tận thì mất khí thế đi, tay chân luống cuống nên không đỡ được công kích của Độ Biên, thân thể cũng vì thế mà bị hủy đi, còn nguyên thần phải nhanh chóng chạy trốn. Cũng không biết người đó có trọng tu hay đoạt xá kịp hay không!

Khi các tu sĩ ở cấp độ Hợp Thể kỳ đối chiến với nhau, thông thường rất khó phân thắng bại, chứ đừng nói chi đến việc giết chết đối phương. Trừ phi thực lực chênh lệch quá lớn, nếu không, cho dù đấu với nhau mấy ngày cũng không biết ai thắng ai thua.

Bình thường các tu sĩ cùng giai sau khi đấu với nhau được mấy chiêu, hai bên sẽ có sự đánh giá thực lực với nhau. Nếu như biết không ai làm được ai thì sẽ không chiến đấu nữa, trừ khi nguoi và đối phương có thâm thù đại hận, không chết không thôi thì mới chiến đấu đến cùng.

Cho nên, các tu sĩ thường truyền miệng nói với nhau: có chộc Diêm Vương, chớ chộc Độ Biên - trưởng lão tàn bạo nhất của phái Thanh Thành.

Phía sau thuyền phi hành của phái Thanh Thành còn có vài pháp bảo phi hành nữa, trên mỗi pháp bảo đều có một tu sĩ râu tóc tung bay, áo bào bông bành đung đưa trong gió.

Trong đó, dễ thấy nhất là một pháp bảo hồ lô phi hành khổng lồ, ở trên còn có một đạo sĩ tướng mạo lôi thôi khoan khoái chân ngồi. Người này có cái mũi đỏ rực bay mùi rượu, đôi mắt nhỏ lơ lơ như say khướt.

Người thứ hai nổi bật chính là một đại hán mắt báo mũi sư tử, hàm râu quai nón hiện rõ trên mặt. Thân thể người này khôi ngô hùng tráng, đang ngự một thanh cự kiếm khổng lồ cổ xưa bay đến.

Nhìn các tu sĩ này từ từ bay tới, thần thái của Chử Đạo Chân cũng từ từ ngưng trọng lại, lạnh lùng nói:

- Thanh Thành Độ Biên, Lôi Thôi chân nhân Trương Nhất Phong, Đại Kiếm Tuyệt Thương Tiêu Cự Thần, không nghĩ tới ba vị cũng tới chung vui. Xem ra càng lúc càng náo nhiệt đó.

Chử Đạo Chân chỉ đưa mắt nhìn ba người này, còn những người khác thậm chí còn chưa liếc mắt qua.

Mấy năm trước Chử Đạo Chân từng dẫn người lên Thanh Thành sơn, bức ép chương giáo Độ Tĩnh phái giao Độ Hư ra, không để cho phái Thanh Thành chút mặt mũi nào. Lúc ấy, vì Độ Hư đoạt được vật chí linh nhưng lại che giấu tung tích, khiến cho nhiều tu sĩ Hợp Thể kỳ mơ ước vật chí linh bất mẫn, nên phái Thanh Thành mới nhẫn nhịn như vậy. Thậm chí, cuối cùng còn tuyên bố thanh minh, trục xuất trưởng lão Độ Hư ra khỏi phái Thanh Thành, cùng với việc ban bố lệnh bắt giết mới làm cho các tu sĩ lên Thanh Thành sơn ổn định tâm tình nóng nảy lại.

Thái độ của đám người Chử Đạo Chân lúc đó quả thật là rất quá đáng, có thể nói là khi nhục phái Thanh Thành vô cùng. Mặc dù nói thực lực phái Thanh Thành quả thật không bằng Côn Luân kiếm tông, nhưng còn chưa kém tới mức để đối phương càn rỡ ở sơn môn mình như vậy. Nhưng vì lúc ấy còn có nhiều tu sĩ ở các môn phái khác vì vật chí linh lên tiếng ủng hộ Chử Đạo Chân, nên phái Thanh Thành mới nhẫn nhịn chịu nhục.

Hôm nay, Côn Luân kiếm tông lại ở Thanh Thành sơn mạch chặn đường một tiểu bối Hoa Nghiêm tông để cướp chí bảo, hỏi thử làm sao phái Thanh Thành bỏ qua cơ hội báo thù được.

Mặc dù nói phái Thanh Thành cũng rất muốn có cự kiếm cấm linh cùng Yêu Đan trung kỳ, nếu có thể đoạt được thì đó là chuyện tốt. Nhưng nếu không đoạt được, cũng nhất quyết không để Côn Luân kiếm tông đoạt lấy.

Nghĩ tới đây, Độ Biên nở nụ cười âm hiểm. Lúc nhìn về Chử Đạo Chân trong Côn Luân kiếm tông còn nhếch miệng chế cười nữa. Đồng thời, hán cũng đưa mắt nhìn về Trương Nhất phong cùng Tiêu Cự Thần, lòng thầm tính toán:

- Sợ rằng lần đoạt chí bảo của tên tiểu bối này có chút khó khăn rồi!

Lôi Thôi đạo sĩ cùng Tiêu Cự Thần đều là cường giả trong tán tu, nổi danh đã hơn ngàn năm. Cho đến bây giờ, uy danh của hai người này vẫn như trăng sáng trên cao, không ai dám coi thường cả.

Chử Đạo Chân nói:

- Trương Bằng chân nhân, với tình hình này mà nguoi muốn giao dịch Yêu Đan trung kỳ ư? Ta thấy nguoi nên mời thêm nhiều người tới nữa mới được đó!

Sắc mặt Trương Bằng lão đạo biến ảo không thôi, nội tâm không khỏi do dự.

Cho đến giờ này thì đã có hơn ba tu sĩ cùng giai cũng muốn có bảo vật trên người Lệnh Hồ. Nếu như muốn thuận lợi giao dịch, đúng là hẳn nên tính toán lại.

Nhưng tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông Lệnh Hồ này lại gây cho hán một cảm giác khác lạ, tại sao hán thấy có nhiều tu sĩ cao giai đến đây cướp đồ của mình như thế, nhưng về mặt vẫn bình tĩnh thông dong vô cùng? Chẳng lẽ hán ẩn giấu tu vi thì cũng không thể nào đạt tới cảnh giới Hợp Thể kỳ được, chứ đừng nói chi đến việc đánh thắng tu sĩ Hợp Thể kỳ!

Nghĩ đến đây, Trương Bằng lão đạo lại lắc đầu. Lệnh Hồ chỉ là một tu sĩ Kết Đan kỳ mà thôi, có ẩn giấu tu vi thì cũng không thể nào đạt tới cảnh giới Hợp Thể kỳ được, chứ đừng nói chi đến việc đánh thắng tu sĩ Hợp Thể kỳ!

Vào lúc Trương Bằng lão đạo đang suy nghĩ lại, Lệnh Hồ cũng đang thầm mong hán thay đổi tâm tư nhanh đi, tốt nhất là gia nhập với hàng ngũ cướp đoạt bảo vật của mình. Đến lúc đó, mình có thể quang minh chính đại, không thẹn với lương tâm mà cướp lấy túi trữ vật của hán, chứ không cần lấy Yêu Đan trung kỳ ra đổi.

Còn mấy người khác nữa, trong túi trữ vật của họ có gì trân quý nhỉ? Nói không chừng họ cũng có kinh thiên Phật môn, hoặc điển tịch Đạo gia như

Trương Bằng lão đạo sao?

Mới nghĩ đến đây thôi, khỏe miệng Lệnh Hồ khê nở nụ cười, ánh mắt càng cuồng nhiệt hơn.

Nhưng những biểu hiện của Lệnh Hồ lại vừa lúc để cho Trương Bằng lão đạo đang bồi hồi và do dự nhìn thấy. Không hổ là lão hồ ly đã sống đến ba ngàn năm, sự tinh ranh của lão ta đã thành tinh rồi. Chỉ là vô tình nhìn thấy thần sắc trong mắt Lệnh Hồ thôi, nhưng trong nháy mắt đã làm ra một quyết định sáng suốt.

Sau đó, hắn nhìn Chử Đạo Chân âm hiểm cười một tiếng, nói:

- Không cần tìm những người khác để hợp tác đâu, chỉ cần bản đạo là đủ rồi. Có lẽ việc giao dịch sẽ chậm lại một chút, chờ sau khi các người có kết quả xong, bản đạo giao dịch tiếp với vị tiểu hữu này cũng không muộn. Các người cứ tiến hành việc của mình đi, bản đạo thôi lui, đừng xem bản đạo cùng một bọn là được. Bạch Mi, các người cũng lui qua một bên, cùng bản đạo xem kịch vui.

Nghe thấy điều này, trong mắt Lệnh Hồ hiện lên thần sắc thất vọng. Tất nhiên là thần thái này của Lệnh Hồ không qua khỏi ánh mắt của Trương Bằng lão đạo đã chú ý từ này giờ. Cho nên, Trương Bằng lão đạo càng thêm xác định là Lệnh Hồ chắc chắn có chỗ dựa, người thua cuộc cuối cùng trong trận đấu này nhất định sẽ là những người muốn cướp đoạt bảo vật. Đến giờ phút này, hắn cảm thấy mình cũng thật may mắn đi.

Vốn Hoa Thiên Kiếm Vũ không có lòng ham muốn gì với bảo vật cả, nhưng thấy Trương Bằng lão đạo thay đổi quyết định thì không khỏi có chút ngạc nhiên. Sau đó đưa mắt nhìn thấy vẻ mặt vẫn bình thản của Lệnh Hồ, trong lòng cũng có chút hiểu ra. Tuy không rõ sự tự tin của Lệnh Hồ từ đâu tới, nhưng hắn cũng chắc chắn là Lệnh Hồ đã có hậu chiêu. Càng lúc hắn càng cảm thấy mong đợi với mọi việc sắp xảy ra.

Chử Đạo Chân đưa mắt nhìn Độ Biên, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ phái Thanh Thành cũng muốn đưa chân xía vào?

Độ Biên hừ lạnh nói:

- Chử Đạo Chân, đừng quên nơi này là Thanh Thành sơn mạch, chứ không phải là Côn Lôn sơn mạch. Nếu như ngươi muốn làm gì cũng được, hãy quay về Côn Lôn sơn đi!

Chử Đạo Chân nói gắt:

- Độ Biên, xem ra ngươi đã sớm muốn đấu một trận với ta, chờ cơ hội này lâu lắm rồi sao?

Trong mắt Độ Biên hiện lên vẻ điên cuồng:

- Đã sớm nghe Cửu Cung Tru Tiên kiếm trận của Chử đạo hữu lợi hại vô cùng, Độ Biên hôm nay cũng muốn lãnh giáo một chút!

Chử Đạo Chân giận dữ, nhưng trong lòng lại phát khổ. Lấy thực lực của hắn, tự nhiên không sợ người điên Độ Biên này, nhưng sau khi đánh một trận với Trương Bằng lão đạo xong, pháp bảo Cửu Cung Kiếm Chiếu đã bị hao tổn nguyên khí. Tuy vẫn có thể bày Cửu Cung Tru Tiên kiếm trận ra được, nhưng uy lực sẽ bị giảm xuống ba bốn thành, nhất định không đánh thắng Độ Biên được.

Nếu như trong lúc chiến đấu mà kiếm trận bị phá, với tính cách của người điên Độ Biên này, nhất định mình sẽ rơi vào hiểm cảnh.

Nghĩ tới đây thì Chử Đạo Chân hừ lạnh một tiếng, không hề lên tiếng ứng chiến.

- Không cần phải gấp gáp. Chử mỗ sẽ đánh với ngươi một trận, nhưng chắc chắn không phải bây giờ. Độ Biên ngươi có thể chờ ngó ngàng, nhưng Chử Đạo Chân ta còn chưa hồ đồ đâu.

Lại đưa mắt nhìn về Lôi Thôi đạo sĩ cùng Tiêu Cự Thần, Chử Đạo Chân nói:

- Trương chân nhân, Tiêu đạo hữu, hai vị cùng vì bảo vật tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông mà đến à?

Lôi Thôi đạo sĩ khẽ mở mí mắt lên, nói:

- Mi chỉ biết nói nhảm à? Không phải là vì cự kiếm cấm linh, chẳng lẽ lão đạo sĩ ta tới đây để uống rượu vui với mi?

Chử Đạo Chân cũng không tức giận, bởi vì hắn biết thái độ của Lôi Thôi đạo sĩ từ trước tới nay đã như vậy, chứ không phải là cố ý khinh thường hắn.

- Nếu hai vị cũng vì cự kiếm cấm linh mà đến, mục đích chúng ta đã giống nhau rồi. Không bằng hãy hợp tác nghĩ phương án nào ổn thỏa đi, tránh việc tổn thương hòa khí với nhau.

Độ Biên châm chọc nói:

- Còn cần hợp tác gì? Người nào có thể dựa vào thực lực cướp được bảo vật, rồi bình yên tránh được người khác cướp đường thì bảo vật tất nhiên là của người đó!

Mọi người ở đây nghe vậy, không hện nhau mà nói thẳm một câu: đúng là tên điên!

Chữ Đạo Chân chê cười:

- Cướp được bảo vật, rồi bình yên tránh được người khác cướp đường? Ta thấy không bằng Độ Biên đạo hữu thù trước đi. Cự kiếm cầm linh đang ở trên tảng đá ấy, mấy người chúng ta sẽ để người thử trước, xem thử người có cầm nó nổi không?

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thần Uy

Ánh mắt Độ Biên đưa lên nhìn về cự kiếm mấy lần, chớp chớp không thôi. Đột nhiên, đưa mắt nhìn về Lệnh Hồ nói:

- Lệnh Hồ sư diệt, phái Thanh Thành ta cùng quý tông đều là một trong mười đại môn phái, giao tình từ trước tới giờ cũng không cạn. Hôm nay, Lệnh Hồ sư diệt lại đến Thanh Thành son mạch ngao du, chẳng lẽ phái Thanh Thành ta ngồi yên không để ý đến sao? Chỉ cần Lệnh Hồ sư diệt thỉnh cầu phái Thanh Thành ta che chở, phái Thanh Thành ta tất nhiên sẽ bảo vệ sư diệt trong Thanh Thành son mạch an toàn.

Độ Biên vừa nói lời này ra, Chữ Đạo Chân, Lôi Thôi đạo sĩ, Tiêu Cự Thần cùng những người khác liền biến sắc.

Phải biết rằng, một khi Lệnh Hồ mở miệng thỉnh cầu phái Thanh Thành che chở, rồi phái Thanh Thành đồng ý nữa thì đây không còn là vấn đề cá nhân nữa, mà là vấn đề tông phái.

Nếu như bọn họ còn cưỡng ép bảo vật Lệnh Hồ nữa, lúc đó sẽ phải đối địch với cả phái Thanh Thành rồi.

Chữ Đạo Chân cười ha ha, đang muốn mở miệng trêu chọc phái Thanh Thành thì âm thanh Lệnh Hồ đã chậm rãi truyền tới:

- Xin chur vị nghe ta một lời được không?

Tuy âm thanh Lệnh Hồ rất nhỏ, nhưng trong tai chúng tu lại vô cùng rõ ràng.

Độ Biên cười đắc ý, cho rằng Lệnh Hồ thật muốn mở miệng cầu phái Thanh Thành che chở. Nếu được như thế, phái Thanh Thành có thể danh chánh ngôn thuận đem Lệnh Hồ về Thanh Thành son rồi.

- Lệnh Hồ sư diệt có lời gì muốn nói sao? Cứ nói đi!

Độ Biên mở miệng nói, trong giọng nói còn ẩn chứa sự quan tâm vô cùng giả tạo.

Chữ Đạo Chân cùng với mấy tên tu sĩ Hợp Thể kỳ tuy lúc này nhìn rất bình thản, nhưng trong lòng lại có chút gấp gáp. Nếu như Lệnh Hồ thật sự thỉnh cầu phái Thanh Thành che chở, thì việc bọn họ đoạt lấy bảo vật sẽ khó hơn rất nhiều. Nhưng, nếu bọn hắn ngăn cản Lệnh Hồ nói chuyện thì chẳng phải bọn hắn không có dũng khí để một tên tiểu bối nói chuyện sao, lúc đó da mặt của họ cũng bị mất hết!

Cũng may câu đầu tiên của Lệnh Hồ liền làm bọn họ an tâm, nhưng câu kế tiếp lại làm cho họ tức giận gần chết.

Lệnh Hồ nói:

- Lệnh Hồ thân là đệ tử Hoa Nghiêm tông, cho dù có gặp chuyện khó khăn, cũng chỉ tự mình giải quyết. Nếu tự mình giải quyết không được thì mới nhờ tông môn giúp đỡ, tuyệt không đi nương tựa các môn phái khác.

Sắc mặt Độ Biên có chút khó coi. Còn các đệ tử phái Thanh Thành bên cạnh hắn rồi rít kêu lên, nói Lệnh Hồ không biết tốt xấu gì cả.

Lệnh Hồ không để ý đến bọn họ, tiếp tục nói:

- Điều mà ta muốn biết bây giờ là rốt cuộc người nào có hứng thú với đồ trên người Lệnh Hồ? Cảm thấy hứng thú, lại muốn cướp làm của riêng thì mời đứng bên trái. Cảm thấy hứng thú, nhưng chỉ muốn đứng đó xem kịch vui thì mới đứng ở giữa đi. À, đứng ở giữa thì không tiện lắm, đứng bên cạnh ta là được rồi.

Mấy câu này làm cho chúng tu ở đây cảm thấy mình như bị trêu chọc vậy, thiếu chút nữa là nổi giận cả lên.

Thấy ánh mắt mọi người nhìn mình vô cùng giận dữ, nhưng không có ai lên tiếng thì Lệnh Hồ lại nói tiếp:

- Nếu như không có ai lên tiếng, cũng đừng trách Lệnh Hồ quy cho tất cả mọi người đều muốn cướp đồ của Lệnh Hồ đó!

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười nói:

- Tiểu huynh đệ, người cũng biết là Hoa mẫu ta không có tâm tư gì với người đâu. Nhưng mà vẫn nên thanh minh một chút, Hoa mẫu chỉ muốn xem kịch vui thôi. Cho nên, ta đứng bên cạnh tiểu huynh đệ vậy.

Trương Bằng lão đạo vẫn không đổi sắc, nói:

- Bản đạo còn muốn giao dịch với Lệnh Hồ đạo hữu, tất nhiên là chỉ xem kịch vui thôi.

Nói xong, cũng chậm rãi đi về phía Lệnh Hồ.

Thấy Trương Bằng lão đạo đưa mắt nhìn, đám người Bạch Mi cũng không dám nghi ngờ gì, vội vàng sang đứng bên cạnh Trương Bằng lão đạo.

Thấy không còn ai nhúc nhích nữa, Lệnh Hồ mới chậm rãi đứng lên, nói:

- Nếu như lập trường các vị đã kiên định muốn cướp đồ của Lệnh Hồ như thế, vậy Lệnh Hồ có cướp đồ các vị lại cũng đúng, đúng không?

Mộ Dung Thiên Nhất không nhịn được, cười to nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, chẳng lẽ sư huynh sợ quá nên choáng váng cả đầu óc rồi? Bắt đầu nói mê sáng rồi sao?

Lệnh Hồ lạnh nhạt nói:

- Mộ Dung sư đệ là đại sư huynh Côn Luân kiếm tông, chắc tích lũy hùng hậu lắm. Túi trữ đồ trên người Mộ Dung sư đệ, Lệnh Hồ đành thu lấy, coi như là lễ ra mắt vậy.

Vừa nói xong, Lệnh Hồ khẽ đưa tay ra vẫy một cái. Ngay lập tức, Mộ Dung Thiên Nhất cảm giác có gì đó đang động đậy trong lòng ngực của mình, chỉ một khắc thôi, nhưng túi trữ vật đã tự bay đến trên tay Lệnh Hồ rồi.

Mộ Dung Thiên Nhất không hiểu gì cả, thậm chí hắn còn không cảm giác được có linh lực dao động. Túi trữ vật của hắn cứ như đã tự mọc cánh bay đến Lệnh Hồ vậy. Sắc mặt của hắn lúc này cực kỳ khó coi, có cảm giác mình đã bị Lệnh Hồ vũ nhục trước mặt nhiều người.

- Khốn kiếp! Sao người dám đùa bỡn ta như vậy?

Mộ Dung Thiên Nhất quát giận một tiếng. Nhưng phi kiếm từ trong miệng vừa phun ra còn chưa kịp tấn công, hắn liền cảm thấy ngực của mình nhói đau lên. Sau đó, dường như có một luồng sức mạnh vô cùng lớn lao đang đánh vào ngực hắn vậy, hắn hét lên một tiếng thất thanh rồi bị đánh bay ra xa.

Thấy việc này, chúng tu sĩ ở đây biến sắc không thôi. Các tu sĩ dưới Phân Thần kỳ không cảm nhận được gì cả, nhưng các tu sĩ Phân Thần kỳ lại cảm giác được khi nãy có một cỗ thần niệm cực kỳ mơ hồ đã dao động xung quanh Mộ Dung Thiên Nhất.

Còn Chữ Đạo Chân lại các tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ càng cảm giác được có một cỗ thần niệm cực kỳ mạnh mẽ đã đánh lên người Mộ Dung Thiên Nhất. Không có ai cảm giác được sự dao động của linh lực là vì Mộ Dung Thiên Nhất không bị thần thông pháp thuật gì đánh bay cả, mà là bị thần niệm thuần túy đánh ra ngoài.

Mộ Dung Thiên Nhất bay ra xa vài trăm thước, rồi vận dụng linh lực ổn định lại thân thể một cách vất vả. gương mặt vốn anh tuấn giờ phút này đã trắng như tờ giấy, cực kỳ hoảng sợ.

- Cường giả Hợp Thể kỳ!

Chữ Đạo Chân và các tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ kinh hãi nhìn nhau. Dựa vào sự mạnh mẽ của thần niệm ban nãy, bọn họ có thể khẳng định cỗ thần niệm đó là của tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Chữ Đạo Chân, Độ Biên, Lôi Thôi đạo sĩ, Tiêu Cự Thần cùng mấy cường giả Hợp Thể kỳ vội vàng phát ra thần niệm cường đại đánh về phía Lệnh Hồ để chứng minh suy đoán trong lòng.

Lệnh Hồ lạnh lùng cười một tiếng. Vốn thần niệm vẫn đang âm thầm bao quát cả phương viên ngàn dặm bỗng ngưng kết lại, dần dần lộ ra.

Chỉ thấy trong phương viên ngàn dặm xuất hiện một cỗ thần niệm mạnh mẽ làm rung động tâm linh chúng sanh, giống như là một cái vòng to lớn đang bao quát cả hư không vậy. Mỗi sinh linh trong phương viên này cảm giác được tâm linh của mình dường như đang bị một tòa núi lớn đè áp, linh hồn không tự chủ được mà run cả lên. Thậm chí, chúng còn có cảm giác mình phải quỳ xuống cúng bái, thần phục cỗ thần niệm này nữa.

Các thần niệm do Chữ Đạo chân cùng các tu sĩ Hợp Thể kỳ đánh tới Lệnh Hồ khi vào trong phương viên ngàn dặm đó bỗng nhiên trở nên nhỏ bé, yếu ớt vô cùng. Theo ý niệm của Lệnh Hồ, cả không gian mới hơi dao động một chút thôi nhưng các luồng thần niệm đó đã bị đánh tan tác, không còn chút nào cả.

Thấy cảnh này, chúng tu hoàn toàn biến sắc. Cho dù Hoa Thiên Kiếm Vũ, Trương Bằng lão đạo đã có dự đoán được Lệnh Hồ có chỗ dựa từ trước, nhưng khi thấy như vậy vẫn vô cùng kinh hãi.

Sợ rằng chỉ có tu sĩ đạt đến cấp độ Độ Kiếp kỳ mới có thần niệm kinh khủng đến như vậy đi?

Mỗi người ở đây đều lộ ra thần sắc kinh hãi cùng không dám tin. Bọn họ không thể nào ngờ rằng một tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông lại có thực lực cường đại đến như vậy!

- Để túi trữ vật trên người các người lại, người có thể đi!

Âm thanh Lệnh Hồ vẫn nhẹ nhàng như ban đầu. Nhưng giờ phút này, chúng tu lại cảm giác được âm thanh đó có ẩn chứa uy nghiêm cùng lực lượng không thể kháng cự.

Bốn người Hợp Thể hậu kỳ Chữ Đạo Chân biến sắc không thôi, bọn họ cũng có chút hối hận trong lòng rồi. Nhưng nếu bây giờ giao túi trữ vật ra thì còn có thể diện gì nữa?

- Liều mạng!

Tâm linh của bốn người lúc này dường như tương thông với nhau vậy, chỉ nhìn qua ánh mắt của đối phương thôi nhưng đã hiểu được ẩn ý trong đó.

Bọn họ còn có dũng khí phản kháng là vì sâu trong tiềm thức vẫn cho rằng Lệnh Hồ chỉ là một tiểu bối Hoa Nghiêm tông, cho dù thực lực có cường đại hơn nữa thì cũng không thể hơn bọn họ được.

Bốn người tung hết thực lực của mình ra, không dám giữ lại chút nào. Bản mạng pháp bảo rồi rít từ trong miệng bay ra, phát ra ánh sáng rực rỡ vô cùng.

- Cừ Cung Tru Tiên kiếm trận!

Cừ Cung Kiếm Chiếu vừa ra, Chữ Đạo Chân lập tức quát lớn. Tám mươi một thanh phi kiếm đồng loạt bay ra, kiếm khí tỏa ra tung hoành khắp nơi, phát ra âm thanh "oong oong" vô cùng chói tai!

- Thất Sát Trấn Hồn đỉnh! Khởi!

Bảo đỉnh ba chân trên đầu Độ Biên liên tục xoay tròn. Sau khi đánh ra mấy đạo pháp quyết, Độ Biên liền đưa tay chỉ về Lệnh Hồ! Thất Sát Trấn Hồn đỉnh lập tức biến thành đại đỉnh nặng hơn mười vạn cân đánh tới Lệnh Hồ.

Lôi Thôi đạo sĩ cũng đưa hồ lô lên, bên trong hồ lô phun ra một ngọn lửa có màu bạc trắng. Ngọn lửa này lập tức hóa thành một con hỏa xà màu bạc đánh tới Lệnh Hồ.

Cự kiếm dưới chân Tiêu Cự Thần giờ phút này cũng hóa thành một thanh kiếm khổng lồ sắc bén dài đến hai mươi trượng, chiều rộng tám thước, cùng với pháp bảo của ba người kia đánh tới Lệnh Hồ.

Bốn tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ đã lấy bản mạng pháp bảo ra dùng hết rồi. Uy năng chiêu này của bốn người sợ rằng có thể đánh cả ngọn Ma Nha phong này nát bấy.

Tuy Lệnh Hồ vẫn rất bình tĩnh, nhưng Hoa Thiên Kiếm Vũ, Trương Bằng lão đạo cùng với mấy tu sĩ ở bên cạnh hắn lại biến sắc không thôi. Không cần ai nói cả, cả bọn vội vàng lấy pháp bảo của mình ra, tránh xa khỏi Lệnh Hồ.

Nhìn thấy phi kiếm, đại đỉnh, hỏa xà, đạo kiếm ầm ầm bay tới, vốn Lệnh Hồ muốn dùng thần thông thần niệm trực tiếp đánh vào linh hồn của bốn người, qua đó làm tan rã công kích của họ. Nhưng trong lòng hơi động một chút, hắn đã thay đổi chủ ý rồi.

Linh khí cổ bảo Thanh Thận Hồ vốn đang ở trong thức hải, bỗng nhiên được triệu bay ra ngoài.

Trong ánh sáng rực rỡ, Thanh Thận Hồ bỗng hóa thành một hồ lớn màu xanh vô cùng khổng lồ, giống như ngọn núi vậy. Sau đó mạnh mẽ ngăn chặn các pháp bảo đang đánh tới.

Bề ngoài của Thanh Thận Hồ sau đợt công kích này vẫn không bị hao tổn chút nào, chỉ có tầng linh quang màu xanh bên ngoài hơi dao động một chút. Hiên nhiên đôn hợp lực công kích vừa rồi của bốn người Chữ Đạo Chân còn không thể công phá được linh quang hộ thân của Thanh Thận Hồ.

Phi kiếm của Chữ Đạo Chân không thể công kích tới được, lập tức bị phản chấn bay ra khắp nơi, Cừ Cung Tru Tiên kiếm trận cũng vì thế mà mất đi. Còn Thất Sát Trấn Hồn đỉnh của Độ Biên cũng bị linh quang của Thanh Thận Hồ đánh bay lại, quay trở về trên đỉnh đầu Độ Biên, xoay tròn không thôi.

Hỏa xà của Lôi Thôi đạo sĩ sau khi đụng vào Thanh Thận Hồ lập tức hóa thành một làn khói màu bạc trắng, tiêu tán mất tích.

Chỉ có cự kiếm của Tiêu Cự Thần một kiếm chém tới liền đánh Thanh Thận Hồ phải hăm sâu vào trong đất đến ba thước, nhưng vẫn không thể phá tan được linh quang hộ thân chung quanh.

Lệnh Hồ liền đưa tay bấm pháp quyết. Thanh Thận Hồ theo đó xoay tròn rồi bay lên không trung, bỗng nhiên có một luồng ánh sáng màu xanh từ bên

trong Thanh Thận Hồ tỏa ra, chỉ trong phút chốc đã bao phủ cả phương viên hơn ngàn trượng.

Bốn người Chử Đạo Chân đang định ra chiêu công kích lần thứ hai, nhưng nhìn thấy ánh sáng màu xanh xẹt qua người thì hoảng sợ cả lên. Cũng may, dường như ánh sáng màu xanh đó không có lực sát thương, bọn họ cảm thấy không có sự khác thường nào cả.

Tối khuya còn một chương./.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Uy Năng

Bỗng ngay lúc này, bọn họ cảm giác được cả thiên địa trở nên u ám đi, cả đường chân trời cũng đỏ rực. Từ xa xa dường như còn có tiếng sấm sét truyền đến, ngoài ra, họ mơ hồ còn ngửi được một mùi khen khét, cảm giác nóng bức cũng trở dậy trong lòng.

- Chuyện gì vậy?

Chúng tu kinh ngạc trong lòng, bỗng dưng phát hiện được cả thiên địa đã thay đổi hoàn toàn. Bầu trời lúc này đã giăng đầy sấm sét, giống như thiên hỏa đang cuộn cuộn ập tới vậy. Còn mặt đất dưới chân lại biến thành dung nham đang chảy, cả thiên địa lúc này đã trở thành một vùng không gian vô cùng nóng cháy.

- A!

Các đệ tử Côn Luân kiểm tông, phái Thanh Thành cùng các tán tu khác cả kinh. Cũng không biết vì sao trên người lại nổi lửa nữa, vội vàng dập lửa trên người.

Chử Đạo Chân lạnh lùng nói:

- Ảo giác, nhất định là ảo giác! Mọi người cố thủ tâm thần, chỉ cần thủ vững ý chí là có thể phá tan ảo giác. Tất cả là giả mà thôi, chỉ cần chúng ta không tin thì không gì có thể làm thương tổn chúng ta!

Vừa đúng lúc này, có một đạo sấm sét đánh tới Chử Đạo Chân. Vốn Chử Đạo Chân muốn né tránh đi, nhưng nghĩ lại đây là ảo giác nên ổn định tâm thần lại, lớn tiếng nói:

- Các ngươi nhìn đây, ta không trốn. Xem thử thiên lôi có thể làm được gì ta không?

Vừa dứt lời, thiên lôi đã theo thế đánh xuống. Chỉ nghe một tiếng nổ "ầm" vang lên, hơn mười đạo sấm sét chạy tán loạn, khói bốc lên. Còn y phục cả người Chử Đạo Chân đã bị rách tan, sắc mặt xám đen, đầu tóc cũng rối tung cả lên, trên người còn có khói bốc ra nữa.

- Aaaaaaaaaaaaaa!

Chử Đạo Chân gầm thét một cách đau đớn, miệng phun ra một ngụm khói. Cả người hắn giờ đây vô cùng đau đớn, nhe răng trợn mắt không ngừng.

- Đây là chuyện gì vậy? Không phải là ảo giác ư?

Chử Đạo Chân vô cùng kinh hãi. Nếu như không phải ngay lúc thiên lôi đánh xuống, bỗng nhiên hắn có cảm giác không ổn nên đã kịp thời vận chuyển linh lực tạo thành một màn linh quang hộ thân ngăn cản lại, thì sợ rằng giờ đây đã thành một cục than đen rồi!

Thiên lôi vẫn tiếp tục đánh xuống, nhưng giờ đây không còn người nào dám làm như Chử Đạo Chân để xem thử thật hay ảo giác nữa. Người nào người nấy đều rớt rít dùng pháp bảo của mình để kháng cự lại, hoặc tránh né qua một bên.

Cũng may đây chỉ là một thiên lôi bình thường, chứ không phải là kiếp lôi. Nếu không, chỉ sợ không có ai ở đây có thể chống cự được rồi, chỉ cần một lần đánh xuống thôi là hồn phi phách tán ngay.

Đám người Hoa Thiên Kiếm Vũ, Trương Bằng lão đạo cùng đám tu sĩ Bạch Mi giờ phút này cũng bị vây quanh trong ảo cảnh Thiên Lôi Địa Hỏa do Huyền Thần thuật của Thanh Thận Hồ phát ra. Bởi vì Huyền Thần thuật của Thanh Thận Hồ không thể nào phân biệt được công kích của mình, từ chủ nhân của pháp bảo ra, những nơi ánh sáng màu xanh lướt qua thì đó đều thuộc phạm vi công kích của Huyền Thần thuật cả. Tất cả sinh linh trong phạm vi đó đều bị ảnh hưởng của Huyền Thần thuật.

Cũng may trước đó họ đã chọn lập trường. Tuy nói Huyền Thần thuật không phân biệt ai cả, nhưng Lệnh Hồ cũng không muốn họ bị thương. Cho nên, thần niệm của hắn đã dần tỏa ra bao bọc họ lại rồi đưa tới gần bên, giúp cho họ thoát ra khỏi công kích của Huyền Thần thuật.

Phạm vi ngàn thước chung quanh Thanh Thận Hồ giờ phút này như một không gian riêng biệt vậy. Áo cảnh Thiên Lô Địa Hỏa giờ phút này như một địa ngục ở nhân gian, chỉ có phương viên mười thước quanh Lệnh Hồ còn giữ được sự yên ổn.

Sau khi Hoa Thiên Kiếm Vũ cùng đám người Trương Bằng lão đạo tiến vào phạm vi mười thước quanh Lệnh Hồ, áo cảnh Thiên Lô Địa Hỏa liền bị ngăn cách ngay, nhưng bọn hắn vẫn thấy tình cảnh ở bên ngoài mười thước đó.

Mọi chuyện xảy ra đều giống như thế giới chân thật vậy, và nó đang diễn ra trước mắt bọn họ.

Nhìn thấy pháp bảo Thanh Thận Hồ huyền phù trên đỉnh đầu Lệnh Hồ, Hoa Thiên Kiếm Vũ cùng Trương Bằng lão đạo kinh hãi vô cùng. Uy năng của pháp bảo này cũng quá biến thái đi, lại có thể tạo ra ảo cảnh được, mà ảo cảnh này còn có năng lực công kích thực tế nữa.

Đây là hư ảo, nhưng lại chân thật vô cùng.

Lệnh Hồ nhìn các tu sĩ đang tránh né hoặc dùng pháp bảo ngăn kháng lại ảo cảnh Thiên Lô Địa Hỏa một cách lạnh nhạt, trong lòng cũng có sự hiểu rõ hơn về uy năng ảo cảnh Thiên Lô Địa Hỏa.

Lần này sử dụng Thanh Thận Hồ, Lệnh Hồ chỉ mở ra uy năng của ảo cảnh Thiên Lô Địa Hỏa trong thất tình Huyền Thần ảnh thôi, nếu đồng thời mở ra những thần thông khác trong lục dục Huyền Thần thuật, thì sợ rằng không có ai trong số các tu sĩ này chịu đựng được lâu, có khi đến giờ này đã có người bị thương hoặc ngã xuống rồi.

Có thể nói Lệnh Hồ rất hài lòng với pháp bảo Thanh Thận Hồ, nhưng mà hắn cũng cảm thấy nó hơi yếu. Nói như thế nào đây? Bởi vì pháp bảo Thanh Thận Hồ là một loại pháp bảo nhằm công kích vào linh hồn, mà thần niệm của Lệnh Hồ còn có những thần thông công kích linh hồn mạnh hơn nhiều. Có thể nói như thế này: thần niệm của Lệnh Hồ là một pháp bảo, mà pháp bảo này còn mạnh hơn Thanh Thận Hồ rất nhiều.

Sự khác biệt của hai cái này chính là: một khi Lệnh Hồ sử dụng thần thông do thần niệm phát ra, hắn sẽ bị hao tổn chút thần niệm; mà khi hắn sử dụng Thanh Thận Hồ thì sẽ không tổn thần niệm, chỉ hao tổn một chút linh thạch thượng phẩm mà thôi.

Sau khi đã hiểu rõ một chút về uy năng của Thanh Thận Hồ, tâm niệm khẽ động, Lệnh Hồ đã giải trừ đi Thiên Lô Địa Cảnh trong thất tình Huyền Thần cảnh.

Chờ Lệnh Hồ thu Thanh Thận Hồ lại vào trong thức hải, cảnh tượng ở đây đã được khôi phục lại về thế giới thật.

Tuy Huyền Thần cảnh đã bị giải trừ, nhưng các tu sĩ ở bên trong ảo cảnh vẫn bị thương thật, vẫn chật vật. Còn về phần Chử Đạo Chân, tuy không còn bộ dáng bị cháy xém cả người do thiên lôi đánh trúng như trong Huyền Thần cảnh nữa, nhưng về mặt vẫn tái nhợt, đầu tóc tán loạn cả lên.

Lệnh Hồ nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của các tu sĩ, lạnh nhạt nói:

- Các vị, ta nghĩ hiện tại ta không cần nói nhiều thì mọi người cũng biết nên làm như thế nào rồi chứ?

Độ Biên liền ôm quyền nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu, lần này là do chúng ta không phải. Có thể nhìn mặt mũi phái Thanh Thành cũng là một trong mười đại môn phái tu tiên như Hoa Nghiêm tông mà bỏ qua cho lần này không?

Lệnh Hồ thần nhiên nói:

- Lúc trước Lệnh Hồ đã hỏi chư vị có phải có hứng thú đồ trên người Lệnh Hồ, âm mưu chiếm làm của riêng không, chư vị đã không do dự lựa chọn rồi, lúc đó có nhìn mặt mũi của Hoa Nghiêm tông là một trong mười đại môn phái tu tiên hay không? Muốn giao ra túi trữ vật, hay muốn lần nữa vào Thiên Lô Địa Hỏa cảnh?

Lôi Thôi đạo sĩ cùng Tiêu Cự Thần cảm nhận được trong thiên địa vẫn còn ẩn chứa thần niệm mạnh mẽ, lòng cũng biết không thể chạy trốn bình an khỏi tay Lệnh Hồ được. Bọn họ dứt khoát lấy túi trữ vật ra ném cho Lệnh Hồ, sau đó không nói lời nào đã điều khiển pháp bảo rời đi.

Thấy hai đại sư Hạp Thệ hậu kỳ đã làm vậy, những tu sĩ khác còn lựa chọn nào sao? Bọn họ rồi rít lấy túi trữ vật từ trong lòng ngực ra ném cho Lệnh Hồ, sau đó nhanh chóng điều khiển pháp bảo rời đi như hai người trước.

Chử Đạo Chân cùng Độ Biên nhìn nhau, thần tình không ổn chút nào. Nhưng nhìn thấy bộ dáng cười mà như không cười của Lệnh Hồ, cả hai chỉ có thể cùng nhau giao ra túi trữ vật rồi nhanh chóng mang theo đệ tử môn hạ của mình rời đi.

Nhìn thấy mười mấy túi trữ vật được thần niệm điều khiển di động trước mặt của mình, Lệnh Hồ mừng rỡ vô cùng.

Bỗng nhiên Hoa Thiên Kiếm Vũ thờ dài, lắc đầu, bộ dáng đáng tiếc cho Lệnh Hồ.

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Lệnh Hồ nhìn Hoa Thiên Kiếm Vũ, hẳn biết trong lời nói Hoa Thiên Kiếm Vũ còn ẩn ý gì khác.

Hoa Thiên Kiếm Vũ nhìn Lệnh Hồ, nói:

- Thực lực Lệnh Hồ đạo hữu quả thật làm người khác khâm phục. Bốn người Côn Luân Chử Đạo Chân, Thanh Thành Độ Biên, Lôi Thôi đạo sĩ cùng Tiêu Cự Thần đều không thể không cúi đầu trước Lệnh Hồ đạo hữu, rồi phải giao ra túi trữ vật. Chỉ tiếc...

Hoa Thiên Kiếm Vũ liên tục lắc đầu cảm thán.

Lệnh Hồ nói:

- Tiền bối có lời gì thì xin nói thẳng.

Hoa Thiên Kiếm Vũ chấp tay nói:

- Không dám nhận tiền bối. Nếu Lệnh Hồ đạo hữu coi trọng Hoa mỗ, xin mời gọi Hoa mỗ một tiếng đạo hữu là đủ rồi! Hoa Thiên đạo hữu!

Lệnh Hồ vốn là người tự do, nghe thấy câu này thì không khỏi chấp tay lại nói:

- Hoa Thiên đạo hữu!

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười ha ha, vô cùng vui vẻ:

- Lệnh Hồ đạo hữu thật là người thông khoái. Hôm nay được biết Lệnh Hồ đạo hữu, lại thấy được thần uy của đạo hữu, chuyến đi này quả nhiên không tệ.

Lệnh Hồ nhàn nhạt cười.

Hắn có thể cảm giác được Hoa Thiên Kiếm Vũ rất vui vẻ. Nhưng nếu không phải mình có thực lực làm người ta kính sợ, để cho người ta nhìn mình với cặp mắt khác xưa thì sợ rằng có gặp mặt, họ cũng quên nhanh thôi.

Trương Bằng đạo hữu bên cạnh hừ lạnh một cái:

- Nói dài một hồi vẫn chưa nói điều cần nói. Bốn người Chử Đạo Chân khi nãy họp lại khi để Lệnh Hồ đạo hữu, Lệnh Hồ đạo hữu có đoạt túi trữ vật của chúng cũng là điều tất nhiên, vì sao người lại nói không tốt?

Lệnh Hồ nghe đến đây khẽ suy nghĩ, đột nhiên cả người run lên. Hắn đã hiểu ẩn ý của Hoa Thiên Kiếm Vũ rồi.

Quả nhiên, Hoa Thiên Kiếm Vũ đã mở miệng nói:

- Lệnh hồ đạo hữu, người có biết trên người của ta có mấy túi trữ vật?

Lệnh Hồ vô cùng buồn bực nhìn Hoa Thiên Kiếm Vũ.

Hoa Thiên Kiếm Vũ nói:

- Túi trữ vật quả rất trân quý, nhưng cũng không phải là vật quá trân quý. Các tu sĩ cấp thấp thông thường chỉ có một cái để bỏ những vật tầm thường, nhưng một khi tu vi tăng lên, lấy được nhiều vật phẩm tu luyện, tỷ như: công pháp, linh thạch, tài liệu luyện đan luyện khí...nhiều đồ như vậy thì một cái túi trữ vật không thể chứa hết đâu. Cho nên, họ sẽ cần cái thứ hai, thứ ba để tồn trữ. Giống như các tu sĩ Hợp Thể kỳ chúng ta, trong người có đến ba, bốn túi trữ vật. Nếu là tu sĩ luyện đan, ngoài túi trữ vật ra, họ còn có các túi linh thảo đặc biệt để đựng các dược liệu nữa.

Lệnh Hồ thở dài nói:

- Cho nên, mặc dù ta đã bắt bọn hắn giao ra túi trữ vật, nhưng lại không nói bọn họ để lại toàn bộ. Chắc những túi trữ vật này không phải là túi trọng yếu nhất của bọn hắn phải không?

Hoa Thiên Kiếm Vũ vỗ tay cười nói:

- Đúng là như thế!

Lệnh Hồ lẩm bẩm:

- Khó trách bọn hắn ném ra túi trữ vật xong thì lập tức xoay người rời đi. Ta còn tưởng bọn họ đã mất hết thể diện nên mới không nói lời nào, nhưng thì ra là vì nguyên nhân này.

Nghĩ đến đây, Lệnh Hồ càng bực mình tên Mộ Dung Thiên Nhất hơn. Vì sao người này chỉ có một cái túi trữ vật chứ? Nếu trên người hắn có hai cái, mình tuyệt đối không cho rằng mỗi người chỉ có một túi trữ vật đâu.

Ngoác tay đem hai mươi bảy túi trữ vật thu lại trong tay. Tuy nói không thể bắt bốn tên tu sĩ Hợp Thể kỳ kia giao ra những đồ quý trọng nhất, nhưng thu hoạch lần này đã vô cùng phong phú rồi.

Trương Bằng lão đạo nhìn Lệnh Hồ, trên mặt vẫn duy trì sự kính ý với cường giả, chấp tay nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu, không biết giao dịch lúc trước của chúng ta còn được tính không?

Sống hơn ba ngàn tuổi, Trương Bằng lão đạo đã sớm thành tinh rồi. Tuy tuổi tác đã lớn, nhưng đôi mắt lại sáng vô cùng, người này đã sớm nhìn ra Lệnh Hồ là người sống rất có nguyên tắc, luôn luôn thủ tín.

Chỉ cần trong lòng người không có ý đồ bất lương với hắn, cũng đừng sợ hắn sẽ bày ra bộ dáng ý mạnh hiếp yếu với người. Cho nên, Trương Bằng lão đạo không hề lo lắng bảo vật của mình sẽ bị đoạt lấy.

Quả nhiên, tuy Lệnh Hồ có thực lực đoạt lấy bảo vật của Trương Bằng lão đạo, nhưng hắn không làm như vậy. Hắn theo ước định lúc này, lấy ra quả Yêu Đan trung kỳ còn lại đổi lấy ba cuốn Đại Lăng Già kinh của Thiên tông Phật môn, toàn bộ cuốn Đại Bi kinh, mười chín cuốn Thái Thượng đạo pháp của Đạo gia, cùng tâm đắc lĩnh ngộ luyện đan Ngũ Hành của Trương Bằng lão đạo mấy ngàn năm qua.

Hai bên đều rất vui vẻ. Trương Bằng lão đạo biết thực lực Lệnh Hồ, nên lúc giao dịch cũng không dám động tay chân gì cả, tiến hành giao dịch thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Ước Đoán

Cùng lúc đó, Chử Đạo Chân cùng với các tu sĩ Côn Luân kiếm tông đang điều khiển thuyền năm màu nhanh chóng bay đi như thể đằng sau có chó dữ đuổi theo vậy. Về mặt của ai nấy đều ngưng trọng, bên trong còn ẩn cả sự sợ hãi cùng hận ý, tất nhiên là có cả sự nghi ngờ nữa.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên Nhất tái nhợt, ánh mắt hoảng loạn. Người này vẫn chưa hồi phục lại sau khi thấy Lệnh Hồ thể hiện một lực lượng cường đại đến thế.

Hắn không nhịn được lắc đầu, lẩm bẩm tự nói:

- Không thể nào, đây không phải là sự thật. Làm sao hắn có được lực lượng mạnh đến như vậy được?

Bản thân các đệ tử Côn Luân kiếm tông giờ phút này cũng mất sạch cái khí chất hiên ngang, phong thần tuấn vũ trước giờ luôn thể hiện. Y phục của người nào người nấy đều bị tổn hại, đầu tóc rối tung, vẻ mặt mê man kinh hoàng.

Những điều đáng sợ gặp phải trong Thiên Lôi Địa Hỏa cảnh vẫn làm cho bọn họ kinh hồn bất định, thật lâu vẫn không thể trấn tĩnh lại.

Cho đến khi thuyền năm màu thoát ra khỏi phạm vi ngàn dặm đầy thần niệm của Lệnh Hồ, các đệ tử Côn Luân kiếm tông mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, có cảm giác trong lòng đã buông được một tảng đá lớn.

- Chử sư thúc! Đệ tử đến giờ vẫn không tin được một tên tiểu bối Hoa Nghiêm tông lại có được thực lực kinh người như thế? Không biết sư thúc có nhận xét gì về việc này không?

Nghe thấy câu hỏi này của tên đệ tử, vẻ mặt vốn âm trầm của Chử Đạo Chân cũng hơi động một chút, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Cách thuyền năm màu phi hành Côn Luân kiếm tông là thuyền của đám đệ tử phái Thanh Thành được Độ Biên dẫn đầu, trước đó một chút nữa là Lôi Thôi đạo sĩ và Tiểu Cự Thần, còn có vài tán tu nữa.

Ngay lúc này, âm thanh Độ Biên chậm rãi truyền tới:

- Chư vị, từ đây đi về phía Mạc Trát sơn khoảng hơn nghìn dặm có một quốc gia tên là Lang Diệp, hay là chúng ta đến đó hội tụ đi? Bản thân ta có một chút suy nghĩ về việc vừa rồi, muốn bàn với các vị một chút. Không biết ý của các vị thế nào?

Chử Đạo Chân trầm giọng nói:

- Chử mỗ cũng có chút suy nghĩ về việc khi này, cùng đi đi!

Lôi Thôi đạo sĩ và Tiêu Cự Thần liếc nhau một cái, chậm rãi gật đầu.

Ngay sau đó, chúng tu liền theo phương hướng Độ Biên dẫn đi, cùng nhau đi tới Lang Diệp quốc.

Lang Diệp quốc là một quốc gia nhỏ của người phàm tục, Tiên Nhai thị ở đây rất thô sơ, còn khách điểm dành cho người tu chân cũng chỉ có hai, ba cái mà thôi.

Sau khi bao hết một khách điểm, rồi đuổi hết mọi người ra. Chúng tu mới ngồi lại với nhau, cùng nhau thảo luận về việc vừa xảy ra.

- Chư vị đạo hữu, các vị tin tưởng một tiểu bối đã chín lần kết Anh thất bại, có thể trong một thời gian ngắn mười năm mà tu vi tăng tới Độ Kiếp kỳ sao?

Độ Biên là người lên tiếng đầu tiên, trực tiếp nói ra nghi vấn trong lòng chúng tu.

Đáp án hiển nhiên là không thể nào. Cho dù là siêu cấp thiên tài, cũng phải tu luyện đến năm trăm năm mới có thể tu thành Độ Kiếp kỳ, huống chi thời gian tu tiên của Lệnh Hồ tính đến nay cũng mới hơn trăm năm mà thôi.

- Nhưng mà thực lực hắn thể hiện khi nãy rõ ràng rất cường đại...

Một tán tu Phân Thần kỳ hơi chần chờ một chút rồi nói lên.

- Hơn nữa, dựa vào thần niệm hóa hình dày đặc trong ngàn dặm lúc đó, chỉ sợ...cho dù là một tiền bối Độ Kiếp kỳ cũng không thể nào làm được.

Chữ Đạo Chân chậm rãi nói:

- Vấn đề chính là chỗ đó. Chúng ta chỉ thấy thần niệm mạnh mẽ trong phạm vi ngàn dặm, cùng với việc tiểu bối Lệnh Hồ dùng thần niệm để lấy đi túi trữ vật của đệ tử Mộ Dung Thiên Nhất tệt tông, nhưng có ai dám xác định cỗ thần niệm cường đại đó là của thằng ranh Lệnh Hồ đó?

Chữ Đạo Chân nói một câu là tiểu bối, nói hai câu là thằng ranh. Rõ ràng hắn cũng cho rằng Lệnh Hồ tuyệt đối không phải là chủ nhân của cỗ thần niệm khi nãy, cũng không phải là tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh phong!

Lúc này, Lôi Thôi đạo sĩ cũng chậm rãi nói:

- Không biết chư vị có để ý điều này không: ngay khi tiểu tử Lệnh Hồ tế pháp bảo kia lên, liền đem tất cả bọn ta bị vây trong ảo cảnh tràn đầy thiên lôi cùng địa hỏa. Cho ta hỏi, có ai trong các vị biết được lai lịch pháp bảo đó?

Chúng tu nghe vậy trầm tư, đa số không hề có ấn tượng gì với pháp bảo đó.

Chỉ có Tiêu Cự Thần hiện lên tia ánh mắt khác lạ.

Chữ Đạo Chân trầm ngâm nói:

- Dựa vào uy năng bày ra, pháp bảo đó tuyệt đối là linh khí thượng phẩm. Trong những pháp bảo hình dạng hồ lô nổi danh Tu Tiên giới cũng có mấy cái, nhưng hình như không có cái nào giống vậy cả...

Độ Biên nhìn Lôi Thôi đạo sĩ, nói:

- Hắn Trương chân nhân biết được lai lịch của pháp bảo đó, mới nói thẳng đi.

Thanh kiếm tam xích phong

Sát địch bất lưu hành

Phi tiên tuyệt đại địa

Vân Phong vô nhân thắng

Lôi Thôi đạo sĩ sau khi đọc xong bài thơ này, trong mắt hiện lên vẻ kính sợ. Mà chúng tu ở đây cũng biến sắc không thôi.

Lôi Thôi đạo sĩ tiếp tục nói:

- Ta nghĩ chư vị hẳn biết câu thơ này nói về ai chứ?

Chữ Đạo Chân nói:

- Vị tiền bối này có quan hệ như thế nào với pháp bảo hồ lô kia?

Lôi Thôi đạo sĩ trang nghiêm nói:

- Nếu không phải lão đạo ngày nào cũng nghe các trưởng bối luận đạo, vô ý nghe được bọn hán nói tới lai lịch pháp bảo này thì sợ rằng cũng không dám xác định.

- Trong các tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh phong, Thanh Vân Phong tiền bối là một nhân tài kiệt xuất. Mọi người chỉ biết Thanh Vân Phong tiền bối một người một kiếm tung hoành cả Tu Tiên giới, không người nào có thể thắng được. Nhưng không mấy ai biết Thanh Vân Phong tiền bối còn có một pháp bảo tên là Thanh Thận Hồ, cũng có một bài thơ nói về pháp bảo này: "Ban lan nhị xích thanh; mông lông huyền tiên chân; hồ thượng đăng vân hải; thiên thượng lạc thiên thanh". Nghe nói hồ lô này là linh khí cổ bảo, còn thần thông khi này chính là Huyền Thần thuật!

Chữ Đạo Chân thất sắc nói:

- Có lời đồn đãi Thanh Vân Phong tiền bối đã từng đến Đan Tiên biệt phủ ở Tiên Nhai thị Quỳnh quốc. Lúc đó có rất nhiều tu sĩ đã thấy một người rom bằng màu trước khách điểm, mọi người đều tránh lui ra xa, không dám phạm đến. Ai cũng đoán được Vân Phong tiền bối đến là vì thanh cự kiếm của Lệnh Hồ, nhưng sau đó cự kiếm vẫn ở trên lưng Lệnh Hồ, mọi người mới biết cự kiếm cấm linh không bị Thanh Vân Phong tiền bối lấy đi. Chẳng lẽ Thanh Vân Phong tiền bối không những không lấy cự kiếm đi mà còn đem Thanh Thận Hồ tặng cho Lệnh Hồ?

Lôi Thôi đạo sĩ gật đầu nói:

- Chắc là như thế rồi. Dựa vào hình dáng cùng thần thông của pháp bảo khi này, chắc hẳn là Thanh Thận Hồ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Độ Biên trầm ngâm nói:

- Xem ra quan hệ người này cùng với Thanh Vân Phong tiền bối không cạn, chẳng lẽ khi này là do Thanh Vân Phong tiền bối âm thầm giúp đỡ Lệnh Hồ?

Tiêu Cự Thần lắc đầu nói:

- Chắc chắn không phải. Lấy tính tình của Thanh Vân Phong tiền bối, nếu như người muốn giúp Lệnh Hồ thì chỉ biết dứt khoát rút kiếm ra, một kiếm giết sạch bọn ta!

Nghĩ đến danh tiếng lưu truyền của Thanh Vân Phong, chúng tu ở đây ai nấy đều sợ hãi cả.

Lôi Thôi đạo sĩ nói:

- Nếu lão phu đoán không sai, người khi này dùng Lệnh Hồ đánh lui bọn ta chính là vị tiền bối thần bí tặng cho hán thanh cự kiếm cấm linh. Thanh Vân Phong tiền bối tặng cho Lệnh Hồ linh khí cổ bảo Thanh Thận Hồ hiển nhiên là nhìn mặt mũi của vị tiền bối thần bí đó.

Tiêu Cự Thần chậm rãi nói:

- Bối cảnh của Lệnh Hồ này không đơn giản. Lần này chúng ta muốn cướp lấy bảo vật của hán là sai lầm rồi, hi vọng vị tiền bối thần bí kia cùng Thanh Vân Phong tiền bối không so đo với chúng ta.

Lôi Thôi đạo sĩ cười nói:

- Theo lão đạo ta đoán thì vị tiền bối thần bí kia chỉ dạy dỗ chúng ta thôi, không so đo gì với chúng ta nữa đâu. Nếu không sao chúng ta chỉ giao ra một cái túi trữ vật là được rồi?

Nghe thấy lời này, chúng tu cũng an lòng hơn một chút.

- Chỉ là, nếu như bối cảnh của Lệnh Hồ này kinh người như vậy, lần sau không thể nào trêu chọc hán được, càng không thể là địch.

Lôi Thôi đạo sĩ tổng kết một câu cuối.

Chữ Đạo Chân cùng các tu sĩ Hợp Thế kỳ khác cũng không dám có tâm tư khác, gật đầu đồng ý. Tuy lần này chúng tu không thể đoạt bảo được, nhưng không ai dám có ý niệm trả thù cả.

Dù sao Tu Tiên giới là nơi mạnh còn yếu mất, nếu như đã biết đối phương là người không dễ chọc mà còn không biết tốt xấu âm mưu trả thù, thì đây chỉ là việc tự mang họa vào thân tìm đường chết mà thôi.

Sau khi thảo luận xong, chúng tu cũng không có ý ở lại lâu, người nào người nấy đều chấp tay chào đi.

Còn Côn Luân kiếm tông cùng phái Thanh Thành thì thế nào? Khi Chữ Đạo Chân cùng Độ Biên trở về tông môn liền nói với các đệ tử tông môn không được phép trêu chọc Lệnh Hồ của Hoa Nghiêm tông, nếu như có cơ hội thì phải kết giao ngay!

Lệnh Hồ cũng không biết việc mình hiển lộ thực lực mạnh mẽ như vậy lại làm cho chúng tu lầm tưởng sau lưng Lệnh Hồ có một vị tiền bối thần bí âm thầm trợ giúp, chứ không phải là thực lực bản thân Lệnh Hồ. Ngay cả Trương Bằng lão đạo cùng Hoa Thiên Kiếm Vũ sau khi biết tin đồn cũng có chút nghi ngờ, không dám xác định thực lực lúc đó có phải là thực lực Lệnh Hồ thật sự hay không.

Dù sao, việc một tu sĩ tu luyện chưa đến trăm năm mà có thực lực Độ Kiếp kỳ cũng quá kinh người đi, đây là chuyện không thể nào.

Nếu như có cao nhân thần bí nào đó âm thầm giúp đỡ thì còn có chút tin tưởng.

Ở Tu Tiên giới có một loại thần thông tên là đoạt xá. Hầu như các tu sĩ từ Nguyên Anh kỳ trở lên đều biết loại thần thông này. Đây đúng là một loại thần thông thiệt người lợi mình, nếu như thân thể người tu tiên bị hủy, nhưng Nguyên Anh kỳ may mắn chạy thoát đều có thể thi triển loại thần thông này, tiến hành đoạt lấy thân thể của người khác. Ngoài ra còn có một thần thông khác nữa tên là phụ thân, đây cũng là một loại thần thông nhập vào thân nhưng không phải là đoạt xá, cũng không xâm hại đến linh hồn của người bị phụ thân, chẳng qua mượn tạm một chút thôi.

Đám người Chữ Đạo Chân cho rằng khi đó Lệnh Hồ bị một cao nhân thần bí phụ thân, cho nên mới có thần niệm mạnh đến Độ Kiếp kỳ như thế, mặc dù lúc đó Lệnh Hồ chỉ có tu vi Kết Đan viên mãn.

Bình thường tu sĩ mượn thân thể phụ thân người khác chỉ có thể phóng ra được bảy thành thực lực bản tôn, mà Lệnh Hồ lúc ấy lại có thể phát ra thần niệm mạnh đến như vậy, do đó có thể thấy được thực lực vị cao nhân thần bí kia cao đến mức nào rồi.

Lệnh Hồ không hề biết những lời đồn này, nhưng dù có biết thì hắn cũng cười nhạt thôi, cứ để cho bọn họ suy đoán tùy ý đi.

Từ ngày giao dịch với Trương Bằng lão đạo xong, Lệnh Hồ liền cáo biệt Hoa Thiên Kiếm Vũ cùng Trương Bằng lão đạo, một mình rời khỏi Thanh Thành sơn mạch rồi đi tới Tần Lĩnh sơn mạch. Sau khi tới Hóa tuyệt chi địa ở Hóa Diệm sơn, hắn liền chôn mình dưới Hóa tuyệt chi địa, bắt đầu quá trình chuyển hóa viên Kim Đan linh lực viên mãn trở thành Hóa tuyệt Kim Đan đầy gian khổ.

Trước khi thực hiện việc trên, Lệnh Hồ đã nghiên cứu tâm đắc công pháp luyện đan Ngũ Hành của Trương Bằng cẩn thận. Sau khi đã có sự hiểu biết về việc luyện đan Ngũ Hành, Lệnh Hồ mới phục dụng một bộ phận linh túy Ngũ Hành, đem mình chôn sâu trong Hóa tuyệt chi địa, bắt đầu quá trình chuyển hóa Kim Đan.

Quá trình chuyển hóa này còn khó khăn hơn tưởng tượng của Lệnh Hồ rất nhiều, rất may Lệnh Hồ chuẩn bị đầy đủ, trên người còn mang theo rất nhiều linh túy Ngũ Hành, nên trải qua nhiều lần thử chuyển hóa cùng trùng kích vào, linh lực của Hóa tuyệt đã bắt đầu thay thế linh lực Kim Đan, kết hợp với được lực linh túy Ngũ Hành, Kim Đan linh lực đã chuyển hóa thành Hóa tuyệt Đan.

Trải qua một thời gian dài cùng cố, Hóa tuyệt Đan rốt cuộc chính thức đại thành. Trong đan điền của Lệnh Hồ, viên Kim Đan linh lực viên mãn ban đầu đã biến thành một Hóa tuyệt Đan đỏ rực, xung quanh còn có một ngọn lửa bao phủ.

Nếu như nói Kim Đan linh lực lúc trước là một viên ngọc phát ra ánh sáng mờ lung thì Hóa tuyệt Đan này chính là một mặt trời phát ra một ngọn lửa cực kỳ nóng cháy.

Vào lúc Lệnh Hồ từ trong mặt đất đi ra, thì thời gian đã trôi qua ba năm rồi!

Lệnh Hồ không biết Tu Tiên giới trong ba năm nay có biến đổi gì hay không, nhưng riêng sự biến hóa của bản thân hắn lại rất đặc thù.

Vốn mái tóc hắn có màu đen, nhưng lúc này đã có một phần năm biến thành màu đỏ. Trong con mắt trái lại còn lơ mờ thấy được một quả cầu màu đỏ lóe lên.

Cho dù Lệnh Hồ có tâm che dấu thì cũng không che dấu được, Lệnh Hồ biết đây là chút biến hóa đặc thù của thân thể sau khi Hóa tuyệt Đan đại thành.

Chờ Kim Tuyệt đan cũng chuyển hóa thành công, sợ rằng bên ngoài sẽ còn có những biến hóa mới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Do Dự

Thời gian ba năm trôi qua một cách vội vã.

Lúc này Lệnh Hồ đang ngự kiếm phi hành, đi tới Tề Phổ quốc.

Lệnh Hồ nhớ lại vào lần đầu tiên hắn xuất quan khỏi Hóa Diệm sơn, hắn đã đi tới Tề Phổ quốc, cũng ngay tại đó đã thấy được đại chiến tranh giành vật chí linh giữa phái Thanh Thành cùng Cổ Kiếm tông.

Giờ phút này trở về chốn cũ, Lệnh Hồ có cảm giác khác lạ vô cùng.

Cũng vào ba năm trước, bởi vì trong tay mình có Yêu Đan trung kỳ cùng cự kiếm cầm linh nên đã bị chúng tu âm mưu cướp đoạt. Nếu như khi đó không phải mình có thực lực kinh sợ chúng tu, chỉ sợ khó thoát khỏi quy luật mạnh còn yếu mất của Tu Tiên giới.

Nguyên nhân Lệnh Hồ có cảm giác kỳ lạ nữa là vì Hoa Nghiêm tông đã biết rõ trên người mình có bảo vật bao người mơ ước, nhưng vẫn không có hành động gì cả, thật sự rất kỳ lạ. Dĩ nhiên việc trưởng lão Cửu Cung Kiều Xung ra tay cướp đoạt hoàn toàn là hành vi cá nhân, chứ không phải là thái độ của tông môn.

Lệnh Hồ không có suy nghĩ nhiều. Thật ra, cho dù tông môn có thái độ gì đi nữa, hắn vẫn sẽ làm theo ý thích của mình, chứ không bị ai bắt buộc cả.

Tề Phổ quốc đã hiện ra ngay trước mặt hắn. Lần này, quốc gia phàm tục này rất an ổn, khắp bầu trời cũng chỉ có mình Lệnh Hồ ngự kiếm phi hành.

Sau khi đáp xuống Tề Phổ quốc, Lệnh Hồ lần nữa tới khách điểm dành cho người tu tiên ở Tiên Nhai thị lúc trước, tất nhiên là hắn không thể bỏ qua được mấy món ngon cũng mỹ tửu.

Cơm nước no nê, cộng thêm việc tắm rửa thoải mái, Lệnh Hồ cảm thấy cả người nhẹ cả đi, thần thái thanh tĩnh hẳn.

Trừ Lệnh Hồ ra, trong khách điểm này không còn một người tu tiên nào nữa, mà không chỉ riêng khách điểm này, cả Tiên Nhai thị cũng không còn người tu tiên nào, sự tịch mịch im ắng dường như bao trùm khắp con phố này.

Thật ra Tề Phổ quốc không phải là quốc gia lớn, bản thân cũng không có đặc sản gì. Nếu không phải người tu tiên thuận đường nghỉ chân khi đi qua thì sợ rằng cả Tiên Nhai thị này sẽ không còn tồn tại đâu.

Lệnh Hồ cũng không tính ở lại đây quá lâu. Theo kế hoạch đã được dự định, tiếp theo hắn sẽ đi tới Kim tuyệt chi địa để chuyển hóa viên Kim Đan linh lực đã đạt tới hậu kỳ trong ba năm qua thành Kim tuyệt Đan.

Kim tuyệt chi địa tự nhiên là ở Yêu Lâm sơn mạch. Nếu như có thể, Lệnh Hồ cũng không có ý định quay trở lại Yêu Lâm sơn mạch. Đáng tiếc, không dùng sức mạnh của Kim tuyệt chi địa thì không còn cách nào để chuyển hóa Kim Đan linh lực thành Kim tuyệt Đan thành công được.

Mà nguyên nhân khiến Lệnh Hồ không muốn trở lại Yêu Lâm sơn mạch là vì Yêu Lâm sơn mạch thật sự quá nguy hiểm. Quan trọng hơn, việc hắn giết toàn bộ Yêu thú cường đại trong phạm vi ngàn dặm quanh Kim tuyệt chi địa, sau đó lấy đi Yêu Đan của chúng là đã phạm vào tối kỵ của Yêu Lâm sơn mạch!

Lúc ấy hắn muốn lấy Kim tuyệt chi địa làm nơi tu luyện, tất nhiên phải xua đuổi hết toàn bộ Yêu thú ở xung quanh ra, mà cách giải quyết duy nhất hiển nhiên là giết sạch!

Sau khi giết xong các Yêu thú cường đại ấy, Lệnh Hồ đã dùng thần niệm cường đại của mình mô phỏng khí tức của các Yêu thú cường đại làm ảnh hưởng đến những Yêu thú có thực lực tương đối kém, làm cho chúng nó tưởng rằng những con Yêu thú đã chết kia vẫn còn tồn tại, qua đó mới không làm bại lộ việc mình giết chết Yêu thú.

Ngoài ra, hai đại chúa tể linh hồn của Lệnh Hồ khi đó còn ra mặt, dùng thần niệm cường đại của mình cưỡng chế trấn áp không cho thiên phú thần thông báo tin của các Yêu thú đã chết phát động trước khi chết truyền ra ngoài.

Cho đến khi mục đích của Lệnh Hồ ở Kim tuyệt chi địa đã hoàn thành, lúc đó Lệnh Hồ cho rằng sẽ không phản hồi lại Kim tuyệt chi địa nữa nên mới triệt hồi thần niệm cường đại đang cưỡng chế trấn áp thiên phú thần thông báo tin của các Yêu thú.

Như vậy, sau khi Lệnh Hồ rời đi thì những tin báo của các Yêu thú cường đại trước khi chết sẽ nhanh chóng đem chuyện mình bị giết truyền cho đám Yêu thú ở chung quanh. Cho nên, có thể nói số lượng Yêu thú Yêu tu không biết chuyện các Yêu thú cường đại trong phạm vi ngàn dặm chung quanh Kim tuyệt chi địa bị giết chết sợ rằng không nhiều lắm đâu.

Nếu không phải việc kết Kim tuyệt Đan bắt buộc phải đi qua Kim tuyệt chi địa một lần nữa, có đánh chết thì Lệnh Hồ cũng không muốn đối mặt với những tồn tại cường đại trong Yêu Lâm sơn mạch.

Nói như vậy cũng không phải là vì Lệnh Hồ sợ hãi những tồn tại cường đại trong Yêu Lâm sơn mạch thật. Nếu như thật sự chiến đấu, một khi Lệnh Hồ để cho Thiên Hồn Địa Hồn tùy ý thì triển thiên phú thần thông của mình, sợ rằng cả thiên địa cũng phải biến sắc đó.

Thiên Hồn Thích Bồ Đề cùng Địa Hồn Đạo Huyền từ lúc độc lập hóa hình ra tới nay, thông qua việc không ngừng thôi diễn Chứng Hồn quyết đã tự lĩnh ngộ ra thiên phú thần thông của riêng mình. Cho dù là Lệnh Hồ cũng không thể sử dụng thiên phú thần thông này, bởi vì Lệnh Hồ là Lệnh Hồ, hắn không phải là Thiên Hồn và cũng không phải là Địa Hồn, chỉ có Thiên Địa hai hồn mới có thể sử dụng thiên phú thần thông đó.

Thậm chí cho tới nay Lệnh Hồ cũng không biết thiên phú thần thông của riêng Thiên Địa hai hồn rốt cuộc là gì, hắn chỉ biết chúng vô cùng cường đại, cường đại đến mức có thể làm cho cả thiên địa cũng phải biến sắc.

Cho nên, Lệnh Hồ cũng không quá e ngại những tồn tại cường đại trong Yêu Lâm sơn mạch. Phải biết rằng, Thiên Địa hai hồn còn nắm ra tay cướp đoạt Đan Bích sơn - tạo hóa của thiên địa thần vật ánh sáng, huống chi là đám Yêu thú Yêu tu còn chưa chân chính tu thành tiên đạo ở trong Yêu Lâm sơn mạch!

Chỉ là, điều mà Lệnh Hồ cần bây giờ chính là sự yên tĩnh rèn luyện thân thể. Vì mục đích thân thể hóa ra Mệnh Hồn trong tương lai, qua đó hợp thành

thập phương chi niệm, hẳn cũng không muốn mình trên chộc quá nhiều địch nhân, rồi để họ quấy nhiễu sự thanh tu của mình.

Phải biết rằng, một khi Thiên Hồn cùng Địa Hồn phát ra thiên phú thần thông của mình, tất nhiên chúng sẽ bị các thần vật trong thiên địa chú ý vì lực lượng cường đại của mình. Qua đó sẽ dẫn đến sự chú ý của thần vật ánh trắng đã bị cướp đoạt mất Đan Bích sơn, đến lúc phiền toái sẽ rất nhiều. Mặc dù thần niệm của Lệnh Hồ rất cường đại, nhưng so với thần vật trong thiên địa thì giống như đom đóm so với ánh trăng vậy, không thể nào sánh được.

Không phải vạn bất đắc dĩ, Lệnh Hồ tuyệt đối không muốn làm lộ bí mật của Thiên Địa hai hồn, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn do dự không dám đi vào Yêu Lâm sơn mạch.

Thậm chí Lệnh Hồ còn nghĩ đến việc rời khỏi Hoa Nam châu, đi đến những châu khác để tìm kiếm Kim tuyệt chi địa.

Tất nhiên Ngũ Hành tuyệt địa không thể nào chỉ có ở Hoa Nam châu, việc các châu khác có Ngũ Hành tuyệt địa chắc chắn là việc đương nhiên. Chỉ cần điều kiện cho phép, một vùng đất cũng có thể diễn hóa thành Ngũ Hành tuyệt địa.

Giống như Hóa Diệm sơn vậy, tin rằng cả Cửu Châu đại lục có không ít nơi có hoàn cảnh giống như ở đây!

Lệnh Hồ suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng cũng bỏ qua ý niệm đi sang châu khác.

Phải biết rằng mỗi châu ở Cửu Châu đại lục đều bị ngăn cách bởi hải dương vô tận. Nghe nói hải dương có diện tích rất lớn, từ Hoa Nam châu đi đến Tây Nguyên châu cần sử dụng pháp khí phi hành phi hành liên tục trong mười năm mới có thể tới được.

Đó chỉ là thời gian phải mất nếu như may mắn gặp được tình cảnh gió êm sóng lặng trên hải dương vô tận. Nếu như gặp phải lốc xoáy hay sương mù, hoặc các thiên tai tự nhiên lại càng tốn hao thêm nhiều thời gian nữa. Nếu xui xẻo, thậm chí còn bị rơi xuống hải dương vô tận.

Trừ việc thời gian quá dài và quá nhiều nguy hiểm ra, điều quan trọng nhất là Lệnh Hồ không có pháp khí phi hành đường dài. Ngay cả có thì một người cũng không thể điều khiển pháp khí phi hành đường dài đi xuyên qua hải dương vô tận.

Nếu thật sự muốn rời khỏi Hoa Nam châu đến các châu khác, thật ra còn có một phương pháp an toàn khác, chính là ngồi trên hai chiếc thuyền thần đình song song.

Hai chiếc thuyền thần đình song song là pháp bảo phi hành đường dài xuyên qua hải dương vô tận, nhưng hai chiếc thuyền thần đình song song này cũng không phải là vật người muốn ngồi là có thể bước lên ngồi được. Trừ việc nộp một khoản phí linh thạch không rẻ ra, tu vi của người phải đạt đến Hợp Thể hậu kỳ nữa. Chỉ khi có đủ hai điều kiện trên, người mới có thể ngồi xuống hai chiếc thuyền thần đình song song đó, hơn nữa, hai chiếc thuyền thần đình song song cách nhau mười năm mới mở tuyến một lần.

Lệnh Hồ không có nhiều thời gian để làm những việc đó. Huống chi, việc để hắn ngồi trên hai chiếc thuyền thần đình song song đến mười năm để xuyên qua hải dương vô tận là việc không thể nào, nếu có thời gian đó, chắc chắn hắn sẽ sử dụng để rèn luyện thân thể của mình.

Ở lại Tề Phô quốc được một đêm, ngay hôm sau Lệnh Hồ liền rời khỏi Tiên Nhai thị Tề Phô quốc trong con mắt tràn đầy sự sùng bái của tiểu nhị. Hắn cứ thế ngự kiếm phi hành đi về phía tây, qua ba ngày đã rời khỏi Tần Lĩnh sơn mạch, tiến vào trong khu vực của Thanh Thành sơn mạch.

Dường như Thanh Thành sơn mạch còn rộng rãi hơn Tần Lĩnh sơn mạch rất nhiều. Lúc đầu, Lệnh Hồ đi một đoạn đường dài mà không thấy một người tu tiên nào cả, nhưng đến một lúc sau đã thấy có rất nhiều người tu tiên có thần sắc vội vã, dường như đang bận đi đâu đó. Điều kỳ lạ là lúc những người tu tiên đi ngang qua hắn, người nào người nấy cũng nhìn hắn chằm chằm như thể trên mặt hắn có dính vết dơ vậy, làm hắn rất khó hiểu.

Tuy cảm thấy lạ, nhưng đối với chuyện không quan hệ đến mình, Lệnh Hồ cũng không để ý làm gì, hắn vẫn ngự kiếm phi hành đi về phía trước.

Nhưng mà, ngay lúc này lại có một kiện pháp bảo thuyền phi hành đang quay đầu lại đuổi theo hắn.

- Phía trước có phải là Lệnh Hồ sư huynh của Hoa Nghiêm tông?

Một âm thanh trong trẻo từ trên chiếc thuyền phi hành truyền đến.

Lệnh Hồ nghe thấy âm thanh này liền dừng phi kiếm lại, hơi nhíu mày.

Vào lúc thuyền phi hành đi qua hắn, thần niệm mơ hồ của Lệnh Hồ không ngừng tản phát trong thiên địa đã sớm xem xét toàn bộ thuyền phi hành đó.

Phía trên thuyền phi hành có tổng cộng mười tám tu sĩ. Mười tám tu sĩ này có già có trẻ có nam có nữ, y phục trên người cũng không giống nhau, hiển nhiên không phải cùng một môn phái. Dường như tán tu ở đây còn nhiều hơn một chút, nhưng không biết tại sao Lệnh Hồ cảm thấy trên người các tu sĩ này có điều gì đó gây cho hắn cảm giác là lạ.

Lệnh Hồ nghĩ mãi nhưng vẫn không thể nghĩ ra mình và những người trên chiếc thuyền phi hành này có giao tình gì, không ngờ lại có người trên chiếc thuyền phi hành này nhận ra mình.

- Các hạ có phải là Lệnh Hồ sư huynh của Hoa Nghiêm tông?

Một người tu sĩ còn trẻ trên chiếc thuyền phi hành chấp tay làm lễ, hỏi.

- Tại hạ là Lệnh Hồ Hoa Nghiêm tông!

Lệnh Hồ nói.

Tu sĩ trẻ tuổi nghe vậy, mừng rỡ nói:

- Nghe đại danh của Lệnh Hồ sư huynh đã lâu, hôm nay được gặp mặt quả là vinh hạnh vô cùng. Đúng rồi, tại hạ là Thạch Cẩm Đương, là đệ tử nội đường phái Thanh Thành.

Nghe thấy thân thể của người tu sĩ này, Lệnh Hồ càng khó hiểu hơn.

- Người trên thuyền phi hành này đều là môn nhân quý tông?

Lệnh Hồ trực tiếp nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

Thạch Cẩm Đương cười nói:

- Tất cả người trên thuyền này đúng là môn nhân phái Thanh Thành tại hạ, chắc Lệnh Hồ sư huynh đang khó hiểu với y phục trên người bọn tại hạ đi?

Lệnh Hồ gật đầu.

Thạch Cẩm Đương nói:

- Kính xin Lệnh Hồ sư huynh dùng thần niệm xem xét tu vi tại hạ xem sao?

Nghe thấy Thạch Cẩm Đương nói lời này, Lệnh Hồ đã hiểu nguyên nhân vì sao mình có cảm giác những người này có điều gì kỳ lạ rồi: thần niệm của hắn không thể nào nhìn ra tu vi cảnh giới của mười tám người này!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Kỳ Thạch

Nếu như không phải tu sĩ mình muốn dò xét có cảnh giới cao hơn mình nhiều, thì một khi tu sĩ đưa thần niệm quét qua sẽ nhìn thấu tu vi cảnh giới của đối phương, thậm chí còn là công pháp tu luyện.

Thần niệm của Lệnh Hồ đã vượt xa Độ Kiếp hậu kỳ, tin rằng khắp Tu Tiên giới không còn ai có cảnh giới cao hơn hắn. Cho nên, tuyệt đối không có khả năng khi thần niệm hắn quét ra không thể nhìn thấu tu vi cảnh giới của đối phương.

Bởi vì rất tin điểm này, nên khi thần niệm mơ hồ tản phát trong thiên địa của hắn quét qua mười tám tu sĩ trong thuyền phi hành, hắn chưa từng nhìn qua tu vi cảnh giới của đối phương. Bởi vì thời gian quá ngắn nên Lệnh Hồ cũng không chú ý đến điểm này, chỉ thấy có chút lạ mà thôi.

Lúc này nghe thấy Thạch Cẩm Đương nói như vậy, hắn mới nhớ tới.

Mười tám vị tu sĩ phái Thanh Thành tự nhiên không có tu vi cảnh giới cao hơn Lệnh Hồ, Lệnh Hồ nhìn không thấu tu vi cùng cảnh giới của đối phương ắt hẳn có nguyên nhân riêng của nó.

Mà đây cũng là điều Thạch Cẩm Đương muốn nói với hắn.

Quả nhiên, khi thấy Lệnh Hồ lắc đầu tỏ vẻ không nhìn thấy tu vi của bọn họ, Thạch Cẩm Đương mới mỉm cười rồi lấy ra một khối linh thạch năm màu rực rỡ.

Khối linh thạch năm màu rực rỡ này là linh thạch, nhưng thực chất cũng không phải là linh thạch chân chính.

Nói là linh thạch vì trên khối đá này có ẩn chứa linh khí, không khác gì với các linh thạch bình thường cả. Nói không phải là linh thạch vì chúng tu sĩ không thể nào hấp thu được linh khí trên khối đá này.

Khối linh thạch năm màu rực rỡ này có tên gọi là Ban Lan thạch, là một loại kỳ thạch mới được phát hiện ra.

Nếu như so với Vân Mộng thạch của Vân Mộng sơn thì nó có tác dụng hoàn toàn khác. Vân Mộng thạch có tác dụng chiếu sáng, còn công dụng của Ban Lan thạch chính là che giấu tu vi cùng cảnh giới.

Chỉ cần trên người tu sĩ có Ban Lan thạch là có thể che giấu được tu vi cảnh giới của mình, cho dù thần niệm đối phương có dò xét như thế nào cũng không thể biết được tu vi cùng cảnh giới chân chính của mình.

Ban Lan thạch xuất hiện cách đây hai năm ở trên Định Bắc châu, và được truyền tới Hoa Nam châu thông qua hai chiếc thuyền thần đình song song chở về.

Khi Ban Lan thạch xuất hiện, lập tức làm cho chúng tu ở Tu Tiên giới điên cuồng cướp đoạt.

Phải biết rằng việc có thể che giấu tu vi cảnh giới của mình, làm cho thần niệm đối phương không có biện pháp nhìn thấu được tu vi cùng cảnh giới của mình đã giúp cho bản thân tu sĩ được an toàn hơn nhiều. Chỉ cần tu vi của mình không bị người khác nhìn thấu, người khác tuyệt đối không dám ra tay tùy tiện với mình, ít nhất phải suy nghĩ đến hậu quả trước đã.

Ban Lan thạch ngay tức khắc đã trở thành vật cần thiết của người tu tiên, mà quả thật từ sau khi Ban Lan thạch xuất hiện một cách rộng rãi, việc phân tranh ở Tu Tiên giới đã giảm đi rất nhiều.

Không có ai dám tùy tiện ra tay xuất thủ với người khác trước khi nhìn rõ tu vi của đối phương cả!

Sự xuất hiện của Ban Lan thạch làm cho rất nhiều người tu tiên vừa hận vừa yêu, nhưng lại bắt buộc họ phải dùng đến nó. Nếu như không dùng nó, thì chẳng phải mình giống như một người không mặc gì cả, tùy tiện để cho người khác dò xét quan sát sao?

Vì vậy, cuối cùng Ban Lan thạch đã được tất cả người tu tiên tiếp nhận.

Đến bây giờ, hầu như người tu tiên nào khi đi ra ngoài đều có mang một khối Ban Lan thạch cả, nếu không tuyệt đối không dám đi ra ngoài.

Ban Lan thạch ẩn chứa linh khí, tự nhiên cũng có lúc linh khí bị tiêu hao hết. Tuổi thọ của một khối Ban Lan thạch khoảng chừng một trăm năm!

Hôm nay, mới chỉ hai năm ngắn ngủi thôi nhưng Ban Lan thạch đã được người tu tiên tích trữ trong bảo khố, được các gia tộc tu tiên xem như là kỳ thạch trong thiên địa vậy.

Nhận lấy Ban Lan thạch trong tay Thạch Cẩm Đường, Lệnh Hồ mới chỉ nhìn qua hần một chút thôi, còn chưa dùng thần niệm dò xét thì không ngờ tu vi của đối phương đã hiện rõ lên trong đầu: Xuất Khiếu trung kỳ!

Khi Thạch Cẩm Đường cầm Ban Lan thạch lại, Lệnh Hồ không thể nào bằng mắt thường nhìn thấy được gì cả, ngay cả khi dùng thần niệm dò xét cũng không thể nhìn thấu được tu vi Thạch Cẩm Đường. Thần niệm quét qua quét lại một hồi cũng không thể nhận thấy được điều gì.

Trải qua một lần thí nghiệm này, Lệnh Hồ không khỏi khen tặng:

- Ban Lan thạch quả nhiên là thiên địa kỳ thạch, tu vi được che giấu hoàn toàn!

Thạch Cẩm Đường mỉm cười:

- Không sai, chỉ cần trên người có Ban Lan thạch, không những có thể che giấu được tu vi của bản thân, hơn nữa chỉ cần dựa vào mắt thường là có thể nhìn thấu được tu vi tu sĩ không có Ban Lan thạch.

Giờ phút này Lệnh Hồ đã hiểu được vì sao khi mình ngự kiếm phi hành tới đây thấy có rất nhiều tu sĩ bay qua rất vội vã, nhưng khi thấy mình thì họ đưa mắt nhìn về mình rất kỳ lạ. Đó là bởi vì trên người mình không có Ban Lan thạch, lúc đó giống như một nam tử không mặc gì trên người cả, hỏi sao những người khác không nhìn mình một cách kỳ lạ cơ chứ?

Lấy một viên Ban Lan thạch trong túi trữ vật ra, Thạch Cẩm Đường nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, Ban Lan thạch hôm nay khan hiếm vô cùng, hầu như các Tiên Nhai thị đều đã ngừng bán. Vừa lúc ở đây tại hạ còn có một khối, tại hạ xin tặng cho Lệnh Hồ sư huynh. Kính xin Lệnh Hồ sư huynh nhận cho!

Tuy Lệnh Hồ không biết vì sao Thạch Cẩm Đường này lại tốt với mình như thế, nhưng có câu nói: không đưa tay đánh người luôn cười trên mặt. Nếu như đối phương đã khách khí với mình như vậy, làm sao mình có thể từ chối làm mất mặt mũi đối phương được!

Huống chi, nếu như mình không biết nguyên nhân tại sao thì còn dễ nói đi, nhưng nếu đã biết không có Ban Lan thạch trên người thì giống như một người không mặc quần áo, sao mình có thể không nhận đây?

- Nếu Thạch huynh đã có ý như vậy, Lệnh Hồ từ chối là bất kính rồi!

Lệnh Hồ đưa tay nhận lấy Ban Lan thạch, cười nói.

Thạch Cẩm Đường nói:

- Khi này tại hạ nhìn thấu tu vi của Lệnh Hồ sư huynh, cảm thấy có chút ngạc nhiên nên không khỏi nhìn qua một chút, nhờ đó mới nhận ra Lệnh Hồ sư huynh. Nếu tại hạ đoán không sai, chắc Lệnh Hồ sư huynh mới tiềm tu xong?

Lệnh Hồ gật đầu.

Thạch Cẩm Đương nói:

- Quả thế, Lệnh Hồ sư huynh chẳng những là thiên tài đương thời mà còn chuyên tâm tu luyện nữa, khó trách tu vi tuy không cao, nhưng thực lực lại kinh người. Tâm tính của Lệnh Hồ sư huynh như vậy, khó trách được thể ngoại cao nhân thần bí ưu ái!

- Các người ăn mặc như vậy là muốn đi đâu?

Nếu Thạch Cẩm Đương đã tận tình như vậy, Lệnh Hồ cũng không khách khí hỏi lại.

Thạch Cẩm Đương hơi sờ sò, nói:

- Xem ra Lệnh Hồ sư huynh còn chưa biết chuyện gì đi? Một trong sáu quốc gia lớn - Tần quốc đang tổ chức Tiên Đạo đại tái ở Tần Lĩnh sơn mạch, phạm là tu sĩ có tu vi dưới Hợp Thể kỳ đều có thể tham gia cuộc so tài này.

Thấy vẻ mặt không hiểu của Lệnh Hồ, Thạch Cẩm Đương giải thích:

- Tần quốc là quốc gia mạnh nhất trong hơn ngàn quốc gia của người phạm tộc, cũng là quốc gia mạnh nhất trong sáu quốc gia lớn của Hoa Nam châu. Tiên Đạo đại tái do Tần quốc cử hành lần này thực chất không phải do tu sĩ Hoa Nam châu chúng ta thiết lập, Tiên Đạo đại tái là một cuộc so tài đấu pháp vô cùng nổi tiếng của Định Bắc châu. Vì nguyên nhân Ban Lan thạch nên Tiên Đạo đại tái của Định Bắc châu đã dần truyền lưu vào Hoa Nam châu chúng ta, Tiên Đạo đại tái do Tần quốc cử hành lần này là lần đầu tiên được tổ chức ở Hoa Nam châu ta.

Lệnh Hồ hơi sờ cằm, hỏi:

- Tiên Đạo đại tái rốt cuộc là cuộc so tài như thế nào?

Thạch Cẩm Đương nói:

- Bọn tại hạ cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết chỉ có những người có tu vi dưới Hợp Thể kỳ mới tham gia được Tiên Đạo đại tái. Hơn nữa, người dự thi chỉ có thể lấy danh nghĩa cá nhân thi đấu, không thể lấy danh nghĩa môn phái ra. Về quy tắc thi đấu cụ thể như thế nào, tại hạ cũng không rõ lắm.

Bỗng nhiên Thạch Cẩm Đương nghiêm mặt nói:

- Nếu như Lệnh Hồ sư huynh đi thi đấu, nhất định sẽ giành được vị trí thứ nhất.

Lệnh Hồ lắc đầu, cười nhạt rồi chấp tay nói:

- Lệnh Hồ không biết cũng không có hứng thú gì với Tiên Đạo đại tái này. Cũng không làm chậm hành trình của chư vị nữa, chúc chư vị sẽ đại thắng ở cuộc so tài ấy, chúng ta từ biệt ở đây vậy! Sau này còn gặp lại!

Đám người Thạch Cẩm Đương vội hoàn lễ.

Sau khi hai bên từ biệt xong, một lão giả mặc áo bào ở bên trong bước ra. Hắn đưa mắt nhìn thân ảnh Lệnh Hồ đã đi xa, chậm rãi nói:

- Tâm tính người này không câu chấp, tự do không trói buộc. Tuy mắt nhu hòa, nhưng bên trong lại ẩn chứa phong duệ sắc bén, không thể nào đắc tội. Nếu được, các người hãy tranh thủ kết giao với hắn!

Đám người Thạch Cẩm Đương khom người nói:

- Vâng, sư tôn! Đệ tử hiểu!

Lão giả nhàn nhạt gật đầu, nói:

- Chúng ta đi thôi!

Lão giả nói xong liền nhắm mắt ngồi xuống. Cảm thụ được tia thần niệm mơ hồ khó cảm thụ được đang ở trong thiên địa, khóe miệng lão giả khẽ nở nụ cười lạnh lùng.

Lệnh Hồ vẫn ngự kiếm phi hành đi thẳng về hướng tây. Dĩ nhiên hắn không thể nào biết được những lời lão giả nói với bọn người Thạch Cẩm Đương, càng không thể nào biết được lão giả kia đã nhận ra thần niệm mơ hồ mình tản phát trong hư không.

Dọc theo đường đi, Lệnh Hồ cũng có gặp vài tu sĩ nữa. Nhưng lúc này ánh mắt những tu sĩ này nhìn hắn không còn vẻ kỳ lạ như lúc đầu nữa. Lệnh Hồ biết đây là nhờ trên người mình có Ban Lan thạch.

Chẳng qua, tuy tu vi của Lệnh Hồ đã được che giấu, qua đó không còn bị người khác chú ý quá nhiều nữa. Nhưng cự kiếm sau lưng đã bán đứng thân phận của hắn rồi.

Mới bay đi được hai nghìn dặm, hắn đã thấy được một tu sĩ khác cũng ngự kiếm phi hành, người này nhanh như chớp đã bay qua người hắn. Nhưng người này bỗng nhiên cười lớn lên, quay ngược lại gọi tên hắn!

- Lệnh Hồ đạo hữu, tạm dừng bước!

Một thân ảnh mặc y phục màu xám tro, kèm theo một thanh kiếm lớn ở dưới chân hiện ra trước mặt Lệnh Hồ!

Lệnh Hồ cười nói:

- Thì ra là Hoa Thiên đạo huynh, thật là hạnh ngộ!

Người gọi Lệnh Hồ chính là nguyên lão của Chân Võ đạo trong mười đại môn phái tu tiên - Hoa Thiên Kiếm Vũ!

- Ba năm trước đây vội vã chia tay, sau đó không được tin tức gì của Lệnh Hồ đạo hữu nữa. Không ngờ rằng hôm nay lại được gặp ở đây, quả thật là chuyện vui của đời người, phải uống một chén lớn mới được!

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười to nói, giọng nói nhiệt liệt mà chân thành.

Lệnh Hồ cũng có cảm tính rất tốt với Hoa Thiên Kiếm Vũ, nghe vậy cười nói:

- Lời của đạo huynh thật hợp ý Lệnh Hồ!

Hoa Thiên Kiếm Vũ vỗ tay cười nói:

- Ta biết ở gần đây có một chỗ tốt, ở đấy có rất nhiều rượu ngon, không bằng chúng ta tới đó đi!

Nói tới đây, Hoa Thiên Kiếm Vũ không nhịn được mà nuốt nước miếng vài cái.

Lệnh Hồ suy nghĩ một chút, mỉm cười nói:

- Vậy làm phiền đạo huynh dẫn đường rồi!

Hai người là người sáng khoái. Tuy chỉ mới nói hai câu ngắn ngủi thôi, nhưng lại gọn gàng dứt khoát vô cùng, không có chút dư thừa cùng nịnh nọt!

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười ha ha, phi kiếm dưới chân liền được khu động, dẫn đầu đi nhanh về hướng tây nam.

Phi kiếm dưới chân Lệnh Hồ cũng nhanh chóng chớp động, chỉ trong chốc lát đã đuổi theo Hoa Thiên Kiếm Vũ.

Hai đạo phi kiếm này, mới ban đầu còn có thể nhìn thấy bóng người nhàn nhạt trên thân kiếm. Nhưng sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh, giống như là lưu tinh xẹt qua hư không vậy, chỉ trong chốc lát đã hiện ra xa mấy ngàn thước.

Trong nháy mắt, không ngờ hai người đã bay ra hơn nghìn dặm, tới một vùng đất huyền lệ kỳ ảo như xứ thần tiên.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Tử Tiên

Thấy Lệnh Hồ đi theo sát mình mà vẫn nhẹ nhàng như thường, trong mắt Hoa Thiên Kiếm Vũ hiện lên chút kinh dị, thờ dãi nói:

- Nếu như có người nào nói thực lực của Lệnh Hồ đạo hữu có được là do một vị tiên bối thần bí nào đẩy phụ thần, Hoa mỗ sẽ không tin chút nào!

Lệnh Hồ nghe Hoa Thiên Kiếm Vũ nói ra lời này, không khỏi hỏi lại:

- Sao Hoa đạo huynh lại nói vậy?

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười khỏ, bèn nói lại những lời đồn đãi năm xưa của những tu sĩ nói về thực lực của Lệnh Hồ. Khi ấy các tu sĩ ai ai cũng cho rằng thực lực Lệnh Hồ có được là do một vị tiên bối phụ thần lên, chứ không phải là thực lực bản thân.

Lệnh Hồ nghe vậy cười to, rồi nói "thú vị, thú vị". Đến tận bây giờ hắn mới biết được các tu sĩ còn có những lời suy đoán như vậy.

Thấy thần sắc Lệnh Hồ lạnh nhạt không quan tâm, Hoa Thiên Kiếm Vũ nói:

- Lúc ấy chúng tu sĩ suy luận có chút hợp lý, ngay cả Hoa mẫu cũng không thể nào không nghi ngờ.

Lệnh Hồ nói:

- Cho dù người khác có phỏng đoán ra sao thì tại hạ cũng không quan tâm. Hắn thấy thế nào thì chính là như vậy, không phải tức là không phải. Nhưng Lệnh Hồ chính là Lệnh Hồ, quan tâm đến những lời đồn đãi làm gì?

Hoa Thiên Kiếm Vũ nói:

- Không sai, đường đường một đấng nam nhi, làm như thế nào là quyền của mình, không nên sợ hãi lời đồn đãi của người khác.

Lệnh Hồ nhìn thấy khung cảnh bốn phía huyền lệ xinh đẹp, cố ý nói sang chuyện khác:

- Đây chính là nơi Hoa đạo huynh nói tới?

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười nói:

- Thanh Thành có núi tên là Thanh Thành; có đỉnh tên Dững Liên; có cốc tên Bích Thủy, có động tên Diệu Nguyên. Có một câu thơ nói về bốn nơi đó như sau: "liên thiên Bích Thủy cử hà phi, địa Dững Kim Liên hóa phong sơn, Thanh Thành dẫn hữu ngũ quan tại; bất khiêu Diệu Nguyên động đẳng khai."

Ý của câu thơ này nói là: trong các thắng cảnh chung quanh Thanh Thành sơn mạch, thứ nhất dĩ nhiên là Thanh Thành sơn, thứ hai chính là Dững Liên phong, thứ ba là Bích Thủy cốc, và thứ tư là Diệu Nguyên động!

Ngoại trừ nói về bốn thắng cảnh đó ra, câu cuối cùng "Thanh Thành dẫn hữu ngũ quan tại; bất khiêu Diệu Nguyên động đẳng khai!", câu này ý nói chỉ cần năm Quan* còn tồn tại ở phái Thanh Thành thì động phủ Diệu Nguyên không cần mở ra.

Năm Quan của Thanh Thành, theo thứ tự là Ngọc Hư quan, Thanh Hư quan, Thái Thanh quan, Ngọc Thanh quan, Thượng Thanh quan!

Còn động phủ Diệu Nguyên chính là chỗ tĩnh tu của thái thượng tổ sư Diệu Nguyên đạo cô phái Thanh Thành mở tại Tử Hà phong trên Thanh Thành sơn.

Nghe nói Diệu Nguyên đạo cô này hơn hai nghìn năm trước đã thuận lợi vượt qua thiên kiếp lần thứ hai, thành công tấn thăng lên Độ Kiếp trung kỳ. Trong hai ngàn năm qua, người này vẫn luôn tiềm tu trong động phủ Diệu Nguyên, trừ phi phái Thanh Thành gặp phải tai họa không thể nào giải quyết được thì người này mới ra. Nếu không, Diệu Nguyên sẽ không dễ dàng bước ra khỏi động phủ Diệu Nguyên! Diệu Nguyên đạo cô cũng từ đấy trở thành "thần" trấn giữ môn hộ cho phái Thanh Thành.

Còn năm Quan Thanh Thành chính là đại diện cho cả phái Thanh Thành, cho nên mới có câu thơ cuối như trên!

Thanh Thành sơn cùng động phủ Diệu Nguyên là đồng môn đồng tông, còn Dững Liên phong và Bích Thủy cốc lại là động phủ tu luyện của hai tán tu có thực lực cường đại. Dững Liên phong là nơi tu luyện của tán tu Thanh Nguyên thượng nhân, còn Bích Thủy cốc lại là cốc phủ của Thái Bạch tửu tiên Tử Nguyên Trực.

Nơi Hoa Thiên Kiếm Vũ cùng Lệnh Hồ tới hôm nay chính là Bích Thủy cốc của Thái Bạch tửu tiên.

Hoa Thiên Kiếm Vũ nói:

- Bí thuật ủ rượu của Thái Bạch lão quỷ là đứng nhất thiên hạ, nhưng tâm tính hẹp hòi keo kiệt, hiếm khi nào chịu lấy rượu ngon ra chiêu đãi bằng hữu. Ghê tởm nhất là rõ ràng đang ở trong cốc, nhưng lúc nào cũng ra về không có ở trong đấy. Rõ ràng là sợ bằng hữu tới chơi uống hết rượu của hắn!

- Tên khốn Hoa Thiên Kiếm Vũ nhà ngươi rõ ràng đi khắp nơi bêu xấu danh tiếng lão phu mà! Lão phu là người hẹp hòi keo kiệt vậy sao? Hừ hừ, nếu như ngươi đã nói như vậy, lão phu không ngại hẹp hòi keo kiệt một hồi, ở cốc mà làm ra về không ở. Có bản lĩnh thì ngươi hãy vào đi!

Bỗng nhiên có tiếng la mắng trách cứ từ bên trong truyền ra.

Cảnh tượng trước mắt xa hoa, nhà sàn bên dòng nước, khói bay nhẹ nhẹ, thác nước màu bạc, chim chóc bay lượn...đẹp không sao tả xiết, đúng là tiên cảnh ở chốn nhân gian.

Nhưng mà cảnh sắc nơi đây không chỉ đơn giản hoàn mỹ như vậy, bên trong dường như còn có ẩn chứa sát cơ...Đúng, ở bên trong còn có ẩn giấu trận pháp.

Thần niệm Lệnh Hồ khẽ quét ra. Chỉ chớp lát sau, mọi thứ đã hiện rõ ra trong đầu hắn. Tuy cảnh đẹp trước mắt là chân thật, nhưng từng nơi từng chỗ, từ

đình đài cho đến hòn đá đều có trận pháp ẩn giấu ở bên trong.

Lệnh Hồ cười nói:

- Xem ra vị Thái Bạch đạo hữu này không chỉ là đại sư ủ rượu, mà còn là một đại sư trận pháp!

Hoa Thiên Kiếm Vũ vui vẻ nói:

- Có phải Lệnh Hồ đạo hữu nhìn ra chút huyền cơ gì hay không?

Thần niệm Lệnh Hồ tiếp tục ngao du ở bên trong trận pháp, cười nhạt nói:

- Có nghiên cứu một chút.

Thật ra Lệnh Hồ đâu chỉ nghiên cứu một chút với đạo trận pháp đâu chứ! Có thể nói đối với đạo trận pháp, hắn còn có tâm đắc riêng của chính mình.

Sau khi thần niệm xem xét một hồi, Lệnh Hồ phát hiện đại trận che cốt của Thái Bạch tửu tiên lấy Âm Dương Ngũ Hành đại trận làm chủ, Tỏa Dương trận làm phụ, tương trợ lẫn nhau. Bởi vì Âm Dương Ngũ Hành đại trận tương hòa với Bát Quái hậu thiên, nên tuy bề ngoài rất giống tiên cảnh, nhưng bên trong lại ẩn chứa sát cơ vô cùng.

- Lập thành Tam Tài Phục Hợp trận sao?

Lệnh Hồ sờ cằm, khẽ suy tư.

Thật ra, với thần niệm mạnh mẽ của mình, Lệnh Hồ có thể dễ dàng tìm ra đường sống của trận pháp, qua đó tránh mọi nguy hiểm ẩn chứa ở bên trong. Thậm chí, hắn còn có thể lấy thần niệm mạnh mẽ áp chế trận pháp, hoặc là phá hủy đi.

Dưới thần niệm mạnh mẽ của Lệnh Hồ, mọi huyền cơ ẩn chứa bên trong lại trở nên rõ ràng vô cùng.

Hoa Thiên Kiếm Vũ đưa mắt nhìn Lệnh Hồ, truyền âm nói:

- Trận pháp của Thái Bạch lão quỷ trước giờ luôn lấy âm hiểm giảo quyệt, trong hư có thực, trong thực có hư làm chủ. Rất khó để vượt qua, nếu không cẩn thận sẽ rơi vào bên trong chạm bẫy đã được bố trí, Lệnh Hồ huynh đệ có lòng tin vượt qua hay không? Nếu như có chút khó khăn thì chúng ta đừng nên mạo hiểm, chỉ cần Hoa mỗ nói nịnh mấy câu, Thái Bạch lão quỷ sẽ tạm thời đóng đại trận lại, cho chúng ta tiến vào.

Nói tới đây, Hoa Thiên Kiếm Vũ khẽ cười nói tiếp:

- Thái Bạch lão quỷ này hẹp hòi keo kiệt, nhưng lại rất thích nghe nịnh nọt, một khi nói trúng chỗ ngứa của hắn, hắn còn vui vẻ nữa là. Tuy đã hơn hai ngàn tuổi, nhưng tính tình như trẻ con vậy, rất dễ lường gạt hắn đấy.

Đã hơn hai ngàn tuổi nhưng vẫn như trẻ con ư? Nghe đến đây, Lệnh Hồ không khỏi tán thưởng. Tuy chưa gặp mặt Thái Bạch tửu tiên, nhưng đã có cảm giác tốt về người này rồi.

Nhưng mà, Lệnh Hồ cũng biết việc kết giao với một người như vậy là rất khó. Trừ phi người có thực lực chấn nhiếp họ, hoặc có mị lực nhân cách làm người ta khó có thể cự tuyệt, nếu không thì rất khó làm cho họ có cảm giác tốt với người.

Lệnh Hồ tự tin cười nhạt, cổ ý cất cao giọng nói:

- Tam Tài Phục Hợp trận này lấy Âm Dương Ngũ Hành làm chủ, Tỏa Dương làm phụ, tương hòa với phương vị Bát Quái hậu thiên. Tuy đây cũng là một trận pháp cao tuyệt, nhưng cũng không có gì lợi hại cả. Nếu như có một vị đại sư trận pháp cao thâm bước vào, tất sẽ giống như sân trống rộng rãi vậy.

- Tiểu tử tốt! Vậy mà có thể nói ra tinh túy trận pháp của lão phu, nhưng người khinh thường trận pháp lão phu, cũng làm cho lão phu rất chán ghét. Tiểu tử, có giỏi thì cứ đi vào đi. Nếu như người có thể bước vào đại trận như bước vào sân trống rộng rãi, lão phu tất nhiên sẽ lấy rượu ngon thức ăn ngon ra tận tình chiêu đãi. Còn nếu bị vây trong trận...hừ hừ, cũng đừng mơ tưởng lão phu thả người ra ngoài!

Âm thanh của Thái Bạch tửu tiên lại truyền tới. Lời nói làm cho người khác mỉm cười không thôi.

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười to nói:

- Thái Bạch lão quỷ, nếu như Lệnh Hồ huynh đệ đã nói vậy vậy, tất nhiên có thể dễ dàng xông qua đại trận của người. Người hãy chuẩn bị rượu ngon thức ăn ngon trước đi. Đúng rồi, người không thể nào giấu thức ăn ngon như lần trước đâu đó, nếu không, một khi Hoa mỗ mất hứng thì sẽ uống sạch rượu của người. Hắc hắc....

- Tên khốn người, chờ coi! Có vào được thì nói nhảm cũng không muộn!

Thái Bạch tửu tiên hừ lạnh nói.

Thấy hai người đấu võ mồm, Lệnh Hồ thật sự mỉm cười không dứt. Qua lời nói, Lệnh Hồ có thể nhận ra hai người này chính là bằng hữu thâm giao nhiều

năm, nên tuy chùi rửa qua lại với nhau, nhưng trong đấy lại nồng đậm tình bằng hữu.

Lệnh Hồ nhàn nhạt cười, vừa sai bước ra đã đi vào bên trong tiền cảnh rồi.

Vừa bước vào đại trận, tất cả cảnh trí chợt trở nên biến ảo. Cứ mỗi giây lát thì cảnh trí liền muốn biến ảo một vòng, tuy người bất động, nhưng lại gây cho người ta cảm giác thay đổi phương vị mãnh liệt, giống như bản thân bị cổ lực lượng cường đại nào đó di chuyển vậy.

Nhưng Lệnh Hồ vẫn giữ nét tươi cười trên mặt, vẫn đứng bất động đấy. Cho đến khi cảnh trí biến ảo đến lần thứ ba, hắn mới đi tới trước mười thước, tiếp tục xâm nhập vào trận.

Cảnh trí lần nữa biến ảo, nhưng Lệnh Hồ vẫn không dừng lại. Bước bên trái một bước, bên phải một bước, phía trước hai bước, phía sau ba bước. Sau khi cảnh trí biến ảo xong, Lệnh Hồ đã đứng trước một căn nhà sàn rồi, trước mặt còn có một bàn cờ, hai băng đá, trên bàn có một chén trà còn hơi nóng.

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười. Tiện tay nắm lấy băng đá, đem hai băng đá đó một ném vào nhà sàn, một ném vào ao sen. Sau đó cầm lấy chén trà còn hơi nóng kia tưới lên bàn cờ.

Nhìn thấy Lệnh Hồ làm hành động phá hư phong cảnh như thế, Hoa Thiên Kiềm Vũ đang bàng quan quan sát ở ngoài kinh ngạc há to miệng ra.

Nhưng, sau khi Lệnh Hồ làm xong hành động phá hư phong cảnh ấy, toàn bộ tiền cảnh chốn nhân gian ấy bỗng phát sáng cả lên, mọi thứ dường như đang chuyển động chậm lại. Chỉ trong chớp lát sau, tất cả cảnh trí huyền lệ ấy đã bể tan tành thành hàng vạn hàng nghìn điểm sáng, tiêu tán vào hư không.

Sau đó, cả tiền cảnh đã biến mất, nhưng trước mắt lại xuất hiện một tiên cốc mộc mạc, nước xanh lay động chung quanh; tiên hạc chơi đùa trên hồ, bay lượn khắp nơi; cá chép đủ màu bơi qua bơi lại khắp trong hồ; ở trên bờ hồ lại có hàng vạn hàng nghìn sợi tơ giăng kín lại, lúc gió nhẹ thổi qua làm cho chúng chập chờn không thôi, cực kỳ bắt mắt.

Hoa Thiên Kiềm Vũ tròn mắt há mồm nhìn phong cảnh trước mắt, không tự chủ được đi lên con đường nhỏ đầy đá vụn màu trắng trước mắt. Con đường nhỏ này quanh co khắp bờ hồ, dọc theo đường đi còn đi qua một khu rừng trúc xanh mượt. Có thể thấy được bên trong rừng trúc đường như có đủ kỳ thụ dị quả như ẩn như hiện.

Còn Lệnh Hồ sau khi phá trận xong giờ đã không thấy đâu cả.

Hoa Thiên Kiềm Vũ cũng không nóng nảy, chậm rãi theo con đường nhỏ đi qua rừng trúc. Nhưng trong miệng bây giờ lại thầm mắng:

- Thái Bạch tửu quý người thật là tốt! Thì ra đây mới là cảnh trí đích thật của Bích Thủy cốc người! Chúng ta đã quen biết nhau mấy trăm năm rồi, nhưng lão quý người chưa bao giờ cho Hoa mỗ xem cảnh trí đích thật của Bích Thủy cốc cả, nhà người thật đáng giận! Lát nữa hãy xem Hoa mỗ làm sao tính sổ với nhà người đi!

Hoa Thiên Kiềm Vũ mang theo tâm trạng buồn bực đi qua rừng trúc. Sau khi đẩy cánh cửa nhỏ ra, hắn thấy Lệnh Hồ quả nhiên đã sớm làm khách trong bữa tiệc, mà Thái Bạch tửu tiên tóc trắng lông mi trắng râu bạc, mặc một bộ quần áo màu trắng đang trầm tĩnh nhìn Lệnh Hồ ngồi nhắm mắt lại, trong ánh mắt còn ẩn chứa sự khâm phục nữa.

Vốn Hoa Thiên Kiềm Vũ định níu lấy Thái Bạch tửu tiên, sau đó mắng cho một trận. Nhưng cảm nhận được không khí trang nghiêm, không khỏi dè dặt tâm tình ban đầu lại, yên lặng ngồi xuống bên cạnh.

Sau khi ngồi xuống, Hoa Thiên Kiềm Vũ mới phát hiện ở trước mặt Lệnh Hồ bây giờ là một bức họa cổ xưa đã bị ố vàng. Nhìn một hồi xong, Hoa Thiên Kiềm Vũ cảm thấy bức họa này đã hồngбет, ngón ngang vô cùng.

* Quan: Chùa chiềng, cổ tự. Ngũ quan Thanh Thành ở đây ý nói đến năm ngôi chùa bao quanh Thanh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Bức Họa

Bức họa này hiển nhiên rất cổ xưa, trong sắc màu vàng ố còn có dấu vết bị côn trùng ăn nữa. Nhưng đây không phải là lý do Hoa Thiên Kiềm Vũ cảm thấy bức họa này đã hồngбет, mà chính vì hình ảnh được vẽ trong bức họa thật sự quá lộn xộn.

Tuy Hoa Thiên Kiếm Vũ không hiểu lắm về trận pháp, nhưng vẫn nhìn thấy rõ các trận đồ Thái Cực, Lưỡng Nghi, Tam Tài, Tứ Tượng, Ngũ Hành, Lục Hợp, Thất Tinh, Bát Quái, Cửu Cung hiện rõ bên trong bức họa. Nhưng những trận đồ này không được sắp xếp đàng hoàng, rất là lộn xộn. Có vài chỗ là mực nước không cẩn thận rơi xuống tạo thành vết dơ, đặc biệt nhất là ở ngay chỗ giữa của bức họa còn có những điểm trắng giống như những chú chim nhỏ, có vài điểm lại giống như những chú cá nhỏ.

Cả bức họa này dường như là được vẽ một tùy ý. Chủ nhân của nó lần đầu tiên là tùy ý vẽ lên, sau đó lại tiếp tục vẽ một họa cảnh khác bao trùm lên trên, giống như là không nhớ vẽ sang cuốn khác. Thậm chí Hoa Thiên Kiếm Vũ còn có cảm giác là chủ nhân của bức họa này giống như là người nghĩ đến gì thì liền vẽ lên bức họa vậy.

Nhưng mà, ngay sau đó Hoa Thiên Kiếm Vũ đã phát hiện ra điều kỳ lạ rồi. Tuy bức tranh này có nhiều họa ý về chồng chất lên nhau, gây ra cảm giác rất là lộn xộn, nhưng mà hết lần này tới lần khác, chỉ cần vô tình nhìn lướt qua một chút thôi, người nhìn có thể nhận thấy rõ là do những cảnh sắc nào về chồng lên.

Phải biết rằng, cho dù là vật thật, nhưng nếu chúng chồng chất lên nhau thì mọi người cũng rất khó đếm được là có bao nhiêu thứ chồng lên nhau, huống chi là việc nhận vật chồng lên nhau là vật gì?

Nhưng vừa rồi Hoa Thiên Kiếm Vũ chỉ nhìn lướt qua thôi đã thấy được những đồ vật về chồng chất lên nhau trong bức họa, ngay cả những những điểm trắng những điểm đen trông như con cá con chim kia hẳn cũng nhìn thấy rõ, mà trên thực tế là những đồ vật này đã bị các trận đồ ẩn giấu đi.

Suy nghĩ cẩn thận một lúc, Hoa Thiên Kiếm Vũ lập tức tỉnh ngộ ra. Bức họa nhìn trông rất dơ bẩn lộn xộn này thực chất là một bảo bối không tầm thường!

Còn Thái Bạch tử tiên lúc này lại nhìn Lệnh Hồ, trong mắt tràn đầy sự mong đợi. Lệnh Hồ càng nhắm mắt lâu, hẳn càng mong đợi hơn.

Hoa Thiên Kiếm Vũ buồn bực nhìn hai người Thái Bạch tử tiên cùng Lệnh Hồ, không rõ hai người đang làm cái gì. Từ tình cảnh bây giờ thì có thể thấy chính Thái Bạch tử tiên là người cho Lệnh Hồ xem bức họa, còn Lệnh Hồ sau khi nhìn xong vẫn nhắm mắt lại, dường như là đang suy nghĩ gì đó, còn điều Thái Bạch tử tiên mong đợi chính là đáp án từ miệng Lệnh Hồ nói ra.

Thực tế những gì Hoa Thiên Kiếm Vũ suy đoán cũng không sai bao nhiêu, nhưng mà Lệnh Hồ nhắm mắt lại không phải là vì đang trầm tư điều gì, mà đang dùng thần niệm để "đọc" bức họa.

Bức họa này là một bức họa có chứa đạo pháp trận pháp vô cùng tinh diệu, có tên là bức họa trận đạo! Người xem có thể từ bức họa này lĩnh ngộ được nhiều trận pháp, nhưng điều kiện tiên quyết là người phải có ý chí kiên định cùng với thần niệm cường đại.

Lấy tu vi cảnh giới Hợp Thể kỳ viên mãn hiện giờ của Thái Bạch tử tiên, thần niệm của hắn chỉ quan sát được bức họa tối đa nửa canh giờ thôi. Sau đó tinh thần vô cùng mệt mỏi, tâm thần hao tổn rất nhiều, nếu không nghỉ ngơi hai ba tháng thì không thể nào khôi phục được.

Mặc dù trận đạo ghi trên bức họa vô cùng thần kỳ, nhưng không phải mỗi lần thần niệm quan sát là có thể lĩnh ngộ được điều gì đó ngay tức khắc. Qua hơn ngàn năm, Thái Bạch tử tiên mới lĩnh ngộ được chín đại trận công kích, năm đại trận phòng ngự và một bộ Tam Tài Phục Hợp trận mà thôi!

Trên thực tế, bộ Tam Tài Phục Hợp trận này còn không phải là trận pháp hoàn chỉnh, Thái Bạch tử tiên mới lĩnh ngộ được một chút hình thức ban đầu, còn chưa đụng đến được tinh túy chân chính.

Do phát hiện Lệnh Hồ có thành tựu rất cao với trận pháp, thần niệm cũng rất mạnh mẽ; hơn nữa vì thần niệm bản thân không đủ mạnh mẽ để tiếp tục tìm hiểu tinh túy của Tam Tài Phục Hợp trận, nên mặc dù biết đạo lý có bảo vật phải cất giấu đi nhưng mà Thái Bạch tử tiên vẫn đem ra cho Lệnh Hồ xem. Hơn nữa, hắn thấy Lệnh Hồ là bằng hữu của Hoa Thiên Kiếm Vũ, đôi mắt trong sáng không giao quyết, nhìn qua không tồi chút nào nên mới yên lòng lấy bức họa trận đạo ra.

Ban đầu Thái Bạch tử tiên cũng không kỳ vọng quá lớn vào Lệnh Hồ. Mặc dù biết thần niệm Lệnh Hồ cường đại, nhưng hắn cho rằng thần niệm của Lệnh Hồ vẫn không thể nào mạnh hơn mình được. Chẳng qua thấy Lệnh Hồ nhìn rõ được Tam Tài Phục Hợp trận của mình, nên mới có hi vọng Lệnh Hồ sẽ lĩnh ngộ được điều gì đó.

Nhưng Thái Bạch tử tiên thật sự không ngờ Lệnh Hồ có thể kiên trì việc dùng thần niệm quan sát bức họa trận đạo lâu đến như vậy!

Chỉ trong nháy mắt nửa khắc đã qua, nhưng Lệnh Hồ không có dấu hiệu miễn cưỡng kiên trì, thần sắc vẫn bình tĩnh tự nhiên như lúc ban đầu.

Nửa canh giờ, một canh giờ, hai canh giờ...

Thời gian dần dần trôi qua, ánh mắt của Thái Bạch tử tiên đã dần từ hi vọng chuyển sang kinh hãi rồi.

Không có ai có thể hiểu rõ bức họa trận đạo này hơn Thái Bạch tử tiên. Muốn lĩnh ngộ được một chút gì đó từ bức họa này thì người phải có thần niệm rất cường đại, hơn nữa càng quan sát lâu, thần niệm càng bị hao tổn nhiều.

Thái Bạch tử tiên thân là tu sĩ Hợp Thể kỳ viên mãn, thần niệm hiện giờ chỉ giúp hắn quan sát được nửa canh giờ thôi. Mà tên tiểu tử có mái tóc một phần nhuộm là màu đỏ này lại quan sát được đến ba canh giờ, hơn nữa thần sắc còn tỏ ra rất nhẹ nhàng tự nhiên nữa.

Tiểu tử này là ai vậy?

Bởi vì trên người Lệnh Hồ có Ban Lan thạch nên Thái Bạch tử tiên không thể nào nhìn thấu được tu vi Kết Đan kỳ của Lệnh Hồ, nếu không, chắc hẳn phải kinh hãi quá mất thôi.

Giờ phút này Thái Bạch tử tiên đã hoàn toàn thu hồi sự khinh thị lại, đem Lệnh Hồ trở thành một vị tiền bối có tu vi cùng cảnh giới hơn xa mình, nội tâm tràn đầy sự kính ý.

Vốn hắn muốn hỏi thăm Hoa Thiên Kiềm Vũ về lai lịch Lệnh Hồ, nhưng lại sợ quá nhiều Lệnh Hồ nên đành dè dặt nghi vấn trong lòng lại.

Lại thêm nửa canh giờ nữa trôi qua. Dừng suốt ba canh giờ rưỡi, Lệnh Hồ mới chậm rãi mở mắt ra, trong mắt hiện lên chút kỳ dị, nhưng ngay sau đó khôi phục lại như bình thường.

- Tiền bối...

Về mặt Thái Bạch tử tiên cung kính:

- Văn bối khi này đã thất lễ rồi, kính xin tiền bối đừng trách móc!

Lệnh Hồ cười nói:

- Tại hạ cũng không phải là tiền bối gì, nếu được, chúng ta cứ xưng hô là đạo hữu đi!

Hoa Thiên Kiềm Vũ thấy không khí trang nghiêm ban này đã mất đi, cười lớn một tiếng:

- Thái Bạch lão quý, Lệnh Hồ huynh đệ là người tự do phóng khoáng, nếu khách sáo quá thì lại thành ra xa lạ đó!

Hoa Thiên Kiềm Vũ hiểu rõ Lệnh Hồ hơn. Khi này lúc gặp lại nhau, hắn còn xưng hô là đạo hữu đạo huynh. Nhưng sau khi tới Bích Thủy cốc của Thái Bạch tử tiên này xong, quan hệ của hai người trở nên tốt hơn nhiều, nên hắn đã xưng hô Lệnh Hồ là huynh đệ rồi.

Đối với việc này, Lệnh Hồ không có gì bất mãn hay phật lòng cả, ngược lại hắn rất thích tính cách ngay thẳng của Hoa Thiên Kiềm Vũ, cảm thấy rất là thân cận.

Có câu nói tính cách của mình ra sao, bằng hữu bên cạnh tất cũng phải như thế. Tuy Thái Bạch tử tiên có chút keo kiệt, nhưng vẫn không mất đi sự ngay thẳng vốn có. Chỉ dựa vào điểm này thôi, Lệnh Hồ đã muốn kết bạn với hắn.

Thái Bạch tử tiên cười nói:

- Nếu tiền bối...cái này...đạo hữu, ha ha, vậy thì đành tha cho Thái Bạch gan lớn rồi.

Lệnh Hồ mỉm cười gật đầu:

- Không cần khách khí, Lệnh Hồ theo Hoa Thiên đạo huynh mạo muội tới chơi, vốn đã quá rầy đạo hữu thanh tu rồi!

Bỗng Thái Bạch tử tiên nghĩ đến việc mình để cho Lệnh Hồ cùng với Hoa Thiên Kiềm Vũ phải đứng ở ngoài khi này, cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

- Hôm nay có thể làm quen với Lệnh Hồ đạo hữu, quả thật rất thú vị, phải uống bằng chén lớn mới được. Hai vị chờ một chút, để tại hạ đi chuẩn bị một chút!

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười, rồi cảm bức họa đưa lại cho Thái Bạch tử tiên:

- Hôm nay quan sát bức họa này một phen lại có điều linh ngộ được, coi như không phụ sự kỳ vọng của Thái Bạch đạo hữu. Lệnh Hồ sẽ viết những điều ngộ được ra, hi vọng có thể trợ giúp cho Tam Tài Phục Hợp trận của Thái Bạch đạo hữu!

Thái Bạch tử tiên mừng rỡ, mặt mày hớn hờ nói:

- Như vậy phải nâng ly, không say không về!

Hoa Thiên Kiềm Vũ nghe vậy, cười mắng:

- Thái Bạch lão quý nhà ngươi thật tốt đó. Khi mới biết Lệnh Hồ huynh đệ thì chỉ nói uống cạn chén lớn. Khi Lệnh Hồ huynh đệ ngộ được huyền bí của bức họa kia, cho ngươi chỗ tốt thì mới cho phép chúng ta nâng ly không say không về. Lão quý ngươi đúng là đồ keo kiệt, tính tình cũng tốt quá rồi đó!

Thái Bạch tử tiên hừ lạnh nói:

- Nếu không phải nể mặt Lệnh Hồ đạo hữu, lão phu cũng không để đồ tai họa nhà ngươi tùy tiện vào cốc, thường thức lên mỹ tửu linh quả của ta!

Nói xong, Thái Bạch tử tiên vội vã đi ra ngoài, chuẩn bị rượu và thức ăn.

Thấy hai người trêu chọc lẫn nhau, Lệnh Hồ mím cười không thôi. Sau đó đã lấy một khối ngọc giản trống từ trong túi trữ vật ra, bắt đầu khắc những tinh túy của Tam Tài Phục Hợp trận vừa lĩnh ngộ được vào bên trong.

Nhớ tới chỗ tốt không lồ thu được sau khi dùng thần niệm quan sát bức họa kia xong, Lệnh Hồ cảm thấy vui mừng vô cùng. Đồng thời, hắn cũng có chút áy náy với Thái Bạch tử tiên. Nghĩ đến đây, trừ việc khắc tinh túy của Tam Tài Phục Hợp trận vào trong, hắn còn đưa những tâm đắc về trận pháp của mình vào trong nữa.

Làm xong hết mọi việc, Lệnh Hồ mới có chút thoải mái hơn.

Trên thực tế, vào thời điểm thần niệm Lệnh Hồ quét tới bức họa đó, rồi phát hiện ra trong bức họa có những huyền ảo thì bỗng nhiên Thiên Địa hai hồn lại có phản ứng giống như lúc phát hiện ra tạo hóa của thiên địa tại Đan Bích sơn vậy. Chúng mạnh mẽ nắm lấy quyền khống chế thần niệm của Lệnh Hồ, điên cuồng lao vào trong bức họa.

Thân là chủ tôn Mệnh Hồn, nếu như Lệnh Hồ muốn thì tất nhiên có thể bài trừ quyền chúa tể của Thiên Địa hai hồn, một lần nữa làm chủ. Tuy nhiên Thiên Địa hai hồn trước giờ làm gì đều nghĩ đến bản thân Lệnh Hồ trước, lần này tự nắm lấy quyền chúa tể hắn có phát hiện gì ấy, sao Lệnh Hồ có thể bảo họ ngừng lại được?

Vì vậy, một lần nữa Lệnh Hồ đứng ở bên ngoài làm người quan sát, nhìn Thiên Địa hai hồn khống chế thần niệm bắt đầu có động tác trong bức họa trận đạo.

Lệnh Hồ cũng không biết rốt cuộc Thiên Địa hai hồn muốn làm gì nữa, chỉ biết vào thời điểm thần niệm chạm tới bức họa trận đạo thì thần niệm bị tiêu hao đi rất nhanh, mà trong tinh thần thức hải bỗng nhiên hiện ra từng đạo trận đồ. Lệnh Hồ chỉ nhìn qua đã biết những trận đồ đó chính là trận đồ từ Thái Cực cho tới Cửu Cung ở bên trong bức họa trận đạo.

Nhưng không hiểu được Thiên Địa hai hồn đã dùng phương pháp gì để lấy được những tinh túy ở bên trong bức họa trận đạo đó?

Theo từng đạo trận đồ không ngừng chồng ép lên nhau ở chung một chỗ, tất cả trận đồ ở trong bức họa trận đạo kia đã bị thu lấy vào trong tinh thần thức hải rồi. Vào thời điểm tất cả các trận đồ chồng ép lên nhau một cách hoàn mỹ, một bức họa trận đạo giống như bức họa ở bên ngoài đã hiện lên trong tinh thần thức hải!

Trừ Lệnh Hồ ra, không còn ai có thể biết tuy bức họa trận đạo ở bên ngoài vẫn là bức họa trận đạo, nhưng những tinh hoa chân chính đã bị Thiên Địa hai hồn dùng thủ đoạn thông thiên phục chế dòi vào trong tinh thần thức hải rồi!

Sau khi bức họa trận đạo thành hình ở trong tinh thần thức hải xong, Thiên Địa hai hồn mới trả lại quyền chúa tể thần niệm lại cho Lệnh Hồ, và cũng đến giờ này Lệnh Hồ mới biết bức họa trận đạo kia không chỉ là một bức họa có ẩn chứa đạo trận pháp vô cùng thâm ảo, mà còn là một kiện pháp bảo thần kỳ - Cửu Trận đồ!

Chương thứ hai :64:

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cửu Trận Đồ

Tu Tiên giới từng có một kiện pháp bảo truyền thuyết tên là Bát Trận đồ. Bát Trận đồ chính là tiên khí thượng phẩm, theo truyền thuyết Bát Trận đồ xuất hiện từ hơn mười vạn năm trước, là bảo vật do một tu sĩ thân mang Phật duyên cầu được ở Định Giới đỉnh.

Tiên khí thượng phẩm Bát Trận đồ vừa xuất hiện lập tức khiếp sợ cả đại lục Cửu Châu, ngay cả thiên địa cũng phải động dung mà giáng xuống lục cửu thiên kiếp!

Bát Trận đồ thế mà tự động ứng kiếp, mạnh mẽ ngạnh kháng với lực lượng thiên kiếp, danh chấn ngôn thuận ở lại Tu Tiên giới!

Còn tu sĩ thân mang Phật duyên dựa vào lực lượng của Bát Trận đồ chỉ trong ba ngàn năm đã tu thành chánh quả, phi thăng rồi đi!

Nhưng hắn cũng không trực tiếp phi thăng, mà là dựa vào lực lượng thiên kiếp tiến hành giải thể thân thể, tu thành tán tiên. Sau đó dựa vào lực lượng Bát Trận đồ dễ ngạnh kháng qua mười lần thiên kiếp của tán tiên, tu thành Đại La Kim Tiên phi thăng lên Tiên giới!

Tất cả chỉ xảy ra trong ba ngàn năm!

Vị tu sĩ thân mang Phật duyên có Bát Trận đồ này, vào lúc chứng thành Đại La Kim Tiên rồi phi thăng lên Tiên giới đã để lại pháp danh của mình - Ngã Ý Phật!

Ý là tất cả mọi việc trên thế giới này đều do ý nghĩ của ta, thế giới này không phải là thế giới, mà chỉ là nhân quả! Cho dù là phúc duyên hay tội nghiệt, là thiện hay là ác đều là do ý nghĩ của ta!

Quả thật bởi vì Ngã Ý Phật thân mang Phật duyên nên đã nhiều lần bị chúng tu ở Tu Tiên giới mơ ước cùng uy hiếp, nhưng Ngã Ý Phật luôn làm theo tâm ý của mình, làm người sát phạt quyết đoán. Người này căn bản không sợ uy hiếp của chúng tu, hơn nữa, vào lúc chúng tu thực sự chộc giận hấn, người này đã đại khai sát giới. Kết quả là máu tanh lưu lại vạn dặm, thấy chất ngưng thành đồng!

Phải biết rằng những người thân mang Phật duyên, Đạo cốt hay Hồn căn đều là những đứa con cưng của trời, luôn được thiên đạo ủng hộ và chiếu cố! Cho dù là ai, nhưng nếu dám mạo phạm vào họ, tất sẽ bị thiên đạo khiển trách.

Vì vậy, dù có những tu sĩ có thực lực mạnh hơn Ngã Ý Phật, nhưng không có ai dám ra tay giết chết hắn cả. Ngược lại còn bị Ngã Ý Phật làm cho tay chân luống cuống, cuối cùng chỉ đành chạy trốn!

Sau khi Bát Trận đồ được Ngã Ý Phật cầu được ở Định Giới đình hiện ra tại Tu Tiên giới, rồi cho tới cảnh tượng lấy lực lượng bản thân ngành kháng lại thiên kiếp đã làm cho tham niệm của chúng tu nổi lên, ai ai cũng muốn cướp lấy Bát Trận đồ từ trong tay Ngã Ý Phật!

Kể từ đó Tu Tiên giới đã dẫn phát ra một cuộc tranh đoạt bảo vật kéo dài hơn mấy chục năm, vô số tu sĩ đỉnh giai bị cuốn vào đã ngã xuống theo, hồn phi phách tán đi. Sự việc này diễn ra cho đến khi có hơn một phần ba tu sĩ đỉnh giai của cả đại lục Cửu Châu ngã xuống làm kinh sợ những người còn sống mới thôi, các tu sĩ còn sống đều rút lui đi tìm tu. Ngoài ra, đối mặt với một Ngã Ý Phật làm người không kiêng kỵ, giết người như cỏ rác, như ác ma hung thần kia, cho dù là tu sĩ có ý chí cường đại cũng không khỏi thấy lạnh cả người đi!

Không còn người nào dám sinh ra tham niệm đoạt bảo từ trong tay Ngã Ý Phật nữa. Một cuộc tranh giành đoạt bảo kéo dài mấy chục năm cuối cùng đã lấy kết quả hơn một phần ba tu sĩ đỉnh giai ngã xuống làm thanh tịnh chúng tu, kể từ đó lắng xuống.

Gần một phần ba tu sĩ đỉnh giai ngã xuống, nguyên khí Tu Tiên giới bị hao tổn nặng nề. Hơn nữa, những tu sĩ đã vây công người thân mang Phật duyên được thiên đạo chiếu cố đã bị thiên đạo khiển trách, tuy đã bẻ quan thanh tịnh lại nhưng trong một vạn năm không ai có tiến triển gì trong tu vi cả, cuối cùng không tránh né được đại nạn thọ nguyên đã tới, đồng loạt tọa hóa.

Bởi vậy người phi thăng càng lúc càng ít hơn, không còn nhiều như lúc trước nữa. Hầu như cách nhau đến một ngàn năm mới có vài người tu thành chánh quả, cảnh tượng phi thăng lúc đó mới xuất hiện.

Mà nguyên nhân dẫn đến mọi việc xảy ra như vậy chính là kiện tiên khí thượng phẩm Bát Trận đồ kia!

Mặc dù Bát Trận đồ đã bị Ngã Ý Phật tu thành Đại La Kim Tiên mang đến Tu Tiên giới, nhưng những truyền thuyết liên quan đến Bát Trận đồ vẫn được truyền lưu cho đến nay, trở thành đề tài để người tu tiên bàn tán với nhau.

Tất nhiên Lệnh Hồ đã từng nghe đến truyền thuyết Bát Trận Đồ. Cũng chính vì vậy, khi trước mặt xuất hiện một Cửu Trận đồ, hắn không khỏi nghĩ tới những truyền thuyết liên quan đến Bát Trận đồ.

Quan sát Cửu Trận đồ thành hình trong tinh thần thức hải, Lệnh Hồ cũng không biết pháp bảo này có cấp bậc gì, không biết nó là pháp khí, bảo khí, linh khí hay tiên khí nữa. Cả kiện pháp bảo giống như đã bị Ban Lan thạch che giấu hết đi, cho dù quan sát thế nào cũng không rõ cấp bậc của nó.

Mặc dù chính Thiên Địa hai hồn là người đã dùng thần thông thần niệm phục chế lại Cửu Trận Đồ thành hình ở trong tinh thần thức hải, nhưng ngay cả hai đại linh hồn chứa tể này cũng không thể nhận ra Cửu Trận Đồ là pháp bảo có cấp bậc gì.

Nhưng mà mặc kệ nó là pháp bảo có cấp bậc gì, tóm lại là một kiện pháp bảo không tầm thường là được rồi.

Kiện pháp bảo này thành hình ở trong tinh thần thức hải của mình, tự nhiên không cần tiến hành tế luyện nhận chủ.

Trên thực tế, cho dù Lệnh Hồ có muốn tế luyện nhận chủ thì cũng không thể nào. Bởi vì ngay cả cấp bậc pháp bảo là gì hắn cũng không biết, thần niệm không thể nào tiến vào bên trong để đi tới cảm chế khí linh thì nói gì đến việc tế luyện?

Tuy Cửu Trận Đồ thần bí như thế, nhưng điều may mắn là Lệnh Hồ vẫn có thể vận dụng một phần uy năng của nó.

Thông qua kiện pháp bảo này, giờ đây Lệnh Hồ đã có thể sử dụng các trận đồ như: Thái Cực trận đồ, Lương Nghi trận đồ, Tam Tài trận đồ, Tứ Tượng trận đồ, Ngũ Hành trận đồ, Lục Hợp trận đồ, Thất Tinh trận đồ, Bát Quái trận đồ, Cửu Cung trận đồ.

Còn đến cấp độ các trận đồ hợp lại với nhau, Lệnh Hồ chỉ có thể sử dụng đến Tứ Tượng Phục Hợp trận đồ mà thôi. Nói cách khác, nhiều nhất hắn chỉ có thể dùng bốn trận đồ hợp lại theo phương vị Tứ Tượng, để thông qua đó diễn hóa thành một đại trận.

Tất nhiên là trận đồ Tứ Tượng Phục Hợp này có cấp bậc cao hơn Tam Tài Phục Hợp trận của Thái Bạch Tử Tiên rất nhiều.

Tuy nói Lệnh Hồ là người tốt, nhưng tuyệt đối không phải là người quá tốt. Đem tinh túy Tam Tài Phục Hợp trận đồ nói lại với Thái Bạch tử tiên coi như đã bồi thường cho hắn rồi. Vốn với sự mạnh mẽ thần niệm hiện nay của Thái Bạch tử tiên, hắn phải đạt đến cấp độ Độ Kiếp kỳ mới có thể lĩnh ngộ

được tinh túy của Tam Tài Phục Hợp trận, nhưng việc trùng kích vào Độ Kiếp kỳ dễ dàng vậy sao? Tuy nói hiện giờ Thái Bạch tử tiên đã là Hợp Thể kỳ viên mãn, nhưng không thể nói hẳn chắc chắn trùng kích vào Độ Kiếp kỳ thành công được.

Đem toàn bộ tinh túy Tam Tài Phục Hợp trận đồ khắc vào ngọc giản cho Thái Bạch tử tiên tuyệt đối đã bồi thường đủ cho hắn, huống chi ở trong đây còn có tâm đắc của Lệnh Hồ về trận pháp.

Vì vậy Lệnh Hồ rất thoải mái ngồi đó chờ Thái Bạch tử tiên chuẩn bị đem rượu và thức ăn linh quả lên.

Hoa Thiên Kiếm Vũ thấy Lệnh Hồ đã làm xong, cười nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ quả nhiên rất cao tay a. Thái Bạch lão quý trước giờ rất ít khi kính ngưỡng ai, nhưng lần này lại kính sợ Lệnh Hồ huynh đệ như thế, ta bái phục đó!

Lệnh Hồ khiêm tốn nói:

- Thái Bạch đạo hữu có thành tựu rất cao với trận pháp, Lệnh Hồ có thể giúp cũng là may mắn!

Hoa Thiên Kiếm Vũ trêu chọc nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ quá khiêm nhường rồi. Nhưng mà tóm lại là chúng ta đã giúp lão quý Thái Bạch đó rồi, lát nữa chúng ta cứ ăn uống thỏa thích đi. Nếu ăn không hết thì hãy đóng gói mang về, để cho tên quý đó hận đến chết mới thôi.

- Tên Hoa Thiên Kiếm Vũ khôn khiếp kia, Lệnh Hồ đạo hữu đúng là đã ra tay trợ giúp lão phu rất lớn, nhưng ngươi đã giúp cái gì vậy? Không giúp thì thôi, chứ đừng có tự đưa thêm mình vào.

Thái Bạch tử tiên mặc áo trắng bông bành đi tới nhẹ nhàng, phía sau hắn có ba cái bàn cổ xưa huyền phù theo sau. Ba bàn này chia ra một bàn có để bầu rượu, một bàn có để thức ăn tuyệt hảo, cùng với một bàn có dùng tơ lụa phủ lên, trên dải tơ lụa đó có ba trái linh quả tạo dáng thành sư tử. Mùi thơm ngát tỏa ra khắp nơi xông vào mũi người khác, khiến người ta phải thèm thuồng cả lên, ngón tay cũng động đậy như muốn lao tới giành lấy vậy.

Ba cái bàn cổ dưới sự thao túng của linh lực Thái Bạch tử tiên chậm rãi lướt tới trước mặt ba người, rồi đặt xuống bàn.

Hoa Thiên Kiếm Vũ lúc này mới nói lại:

- Sao lại nói ta không giúp gì? Nếu không phải ta dẫn Lệnh Hồ huynh đệ tới Bích Thủy cốc của ngươi, ngươi sẽ biết Lệnh Hồ huynh đệ sao? Không biết Lệnh Hồ huynh đệ thì Lệnh Hồ huynh đệ sao có thể giúp ngươi?

Thái Bạch tử tiên bất đắc dĩ cười mắng:

- Tên khốn nhà ngươi, kiểu gì cũng nói được hết! Thôi thôi, hôm nay ta rất cao hứng, ngươi cứ ăn uống thỏa thích đi. Chứ nếu lão phu không cho ngươi dùng cái gì, ngươi lại chạy đi khắp nơi nói lão phu keo kiệt, phá hoại danh tiếng lão phu!

Lệnh Hồ đưa ngọc giản trong tay mình tới trước mặt Thái Bạch tử tiên, nói:

- Bên trong là pháp môn Tam Tài Phục Hợp trận do Lệnh Hồ lĩnh ngộ được, cùng với những tâm đắc của Lệnh Hồ về trận pháp. Nếu như Thái Bạch đạo hữu không ngại, hãy xem thử trước đi!

Thật ra Thái Bạch tử tiên đã sớm không chịu được, chẳng qua ngượng ngừng mở miệng nên không lên tiếng thôi. Nay thấy ngọc giản đã đưa tới trước mặt, vội vàng đưa tay bắt lấy rồi đưa thần niệm tiến vào bên trong.

Chỉ một chốc sau thôi, vẻ mặt Thái Bạch tử tiên đã hiện lên vẻ kích động, đôi lông mày dài màu trắng rung động, ngay cả râu bạc trắng ở ngay miệng cũng phấp phới bay lên, bản thân hắn giMờ phút này rất kích động!

Một hồi lâu sau, Thái Bạch tử tiên mới từ trong mê say tỉnh dậy, cười to nói:

- Hay a, pháp môn Tam Tài Phục Hợp trận này quả nhiên rất tinh diệu, vô cùng tinh thâm. Hôm nay có thể thấy được toàn bộ Tam Tài Phục Hợp trận này, đời này lão phu sống không uống phí rồi!

Thái Bạch tử tiên đứng dậy, thi lễ với Lệnh Hồ thật sâu, cảm kích nói:

- Đa tạ Lệnh Hồ đạo hữu thành toàn, đã thỏa lòng ước nguyện mấy trăm năm nay của Thái Bạch rồi, xin nhận cái lễ này của Thái Bạch!

Lệnh Hồ biết đây là tâm ý của Thái Bạch tử tiên, từ chối cũng không được nên đành nhận lấy cái lễ này!

Thái Bạch tử tiên lần nữa ngồi xuống, nâng chén chào hỏi xong thì coi như tiệc rượu đã chính thức bắt đầu. Sau khi ăn uống linh đình xong, ba người càng lúc càng cởi mở hơn, nói chuyện rất thoải mái.

Lệnh Hồ giờ mới biết Thái Bạch tử tiên có được Cửu Trận đồ là do năm xưa đi lịch lãm ở Tây Thổ sơn mạch, rồi vô tình có được từ trong tay một người phạm!

Năm ấy là năm Tây Thổ sơn mạch tổ chức lễ Phật đản truyền thống của Phật môn, giống như là lễ chào mừng năm mới vậy, náo nhiệt vô cùng. Rất nhiều chùa chiền bình thường không mở ra cho mọi người vào cúng bái, nhưng vào dịp ấy cũng mở cửa ra đón chào tứ phương, cũng có không ít cô tháp cô tự cử hành đại hội biền thiện!

Lúc ấy Thái Bạch tử tiên lại có tâm tình hứng thú đối với Phật môn, nghĩ muốn tìm một chút pháp môn Phật gia để tu dưỡng tâm tính, qua đó giúp cho tu vi của mình có cơ hội tiến triển hơn!

Nhưng mà các pháp môn chánh thống của Phật gia là kinh thư trân quý của các cô tự cô tháp, không phải dễ dàng thấy được. Nhưng mà vì đây là lễ Phật đản, các cô tự cô tháp cùng nhau cử hành đại hội biền thiện nên lại cho Thái Bạch tử tiên một phen kỳ ngộ. Bởi vì đại hội biền thiện được mở ra không nhìn tư cách của người tham dự, chỉ cần cách diễn giải của người có thể làm cho các Phật tử hài lòng, là người có thể có cơ hội nhìn qua các kinh thiên Phật môn!

Vì Thái Bạch tử tiên muốn mình có thêm sự linh hội với Phật môn trước khi tham dự đại hội biền thiện, nên đã đi khắp phố phường chung quanh sưu tầm kinh thiên Phật môn, sẵn tiện hần cũng có đi qua phố phường của phàm nhân! Cũng nhờ đó mà Thái Bạch tử tiên đã tìm được Cửu Trận đồ trong tay một người phàm!

Nhưng dưới sự xếp đặt của cơ duyên, Cửu Trận đồ lại từ trong tay Thái Bạch tử tiên truyền đến cho Lệnh Hồ!

Chẳng lẽ tất cả đều được xếp đặt từ trước ư?

Chương thứ ba :64:

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Âm Mưu Của Ba Yêu

Thái Bạch tử tiên quả không hổ thẹn với cái tên tử tiên. Tuy Lệnh Hồ không phải là người biết thưởng thức rượu, nhưng uống một chén xong vẫn luyến tiếc không thôi. Hương vị rượu của Thái Bạch tiên tử rất khó dùng lời để tả được. Hần nghĩ những loại rượu nổi tiếng khắp thiên hạ bây giờ cũng chỉ đến như vậy mà thôi.

Mà đặc biệt nhất chính là linh quả có tên gọi là Sur thân linh quả kia.

Sur thân linh quả là một loại trái cây có hình dáng giống như một con sư tử. Loại trái cây này có chứa rất nhiều linh khí, khi dùng vào có thể dưỡng thần trừ bệnh, cường thân kiện thể, chính là một loại linh quả do tạo hóa tự nhiên sinh ra.

Những loại linh quả có hình dáng giống như hình người hay động vật mặc dù hiếm thấy, nhưng tuyệt không phải là duy nhất.

Trong truyền thuyết, Trán Nguyên đại tiên ở thời kỳ Hồng Hoang có một loại cỏ thụ, linh quả do cỏ thụ này sinh ra là một nhân sâm đặc đạo hóa hình. Nhân sâm quả này có tên là Thảo Hoàn đan, lúc chín mùi có hình dạng như trê nít, tứ chi ngũ quan đều đủ cả.

Dĩ nhiên, Sur thân linh quả không thể nào sánh được với thần vật nhân sâm quả trong truyền thuyết được, nhưng đó cũng là một loại linh quả quý hiếm ở trong Tu Tiên giới rồi.

Ăn xong phần Sur thân linh quả của mình, Hoa Thiên Kiếm Vũ cảm thấy vẫn chưa thỏa thích. Nhưng sau khi ăn linh quả xong thì chút men say khi nãy có được đã bị xua tan đi, thần thái cũng tốt hơn nhiều.

Cũng khó trách Thái Bạch tử tiên lúc trước e sợ Hoa Thiên Kiếm Vũ như thế. Nếu để cho Hoa Thiên Kiếm Vũ tận tình ăn uống, thì chắc chỉ cần hai đến ba ngày thôi, sợ rằng Sur thân linh quả của Hoa Thiên Kiếm Vũ không còn trái nào nữa.

Lệnh Hồ cùng Hoa Thiên Kiếm Vũ ở lại Bích Thủy cốc cùng Thái Bạch tử tiên thêm hai ngày nữa, sau đó cáo từ rồi đi.

Lúc rời đi, Thái Bạch tử tiên đã thay đổi tính tình hẹp hòi keo kiệt vốn có của mình, đưa lễ vật chia tay rất lớn. Hần đã cho Lệnh Hồ một hồ lô pháp khí trung phẩm có chứa ba trăm cân Thái Bạch tiên nương, ngoài ra còn biếu tặng Lệnh Hồ mười trái Sur thân linh quả nữa!

Về phần Hoa Thiên Kiếm Vũ thì chỉ được một nửa số đó!

Nhưng mà, Hoa Thiên Kiếm Vũ khi đó mừng rỡ vô cùng, khen Thái Bạch tử tiên bây giờ đã hào phóng hơn xưa nhiều rồi. Phải biết rằng đây là lần đầu

tiền hần nhận được lễ vật từ trong tay Thái Bạch tửu tiên, hơn nữa còn là linh quả cùng tiên nương mà hần luôn thèm thuồng.

Vào lúc bình thường, nhiều lần hần chỉ xin được Thái Bạch tửu tiên khoảng nửa cân tiên nương mà thôi, còn Sư thân linh quả có được một trái đã là tốt lắm rồi.

Lần này chẳng những uống được đến mười cân Thái Bạch tiên nương lúc ở Bích Thủy cốc, ăn được ba trái Sư thân linh quả. Mà đến lúc chia tay còn được Thái Bạch tửu tiên tặng kèm một trăm năm mươi cân Thái Bạch tiên nương cùng với năm trái Sư thân linh quả nữa.

Theo hần đánh giá, lần đi tới Bích Thủy cốc lần này quả vô cùng đáng giá, hần đã kiếm lời rồi!

Hoa Thiên Kiếm Vũ hết sức cao hứng, liền nhiệt thành muốn mời Lệnh Hồ đến sư môn Chân Võ đạo của hần làm khách!

Lệnh Hồ cũng không chịu nổi sự nhiệt tình của Hoa Thiên Kiếm Vũ, xem chút nữa là đã đồng ý. Nhưng cuối cùng đã suy nghĩ lại, hần mới từ Tàn Linh sơn mạch bay đến Thanh Thành sơn mạch, bây giờ mà quay lại rồi lúc sau lại bay ngược về thì đúng là rất mất thời gian. Huống chi, hần cũng không muốn trì hoãn kế hoạch đã được định ra từ trước!

Vì vậy, cuối cùng Lệnh Hồ đã nhã nhặn từ chối lời mời của Hoa Thiên Kiếm Vũ, có hứa là ngày sau nhất định sẽ đến Chân Võ đạo để ra mắt Hoa Thiên Kiếm Vũ. Hoa Thiên Kiếm Vũ nghe đến đây mới có chút không nỡ chia tay Lệnh Hồ.

Trải qua hai ngày ở chung này, Lệnh Hồ cũng biết Hoa Thiên Kiếm Vũ là người ngay thẳng hào phóng, là một bằng hữu đáng để kết giao.

Cho nên, sau khi hai người chia tay nhau, Lệnh Hồ có chút cảm giác luyến tiếc! Trong lòng thầm hứa nhất định sau này phải đến Chân Võ đạo bái phỏng Hoa Thiên Kiếm Vũ.

Sau khi chia tay Hoa Thiên Kiếm Vũ ở Bích Thủy cốc, Lệnh Hồ tiếp tục dọc theo Thanh Thành sơn mạch phi hành về hướng tây. Theo sự tính toán ban đầu, hần sẽ tìm một quốc gia nhỏ của người phạm tục nghỉ ngơi mấy ngày, nhân tiện vạch ra một kế hoạch vẹn toàn để tái nhập Kim tuyệt chi địa ở Yêu Lâm sơn mạch!

Mất thêm hai ngày phi hành, rốt cuộc Lệnh Hồ đã bay tới một quốc gia phạm tục, rồi đáp xuống một tiên khách tửu lâu duy nhất ở Tiên Nhai thị ở đây!

Điều làm cho Lệnh Hồ cảm thấy ngoài ý muốn chính là: vốn Tiên Nhai thị ở đây vô cùng hẻo lánh tịch mịch, ít người tu tiên qua lại, nhưng giờ phút này lại có rất nhiều chúng tu tụ tập, phi kiếm bay qua bay lại khắp nơi, hiện ra cảnh tượng vội vã tấp nập!

Sau khi vào tiên khách tửu lâu nghe ngóng một hồi, Lệnh Hồ mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Cách quốc gia này khoảng hai nghìn dặm hướng tây bắc có một Đào Nguyên sơn cốc. Ở đấy có một thôn xóm phạm nhân, thôn xóm này được hoàng thất của quốc gia phạm tục này lập nên vào khoảng tám trăm năm trước, và quốc gia này có tên gọi là Tu Chi quốc.

Đào Nguyên sơn cốc có phong cảnh hữu hình, huyền lệ xinh đẹp như thế ngoại đào nguyên, cho nên được dân chúng gọi là nơi tu thân dưỡng lão của hoàng thất.

Nhưng chẳng biết tại sao vào bốn tháng trước lại có ba con Yêu thú cường đại ra khỏi Yêu Lâm sơn mạch tập kích Đào Nguyên sơn cốc. Hơn nữa còn thành "ngựa nhốt chuồng không đi", chúng nó cứ ở đấy chiếm cứ cả thôn xóm. Cho đến mười ngày sau quốc gia phạm tục này mới phát hiện đã hơn mười ngày mà không có liên lạc gì với Đào Nguyên sơn cốc, cảm thấy có điều không ổn nên đã cử người tới nơi xem thử. Lúc đó mới biết cả thôn xóm này không có ai may mắn chạy thoát, tất cả đã trở thành thức ăn của Yêu thú!

Quốc sư của Tu Chi quốc là một tu sĩ Kết Đan kỳ, cũng là người phụng mệnh đi trước điều tra. Người này không may mắn đã bị ngã xuống, may là trước khi chết đã truyền tin tức ba con Yêu thú ra.

Tu Chi quốc chỉ là một quốc gia phạm tục nhỏ yếu, sao có thể chống lại được Yêu thú cường đại? Những chuyện như vậy chỉ còn cách là dựa vào những người tu tiên thường xuyên đi tới Tiên Nhai thị rồi.

Tin tức ba con Yêu thú cường đại tập kích thôn xóm người phạm, thậm chí ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng ngã xuống đã nhanh chóng từ Tu Chi quốc truyền ra ngoài.

Việc Yêu thú tập kích thôn xóm loài người thực ra cũng không phải là chuyện lạ gì, có thể nói là chuyện thường xuyên phát sinh. Nhưng mà những việc xảy ra lúc trước không có gì gọi là nghiêm trọng cả, chỉ là bản năng dã thú của những con Yêu thú bình thường mà thôi.

Hơn trăm ngàn năm qua, rất hiếm khi xảy ra chuyện những Yêu thú cường đại chân chính như Yêu Đan kỳ tập kích thôn xóm người phạm.

Mà bản thân các Yêu thú Yêu Đan kỳ ở Yêu Lâm sơn mạch rất hiếm khi làm chuyện trên là vì chúng rất lo sợ một khi chúng ra khỏi Yêu Lâm sơn mạch sẽ gặp phải sự tập kích của tu sĩ nhân loại, giết chết chúng để lấy đi Yêu Đan. Hỏi thử như vậy thì làm sao chúng còn dám ra ngoài chứ?

Tu sĩ nhân loại luôn mơ ước Yêu Đan của Yêu thú, nhưng không có mấy ai dám xông vào Yêu Lâm sơn mạch cả. Mà các tu sĩ ấy luôn đưa mắt theo dõi những vùng đất lân cận Yêu Lâm sơn mạch, xem thử có Yêu thú Yêu Đan kỳ nào ra khỏi Yêu Lâm sơn mạch không!

Cũng như Trương Bằng lão đạo có tu vi Hợp Thể hậu kỳ vậy, người này đã từng đi ngao du ở ngoài để tìm kiếm Yêu thú Yêu Đan kỳ đến mấy trăm năm, nhưng vẫn không có thu hoạch gì cả. Do đó có thể thấy được Yêu thú Yêu Đan kỳ khó tìm đến mức nào!

Mà lúc này lại có chuyện có ba con Yêu thú cường đại từ trong Yêu Lâm sơn mạch ra công kích thôn xóm của phạm nhân, hơn nữa còn chiếm cứ không đi.

Những tu sĩ nhận được tin tức đầu tiên hiển nhiên không tin, cho rằng những Yêu thú kia chỉ là những Yêu thú có tu vi Thuế Biến kỳ mà thôi. Nhưng sau khi nghe được tin cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng ngã xuống sau, bất kể là họ có còn hoài nghi hay không, những người tu sĩ đó cũng lập tức quyết định tự mình đi chứng thật một phen.

Phải biết rằng Yêu thú Thuế Biến kỳ có thể so với tu sĩ Trúc Hợp kỳ, Yêu thú Dung Hợp kỳ có thể so với tu sĩ Kết Đan kỳ, mà có thể giết chết tu sĩ Kết Đan kỳ quả thật rất có khả năng là Yêu thú Yêu Đan kỳ!

Tuy nói cũng có thể là do Yêu thú Dung Hợp kỳ làm, nhưng hỏi sao các chúng tu có thể bỏ qua cơ hội này chứ?

Vì vậy, hầu như những tu sĩ nào nhận được tin tức thì đều vội chạy đến Tu Chi quốc cả.

Mà vốn những tu sĩ tính toán đi tới Tàn quốc ở Tàn Lĩnh sơn mạch để tham dự Tiên Đạo đại tái, tỷ như các tu sĩ ở Côn Lôn sơn mạch, hoặc là Tây Thổ sơn mạch, hoặc là ở Cực Lạc sơn mạch giờ đây cũng đã thay đổi ý định. Theo ban đầu thì họ đều đang ngồi trên thuyền phi hành cố định do các Yêu tu ở Yêu Lâm sơn mạch mở ra để xuyên qua hơn ba mươi vạn dặm Yêu Lâm sơn mạch, rồi từ đó đi đến Thanh Thành sơn mạch. Nhưng vừa lúc nghe được những lời đồn đãi về chuyện ba con Yêu thú cường đại tập kích thôn xóm người phạm, cả bọn đã vội rút tu tập về Tu Chi quốc, hỏi thăm tin tức cụ thể.

Bởi vì lý do đó nên Tiên Nhai thị vốn vắng lạnh từ trước đến nay ở Tu Chi quốc mới rộn rã như bây giờ!

Sau khi nghe tin tức ở tiên khách tửu lâu xong, Lệnh Hồ sơ cảm suy tư, nhưng đáy lòng đúng là hơi động một chút!

Dù sao hắn đã từng sống ở Yêu Lâm sơn mạch mấy năm, hơn nữa đã mô phỏng khí tức của các Yêu thú Yêu Đan kỳ cường đại trong một thời gian dài, nên cũng biết rất nhiều bí mật về các Yêu thú!

Lúc ấy Lệnh Hồ đã từng nghe các Yêu thú nói với nhau về một tin tức, đó là tin tức nói về ba con Yêu thú Yêu Đan hậu kỳ!

Ba con Yêu thú cường đại này đã có tu vi đến Yêu Đan hậu kỳ rồi, nghe nói chỉ còn chút xíu nữa là có thể bước vào cảnh giới đại thành.

Mà các Yêu thú khác luôn miệng nói về ba con Yêu thú này là vì ngoại trừ việc chúng có tu vi cường đại ra, chúng còn có được một danh hiệu khác do các Yêu thú và Yêu tu trong Yêu Lâm sơn mạch tặng cho: thợ săn nhân loại!

Phạm là các tu sĩ nhân loại tiến vào Yêu Lâm sơn mạch, hoặc một mình ngự kiếm phi hành ngang qua Yêu Lâm sơn mạch, nếu như để cho chúng nó phát hiện thì đều bị chúng ra tay giết chết cả, không thể may mắn thoát khỏi!

Chúng nó có tu vi Yêu Đan hậu kỳ đã hơn ngàn năm, cũng không biết đã có bao nhiêu tu sĩ đã bị táng mạng trong tay chúng nó nữa.

Nhưng đây không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến chúng được "nổi danh" ở Yêu Lâm sơn mạch, nguyên nhân chủ yếu là vì ba con Yêu thú này còn khai lập sơn môn ở Yêu Lâm sơn mạch, rồi chiêu thu đệ tử!

Phải biết rằng cho dù là Yêu thú hay Yêu tu thì trước giờ cũng đều một mình tu luyện, một mình tu hành, chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ thành lập môn phái hay là tập hợp lại như gia tộc cả. Cho dù là có gia tộc, nhưng một khi Yêu thú đã trưởng thành thì chúng đều rời khỏi gia tộc, một mình tìm tu.

Vì thế việc ba con Yêu thú đó khai lập sơn môn, chiêu thu đệ tử, rồi truyền pháp môn tu luyện lập tức đánh động cả Yêu Lâm sơn mạch!

Do có những tin tức năm xưa, nên Lệnh Hồ giờ mới có suy đoán ba con Yêu thú tập kích thôn xóm người phạm lúc này rất có thể là ba con Yêu thú năm xưa.

Nhưng điều khiến cho Lệnh Hồ chú ý không phải là việc ba con Yêu thú đó khai sơn môn phái, chiêu thu đệ tử rồi truyền thụ pháp môn. Phải biết rằng các Yêu thú đều có thể chất bất đồng, mà một khi thiên phú đã bất đồng với nhau thì rất khó để lấy pháp môn của Yêu thú này rồi đưa cho Yêu thú khác tu luyện. Cho dù ba con Yêu thú kia có khai sơn lập phái thì sợ rằng pháp môn của chúng nó rất khó để cho các Yêu thú khác tu luyện.

Điều làm cho Lệnh Hồ kinh ngạc chính là không ngờ ba con Yêu thú kia đã tự bộc lộ bí mật vì sao tiến cảnh tu vi của chúng trong những năm qua lại nhanh đến như vậy.

Cũng giống như các tu sĩ nhân loại giết Yêu thú Yêu Đan kỳ, thu lấy Yêu Đan rồi qua đó gia tăng tu vi cùng cảnh giới của mình. Ba con Yêu thú này vậy mà cũng lĩnh ngộ được một môn công pháp thôn phệ thân thể cùng Nguyên Anh tu sĩ nhân loại, để qua đó tăng thể chất cùng tu vi của mình lên!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao chúng nó luôn săn giết các tu sĩ nhân loại tiến vào Yêu Lâm sơn mạch hay một mình ngự kiếm phi hành qua Yêu Lâm sơn mạch!

Nếu như không phải sợ việc rời khỏi Yêu Lâm sơn mạch sẽ mất đi sự bảo vệ của Yêu Lâm sơn mạch, rồi phải chịu sự công kích của những tu sĩ nhân loại luôn "chờ đợi" ở ngoài kia, thì sợ rằng ba con Yêu thú này đã sớm nghĩ xong ra khỏi Yêu Lâm sơn mạch để giết các tu sĩ nhân loại rồi!

Chương 64: Quỷ Kế

Lúc Lệnh Hồ còn ở Kim tuyệt chi địa ở Yêu Lâm sơn mạch để rèn thể, thì việc mô phỏng khí tức của các Yêu thú cường đại cũng vì để tránh bị các Yêu thú khác quấy nhiễu mà thôi.

Mặc dù lúc ấy cũng biết tin tức về ba con Yêu thú kia, nhưng Lệnh Hồ chưa từng để ở trong lòng, chứ đừng nói đến việc hấn thắc mắc việc ba con Yêu thú đó khai mở sơn môn rồi chiêu thu đệ tử là để làm gì.

Nhưng lúc này nghe được tin tức có ba con Yêu thú tập kích Đào Nguyên sơn cốc, Lệnh Hồ không khỏi nhớ lại những tin đồn về ba con Yêu thú có tu vi Yêu Đan hậu kỳ đã nghe được ở Yêu Lâm sơn mạch năm xưa.

Trong Yêu Lâm sơn mạch, ba con Yêu thú này cũng được coi là cường giả rồi, bọn chúng chia ra là Tỳ Hưu thú, tên Thôn Thiên; Xích Lân thú, tên Sĩ Diễm; Cẩm Thân thú, tên Bàn Phúc!

Tỳ Hưu thú dĩ nhiên là con Tỳ Hưu đắc đạo, sau đó tu luyện thành Yêu thú.

Xích Lân thú là một loài thú có ngoại hình tương tự như Kỳ Lân, thân thể có màu đỏ như lửa, nhưng trên đầu lại có sừng hưu, ngoài ra còn biết phun lửa nữa!

Cẩm Thân thú là một con rắn có cái đầu sắc sảo đắc đạo, hôm nay đã tu thành mình người đuôi rắn rồi. Con vật này xảo trá nhiều mưu, pháp lực vô biên. Nghe nói pháp môn hấp thu thân thể cùng Nguyên Anh của nhân loại tu sĩ của ba con Yêu thú là do chính con rắn yêu này lĩnh ngộ ra, đó là lúc nó thôn phệ thân thể cùng Nguyên Anh của một tu sĩ, luyện lấy tinh hoa của người này.

Phải biết rằng khi một con rắn nuốt con mồi của nó là nuốt nguyên cả thân thể vào trong bụng, rồi từ từ tiêu hóa. Có một lần Cẩm Thân thú nuốt một tu sĩ vào trong Yêu Lâm sơn mạch hái thuốc, nhưng không ngờ người tu sĩ này thân mang kịch độc. Độc tố vô cùng quý dị, ngay cả bản thân Cẩm Thân thú là một kỳ thú có sức tích kịch độc trên người nhưng cũng không cách nào chống cự lại được độc tố của người tu sĩ đó. Không ngờ linh trí vừa động, trong lúc dùng các loại phương pháp để khử độc, Cẩm Thân Thú lại luyện hóa cả độc tố cùng người tu sĩ kia.

Điều làm cho Cẩm Thân thú cảm thấy bất ngờ là sau khi luyện hóa xong, lại phát hiện ra rằng tu vi cùng thể chất của mình đã tăng lên.

Tuy Cẩm Thân thú không biết là điều gì đã làm tăng tu vi của mình lên, nhưng chắc chắn có quan hệ với kỳ độc trên người tu sĩ mà mình đã nuốt kia.

Cẩm Thân thú là một Yêu thú xảo trá nhiều mưu, sau lần đó, con yêu này đã bắt đầu tìm hiểu về thuật luyện hóa đó. Trải qua trăm năm, Cẩm Thân thú đã có thể xác định chỉ khi nuốt cả tu sĩ nhân loại cùng Cửu Độc thảo, rồi cùng nhau luyện hóa thì mới có thể đoạt được tinh hoa của tu sĩ nhân loại, qua đó làm tăng thể chất cùng tu vi của mình.

Bởi vì Cửu Độc Thảo là một trong những thảo dược độc nhất của thiên hạ, tuy diện tích của Yêu Lâm sơn mạch rất lớn, độc thảo vô số, nhưng không phải ở đâu cũng có Cửu Độc thảo. Tìm tòi một hồi, Cẩm Thân thú mới phát hiện chỉ có hai nơi mới có Cửu Độc thảo đã thành thực trên trăm năm. Hai nơi đó chính là địa bàn của Tỳ Hưu thú cùng với Xích Lân thú.

Vì Cửu Độc thảo, cũng vì có thêm đồng bạn, Cẩm Thân thú đã đem bí mật tăng lên tu vi khi thôn phệ tu sĩ loài người nói cho Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú biết!

Ba con Yêu thú này kể từ lúc đó bắt đầu hợp tác với nhau. Một khi phát hiện có tu sĩ nhân loại xuất hiện ở Yêu Lâm sơn mạch, ba yêu này giống như là hung thú săn mồi vậy, liền nhào tới nuốt lấy. Cũng không biết đã có biết bao nhiêu tu sĩ bị ba yêu này hại trong mấy trăm năm qua nữa...

Lệnh Hồ giờ này đã ở lại tiên khách tửu lâu của Tu Chi quốc, hần vừa tắm rửa vừa nhớ lại những tin tức liên quan đến ba yêu đó. Lệnh Hồ cũng không chắc có phải ba con Yêu thú đã tập kích Đào Nguyên sơn cốc là ba con Yêu thú có thực lực cường đại đó không.

Nếu như thật sự là ba con Yêu thú đó, sợ rằng các tu sĩ tới Tu Chi quốc này để săn giết Yêu thú rồi thu lấy Yêu Đan, sẽ bị phản ngược lại thành con mồi bị Yêu thú săn đó. Một khi không cẩn thận, chắc chắn toàn bộ sẽ trở thành một bữa thức ăn ngon cho ba con yêu đó.

Nhưng mà Lệnh Hồ cũng cảm thấy rất là bức mình. Dù sao một khi Yêu thú ra khỏi Yêu Lâm sơn mạch, không thể nào không biết mình sẽ trở thành đích nhắm của rất nhiều tu sĩ, cho dù chúng nó có thực lực mạnh mẽ, nhưng những tu sĩ có thực lực giờ tay một cái là có thể tiêu diệt chúng nó cũng có khối người. Vậy vì sao ba yêu này lại mạo hiểm đến như vậy? Đầu tiên là tập kích thôn xóm người phạm, sau đó còn có ý ở lại để dẫn dụ các tu sĩ đến!

Tuy Lệnh Hồ không hiểu điều này, nhưng lại cảm thấy trong này chắc chắn có âm mưu.

Không hiểu sao Lệnh Hồ lại có cảm giác ba con yêu đã tập kích thôn xóm người phạm rồi ở đó không đi chính là ba con Thôn Thiên, Sĩ Diễm, Bàn Phúc có tu vi đạt đến Yêu Đan hậu kỳ ổn cố!

Nguyên nhân làm cho tu vi của ba con Yêu thú này tăng lên nhanh hơn so với các con Yêu thú khác đều là vì chúng đã thôn phệ nguyên khí tinh hoa của tu sĩ nhân loại, qua đó làm tăng thể chất cùng tu vi của bản thân. Hôm nay, ba con Yêu thú đã đạt đến cảnh giới Yêu Đan hậu kỳ ổn cố, cách cảnh giới đại thành chỉ còn một bước ngắn mà thôi.

Riêng bản thân Yêu thú Bàn Phúc đã đạt đến cảnh giới có thể toái đan hóa hình rồi, nhưng yêu này vẫn luôn áp chế tu vi, hẳn là đợi đến khi đạt đến Yêu Đan hậu kỳ đại thành mới bắt đầu toái đan để hóa hình thành Yêu tu! Mà muốn nhanh chóng đạt đến cảnh giới đại thành, Bàn Phúc cũng chỉ còn cách thôn phệ tu sĩ nhân loại, qua đó luyện hóa Nguyên Anh cùng thân thể, hút lấy nguyên khí tinh hoa của họ.

Thật ra, bởi vì Yêu Lâm sơn mạch hiểm ác, lại thêm việc trong ngàn năm nay các tu sĩ bước vào Yêu Lâm sơn mạch rất ít người còn sống, nên tu sĩ nhân loại đã sớm không dám bước vào trong đó nữa. Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Lệnh Hồ có Yêu Đan trong tay lại bị chúng tu điên cuồng cướp đoạt như thế, dù sao Yêu Đan quả thật trân quý vô cùng!

Ba con Yêu thú kia cảm thấy càng ngày càng có ít tu sĩ nhân loại dám bước vào Yêu Lâm sơn mạch, nên tự nhiên không cam lòng cứ ngồi đó chờ đợi đến mấy trăm năm thì tu vi mới tiến triển như các Yêu thú khác. Cho nên, sau khi thảo luận kế hoạch xong, ba con Yêu thú đã mạo hiểm xông ra khỏi Yêu Lâm sơn mạch. Sau khi hái đầy đủ Cửu Độc thảo, ba con Yêu này liền tập kích Đào Nguyên sơn cốc - một thôn xóm phồn thịnh của loài người.

Mà kế hoạch cũng đã diễn ra theo đúng sự dự liệu của ba con yêu.

Bọn chúng đã chiếm cứ Đào Nguyên sơn cốc, sau đó giả bộ không đi để thu hút nhiều tu sĩ nhân loại đến.

Vào lúc vô số tu sĩ nhân loại tới đây dò xét, ba con Yêu thú Yêu Đan hậu kỳ ổn cố này đã lạnh trí áp chế tu vi, lúc thần niệm của các tu sĩ quét qua chỉ cảm thấy chúng có tu vi Yêu Đan sơ kỳ mà thôi. Nếu không, một khi tự bại lộ tu vi Yêu Đan hậu kỳ ổn cố ra, chỉ sợ các "con mồi" của chúng nó sẽ chạy hết, và thay vào đó sẽ có các tu sĩ cao giai tới chém giết chúng.

Mà hiện tại, một khi tu vi của mình chỉ là Yêu Đan tiền kỳ thôi, các tu sĩ như Nguyên Anh kỳ, Xuất Khiếu kỳ, Phân Thần kỳ, cùng với Hợp Thể sơ kỳ sẽ có hi vọng sẽ đoạt được Yêu Đan, thậm chí những người này còn giấu diếm không cho các tu sĩ cao giai biết nữa.

Phải nói rằng ba con yêu hiểu rất rõ lòng tham của loài người!

Quả nhiên, sau khi phát hiện ba con Yêu thú chiếm cứ Đào Nguyên sơn cốc chỉ có tu vi là Yêu Đan tiền kỳ, chúng tu rất là mừng rỡ. Rất nhiều tu sĩ cho rằng thực lực bản thân mình có thể bắt lấy ba con Yêu này nên đã bắt đầu tính toán.

Còn chưa tấn công ba con yêu, các tu sĩ đã cãi nhau ồn ào trước rồi.

Trong đại quân chúng tu lần này, người mạnh nhất là một tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ, còn lại đều là các tu sĩ Phân Thần kỳ, hoặc là Xuất Khiếu kỳ, thậm chí còn có các đệ tử môn phái tu vi Nguyên Anh kỳ nữa.

Các tu sĩ có tu vi dưới Phân Thần kỳ cùng với Hợp Thể kỳ này đa số đều là các tu sĩ muốn tham gia cuộc thi đấu Tiên Đạo đại tái trước đó. Tất nhiên nhiều nhất trong số này là các tu sĩ của ba sơn mạch Côn Luân, Tây Thổ, Cực Lạc vốn định ngồi trên thuyền phi nanh cố định xuyên qua Yêu Lâm sơn mạch để đến Thanh Thành sơn mạch.

Trong chúng tu lần này còn có một người Lệnh Hồ quen biết, chính là đệ tử tinh anh nội đường Côn Luân kiếm tông - Ngữ Trầm Đường, tu vi của người này hiện giờ là Xuất Khiếu kỳ. Lệnh Hồ không thấy Mộ Dung Thiên Nhất ở đâu, chắc là lần trước bị Lệnh Hồ áp chế nên giờ này đã ở trong sơn môn khác khó tu luyện đi?

Lúc này, chúng tu đang tranh cãi nhau về việc làm sao phân chia được thu hoạch. Ai ai cũng muốn mình có một phần cả, không khí căng thẳng như sắp sửa đánh nhau vậy.

Tuy Lệnh Hồ đã sớm lên phòng trong tiên khách tửu lâu nghỉ ngơi, nhưng thần niệm đã sớm tản phát ra khắp chu vi hai nghìn dặm ngoài Đào Nguyên sơn cốc. Tất nhiên là ánh mắt tham lam cùng khuôn mặt đáng ghê tởm của chúng tu không thể nào thoát khỏi sự quan sát của thần niệm Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ cực kỳ cảm thán. Những chúng tu này giờ đây còn đang tranh luận làm sao phân chia được một phần, chứ nào biết họ đã sớm bị ba yêu kia coi như là con mồi của chúng nó.

Tuy Lệnh Hồ rất chán ghét, nhưng dù sao cũng là tu sĩ nhân loại. Hay là nhắc nhở một phen đi, còn việc có nghe hay không là phải xem chúng tu rồi!

- Ba yêu giáo hoạt nhiều mưu, đã dùng thần thông áp chế tu vi mình lại. Lấy sự tham niệm trong lòng chúng tu làm mồi, một khi dẫn lấy sẽ biến thợ săn thành con mồi, con mồi thành thợ săn. Khuyến chúng tu nên sớm thoát lui đi, tránh cho việc khổ tu nhiều năm qua trở thành cát bụi!

Âm thanh do thần niệm Lệnh Hồ phát ra như thiên lôi đánh xuống, chấn vang trong tai chúng tu!

Sắc mặt chúng tu đại biến, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ cùng cả kinh. Cả kinh là vì thần thông người báo tin quá cường đại, một khi tham gia tranh đoạt tất sẽ thành kinh địch. Nghi ngờ là vì lời cảnh cáo kia, đây có phải là sự thật hay không?

Lệnh Hồ lắc đầu thờ dài, cảnh cáo hẳn đã nói nhưng không có người nào trong chúng tu đi động cả. Cho dù có những tu sĩ vừa rồi còn tin lời cảnh báo của Lệnh Hồ, nhưng sau khi nghe được vài người bên cạnh mình nói to nói nhỏ xong, thì họ càng phóng phi kiếm lên chuẩn bị bay về nơi ba yêu. Họ đã bỏ đi ý niệm buông tha trong đầu, lần nữa kiên định việc giết Yêu thú để lấy Yêu Đan.

- Cho dù ba con yêu này có ẩn giấu tu vi như người thần bí đã cảnh cáo, nhưng tu sĩ nhân loại chúng ta ở đây đông như thế, còn sợ gì không giết được ba yêu đó?

Sau khi có ý nghĩ này, hầu như không còn ai nghe lời cảnh báo của Lệnh Hồ nữa.

Nhưng riêng Ngũ Trảm Đường của Côn Luân kiếm tông lại khẽ suy nghĩ, dường như hẳn đã từng nghe thấy âm thanh tương tự như âm thanh chấn vang bên tai khi nãy ở đâu rồi.

Tâm niệm vừa chuyển, Ngũ Trảm Đường lập tức làm ra quyết định. Hắn lặng lẽ truyền âm cho bốn vị sư đệ đi theo mình, cũng không nói lời nữa, trực tiếp bay ngược về phía sau tránh xa Đào Nguyên sơn cốc ra. Nhưng hẳn và bốn vị sư đệ vẫn chưa rời đi hẳn, mà đứng ở nơi xa nhìn về chúng tu!

Môn nhân Ngũ Động Thiên của Cực Lạc sơn mạch thấy đám người Ngũ Trảm Đường rời đi thì không khỏi cười nhạo:

- Không ngờ rằng đảm khí của Côn Luân kiếm tông trong mấy năm nay đã không còn như xưa, thật là uổng danh một trong mười đại môn phái tu tiên. Nhưng mà rời đi cũng tốt, thiếu mấy tên Côn Luân kiếm tông nhà người tranh đoạt, cơ hội của Ngũ Động Thiên chúng ta lại nhiều hơn một phần.

Ngũ Động Thiên là một môn phái tu tiên mạnh ở Cực Lạc sơn mạch, tất nhiên là không thể nào sánh bằng được Cực Lạc cung. Môn nhân Ngũ Động Thiên ai ai cũng thích giết chóc, điều này một phần cũng do công pháp Huyết Luân Quyết ẩn của môn phái này.

Phải nói rằng dã tâm của Ngũ Động Thiên ở Tiên Đạo đại tái lần này rất lớn, muốn ở Tiên Đạo đại tái bộc lộ tài năng, phóng xuất phong quang. Môn phái này đã cử ra bảy người kiệt xuất có tu vi Phân Thần hậu kỳ tham gia, sau đó đi theo thuyền phi hành cố định xuyên qua Yêu Lâm sơn mạch để đến Thanh Thành sơn mạch. Nhưng vừa đi đến gần Yêu Lâm sơn mạch lại nghe thấy tin có ba con yêu chạy ra khỏi Yêu Lâm sơn mạch tập kích thôn xóm người phàm tục, hơn nữa còn ở lại không đi. Một việc tốt giết yêu lấy Đan như thế, hỏi sao mấy người Ngũ Động Thiên có thể bỏ qua được.

Mặc dù lời cảnh báo chấn vang bên tai khi nãy còn đó, nhưng càng lúc càng có nhiều người cứ suy bụng ta ra bụng người. Cho rằng người thần bí khi nãy cố ý phát ra tin tức như thế để làm cho chúng tu kinh sợ thối lui, sau đó sẽ ra tay giết ba con yêu để độc chiếm Yêu Đan.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chết Hết

Nhìn thấy biểu hiện của chúng tu, Lệnh Hồ cảm thán không thôi. Tuy có câu nói sống chết là do trời định, nhưng tất cả đều do tham niệm mà thôi. Lệnh Hồ thấy vậy liền không quan tâm đến nữa, thu hồi thần niệm về rồi nhắm mắt dưỡng thần, bắt đầu tính toán kế hoạch đi vào Kim tuyết chi địa ở Yêu Lâm sơn mạch.

Hắn đã không còn quan tâm đến tình hình Đào Nguyên sơn cốc cách đó hai ngàn dặm nữa, cũng như không quan tâm đến ba con Yêu thú đang chuẩn bị phản tử hình cho các chúng tu.

Phải biết rằng, nếu như thần niệm của Lệnh Hồ còn chú ý tới Đào Nguyên sơn cốc, thì tuy hẳn không muốn nhưng chắc chắn sẽ không để yên Yêu thú ra tay giết chết tu sĩ nhân loại, thậm chí còn ra tay giúp chúng tu giết chết ba con Yêu thú đó cho xong việc. Nhưng vì chán ghét thái độ của chúng tu, Lệnh Hồ đã thu hồi thần niệm cả mình về, không còn quan tâm cũng như không bận lòng gì với những việc sắp phát sinh ở Đào Nguyên sơn cốc nữa.

Mà bản thân ba con yêu lúc này vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi ở Đào Nguyên sơn cốc.

Ban đầu, khi năm người Ngũ Trảm Đường Côn Luân kiếm tông đột nhiên thối lui khỏi Đào Nguyên sơn cốc, bảy tu như cảm thấy được điều gì đó, tỏ ra cảnh giác hơn. Ngay lúc ấy Xích Lân thú Sĩ Diễm đã có chút không nhịn được muốn xông ra, nhưng Tỳ Hưu thú Thôn Thiên trầm ổn cùng Cẩm Thân thú Bàn Phúc giáo hoạt đã kịp thời ngăn cản nó lại.

Tuy chúng tu cảm giác có chút không ổn, nhưng trừ năm người Côn Luân kiếm tông đã thối lui ra khỏi Đào Nguyên sơn cốc ra, các tu sĩ khác vẫn ngự kiếm bay tới Đào Nguyên sơn cốc!

Con mỗi càng ngày càng nhiều, ba con Yêu thú càng cảm thấy lòng mình cuồng nhiệt hơn. Số lượng tu sĩ tới đây lúc này đã có phần vượt qua dự tính ban đầu của ba con Yêu thú.

Ba yêu đã bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.

Bỗng nhiên ba con Yêu thú tỏ bộ dáng bất an. Đầu tiên là vọt từ trong cốc ra, ngẩng đầu nhìn chúng tu ở trên bầu trời rồi gầm thét một cách dữ dội như đe dọa vậy, sau đó thối lui vào trong sơn cốc, chạy trốn đi.

Cử động của ba con yêu thú không thể nào thoát khỏi thần niệm của chúng tu.

- Không tốt, ba yêu muốn chạy trốn!

Chúng tu xôn xao. Nếu như nói lời cảnh báo ban nãy làm cho chúng tu có chút cảnh giác, nhưng hành động chạy trốn bất an của ba con yêu giờ đây lập tức làm cho toàn bộ cảnh giác của chúng tu mất sạch. Lòng tham trời dậy chiếm lấy bản tâm, người nào người nấy giờ đây đều muốn một mình giết đi Yêu thú để lấy Yêu Đan, chứ làm gì nghĩ đến chuyện khác nữa.

Sau khi có một tu sĩ dẫn đầu xông vào trong sơn cốc đuổi theo, các tu sĩ khác cũng rôi rít đuổi theo.

Hung quang hiện rõ lên trong mắt ba con Yêu thú. Tuy bề ngoài của chúng tỏ ra kinh hoàng sợ hãi. Nhưng bước đi lại có mục tiêu vô cùng rõ ràng, chúng giả vờ chạy tán loạn ở trong sơn cốc, nhưng lại âm thầm dẫn chúng tu đi đến một vùng đất tràn ngập sương mù.

Sự tinh táo của chúng tu đã sớm bị tâm niệm tham lam chiếm lấy, sao có thể phát hiện được âm mưu của ba con Yêu thú, lần lượt đi vào trong sương mù dày đặc.

Phi kiếm bắn tán loạn ở trong sương mù dày đặc, ánh sáng lóng lánh của pháp bảo phát ra.

Bỗng ngay lúc ấy trong sương mù vang lên tiếng gầm thét hung ác của Yêu thú cùng với tiếng kêu thảm thiết của các tu sĩ nhân loại, chúng tu còn chưa kịp xông vào sương mù phát hiện ra có điều gì đó không ổn! Nhưng bọn họ còn chưa có ý định thối lui thì thân ảnh to lớn của Tỳ Hưu thú đã phóng ra khỏi sương mù dày đặc nhào tới bọn họ. Móng vuốt sắc nhọn lóe lên ánh sáng lạnh của tử vong làm cho người ta phải run rẩy!

Nhưng Tỳ Hưu Thú không hề dùng móng vuốt của mình để chém giết các tu sĩ ngay, mà ngay lúc đó từ trên người của hắn đã tản phát ra khí tức của Yêu Đan hậu kỳ ổn cố, không còn che giấu nữa, bộc phát ra hơi thở của một hung thú chí hung chí ác. Uy áp do hắn phóng ra làm cho chúng tu run rẩy không thôi, mất sạch đi ý chí cùng dũng khí chống cự, cứ thế để cho Yêu thú chém giết!

Phải biết rằng tu sĩ có tu vi cao nhất trong chúng tu khi nãy chỉ là Hợp Thể sơ kỳ mà thôi, mà người này lại ý vào thực lực bản thân cao cường nên cũng là người xông vào trong vùng đất sương mù đầu tiên. Dưới sự đánh lén của ba yêu, người này mất mạng ngay tại chỗ. Hiện giờ, người có tu vi cao nhất trong chúng tu chỉ có tu vi là Phân Thần hậu kỳ mà thôi, nhưng người này sao có thể chống lại ba con Yêu thú có tu vi Yêu Đan hậu kỳ ổn cố đây, chênh lệch giữa hai bên còn hơn xa sự chênh lệch giữa trời với đất đó!

Dưới khí thế cường đại không có chút che giấu của Tỳ Hưu thú, tâm thần chúng tu hoàn toàn bị tước đoạt đi, tứ chi run rẩy, linh hồn dao động không thôi. Cả người bây giờ chỉ còn có sự sợ hãi cùng tuyệt vọng!

Vốn năm người Ngự Trảm Đường Côn Luân kiếm tông ở ngoài Đào Nguyên sơn cốc khi thấy tràng cảnh ba con Yêu thú chạy trốn, rồi chúng tu rôi rít đuổi theo thì tâm ý cũng khẽ động, tính tham gia vào cuộc chém giết đó. Nhưng tâm tư của Ngự Trảm Đường lại thâm trầm, quyết định chờ thêm một lát nữa rồi mới làm ra hành động tiếp.

Cũng nhờ quyết định này mà đã giúp cho bọn hắn tạm thời thoát được một kiếp!

Ngay lúc khí tức của Yêu thú Yêu Đan hậu kỳ ổn cố được bộc lộ hoàn toàn ra, cho dù đám người Ngự Trảm Đường đã ở thật xa ngoài Đào Nguyên sơn cốc lắm rồi, nhưng tâm thần cũng bị rung động không thôi. Đến giờ này sao họ còn không biết chuyện gì đang xảy ra chứ?

- Trốn!

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu của năm người đệ tử Côn Luân kiếm tông!

Nếu không phải do bọn họ ở ngoài xa, sợ rằng ngay cả ý niệm trốn đi cũng không có!

Đáng tiếc, năm người vừa mới nhảy lên phi kiếm, còn chưa phi hành ra được trăm thước thì Tỳ Hưu thú đã phát hiện ra, ngay lập tức đã phóng thần niệm mạnh mẽ ra. Bị thần niệm của Tỳ Hưu thú đánh sâu vào, tâm thần năm người đệ tử Côn Luân kiếm tông chấn động kịch liệt, sự sợ hãi cùng tuyệt vọng ngay lập tức trỗi dậy lên trong lòng. Vì bị sự sợ hãi làm ảnh hưởng, bọn họ chẳng những không thể nào tập trung tinh thần điều khiển phi kiếm, tốc độ chậm lại hơn mấy lần, mà quỹ tích bay còn không thể cố định được, gần như là bị rơi xuống vậy.

Năm người Ngự Trảm Đường âm thầm kêu khổ, trong lòng lại hết sức hối hận. Vì sao ban đầu họ không tin tưởng lời cảnh báo của người thần bí kia chứ? Nếu như ngay lúc đó họ rời khỏi Đào Nguyên sơn cốc, nhanh chóng thoát lui khỏi chốn này thì làm sao rơi vào hiểm cảnh như bây giờ chứ! Thậm chí, bây giờ có giữ được tính mạng hay không còn khó nói nữa là.

Tuy trong lòng hết sức hối hận, nhưng bọn họ cũng không dám chậm trễ chút nào. Nhân lúc ý chí còn giữ lại được một chút tỉnh táo, năm người liên tục đánh pháp quyết ra, nhanh chóng đánh vào thân thể mình! Họ đang thiêu đốt thọ nguyên cùng tinh nguyên của mình để kích thích một bí thuật, qua đó thân hình gần như hòa tan thành một thể với phi kiếm, hóa thành một luồng ánh sáng nhanh chóng chạy ra xa!

Hầu như là cùng một lúc, thân thể Tỳ Hưu thú đã hiện ra ngay vị trí năm người đệ tử Côn Luân kiếm tông vừa đứng. Nhìn thấy năm người này đã hóa

thành một luồng ánh sáng chạy trốn ở cuối đường chân trời, con yêu này ngẩng mặt lên trời gào thét không thôi, oán hận vô cùng!

Trừ năm người đệ tử Côn Luân kiếm tông lấy cái giá thiêu đốt thọ nguyên cùng tinh nguyên của mình may mắn chạy thoát khỏi móng vuốt của ba con yêu tại Đào Nguyên sơn cốc ra, gần bốn mươi chúng tu sĩ tới đây ban đầu để giết ba con yêu đều bị diệt toàn bộ, không còn người nào sống sót!

Tình cảnh đến bây giờ đúng như những gì Lệnh Hồ đã nói với bọn họ, kẻ săn thú đã thành con mồi bị săn!

Tỳ Hưu thú oán giận trở lại Đào Nguyên sơn cốc, sau đó thi triển ra yêu thuật. Trong khoảng khắc, cả Đào Nguyên sơn cốc đã bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ lại, người ở bên ngoài không thể nhìn thấy gì được cả.

Làm xong những thứ này, Tỳ Hưu thú mới an tâm vào trong sơn cốc, bắt đầu cùng Cẩm Thân thú và Xích Lân thú an tâm thôn phệ hơn ba mươi tu sĩ nhân loại!

Thời gian vô cùng cấp bách. Rất có khả năng năm tên tu sĩ nhân loại chạy thoát ban nãy sẽ dẫn những tu sĩ cao giai tới đây chém giết bọn chúng, nhưng ba con yêu này vẫn quyết định ở lại Đào Nguyên sơn cốc để thôn phệ tất cả tu sĩ nhân loại này.

Thậm chí chúng nó còn ôm hi vọng xa vời là sau khi nuốt sạch những tu sĩ này, rồi hoàn toàn luyện hóa Nguyên Anh cùng tinh hoa huyết nhục xong sẽ làm cho tu vi bọn chúng thuận lợi tấn thăng lên đến Yêu Đan hậu kỳ đại thành. Khi đó, trừ khi những tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh phong tự mình xuất thủ, nếu không ba con yêu sẽ không còn e ngại bất kỳ tu sĩ Hợp Thể kỳ nào nữa! Thậm chí lúc đó chúng còn muốn săn cả những tu sĩ Hợp Thể kỳ nữa!

Về phần các tu sĩ có tu vi dưới Hợp Thể kỳ, trừ Nguyên Anh cùng huyết nhục của các tu sĩ Phân Thần kỳ là còn có thể giúp chúng tăng tu vi ra thì các tu sĩ có tu vi từ Xuất Khiếu kỳ trở xuống không còn tác dụng gì với chúng nữa. Ngược lại, nếu như chúng còn nuốt chửng thôn phệ thì rất có thể sẽ có tác dụng ngược lại, dẫn đến sự trừng phạt của thiên đạo, giáng xuống tâm kiếp, thậm chí là thiên kiếp!

Sương mù dày đặc bao quanh cả Đào Nguyên sơn cốc. Sơn cốc vốn an bình của phạm tục này giờ đây đã trở thành nơi tràn đầy yêu khí, mùi máu tanh nồng đậm đến nỗi làm cho người ta phải muốn nôn mửa!

Các tu sĩ còn sống ở trong Đào Nguyên sơn cốc giờ phút này vô cùng sợ hãi, không còn chút sức nào cả. Bọn họ chỉ còn cách chờ ba con yêu đó tới nuốt cả người vào trong bụng.

Tình cảnh này làm cho những tên tu sĩ còn chưa tiến vào trong bụng Yêu thú sợ đến vỡ mật, hận không thể nào tự bạo Nguyên Anh. Bọn họ thà để cho hồn phi phách tán, nhưng cũng không muốn trở thành đồ ăn cho các Yêu thú đó.

Cũng may là những tu sĩ bị ba con yêu đó nuốt vào bụng xong, sau một khắc sẽ bị trúng độc của Cửu Độc thảo do Yêu thú nuốt vào. Họ còn chưa cảm nhận được sự thống khổ thì cả người đã mất đi ý thức, không còn biết gì nữa, tránh được việc bị hành hạ khổ sở trước khi chết.

Nuốt chửng tu sĩ cùng Cửu Độc thảo, luyện hóa tu sĩ cùng kỳ độc, hấp thu Nguyên Anh cùng tinh hoa huyết nhục của tu sĩ. Quá trình này đã được ba con yêu làm gần một ngàn năm, công pháp thôn phệ cũng đã hoàn thiện rồi. Ba con yêu lúc này chỉ việc làm theo cách cũ, nhiều nhất chỉ mất khoảng thời gian nửa nén hương thôi, chúng nó đã thôn phệ hoàn toàn tu sĩ nhân loại ở trong bụng.

Lần lượt thôn phệ cùng luyện hóa các tu sĩ nhân loại xong, tu vi của ba con yêu cũng dần dần tăng lên.

Cảm thụ được cảnh giới Yêu Đan hậu kỳ đại thành chỉ còn cách một chút nữa thôi là có thể đột phá, Tỳ Hưu thú Thôn Thiên cùng Xích Lân thú Sí Diễm hưng phấn vô cùng, ánh mắt lộ ra sự cuồng nhiệt. Điều này càng làm cho bọn chúng há miệng nuốt chửng các tu sĩ còn lại, thậm chí còn sợ số tu sĩ đó không đủ để cho bọn chúng thưởng dụng.

Chỉ có con Yêu thú mình người đuôi rắn Cẩm Thân thú Bàn Phúc vẫn luôn hành động chậm rãi, nhưng trong đôi mắt nhỏ lại lóe lên vẻ xảo trá băng lãnh, dường như đang tính toán điều gì đó.

Vào lúc Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú nuốt chửng xong tu sĩ thứ mười ba, thì Cẩm Thân thú Bàn Phúc mới vừa vặn nuốt chửng tu sĩ thứ mười mà thôi.

Lần này chúng tu sĩ tới săn giết chúng có tất cả ba mươi tám người, sau khi nuốt chửng đến bây giờ thì chỉ còn có năm người tu sĩ có tu vi Phân Thần kỳ.

Khí tức huyết lệ cùng hung bạo của Tỳ Hưu thú và Xích Lân thú bây giờ hiện ra rất rõ, thậm chí còn tạo thành hình thể ở sau lưng nữa. Hai con yêu này giờ đây có một loại cảm giác kỳ diệu, đó là chỉ cần nuốt chửng ba tu sĩ nhân loại Phân Thần kỳ nữa thôi, thì bọn họ nhất định có thể thuận lợi đột phá cảnh giới Yêu Đan hậu kỳ ổn cố, tiến vào cảnh giới đại thành!

Nhưng mà số tu sĩ nhân loại giờ đây chỉ còn có năm, nói cách khác là lần này chỉ có một yêu có thể thuận lợi tiến vào cảnh giới đại thành mà thôi.

Tỳ Hưu thú tất nhiên không muốn buông tha cơ hội lên cấp này, nhưng sao Xích Lân thú có thể bỏ qua được?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Kinh Biển

Tuy cả ba con Yêu thú đều có tu vi là Yêu Đan hậu kỳ ổn cố, nhưng vì nguyên nhân thiên phú nên Tỳ Hưu thú có lực chiến đấu mạnh nhất, Xích Lân thú đứng thứ hai, còn Cẩm Thân thú Bàn Phúc là người yếu nhất!

Nhưng thật sự thì chênh lệch giữa Tỳ Hưu thú và Xích Lân thú cũng không quá xa, nếu như thật sự đánh nhau đến sống chết, ai chết vào tay ai cũng chưa biết được.

Hai đại Yêu thú này đều muốn chiếm lấy ba tu sĩ nhân loại Phân Thần kỳ để thuận lợi tiến giai, đồng thời đã tự bỏ qua Bàn Phúc mới chỉ nuốt có mười tên tu sĩ qua một bên.

Tỳ Hưu thú làm hành động gầm thét đe dọa Xích Lân thú. Chân trước vừa động một cái đã có một cỗ lực lượng mạnh mẽ tách năm tên tu sĩ ra làm hai, trong đó có ba người được dẫn về phía hẻm!

Ý định của Tỳ Hưu thú đã rất rõ ràng!

Nhưng Xích Lân thú cũng không yếu thế chút nào, lông mao cả người dựng đứng lên, gầm thét về phía Tỳ Hưu thú!

Ý định của Xích Lân thú cũng rất rõ ràng, nó không muốn nhượng bộ!

Còn Cẩm Thân thú lại yên lặng đứng bên cạnh không lên tiếng, nhưng con mắt nhỏ lại lộ ra nét xảo trá vô cùng. Nó cứ đứng đó xem hai thú kia giằng co.

- Sĩ Diễm, chẳng lẽ ngươi muốn tranh giành với ta trong lúc quan trọng này sao?

Chưa hóa hình hoặc chưa đạt đến cảnh giới Thánh thú cấp mười, Yêu thú không thể nào nói chuyện được. Nhưng mà chúng có thể dùng thần niệm trao đổi với nhau!

Tỳ Hưu thú đang dùng thần niệm của mình nói với Xích Lân thú, qua đó biểu đạt sự hung bạo của mình.

Thần niệm mạnh mẽ của Tỳ Hưu thú huyền hóa thành một hư ảnh Tỳ Hưu khổng lồ, quanh thân còn có hình ảnh sông ngòi lượn quanh. Đôi mắt của hư ảnh này nhìn chằm chằm vào Xích Lân thú, khí thế hung ác dị thường.

Xích Lân thú cũng không yếu thế chút nào. Thần niệm mạnh mẽ huyền hóa ra một hư ảnh Kỳ Lân khổng lồ, quanh thân còn có những ngọn lửa lượn lờ!

- Thôn Thiên, ta và Bàn Phúc cho tới nay cái gì cũng làm cho ngươi. Nhưng lần này, có phải nên để cho tiểu đệ dùng trước không?

Xích Lân thú Sĩ Diễm gầm thét lên.

Khí thế Tỳ Hưu thú tăng mạnh, cười lạnh nói:

- Nếu ngươi đã tự nhận mình là tiểu đệ thì nên có sự hiểu biết của tiểu đệ! Tránh ra!

Bị Tỳ Hưu thú bắt lỗi trong lời nói của mình, khí thế của Xích Lân thú không những yếu đi mà còn thêm nổi giận nữa! Nó gầm thét lên một tiếng, hư ảnh Kỳ Lân ở trên đỉnh đầu lập tức bổ nhào tới Tỳ Hưu thú!

Tỳ Hưu thú cũng tức giận không thôi, sau khi khu động hư ảnh trên đầu đánh về hư ảnh của Xích Lân thú, bản thể cũng nhào tới Xích Lân thú. Móng vuốt sắc nhọn đã đưa lên vồ lấy Xích Lân thú!

Hai con yêu thú cường đại lúc này đã bỏ qua thần thông yêu thuật, dùng bản năng dã thú cắn xé lẫn nhau.

Hai thú này đã quen biết hơn hai ngàn năm, chúng nó cũng quen biết nhau lắm rồi. Nếu như dựa vào thần thông yêu thuật thì sợ rằng có đánh đến một hai tháng cũng không thể phân thắng bại được. Mà nếu muốn chinh phục đối phương hoàn toàn, chỉ còn cách dùng bản năng dã thú để hành động mà thôi!

Trận chiến này của hai thú vô cùng thảm thiết, dư chấn mạnh đến nỗi làm cho thiên băng địa liệt, đất rung núi chuyển.

Phải biết rằng một khi hai con Yêu thú này hiển lộ nguyên hình thân thể ra thì càng khổng lồ hơn, gần như là cao đến mười trượng. Một trào vung ra có thể tạo nên một lỗ thủng lớn tại vách núi, cào một cái là làm cho đất nứt ra!

Chỉ mới qua nửa nén hương thôi, nhưng cả Đào Nguyên sơn cốc đã bị hai con Yêu thú phá tan tành, biến thành một khu phế tích!

Trên người của hai con Yêu thú cũng tràn đầy vết thương, máu chảy khắp nơi, vô cùng chật vật!

- Hai vị ca ca!

Bỗng nhiên lúc này Cẩm Thân thú Bàn Phúc lên tiếng, dùng thần niệm nói với hai yêu kia:

- Hai vị ca ca muốn bỏ qua cơ hội tiến giai lần này sao? Nếu như còn đánh nữa thì trong thời gian ngắn cũng khó phân thắng bại, mà một khi các tên tu sĩ đã chạy trốn khi này đưa tới nhiều tu sĩ cao giai hơn thì sẽ không còn có ai có cơ hội tiến giai đâu. Chỉ sợ đến lúc đó còn có nguy hiểm nữa đấy. Thực lực bản thân tiểu muội yếu kém, có nuốt hết năm tên tu sĩ Phân Thân kỳ này cũng rất khó tiến giai đến đại thành. Vì vậy, tiểu muội tự nguyện buông tha cho, đem hết cơ hội dành cho hai vị ca ca!

Hai đầu Yêu thú sau khi đánh nhau sống chết một hồi thì thực lực đã bị hao tổn ba phần. Đồng thời cũng biết cho dù có đánh nhau tiếp qua mấy ngày mấy đêm nữa cũng không phân thắng bại được, rất có khả năng trở thành kết cục lưỡng bại câu thương!

Lúc này, nghe Cẩm Thân thú Bàn Phúc nói vậy, mắt của hai yêu liền sáng ngời lên, thần niệm đồng thời truyền lại:

- Tiểu muội, vậy ngươi cho rằng nên làm thế nào mới phải? Chúng ta sẽ nghe ngươi!

Hai đại yêu thú liếc nhìn lẫn nhau, hừ lạnh một tiếng. Sau đó đồng loạt đưa mắt nhìn về Cẩm Thân thú Bàn Phúc, hi vọng Bàn Phúc sẽ chọn mình.

Cẩm Thân thú ra vẻ đang suy nghĩ, lộ bộ dáng rất khó, dường như cũng không biết nên để cho yêu nào tiến giai.

Bỗng nhiên đôi mắt của nó sáng lên, dường như đã nghĩ ra được điều gì đó. Bàn Phúc dùng thần niệm nói:

- Bây giờ chỉ còn có năm vị tu sĩ Phân Thân kỳ, chỉ cần nuốt ba người nữa thôi là có thể tiến giai thành công. Hay là hai vị ca ca bây giờ bắt đầu thôn phệ đi, người nào có thể luyện hóa được hai tu sĩ trước là có thể tiếp tục luyện hóa người thứ ba!

Phương pháp này đơn giản, hơn nữa rất phù hợp với tình thế hiện giờ, hai yêu không có phản đối gì cả! Đồng thời cũng bắt đầu tính toán làm thế nào để nhanh chóng luyện hóa được hai người tu sĩ, để còn có thể luyện hóa được người thứ ba!

Hầu như là cùng một lúc, hai con yêu này liền bắt đầu nuốt một người tu sĩ vào bụng của mình, đồng thời đã có phương án đối phó rồi. Đó là khi đã luyện hóa được người tu sĩ thứ nhất khoảng tám phần, nó sẽ bắt đầu luyện hóa người thứ hai. Hai thú đều tin tưởng làm như vậy sẽ tiết kiệm được thời gian. Mặc dù làm vậy sẽ gặp phải nguy hiểm là linh lực cản trở, nhưng kỳ ngộ vốn đi cùng với nguy hiểm, vì muốn thuận lợi trong việc đột phá cảnh giới đại thành, chút nguy hiểm này không có gì là đáng kể cả.

Phải biết rằng nếu đột phá càng sớm, sự nguy hiểm dành cho bản thân càng ít đi, con đường tu đạo cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

Quanh người hai yêu thú nhanh chóng xuất hiện một vòng sáng màu đỏ như máu, trong ánh màu đỏ ấy còn có một tia sáng màu đen rất nhỏ, giống như một tia chớp màu đen đang lăm lăm vậy. Đây là biểu hiện đặc thù khi cơ thể của hai yêu đang luyện hóa Nguyên Anh cùng tinh hoa huyết nhục với Cừu Độc thảo.

Cẩm Thân thú dùng ánh mắt lạnh lùng nham hiểm nhìn hai yêu thú đang cẩn thận luyện hóa, thỉnh thoảng trong ánh mắt còn có sắc thái tham lam thèm thường như đang nhìn hai con mồi vậy.

Ba con yêu thú đều có âm mưu riêng của mình.

Thời gian từng chút trôi qua, khi việc luyện hóa người tu sĩ thứ nhất đã được tám phần, hai con yêu thú lập tức nuốt ngay người tu sĩ thứ hai vào trong bụng.

Thấy đối phương cũng có cách tính toán như mình, hai yêu đồng loạt sững sờ ngơ ngác trong chốc lát. Trong mắt liền hiện lên vẻ hung lệ, càng vận chuyển yêu lực bên trong để luyện hóa tu sĩ cùng cở độc!

Càng sợ đối phương vượt qua mình thì càng gấp gáp, càng gấp gáp thì tâm thần càng không yên. Khi tinh thần đã không thể nào tập trung được, hô hấp của hai yêu thú liền trở nên rối loạn. Ánh sáng màu đỏ cùng ánh sáng màu đen không thể nào giữ thăng bằng được nữa, lúc này lại trở nên chập chờn. Thỉnh thoảng cổ ánh sáng đỏ phát ra quang mang chói mắt, nhưng có lúc lại ảm đạm đi như sắp tắt vậy!

Người tu sĩ thứ nhất đã bị luyện hóa tám phần, nhưng sau khi nuốt người tu sĩ thứ hai vào, hai thành còn lại của tu sĩ thứ nhất không thể nào luyện hóa được, mà lại bắt đầu luyện hóa tu sĩ thứ hai.

Chuyện này hoàn toàn ngoài ý muốn của hai yêu thú.

Vốn hai yêu cho rằng có thể đồng thời luyện hóa hai thành Nguyên Anh cùng huyết nhục của tu sĩ thứ nhất cùng với người thứ hai. Nhưng không ngờ sau khi tu sĩ thứ hai bị nuốt vào, huyết nhục cùng Nguyên Anh còn lại của người tu sĩ thứ nhất cứ như biến thành một tảng đá vậy, có làm thế nào cũng không luyện hóa được!

Vốn việc này không có hại gì với việc luyện hóa, nhưng đáng hận nhất là không thể luyện hóa thì thôi đi, nhưng không hiểu vì sao hai thành huyết nhục cùng Nguyên Anh còn lại của người tu sĩ thứ nhất lại chủ động hấp thu tinh hoa nguyên khí của người tu sĩ thứ hai đang bị luyện hóa kia.

Cái này giống như là đang cùng Yêu thú khác tranh đoạt lương thực vậy. Nếu tinh hoa nguyên khí của tu sĩ thứ hai bị hai phần huyết nhục cùng Nguyên Anh của tu sĩ thứ nhất hấp thu đi, mà hai yêu không có biện pháp luyện hóa hai thành đó, như vậy cho dù có nuốt người thứ ba vào thì cũng không đủ linh lực để cho hai yêu tiến giai lên đại thành!

Hai yêu âm thầm hối hận, nhưng cũng càng nóng lòng hơn. Không ngờ trong lúc tâm thần không yên, tâm ma đã bắt đầu nhân cơ hội xâm nhập vào.

- Hồng bát! Linh lực cản trả!

Hai yêu thú cảm giác được linh lực đang bị luyện hóa không thể nào khống chế được, chạy tán loạn đi khắp nơi. Trong lòng kinh hãi vô cùng, biết là gặp phải cản trả. Hai yêu cố gắng ổn định tinh thần, vội vàng thu thần niệm lại khống chế linh lực đang bị rối loạn kia.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có một hư ảnh khổng lồ tràn ngập huyết tanh bao phủ đỉnh đầu của hai yêu thú lại, đồng thời có một cảm giác vô cùng nguy hiểm hiện lên trong lòng hai yêu. Hai yêu thấy vậy liền bất chấp linh lực đang tán loạn trong cơ thể, vội vàng ngẩng đầu lên, giương đôi mắt to hơn chuông đồng nhìn lên không trung.

Chỉ thấy lúc này có một con rắn khổng lồ đang che kín cả bầu trời, lưỡi xà to lớn phun ra nuốt vào không thôi. Con rắn khổng lồ này bỗng há miệng khổng lồ ra, tấp một cái đã nuốt cả Xích Lân thú, Tỳ Hưu thú cùng tên tu sĩ nhân loại cuối cùng kia vào trong bụng!

- Bàn Phúc!

Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú kinh sợ, nhưng trong tình trạng bị linh lực cản trả thế này, cho dù bọn họ có muốn liều mạng hoặc chạy trốn thì cũng không có khả năng làm được.

Ngay giây khắc Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú bị nuốt vào, thần niệm mạnh mẽ của chúng lập tức ở tụ lại huyền hóa ra hư ảnh ở không trung, hướng về phía bản thể Cẩm Thân thú nuốt mình vào trong bụng găm thét không thôi!

Thần niệm cường đại của Cẩm Thân thú Bàn Phúc cũng huyền hóa ra một con rắn khổng lồ trong không trung, rồi há miệng rộng nuốt luôn hư ảnh Tỳ Hưu thú và Xích Lân thú vào trong bụng!

- Tại sao? Tại sao?

Thân thể cùng nguyên thần Tỳ Hưu thú và Xích Lân thú đều bị Cẩm Thân thú phong ấn trong bụng. Tuy đang bị luyện hóa, nhưng thần niệm của chúng vẫn luôn găm thét hỏi Bàn Phúc!

Cẩm Thân thú Bàn Phúc nũng nịu cười một cái, âm thanh vang vọng trong hai tai của hai yêu kia:

- Không muốn làm quý hồ đồ đúng không? Được rồi, nể tình giao tình gần ngàn năm của chúng ta, tiểu muội sẽ nói cho hai vị ca ca biết, để cho hai vị ca ca được chết yên lòng. Hai ca ca có biết vì sao tiểu muội phải nói cho hai ca ca biết công pháp "Huyết hồn đoạt linh nghịch hồn" không? Dĩ nhiên không phải là vì hai ca ca có Cừu Độc thảo. Tuy "Huyết hồn đoạt linh nghịch hồn" quả thật rất cần kỳ độc cùng luyện hóa cùng mới có hiệu quả, nhưng không chỉ có một loại Cừu Độc thảo mới có tác dụng đó. Lá Ách Bà La ở Nhân Đà sơn cũng có thể làm được, thậm chí còn có hiệu quả tốt hơn!

- Nguyên nhân tiểu muội tìm hai ca ca lấy Cừu Độc thảo là vì coi trọng thuộc tính thủy trời sinh của Thôn Thiên ca cùng với thuộc tính hỏa của Sĩ Diễm ca, hai thuộc tính này rất hợp với công pháp tiểu muội đang tu luyện. Nếu tiểu muội muốn tu luyện thành chánh quả rồi phi thăng, bắt buộc phải có thân thể cùng nguyên thần của hai ca ca sử dụng. Tiểu muội đã đợi cơ hội này hơn một ngàn năm rồi. Dựa vào công pháp của tiểu muội, cùng với tinh hoa nguyên khí hơn ngàn năm của hai ca ca và tên tu sĩ kia, cảnh giới của tiểu muội chắc chắn sẽ tăng nhanh hơn. Tu vi của tiểu muội bây giờ đã là Yêu Đan hậu kỳ rồi, khoảng cách đại thành chỉ mỏng như tờ giấy mà thôi. Chỉ cần luyện hóa được hai vị ca ca, tiểu muội sẽ dễ dàng tiến vào cảnh giới Yêu Đan hậu kỳ đại thành, thậm chí còn triệu được thiên kiếp, tiến vào Độ Kiếp kỳ!

- Bàn Phúc, con rắn độc nhà ngươi thật âm hiểm xảo trá!

Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú găm thét oán hận vô cùng, nhưng không thể làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Bàn Phúc

Cẩm Thân thú Bàn Phúc tiếc hận nói:

- Thật ra công pháp "Huyết độc đoạt linh nghịch hồn" do tiểu muội truyền thụ hai vị ca ca vẫn chưa hoàn mỹ, còn rất nhiều chỗ sơ hở. Nếu không, sợ rằng hai vị ca ca đã sớm tiến giai lên đại thành rồi, lúc đó tiểu muội cũng không thể thuận lợi nhân cơ hội này nuốt chửng hai vị ca ca! Bây giờ hai vị ca ca đã rõ rồi chứ? Vậy thì an tâm lên đường đi!

Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú nghe vậy gầm hét mống lên, ánh mắt Cẩm Thân thú Bàn Phúc liền lạnh lại, trong nháy mắt liền tiêu diệt nguyên thần của Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú đã bị nuốt vào bụng.

Đồng thời thân thể rắn không lồ cũng khẽ động, miệng rắn vừa há ra đã có một làn khói độc được phun ra, rồi từ từ bao phủ phương viên ba trăm dặm quanh Đào Nguyên sơn cốc.

Vô số thực vật cùng động vật vừa chạm vào làn khói độc này lập tức ngã lả ra, thân thể chỉ trong nháy mắt đã thối rữa, xương cũng thành bụi! Vạn vật tuyệt diệt, không còn sinh cơ!

Vốn Đào Nguyên sơn cốc là một nơi non xanh nước biếc, nhưng đảo mắt một cái đã biến thành một vùng đất tử vong.

Rất nhiều sinh linh vô tội chết đi, mà còn không biết vì sao mình chết!

Thời gian nhanh chóng trôi đi, đã mười ngày trôi qua rồi. Đào Nguyên sơn cốc giờ này đã trở thành trung tâm của khói độc. Sâu trong sơn cốc, Cẩm Thân thú đang lẳng lặng nằm đó, Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú lúc này đã bị hoàn toàn luyện hóa. Nguyên thần của hai yêu kia cũng hòa thành một thể với nguyên thần của nó.

Dựa vào thân thể cùng huyết nhục của hai yêu, tu vi Cẩm Thân thú đã hoàn toàn đạt đến Yêu Đan hậu kỳ đại viên mãn, thần niệm thậm chí còn ngang với Độ Kiếp sơ kỳ.

Giờ phút này, bề ngoài của Cẩm Thân thú đã xảy ra sự biến đổi lớn lao. Tuy vẫn là mình người đuôi rắn, nhưng sau lưng đã có thêm sáu cánh tay, vốn mắt rắn âm lãnh xảo trá, nhưng giờ đây đã trở nên quyền rũ xinh đẹp, câu hồn đoạt phách.

Trên đỉnh đầu của nó cũng mọc thêm đôi sừng hươu thật nhỏ ngấm đen, thân thể vốn mềm mại nhẵn nhụi lại càng trắng nõn như ngọc, như một giọt nước long lanh vậy. Ở dưới đuôi rắn cũng mọc ra đầy long lân đỏ như lửa, khi đuôi rắn chập chồn thì tia lửa bắn ra khắp nơi, nhiệt khí bức người. Nơi nó đi qua, cả vùng đất trở thành một màu đen u ám.

Cẩm Thân thú không những đã tiến giai lên đến đại thành, mà còn lên thẳng đại viên mãn nữa. Nhưng nó vẫn không hài lòng chút nào. Khuôn mặt xinh đẹp giờ đang nhăn lại, trong đôi mắt câu hồn đoạt phách đó còn toát ra vẻ suy nghĩ.

Đã tâm của Bàn Phúc rất lớn, nó muốn tu thành chánh quả để được phi thăng, nó muốn hóa hình chứ không phải lột xác trọng tu. Cho nên nó đã có một kế hoạch từ trước, mà cho đến giờ phút này, kế hoạch đó đã diễn ra vô cùng thuận lợi.

Nó giấu diếm lừa gạt được Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú, thành công che giấu ý đồ chân chính. Lấy được sự tín nhiệm của hai yêu kia, nó bắt đầu hướng dẫn Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú bắt lấy tu sĩ nhân loại luyện hóa, sau đó làm cho hai yêu kia thành công tiến vào cảnh giới Yêu Đan hậu kỳ ổn cố. Khi chúng nó đã đến gần cảnh giới đại thành, nó đã thành công nuốt chửng luyện hóa cả hai yêu.

Mà Bàn Phúc cũng vì thế mà thuận lợi lên đến Yêu Đan hậu kỳ đại viên mãn, thần niệm cũng đạt đến Độ Kiếp sơ kỳ!

Chẳng qua, tuy tu vi cùng cảnh giới đã đạt đến như sự mong đợi của Bàn Phúc, nhưng còn chưa đủ hoàn mỹ. Bởi vì ý đồ chân chính của Bàn Phúc không phải là Yêu Đan hậu kỳ đại viên mãn, mà là lên cấp Độ Kiếp kỳ!

Hơn nữa Bàn Phúc cũng không hài lòng với thân thể vô cùng kỳ quái của mình hiện giờ. Mặc dù hình thái hiện giờ của nó rất mạnh, sáu tay ba nguyên phần. Nguyên thần của nó giờ đã được chia làm ba, có thể cùng một lúc vận dụng ba loại đạo pháp khác nhau, vận chuyển hết sức như ý. Nhưng nó không muốn mình suốt đời phải mang lấy hình thái chẳng giống ai này.

Bàn Phúc muốn hóa hình, nhưng lại không muốn dựa theo truyền thống của Yêu thú là toái đan hóa hình. Nó không muốn lột xác trọng tu rồi bỏ qua thân thể mạnh mẽ như vậy, mà nó muốn dùng biện pháp hóa hình từ bây giờ luôn. Mặc dù làm này rất khó, nhưng không phải không có biện pháp. Mà hiện tại nó đã cách "thành công" rất gần rồi.

Chỉ cần dẫn lấy thiên kiếp, rồi lợi dụng lực lượng thiên kiếp lúc tiến giai lên Độ Kiếp kỳ, thì triển công pháp là có thể thành công hóa hình lúc còn là Yêu thú. Việc làm này chẳng những giúp nó tùy ý hóa hình ra hình người nó mong muốn, mà còn có thể giữ lấy thực lực hoàn toàn nữa!

Bây giờ Bàn Phúc đã là Yêu Đan hậu kỳ đại viên mãn rồi, nhưng nó vẫn không thể nào cảm giác được có dấu hiệu thiên kiếp sẽ phù xuống!

Phải biết rằng, chỉ khi thiên kiếp phù xuống rồi được thiên kiếp tẩy rửa thì nó mới có thể từ Yêu Đan hậu kỳ đại viên mãn tiến giai lên Độ Kiếp kỳ!

Nhưng cho dù nó làm thế nào, vẫn không thể cảm giác được thiên kiếp sẽ phù xuống!

Cho nên Bàn Phúc rất là tức giận, tức giận vì rõ ràng mình đã đạt đến đại viên mãn rồi. Nhiều lần còn tản phát tâm thần, buông thả khí tức của mình ra để dẫn động thiên kiếp, nhưng vì sao thiên kiếp còn chưa phù xuống?

Cẩn thận suy nghĩ hai ngày, Bàn Phúc đã hiểu một điều: không phải chỉ cần pháp lực đủ là có thể tiến giai lên được Độ Kiếp kỳ, còn cần cơ duyên nữa!

Tuy nói cơ duyên ở đâu cũng có, nhưng rất khó bắt lấy, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu!

Nhưng xà nữ Bàn Phúc không thể đợi được, càng không muốn ngồi đó chờ cơ duyên đến với mình. Trải qua hai ngày tự nghĩ đó, nó đã nghĩ ra một điều:

nếu như thiên kiếp không thể phủ xuống như thế, nó sẽ nghĩ ra biện pháp để hấp dẫn thiên kiếp, qua đó làm cho thiên kiếp phủ xuống.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bàn Phúc hiện ra nét âm lãnh hiem độc, đôi mắt câu hồn đoạt phách nhìn lên bầu trời cao. Một hồi lâu sau, bỗng nhiên trên đỉnh đầu Bàn Phúc tỏa ra ánh sáng rực rỡ, cỗ ánh sáng này bay tận lên trời cao. Chỉ thấy trong cỗ ánh sáng đó, bên trái có một con Tỳ Hưu thú tức giận gầm thét, khu động sóng biển khôn cùng; còn bên phải là một con Xích Lân thú lửa cháy rừng rực, quanh thân nó là một biển lửa. Còn ở giữa hai kỳ thú đó là một con rắn lớn màu bạch ngọc nằm ngủ say, quanh thân nó tỏa ra sương mù dày đặc.

Qua một hồi lâu sau, cỗ ánh sáng đó mới từ từ được Bàn Phúc thu hồi lại, thiên địa cũng trở nên bình tĩnh!

Bàn Phúc dường như đang suy nghĩ điều gì đó, thân thể rắn không hề liên chuyển động, cả vùng đất trở nên rung động. Nơi đó đi qua, khắp nơi liền trở nên không có sức sống!

Từ từ Bàn Phúc đi ra khỏi sơn cốc, sau đó thân thể không hề của nó dần dần thu nhỏ lại. Lúc Bàn Phúc ra khỏi Đào Nguyên sơn cốc, nó đã khôi phục lại hình thể bình thường, cao gần hai thước, còn chiều dài đuôi rắn lại dài khoảng năm thước.

Xà nữ Bàn Phúc vừa rời đi, khói độc bao phủ phương viên ba trăm dặm xung quanh Đào Nguyên sơn cốc cũng dần trở nên mỏng đi. Cho đến khi khói độc hoàn toàn biến mất, ánh mặt trời mới một lần nữa chiếu xuống sơn cốc âm lãnh này, mang đến một chút ấm áp.

Còn không khí ở Tu Chi quốc cách đó hai nghìn dặm giờ phút này hết sức trầm trọng. Trên đường không có ai qua lại cả, hầu như tất cả đều ở trong nhà. Một không khí sâu thẳm đang bao phủ khắp nơi.

Không chỉ các phạm nhân, thậm chí các tu sĩ Hợp Thể kỳ ở Tiên Nhai thị nhận được tin tức chạy tới Tu Chi quốc này cũng vô cùng khẩn trương, ai nấy đều tỏ vẻ lo âu.

Từ hơn mười ngày trước, năm tên đệ tử Côn Luân kiếm tông chạy thoát khỏi Đào Nguyên sơn cốc đã truyền ra tin tức về ba yêu. Rất nhiều tu sĩ từ đó cũng biết rằng những tu sĩ muốn tham gia cuộc đấu Tiên Đạo đại tái, nhưng sau đó chuyển qua đây săn giết Yêu thú đã gặp phải bất trắc rồi.

Trên thực tế, sau khi các tu sĩ kia bị Yêu thú nuốt chửng, ngọc bài bổn mạng bọn họ lưu lại ở trong môn phái đã bể tan tành rồi.

Các đại môn phái liền vội vã phái tu sĩ cao giai tới Tu Chi quốc để dò thăm tin tức!

Trong đó có cả Thiên Vân kiếm tiên Côn Luân kiếm tông, Độ Nan trưởng lão phái Thanh Thành, Chân Vũ dật sĩ Ung Thanh Việt, Đại Kiếm Tuyệt Thương Tiêu Cự Thân, thậm chí cả Trương Bằng lão đạo sau khi nghe được tin tức này cũng vội vã từ động phủ ở Cửu Khố sơn chạy tới.

Trừ mấy vị tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ đó ra, còn có Huyết Thần Tử, Sát Thần Tử của Ngũ Động Thiên tại Cực Lạc sơn mạch; hai vị thiên sư Viên Hành, Viên Hóa của Đại Bi thiên tự ở Tây Thổ sơn mạch.

Ngay cả Lạc Hoa Tàn Tuyết của Cực Lạc cung, người nổi danh trong các tu sĩ cao giai Hợp Thể kỳ đại viên mãn mấy trăm năm trước cũng đích thân tới Tu Chi quốc.

Việc Yêu thú tập kích thôn xóm người phạm, âm mưu giết hại tu sĩ nhân loại giống như đã khiêu khích mặt mũi của tu sĩ nhân loại. Nếu như không giết ba con yêu này, mặt mũi tu sĩ nhân loại sẽ bị mất sạch, không còn gì cả!

Huống chi thù môn hạ đệ tử mình bị giết không thể không báo!

Nhưng điều làm cho các tu sĩ này không ngờ là phương viên ba trăm dặm chung quanh Đào Nguyên sơn cốc lại bị một làn khói độc bao phủ. Làn khói độc này chẳng những ăn mòn được pháp bảo, mà còn có thể ngăn chặn thần niệm xâm nhập vào nữa.

Lấy tu vi Hợp Thể kỳ đại viên mãn của Lạc Hoa Tàn Tuyết mà chỉ xâm nhập vào bên trong được khoảng trăm thước.

Các tu sĩ vì khói độc mà ngừng bước, căn bản không thể nào do thám được tình hình bên trong Đào Nguyên sơn cốc, cũng không thể điều tra được tung tích của ba yêu.

Không thể nào nghĩ ra biện pháp hiệu quả giải quyết được khói độc, chúng tu không khỏi lúng túng vô cùng. Vì nếu khói độc không tiêu tan, bọn họ chỉ còn cách đợi mà thôi.

Phải biết rằng, vì các tu sĩ Độ Kiếp kỳ bế quan đốc lòng tu luyện không ra mặt, nên những tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ và đại viên mãn bọn họ chính là người dẫn đầu cả Tu Tiên giới. Mà nay bọn họ lại không thể nào giải quyết được khói độc, tìm thấy tung tích của ba yêu, hỏi thử xem mặt mũi của bọn họ sẽ còn đâu chứ?

Đặc biệt là trước mặt những người phạm tục kia! Những người phạm này lúc đầu có hi vọng rất lớn vào bọn họ, nhưng tới nay đã trôi qua mười ngày rồi, mà chúng tu không có tiến triển thực tế gì cả.

Tuy các phạm nhân vẫn không dám lên tiếng, nhưng sự thất vọng đã hiện ra trong mắt. Chẳng qua không thể nào nói được, chỉ còn cách oán thầm!

Chúng tu cũng biết ngồi đó chờ đợi không phải là biện pháp. Lúc đó đừng nói là lập chiến công gì, mà khi đó bọn họ sẽ không có cách nào nói với các

quốc gia phạm tục, cũng không có cách nào khai báo với tông môn mình!

Lúc này chúng tu đang nghị luận với nhau, nhưng nghị luận thật lâu rồi mà vẫn không có biện pháp hiệu quả nào cả.

Ngay lúc này có một đạo phi kiếm nhanh chóng hạ xuống Tiên Nhai thị. Đây là một đệ tử phái Thanh Thành, người này vui mừng đi đến.

Sau khi thi lễ với mọi người ở đây, tên tu sĩ này liền nói:

- Khởi bẩm các vị tiền bối, theo văn bối quan sát được thì khói độc xung quanh ba trăm dặm Đào Nguyên sơn cốc đã từ từ tiêu tán đi. Thần niệm đã có thể quan sát bên trong được rồi!

- Có đúng thế không?

Độ Nan trưởng lão quát hỏi.

- Chuyện này là sự thật, văn bối không dám nói dối!

Chúng tu rất mừng rỡ:

- Đi, mau qua đó xem thử!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Truy Tung

Từng ánh sáng rực rỡ của phi kiếm ầm ầm bay ra khỏi Tiên Nhai thị, trên mỗi thanh phi kiếm đều có một người tu sĩ có khí chất phiêu dật như tiên. Tất cả đang bay về Đào Nguyên sơn cốc.

Thấy các tu sĩ rốt cuộc đã có hành động, các phạm nhân của Tu Chi quốc rất là vui mừng, dùng ánh mắt sùng bái nhìn lên bầu trời. Hoan hô, cúng bái, thậm chí còn có người phạm lập hương án thấp hương cúng bái.

Chúng tu thấy vậy không khỏi có cảm giác mình được tôn vinh lên chí cao, rất là ưu việt. Quả thật, đối với phạm nhân thì bọn họ đúng là thần tiên không gì không làm được, được mọi phạm nhân cúng bái kính ngưỡng!

Nếu như người phạm gặp chuyện không thể giải quyết được, bọn họ làm người tu tiên phải giải quyết được!

Chỉ chốc lát sau, chúng tu đã nhanh chóng đến Đào Nguyên sơn cốc cách đó hai nghìn dặm. Ai ai cũng có thể thấy sơn cốc này giờ đây không còn chút sinh cơ nào, khắp nơi tràn đầy tử khí.

Chúng tu không dám khinh thường. Đầu tiên dùng thần niệm quét vào vùng đất chết chóc đó, dò xét tình huống. Sau khi khói độc tiêu tán đi toàn bộ, chúng tu mới chậm rãi đi vào bên trong.

- Ba con yêu đáng chết kia đã chạy trốn rồi sao?

Xâm nhập đã được hai trăm dặm, nhưng không hề phát hiện được tung tích của yêu thú. Huyết Thần Tử của Ngũ Động Thiên không nhịn được trầm giọng nói, trong mắt tràn đầy sát khí.

Phải biết rằng bảy vị đệ tử được Ngũ Động Thiên phái đi tham gia Tiên Đạo đại tái lần này là những đệ tử rất ưu tú, được tông môn bồi dưỡng tận tâm. Đây cũng là những hi vọng trong tương lai của tông môn. Ngũ Động Thiên muốn nhân cơ hội này đề làm nổi danh lên, nhưng không ngờ bảy người lại táng mạng ở Tu Chi quốc này!

Hì vọng tương lai bị hủy, hỏi sao Ngũ Động Thiên không nổi giận chứ!

Lần này Huyết Thần Tử cùng Sát Thần Tử tới đây đúng là muốn nghiền nát ba con yêu thú thành tro, sau đó đem đỉnh đầu của chúng tới Ngũ Động Thiên để làm tế phẩm, tiêu trừ đi mối hận lớn trong lòng!

Hiện tại đã xâm nhập vào trong đến hai trăm dặm rồi, nhưng vẫn không thể phát hiện được tung tích của ba yêu. Hai người Huyết Thần Tử, Sát Thần Tử không khỏi tức giận. Bọn họ sợ ba yêu đã chạy trốn mất dạng, lúc đó đúng là hai người giận mà không có chỗ phát, hỏi thử sao mà chịu nổi?

Trên thực tế, chúng tu khi đến đây đã lường trước việc ba yêu đã không còn ở Đào Nguyên son cốc để đợi tu sĩ cao giai nhân loại tới đây giết chúng. Tuy nói Yêu thú vẫn là thú, nhưng trí khôn bọn chúng đã không thua loài người. Không thể nào làm cái việc ngu ngốc chờ chúng tu đến diệt sát được!

Chúng tu chỉ hy vọng sẽ tìm được nguồn gốc và thân phận của ba yêu kia, sau đó dùng cái đó để truy tung. Cho dù ba yêu kia đã về Yêu Lâm son mạch, nhưng chỉ cần xác định được thân phận chính xác bọn chúng, chúng tu vẫn có dựa vào hiệp nghị giữa nhân loại và chúng yêu để xông vào Yêu Lâm son mạch diệt sát.

Bởi vì một khi có Yêu thú chạy ra khỏi Yêu Lâm son mạch giết hại người phạm hay người tu tiên thì Yêu thú đó không còn nhận được sự bảo vệ của Yêu Lâm son mạch nữa! Cho dù Yêu thú đó có trở về Yêu Lâm son mạch hay không, Yêu Lâm son mạch cũng không quản.

Thần sắc chúng tu càng lúc càng ngưng trọng hơn, tiếp tục xâm nhập vào bên trong. Thần niệm cũng không ngừng quét qua khắp nơi, hi vọng có thể phát hiện được điều gì đó.

Sau khi tìm tòi thật kỹ mà vẫn không phát hiện được gì ở ngoài, chúng tu bây giờ mới chính thức đi vào Đào Nguyên son cốc.

Giờ phút này, khối độc trong Đào Nguyên son cốc vẫn chưa tiêu tán hoàn toàn. Hơn nữa, dường như trong cốc còn có một cỗ oán khí vô cùng hung lệ. Trong lúc mơ hồ, chúng tu còn cảm giác được ở đây có rất nhiều oán linh đang găm thét ở dưới địa ngục!

Hai vị thiên sư Viên Hành, Viên Hóa ngưng trọng nhìn chăm chú sâu vào bên trong Đào Nguyên son cốc, không nhận được phải tụng niệm từ bi vắng sinh chủ, một hồi lâu sau mới nói:

- Trong son cốc có rất nhiều oán khí của người chết, chắc Yêu thú đã gây nên tội nghiệt ở đây. Tội nghiệt chúng gây ra hẳn rất tàn ác nên các tu sĩ trước khi chết đã sinh ra sợ hãi, căm giận, tuyệt vọng, cừu hận... mà tụ thành oán khí. Oán khí không diệt, lâu ngày sẽ tạo thành oán linh ác quỷ làm hại nhân gian! Lát nữa bản tăng và Viên Hóa sư đệ sẽ làm lễ siêu độ cho bọn họ, để cho bọn họ an tâm nghỉ ngơi!

- Yêu thú chết tiệt, rốt cuộc chúng nó đã làm gì với các môn hạ đệ tử chứ? Thật là đáng chết!

Huyết Thần Tử quát to một tiếng, thần niệm trực tiếp quét sâu vào bên trong Đào Nguyên son cốc, bắt đầu tìm tòi tung tích Yêu thú! Nếu không phải kiêng kỵ với kịch độc còn sót lại, sợ rằng Huyết Thần Tử đã trực tiếp xông vào bên trong rồi.

Vốn Lạc Hoa Tàn Tuyết của Cực Lạc cung có tu vi cao nhất trong chúng tu vẫn im lặng nãy giờ, nhưng bỗng nhiên thần niệm của hắn cường thế quét ngang ra!

Dường như chúng tu trong khoảng khắc đó nhận được tin tức gì, vội vàng thu hồi thần niệm mình lại. Chúng tu biết Lạc Hoa Tàn Tuyết chuẩn bị sử dụng một thần thông thần niệm nổi tiếng của Cực Lạc cung, "Ngược dòng luân hồi!"

"Ngược dòng luân hồi" là một thần thông dùng thần niệm sử dụng, có thể sưu tầm được khí tức còn sót lại ở trong thiên địa, sau đó ngược dòng thời gian để thấy được những cảnh tượng đã phát sinh.

Nếu như khí tức liên quan đến những việc đã xảy ra còn sót lại nhiều thì người sử dụng "Ngược dòng luân hồi" càng thấy rõ cảnh tượng đã xảy ra hơn!

"Ngược dòng luân hồi" đúng là một môn thần thông vô cùng thần kỳ, nhưng vì môn thần thông này không có tính công kích nào, mà điều kiện tu luyện rất hạn chế nên nghe nói chỉ có hai người ở Cực Lạc cung luyện thành mà thôi. Người thứ nhất dĩ nhiên là Lạc Hoa Tàn Tuyết, người còn lại chính là Cực Lạc cung chủ!

Ngoài việc đến tìm nguyên nhân vì sao hai đệ tử tông môn bị chết đi, nguyên nhân chính để cho Lạc Hoa Tàn Tuyết đến đây là vì hắn nắm giữ "Ngược dòng luân hồi". Nhờ môn thần thông này, hắn có thể dễ dàng tìm được tung tích của Yêu thú hơn!

Sắc mặt Lạc Hoa Tàn Tuyết ngưng trọng. Tuy thần niệm đã đạt đến cảnh giới Độ Kiếp sơ kỳ trong khi tu vi chỉ là Hợp Thể đại viên mãn, nhưng rõ ràng môn thần thông này làm tiêu hao thần niệm của hắn rất nhiều.

Lúc này, thần niệm của hắn đang chậm rãi bao trùm không gian mười dặm xung quanh. Thần niệm cực kỳ ôn hòa, giống như một mẫu thân đang ôm ấp hài tử vậy, vô cùng âm áp. Chỉ chốc lát sau, thần niệm đã tương hòa bao dung với các khí tức xung quanh.

Những oán khí sâu trong son cốc khi tiếp xúc với thần niệm ôn hòa của Lạc Hoa Tàn Tuyết xong cũng dần dần bình tĩnh lại.

Thần niệm của Lạc Hoa Tàn Tuyết như đại dương ôn hòa, nhẹ nhàng cuốn lấy các khí tức còn sót lại trong thiên địa. Môn thần thông "Ngược dòng luân hồi" kỳ diệu của hắn vẫn không ngừng tiến hành câu thông bổ khuyết cho các khí tức còn sót lại này.

Từng cảnh tượng dần hiện lên trong đầu Lạc Hoa Tàn Tuyết, các hình ảnh vô cùng mơ hồ lại rất tổn hại. Dù sao đã qua hơn mười ngày rồi, các khí tức còn sót lại vô cùng mỏng manh. Nếu như không phải do oán khí quá ác liệt không thể nào tiêu tan, thì thậm chí Lạc Hoa Tàn Tuyết còn không thể thấy được những cảnh tượng đó.

Bỗng nhiên thần sắc Lạc Hoa Tàn Tuyết hơi động. Hắn vừa bắt được một cỗ khí tức tương đối nồng nặc, việc bắt được khí tức nồng nặc này giúp cho thần thông của hắn dễ dàng thi triển hơn một chút!

Một hình ảnh rõ ràng hơn các hình ảnh mơ hồ và tổn hại khi nãy dần hiện lên trong đầu của hắn!

Tuy đạo hình ảnh vẫn không rõ ràng, nhưng qua nhiều lần xuất hiện, Lạc Hoa Tàn Tuyết vẫn thấy được thân ảnh của Bàn Phúc. Đó là một kỳ thú mình người đuôi rắn khổng lồ, sau lưng có sáu cánh tay. Đạo hình ảnh này vừa xuất hiện thì lập tức tâm thần của Lạc Hoa Tàn Tuyết bị chấn động kịch liệt.

Nhưng điều làm cho Lạc Hoa Tàn Tuyết kinh hãi là vì hắn nhận được một tin tức, mà tin tức này chính là chấp niệm của con Yêu thú Bàn Phúc!

Tuy tin tức bị tổn hại, nhưng sau khi tổ hợp lại vẫn có thể nhận ra ý nghĩa của nó: "Thiên kiếp! Phù xuống! Sát sinh diệt quốc!"

Suy đoán được tin tức này xong, thần niệm của Lạc Hoa Tàn Tuyết cũng không chịu nổi tiêu hao. Tâm thần cũng vì tin tức quá kinh hãi này mà có chút không yên, bị tổn thương!

Sau khi triệt tiêu thần thông "Ngược dòng luân hồi", Lạc Hoa Tàn Tuyết cũng không nhận được mà phun một búng máu ra. Điều này làm cho mọi người xung quanh biến sắc không thôi.

Sắc mặt Lạc Hoa Tàn Tuyết tái nhợt, vẻ mặt có chút kinh sắc, trầm giọng nói:

- Yêu thú cả gan làm loạn, có ý đồ sát sinh diệt quốc để dẫn động thiên kiếp phù xuống! Hơn nữa Yêu thú vừa rời đi không lâu, đó là một con Yêu thú mình người đuôi rắn trăm trượng! Chúng ta mau mau về lại Tu Chi quốc xem một chút!

- Cái gì?

Chúng tu nghe vậy rất là kinh hãi, nhưng cũng có chút hoài nghi.

Phải biết rằng uy lực của thiên kiếp vô cùng kinh khủng. Một khi không cẩn thận thì kết quả sẽ là hồn phi phách tán, ai cũng không tránh kịp. Liệu có ai ngu đến mức có ý dẫn động thiên kiếp không cơ chứ?

Nhưng nếu như Lạc Hoa Tàn Tuyết đã nói như vậy, nhất định là có phát hiện.

Chúng tu đề nghị kinh hãi cùng nghi ngờ xuống, sau đó vội vàng ngự kiếm phi hành đi về Tu Chi quốc.

Đúng như Lạc Hoa Tàn Tuyết đã nói, vào lúc chúng tu tề tụ đầy đủ ở Đào Nguyên sơn cốc, bản thân nó đã đi đến Tu Chi quốc. Mà ý định của nó đúng là tiêu diệt hết mấy chục vạn dân chúng của Tu Chi quốc, qua đó dẫn đến thiên kiếp!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận hai ngày ở Đào Nguyên sơn cốc, Bàn Phúc cũng biết một khi mình dẫn động thiên kiếp, tất sẽ bị các tu sĩ cao giai nhân loại biết ý định của mình. Nhưng mà, cho dù tu sĩ nhân loại có biết ý định của nó thì cũng không có cách nào ngăn cản. Trừ khi là tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh phong xuất hiện, nếu không, với tu vi Yêu Đan hậu kỳ đại viên mãn của Bàn Phúc hôm nay, nó không còn sợ hãi bất cứ tu sĩ nào dưới Độ Kiếp kỳ nữa cả.

Bàn Phúc vừa xuất hiện ở Tu Chi quốc, ngay lập tức lộ nguyên hình hơn trăm trượng của mình ra. Không có chút chần chờ nào, hư ảnh một con rắn khổng lồ do thần niệm mạnh mẽ liên xông về Tiên Nhai thị! Sau một hồi đi qua, tất cả tu sĩ ở đây liền bị hư ảnh thần niệm của Bàn Phúc diệt sạch, thân vẫn tại chỗ.

Ngay cả các tu sĩ còn không có phản ứng nào mà táng mạng dưới đợt tập kích của Bàn Phúc thì các phạm nhân làm sao có cơ hội sống sót? Miệng rắn vừa mở ra, ngay lập tức đã nuốt chừng hơn hai mươi mấy người phạm. Đuôi rắn khổng lồ vung lên một cái thì nguyên cả một con phố liền trở thành phế tích. Đuôi rắn hòa lẫn lại phát động ra một ngọn lửa, nơi đi qua cả vùng trở thành một màu đen, vạn vật bị thiêu đốt!

Bàn Phúc không ngừng nuốt chừng những người phạm nó nhìn thấy. Còn đuôi rắn khổng lồ thì không ngừng phá hủy toàn bộ kiến trúc, biến tất cả thành một mảnh phế tích.

Mới chỉ qua một thời gian thôi, nhưng hơn vạn dân chúng trên ba con phố đã chết toàn bộ!

Khắp nơi ở Tu Chi quốc đều tràn ngập trong biển lửa, giống như là ngày tận thế vậy.

Đối mặt với con rắn yêu khổng lồ trăm trượng này, các phạm nhân dường như đã biến thành một con kiến hôi vậy. Không hề có dư âm phản kháng nào, chỉ còn biết chạy trốn đi. Nhưng khói độc vừa được Bàn Phúc phun ra, thì cho dù là các phạm nhân đang chạy trên phố, hay đang ẩn nấp dưới hầm cũng không thể thoát khỏi. Toàn bộ đều bị khói độc ăn mòn, táng mạng tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Tai Họa

Cả Tu Chi quốc trở nên rối loạn hoàn toàn, người phàm hoảng sợ thét chói tai, chạy trốn khắp nơi. Binh sĩ vương quốc thì cả tay chân đều mềm nhũn ra, vút vũ khí trong tay đi, chạy trốn trốn chết.

Thân thể khổng lồ Bàn Phúc đang hướng tới hoàng cung. Tới lúc này, đã có đến mấy vạn người phàm bị nó nuốt đi, những người này vừa mới vào bụng Bàn Phúc thì hầu như chỉ mất chút thời gian thôi, đã bị công pháp của Bàn Phúc luyện hóa thành tinh khí huyết nhục. Ngay cả xương thịt cũng không còn!

Còn có hơn hai mươi vạn người phàm dân chúng bị chấn nát hoặc chôn ở dưới phế tích khi đuôi rắn của Bàn Phúc vung vẩy. Còn có người bị lửa đốt thành tro bụi, thảm thiết vô cùng.

- Chẳng lẽ ông trời muốn diệt Tu Chi quốc ta thật sao?

Trong hoàng cung, quốc vương của Tu Chi quốc đang quỳ lạy cầu khẩn trước ngọc đàn. Phía sau hắn, từ Hoàng Hậu cho đến vương phi, công tử, công chúa cũng quỳ xuống theo. Mặt của ai ấy đều sợ hãi, thân thể run rẩy không thôi.

Ở trên lư hương có ba cây nhang được cắm lên, thần đàn bày đồ cúng phụng thần tiên trang nghiêm. Còn thần thái vị quốc vương lúc này hết sức tiêu tụy, liệu việc hắn quỳ đó khẩn cầu có thể khiến cho thần tiên nghe thấy mà ra tay cứu giúp Tu Chi quốc không?

Đáp án hiển nhiên là không thể! Thật ra, cho dù thần tiên thật sự có nghe thấy lời cầu khẩn của quốc vương Tu Chi quốc, chỉ sợ cũng không có bản lĩnh cao đến mức có thể vươn tay đến Cửu Châu đại lục này!

Thay vì cầu khẩn các thần tiên tồn tại một cách hư vô đó, không bằng cầu xin các cường giả tu tiên đi.

Nhưng mà việc quốc vương Tu Chi quốc lập đàn cầu khẩn ông trời lại vừa vặn đúng với ý muốn của Bàn Phúc. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nó hủy diệt cả một quốc gia phàm nhân, qua đó dẫn động thiên kiếp xuống.

Bàn Phúc hiện nay không thể nào dẫn lấy thiên kiếp được, chỉ còn cách đợi thời cơ mà thôi. Nhưng quốc vương lại người đứng đầu cả một quốc gia, trong cơ thể chắc chắn có một chút khí Chân Long. Lúc dân chúng bị đồ sát, vương quốc gặp phải tai họa ngập đầu, quốc vương lập đàn cầu khẩn cũng có thể được trời cao nghe thấy, khơi thông thiên kiếp. Bàn Phúc đang tùy ý nuốt chửng người phàm, tàn sát người phàm...tất cả những việc này đều tạo thành tội nghiệt, đều bị thiên đạo chứng kiến. Rất có thể thiên đạo sẽ giáng thiên kiếp xuống để nghiêm trị!

Điều mà Bàn Phúc mong muốn là lời khẩn cầu của quốc vương Tu Chi quốc sẽ được trời cao nghe, sau đó giáng thiên kiếp xuống. Cho nên, thần niệm của nó đã sớm bám lấy quốc vương Tu Chi quốc. Thấy quốc vương Tu Chi quốc đã hoàn thành nghi thức khẩn cầu, nó cũng yên tâm. Và bắt đầu thỏa thích hủy diệt cả Tu Chi quốc!

Toàn bộ cung điện cùng tường thành của hoàng cung đều bị thân thể to lớn của Bàn Phúc đánh nát, vô số binh sĩ canh giữ hoàng thành không trốn kịp liền mất mạng tại chỗ.

Bàn Phúc vô cùng hưng phấn. Con mắt nhỏ giờ đây không còn kiêu diễm như lúc trước, mà thay vào đó là màu đỏ tươi giết chóc!

Sát sinh sinh linh quá nhiều, tâm kiếp đã sinh! Bàn Phúc đã có dấu hiệu nhập ma!

Bàn Phúc thấy điều này không những ngừng hành vi chém giết của mình lại, mà còn ra sức giết chóc hơn, tâm trạng vô cùng vui mừng. Nó đã hoàn toàn mở rộng bản tâm, nghênh đón tâm ma dần sinh!

Vốn các phi tần tử tôn của quốc vương Tu Chi quốc vẫn quỳ cúng bái ở trong hoàng thành, nhưng nay thấy cả hoàng cung sắp bị thân thể của Bàn Phúc hủy diệt thì làm gì còn tâm trạng quỳ đó khẩn cầu chứ? Cả bọn rời rít đứng dậy, sau đó đi theo sự chỉ đạo của quốc vương Tu Chi quốc mà đi xuống địa đạo bí mật.

Lúc bỏ đi, quốc vương Tu Chi quốc vẫn không quên gờ miếng ngọc bội Như Ý được cúng phụng trên thần đàn xuống, vội vã mang đi!

Sau khi cả hoàng cung của Tu Chi quốc biến thành một đồng phế tích, dân chúng ở Tu Chi quốc bị diệt sạch xong thì trên bầu trời mới xuất hiện từng đạo phi kiếm. Đám người Lạc Hoa Tàn Tuyết, Thiên Vân Kiếm Tiên rốt cuộc đã vội vã chạy tới, nhưng bọn hắn vẫn chậm một bước.

Tu Chi quốc giờ đây đã bị hủy diệt hoàn toàn, mấy chục vạn người dân phàm tục đều bị Yêu thú Bàn Phúc nuốt sạch hoặc giết chết!

Nhưng coi như bọn hắn vẫn không đến quá trễ, bởi vì Bàn Phúc vẫn còn ở ngay Tu Chi quốc!

Phong thái tuyệt thế tao nhã của Yêu thú mình người đuôi rắn Bàn Phúc giờ đã không còn nữa, thay vào đó là một con rắn khổng lồ có hình tượng như ác ma: hai mắt kiêu my đỏ chói, sau lưng có sáu cánh tay lộ ra, gương mặt vô cùng dữ tợn. Vốn thân thể của Bàn Phúc mềm mại nhẵn nhụi, nhưng bây giờ đã có thêm một tầng lân giáp màu trắng sữa, dưới cái đuôi là một tầng lân giáp màu đỏ khác, xung quanh còn có những ánh lửa chớp chòn.

Hình tượng của Bàn Phúc lúc này tuyệt đối không phải là của Yêu thú, nó rất giống yêu ma trong truyền thuyết!

Nhìn thấy yêu ma này, chúng tu không khỏi há miệng hít vào một ngụm khí lạnh. Tâm trí của họ đều bị hình ảnh của Bàn Phúc chấn nhiếp, không dám phân tâm đi chú ý tình cảnh hiện giờ của Tu Chi quốc!

- Con này là yêu ma hay là Yêu thú?

Tâm thần hai vị thiền sư Đại Bi tự bị chấn động mạnh, trong miệng luôn niệm Phật hiệu "a di đà Phật"!

Lạc Hoa Tàn Tuyết ngưng trọng nhìn bà nữ Bàn Phúc, từng câu từng chữ được chậm rãi nói ra:

- Yêu Đan hậu kỳ đại viên mãn!

Tu vi của Lạc Hoa Tàn Tuyết cũng là Hợp Thể đại viên mãn nên có thể nhìn thấy rõ cảnh giới của Bàn Phúc. Nhưng Yêu thú vốn có thực lực mạnh hơn các tu sĩ nhân loại đồng giai với mình, chứ đừng nói đến việc Bàn Phúc bây giờ đã có dấu hiệu bị ma hóa!

Đám người Thiên Vân kiếm tiên cũng nhủ mảy lại thật chắc, nội tâm do dự!

Nếu như Bàn Phúc chỉ là một Yêu thú Yêu Đan hậu kỳ thôi, bọn họ đã sớm xông lên vây giết rồi. Nhưng Bàn Phúc đã là Yêu Đan đại viên mãn, hơn nữa còn là Yêu thú sắp bị ma hóa, thực lực của nó lúc này rất cường đại. Toàn bộ bọn họ có cùng xông lên cũng chưa chắc dễ dàng đối phó, nếu không cẩn thận còn bị Yêu thú phát chiêu đồng quy vu tận, hậu quả nhất định rất hung hiểm...

Ánh mắt lạnh của Bàn Phúc quét qua nhìn chúng tu giữa không trung, miệng phát ra tràng cười quái ác tà dị. Đuôi rắn hơi động, nó đã chủ động tiến gần đến chúng tu, chứ không hề có ý định bỏ chạy. Đôi mắt lạnh của nó còn to ra cuồng nhiệt hơn, giống như chúng tu là con mồi của nó vậy.

- Yêu thú ngu xuẩn, muốn tìm chết hay sao?

Thiên Vân kiếm tiên hừ lạnh một tiếng, sau đó có một phi kiếm từ trong miệng bay ra. Phi kiếm này lập tức hóa thành một cự kiếm tỏa ra ánh sáng năm màu rực rỡ, phong quang vô tận như muốn xé rách cả không gian vậy. Phi kiếm này phóng lên cao rồi lấy thế lôi đình sét đánh chém xuống đỉnh đầu của Bàn Phúc!

Tuy thanh cự kiếm này có chiều dài đến hai mươi trượng, trông rất là khổng lồ, nhưng nếu so với thân thể hơn trăm trượng của yêu xà Bàn Phúc thì vẫn nhỏ hơn nhiều. Bàn Phúc thấy phi kiếm đánh xuống, nhưng miệng vẫn nở nụ cười lạnh lùng. Một luồng khói độc được nó phun ra, khói độc liền bao phủ lấy thanh cự kiếm tỏa ra ánh sáng năm màu đó.

Thiên Vân kiếm tiên liền biến sắc:

- Không tốt!

Dường như hần nhớ tới điều gì đó, tâm thần vội vàng thúc dục quyền điều khiển phi kiếm. Đôi tay nhanh chóng bấm quyết đánh ra mười tám đạo pháp quyết, điều khiển phi kiếm bay qua bay lại tránh đi làn khói độc đó.

Bàn Phúc cười quái dị một tiếng, rồi bỗng nhiên có một cánh tay trong sáu cánh tay ở sau lưng dài ra đụng vào thanh cự kiếm năm màu kia. Một giọt nước màu bạc từ trong ngón tay chảy ra, rơi xuống "tách" một cái ở trên thân phi kiếm, giống như là hơi nước đọng lại vậy.

Cự kiếm năm màu phát ra tiếng kêu, Thiên Vân kiếm tiên không nhận được phun ra một ngụm máu tươi, tâm thần đã bị thương! Miễn cưỡng đem cự kiếm năm màu thu về trong cơ thể, sự sợ hãi đã xuất hiện trong mắt Thiên Vân kiếm tiên rồi!

Chỉ là một hiệp thôi, thậm chí còn chưa dò xét được thực lực đối phương như thế nào, Thiên Vân kiếm tiên đã bị trọng thương.

Bỗng nhiên Lạc Hoa Tàn Tuyết truyền âm nói:

- Mọi người dùng pháp bảo mạnh nhất tấn công về con yêu này, nếu như được thì nhất cử đánh chết nó! Nếu không thành công, mọi người lập tức trốn ngay!

Chúng tu rung mình cả lên.

Mọi người đều biết nhất định thực lực con yêu này vô cùng cường đại, cho nên Lạc Hoa Tàn Tuyết mới có đề nghị thận trọng như thế! Mà những người ở đây đều là những người lạnh trí, nên vội ngầm đồng ý với quyết định của Lạc Hoa Tàn Tuyết.

Bàn Phúc đã ngày càng gần với chúng tu hơn, sự cuồng nhiệt trong mắt như nhìn thấy mấy con mồi cũng ngày càng hưng thịnh.

Vốn Bàn Phúc đang chờ thiên kiếp phủ xuống sau khi hủy diệt toàn bộ Tu Chi quốc đi, nhưng không ngờ tu sĩ nhân loại lại phát hiện ra ý đồ diệt quốc của nó nhanh như vậy!

Nhưng Bàn Phúc chẳng những buồn phiền vì điều này, mà còn mừng rỡ hơn. Tuy vì nguyên nhân chúng tu có mang theo Bàn Lan thạch nên không thể nào nhìn thấu được tu vi của chúng tu, nhưng chỉ dựa vào uy áp cùng khí tức thôi, Bàn Phúc biết trong đám người này không hề có cường giả Độ Kiếp kỳ mà nó kiêng kỵ!

Điều này làm cho nó rất thoải mái, tinh thần buông lỏng hoàn toàn. Thậm chí nó còn có suy nghĩ là thôn phệ hết chúng tu, để gia tăng thêm pháp lực cho mình.

Tuy yêu xà biết tính toán, nhưng chúng tu cũng không kém. Vào lúc Bàn Phúc cách không xa nữa, chúng tu vội quát lên một tiếng lớn. Các pháp bảo từ

trong miệng rồi rít phóng ra, cùng nhau phát ra ánh sáng rực rỡ rồi đánh tới Bàn Phúc.

Trong các pháp bảo đó đại đỉnh không lồ nặng đến trăm vạn cân, có cự kiếm năm màu phong quang vô hạn...có ấn, có quạt, có bát! Các loại pháp thuật có uy lực không lồ như lôi điện, chân hỏa, pháp quyết Phật môn...cùng nhau bay tới tấn công Bàn Phúc!

Còn có thần thông thần niệm đánh vào nguyên thần của Bàn Phúc, muốn làm đảo loạn tinh thần ý chí của nàng!

Mười mấy tu sĩ Hợp Thể kỳ cùng nhau liên thủ đánh ra pháp bảo pháp thuật mạnh nhất của bản thân mình, uy thế quả thực có thể rung chuyển trời đất, đất rung núi lở!

Tuy kịch độc của Bàn Phúc có thể ăn mòn pháp bảo, nhưng không thể nào chống đỡ được một lúc nhiều pháp bảo đến tề. Dưới thế công liên thủ cường đại như vậy, Bàn Phúc không dùng đến thiên phú khôi độc của mình, mà miệng lại cười quái dị, rồi trên đỉnh đầu của nó xuất hiện một hạt châu. Hạt châu này vừa phát ra một loại ánh sáng kỳ dị thì toàn bộ pháp bảo cùng pháp thuật đều bị ánh sáng kỳ dị đó chặn lại, không thể nào làm thương tổn Bàn Phúc được!

- Đây là pháp bảo gì vậy?

Tâm thần chúng tu đại chấn, không thể nào nhớ nổi trên Cửu Châu đại lục lại có pháp bảo hạt châu nào thần kỳ đến như vậy. Chỉ dựa vào ánh sáng do nó tỏa ra thôi đã có thể chống lại công kích của mười mấy tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ! Ngay cả thần niệm cũng không thể nào xuyên qua được, hoàn toàn bị chặn lại!

Thừa dịp tâm thần của chúng tu bị chấn động, đuôi rắn khổng lồ bỗng nhiên đánh tới chúng tu một cách bất ngờ!

Chúng tu kinh hãi, vội vàng thu hồi bốn mạng pháp bảo của mình về để tạo ra phòng ngự riêng cho bản thân. Nhưng đuôi rắn vừa tiếp xúc tới thì toàn bộ phòng ngự do pháp bảo tạo ra đã bị phá tan, chúng tu bị thương nặng đánh bay ra xa. Nơi đuôi rắn đi qua còn tạo thành một biển lửa bốc cháy lên không trung, làm cho những người chống đỡ lại được đợt tấn công vừa rồi phải rối rít tránh ra.

Bỗng ngay lúc này thân thể khổng lồ Bàn Phúc nhanh như tia chớp đã há miệng nuốt một tu sĩ bị thương vào trong bụng của mình.

Thấy Huyết Thần Tử có tu vi Hợp Thể trung kỳ của Ngũ Động Thiên bị Bàn Phúc nuốt vào trong bụng như vậy, Lạc Hoa Tàn Tuyết trầm giọng quát to:

- Trốn!

Mong các bạn tích cực báo lỗi để bản dịch được hoàn thiện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Cơ Duyên

Thật ra không cần Lạc Hoa Tàn Tuyết nhắc nhở, sau khi công kích bị hạt châu thần bí của yêu xà chặn lại, trong lòng chúng tu đã có ý định thoái lui. Nhưng bọn họ còn chưa hành động thì Bàn Phúc đã tấn công rồi.

Những tu sĩ may mắn tránh được công kích của Bàn Phúc liền có cơ hội hồi sức, lập tức thuận di ra xa, sau đó cấp tốc rời đi. Chỉ trong chốc lát, chúng tu đã chạy khỏi chiến trường.

Bàn Phúc liên tục nuốt hai gã tu sĩ Hợp Thể kỳ, tuy có chút không cam lòng khi thấy chúng tu đã chạy đi, nhưng nó bây giờ chỉ là một Yêu thú Yêu Đan hậu kỳ mà thôi. Một khi chưa tiến vào được cảnh giới Thánh thú Độ Kiếp kỳ, nó cũng biết không thể nào giam giữ được những tu sĩ cao giai đó.

Tuy Bàn Phúc cũng có năng lực thuận di, nhưng vì thân thể hơn trăm trọng của nó quá lớn, nên năng lực này cũng bị hạn chế rất nhiều.

Điều quan trọng nhất là, vào lúc chúng tu rối rít chạy trốn, tâm thần Bàn Phúc cũng rung chuyển cả lên, rốt cuộc cảm giác được dấu hiệu thiên kiếp sẽ phủ xuống rồi!

Lúc này Bàn Phúc làm gì còn tâm tình quan tâm đến chúng tu chứ?

Đưa mắt nhìn bầu trời đang trở nên u ám kia, Bàn Phúc cũng biết thiên kiếp được tạo ra do nó sát sinh quá nhiều này sẽ không giống với các thiên kiếp khác!

Thiên kiếp này chính là thiên kiếp trừng phạt của thiên đạo. Tuy trong thiên kiếp vẫn ẩn chứa đặc tính tẩy lễ, chỉ cần vượt qua là có thể tiến giai lên thành Thánh thủ Độ Kiếp sơ kỳ, nhưng uy lực của lần thiên kiếp này chắc chắn mạnh hơn các thiên kiếp khác đến mười lần, thậm chí là trăm lần!

Nhưng mà Bàn Phúc không có chút sợ hãi nào. Nó có lòng tin sẽ vượt qua thiên kiếp, và lòng tin nó có được chính là nhờ hạt châu thần kỳ đang huyền phù trên đỉnh đầu của nó!

Uy lực của hạt châu này rất cường đại. Vào lúc Bàn Phúc chưa đạt tới Yêu Đan đại viên mãn, không thể nào sử dụng nó được.

Nhưng mà sau khi nó luyện hóa Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú thành công, rồi tu luyện Vu Yêu Đại Thân quyết tới đệ nhị trọng, tu vi tinh tiến lên Yêu Đan hậu kỳ đại viên mãn thì nó đã có thể sử dụng được hạt châu thần kỳ này. Tuy chỉ sử dụng được một phần trăm uy năng của hạt châu thần kỳ, nhưng chỉ với chút uy năng đó thôi đã giúp Bàn Phúc có thể bất bại trong các tu sĩ đồng giai! Hơn nữa, nó còn tin tưởng dựa vào hạt châu này, nó có thể thuận lợi vượt qua được thiên kiếp do thiên đạo giáng xuống.

Lai lịch của hạt châu này vô cùng thần bí. Hạt châu này đã có từ lúc nó thức tỉnh linh trí, mãi cho đến khi Bàn Phúc tu luyện được đến Yêu Đan hậu kỳ, nguyên thần hóa ra được thì hạt châu này mới di chuyển vào trong tinh thần thức hải hư vô để được ăn cần chăm sóc.

Các công pháp Bàn Phúc tu luyện được đa số đều xuất phát từ hạt châu này. Vào mỗi lần tâm thần Bàn Phúc tập trung vào trong hạt châu này, ít nhiều năng cũng lĩnh ngộ được điều gì đó. Ngay cả công pháp luyện hóa Nguyên Anh cùng huyết nhục tu sĩ nhân loại ác độc của năng cũng lĩnh ngộ được từ hạt châu này.

Về công pháp Vu Yêu Hợp Thân quyết Bàn Phúc chủ tu, đây là một bộ công pháp tu luyện hoàn chỉnh do chính hạt châu đưa cho Bàn Phúc.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Bàn Phúc có thể tu thành hình dạng mình người đuôi rắn, hơn nữa còn có thể không cần toái đan mà vẫn hóa hình được.

Tuy hạt châu thần kỳ này ở trong cơ thể Bàn Phúc, nhưng vì không thể luyện hóa được, cho nên đến bây giờ Bàn Phúc vẫn không biết hạt châu thần kỳ này có tên gì? Là pháp bảo cấp bậc gì?

Nó chỉ có cảm giác lai lịch của hạt châu này rất to lớn!

Cả thiên địa bỗng trở nên u ám thất sắc, mây đen dày đặc bao phủ và vùng đất, hầu như là che kín cả nửa bầu trời trên không. Một cỗ uy áp vô cùng vô tận phủ xuống, làm cho vạn vật sinh linh có cảm giác mình không thể nào thở nổi nữa!

Thiên kiếp đã bắt đầu xuất hiện!

Thần niệm tán phát ra trong thiên địa của Lệnh Hồ lúc này đang yên lặng nhìn vào yêu xà Bàn Phúc cũng cảm giác được thiên kiếp đã gần phủ xuống.

Thật ra lúc này hắn đang ở bên trong Yêu Lâm sơn mạch, lo lắng tránh né tai mắt của vô số Yêu thú cùng với chủ nhân mới của vùng đất xung quanh Kim Tuyệt chi địa - một con Yêu thú có tu vi Yêu Đan hậu kỳ đại thành. Dưới thần thông quảng đại của thần niệm, hắn đã lặng lẽ xâm nhập sâu dưới đất đến trăm trượng ở Kim Tuyệt chi địa, đang muốn chuyển hóa Kim Đan linh lực trong cơ thể mình.

Vốn Lệnh Hồ không hề hay biết tình hình đang xảy ra ở Tu Chi quốc cách đó mười vạn dặm.

Nhưng trước đó không lâu, thần niệm của hắn lại nhận được một tin tức cổ quái. Mà chỉ có các tu sĩ có cảnh giới thần niệm từ Độ Kiếp kỳ trở lên mới có thể phát hiện.

Nội dung của tin tức này vô cùng đơn giản: Tu Chi quốc gặp đại họa to lớn, nếu như tu sĩ nào nhận được tin tức mà có thể chấm dứt nhân quả này, sẽ được đại công đức!

Lệnh Hồ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hắn biết đoạn tin tức này chính là do trời cao phát ra!

Thật ra mỗi khi có một quốc gia được thành lập, mỗi một quân chủ xuất hiện đều là cơ duyên cho thiên đạo ban cho. Cho dù người soán vị, hay là giành được từ trong chiến tranh, chỉ cần người nhận được lòng người là có thể làm quân chủ, đó chính là cơ duyên của thiên đạo!

Tu Chi quốc đã lập quốc hơn ngàn năm, quân chủ thay đổi rất nhiều lần. Nhưng mỗi một quân chủ cho dù là hùng tài lược đảm hay ngu ngốc vô năng đều có được lòng dân!

Mỗi một quốc gia đều có một thần đàn để cung phụng thiên đạo. Vào lần đầu tiên làm lễ bái thiên đạo, lễ kính chư thiên thần phật thì trên thần đàn sẽ có một miếng ngọc như ý. Ngọc như ý này được đúc thành vào lúc bắt đầu lập quốc, sau đó làm vật để dâng hương cúng bái thần phật.

Theo truyền thuyết của phàm nhân, ngọc như ý chính là bảo khí tiếp nhận ý chỉ của trời cao, tiếp thu tín ngưỡng của ngàn vạn dân chúng.

Một khi bảo khí ngọc như ý chưa bị hủy, quốc gia vẫn có thể trường tồn vĩnh viễn. Cho nên, mỗi khi hai nước có chiến tranh, một khi có quốc gia thắng thì quốc gia đó đều phá hủy bảo khí ngọc như ý của đối phương đi, thay vào đó bằng ngọc như ý của mình! Hành động này nhằm biểu lộ là quốc gia mình đã chiến thắng, nay thỉnh cầu thiên đạo cho phép thay ngọc!

Tuy đây chỉ là những truyền thuyết mơ hồ, nhưng các phàm nhân vẫn luôn tuân theo!

Trên thực tế, truyền thuyết này không phải là hư vô, chỉ do các phàm nhân không có tuệ căn tu tiên nên không thể nào biết được các huyền bí trong đó

mà thôi.

Vào lúc chạy trốn vào trong địa đạo, quốc vương Tu Chi quốc đã mang theo ngọc như ý trên thân đàn. Trước khi chết, người này đã đập đi ngọc như ý. Quốc vương Tu Chi quốc không cam lòng nhìn thấy quốc gia của mình bị Yêu thú hủy diệt, sau đó Yêu thú còn sống mà không bị trừng phạt này, nên đã đập đi ngọc như ý tập hợp tín ngưỡng của vạn dân vương quốc mình lúc còn sống, với mong muốn để cho thiên đạo trừng phạt Yêu thú!

Mà bảo khí ngọc như ý đúng là bảo khí trời cao tập hợp tín ngưỡng vạn dân. Ngay lúc bị phá tan, thiên đạo liền truyền ra tin tức tới các tu sĩ cao giai.

Thần niệm Lệnh Hồ đã sớm đột phá cảnh giới Độ Kiếp kỳ, nên nhận được tin tức này một cách dễ dàng!

Thiên đạo truyền tin tức, đây chính là cơ duyên thiên đạo! Làm sao Lệnh Hồ có thể bỏ qua?

Vì vậy Lệnh Hồ đã tạm gác lại kế hoạch chuyển hóa Kim Đan linh lực thành Kim tuyệt Đan. Rồi vận dụng thần thông của thần niệm đưa thần niệm tới Tu Chi quốc cách đó mười vạn dặm.

Vốn tu vi của Lệnh Hồ còn thua cả Lệnh Hồ, tuy dựa vào lực lượng của thân thể vẫn có thể chống lại tu sĩ Hợp Thể kỳ. Nhưng chỗ dựa lớn nhất của hắn vẫn là thần thông thần niệm!

Đặc biệt là gần đây Thiên Địa hai hồn lại có sự linh ngộ đột phá trong thần thông thần niệm. Giờ đây Lệnh Hồ đã có thể lợi dụng sức mạnh khổng lồ của thần niệm để bỏ thân thể hóa hình, tùy cơ ứng biến!

Vì đây là cơ duyên thiên đạo, nên Thiên Địa hai hồn cũng tạm buông việc thôi diễn của mình lại, kết hợp với thần niệm của Lệnh Hồ để đến Tu Chi quốc xem thử.

Lúc thần niệm Lệnh Hồ tới đây cũng là lúc chúng tu biết không thể địch lại yêu xà Bàn Phúc nên đã chạy đi, cũng là lúc thiên kiếp bắt đầu phủ xuống!

Lệnh Hồ cũng không ngờ rằng mới chỉ mấy ngày ngắn thôi, nhưng Tu Chi quốc đã trở thành địa ngục chốn nhân gian, mấy chục vạn dân chúng đã bị táng mạng, nguyên một quốc gia trở thành phế tích!

Hơn nữa hắn cũng không ngờ rằng lúc trước có đến ba yêu, nhưng giờ chỉ còn có một mình Bàn Phúc. Hơn nữa, thực lực của Bàn Phúc đã đạt đến trình độ có thể ma hóa rồi!

Tất cả đều vượt xa ngoài dự liệu của Lệnh Hồ.

Tuy Lệnh Hồ cũng biết âm mưu thôn phệ tu sĩ nhân loại của ba yêu trước đó ở Đào Nguyên sơn cốc, nhưng vì lời cảnh cáo của mình không có hiệu quả với chúng tu nên Lệnh Hồ đã rất thất vọng, lúc sau không hề chú ý đến chuyện này nữa. Mà hắn cũng không ngờ rằng việc mình buông bỏ như thế đã gián tiếp làm cho cả Tu Chi quốc bị diệt vong, vô số tính mạng phạm nhân bị chết đi!

Thành thật mà nói, vào lúc thấy cả Tu Chi quốc trở nên hoang tàn, trong lòng Lệnh Hồ đã hối hận. Hối hận vì sao lúc đó mình không ra tay giết chết cả ba yêu đi? Cho dù tâm địa của Lệnh Hồ có sắt đá đến đâu, nhưng hắn cũng không thể thờ ơ với việc mấy chục vạn mạng sống phạm nhân bị hủy đi. Mà huống chi, Lệnh Hồ còn không phải là người có tâm địa sắt đá!

- Vậy hãy để cho ta giết đi yêu vật này, lấy máu của nó để an ủi những vong hồn linh thiêng đã chết đi đi!

Lệnh Hồ thầm nói trong tâm.

Tuy cái sai không phải hoàn toàn do Lệnh Hồ, nhưng Lệnh Hồ vẫn tự trách mình, quyết định tru diệt yêu xà Bàn Phúc để báo thù rửa hận cho người vô tội đã chết.

Cho dù bây giờ không có đại công đức do thiên đạo ban cho, Lệnh Hồ cũng quyết không bỏ qua cho yêu xà Bàn Phúc. Nhất định phải tiêu diệt nó để chuộc lại lỗi lầm của mình.

Chẳng qua oai uy của thiên kiếp đã bao phủ phương viên ngàn trượng xung quanh, hơn nữa còn khóa chặt Bàn Phúc lại, nên Lệnh Hồ cũng không dám có hành động liều lĩnh gì. Nếu không, chắc chắn mình sẽ bị đánh lú, trở thành người bị thiên kiếp trừng phạt!

Bây giờ chỉ còn cách yên lặng nhìn xem Yêu thú Bàn Phúc có thể thuận lợi vượt qua thiên kiếp hay không thôi.

Nếu như yêu xà Bàn Phúc bị thiên kiếp tiêu diệt, tự nhiên giảm cho mình phải động thủ. Nhưng nếu yêu xà Bàn Phúc may mắn vượt qua thiên kiếp, mình sẽ nhân cơ hội tâm thần đối phương buông lỏng khi vượt qua thiên kiếp, rồi ám sát nàng cũng không muộn!

Sau khi có tính toán trong lòng, Lệnh Hồ lặng lẽ chờ đợi.

Sau đó tâm thần của hắn không tự chủ được bị hạt châu màu xám đang huyền phù trên đỉnh đầu của Bàn Phúc hấp dẫn!

Khi tâm thần Lệnh Hồ tập trung ở hạt châu thần kỳ này được một lúc, liền cảm nhận được từ trong hạt châu đó có một cỗ khí tức hồng hoang thâm lương cực kỳ cổ xưa. Hơn nữa, hắn còn cảm giác được bên trong hạt châu đó có ẩn chứa một cỗ sức mạnh vô cùng lớn lao, lớn lao đến nỗi có thể hủy thiên diệt địa!

- Đây...đây là?

Tâm thần Lệnh Hồ kinh hãi, cảm nhận khí tức do hạt châu tỏa ra một cách đầy si mê.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Thiên Kiếp

Lệnh Hồ dám chắc hạt châu thần kỳ này tuyệt đối không phải là linh khí gì, thậm chí không phải là tiên khí. Rất có khả năng nó là một pháp bảo có cấp bậc còn cao hơn cả tiên khí!

Pháp bảo còn cao cấp hơn tiên khí, đây là pháp bảo gì? Lệnh Hồ không biết. Các tu sĩ ở Cửu châu đại lục chỉ biết cấp bậc cao nhất của pháp bảo là tiên khí mà thôi, còn phía trên còn có pháp bảo cao cấp hơn thì chưa biết.

Những điều về pháp bảo có cấp bậc cao hơn tiên khí, sợ rằng chỉ khi ngời tu thành chính quả phi thăng thì mới tiếp xúc được!

Lệnh Hồ động tâm, mà nói đúng hơn chính là do Thiên Địa hai hồn động tâm!

Dường như hạt châu thần kỳ này có sức hấp dẫn rất lớn với hai hồn, khiến cho Thiên Địa hai hồn rất muốn có được hạt châu đang huyền phù trên đỉnh đầu của yêu xà Bàn Phúc kia.

Hiện nay Lệnh Hồ chỉ có hai pháp bảo mà thôi. Một là linh khí cổ bảo Thanh Thận hồ, hai là Cửu Trận đồ không biết là pháp bảo cấp bậc gì!

Nhưng mà Lệnh Hồ lại có cảm giác rằng hai kiện pháp bảo của mình tuyệt đối không thể nào sánh bằng được với hạt châu thần bí này.

- Làm thế nào lấy được hạt châu kia?

Lệnh Hồ trầm tính toán. Cùng lúc đó, bỗng nhiên tâm của hắn dao động. Ngay lúc này thần niệm đang tán phát trong hư không của hắn có thể cảm giác được có rất nhiều thần niệm cường đại đang từ xa phá không tới!

Những đạo thần niệm này chính là thần niệm của cường giả Độ Kiếp kỳ!

- Xem ra những người có hứng thú với đại công đức do thiên đạo truyền tin đã chạy tới rồi!

Lệnh Hồ thâm cười khò trong lòng.

Đã có tu sĩ Độ Kiếp kỳ tham dự, việc đoạt lấy hạt châu thần kỳ trên đỉnh đầu yêu xà Bàn Phúc càng khó khăn hơn rất nhiều.

Lệnh Hồ có thể nhận thấy hạt châu này không bình thường, tất nhiên là những người khác cũng có thể nhìn ra. Mà Lệnh Hồ vốn là người trước giờ không để ý gì đến pháp bảo còn có tâm niệm là muốn chiếm pháp bảo này làm của riêng, vậy thì những người khác sẽ thế nào?

Lúc Lệnh Hồ đang suy nghĩ thì những đạo thần niệm cường đại đó đã đến nơi rồi. Các đạo thần niệm này khê quét khắp Tu Chi quốc và yêu xà Bàn Phúc, tất cả cũng phát hiện ra sự tồn tại lẫn nhau.

Bị mấy đạo thần niệm Độ Kiếp kỳ quét qua, đầu tiên yêu xà Bàn Phúc thất kinh cả lên, vẻ mặt rất khẩn trương. Sau đó phát hiện những tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh phong kia dừng ở xa chứ không dám tiến vào phạm vi thiên kiếp phủ xuống, Bàn Phúc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Yên lặng thâm nghĩ một hồi, trên khuôn mặt yêu dị của Bàn Phúc hiện lên vẻ nhạo báng!

Bàn Phúc đã tính toán hết thảy. Nếu như những tu sĩ Độ Kiếp kỳ nhân loại không dám trêu chọc mình vào lúc thiên kiếp sắp phủ xuống, vậy đợi sau khi thiên kiếp đi qua, mình cũng lên thành Thánh thủ cấp mười rồi. Tuy lúc đó mình chỉ là Độ Kiếp sơ kỳ, nhưng dựa vào uy năng của hạt châu trên đỉnh đầu, mình còn sợ ai chứ?

Nói không chừng, sau khi lên Độ Kiếp kỳ mình sẽ giải phóng được một phần uy năng của hạt châu đó, lúc đó ai chiếm được thượng phong còn chưa biết đấy!

Chỉ sợ cho dù mình không chiếm được thượng phong, nhưng dựa vào uy năng hiện có hạt châu, thì việc đứng ở thế bất bại là việc không cần phải nói tới.

Nghĩ thông suốt những điểm này, tâm tình khẩn trương của Bàn Phúc hoàn toàn buông lỏng xuống. Đến giờ phút này, sự kiêng kỵ của nó đối với các tu sĩ Độ Kiếp kỳ đã bị tiêu trừ hoàn toàn, thậm chí trong lòng còn có chút mong đợi lát nữa sẽ được phân cao thấp với các tu sĩ Độ Kiếp kỳ này.

Lúc này Lệnh Hồ đã cẩn thận thu hồi thần niệm của mình lại, không dám để cho thần niệm của mình ngao du hòa thành một thể với thiên địa nữa. Nếu còn làm vậy, chắc chắn sẽ bị người khác phát hiện.

Mà dường như phát hiện có điều gì đó khác lạ, hai đạo thần niệm bỗng ngưng đọng về chỗ thần niệm Lệnh Hồ ẩn giấu. Một hồi không có phát hiện gì khác, hai đạo thần niệm này mới trở về.

Vào lúc kiếp vận càng lúc càng nồng, lôi điện trong mây đã bắt đầu tán loạn, ánh sáng bảy màu như có như không, tiếng sấm ù ù, kiếp lôi dường như có thể tùy thời đánh xuống, các tu sĩ chẳng những không dám để thần niệm của mình thăm dò khu vực thiên kiếp nữa mà còn lùi lại về sau thật xa. Cho tới khi tới được một vùng đất trống cách đó ba nghìn dặm, các tu sĩ mới yên tâm ngưng lại, quan sát yêu xà Bàn Phúc đang chuẩn bị độ thiên kiếp.

Các tu sĩ Độ Kiếp kỳ không dám tới gần là vì bản thân bọn họ mới chỉ là Độ Kiếp kỳ mà thôi. Nếu như đến gần khu vực thiên kiếp phù xuống, chỉ sợ cho dù chưa đến lúc độ kiếp thì cũng bị dính líu. Nói không chừng còn dẫn động thiên kiếp tạo thành liên hoàn thiên kiếp, lúc đó uy lực thiên kiếp sẽ gia tăng gấp đôi. Đến lúc đó sẽ không có ai có thể đối kháng với thiên kiếp cả, kết quả cuối cùng chắc chắn là hồn phi phách tán, hóa thành tro bụi!

Nếu như Bàn Phúc độ kiếp thất bại, tự bị thiên đạo hóa thành tro bụi, bọn họ sẽ không có cơ hội giết chết Bàn Phúc để thu lấy đại công đức. Nhưng nếu yêu xà Bàn Phúc độ kiếp thành công, thì cơ hội bọn họ đã tới rồi.

Cho nên, mặc dù biết thiên kiếp lợi hại mạnh mẽ nhưng các tu sĩ Độ Kiếp kỳ vẫn bàng quan xem xét từ xa, không rời đi!

Có lẽ những người khác không biết đại công đức trọng yếu như thế nào, nhưng thân là tu sĩ Độ Kiếp kỳ, bọn họ lại hiểu rất rõ nếu như trên người mình có đại công đức, uy lực thiên kiếp gặp phải lúc độ kiếp sẽ giảm bớt đi rất nhiều, thậm chí đại công đức còn có tác dụng hóa giải tâm ma nữa.

Tóm lại đại công đức là một loại lực lượng vô hình có tác dụng rất lớn, cực kỳ có tác dụng trên con đường tu đạo!

Nhưng mà việc thu lấy đại công đức không hề dễ dàng, đây là một việc phải có sự chấp nhận của thiên đạo!

Mặc dù ai cũng biết làm thiện nhiều có thể tích công đức, nhưng đó là trong điều kiện những gì người làm phải xuất phát từ bản tâm, đó mới là việc thiện thật sự.

Nếu như trong lòng có tồn tại những vụ lợi lúc hành thiện, chỉ sợ người có đi làm việc thiện nhiều lần cũng không thể nào có được công đức, không được thiên đạo chứng nhận! Mà đôi khi chỉ cần người vô tâm làm một việc thiện nào đó thôi, lại được rất nhiều công đức! Đây chính là cơ duyên!

Mà nay thiên đạo lại truyền ra tin tức rằng chỉ cần giết được yêu xà, hóa giải được mối hận của chục vạn sinh linh đã bị chết oan là có thể nhận được đại công đức. Cơ duyên như vậy, hỏi thử làm sao các tu sĩ Độ Kiếp kỳ có thể bỏ qua cơ chứ?

Vốn có rất nhiều tu sĩ nhận được tin tức cơ duyên do thiên đạo truyền ra này. Nhưng vì khoảng cách quá xa, họ đã tính toán nếu như mình có chạy tới, rất có khả năng lúc đó mọi việc đã xong hết nên không thể làm gì khác được, chỉ còn cách nhịn đau buồn tha lẩn cơ duyên này!

Còn những tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở những nơi gần Tu Chi quốc lại vội vàng bỏ hết mọi việc mình đang làm, vội vã chạy tới!

Vì vậy, chỉ vì một con yêu xà mà khiến cho các tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở khắp Hoa Nam châu đã tụ tập lại ở đây. Lệnh Hồ cũng không biết những người tới là ai? Chỉ biết số lượng tu sĩ Độ Kiếp kỳ tới đây càng lúc càng nhiều, đã có không dưới mười người rồi.

Thậm chí Lệnh Hồ còn có một loại cảm giác kỳ lạ là trong những tu sĩ Độ Kiếp kỳ đó, rất có khả năng vị lão tổ Thanh Y Hào của Hoa Nghiêm tông, người đã coi trọng mình chỉ định mình thành đại sư huynh của Hoa Nghiêm tông cũng ở trong đó.

Lệnh Hồ chưa bao giờ thấy qua Thanh Y Hào. Mà thật sự là cho tới lúc này Lệnh Hồ chưa từng nhìn thấy một lão tổ tông Độ Kiếp kỳ nào của Hoa Nghiêm tông cả. Hắn chỉ nghe danh mà thôi, chứ chưa từng gặp mặt.

Nghĩ đến việc một lát nữa mình phải cướp lấy hạt châu thần kỳ trên đỉnh đầu Bàn Phúc, Lệnh Hồ không khỏi có cảm giác là lạ.

Cách đây không lâu, những lão tổ tông tông môn đó đều là những nhân vật trong truyền thuyết, mình không thể nào với tới được. Nhưng giờ đây mình đã có thực lực chống lại bọn họ, thậm chí còn mạnh hơn bọn họ. Mà tương lai không xa, chắc chắn mình sẽ áp đảo bọn họ!

Nghĩ đến đây, Lệnh Hồ không khỏi có sự kiêu ngạo tự hào. Bởi vì những gì hắn có được hôm nay đều là dựa vào sự cố gắng cùng thiên phú của mình, từng bước một thực hiện mục tiêu của mình!

Trải qua một hồi lâu, thiên kiếp đã rút cuộc giáng xuống rồi. Trong ánh sáng bảy màu rực rỡ đó, bỗng nhiên có một đạo kiếp lôi màu xanh xông phá kiếp vận dày đặc ở trên không, đánh xuống.

Cảm thụ được đạo kiếp lôi thứ nhất, các tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở cách đó không xa cảm thán không thôi. Bởi vì trong lần độ thiên kiếp thứ nhất, thậm chí là lần độ thiên kiếp thứ hai, bọn họ chưa từng gặp phải thiên kiếp có uy lực cường đại đến như vậy.

Đạo kiếp lôi thứ nhất đã mạnh như vậy, thì những kiếp lôi phía sau sẽ ngăn cản thế nào đây?

Hơn nữa, xem kiếp vân dày đặc tụ tập ở trên không trung kia, rất có khả năng thiên kiếp lần này không phải là Lục Cửu thiên kiếp, mà có thể là Cửu Cửu đại thiên kiếp!

Tất cả tu sĩ Độ Kiếp kỳ đều cho rằng yêu xà Bàn Phúc không thể nào vượt qua được lần thiên kiếp này. Mà gặp phải thiên kiếp như vậy, phải nói rằng chắc chắn tội nghiệt của yêu xà Bàn Phúc quá nhiều, đã xúc phạm tới thiên đạo nên thiên đạo mới giáng xuống thiên kiếp như vậy để biến nó thành tro bụi!

Thiên kiếp được chia làm Tam Cửu tiểu thiên kiếp, Lục Cửu thiên kiếp, và Cửu Cửu đại thiên kiếp!

Kiếp lỗi từng đợt trong thiên kiếp sẽ ngày càng mạnh hơn, đạo kiếp lỗi thứ hai có uy lực mạnh gấp đôi đạo kiếp lỗi thứ nhất, cứ như vậy mà suy ra.

Uy lực của kiếp lỗi cũng có nhiều dạng khác nhau. Nếu lấy từ kém đến mạnh, có thể chia ra thành: thiên lỗi, thanh lỗi, Ngũ Hành Âm lỗi, Tử Tiêu thiên lỗi và Thần Tiêu thiên lỗi!

Trong đó thiên lỗi chính là kiếp lỗi bình thường nhất. Những đạo sấm sét bình thường có thể thấy được trong thiên địa chính là thiên lỗi. Nếu người phạm tội nghiệt quá nặng, họ cũng bị thiên lỗi trừng phạt!

Mà thanh lỗi chính là kiếp lỗi dành cho những người tu tiên bình thường.

Khi tu sĩ Hợp Thể kỳ đại viên mãn đến thời điểm tiến giai lên Độ Kiếp, họ phải cầu thông với thiên kiếp để tiến hành tẩy lễ, đó chính là Tam Cửu thiên kiếp, mà kiếp lỗi xuất hiện trong đó chính là thanh lỗi!

Sau khi tiến giai lên được Độ Kiếp sơ kỳ, họ phải đối mặt với lần thiên kiếp thứ hai là Lục Cửu thiên kiếp. Một khi vượt qua được chính là Độ Kiếp trung kỳ, và họ phải tiếp tục đối mặt với lần thiên kiếp thứ ba là Cửu Cửu đại thiên kiếp. Vượt qua được sẽ thành Độ Kiếp hậu kỳ, và kiếp lỗi xuất hiện trong cả ba lần đều là thanh lỗi.

Lần cuối cùng họ phải đối mặt với thiên kiếp cũng là Cửu Cửu thiên kiếp, nhưng vì đây là lần xem xét họ có tu thành chính quả, có được tiên đạo chứng nhận hay không, nên kiếp lỗi cũng khác hoàn toàn với ba lần trước. Kiếp lỗi ở đây chính là Ngũ Hành Âm lỗi.

Ngũ Hành Âm lỗi bao gồm: Đoái Kim Âm lỗi, Tồn Mộc Âm lỗi, Cấn Thổ Âm lỗi, Khảm Thủy Âm lỗi, Ly Hỏa Âm lỗi!

Người tu tiên phải trải qua sự tẩy lễ của Ngũ Hành Âm lỗi mới có thể được tiên đạo chứng nhận, phi thăng thành tiên!

Lúc này, đạo thanh lỗi thứ nhất đã đánh xuống. Nhưng Bàn Phúc vẫn không có chút hoang mang nào, tay của nó nhanh chóng bấm pháp quyết. Ngón tay liền điểm lên hạt châu thần kỳ đang xoay tròn trên đỉnh đầu, sau đó cả người liền nghiêng hướng thanh lỗi đang đánh xuống.

Cảnh tượng cả vùng đất chấn động, đất rung núi lở rồi yêu xà chật vật thể thảm do các tu sĩ Độ Kiếp kỳ nghĩ đến không hề xuất hiện. Ngay khi đạo thanh lỗi đó đánh trúng hạt châu thần kỳ đó, hạt châu này lại nhẹ nhàng hấp thu toàn bộ, ngay cả lỗi uy cũng không bị nó hút lấy, không còn chút gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Thần Châu

Bởi vì thiên kiếp đã phủ xuống nên chúng tu không dám để cho thần niệm mình thăm dò vào bên trong. Cho nên, không hề có ai biết đã có chuyện gì xảy ra trong đó. Thấy đạo thanh lỗi thứ nhất uy thế hùng hậu như vậy, nhưng lúc đánh xuống lại biến mất vô hình, ngay cả một tiếng động cũng không vang lên, chúng tu không khỏi hai mặt nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc.

Nếu nói yêu xà bị đạo thanh lỗi thứ nhất tiêu diệt, chúng tu còn không kinh ngạc, nhưng không thể nào không có chút tiếng động nào như vậy?

Huống chi kiếp vân ở trên không tung cũng không tán đi, thậm chí còn có dấu hiệu phát đạo thanh lỗi thứ hai xuống. Điều này cho thấy yêu xà không hề bị đạo thanh lỗi thứ nhất đánh thành tro bụi, mà đã dùng bí pháp gì đó kháng cự lại thiên kiếp một cách dễ dàng.

Chúng tu không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng Lệnh Hồ lại có thể thấy một cách rõ ràng.

Bởi vì Lệnh Hồ không phải là tu sĩ Độ Kiếp kỳ, thậm chí thân thể còn ở trong Yêu Lâm sơn mạch cách đó mười vạn dặm, lúc này chỉ có thần niệm tán phát trong thiên địa nên Lệnh Hồ cũng không sợ mình sẽ dẫn lấy thiên kiếp gì. Chỉ cần không tham dự vào dẫn tới nhân quả sau này, thiên kiếp sẽ không cách nào tìm tới mình được. Hiểu được điều này, Lệnh Hồ mới dám đưa thần niệm vào trong quan sát.

Lệnh Hồ đã sớm biết lực lượng của hạt châu rất cường đại, nhưng tận mắt nhìn thấy hạt châu đó dễ dàng hấp thu kiếp lõi thứ nhất như vậy, hẳn mới biết mình đã quá xem thường năng lực hạt châu này rồi!

Kế tiếp, sau khi cả ba đạo thanh lõi đầu tiên đều bị hạt châu thần kỳ hấp thu xong thì Lệnh Hồ đã không còn biết nói gì nữa, chỉ còn biết trợn mắt há mồm ra mà thôi.

Hấp thu xong ba đạo kiếp lõi đầu tiên, dường như hạt châu đã có chút bão hòa lại. Vốn xung quanh hạt châu có một tầng ánh sáng màu xám, nhưng giờ phút này lại có một tầng ánh sáng màu xanh mờ mờ.

Cửu Cửu thiên kiếp, cứ ba đạo làm một vòng, tổng lại là ba vòng. Sau khi có ba đạo kiếp lõi đánh xuống xong, kiếp lõi sẽ dừng lại một thời gian ngắn. Vừa để cho thiên kiếp chuẩn bị cho vòng sau, vừa để cho người độ kiếp có cơ hội chữa thương.

Yêu xà Bàn Phúc cũng nhân cơ hội này phóng thích thanh lõi đã được hạt châu thần kỳ hấp thụ lại rồi chuyển qua người mình. Nhưng mà thanh lõi lúc này đã hoàn toàn khác với lúc thiên kiếp đánh xuống. Sau khi được hạt châu thần kỳ chuyển hóa, thanh lõi đã không còn có tính sát thương cùng hủy diệt, ngược lại còn có đặc tính luyện thể tẩy tủy.

Trải qua ba lần được thanh lõi tẩy lễ, sáu cánh tay sau lưng yêu xà không ngờ lại mất đi hai cánh tay. Nó đã có thể hòa tan vào thân thể một cách tự nhiên, hoặc là tùy ý hiện ra. Sừng hươu trên đầu cũng nhỏ đi rất nhiều, thân thể cũng có sự biến hóa rất lớn, làn bạc đã mềm hơn, còn hóa lân ở trên đuôi rắn lại càng đỏ như lửa.

Hóa hình! Không ngờ Bàn Phúc lại lợi dụng lực lượng của thiên kiếp để tiến hành luyện thể hóa hình!

Lệnh Hồ một lần nữa bị chấn kinh. Thậm chí trong lòng hắn còn sinh ra cảm giác bội phục dũng khí cùng trí khôn của con Yêu thú này.

Bởi vì con Yêu thú này có chút giống với Lệnh Hồ. Vốn Lệnh Hồ đã lợi dụng lực lượng linh khí vô hạn lúc kết Anh để đánh sâu vào trong hồn phách vô hình, qua đó giúp cho hai hồn bảy phách hóa hình. Mà yêu xà lại lợi dụng lực lượng thiên kiếp để giúp cho thân thể yêu thú hóa hình.

Phải biết rằng linh khí hoàn toàn khác với thiên kiếp, một thứ là đại bổ, một thứ là đại họa. Lợi dụng linh khí không cần sợ việc nguy hiểm đến tính mạng, tuy vẫn có chút nguy hiểm nhưng nếu so với khả năng biến thành tro bụi lúc đối mặt với thiên kiếp, thì quả thật cứ như đồ đệ gặp sư phụ vậy.

Thật ra, nếu không phải có hạt châu thần kỳ kia, cho dù yêu xà Bàn Phúc có thêm trăm lá gan cũng không dám hấp thu thiên kiếp, chứ đừng nói đến việc lợi dụng thiên kiếp để hóa hình.

Vu Yêu Hợp Thân quyết là công pháp được yêu xà lĩnh ngộ từ hạt châu, mà nói đúng hơn là do chính hạt châu tự động cấp cho Yêu xà, trong đó đã có nói đến phương pháp tu luyện: lợi dụng châu để hấp thu kiếp lõi, lợi dụng kiếp lõi để giúp Yêu thú hóa hình.

Người ở bên ngoài nhìn vào sẽ nói yêu xà này có dũng khí cùng trí khôn vô cùng, nhưng tất cả đều do nó dựa vào hạt châu thần kỳ đó.

Tuy nói yêu xà giáo hoạt nhiều mưu, nhưng có nhiều lúc chính yêu xà có cảm giác mình chỉ là một tượng gỗ của hạt châu mà thôi. Cũng may tất cả những điều hạt châu làm đều là giúp yêu xà trưởng thành, được thiên đạo chứng nhận để phi thăng, nên yêu xà cũng không sinh lòng kháng cự, phối hợp với hạt châu.

Sau khi thấy vòng thiên kiếp thứ nhất không có hiệu quả gì, dường như thiên kiếp đã nổi giận. Vòng thiên kiếp thứ hai vừa mới có dấu hiệu hình thành thôi, kiếp vân đã được tạo thành dày đặc, tiếng sấm ừ ừ vang lên bên tai, uy áp do thiên địa phát ra làm cho mỗi một sinh linh phải run rẩy.

Vòng thiên kiếp thứ hai đã phủ xuống rồi. Tuy kiếp lõi lần này nhìn qua nhỏ hơn kiếp lõi ở vòng thứ nhất rất nhiều, nhưng bên trong lại càng thêm cô đọng, lại tràn đầy đặc tính hủy diệt ở bên trong đó!

Hiển nhiên hạt châu cũng nhận thấy điều này nên đã thận trọng hơn nhiều. Nó chủ động xoay tròn cấp tốc trên đỉnh đầu Bàn Phúc, rồi từ từ phát ra một tầng ánh sáng tạo thành một vòng bảo hộ quanh thân. Dường như trong vòng bảo hộ đó còn có vô số hình phù chú kỳ dị đang lưu động, mà cả thiên địa lúc này lại lờ mờ có tiếng chú ngữ vang vọng ra khắp nơi.

Uy thế do ba đạo kiếp lõi của vòng thiên kiếp thứ hai đánh xuống chính là muốn phá hủy hết thảy, cho dù là tu sĩ Độ Kiếp hậu kỳ có sử dụng tiên khí thượng phẩm sợ rằng cũng không thể ngăn cản được.

Nhưng dưới sự bảo vệ của vòng bảo hộ do hạt châu phóng ra, một lần nữa yêu xà yên ổn vượt qua, không bị thương chút nào!

Vòng bảo hộ nhận lấy toàn bộ ba đạo kiếp lõi, mắt thường có thể thấy được ba đạo kiếp lõi không ngừng cuồng loạn bên trong vòng bảo hộ. Uy lực kiếp lõi vô cùng khổng lồ, dường như mỗi đạo kiếp lõi đều muốn phá vỡ vòng bảo hộ tan tành. Nhưng hết lần này tới lần khác, vòng bảo hộ vẫn luôn ngăn cản được sự bạo động của kiếp lõi. Sau một lúc bạo loạn, ba đạo kiếp lõi mới có chút yếu đi, rồi dần dần bị hạt châu thần bí luyện hóa.

Thiên kiếp hoàn toàn nổi giận, tiếng sấm ừ ừ giống như là trời cao đang gầm thét. Trong kiếp vân, cổ ánh sáng bảy màu không ngừng phát ra ánh sáng chói mắt.

Vạn vật sinh linh cũng có thể cảm nhận được sự tức giận trong thiên kiếp, vô cùng sợ hãi!

Yêu xà một lần nữa mượn lực lượng kiếp lõi bên trong hạt châu tiếp tục luyện hóa hai cánh tay nữa sau lưng của mình. Khí tức Yêu thú cũng dần dần được thay thế bằng khí tức của nhân loại, sừng hươu trên trán chỉ còn lại hai điểm lông lên, tóc màu xanh thuận tron như tơ, sừng mắt kiêu diễm, khí chất

xinh đẹp vô song. Nếu như không phải sau lưng còn có hai cánh tay quá dài cùng với dưới thân vẫn là đuôi rắn có lân phiến đỏ như lửa thì có thể nói yêu xà lúc này không có gì khác xa với nhân loại cả.

Thấy thiên kiếp đã hoàn toàn tức giận, Lệnh Hồ càn càn thận che giấu thần niệm của mình, không dám khinh thường chút nào, tránh bị vạ lây không cần thiết!

Nhưng mà thần niệm mơ hồ của Lệnh Hồ chỉ có thể che giấu được hàng nghìn hàng vạn tu sĩ, sao có thể giấu được thiên kiếp!

Dưới con mắt của thiên đạo, cho dù vạn vật có giấu kín như thế nào cũng đều phải lộ rõ ra cả.

Trong lúc Lệnh Hồ càn càn thận che giấu khí tức của mình, thì bỗng nhiên trong lòng có một cảm ứng kỳ diệu. Trong một khoảng khắc, thần sắc của hắn thay đổi liên tục: có kinh hãi, có nghi ngờ, có mừng vui...

Một lần nữa đưa mắt nhìn hạt châu thần kỳ trên đầu yêu xà Bàn Phúc, dường như Lệnh Hồ đang suy nghĩ gì đó!

- Thật sự là Cửu Cửu thiên kiếp ư?

Các tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở đằng xa nhìn thấy kinh hãi vô cùng. Thiên kiếp có uy lực như thế, sợ rằng cả Độ Kiếp hậu kỳ cũng không thể kháng cự được.

Nhưng rốt cuộc là yêu xà kia đã dùng thần thông hay pháp bảo gì? Đến giờ này nó đã hoàn toàn kháng cự được sáu đạo kiếp lôi ngay cả tu sĩ Độ Kiếp hậu kỳ cũng không dám kháng cự, hơn nữa còn làm cho thiên kiếp tức giận đến như thế!

- Yêu xà này không đơn giản!

Chúng tu sĩ Độ Kiếp kỳ chớp mắt không thôi!

Chúng tu ở đây lúc này đều là lão quái vật đã sống mấy ngàn năm. Tuy chưa từng thấy yêu xà độ kiếp như thế nào, nhưng cũng có thể đoán ra chắc chắn yêu xà có pháp bảo thần kỳ khó lường trợ giúp độ kiếp. Nếu không, cho dù thần thông của nó có lớn hơn cũng không thể nào mạnh mẽ đến như vậy!

- Xem ra lại có thêm một pháp bảo nghịch thiên không nên xuất hiện, nhưng đã xuất hiện ở Cửu Châu rồi!

Trên một đỉnh núi cách đó không xa, Thanh Y Hầu tướng mạo khôi ngô, thần thái uy nghiêm cảm thụ được thiên kiếp tức giận, khẽ suy nghĩ.

Không lâu sau đó, vòng thiên kiếp thứ ba đã rơi xuống rồi. Nhưng lần này không phải là thanh lôi, mà là Cấn Thổ Âm lôi trong Ngũ Hành Âm lôi!

Yêu xà Bàn Phúc là yêu thú thuộc tính thủy. Trong Ngũ Hành, thổ khắc thủy. Thiên kiếp không phát thanh lôi nữa mà phát ra Cấn Thổ Âm lôi chính là muốn đánh bại yêu xà Bàn Phúc, biến nó thành tro bụi.

Dường như hạt châu kia lúc này cũng hết sức tức giận. Vào lúc đạo Cấn Thổ Âm lôi hạ xuống, hạt châu này đã tự động rời khỏi đỉnh đầu Bàn Phúc, xông về giữa không trung ngang kháng Cấn Thổ Âm lôi!

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên. Ánh sáng màu xám xung quanh hạt châu bị Cấn Thổ Âm lôi đánh nát, hạt châu chọt ầm ầm rơi xuống đất. Mà Cấn Thổ Âm lôi còn sót lại chưa tiêu tan, tiếp tục đánh về phía yêu xà Bàn Phúc.

Nhưng mà chút lực lượng còn sót lại của Cấn Thổ Âm lôi lúc này đã không thể mang lại yêu xà Bàn Phúc chút thương tổn nào.

Hạt châu sau khi rơi xuống cách yêu xà Bàn Phúc khoảng mười trượng lại lần nữa huyền phù lên, nhưng lúc này nó không tự động ngang kháng chút Cấn Thổ Âm lôi còn sót lại kia, mặc cho Cấn Thổ Âm lôi đánh xuống yêu xà Bàn Phúc.

Yêu xà Bàn Phúc cũng thừa cơ hội này vận chuyển Vu Yêu Hợp Thân quyết, chống cự lại chút Cấn Thổ Âm lôi, tiến hành tiêu thổ hóa hình.

Khi đạo Cấn Thổ Âm lôi đánh xuống, hạt châu lần nữa bay lên. Cũng giống như lần trước, ánh sáng màu xám xung quanh hạt châu lại bị đánh thành nát bấy, hạt châu cũng lần nữa mặc kệ chút Cấn Thổ Âm lôi đánh xuống yêu xà Bàn Phúc.

Nhưng lần này yêu xà Bàn Phúc đã bị thương, trong miệng phun ra một chút máu yêu, thân thể cũng trở nên đen một chút do cháy xém.

Tuy nhiên, trải qua hai lần tiêu thổ vừa rồi, thân thể to lớn của yêu xà đã bị thu nhỏ lại khoảng mười trượng. Đuôi rắn giờ phút này cũng không nằm tròn dài trên đất nữa, mà là đứng thẳng lên. Hiện nhiên, chỉ cần trải qua một lần lôi kiếp luyện thể nữa thôi, yêu xà Bàn Phúc có thể hóa hình ra hai chân.

Rồi từ đó, sau khi vượt qua lần kiếp lôi lần thứ ba đó, từ trên trời sẽ giáng xuống linh lực dồi dào, giúp cho nó hoàn toàn chữa trị được vết thương do thiên kiếp gây ra, hoàn toàn hóa hình!

Đây chính là kế hoạch của yêu xà Bàn Phúc.

Dưới sự trợ giúp của hạt châu, dường như mọi việc đều diễn ra thuận lợi. Mặc dù thiên kiếp có chút "vô sỉ", đạo kiếp lôi cuối cùng đã đổi từ thanh lôi sang Ngũ Hành Âm lôi, nhưng dưới lực lượng cường đại của hạt châu, mọi việc đều không có vấn đề gì nữa!

Đạo kiếp lời cuối cùng mà yêu xà Bàn Phúc luôn mong chờ rốt cuộc đã giáng xuống!

Đạo kiếp lời này không khác biệt gì lớn với hai đạo Cẩn Thổ âm lời lúc trước, điều khác biệt duy nhất chính là đạo kiếp lời này còn to lớn hơn. Hạt châu cũng lần nữa phát ra ánh sáng kỳ màu xám kỳ dị, chặn lại đạo Cẩn Thổ Âm lời này ngay giữa không trung!

Ầm!

Ánh sáng màu xám hoàn toàn bị phá tan, nhưng ngay khi ánh sáng màu xám đó bẻ tan tành, thì trong âm lời hỗn loạn lại xuất hiện một đạo lời quang màu tím. Rồi đạo lời quang màu tím này mạnh mẽ đánh xuống hạt châu đã mất đi vòng bảo hộ đang rơi xuống kia.

Bỗng nhiên, dường như có một tiếng kêu thảm thiết cùng rống giận không cam lòng như muốn xé rách cả hư không từ trong hạt châu phát ra!

- Từ Tiêu thiên lời? Ngũ Lô Thần Quân, ngươi dám ám toán ta? Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Bị Từ Tiêu thiên lời cường đại đánh xuống, hạt châu đó phát ra tiếng rống giận không cam lòng xong đã quay trở lại đỉnh đầu yêu xà Bàn Phúc.

Vào lúc hạt châu đã quay trở lại đỉnh đầu yêu xà Bàn Phúc, nó đang muốn quay về tinh thần thức hải bên trong yêu xà Bàn Phúc thì bỗng nhiên có một bàn tay không lồ do thần niệm ngưng kết lại chụp tới. Bàn tay không lồ này sau khi bắt lấy hạt châu xong đã nhanh chóng biến mất ở cuối chân trời!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Lui Bước

Yêu xà Bàn Phúc thấy vậy rất kinh sợ, nhưng Cẩn Thổ Âm lời đang bạo loạn trong cơ thể nó, nó cũng không thoát thân được. Hơn nữa, bản thân yêu xà Bàn Phúc chẳng những không muốn chống cự lại Cẩn Thổ Âm lời mà còn muốn thu nạp, tiến hành bước tối thế hóa hình cuối cùng!

Sau khi đạo kiếp lời cuối cùng đánh xuống, vô số đạo thần niệm mạnh mẽ cũng phá không quét tới! Vừa lúc phát hiện hạt châu trên đỉnh đầu của yêu xà Bàn Phúc đã bị đoạt đi, tuy muốn rất ngăn cản, nhưng không thể làm gì được.

Trong đó có một đạo thần niệm mạnh mẽ vì đã từng tu luyện qua thần thông thần niệm, đồng thời không cam lòng với việc một pháp bảo thần kỳ như hạt châu bị đoạt đi nên đã ngưng tụ thần niệm lại thành một hư ảnh thanh cự kiếm không lồ, sau đó chém về phía bàn tay không lồ đoạt lấy hạt châu!

Nhưng mà đừng nói hư ảnh cự kiếm đó chỉ là một phần thần niệm của tu sĩ Độ Kiếp kỳ, cho dù vị tu sĩ Độ Kiếp kỳ đó có dùng toàn bộ thần niệm hóa ảnh công kích, Lệnh Hồ cũng không có chút sợ hãi.

Bỗng nhiên bàn tay không lồ do thần niệm hóa thành kia chuyển thế lại thành quyền, một quyền vừa tung ra đã làm cho hư ảnh cự kiếm bẻ tan tành!

Vị tu sĩ Độ Kiếp kỳ đó vốn đang dùng thuận đi để rút ngắn khoảng cách lại, thân thể chợt ngưng lại. "Phốc" một tiếng, một ngụm máu tươi đã không nhịn được phải phun ra! Người này bị thương là do hư ảnh cự kiếm đã bị phá hủy đi, qua đó làm cho nguyên thần bị chấn động kịch liệt, tạo thành thương thế!

Người vừa ra tay chính là Mộc Tinh La có tu vi Độ Kiếp trung kỳ, người này là lão tổ tông của Côn Luân Kiếm tông. Mộc Tinh La khẽ đưa tay xóa đi vết máu ngay ở khóe miệng của mình, trong mắt tràn đầy sự kinh hãi cùng nổi giận.

Ba đời chương giáo vừa rồi của Côn Luân kiếm tông, bao gồm của chương giáo hiện nay là Tinh Vân kiếm tiên, cùng với mấy nhân tài kiệt xuất nhất của Côn Luân kiếm tông bây giờ là Thiên Vân kiếm tiên cùng với Chử Đạo Chân đều là đệ tử thân truyền của Mộc Tinh La!

Hai đời chương giáo trước của Côn Luân kiếm tông, một người vì thọ nguyên hết nên đã tọa hóa, một người thì may mắn vượt qua được thiên kiếp tiến vào Độ Kiếp kỳ. Còn đệ tử thứ ba của Mộc Tinh La - chương giáo Tinh Nguyên kiếm tiên đã đạt đến cảnh giới Hợp Thể đại viên mãn, thọ nguyên người này mới chỉ có một ngàn ba trăm tuổi thôi. Người này tuyệt đối có thể bước vào Độ Kiếp kỳ trước khi đến đại nạn thọ nguyên hai nghìn tuổi, không ai hoài nghi gì về điều này cả!

Mỗi khi các tu sĩ ở Tu Tiên giới đạt đến một tu vi khác nhau, thọ nguyên cũng sẽ khác nhau.

Thọ nguyên của Trúc Cơ kỳ là hai trăm tuổi, Kết Đan kỳ là ba trăm tuổi, còn Nguyên Anh kỳ vì là cửa ải thứ nhất phải bước qua để tiến vào đại đạo tu tiên, nên một khi đạt đến Nguyên Anh kỳ thì thọ nguyên sẽ bạo tăng, đạt đến tám trăm tuổi! Xuất Khiếu kỳ là một ngàn tuổi, Phân Thần kỳ là một ngàn ba trăm tuổi, Hợp Thể kỳ chính là cửa ải thứ hai trong đại đạo tu tiên, sau khi tiến giai lên Hợp Thể kỳ xong, thọ nguyên của tu sĩ lúc này sẽ hai nghìn

tuổi!

Còn ba cấp sơ, trung, hậu của Độ Kiếp kỳ lại giống như một cửa ải để đi lên trời vậy, mỗi lần tiến giai đều phải gặp thiên kiếp. Vì vậy thọ nguyên ở mỗi cảnh giới cũng khác nhau hoàn toàn, Độ Kiếp sơ kỳ là ba nghìn tuổi, Độ Kiếp trung kỳ là bốn nghìn tuổi, Độ Kiếp hậu kỳ là năm nghìn tuổi!

Mà một khi vượt qua được lần thiên kiếp cuối cùng để tiến giai lên Đại Thừa kỳ xong, người tu tiên sẽ không còn lo lắng về thọ nguyên nữa. Bởi vì lúc đó chắc chắn người phải phi thăng thành tiên rồi, còn việc tiên nhân có đại nạn thọ nguyên hay không phải đợi lúc thành tiên mới biết được.

Về tán tiên, bởi vì hầu hết những tu sĩ chuyển sang tu tán tiên đều là những tuyệt thế thiên tài, hoặc là những tu sĩ Độ Kiếp kỳ vì không vượt qua được thiên kiếp nên phải giải thể để tránh việc biến thành tro bụi trong thiên kiếp, nên những người này luôn để ý đến việc mình sẽ còn sống được bao lâu. Nhưng bọn họ lại không bao giờ dám mơ tưởng đến việc mình sẽ vượt qua mười lần thiên kiếp tán tiên để chứng nhận đại đạo Đại La Kim Tiên cả.

Tuy nói tán tiên không lo lắng đến đại nạn thọ nguyên, nhưng cứ mỗi hai nghìn năm họ lại phải độ thiên kiếp tán tiên một lần. Một khi vượt qua được mười lần thiên kiếp là có thể tu thành Đại La Kim Tiên!

Nhưng việc mười lần vượt qua thiên kiếp tán tiên hầu như là việc không thể. Cho đến nay, lịch sử của Cửu Châu đại lục mới chỉ ghi nhận có một người duy nhất đạt được Đại La Kim Tiên, mà người này chính là tuyệt thế thiên tài thân mang Phật duyên, hơn nữa trong người còn có pháp bảo nghịch thiên Bát Trận đồ nên mới vượt qua được mười lần thiên kiếp! Người này chính là Ngã Ý Phật!

Bản thân Mộc Tinh La cũng là một tu sĩ tuyệt thế kinh tấu. Một ngàn tuổi đã có thể vượt qua thiên kiếp trở thành Độ Kiếp sơ kỳ, sau năm trăm năm nữa đã thuận lợi vượt qua thiên kiếp thứ hai để tiến lên Độ Kiếp trung kỳ. Trải qua hai nghìn năm tiềm tu, Mộc Tinh La giờ đây đã hơn ba nghìn năm trăm tuổi. Vào một trăm năm trước, hẳn có cảm giác thiên kiếp thứ ba của hắn sẽ phủ xuống sau hai trăm năm nữa.

Cho tới hôm nay, khoảng cách thiên kiếp thứ ba giáng xuống chỉ còn mấy chục năm mà thôi.

Phải biết rằng lần thiên kiếp thứ ba chính là Cửu Cửu thiên kiếp thanh lôi, nguy hiểm vô cùng lớn. Tuy Mộc Tinh La là tuyệt thế thiên tài, trong người cũng có linh khí cổ bảo, nhưng cũng không tự tin là mình có thể thuận lợi vượt qua lần thiên kiếp này.

Khi hắn cảm giác được tin tức của thiên đạo, hắn liền biết cơ duyên của hắn đã tới rồi. Một khi hắn đạt được công đức do thiên đạo truyền cho, tuy không nói có thể trăm phần trăm vượt qua thiên kiếp, nhưng bảy tám phần vẫn có nắm chắc!

Cho nên có thể nói cơ duyên do thiên đạo mang lại rất quan trọng với Mộc Tinh La, hắn bắt buộc phải có đại công đức! Nhưng Mộc Tinh La cũng biết người thèm muốn đại công đức này không chỉ có một mình hắn, mà còn có rất nhiều người nữa, hỏi thử sao Mộc Tinh La không lo lắng chứ?

Đầu tiên, ở Hoa Nam châu này vẫn có những tu sĩ làm cho Mộc Tinh La phải kiêng kỵ, nhưng mà những người như vậy cũng chỉ có hai ba người mà thôi. Đầu tiên là Thanh Y Hầu của Hoa Nghiêm tông, Thanh Vân Phong là người thứ hai, và người thứ ba là Tiêu Sát Phong của Cực Lạc cung.

Về phần các tu sĩ ở châu khác thì Mộc Tinh La tin tưởng tuyệt không có khả năng họ vượt qua hải dương mệnh mông để đến đây cướp lấy cơ duyên!

Cho nên, tuy Mộc Tinh La không có tự tin mình sẽ lấy được toàn bộ đại công đức của lần cơ duyên này, nhưng ít nhất có thể được một chút lợi ích từ trong đó.

Nhưng mà khi Mộc Tinh La phát hiện ra thiên kiếp của con Yêu thú Yêu Đan đại viên mãn này là Cửu Cửu thiên kiếp thì đã có dự cảm là nó sẽ bị thiên kiếp biến thành tro bụi, lúc đó sẽ không còn công đức cho những tu sĩ như bọn hắn nữa. Nên lúc ấy hắn đã có âm mưu đối với pháp bảo mà Yêu thú dùng để độ kiếp.

Cho đến lúc thấy vòng thiên kiếp thứ ba chính là Ngũ Hành Âm lôi xong, Mộc Tinh La mới khẳng định là chắc chắn yêu xà đã dùng một pháp bảo nghịch thiên nào đó nên mới làm ra hành động điên cuồng hủy diệt cả Tu Chi quốc như thế.

Đến lúc này thì việc đoạt được đại công đức hay không đã không còn quan trọng nữa, quan trọng chính là pháp bảo nghịch thiên có thể chống cự lại thiên kiếp kia!

Hiển nhiên các tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở đây cũng có suy nghĩ như Mộc Tinh La, nên khi đạo thiên kiếp cuối cùng đã phủ xuống, cả bọn đều nhanh chóng dùng thần niệm mình quét tới, chứ không còn suy nghĩ gì đến việc việc làm của mình có thể dẫn đến thiên kiếp hay không. Ý niệm duy nhất trong đầu bọn họ bây giờ là muốn biết yêu xà đã dùng pháp bảo nghịch thiên gì để vượt qua thiên kiếp?

Nhưng điều làm cho chúng tu sĩ tức giận vô cùng là vào lúc bọn hắn phát hiện ra pháp bảo nghịch thiên là gì, đó cũng là lúc kiện pháp bảo đó bị người khác cướp đi.

Mộc Tinh La hết sức không cam lòng, thậm chí ngay cả khi hắn dùng thần niệm huyền hóa ra cự kiếm để công kích đối phương còn bị đối phương phản công gây thương tích nữa!

Lúc này Mộc Tinh La mới thật sự rất kinh hãi, lại còn giận dữ nữa!

Tu Tiên đã hơn ba ngàn năm, không có ai ở Hoa Nam châu dám bắt kính với mình cả. Cho dù là ba người Thanh Y Hầu, Thanh Vân Phong, Tiêu Sát Phong mà bản thân hắn rất kiêng kỵ, nhưng khi gặp mặt vẫn dùng lễ ngang hàng để nói chuyện. Nhưng hôm nay lại có người dám đánh mình như thế, thử hỏi sao Mộc Tinh La không thể tức giận chứ?

Nhưng vào lúc tức giận, Mộc Tinh La còn cảm thấy kinh hãi hơn! Mặc dù thần niệm hóa thành hư ảnh cự kiếm để công kích đối phương khi ấy không thâm hậu lắm, nhưng từ khí thế thần niệm đối phương dùng một quyền để phá tan hư ảnh cự kiếm của mình, Mộc Tinh La có cảm giác được thực lực đối phương rất kinh khủng.

Chỉ có người có cảnh giới cao hơn mình, mới gây cho mình một cảm giác cường thế rõ ràng đến vậy.

Ngay sau đó, hơn mười tu sĩ Độ Kiếp kỳ liền thuận di tiếp tới vị trí của yêu xà Bàn Phúc!

Bọn họ không thể kịp thời ngăn cản việc pháp bảo bị đoạt đi, nhưng việc giết yêu xà để đoạt lấy đại công đức cũng là một cơ duyên, không thể bỏ lỡ được nữa.

Thần châu bị đoạt, yêu xà Bàn Phúc đã rất tức giận, nhưng chỉ có thể đè nén tâm niệm nổi giận xuống để cố thủ tâm thần, nắm chắc thời gian để hấp thu Cẩn Thổ Âm lõi, lợi dụng lực lượng bên trong để tối thể hóa hình! Nếu không, một khi các tu sĩ Độ Kiếp kỳ kia cùng phát động tấn công, chắc chắn nó sẽ biến thành tro bụi!

Vu Yêu Hợp Thân quyết là một môn công pháp tu luyện vô cùng cường đại của Yêu thú. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, sau khi luyện hóa xong lực lượng Cẩn Thổ Âm lõi, đuôi rắn của Bàn Phúc đã hoàn toàn hóa hình thành hai chân, nó đã độ kiếp thành công rồi!

Sau khi khí tức của kiếp lõi đã biến mất, bỗng nhiên có một đạo ánh sáng tiên khí từ trong kiếp vân dày đặc giáng xuống, hội tụ ngay ở trên người yêu xà Bàn Phúc!

Có thể nhìn thấy khi hấp thu được ánh sáng tiên khí chữa thương này, thân thể của yêu xà Bàn Phúc không ngừng thu nhỏ lại, cả hình thể cũng không ngừng biến ảo.

Vào lúc chúng tu thấy xung quanh yêu xà có ánh sáng tiên khí lượn lờ, bọn họ biết đã không thể nào ngăn cản yêu xà tiến giai rồi! Lúc này chỉ còn cách yêu xà tiến giai xong thì mới có thể làm ra hành động tiếp theo!

Một nén nhang, hai nén nhang, ba nén nhang...sau một thời gian, khi ánh sáng tiên khí bỗng nhiên bùng phát một cách chói mắt, các tu sĩ có thể cảm nhận bên trong dường như có một nữ tử phong thần tuyệt thế như ẩn như hiện, đồng thời còn có một cỗ khí tức cực kỳ thâm lương cổ xưa phảng phất từ thời hồng hoang ở bên trong phát ra! Cảm nhận được cỗ khí tức này, chúng tu đều đồng loạt biến sắc!

Thanh Y Hào đưa mắt nhìn cỗ ánh sáng chói mắt đó thật lâu, dường như đang nghĩ ngợi gì đó. Sau đó, hắt dứť khoát rồi đi. Chỉ trong chốc lát, thân ảnh đã rời khỏi Tu Chi quốc.

Cũng có mấy người trong chúng tu im lặng thuận di rồi đi, không nói lời nào cả!

Cả Thanh Vân Phong có tướng mạo vài phần tương tự Thanh Y Hào cũng cười ha ha lên một tiếng, dưới lòng bàn chân bỗng xuất hiện một thanh kiếm dài. Sau đó khẽ bay lên cao đi về phía chân trời, bộ y phục màu xanh còn chậm rãi bay trong gió, miệng ngâm thơ nói:

- Thanh kiếm tam xích phong, sát địch bất lưu hành, phi tiên tuyệt đại địa, Vân Phong vô nhân thắng!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Quả Đẳng

Thấy Thanh Y Hào, Thanh Vân Phong cùng với mấy tu sĩ Độ Kiếp kỳ khác buông tha cho cơ duyên này, Mộc Tinh La rất là kiêng kỵ,

Hiện giờ các tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở chỗ này chỉ còn có sáu người mà thôi, hiển nhiên trong sáu người này Mộc Tinh La có thực lực mạnh nhất. Nhưng mà hai hàng lông mày của Mộc Tinh La không có chút thoải mái nào, ngược lại còn cau lại, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Thấy ánh sáng tiên khí bao quanh yêu xà Bàn Phúc càng lúc càng chói mắt hơn, cảm thụ được cỗ uy áp từ bên trong một cách rõ ràng, Mộc Tinh La thờ dãi một cái, dứť khoát thuận di rồi đi, buông tha việc giết yêu xà Bàn Phúc để thu lấy đại công đức của thiên đạo lần này.

Sau khi Mộc Tinh La rời đi, năm người còn lại cũng nhìn về phía thân ảnh yêu xà trong ánh sáng tiên khí kia, vẻ mặt tràn đầy tiếc hận, nhưng cũng đành dứť khoát rồi đi.

Trong nháy mắt, mười mấy tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh phong ở Hoa Nam châu đã rời đi toàn bộ, bỏ qua việc giết yêu xà Bàn Phúc để thu lấy đại công đức.

Tất nhiên nguyên nhân để cho chúng tu buông tha cho không phải là vì thiện tâm nổi lên, mà là từ trong ánh sáng tiên khí đó, họ có thể cảm nhận được một cỗ khí tức thể lương cổ xưa như của hung thú từ thời hồng hoang. Yêu xà này vừa mới lên Độ Kiếp kỳ đã có thể tỏa ra uy áp làm cho bọn họ kiêng kỵ như vậy, điều này chứng tỏ thực lực yêu xà này rất cường đại. Tuy nó chỉ mới có tu vi là Độ Kiếp sơ kỳ, nhưng đã không kém gì Độ Kiếp trung kỳ rồi.

Mặc dù chúng tu liên thủ có thể chém chết yêu xà, nhưng với điều kiện là yêu xà phải có tâm tư sống mái với bọn họ. Nếu không, một khi yêu xà muốn chạy trốn thì chúng tu cũng không ngăn cản được.

Thay vì làm việc không có ích mà đắc tội với một Thánh thú cường đại như thế, còn không bằng dứt khoát buông tha cho, để cho một đường lui. Cho dù không kết thiện duyên, thì cũng không gây ra hậu quả xấu.

Điều quan trọng nhất là yêu xà giờ đây đã là một Thánh thú cường đại, chắc chắn các tồn tại cường đại bên trong Yêu Lâm sơn mạch sẽ không ngời yên nhìn yêu xà bị chúng tu giết chết. Thật ra, ngay từ lúc thiên kiếp giáng xuống, đã sớm có vài đạo thần niệm của Yêu thú cùng Yêu tu Độ Kiếp kỳ nhìn trộm đến!

Trong chúng tu chỉ có Thanh Y Hầu không bị ngoại vật tác động, tâm chí kiên định vô cùng. Chỉ trong giây lát đã làm ra quyết định, dứt khoát rời đi.

Ánh sáng tiên khí không ngừng lưu chuyển, sau khi qua được ba nén hương, ánh sáng tiên khí bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói mắt. Sau đó ầm một tiếng, ánh sáng tiên khí giống như hàng ức điểm sáng bị bể nát vậy, yêu xà Bàn Phúc đã thành công tiến giai lên Thánh thú cấp mười Độ Kiếp kỳ!

Toàn thân tương đối cân xứng, khí chất nhu mì, thần thái phong tình; tay như cây cỏ mềm mại, sắc như nữ hoàng của muôn hoa; bờ vai như được khắc đẽo một cách tinh tế, thắt lưng thon gọn; hai hàng lông mày như được các hạt châu đọng lại; đôi chân ở dưới giống như ngọc thạch xanh biếc, như hoa sen xinh đẹp nở rộ trên mặt nước vậy.

Sau khi biến hóa xong, vẻ đẹp của yêu xà tươi đẹp tuyệt thế, tao nhã vô song.

Nhưng cái khí chất như tiên tử này chỉ tồn tại trong chốc lát mà thôi, ngay sau đó hai hàng lông mày của yêu xà ngưng tụ lại thành một cỗ oán khí, trong đôi mắt sáng hiện rõ lên nét cừu độc. Sau đó yêu xà nhìn lên bầu trời rỗng giập:

- Ngũ Lôi Thần Quân, ngươi cùng ta hôm nay kết thành nhân quả, nhất định ngày sau phải tính sổ cho xong! Trừ phi ngươi có bản lĩnh ngăn cản ta chứng nhận đại đạo, phi thăng chánh quả. Nếu không, Bàn Phúc ta sẽ phải làm cho ngươi rơi vào vòng luân kiếp!

Dường như nghe thấy tiếng rỗng giập của Bàn Phúc, từ không trung truyền đến tiếng sấm ầm ầm, sấm sét nổi lên khắp nơi như đang tức giận gầm thét.

Bàn Phúc không ngừng cười lạnh, không hề sợ hãi.

Bỗng nhiên có một đạo sấm sét xé rách bầu trời đánh xuống, khiến cho cả phương viên ngàn dặm chung quanh đỉnh núi hóa thành tro bụi, khiến cho đất rung núi chuyển.

Vốn Tu Chi quốc lúc này đã trở thành một mảnh phế tích, nhưng sau đạo sấm sét đó đã hoàn toàn biến mất.

Đối mặt với oai phong thiên địa kinh thiên như thế, nhưng yêu xà Bàn Phúc không sợ hãi chút nào. Khuôn mặt nhìn về bầu trời cao tràn đầy vẻ nhạo báng!

Sau khi phát tiết cơn giận xong, dường như trời cao cũng không muốn dây dưa với yêu xà nhiều hơn nữa. Nên mây đen dày đặc từ từ tản đi, ánh mặt trời nhanh chóng chiếu sáng cả vùng đất.

Yêu xà Bàn Phúc chậm rãi thu liễm tâm tình lại, phong thái tuyệt thế tao nhã khi này lại được hiện ra.

Trên mặt Bàn Phúc lộ ra vẻ trầm tư, bỗng nhiên tản phát thần niệm ra khắp bốn phương tám hướng. Nàng ta đang tìm tung tích thần châu bị đoạt đi!

Đối với mấy đạo thần niệm do Yêu thú cùng Yêu tu Thánh Thú ở trong Yêu Lâm sơn mạch truyền tới, yêu xà Bàn Phúc không hề để ý đến.

Thần niệm Bàn Phúc nhanh chóng tìm tòi xong phương viên năm vạn dặm, nhưng không thu hoạch được gì cả. Tức giận hừ lạnh một tiếng, thân thể yêu xà Bàn Phúc khẽ chuyển động, trong nháy mắt đã biến mất.

Tu Chi quốc được lập quốc hơn ngàn năm cũng theo sự biến mất của yêu xà mà hoàn toàn trở thành lịch sử, không còn tồn tại nữa.

Giờ phút này, thần niệm của Lệnh Hồ đã lặng lẽ trở về trong tinh thần thức hải trong thân thể ở Kim tuyệt chi địa trong Yêu Lâm sơn mạch.

Thần châu thần kỳ kia cũng bị Lệnh Hồ mang vào trong tinh thần thức hải.

Nhưng mà giờ phút này Lệnh Hồ vô cùng buồn rầu, không có chút vui mừng nào vì lấy được thần châu cả.

Thậm chí, nếu như có thể đảo ngược thời gian lại, Lệnh Hồ thà buông tha cho thần châu đó, chứ không có ham muốn tranh đoạt gì nữa.

Lệnh Hồ có nỗi khổ chỉ có mình hấn biết. Hấn biết mình đã bị tính kế rồi, mà người tính kế hấn lại là "thiên kiếp" khi nãy của Bàn Phúc.

Thật ra, khi nãy Lệnh Hồ có thể đoạt được thần châu chính là nhờ Ngũ Lôi Thần Quân mà yêu xà Bàn Phúc đã nói trong lúc độ kiếp, qua đó mới thuận lợi đoạt châu.

Thần châu vốn là một pháp bảo nghịch thiên không nên xuất hiện ở Cửu Châu đại lục. Trong nó có linh khí hay không thì Lệnh Hồ không biết, nhưng thần châu có thể tự động trợ giúp yêu xà Bàn Phúc là vì trong thần châu có một tàn hồn không trọn vẹn, nhưng lại vô cùng cường đại.

Vào lúc vòng kiếp lỗi thứ ba sắp giáng xuống, bỗng nhiên Lệnh Hồ có nhận được một tin tức từ trong thiên kiếp truyền tới. Thiên kiếp muốn giúp Lệnh Hồ lấy được thần châu, điều kiện chính là Lệnh Hồ phải tiêu diệt tàn hồn không trọn vẹn trong thần châu.

Thiên kiếp có nói rõ rằng tàn hồn trong thần châu không hề trọn vẹn, thậm chí rất là yếu ớt, tùy thời cũng có thể bị tiêu diệt.

Vì tin tức vô cùng sai lầm này, nên Lệnh Hồ cho rằng tàn hồn đó có mạnh hơn cũng không thể mạnh hơn thần niệm của tu sĩ Độ Kiếp kỳ, hấn hoàn toàn có thể diệt sát được! Sau khi thành công cướp lấy thần châu, Lệnh Hồ liền lạng lẽ trở về Kim tuyết chi địa ở Yêu Lâm sơn mạch, lúc đó hấn mới có cơ hội bắt đầu tìm hiểu thần châu đó.

Sau đó Lệnh Hồ mới phát hiện quả ở trong thần châu có một linh hồn, và đúng là một tàn hồn không trọn vẹn mà thôi.

Nhưng vấn đề là tàn hồn không trọn vẹn này lại cường đại vượt xa tưởng tượng của Lệnh Hồ. Lúc ấy, vì thiên kiếp đã ẩn giấu một đạo Tử Tiêu thiên lôi bên trong đạo Cấn Thổ Âm lôi cuối cùng nên mới tập kích tàn hồn không trọn vẹn bên trong thần châu thành công, cũng tạm thời phong ấn nó lại. Nên Lệnh Hồ mới không chút trở ngại nào lấy được thần châu trên đỉnh đầu của yêu xà, sau đó cất vào trong tinh thần thức hải. Nhưng giờ phút này Lệnh hồ mới phát hiện tàn hồn đó vô cùng cường đại, cường đại đến mức Tử Tiêu thiên lôi không thể nào phong ấn được.

Nếu để cho tàn hồn trong thần châu này thoát ra, hậu quả sẽ là không thể nào tưởng tượng nổi. Mà Lệnh Hồ lại không dám ném thần châu đi. Phải biết rằng chính lúc ấy hấn đã đáp ứng điều kiện của thiên kiếp nên mới thuận lợi đem thần châu đi. Nếu như đã không thể nào tiêu diệt được, nhưng hấn phải trấn áp nó, sau này có thực lực sẽ tiêu diệt sau. Vì nếu hấn thả thần châu ra, thì chính Lệnh Hồ đã vi phạm hứa hẹn lúc đó, sẽ bị thiên kiếp trừng trị.

Đúng là thần niệm Lệnh Hồ rất cường đại, nhưng thần niệm có mạnh hơn cũng không có tác dụng gì trong việc đối kháng với thiên kiếp cả. Chẳng lẽ còn dùng thần niệm chống lại thiên kiếp? Sợ rằng chỉ cần một đạo thiên lôi thôi đã khiến cho thần niệm bị đánh thành tro bụi ngay.

Vì vậy Lệnh Hồ không dám làm trái hứa hẹn với thiên kiếp, chỉ còn cách ra sức trấn áp tàn hồn cực kỳ cường đại trong thần châu mà thôi.

Chỉ dựa vào thần niệm của riêng hấn thì không thể nào trấn áp được tàn hồn trong thần châu. Bất đắc dĩ, Lệnh Hồ mới nhờ đến Thiên hồn Thích Bồ Đề và Địa hồn Đạo Huyền. Hai đạo linh hồn chúa tể này chỉ còn cách tạm thời bỏ qua việc thôi diễn Chứng Hồn quyết cùng cuộc sống tiêu dao trong tinh thần thức hải để đi trấn áp tàn hồn không trọn vẹn trong thần châu.

Bởi vì Thiên Địa hai hồn dùng hết tinh thần để duy trì phong ấn do Tử Tiêu thiên lôi tạo ra trấn áp tàn hồn trong thần châu, nên Lệnh Hồ chẳng những không thể có được chỗ tốt gì từ việc đoạt lấy thần châu, mà còn khiến cho Thiên Địa hai hồn mất đi năng lực thôi diễn Chứng Hồn quyết. Không những thế, cường độ thần niệm cũng giảm đi hai phần ba uy lực!

Trước kia thần niệm của Lệnh Hồ đã vượt qua Độ Kiếp kỳ, nhưng thần niệm hiện nay chỉ ngang với Hợp Thể kỳ viên mãn mà thôi. Cho dù có dùng thêm thần thông thần niệm, tối đa chỉ ngang với Độ Kiếp sơ kỳ!

Đoạt được thần châu nghịch thiên, nhưng không thể dùng được chút uy năng nào của nó, mà còn làm thần niệm của mình giảm đi mấy phần, hỏi thử Lệnh Hồ sao không bức mình ảo não?

Nhưng mà việc đã đến nước này thì có hối hận đi nữa cũng là vô dụng. Cũng may tuy Lệnh Hồ không cách nào vận dụng được lực lượng của Thiên Địa hía hồn, nhưng các thần thông thần niệm vẫn còn đó, bảy pháp vẫn không ngừng tu hành ở trong các đàn tràng của mình trong tinh thần thức hải.

Tuy thần niệm không thể nào tăng trưởng với tốc độ như trước đây, nhưng vẫn tăng trưởng lên chứ không phải yếu bớt đi.

Bảy pháp thông qua việc không ngừng tu luyện thần thông đạo pháp nên đã có thành quả của riêng mình, lực lượng cũng không ngừng tăng lên. Vốn các pháp trước kia chỉ có hình dáng mờ mờ không rõ ràng, nhưng hôm nay đã có biến hóa rất lớn. Tuy ngũ quan vẫn còn rất mơ hồ, nhưng đã có thể thấy được.

Mà trong bảy pháp đó, hai pháp Lệnh Hồ coi trọng nhất chính là Thiên Xung cùng Linh Tuệ pháp.

Linh Tuệ pháp tu luyện thần thông Chứng Sinh đạo. Hôm nay, trừ tám đệ tử sinh linh đến từ Đan Bích sơn ra, đã có rất nhiều Tự nhiên thần thức sinh linh cũng từ Đan Bích sơn tiến vào khung lư của Linh Tuệ pháp, lắng nghe đạo pháp Chứng Sinh đạo. Tính hết tất cả, đã có hơn một ngàn môn đồ rồi.

Linh Tuệ pháp đã mượn việc các Tự nhiên thần thức sinh linh đến đây lắng nghe đạo pháp Chứng Sinh đạo của mình, mà linh ngộ được các đạo pháp khác. Qua đó làm viên mãn đạo pháp cùng lực đạo của bản thân mình, chân thật pháp thể, cho đến hóa hình ra. Đây là chuyện ngày sau đều có thể làm được.

Chương 75: Đông Hành

Đạo mà Thiên Xung phách tu luyện không phải là thần thông, cũng không phải là đạo pháp, mà là kiếm đạo!

Không sai, đạo này được Thiên Xung phách gọi Thiên Xung kiếm chí kiếm chi đạo!

Những động tác rút kiếm múa kiếm của Lệnh Hồ lúc trước chính là trụ cột kiếm đạo của Thiên Xung kiếm!

Kiếm muốn sắc bén thì không gì không phá nổi, phá đá kinh trời! Kiếm muốn nhu thì nhẹ như mây bay, vô hình vô tích!

Thiên Xung kiếm chí kiếm chi đạo chú trọng ở hai chữ cương nhu: cương là công, nhu là thủ! Trong tấn công cũng có phòng thủ, tuy phòng thủ nhưng lại giết người. Không lúc nào không phòng ngự, không lúc nào là không tấn công!

Đạo trong kiếm của Thiên Xung phách chính là sát đạo!

Còn Linh Tuệ phách tu luyện thần thông Chúng Sinh đạo, nên đạo của Linh Tuệ chính là nhân đạo, giáo dưỡng vạn vật!

Trong bảy phách, chỉ có Linh Tuệ phách và Thiên Xung phách làm cho Lệnh Hồ cảm thấy giúp cho mình nhiều nhất! Mà hai phách cũng không làm cho Lệnh Hồ thất vọng, tốc độ tu luyện đạo pháp của hai phách này cũng là lớn nhất.

Cho tới nay, hầu như Lệnh Hồ đều sử dụng lực lượng của chủ hồn, còn việc vận dụng lực lượng của bảy phách là hầu như không có. Lực lượng của chủ hồn chính là thần niệm, còn lực lượng của bảy phách là các loại thuật pháp.

Cho nên, tuy vì Thiên Địa hai hồn dần hết sức để trấn áp tàn hồn cường đại trong tàn châu nên khiến cho thực lực thần niệm của Lệnh Hồ giảm xuống, nhưng hắn cũng không lo lắng là mấy.

Dù sao Thiên Xung kiếm chí kiếm chi đạo của Thiên Xung phách vô cùng sắc bén, đủ để cho Lệnh Hồ tung hoành trong các tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Còn các tu sĩ Độ Kiếp kỳ luôn bế quan tiếm tu để tinh luyện linh lực cùng đạo pháp, thời gian không hề có nhiều. Cho dù người có cố ý để cho họ biết, cũng chưa chắc họ đi tìm người. Huống chi, cho dù tìm được người rồi, cũng không nhất định bọn họ sẽ chú ý đến người!

Dĩ nhiên, nếu như trên người người có bảo vật làm cho Độ Kiếp kỳ phải mơ ước, nhất định người phải lo lắng đến việc sẽ bị một lượng lớn tu sĩ Độ Kiếp kỳ truy tung.

Còn một chuyện Lệnh Hồ đã nghĩ tới nữa. Tuy hiện giờ có chút chuyện vượt ra ngoài ý muốn của hắn, nhưng thần châu đúng là pháp bảo nghịch thiên, chuyện này tuyệt đối là sự thật. Tuy bây giờ không những không dùng được mà còn phải phân thần niệm ra trấn áp nó, nhưng tất cả chỉ vì năng lực hiện giờ của mình chưa đủ mà thôi. Không có nghĩa là ngày sau mình không thể dùng nó.

Huống chi Lệnh Hồ có lòng tin rằng sau khi mình làm cho Mệnh hồn hóa hình thành công, rồi cùng hai hồn bảy phách hợp lại thành thập phương chi niệm thì nhất định có thể diệt sát tàn hồn cường đại trong thần châu ngay. Đến lúc đó, dĩ nhiên mình có thể sử dụng thần châu nghịch thiên đó.

Sau khi suy nghĩ việc này xong, Lệnh Hồ nhanh chóng quên đi chuyện mình bị thiên kiếp tính kế. Đã có Thiên Địa hai hồn trấn áp tàn hồn trong thần châu, mình cũng có thể yên tâm bắt đầu chuyển hóa Kim Đan linh lực thành Kim tuyệt Đan!

Cô đọng thân thể, đúc kết Kim Đan Ngũ Hành, sau đó trùng kích vào Nguyên Anh Ngũ Hành. Mượn linh khí khổng lồ lúc ngưng kết ra Nguyên Anh Ngũ Hành để hóa hình ra Mệnh hồn của thân thể, đó chính là mục tiêu của Lệnh Hồ!

Còn những chuyện khác để sau này hãy tính tiếp...

Thời gian Lệnh Hồ tiếm tu dưới lòng đất dần dần trôi qua. Xuân đi thu qua, hè tới đông về, đã năm năm rồi.

Một trong sáu quốc gia lớn của Hoa Nam châu - Quỳnh quốc. Lúc này Quỳnh quốc rất náo nhiệt, phi kiếm thường xuyên lui tới Tiên Nhai thị ở đây. Bỗng nhiên có một phi kiếm bay với tốc độ cực nhanh xuất hiện ở trên bầu trời.

Lệnh Hồ lưng đeo cự kiếm, chân ngự phi kiếm từ từ đáp xuống quảng trường ở Tiên Nhai thị.

Đúng vậy, lại thêm năm năm trôi qua. Chuyển tu hành chuyển hóa Kim tuyệt Đan của Lệnh Hồ tại Yêu Lâm sơn mạch đã kết thúc.

Lệnh Hồ đã thuận lợi chuyển hóa Kim tuyệt Đan thành công. Mà dưới sự áp chế của Lệnh Hồ, tuy linh lực đã rất dư thừa nhưng viên Kim Đan linh lực thứ ba vẫn không được kết thành.

Phải biết rằng, bởi vì hai khóa Kim Đan trước kia đã được ngưng kết, nên mới cần tiến hành chuyển hóa. Còn việc ngưng kết ra viên Kim Đan thứ ba, Lệnh Hồ có thể trong lúc rèn luyện thân thể ở Mộc tuyệt chi địa kết hợp với ăn linh túy Ngũ Hành rồi trực tiếp ngưng kết ra Mộc tuyệt Đan. Chứ không cần hao phí một lượng lớn thời gian cùng tâm thần để chuyển hóa như hai viên Kim Đan lúc trước.

Còn lý do Lệnh Hồ tới Quỳnh quốc, trừ việc thuận đường đi ra, hẳn còn muốn tìm Chân Vũ dật sĩ Ônng Thanh Việt để tìm lấy kinh thư Phật, Đạo, công pháp luyện đan Ngũ Hành nhờ việc giao dịch Yêu Đan trung kỳ lúc trước.

Tuy Ônng Thanh Việt lúc này không còn ở Quỳnh quốc nữa, nhưng mà đồ Lệnh Hồ muốn vẫn được cất giữ ở phòng đấu giá tại Tiên Nhai thị Quỳnh quốc.

Sau khi xác nhận thân phận Lệnh Hồ xong, Lệnh Hồ thuận lợi thu lấy đồ vật do Ônng Thanh Việt để lại cho mình.

"Định Quang Kinh Tàng", "Nghiễm Thành Đạo kinh", "Nghiễm Thành Đan kinh".

Nhìn ba cuốn kinh thư Phật, Đạo, Đan ở trong tay, Lệnh Hồ thầm than nhẹ một tiếng, sau đó cất ba cuốn kinh thư vào trong túi trữ vật.

Hắn cất vào trong túi trữ vật là vì hiện giờ Thiên Địa hai hồn đã tập trung tinh thần để trấn áp tàn hồn trong thân châu rồi, thời gian trôi đi Chứng Hồn quyết còn không có, chứ nói gì đến việc nghiên cứu những thứ này.

Nghỉ ngơi ở Tiên Nhai thị Quỳnh quốc một đêm, Lệnh Hồ liền ngự kiếm đi về hướng đông.

Kế hoạch tiếp theo của hắn dĩ nhiên là tới Mộc tuyệt chi địa để rèn luyện thân thể cùng ngưng kết ra viên Kim Đan Ngũ Hành thứ ba.

Hỏa khắc Kim, cho nên sau khi tu luyện ở Hỏa tuyệt chi địa viên mãn xong, Lệnh Hồ phải đến Kim tuyệt chi địa. Kim khắc Mộc, sau khi tu luyện ở Kim tuyệt chi địa viên mãn xong, dĩ nhiên phải tiếp tục đến Mộc tuyệt chi địa. Mà Lệnh Hồ đã sớm tìm được vị trí của Mộc tuyệt chi địa từ nhiều năm trước, là một sơn cốc thuộc dãy núi Mộc Tú ở phía tây nam Thọ Sơn sơn mạch.

Thọ Sơn sơn mạch nằm ở phía đông Hoa Nam châu, mà Lệnh Hồ hiện đang ở Thanh Thành sơn mạch. Hắn còn phải đi qua một lộ trình dài hơn hai trăm năm mươi vạn dặm, đi qua các sơn mạch Tần Lĩnh, Hoành Lĩnh, Hoa Sơn, Hoàn Hình thì mới tiến vào khu vực của Thọ Sơn sơn mạch.

Sau khi vào trong khu vực của Thọ Sơn sơn mạch, hắn còn phải đi thêm ba mươi tám vạn dặm nữa mới đến được dãy núi Mộc Tú.

Với khoảng cách xa như thế, cho dù Lệnh Hồ có ngự kiếm phi hành không nghỉ cũng cần thời gian đến mấy tháng mới có thể đến được. Huống chi Lệnh Hồ không thể làm được việc đó, hắn còn phải nghỉ ngơi để bổ sung năng lượng.

Cho nên, Lệnh Hồ quyết định trong kế hoạch đi về phía đông này của mình, hắn sẽ thuận đường bái phỏng Hoa Thiên Kiếm Vũ của Chân Võ đạo ở Tần Lĩnh sơn mạch một chút. Lúc về đến Hoa Sơn sơn mạch, hắn sẽ về Tri Kiếm phong để lấy một chút đồ đạc của mình, rồi nhân tiện thuật lại những gì mình gặp phải trong lúc lịch lãm mấy năm qua cho chương giáo Phong Thái Xung biết.

Dĩ nhiên điều Lệnh Hồ muốn làm thật sự chính là lợi dụng đại trận truyền tin của tông môn để liên lạc với ba người Phong Vũ Nhược, Nạp Lan Bạch Y, Lý Thiên Mạc, sau đó biết được hành tung của họ.

Tuy Lệnh Hồ có thể tùy ý liên lạc được với các nàng qua Uẩn Thần giản, nhưng Uẩn Thần giản này lại bị hạn chế ở số lần truyền tin, mà Uẩn Thần giản trên tay mấy người Nạp Lan Bạch Y chỉ có thể truyền tin cho Lệnh Hồ một lần mà thôi. Cho nên, nếu không cần thiết thì không nên dùng là hơn.

Một đường ngự kiếm phi hành về phía đông, có thể thấy được có rất nhiều tu sĩ ngồi trên thuyền phi hành cùng nhau, bay nhanh như chớp. Còn những tu sĩ một mình một người như Lệnh Hồ lại tương đối ít.

Lệnh Hồ có chút buồn bực, trong lòng cũng có ý muốn ngồi lên hai chiếc thuyền song song mà đi.

Nguyên tắc vận hành hai chiếc thuyền song song khác với phi kiếm.

Việc điều khiển phi kiếm cần tiêu hao linh lực cùng thần niệm của tu sĩ, có thể dễ dàng đi trong cự ly ngắn. Dĩ nhiên là có thể chở thêm người trên phi kiếm, nhưng nhiều nhất chỉ thêm được hai người mà thôi. Hơn nữa, càng thêm nhiều tu sĩ thì càng tiêu hao nhiều thần niệm cùng linh lực, không cách nào kéo dài được.

Còn hai chiếc thuyền song song thì khác hoàn toàn. Tuy cũng cần thần niệm cùng linh lực của tu sĩ để khống chế, nhưng độ tiêu hao lại không nhiều, mà thứ tiêu hao nhiều nhất chính là linh thạch. Nguyên nhân làm cho hai chiếc thuyền song song có thể chở được nhiều người lại còn có thể phi hành trong thời gian dài là vì nhiên liệu mà chúng tiêu tốn là linh thạch, chứ không phải là linh lực tu sĩ.

Nhưng mà việc ngồi lên hai chiếc thuyền song song lại không dễ chút nào, vì giá tiền vô cùng cao. Bình thường phải là môn phái có tích lũy hùng hậu lắm mới dám để môn nhân của mình đi chuyển bằng hai chiếc thuyền song song.

Mà tâm tư của Lệnh Hồ đối với hai chiếc thuyền song song hiển nhiên không phải là muốn mua, điều hắn muốn ở đây là dựa theo đặc điểm phi hành của

hai chiếc thuyền song song, sau đó cải tạo một pháp bảo thành một pháp bảo phi hành đường dài.

Nếu như để cho Lệnh Hồ tự mình luyện chế ra một kiện pháp bảo hai chiếc thuyền phi hành song song, đừng nói là tài liệu khó tìm, chính hắn đã không thể nào luyện khí nổi rồi. Nhưng nếu chỉ lợi dụng đặc điểm tiêu hao linh thạch để chế tạo ra một pháp bảo phi hành đường dài, Lệnh Hồ vẫn miễn cưỡng làm được.

Chẳng qua việc này sẽ tốn một chút thời gian.

Trong việc luyện chế pháp bảo phi hành, Lệnh Hồ không có ý nghĩ sẽ làm cho thật xa hoa. Đối với hắn, chỉ cần kiện pháp bảo đó có thể phi hành đường dài cùng với che mưa che nắng được là đủ rồi.

Còn tài liệu chủ thể thì hắn đã có nghĩ đến, đó chính là cự kiếm của hắn.

Tuy nhìn việc này rất đơn giản, nhưng muốn luyện chế được, người cũng phải có vài công cụ để luyện khí. Mà điều đầu tiên hắn cần chính là một lò luyện địa hỏa có thể hòa tan cự kiếm.

Các tu sĩ sau khi tiến giai lên Kết Đan kỳ là có năng lực phóng thích chân hỏa. Chân hỏa Kết Đan kỳ là Nguyên Âm chân hỏa, Nguyên Anh kỳ là Nguyên Dương chân hỏa, Xuất Khiếu kỳ là Thái Âm chân hỏa, Phân Thần kỳ là Thái Dương chân hỏa, Hợp Thể kỳ là Nhất Muội chân hỏa, Độ Kiếp kỳ là Nhị Muội chân hỏa. Và chỉ khi người đạt đến Đại Thừa kỳ hoặc tán tiên, lúc đó linh lực đã hóa thành tiên lực mới có thể phóng thích Tam Muội chân hỏa có khả năng hòa tan vạn vật!

Trong những chân hỏa trên, cũng chỉ có Thái Dương chân hỏa của Phân Thần kỳ, Nhất Muội chân hỏa của Hợp Thể kỳ cùng với Nhị Muội chân hỏa của Độ Kiếp kỳ là có thể hòa tan được một số tài liệu luyện khí đặc biệt như huyền thiết, vân thạch, kim thạch hay Cửu Diệu thạch...

Tuy nhiệt độ của Nguyên Âm chân hỏa, Nguyên Dương chân hỏa, Thái Âm chân hỏa cũng tương đối cao, nhưng chỉ có thể hòa tan được một số khoáng thạch bình thường mà thôi. Thật ra, Thái Âm chân hỏa của tu sĩ Xuất Khiếu kỳ còn kém hơn địa hỏa một bậc.

Mà từ trước đến nay, cho dù tu sĩ có chân hỏa có thể hòa tan tài liệu luyện khí, cũng có rất ít tu sĩ dùng chân hỏa của mình để luyện khí. Bởi vì một một đạo chân hỏa khi được phóng thích ra đều tiêu hao một lượng lớn linh lực. Chỉ cần luyện hóa một khối tài liệu luyện khí đặc thù lớn như lòng bàn tay thôi, sợ rằng cần phải duy trì chân hỏa trong thời gian nửa nén hương. Mà với thời gian đó, đã đủ làm cho linh lực của tu sĩ mất đi một phần ba.

Nếu như tu sĩ đó muốn khôi phục linh lực lại như ban đầu, sợ rằng phải nghỉ ngơi đến ba ngày hoặc hấp thu hơn ba khối linh thạch thượng phẩm mới có thể làm được.

Vì vậy địa hỏa đã trở thành công cụ được lựa chọn đầu tiên của đa số luyện khí sư.

Kế hoạch của Lệnh Hồ bây giờ chính là đi lúc đi bái phỏng Hoa Thiên Kiếm Vũ, hắn sẽ thuận tiện nghỉ ngơi ở Chân Võ đạo mấy ngày. Mục đích là mượn lò luyện địa hỏa của Chân Võ đạo để luyện chế pháp bảo phi hành của mình.

Một đường đi về phía đông, dọc đường dùng chân nghỉ ngơi, tốc độ không nhanh không chậm. Rót cuộc bốn ngày sau, Lệnh Hồ đã tới Tần Lĩnh sơn mạch.

Sau khi dò hỏi được vị trí của Chân Võ đạo ở Tần Lĩnh sơn mạch, Lệnh Hồ liền bay thẳng tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Bái Phỏng

Sơn môn của Chân Võ đạo nằm ở Thảo Cô sơn, phía nam của Tần Lĩnh sơn mạch. Đó là một ngọn núi có phương viên hơn ba ngàn dặm.

Bởi vì Chân Võ đạo tu luyện đạo của Vũ tu, hoàn cảnh càng khốc liệt càng có thể tối luyện bản thân nên Thảo Cô sơn cũng không bị tu sửa nhiều, rất nhiều nơi vẫn giữ nguyên hình thái ban đầu.

Một đường bay tới, ấn tượng của Lệnh Hồ về nơi đây chỉ có hai chữ: đơn sơ!

Đi tới sơn môn của Chân Võ đạo, cuối cùng Lệnh Hồ cũng cảm giác được phong phạm của đại phái tu tiên. Sơn môn cao gần trăm trượng, ở trước sơn môn có một tấm bia khổng lồ đứng sừng sững, trên đó còn khắc ba chữ cổ xưa: Chân Võ đạo. Ba chữ này ẩn chứa uy thế vô cùng, làm cho người nhìn thấy cảm thấy được một sự uy nghiêm vô hình!

Người tiếp khách ở sơn môn là một đệ tử đời thứ tư - Tiên Thiên trung kỳ. Theo sự phân chia, Tiên Thiên trung kỳ của Vũ tu ngang với Kết Đan trung kỳ của Tu chân.

- Vị sư đệ này, không biết trưởng lão Hoa Thiên Kiếm Vũ của quý tông có ở trong không? Nếu có, xin nói lên là Lệnh Hồ tôi chơi!

Lệnh Hồ đáp phiếm xuống, sau khi chỉnh lại trang phục liền mỉm cười nói với người đệ tử này.

Tên đệ tử đời thứ tư này thấy Lệnh Hồ tuổi còn trẻ, nhưng lại nói ra tục danh của trưởng lão Hoa Thiên Kiếm Vũ tông phái mình. Nên mặt không hề vui vẻ chút nào, ánh mắt nhìn về Lệnh Hồ tràn đầy nghi ngờ.

Tuy vì Lệnh Hồ có mang theo Ban Lan thạch, nên người đệ tử tiếp khách này không thể nhìn ra tu vi Lệnh Hồ. Nhưng nếu đối phương đã gọi mình là sư đệ, vậy cũng là tu sĩ trung giai thôi. Tuyệt không phải là tu sĩ cao giai Phân Thần kỳ hoặc Hợp Thể kỳ.

Chỉ là một nhân vật thuộc hàng đệ tử mà dám gọi tục danh của trưởng lão tông môn mình, ngay cả tôn xưng tiền bối cũng không nói, thật là vô lễ!

Người đệ tử tiếp khách lạnh lùng nói:

- Không biết các hạ là đệ tử môn phái nào? Tìm Hoa Thiên sư thúc tổ có việc gì không?

Bởi vì trong lòng cho rằng Lệnh Hồ vô lễ, nên lòng của người này rất bất mãn. Hắn cũng không gọi sư huynh sư đệ gì cả, trực tiếp lấy danh xưng các hạ gọi, qua đó biểu lộ sự bất mãn của mình.

Lệnh Hồ có chút kinh ngạc, cũng không ngờ rằng người đệ tử này lại có thái độ tiếp khách như thế!

Phải biết rằng người tiếp khách chính là người giữ thẻ diện cho một môn phái. Lễ phép ôn hòa, mỉm cười đối đãi sẽ làm cho người khác có ấn tượng tốt với môn phái đó. Nhưng nếu từng mắt hồ nghi, mặt lạnh đón khách thì sẽ không có ai có ấn tượng tốt gì cả.

Cho nên người tiếp khách thường được lựa chọn rất kỹ, phạm những đệ tử được chọn đều là người khiêm tốn giữ lễ, nho nhã lễ độ.

Nhưng Lệnh Hồ không ngờ rằng mình gặp phải một người từng mắt nói lạnh với mình như thế.

Vì có quan hệ với Hoa Thiên Kiếm Vũ nên Lệnh Hồ cũng có chút hảo cảm với Chân Võ đạo. Nhưng thông qua sự biểu hiện của người đệ tử tiếp khách này, ấn tượng về Chân Võ đạo của Lệnh Hồ đã giảm đi rất nhiều!

Vì vậy sắc mặt Lệnh Hồ cũng lạnh lại, thản nhiên nói:

- Hoa Thiên đạo huynh có mời Lệnh Hồ thời gian rảnh rồi phải tới đây bái phỏng. Nhưng nếu Chân Võ đạo đãi khách như thế, không tới cũng được!

Nói xong Lệnh Hồ liền phát tay áo xoay người, như muốn rời đi.

Tên đệ tử tiếp khách vừa nghe Lệnh Hồ nói vậy liền biến sắc. Hiển nhiên không ngờ rằng Lệnh Hồ và Hoa Thiên sư thúc tổ là huynh đệ luận giao, như vậy người này có gọi thẳng tục danh của sư thúc tổ cũng không có gì là vô lễ cả.

Nếu như vì thái độ của mình mà làm cho khách nhân sư thúc tổ rời đi, lúc đó mình làm sao ăn nói với bề trên đây?

Nghĩ đến hậu quả sau đó, người đệ tử tiếp khách này không còn dám làm mặt lạnh nữa, vội vàng thi lễ với Lệnh Hồ một cái thật sâu, nói:

- Vị tiền bối sư huynh này, xin tha thứ cho vãn bối vừa rồi đã mạo phạm. Quả thật vừa rồi vãn bối đã có chút hiểu lầm với tiền bối sư huynh...

Lệnh Hồ cũng không phải muốn rời đi thật. Nghe vậy dĩ nhiên đã dừng lại, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ:

- Nếu như thế, kính mong mau báo với Hoa Thiên Kiếm Vũ là có Lệnh Hồ tới bái phỏng!

- Vâng!

Người đệ tử tiếp khách vội lau mồ hôi trên mặt, nói:

- Vãn bối sẽ đi thông báo ngay, xin tiền bối sư huynh chờ một chút!

Nói xong, người đệ tử tiếp khách này vội lấy một ngọc giản truyền tin ra. Lấy thần thức đưa tin tức về Lệnh Hồ truyền vào bên trong.

Bình thường, nếu như ở trong phạm vi môn phái thì dùng Truyền tẩn phù là được rồi, nhưng mà người đệ tử tiếp khách này khi này đã mạo phạm, phạm vào tối kỵ của người tiếp khách. Nếu như Lệnh Hồ bất mãn trách cứ, hẳn nhất định phải tới Giới Luật đường chịu hình phạt. Vì đền bù sai lầm của mình, người đệ tử này mới nhịn đau lấy ngọc giản truyền tin ra để nhanh chóng báo tin tức cho Hoa Thiên Kiếm Vũ, không dám cho Lệnh Hồ chờ lâu mà sinh ra phiền chán!

Người đệ tử này còn tính toán sau khi Hoa Thiên Kiếm Vũ hồi tin lại, mình nhất định phải đích thân dẫn đối phương tới động phủ sư thúc tổ, rồi tìm cách

lấy lòng để tiêu trừ đi sự bất mãn của đôi phương đối với mình.

Nhưng không ngờ rằng người đệ tử này vẫn chưa tính xong, thì Hoa Thiên Kiếm Vũ đã ngự kiếm phi hành, lấy tốc độ như vũ bão tới đây. Tiếng cười xen lẫn ý vui mừng phát ra khắp nơi:

- Lệnh Hồ huynh đệ, lão ca ta đang đoán sao hôm nay trăng sáng thế, ra là huynh đệ kết nghĩa tới đây! Ha ha ha...

Nghe thấy Hoa Thiên Kiếm Vũ gọi Lệnh Hồ thân mật như vậy, còn đích thân ra ngoài nghênh đón. Người đệ tử tiếp khách càng hối hận với thái độ của mình lúc trước hơn. Tuy hấn vẫn chưa làm ra hành động gì vượt ra ngoài giới hạn, nhưng việc làm cho khách nhân mà Hoa Thiên sư thúc tổ coi trọng bất mãn đã là một chuyện vô cùng tồi tệ rồi.

Chỉ hi vọng vị tiền bối sư huynh này tấm lòng rộng lượng, không nên nói gì về mình trước mặt Hoa Thiên sư thúc tổ!

Trên mặt người đệ tử tiếp khách này xuất hiện nụ cười cứng như tảng đá, mặt đầy mồ hôi hột. Trong lòng cầu nguyện chư thiên thần phật đừng để cho Lệnh Hồ nói mình làm việc không tốt.

Dường như nhìn ra tâm tư của người này, Lệnh Hồ nở nụ cười mà như không cười nhìn về phía hấn một cái. Làm cho tim của người đệ tử này đập nhanh hơn đến mấy lần, thiếu chút nữa là đã ngất xỉu.

Sau khi cùng Hoa Thiên Kiếm Vũ hàn huyên chuyện trò chót lát, hai người liền ngự kiếm bay về động phủ của Hoa Thiên Kiếm Vũ.

Chân Võ đạo rất khác với các môn phái tu chân. Tuy ở đây cũng có chút điện phủ đình viện, nhưng không nhiều và cũng không tập trung một chỗ. Mà là phía đông một cái, phía tây một cái.

Đại đa số các trưởng lão đều thích tự mở cho mình một động phủ thanh tịnh.

Động phủ của Hoa Thiên Kiếm Vũ được đặt ở một ngọn núi phía bắc. Ở giữa cửa động có vài dây leo uốn lượn hai bên cửa động, màu xanh biếc tươi tốt, hoàn cảnh đơn sơ yên tĩnh. Phía trên động phủ có khắc ba chữ "Kiếm Vũ động" hiển thị rõ khí thế khinh cuồng hào phóng, cùng với tính cách cuồng phóng của Hoa Thiên Kiếm Vũ rất là tương hợp!

Vào động phủ, Hoa Thiên Kiếm Vũ cười nói:

- Động nhỏ đơn sơ, Lệnh Hồ huynh đệ chớ trách. Nhưng mà ta có một loại rượu trân quý trên sáu trăm năm, chắc chắn Lệnh Hồ huynh đệ rất thích!

Lệnh Hồ cười nói:

- Chẳng lẽ còn ngon hơn tiên tửu của Thái Bạch tửu tiên?

Hoa Thiên Kiếm Vũ nghiêm mặt nói:

- Ta dám cam đoan rượu của ta còn tốt hơn gấp đôi tiên tửu của Thái Bạch lão quý đó.

Lệnh Hồ ngạc nhiên nói:

- Hoa Nam châu vẫn còn có một loại rượu hơn gấp đôi rượu của Thái Bạch tửu tiên sao? Tiểu đệ phải cẩn thận thưởng thức mới được.

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười khan nói:

- Nếu muốn ở Hoa Nam châu tìm được một loại rượu còn tốt hơn tiên tửu của Thái Bạch lão quý, sợ rằng rất khó đó!

Lệnh Hồ không hiểu nói:

- Vậy Hoa Thiên huynh vừa mới nói...

Hoa Thiên Kiếm Vũ ngưng mặt:

- Ta chỉ nói ta có một loại rượu trân quý sáu trăm năm có chất lượng hơn tiên tửu của Thái Bạch lão quý mà thôi. Thật ra đây vẫn là rượu của Thái Bạch lão quý, chẳng qua loại tiên tửu Thái Bạch lão quý cho chúng ta dùng lúc trước chỉ có ba trăm năm thôi. Còn ở đây ta có loại tiên tửu sáu trăm năm của hấn, được hấn cho từ rất lâu rồi nhưng vẫn chưa dám dùng...

Lệnh Hồ choáng váng cả đầu óc. Chuyện đơn giản như thế, nhưng Hoa Thiên Kiếm Vũ lại ra vẻ thần bí khó lường, làm cho người ta phải điên lên không thôi.

Có rượu ngon cũng phải có thức ăn ngon thì mới đầy đủ ý vị. Nếu như chỉ là rượu ngon không thì Lệnh Hồ có cảm giác vẫn thiếu gì đó. Dù sao hấn cũng không phải là tửu quỷ!

Thức ăn ngon chưa chắc có, nhưng bắt mấy con dã thú nướng lên vẫn rất thú vị rồi.

Rượu trân quý sáu trăm năm được Hoa Thiên Kiếm Vũ chôn dưới một gốc cây ngay vách đá cách đó không xa. Dã thú thì không cần ra ngoài săn bắt, vì Lệnh Hồ phát hiện được ở dưới đây vực có vài con thỏ hoang, ngoài ra còn có mấy con như nhím, chồn, cùng với sói và hồ ly ở trong rừng nữa.

Lệnh Hồ liền dùng thần niệm bắt lấy hai con thỏ hoang cùng với một con nhím. Hoa Thiên Kiếm Vũ là chủ nhân, tất nhiên phải để cho hắn tiếp nhận công việc nướng cùng dọn dẹp mấy con vật này.

Hoa Thiên Kiếm Vũ vung tay lên, con nhím liền bị linh lực bắt lấy đưa lên không. Sau đó lại có một đạo kiếm khí từ lòng bàn tay hắn phát ra, đạo kiếm khí này như có linh tính vậy, con nhím bị xé ra, nội tạng được dọn dẹp một cách sạch sẽ. Lại vung tay lên một lần nữa, Nhất Muội chân hỏa của tu sĩ Hợp Thể kỳ đã được hiện lên. Lốp da cứng rắn cùng với cương châm xung quanh bị đốt sạch, lộ ra lớp thịt non khô vàng.

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười cười, rồi lấy tới hai cái cây khô hình dạng chữ Y từ trong góc ra cắm xuống đất, rồi lấy một cành cây thẳng đâm ngang qua con nhím, bỏ ngang qua hai cây khô hình chữ Y.

Sau đó hắn lại lấy mấy loại gia vị từ trong túi trữ vật ra rắc đều lên trên người con nhím.

Lúc lửa được đốt lên, hắn cũng tiện tay quăng hai con thỏ hoang vào trong đó nướng lên. Một lúc sau đã có mùi thịt nướng thơm phức tỏa ra. Trong mắt những người phạm thì những người tu tiên như họ hẳn không bao giờ động đến việc bếp núc, nhưng trong mắt của hai người bọn họ thì việc thưởng thức thịt nướng rồi uống vài hớp rượu ngon lại thật vui sướng.

Lệnh Hồ cùng Hoa Thiên Kiếm Vũ đều là những người có tính cách tự do phóng khoáng. Cũng vì cùng tính cách nên hai người mới trở nên thân giao. Thậm chí đây mới chỉ là lần thứ ba hai người gặp nhau thôi, nhưng điều này không thể ngăn được tình bằng hữu của họ tiến xa hơn.

- Lệnh Hồ huynh đệ, ngay lần đầu tiên gặp mặt ta đã có cảm giác ngươi sẽ là một trong những bằng hữu tốt nhất của ta, quả nhiên không sai, ha ha!

- Lão ca, tiểu đệ cũng cảm thấy huynh là người ngay thẳng, tính tình rất hợp với tiểu đệ. Tiểu đệ nhận đại ca ngươi!

Lệnh Hồ cười to.

- Tốt, chỉ với câu huynh đệ này của ngươi, hôm nay chúng ta phải uống cho thật thống khoái!

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười ha ha, bỗng thở dài:

- Đáng tiếc, đáng tiếc. Tuy không khí chúng ta rất vui vẻ, nhưng rượu lại không vui chút nào. Còn chưa uống đã thì bình rượu này đã cạn sạch, hay là chúng ta lại tới chỗ Thái Bạch lão quý kia lấy thêm đi?

Lệnh Hồ cười nói:

- Lão ca yên tâm, hôm nay chúng ta không say không về! Ta có rượu!

Vừa nói, hắn đã lấy một hồ lô rượu từ trong túi trữ vật ra.

Thấy hồ lô rượu này, mắt của Hoa Thiên Kiếm Vũ liền sáng lên.

Hồ lô rượu này là quà của Thái Bạch tiên tử tặng cho Lệnh Hồ, hắn cũng có một cái. Nhưng số lượng rượu của Lệnh Hồ lại đến ba trăm cân lận, còn hắn chỉ được một nửa số đó!

Qua nhiều năm như thế, ba trăm cân Thái Bạch tiên nương cũng còn đến hai trăm tám mươi cân. Đây cũng là vì Lệnh Hồ tiềm tu quá lâu, cũng không có thời gian thưởng dụng nó.

Còn một trăm năm mươi cân Thái Bạch tiên nương Thái Bạch tiên tử tặng cho Hoa Thiên Kiếm Vũ đã sớm bị người này uống sạch khi về đến động phủ. Suy bụng ta ra bụng người, Hoa Thiên Kiếm Vũ cho rằng Lệnh Hồ đã sớm uống hết ba trăm cân tiên nương đó. Nay thấy trong tay Lệnh Hồ còn có nhiều rượu như thế, hắn rất là kinh ngạc!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Luyện Khí

Lệnh Hồ cùng Hoa Thiên Kiếm Vũ hôm đó thoải mái uống rượu. Tuy chỉ uống hết một trăm tám mươi cân trong hai trăm tám mươi cân còn dư của Thái

Bạch tiên nhường thôi, nhưng hôm đó hai người đã say như chết.

Tuy nói người tu tiên chỉ cần vận chuyển linh lực là có thể xua tan đi men nồng của rượu, nhưng mà hai người không hề làm vậy. Vì nếu làm vậy là đã chà đạp mỹ tửu, mất đi ý nghĩa uống rượu.

Cho nên hôm đó hai người đã rất say. Sau khi về động phủ, hai người phải ngủ mê man đến hai ngày hai đêm mới tỉnh dậy được.

Sau khi tỉnh lại, hai người cảm thấy thần thái thanh tỉnh, sáng khoái mười phần, linh lực cùng thần niệm cũng có chút tiến bộ. Xem ra việc ngủ say một giấc cũng có hiệu quả không kém hơn việc ngồi nhập định cả ngày lẫn đêm.

Sau khi nhắc đến việc mượn lò luyện địa hỏa để luyện khí với Hoa Thiên Kiếm Vũ, Lệnh Hồ nhanh chóng được dẫn đến một phòng luyện khí ở chân núi Chân Võ đạo mà Hoa Thiên Kiếm Vũ hay sử dụng.

Tất cả công cụ để luyện khí đều có đủ ở phòng luyện khí, phẩm chất địa hỏa cũng là thượng phẩm, toàn bộ đều hợp với yêu cầu của Lệnh Hồ.

Lúc nghe Lệnh Hồ nói đang tính tự luyện chế một pháp khí phi hành đường dài dành cho ba bốn người ngồi, Hoa Thiên Kiếm Vũ liền lấy ra rất nhiều tài liệu luyện khí hẩn thu thập được trong nhiều năm qua. Cho dù Lệnh Hồ có dùng đến hay không, hẩn đều ném vào trong phòng luyện khí đó, còn dặn Lệnh Hồ cứ thoải mái dùng, không cần khách khí.

Lệnh Hồ rất là cảm động, hiểu được tâm tính của Hoa Thiên Kiếm Vũ nên hẩn cũng không khách khí.

Tuy nói tài liệu luyện khí của Hoa Thiên Kiếm Vũ rất nhiều, nhưng hầu như toàn là tài liệu trân quý cả, số lượng còn không ít.

Vốn theo kế hoạch lúc trước, Lệnh Hồ chỉ định lấy thanh cự kiếm của mình làm chủ tài liệu, sau đó cải tạo lại thành một pháp khí phi hành đơn giản. Nhưng mà có nhiều tài liệu như vậy, nếu không làm một cách hoàn chỉnh thì thật có chút đáng tiếc, hơn nữa sẽ còn phụ tâm ý của Hoa Thiên Kiếm Vũ.

Vì vậy, sau ba ngày cẩn thận nghiên cứu, một phương án luyện chế pháp khí phi hành đã được hẩn nghĩ ra chu toàn.

Hẩn cũng xóa đi trận pháp trọng lực cùng trận pháp cấm linh ở trong cự kiếm. Cự kiếm một lần nữa trở thành một thanh kiếm bình thường, chỉ nặng hơn sáu ngàn cân.

Nếu để cho Hoa Thiên Kiếm Vũ biết Lệnh Hồ đem cự kiếm cấm linh vô số người coi như bảo vật phá hủy hoàn toàn như thế, chỉ sợ người này sẽ đầm ngực dậm chân đau lòng gần chết không thôi.

Trải qua năm ngày năm đêm bị nung liên tục trong lò luyện địa hỏa, cự kiếm huyền thiết cùng ba khối Ô Tinh thạch, ba khối Thanh Bích thạch, ba khối Hoàng Đàm thạch, một ít Cửu Diệu thạch, hai mảnh nhỏ Văn Tinh thạch đã được hòa tan cùng chiết xuất xong. Vốn các chất lỏng kim khí này không tương hòa với nhau, nhưng sau khi Lệnh Hồ bỏ vào trong đó một chất lỏng dung hợp xong, các chất lỏng kim khí này dường như tương liên với nhau vậy, tự động dung hợp với nhau hoàn toàn. Các chất lỏng kim khí kết hợp với nhau tạo thành một chất lỏng có màu sắc rực rỡ.

Bước đầu tiên đã hoàn thành, bước thứ hai chính là tế luyện một ít Như Ý Kim Tinh lớn như ngón út!

Như Ý Kim Tinh là một tài liệu luyện khí không thể thiếu được, các loại pháp bảo đều cần có nó. Bởi vì chỉ có nó mới có thể làm cho pháp bảo sau khi thành hình tùy ý biến lớn biến nhỏ, giúp tu sĩ có thể nuốt vào trong bụng, đưa vào trong đan điền hoặc đưa vào trong tinh thần thức hải!

Thật ra Như Ý Kim Tinh là một khoáng thạch đặc thù có tính thông linh đặc biệt, nhờ có nó mà người tu tiên mới dễ dàng liên lạc cùng ân cần chăm sóc pháp bảo đã thành hình.

Nhưng mà không thể nào dùng địa hỏa để tế luyện Như Ý Kim Tinh được, giai đoạn này cần phải dùng đến chân hỏa của tu sĩ. Tuy Nguyên Âm chân hỏa của Lệnh Hồ cũng có thể nung khô Như Ý Kim Tinh này, nhưng sẽ mất rất nhiều linh lực cùng thời gian. Đã có Hoa Thiên Kiếm Vũ miễn phí giúp mình ở bên cạnh, sao Lệnh Hồ có thể lãng phí?

Dưới sự nung khô của Nhất Muội chân hỏa của Hoa Thiên Kiếm Vũ, chưa tới nửa nén hương thì Như Ý Kim Tinh đã biến thành chất lỏng hoàn toàn, sau đó được đưa vào chất lỏng màu sắc rực rỡ ở bên trong lò luyện địa hỏa.

Sau khi làm xong bước này, Hoa Thiên Kiếm Vũ đã bước ra ngoài, chỉ còn một mình Lệnh Hồ ở trong phòng. Việc luyện khí giờ đây chỉ cần một người là đủ, không thể để người khác làm phân tâm mình!

Chờ đến lúc Như Ý Kim Tinh cùng chất lỏng màu sắc rực rỡ kia dung hợp với nhau hoàn toàn xong, Lệnh Hồ tự nhiên bỏ qua linh lực yếu kém của Kết Đan kỳ, mà trực tiếp dùng thần niệm ngang với Hợp Thể kỳ đại viên mãn bây giờ khống chế chất lỏng màu sắc rực rỡ đó lên, dựa theo kế hoạch đã suy tính kỹ càng trước đó để bắt đầu ngưng tụ ra mô hình!

Hình dáng của pháp khí phi hành này rõ ràng vẫn là một thanh cự kiếm!

Chờ đến khi chất lỏng đã biến thành một thanh cự kiếm dài ba thước, rộng một thước tám xong, Lệnh Hồ liền bỏ vào "U Tuyền Ngưng Cổ tri" ở ngay bên cạnh trong phòng luyện khí để làm lạnh nó lại.

Xèo xèo!

Một vài tiếng động vang lên, rồi sau đó có một làn khói trắng bốc dâng lên cao. Ở trên bề mặt "U Tuyền Ngưng Cổ tri" cũng nổi lên từng đợt bọt khí.

Sau khi khói trắng tan hết đi, một thanh cự kiếm màu sắc rực rỡ đang lẳng lẳng nằm ở bên trong "U Tuyền Ngưng Cổ tri". Thanh kiếm này toát ra một cỗ khí chất ưu nhã cao quý, ánh sáng động lòng người.

- Hình như hơi bất mắt rồi.

Tay Lệnh Hồ khẽ vậy, cự kiếm bên trong "U Tuyền Ngưng Cổ tri" liền bay lên rơi vào trong tay Lệnh Hồ.

Nhẹ nhàng vuốt ve qua lưỡi kiếm, Lệnh Hồ trầm tư một hồi. Sau đó liền bỏ đi những ý niệm khác trong đầu, bắt đầu tiến hành bước tiếp theo trong kế hoạch.

Tuy đã hoàn thành hình dạng của pháp khí phi hành, nhưng vẫn còn một bước luyện khí nữa cần phải hoàn thành một cách cẩn thận.

Đầu tiên, Lệnh Hồ cần phải dùng các tài liệu luyện khí khác luyện chế ra các trận pháp dùng linh thạch để duy trì như: Khu Động trận, Phi Hành trận, Huyền Phù trận, Hóa Hình trận. Thậm chí Lệnh Hồ còn muốn luyện chế thêm trận pháp phòng ngự và công kích nữa. Tuy nhiên lúc này không thể dùng thần niệm để hình thành nữa, mà phải dùng các tài liệu luyện khí tạo thành một tập hợp các trận pháp, sau đó đem nguyên tập hợp đó để trên cự kiếm. Rồi dùng một cách luyện khí kỳ diệu để dung hợp chúng với nhau.

Thêm nửa tháng nữa đã trôi qua, Lệnh Hồ đã luyện khí thành công.

Pháp bảo phi kiếm phi hành, đặc điểm:

- Pháp bảo phi hành qua các châu.
- Tốc độ năm vạn dặm một giờ.
- Cứ năm mươi vạn dặm sẽ tiêu hao một linh thạch thượng phẩm.
- Có thể hóa lớn nhỏ tùy ý, chở tối đa được bốn người.
- Có thể bỏ vào túi trữ vật như phi kiếm khác.
- Trận pháp phòng ngự có thể chống lại mười lần công kích của tu sĩ Hợp Thể kỳ; trận pháp công kích có uy lực ngang với tu sĩ Phân Thần kỳ.

Ngoại trừ việc không thể nào chở nhiều người như hai chiếc thuyền song song ra, hầu như pháp bảo phi kiếm phi hành không thua gì hai chiếc thuyền song song hoàn chỉnh cả.

Nếu như nói đến khuyết điểm, thì khuyết điểm duy nhất của nó chính là quá bất mắt. Pháp bảo này có màu sắc vô cùng rực rỡ, rực rỡ đến nỗi phải làm cho người ta nhìn vào không thoải. Đây cũng là do trong tài liệu luyện khí có Ô Tinh thạch, Hoàng Bích thạch, Hoàng Đâm thạch, Cửu Diệu thạch. Với tài nghệ luyện khí của Lệnh Hồ hiện giờ, đúng là không có cách nào trung hòa màu sắc này được, nên đành để như vậy.

Ra khỏi phòng luyện khí, Lệnh Hồ ném pháp bảo phi kiếm phi hành nhỏ như ngón út ra. Ngay lập tức có một cỗ ánh sáng rực rỡ xuất hiện, rồi một cự kiếm hiện lên. Cự kiếm này dài năm thước, rộng năm thước. Chỗ chuôi kiếm có một tổ hợp các trận pháp vô cùng phức tạp, ngay ở giữa tổ hợp này có một viên linh thạch thượng phẩm xoay tròn. Từ viên linh thạch này tỏa ra linh lực, giúp cho các trận pháp vận chuyển một cách tự nhiên.

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười, vươn người bay lên rơi vào bên trong cự kiếm. Thần niệm ngay lập tức truyền dẫn đến tổ hợp trận pháp kích thích chức năng phi hành. Trận pháp khu động liền hút lấy linh lực của linh thạch thượng phẩm rồi cự kiếm khẽ run lên một cái, hóa thành một cỗ ánh sáng chói mắt bay lên không trung.

Chỉ dựa vào thần niệm khổng lồ, còn chưa tiêu hao chút linh lực nào của bản thân thì tốc độ của cự kiếm phi hành đã hơn các phi kiếm khác. Tuy độ linh xảo có thua phi kiếm, nhưng chỉ là một chút mà thôi.

Mới qua một chút thời gian thôi, Lệnh Hồ đã thích cảm giác phi hành mà không tiêu hao linh lực của bản thân vậy rồi.

Sau khi phi hành một hồi, Lệnh Hồ liền ngự kiếm phi hành tới động phủ của Hoa Thiên Kiếm Vũ!

Hoa Thiên Kiếm Vũ đã sớm ở trước động phủ chờ Lệnh Hồ, cười to nói:

- Chúc mừng Lệnh Hồ huynh đệ luyện chế pháp bảo phi hành thành công, thật khiến cho lão ca hâm mộ a.

Lệnh Hồ cười nói:

- Đây chỉ là việc nhỏ mà thôi. Nếu như lão ca thích thế, sao không tự luyện chế một cái?

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười khan:

- Bản thân ta cũng muốn, nhưng không có kiên nhẫn a. Chỉ việc luyện chế tổ hợp trận pháp kia thôi đã gần như lấy đi mạng già của ta rồi. Nếu để ta làm

thì không bằng nhờ người luyện chế giùm còn hơn, dù sao mục tiêu cuối cùng của chúng ta là được đại đạo chứng nhận rồi phi thăng đi, không thể lãng phí thời gian ở việc này được!

Lệnh Hồ nói:

- Nếu lão ca thích như vậy, Lệnh Hồ có thể bế quan thêm vài tháng để luyện chế cho lão ca một thanh, lão ca thấy được không?

Lệnh Hồ làm như vậy cũng vì cảm tạ thịnh tình của Hoa Thiên Kiếm Vũ với mình!

Hoa Thiên Kiếm Vũ vui mừng, nhưng ngay sau đó lại cau mày:

- Làm như vậy có tri hoãn kế hoạch của Lệnh Hồ huynh đệ không?

Lệnh Hồ cười to:

- Không sao, ai bảo tính tình chúng ta hợp đến như vậy chứ!

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười to:

- Được được, đã như vậy lão ca cũng không khách khí đâu. Chúng ta làm vài chén đã, còn chuyện luyện khí phải để cho Lệnh Hồ huynh đệ nghỉ ngơi mấy ngày mới làm được.

Lệnh Hồ cũng không cự tuyệt. Gần hai tháng ở trong phòng luyện khí, quả thật hẳn cũng cần nghỉ ngơi mấy ngày để điều tức lại.

Mấy ngày sau đó, Hoa Thiên Kiếm Vũ dẫn Lệnh Hồ đi ngao du Chân Võ đạo, tham quan phong cảnh khắp nơi. Dĩ nhiên cũng đi làm quen với mấy vị trưởng lão tông môn.

Bởi vì chương giáo Phong Trung Cuồng Sát đang bế quan để từ Hợp Thể kỳ đại viên mãn trùng kích vào Độ Kiếp kỳ nên Lệnh Hồ không thể nhìn thấy được!

Nhưng điều làm cho Lệnh Hồ bất ngờ là thì ra Chân Vũ đệ tử Uông Thanh Việt cũng là người của Chân Võ đạo, chính Hoa Thiên Kiếm Vũ đã nói điều này cho hắn biết. Hơn nữa, người này còn là sư đệ đồng môn của chương giáo Phong Trung Cuồng Sát. Bởi vì ý kiến không hợp với chương giáo Phong Trung Cuồng Sát, dưới cơn nóng giận, hắn đã rời khỏi Chân Võ đạo. Sau đó tiềm tu ở động phủ Thanh Hạc do chính mình mở Ngũ Mẫu sơn tại Thanh Thành sơn mạch. Từ đó đến nay chưa bao giờ về lại Chân Võ đạo, tính ra cũng được sáu trăm năm rồi.

Tuy đã qua nhiều năm như thế, nhưng Chân Võ đạo vẫn không khai trừ hắn ra khỏi tông môn. Tên của Chân Vũ đệ tử vẫn được đề lên trong danh sách trưởng lão của Chân Võ đạo. Mà Chân Vũ đệ tử Uông Thanh Việt cũng chưa từng nói mình đã rời khỏi Chân Võ đạo, vẫn lấy danh hiệu Chân Vũ* để làm danh xưng!

*Chân Vũ và Chân Võ vốn đồng nghĩa với nhau, tùy theo trường hợp dùng để cách gọi dễ nghe hơn thôi. Các bạn đọc giả không cần chú ý nhiều.

Báo lỗi: Kiểm tra lại bản dịch thì thấy mình dịch sai một chỗ. Sau khi Thiên Địa hai hồn phải ra sức trấn áp tàn hồn trong thần châu, thần niệm của Lệnh Hồ đã mất đi hai phần ba sức mạnh vốn có nha các bạn, chứ không phải là hai, ba phần như đã dịch trong các chương trước.

Chân thành xin lỗi các độc giả vì sự nhầm lẫn này.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Sơ Kiếp

Lệnh Hồ ở lại Chân Võ đạo thêm nửa tháng, sau khi luyện chế một kiện pháp bảo phi hành cho Hoa Thiên Kiếm Vũ xong, liền cáo từ rồi đi!

Pháp bảo phi hành của Hoa Thiên Kiếm Vũ có vài chỗ khác với cự kiếm nhiều màu của lệnh Hồ. Bề ngoài cứng cáp thô ráp, chứ không huyền lệ bất mất như phi kiếm của Lệnh Hồ. Hơn nữa, ở trên đó còn không có trận pháp phòng ngự và trận pháp công kích.

Cũng không phải vì Lệnh Hồ keo kiệt hay lười biếng, mà chính Hoa Thiên Kiếm Vũ là người đã nói không để trận pháp công kích và phòng ngự vào. Vì

theo hần nói thì hai trận pháp này không có tác dụng gì với hần cả, không bỏ vào thì hơn.

Sau khi ra khỏi Chân Võ đạo, Lệnh Hồ khoanh chân ngồi trên cự kiếm phi hành nhiều màu của mình, nhàn nhã bay trên không trung.

Pháp bảo phi hành quả thật có nhiều tiện lợi hơn phi kiếm nhiều. Ngoài việc không tiêu hao linh lực ra, người sử dụng còn có thể ngồi xuống luyện công nữa, việc này không làm chậm trễ việc phi hành gì cả.

Sau khi phân ra một tia thần niệm không chế pháp bảo phi hành bay về hướng đông, Lệnh Hồ liền ngồi xuống luyện công. Bỗng nhiên tâm hơi động một chút, hần đang nhớ đến những điều Hoa Thiên Kiếm Vũ đã nói với hần về cuộc so tài ở Tiên Đạo đại tái kia.

Tuy nói việc Yêu xà Bàn Phúc gây sóng gió ở Tu Chi quốc, trước đó đã có rất nhiều tu sĩ vốn định đi tham dự Tiên Đạo đại tái rồi quay sang giết yêu, nhưng cuối cùng đã bị con mồi của yêu nên chết đi. Nhưng việc này không ảnh hưởng nhiều đến việc cử hành Tiên Đạo đại tái.

Trong cuộc thi đấu Tiên Đạo đại tái lần đầu tiên do Hoa Nam châu tổ chức này đã xuất hiện rất nhiều người tu tiên có tư chất ưu tú. Bởi vì quy tắc thi đấu không có tu sĩ Luyện Khí kỳ và Hợp Thể kỳ tham gia, nên Tiên Đạo đại tái được bắt đầu ở tu sĩ Trúc Cơ kỳ, và được chia thành năm hạng mục thi đấu.

Và trong lần Tiên Đạo đại tái này, đã xuất hiện một tu sĩ Trúc Cơ kỳ và Phân Thần kỳ có biểu hiện vô cùng kiệt xuất.

Nghe Hoa Thiên Kiếm Vũ nói, tu sĩ Trúc Cơ kỳ này có biểu hiện kiệt xuất là vì công pháp người này tu luyện hết sức kỳ lạ. Tuy nói là Tu chân, nhưng lực lượng thân thể còn vượt qua cả Vũ tu, các pháp khí của tu sĩ đồng giai không thể nào làm thương tổn được hần. Tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ đã dựa vào việc thân thể có thể ngang kháng với pháp bảo của các tu sĩ đồng giai, cùng với việc sử dụng một pháp khí trung trảm Hạo Thiên Hoàn mà đánh bại đối thủ! Một đường đi tới, hần đánh bại tất cả các đối thủ của mình, đạt được vị trí thứ nhất của hạng mục Trúc Cơ kỳ!

Còn bị tu sĩ Phân Thần kỳ kia là đệ tử Phật môn của Tây Thiên tự, pháp danh Kim Thiên!

Hoa Thiên Kiếm Vũ cũng không đề cập đến mấy trận đấu của Tiên Đạo đại tái quá nhiều, nhưng phần thưởng của cuộc thi đấu này lại lớn vô cùng, làm cho người khác phải thèm thuồng không thôi.

Phần thưởng của Trúc Cơ kỳ là Thanh Linh đan, của Kết Đan kỳ là Hóa Anh đan, của Nguyên Anh kỳ là Anh Biến đan, của Xuất Khiếu kỳ là pháp bảo linh khí hạ phẩm, của Phân Thần kỳ là pháp bảo linh khí trung phẩm!

Có thể nói phần thưởng của Tiên Đạo đại tái đều là những trân bảo tu luyện của người tu tiên!

Nhất là kiện linh khí trung phẩm kia, đây là đồ có thể làm cho cả tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng phải động tâm.

Mà đan dược lại là đồ vật có tác dụng rất quan trọng đối với người tu tiên trong việc trùng kích vào cảnh giới tiếp theo.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Tiên Đạo đại tái được tổ chức ở Hoa Nam châu, nên có rất nhiều môn phái và tu sĩ cười nhạo khinh thường cuộc thi đấu này, cho nên đã không cử người tham gia. Nhưng sau khi phần thưởng được công bố ra, có rất nhiều tu sĩ mới đầm ngực dậm chân, hối hận không thôi!

Nếu như là người không cần đan dược, thì cũng hối tiếc với linh khí. Mà những người cần đan dược lên cấp cũng vì vậy mà bỏ lỡ qua cơ hội mấy trăm năm mới có một lần này.

Nghe nói Tiên Đạo đại tái ở Đông Thắng châu, Tây Nguyên châu cứ ba trăm năm được tổ chức một lần. Sau khi Tiên Đạo đại tái lần thứ nhất ở Hoa Nam châu được cử hành thuận lợi, tất nhiên cũng theo tục lệ ở hai châu kia mà cách ba trăm năm mới cử hành một lần.

Năm người vô địch ngoài việc được nhận phần thưởng hậu hĩnh ra, còn có thể nhận được sự chiêu cố của trưởng lão hội Tiên Đạo đại tái, có thể nhờ tới sự che chở của họ. Ngoài ra, năm người này còn có cơ hội được đi tới Cửu Lê bộ châu trong Ngũ đại bộ châu để lịch lãm nữa.

Cửu Châu đại lục do bốn khối lục địa cùng với Ngũ đại bộ châu tạo thành. Các châu được ngăn cách bởi hải dương vô tận vô cùng nguy hiểm, nếu như không phải ngồi trên hai chiếc thuyền thần đình song song thì rất khó vượt qua khoảng cách đó!

Bốn khối lục địa bao gồm: Đông Thắng châu, Hoa Nam châu, Tây Nguyên châu, Định Bắc châu.

Ngũ đại bộ châu: Cửu Lê bộ châu, Tuyết Xuyên bộ châu, Húc Nguyên bộ châu, Hoang Thú bộ châu, Huyết Hà bộ châu.

Theo sử ký Tu Tiên giới ghi lại, cho đến giờ này các tu sĩ mới chỉ biết được phương vị chính xác của sáu châu, chỉ có Hoang Thú bộ châu cùng với Huyết Hà bộ châu vẫn chưa được ghi lại!

Tuy nói Cửu Châu đại lục, nhưng đa số nhân loại đều sống trên bốn khối lục địa. Còn Ngũ đại bộ châu vì có hoàn cảnh cùng khí hậu vô cùng khắc nghiệt, chướng khí rất nhiều, Yêu thú Yêu tu hoành hành, không hề thích hợp cho người phàm sinh sống nên có rất ít nhân loại lui tới. Ngoài ra còn có một lý do nữa là Ngũ đại bộ châu ở ngoài hải dương xa xôi, mà hải dương là nơi vô cùng nguy hiểm, trong biển có rất nhiều hải tộc hung ác chiếm cứ, cho dù ngồi ở trên hai chiếc thuyền thần đình song song nhưng cũng không dễ dàng xuyên qua. Nếu không cẩn thận thì sẽ bị hải tộc công kích đánh chết ngay!

Vì vậy, tuy hơn hai ngàn năm trước đã có người khám phá được ba châu trong Ngũ đại bộ châu, đồng thời cũng ghi lại được phương vị. Nhưng vẫn có rất ít người dám đặt chân lên đó.

Cho đến gần mấy trăm năm nay, vì người thăm dò ở trên thuyền thần đình của Đông Thắng châu tìm ra được một lộ tuyến tương đối an toàn tới Cửu Lê bộ châu, nên đường bay cố định tới Cửu Lê bộ châu mới được hình thành. Ngay lập tức có rất nhiều tu sĩ ở Đông Thắng châu mua chỗ ngồi trên chiếc thuyền thần đình, rồi rít tới Cửu Lê bộ châu tầm bảo.

Chẳng qua Ngũ đại bộ châu từ trước tới nay luôn bị người tu tiên coi là vùng đất thiếu văn minh nên rất tốn thời gian qua lại.

Có thể lấy ví dụ như Hoa Nam châu cùng Tây Nguyên châu, tuy cả hai châu này đều thuộc bốn khối lục địa, nhưng phải mất đến hơn mười năm ngồi trên hai chiếc thuyền thần đình song song mới có thể tới được. Còn Cửu Lê bộ châu lại mới được khai phá ra, hơn nữa dựa theo lộ tuyến an toàn tới đó thì phải mất đến hơn ba mươi năm ngồi trên chiếc thuyền thần đình mới có thể tới được.

Cứ theo cách này mà tính, nếu như tu sĩ Hoa Nam châu muốn tới Cửu Lê bộ châu để lịch lãm tầm bảo, cần phải tốn ít nhất mười năm để từ Hoa Nam châu tới Đông Thắng châu, sau đó lại tốn thêm ba mươi năm để từ Đông Thắng châu tới Cửu Lê bộ châu!

Chỉ là đường đi thôi, đã tốn hết bốn mươi năm!

Năm người vô địch Tiên Đạo đại tái lần này cũng nhận cơ hội khó có được đi đến Cửu Lê bộ châu, nên đã đi tới trường lão hội của Tiên Đạo đại tái nhờ che chở trong một thời gian ngắn.

Đây cũng là vì phần thưởng của Tiên Đạo đại tái quá hậu hĩnh, không khỏi làm cho các tu sĩ khác phải thêm thuồng ngắm nghía. Nếu như một mình lên đường thì rất dễ bị người khác âm thầm tính toán đoạt bảo. Cho dù người được môn phái bảo vệ, nhưng nếu không cẩn thận vẫn sẽ bị người khác ám toán.

Nên năm người vô địch lần này cũng tranh thủ thời gian để nâng cao thực lực của mình. Người đạt được linh khí thì vội vàng tế luyện pháp bảo, người đạt được đan dược cũng cố gắng cô đọng linh lực, mượn linh lực trong đan dược để trùng kích vào cảnh giới tiếp theo.

Phải biết rằng những người đoạt giải quán quân đều là các tu sĩ viên mãn trong cấp bậc của mình. Cho nên, chỉ cần điều chỉnh trạng thái tốt một chút là có thể mượn đan dược để trùng kích vào tu vi tiếp theo.

Không có gì ngoài ý muốn, người tu sĩ Trúc Cơ kỳ đã dựa vào Thanh Linh đan trùng kích thành công vào Kết Đan kỳ, tu sĩ Kết Đan kỳ dựa vào Hóa Anh đan đã tiến giai lên Nguyên Anh kỳ, tu sĩ Nguyên Anh kỳ dựa vào Anh Biến đan cũng tiến giai lên Xuất Khiếu kỳ!

Ba người tiến giai thành công lại càng tôn vinh danh vọng của Tiên Đạo đại tái hơn. Vô số tu sĩ bắt đầu chuẩn bị kế hoạch tu luyện, để chờ đợi Tiên Đạo đại tái lần thứ hai. Tiên Đạo đại tái cũng nhờ vậy mà đã hình thành căn cơ vững chắc tại Hoa Nam châu.

Đó là toàn bộ những gì Lệnh Hồ biết từ Hoa Thiên Kiếm Vũ.

Tất nhiên là Lệnh Hồ không có hứng thú gì với Tiên Đạo đại tái, điều làm hắn chú ý chính là cơ hội đi đến Cửu Lê bộ châu để lịch lãm.

Tìm khắp Hoa Nam châu, nhưng hắn chỉ tìm thấy Hỏa tuyệt, Kim tuyệt, Mộc tuyệt cùng Thổ tuyệt trong Ngũ Hành tuyệt địa. Chỉ có Thủy tuyệt chi địa là vẫn chưa tìm thấy. May mắn là dựa theo nguyên lý tương khắc của Ngũ Hành, việc rèn luyện thân thể và ngưng kết Thủy tuyệt Đan lại là bước cuối cùng trong kế hoạch của Lệnh Hồ, nên hắn vẫn không gấp lắm. Lệnh Hồ tính đi qua thêm Mộc tuyệt và Thổ tuyệt ở Hoa Nam châu xong, mới đi đến các châu khác để tìm kiếm Thủy tuyệt chi địa!

Việc Đông Thắng châu mở ra lộ tuyến đi đến Cửu Lê bộ châu lại vừa lúc phù hợp với kế hoạch của Lệnh Hồ!

Thúc dục tốc độ phi kiếm lên tới cao nhất năm vạn dặm, chỉ sau hai mươi giờ, Lệnh Hồ đã ra khỏi Tần Lĩnh sơn mạch, bắt đầu tiên vào Hoành Lĩnh sơn mạch.

Hoành Lĩnh sơn mạch là một sơn mạch tương đối hoang vu cằn cỗi, cho nên không có đại phái tu tiên nào chọn nơi này để lập sơn môn. Nhưng mà cũng chỉ có các đại phái tu tiên không thích nơi này thôi, trên thực tế ở Hoành Lĩnh sơn mạch vẫn có rất nhiều môn phái tu tiên và quốc gia nhân loại nhỏ.

Bởi vì pháp bảo phi hành đường dài của hắn chỉ tiêu hao linh thạch thượng phẩm, không tiêu hao linh lực bản thân chút nào. Nên dọc theo đường đi, Lệnh Hồ không dừng lại, tiếp tục đi về hướng đông. Chỉ sau mấy giờ thôi, hắn đã đi qua hơn một nửa Hoành Lĩnh sơn mạch rồi!

Ngay lúc Lệnh Hồ điều khiển pháp bảo phi hành đi tới Ngốc Lỗ sơn tại Hoành Lĩnh sơn mạch, thì bỗng nhiên cả thiên địa trở nên u ám, mây đen kéo lại dày đặc, sấm chớp hiện lên! Đồng thời một cổ uy áp thiên địa cũng xuất hiện, khiến hắn cảm thấy có chút áp lực.

Lệnh Hồ biến sắc, ngay lập tức dừng phi kiếm lại rồi thận trọng nhìn về khu vực kiếp vân đang bao phủ lại.

- Thiên kiếp?

Lệnh Hồ trầm nghĩ.

Hắn cũng thấy buồn bực không thôi. Thông thường các tu sĩ rất khó gặp phải thiên kiếp hay thấy người khác dẫn động thiên kiếp, nhưng mà hắn lại thường xuyên thấy được cảnh tượng này, hơn nữa còn gần kề ngay khu vực thiên kiếp giáng xuống.

- Chẳng lẽ trong thời gian này mình có duyên với thiên kiếp vậy sao?

Lệnh Hồ cười khổ. Nhưng hắn cũng không dám lưu lại gần, vội vàng điều khiển cự kiếm nhiều màu lui về phía sau, cho đến khi thoát khỏi phạm vi cảm ứng của thiên kiếp thì mới dừng lại.

Lần yêu xà Bàn Phúc độ kiếp, nguyên nhân làm cho Lệnh Hồ dám ẩn nấp trong khu vực kiếp vân của yêu xà Bàn Phúc là vì lúc đó thân thể của hắn đang ở trong Yêu Lâm son mạch cách đến mười vạn dặm, chỉ có thần niệm ở gần mà thôi. Nhưng lúc này cả người Lệnh Hồ lại đang ở trong phạm vi cảm ứng của thiên kiếp, sao dám khinh thường được chứ!

- Là ai độ kiếp vậy nhỉ?

Nhìn kiếp vân một hồi, hắn có thể khẳng định uy áp của thiên kiếp này còn không bằng một phần mười thiên kiếp lúc yêu xà Bàn Phúc dẫn kiếp.

- Hắn đây là thiên kiếp đầu tiên của tu sĩ Hợp Thể đại viên mãn tiến giai lên Độ Kiếp kỳ!

Cẩn thận cảm ứng một lúc, Lệnh Hồ có một chút suy đoán.

Nhưng điều làm cho Lệnh Hồ không hiểu nổi là tại sao tu sĩ Hợp Thể đại viên mãn này lại chọn Hoành Linh son mạch căn cỗi hoang vu này để làm nơi độ kiếp?

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Vô Tình Gặp Gỡ

Nếu như nói người độ kiếp là các tu sĩ thuộc môn phái tu tiên ở Hoành Linh son mạch, Lệnh Hồ tuyệt đối không tin.

Theo Lệnh Hồ biết, ở Hoành Linh son mạch có tất cả bảy môn phái tu tiên, hai mươi một gia tộc tu tiên, nhưng cho dù là môn phái hay gia tộc, thì người có tu vi cao nhất chỉ là Phân Thần trung kỳ mà thôi. Mà các tán tu cao giai sẽ không lựa chọn khai mở động phủ của mình ở Hoành Linh son mạch nghèo nàn linh khí và tài nguyên này.

Nhưng bây giờ lại có một tu sĩ Hợp Thể kỳ đại viên mãn lựa chọn nơi này độ kiếp? Thật là quái lạ!

- Rốt cuộc là ai?

Lệnh Hồ càng lúc càng tò mò với người chuẩn bị độ kiếp này!

Khi còn cách khu vực độ kiếp khoảng một ngàn dặm, Lệnh Hồ khẽ trầm tư. Vốn hắn muốn dùng thần niệm đi thăm dò trước, nhưng thần niệm của Lệnh Hồ hiện giờ chỉ là Hợp Thể kỳ đại viên mãn mà thôi, cho dù có dung hợp thành một thể với thiên địa cũng rất khó tránh được sự linh cảm của thần niệm đối phương.

Lệnh Hồ khẽ suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng không nhận được sự tò mò nên lặng lẽ đưa thần niệm vào trong hư không, rồi phóng tới khu vực thiên kiếp đang bao phủ.

Ngay khi vào khu vực độ kiếp, một thân ảnh mặc đạo bào, tóc được bó lại lên cao, khuôn mặt lạnh như băng đá hiện lên trong đầu Lệnh Hồ. Khi Lệnh Hồ nhìn thấy rõ khuôn mặt người này không khỏi kinh ngạc.

Vị đạo sĩ đang chuẩn bị độ kiếp kia cũng cảm nhận được thần niệm Lệnh Hồ đang nhìn trộm tới, thừa cơ thiên kiếp còn chưa phủ xuống nên cũng phân tán thần niệm mình ra quan sát Lệnh Hồ.

Ngay lúc thần niệm của hắn và thần niệm của Lệnh Hồ chạm lẫn vào nhau, trong không khí khẽ xuất hiện sự dao động rất nhỏ. Thân ảnh của Lệnh Hồ cũng hiện lên trong đầu người chuẩn bị độ kiếp.

Người chuẩn bị độ kiếp này khẽ biến sắc một chút rồi hừ lạnh một tiếng. Sau đó không chú ý đến thần niệm Lệnh Hồ nữa, tiếp tục chú ý vào thiên kiếp đang chuẩn bị phủ xuống.

Lệnh Hồ đã thu thần niệm lại, nhưng vẫn chưa hết kinh ngạc.

Người chuẩn bị độ kiếp này không phải là ai khác, mà chính là trưởng lão Độ Hư mười mấy năm trước đã cướp đi vật chí linh từ trong tay Tầm Khanh Khách, sau đó bắt tích tiềm tu, cuối cùng còn bị phái Thanh Thành đuổi khỏi tông môn!

Cho dù nghĩ như thế nào, Lệnh Hồ cũng không ngờ rằng người chuẩn bị độ kiếp lại là Độ Hư đã bị phái Thanh Thành vứt bỏ.

Qua thần thái vừa rồi của Độ Hư, hiển nhiên nhận ra chủ nhân của thần niệm khi nãy chính là Lệnh Hồ đã giết mấy vị ái đồ của mình. Chẳng qua hắn sắp độ kiếp, nên không muốn phân tâm và dây dưa với Lệnh Hồ!

Vốn tu vi của Độ Hư chỉ là Hợp Thể hậu kỳ, trải qua mấy trăm năm mà chưa tăng tiến được chút nào. Nhưng từ khi hắn đoạt được vật chí linh đã tiềm ẩn hơn mười năm, linh lực toàn thân hiện giờ đã là Hợp Thể kỳ đại viên mãn, còn dẫn phát thiên kiếp thành công?

Lệnh Hồ không cần suy nghĩ cũng biết nhất định Độ Hư đã lên lên về Vân Mộng sơn, thuận lợi lấy được nguyên thể của vật chí linh. Sau khi ăn xong mới thuận lợi đột phá từ Hợp Thể hậu kỳ tiến giai lên Hợp Thể đại viên mãn!

Mà tất cả cũng đúng như Lệnh Hồ đã suy đoán.

Độ Hư là một người vô cùng nhẫn nại. Qua hơn mười năm ẩn núp không có tung tích nào đã làm cho sự cảnh giác của các đại môn phái tu tiên đóng quân ở Vân Mộng sơn buông lỏng cảnh giác, mới tạo cơ hội cho Độ Hư tiến vào Vân Mộng sơn, sau đó thuận lợi lấy được nguyên thể vật chí linh.

Trong mười mấy năm nay, Độ Hư vẫn ẩn núp trong Ngốc Lỗ sơn thiếu hụt linh khí cùng tài nguyên cần cỗi, yên lặng tu luyện, đợi chờ thời cơ. Mà Độ Hư rốt cuộc đã làm được, chẳng những thuận lợi đột phá cảnh giới mà còn dẫn phát thiên kiếp thành công nữa. Chỉ cần ngành kháng được Tam Cửu lôi kiếp này, Độ Hư hẳn sẽ là một tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh giai!

Từ trước tới nay ít có ai lui tới Hoành Linh sơn mạch, đặc biệt là Ngốc Lỗ sơn này. Nhưng Độ Hư không ngờ rằng khi hắn thuận lợi dẫn phát thiên kiếp, nói đúng hơn là chuẩn bị độ kiếp thì người giết ái đồ của hắn là Lệnh Hồ lại xông vào? Sự trùng hợp này làm cho Độ Hư thiếu chút nữa là ngửa mặt lên trời chửi thề rồi!

Nhưng mà Độ Hư cũng không lo Lệnh Hồ sẽ làm đảo lộn gì cả, chỉ cần không phải là kẻ ngu hay người điên, người đó sẽ không dám tùy tiện bước vào khu vực độ kiếp, chứ đừng nói gì đến việc ra tay với người chuẩn bị độ kiếp!

Người lo lắng phải là đối phương mới đúng!

Khỏe miệng Độ Hư hiện lên vẻ cười lạnh. Chờ mình thành công vượt qua thiên kiếp tiến giai lên Độ Kiếp sơ kỳ, nếu như Lệnh Hồ tiểu bối này còn không chạy trốn thì đó chính là lúc chết của hắn.

Tuy Lệnh Hồ không sợ Độ Hư, cho dù Độ Hư có tiến giai lên Độ Kiếp sơ kỳ, Lệnh Hồ vẫn có lòng tin mình có thể toàn thân thoát khỏi Độ Hư, nhưng mà đó là trường hợp mình bất đắc dĩ phải gặp mặt đối phương. Còn hiện nay không cần thiết lắm, mình cũng không tính toán phải liều chết làm gì.

Mà có lưu lại cũng không có gì để xem cả. Độ Hư đã phục dụng vật chí linh, việc tiến giai lên Độ Kiếp sơ kỳ đã là việc chắc chắn, lưu lại có gì xem chứ?

Không có lợi mà còn rước họa vào thân, Lệnh Hồ còn không ngu đến mức làm việc điên rồ như thế!

Nghĩ xong Lệnh Hồ liền nhảy lên cự kiếm nhiều màu, sau đó tiếp tục bay về hướng đông ra khỏi Hoành Linh sơn mạch. Phía trước đã là Thanh Thành sơn mạch.

Nhưng cũng nhờ gặp lại Độ Hư, mà Lệnh Hồ đã nhớ lại một chuyện suýt nữa hắn đã quên.

Trước kia Lệnh Hồ luôn có tâm thái tùy duyên đối với vật chí linh. Nhưng kể từ khi Thiên Địa hai hồn cướp đi thần vật ánh trăng tạo hóa của thiên địa ở Đan Bích sơn xong, suy nghĩ của Lệnh Hồ đã hoàn toàn khác: cho dù thần vật có duyên với mình, nhưng nếu không đi tranh giành, sợ rằng sẽ rơi vào tay người khác mất.

Một phần nữa là trước kia Lệnh Hồ cảm thấy vật chí linh không có tác dụng với mình nhiều lắm, cho nên tâm thái vẫn rất bình thản. Nhưng bây giờ đã khác, không nói đến việc vật chí linh có tác dụng rất lớn trong việc mình ngưng kết Ngũ Hành Kim Đan hoặc cô đọng Ngũ Hành Linh Anh. Mà chỉ cần nó là bảo vật, nếu có thể lấy được thì Lệnh Hồ tuyệt không bỏ qua.

Trước kia rõ ràng đã có một vật chí linh gần đến tay mình, nhưng không biết đó là bảo vật nên đã bỏ qua. Mà hiện tại ở Vân Mộng sơn còn có hai vật chí linh nữa, chắc chắn Lệnh Hồ sẽ tới đó tìm một phen.

Lệnh Hồ nhanh chóng quên đi chuyện gặp lại Độ Hư. Sau khi phi hành được hai ngày, Lệnh Hồ đã tới Vân Mộng sơn.

Bởi vì trong mấy năm nay có rất nhiều đại phái tu tiên cùng tu sĩ tới đóng quân ở đây, nên đã tạo thành một khu phố giao dịch có quy mô không nhỏ.

Thần niệm Lệnh Hồ khẽ quét qua một chút liền phát hiện ra phố giao dịch. Lập tức điều khiển phi kiếm đi xuống đó, chỉ chốc lát sau đã đáp xuống khu vực phía nam của phố giao dịch Vân Mộng sơn.

Thấy Lệnh Hồ điều khiển một thanh cự kiếm nhiều màu sắc rực rỡ đáp xuống, các tu sĩ ở hai bên phố cũng như trong các cửa hàng không nhịn được mà quét thần niệm dò xét qua người Lệnh Hồ. Dĩ nhiên việc các tu sĩ dùng thần niệm quét qua không phải vì dò xét tu vi của Lệnh Hồ, vì trong người các tu sĩ giờ đây lúc ra ngoài luôn có Ban Lan thạch, người có cổ hết sức cũng không thể nhìn được tu vi người ta là như thế nào. Việc quét qua chỉ là một bản năng do lâu năm đã sống ở đây mà thôi.

Lệnh Hồ không hề để ý đến việc đó, sau khi đáp xuống thì biến nhỏ cự kiếm nhiều màu lại. Cho tới khi chỉ còn to lớn khoảng một ngón trỏ, Lệnh Hồ liền

tiền tay bỏ vào trong túi trữ vật trong ngực.

Tuy việc phi hành đường dài nhiều ngày như vừa rồi không làm linh lực của Lệnh Hồ tiêu hao chút nào, nhưng tinh thần vẫn có chút mỏi mệt. Hơn nữa, tuy Lệnh Hồ cũng là người tu tiên, nhưng vẫn rất thích ăn uống. Nhiều ngày chưa có gì trong bụng, hẳn có cảm giác không thoải mái chút nào.

Vì vậy, từ lâu tiên khách duy nhất trong phố đã trở thành mục tiêu của Lệnh Hồ.

Phố giao dịch này là do các môn phái tu tiên cùng các tán tu tụ tập lại tạo thành. Cho nên tất cả người trong phố giao dịch đều là người tu tiên, không có một người phàm nào.

Từ lâu tiên khách hiển nhiên cũng là do người tu tiên mở, hơn nữa từ lâu tiên khách này còn do chính Hoa Nghiêm tông mở.

Ngay lúc Lệnh Hồ đi vào trong từ lâu tiên khách, thấy được thân ảnh cùng dung mạo của tiểu nhị và chủ sự của tiên khách từ lâu là người của Hoa Nghiêm tông, hẳn không khỏi có chút sững sờ!

Mà tiểu nhị và chủ sự thuộc môn phái Hoa Nghiêm tông thấy thân ảnh khôi ngô cao lớn quen thuộc bước vào trong quan xong cũng ngây ngẩn cả người ra.

Tuy tất cả người ở đây đều cùng tông môn, nhưng trong những người đó Lệnh Hồ chỉ biết chủ sự từ lâu là Ngô Trung Từ cùng với đệ tử của hắn là Chu Tự Thanh mà thôi. Phần lớn các tiểu nhị khác đều là đệ tử Trúc Cơ kỳ đời thứ tám cùng đời thứ chín của tông môn, nên Lệnh Hồ không nhận ra ai cả. Nhưng dựa theo y phục mặc trên người, Lệnh Hồ liền biết từ lâu tiên khách này là do Hoa Nghiêm tông mở ra.

- Là người? Lệnh Hồ sư đệ?

Ngô Trung Từ thấy Lệnh Hồ, có chút vui mừng kêu lên.

Ngoài Chu Tự Thanh có chút khó khăn gọi Lệnh Hồ là sư huynh ra, còn những tiểu nhị khác đều gọi Lệnh Hồ là sư huynh một cách sùng bái, cung kính thì lễ thăm hỏi!

- Đệ tử Lệnh Hồ ra mắt Ngô sư thúc!

Lệnh Hồ hành lễ với Ngô Trung Từ, sau đó mỉm cười nói với các đệ tử tông môn khác:

- Các vị sư đệ khỏe!

Nhìn thấy Lệnh Hồ mười mấy năm không gặp, nhưng khí chất hiện nay càng trầm ổn nội liễm, trong lúc mơ hồ còn tán phát ra một cỗ khí thế không tầm thường, trong mắt Ngô Trung Từ tràn đầy sự khen thưởng.

Về các tin đồn liên quan tới Lệnh Hồ, tất nhiên là Ngô Trung Từ cũng có nghe nói. Máy bảo vật làm cho người tu tiên phải thêm thường như vật chí linh, Yêu Đan, cự kiếm cấm linh đều có quan hệ với Lệnh Hồ. Thậm chí mấy tán tu cường đại cùng các trưởng lão tông môn có tu vi Hợp Thể hậu kỳ đều tự mình xuất thủ cướp đoạt, nhưng cuối cùng lại bị Lệnh Hồ cướp ngược lại. Sau đó phái Thanh Thành cùng với Côn Luân kiếm tông còn phát lệnh đệ tử tông môn không thể đắc tội với Lệnh Hồ, nếu được còn phải lấy lòng kết giao. Tất cả những tin đồn đó đã đẩy danh tiếng của Lệnh Hồ lên thật là cao.

Rất nhiều người còn nghị luận không biết vị tiền bối sau lưng Lệnh Hồ là người nào? Có cảnh giới cao đến đâu? Cũng có người nói Lệnh Hồ đúng là thiên tài đích thật, nên tất cả đều là thực lực của bản thân chứ không phải của ai khác.

Cũng nhờ tin đồn liên quan đến hai đệ tử kiệt xuất là Lệnh Hồ cùng với Lý Thiên Mạc, nên danh tiếng sau Hoa Nghiêm tông trong nhiều năm gần đây đã vang vọng khắp nơi, ai ai cũng ngưỡng mộ.

Vô số người tu tiên có tư chất ưu tú đã vội vã lên tới sơn môn Hoa Nghiêm tông để bái sư học nghệ, nhờ đó bước vào con đường tu tiên. Chỉ ngần ngừ mấy năm thôi, Hoa Nghiêm tông đã bước vào thời kỳ vô cùng thịnh vượng, làm cho chưong giáo cùng các trưởng lão tông môn vui mừng không thôi.

Lệnh Hồ cùng Lý Thiên Mạc đã trở thành thần tượng được các đệ tử mới sùng bái. Những người từng vì việc Lệnh Hồ chín lần kết Anh thất bại mà khinh thường hắn, nay đã thay đổi cách nhìn hoàn toàn, lần nữa chân thành kính nể người đã từng là đại sư huynh tông môn này!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Bàn Luận Về Rượu

Ngô Trung Từ nhanh chóng nhớ qua vài tin đồn liên quan đến Lệnh Hồ trong những năm gần đây. Từ trước tới nay, Ngô Trung Từ rất thích Lệnh Hồ. Cho dù được mọi người khen ngợi vì tốc độ tu luyện thần kỳ, hay là bị mọi người chế nhạo vì mấy lần kết Anh thất bại, hắn vẫn thấy Lệnh Hồ luôn có thái độ bất khuất không buông tha, không nổi giận, luôn kiên trì tin tưởng vào bản thân, chính đặc điểm này của Lệnh Hồ đã tạo được ấn tượng rất tốt với hắn.

Vào thời điểm rất nhiều người thất vọng với Lệnh Hồ, nhưng Ngô Trung Từ vẫn không thay đổi cách nhìn của mình với Lệnh Hồ. Thậm chí hắn còn tin rằng sẽ có ngày Lệnh Hồ kết Anh thành công!

Lúc này thấy trên người của Lệnh Hồ có phong phạm cao thủ, ngay cả bản thân mình là Phân Thần kỳ đại viên mãn vẫn cảm thấy một cỗ uy áp nhàn nhạt, có thể thấy Lệnh Hồ đã trưởng thành hơn qua nhiều năm lịch lãm, Ngô Trung Từ không khỏi cao hứng thay cho Lệnh Hồ.

- Rất tốt, tốt, tốt!

Khuôn mặt tràn đầy sự tán thưởng, Ngô Trung Từ thoải mái cười to:

- Ta có thể cảm giác được tu vi của Lệnh Hồ sur diệt trong những năm qua tiến triển rất nhanh, thật là đáng mừng. Đến đây, ta sẽ chuẩn bị rượu ngon thức ăn ngon để tẩy trần cho ngươi. Ha ha, thật là đáng ăn mừng.

Tính tình Ngô Trung Từ trước giờ luôn hòa khí không toan tính, Lệnh Hồ cũng không cự tuyệt được, mỉm cười nói:

- Vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh, chỉ sợ làm phiền sư thúc rồi!

Ngô Trung Từ nói:

- Sao có thể nói như vậy! Tự Thanh, con hãy ngồi cùng với Lệnh Hồ sư huynh một chút, vì sư phải tự mình xuống bếp chuẩn bị vài món, mọi người nhất định phải uống với nhau vài chén!

Chu Tự Thanh đáp:

- Vâng, sư tôn!

Trước giờ Chu Tự Thanh không có cảm tình gì với Lệnh Hồ cả, nhưng sư tôn Ngô Trung Từ của hắn lại luôn coi trọng Lệnh Hồ, điều này càng làm cho hắn cảm thấy Lệnh Hồ rất đáng ghét.

Nhưng mà Lệnh Hồ giờ đây là thần tượng được vô số đệ tử tông môn sùng bái, có danh vọng cực cao. Hơn nữa, thực lực đúng là rất mạnh, tuy Chu Tự Thanh hận không thể dùng sự ghen ghét của mình giết chết Lệnh Hồ, nhưng cũng không dám biểu lộ ra.

- Lệnh Hồ sư huynh, mời!

Chu Tự Thanh cũng không nhiệt tình lắm. Mà chính vẻ mặt cười không ra cười của hắn lại làm cho Lệnh Hồ chán ghét vô cùng, cũng lười cười lại hay nói nhảm gì với người này. Về mặt hơi trầm xuống, rồi đi theo hắn tới một bàn trống trong tửu lâu ngồi xuống.

Mới vừa ngồi xuống, các đệ tử Trúc Cơ kỳ làm tiểu nhị ở đây đã xông tới nhiệt tình hỏi thăm Lệnh Hồ, đặc biệt là việc Lệnh Hồ đã từng có Yêu đan và cự kiếm cấm linh từng gây ra chấn động.

- Lệnh Hồ sư huynh, trên người của huynh còn có Yêu Đan không? Hay là cự kiếm cấm linh gì ấy? Sao huynh không lấy ra để cho các sư đệ được mở rộng chút tầm mắt?

Trên người Lệnh Hồ tất nhiên là còn Yêu đan, nhưng hắn không muốn lấy ra bây giờ để rước thêm phiền toái không cần thiết gì nữa. Dù sao hắn còn muốn tìm hai vật chí linh ở Vân Mộng sơn, nếu như bị chúng tu để ý tới thì không phải việc bất bảo của mình càng khó khăn hơn sao.

Lệnh Hồ không phải là người ngu để làm cái điều ngu xuẩn ấy. Hơn nữa, tuy nói là đệ tử cùng tông môn, nhưng mình với những người ở đây không có thân quen gì cả. Lệnh Hồ không cần phải vì sự tò mò của họ mà mang đến phiền toái cho bản thân.

- Chẳng lẽ chư vị sư đệ cho rằng Yêu Đan như đậu tằm trên cây trường sao?

Lệnh Hồ thản nhiên nói:

- Vậy cự kiếm cấm linh thì sao?

Bỗng nhiên Chu Tự Thanh nói:

- Lấy ra cho các sư đệ nhìn một chút!

Lệnh Hồ khẽ liếc hắn một cái, nói:

- Không thể!

Sắc mặt Chu Tự Thanh hết sức khó coi. Hắn không thể nào ngờ rằng Lệnh Hồ lại dứt khoát cự tuyệt như thế, để cho mình mất hết mặt mũi trước các vị sư đệ.

- Ngươi...

Chu Tự Thanh tức giận. Nhưng ngay khi thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lệnh Hồ đang nhìn mình, cả người hắn giống như bị một thùng nước lạnh dội lên vậy, vô cùng sợ hãi. Mấy lời mắng chửi có thể sát thương người khác vừa định nói ra đã cố gắng nuốt trở lại.

Theo truyền thuyết, ngay cả Chữ Đạo Chân của Côn Luân kiếm tông cùng với người điên Độ Biên trường lão phái Thanh Thành còn không đấu lại Lệnh Hồ, tu sĩ cao giai còn như thế thì một Kết Đan trung kỳ nhỏ nhỏ như mình lại là gì?

Ngay lập tức, Chu Tự Thanh cố gắng nở một nụ cười khó coi, nói:

- Cự kiếm cấm linh là bảo vật trân quý, nào có dễ thấy như thế, mấy người tu sĩ cấp thấp như bọn đệ còn chưa có tư cách nhìn thấy nó. Cũng do sư đệ suy nghĩ không chu toàn, Lệnh Hồ sư huynh đừng trách.

Tuy Chu Tự Thanh đã tỏ ra yếu thế hơn, nhưng lời nói vẫn sắc bén vô cùng.

Lệnh Hồ không để ý đến hắn nữa, nói:

- Nếu chư vị sư đệ không có chuyện gì nữa, hay là đi đi. Suốt mấy năm qua ta vẫn luôn tiềm tu, cũng không có gì để nói đâu. Chỉ có một câu ta muốn các vị sư đệ nhớ kỹ: Ba phần thiên phú, bảy phần chăm chỉ. Hi vọng chư vị sư đệ có thể nỗ lực!

- Tạ ơn Lệnh Hồ sư huynh dạy bảo!

Tuy Lệnh Hồ có chút lãnh đạm, nhưng trừ Chu Tự Thanh ra, các đệ tử tông môn khác trong tửu lâu này không cảm thấy Lệnh Hồ có gì quá đáng cả. Nếu là thần tượng được mọi người sùng bái, hiển nhiên có chút cá tính riêng của mình. Huống chi, tuy Lệnh Hồ sư huynh có chút lãnh đạm, nhưng vẫn rất bình dị gần gũi, so với các sư huynh đời thứ hai thứ ba khác trong tông môn còn tốt hơn nhiều.

Dường như biết Lệnh Hồ không thích bị quấy rầy, tất cả mọi người thức thời tản đi. Thỉnh thoảng vẫn dùng ánh mắt sùng bái kính nể nhìn lên qua Lệnh Hồ một chút.

Chu Tự Thanh cũng về lại bên quầy hàng rồi lật sổ sách ra, giả bộ như đang bận rộn.

Lệnh Hồ cho rằng không còn ai quấy rầy nữa, lặng lẽ nhắm mắt ngồi xuống.

Thật ra, nếu như hắn biết tửu lâu tiền khách này là do chính tông môn mình mở ra, Lệnh Hồ thà đi thẳng tới Ô Tư quốc luôn, chứ cũng không muốn vào nơi này.

Nhưng mà trên thế gian này không có thuốc chữa bệnh hối hận. Nếu như đã vào rồi thì đành tùy cơ ứng biến thôi, trước hết phải trả lễ lại vị trường lão Ngô Trung Từ nhiệt tình đã.

Chỉ chốc lát sau, Ngô Trung Từ đã chuẩn bị xong thức ăn cùng rượu. Hắn gọi mấy người đệ tử bụng thức ăn ra, còn bản thân lại ôm một vò rượu đi tới trước.

Thấy Lệnh Hồ một mình ngồi tĩnh tọa, còn đệ tử Chu Tự Thanh của mình lại làm bộ bận rộn, Ngô Trung Từ không khỏi trầm tư dài.

Hắn tự nhiên biết Chu Tự Thanh trước giờ luôn ghét Lệnh Hồ, đặc biệt là sau lần bị Lệnh Hồ dùng một kiếm đánh bại. Lần đó chẳng những mất hết mặt mũi trước nhiều đệ tử tông môn, ngay cả pháp bảo Huyền Quy thuẫn luôn yêu quý như tính mạng cũng bị một kiếm của Lệnh Hồ phá hủy, trong lòng từ đó đã rất ghét Lệnh Hồ.

Từ lúc Lệnh Hồ ra ngoài lịch lãm, rồi gây nên tiếng vang lớn, sau đó còn được nhiều đệ tử tông môn coi là thần tượng của mình, Ngô Trung Từ cho rằng hẳn Chu Tự Thanh sẽ thay đổi cách nhìn với Lệnh Hồ, cũng nên rõ địa vị của mình mà không căm thù Lệnh Hồ nữa. Mà thật ra trong những năm gần đây tính tình vênh váo tự đắc của Chu Tự Thanh đã thu liễm đi rất nhiều. Lần này Lệnh Hồ xuất hiện, Ngô Trung Từ hi vọng Chu Tự Thanh có thể kết giao lại với Lệnh Hồ, nhưng dường như đã thất bại rồi.

Ngô Trung Từ cũng biết những chuyện như vậy không thể nào cưỡng cầu được nên không để ý tới nữa. Vỗ vỗ bình rượu trong tay của mình, Ngô Trung Từ cười ha ha:

- Lệnh Hồ sư đệ, đây là bình rượu hoa đào trên ba trăm năm, là thượng phẩm trong rượu rồi đó, là rượu tốt nhất của ta. Coi như lần này ngươi có lộc ăn!

Bởi vì biết rõ quan hệ giữa Chu Tự Thanh cùng Lệnh Hồ, nên Ngô Trung Từ không gọi Chu Tự Thanh, một mình ngồi uống với Lệnh Hồ.

Đợi Ngô Trung Từ vuốt ve bình rượu trong tay xong, Lệnh Hồ mới mỉm cười nói:

- Sư thúc, rượu của sư thúc là rượu ngon, sau này uống cũng không muộn. Vừa may trên người đệ tử lại có rượu cực phẩm, đệ tử sẽ lấy ra kính sư thúc

vài chén!

Ngô Trung Từ lấy làm lạ, hỏi:

- Rượu cực phẩm? Rượu có thể được gọi là cực phẩm thì ở Hoa Nam châu cũng không có nhiều đâu, đều là bảo vật trân quý khó cầu được. Chẳng lẽ Lệnh Hồ sư đệ có thật sao?

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười:

- Sư thúc uống một chút sẽ biết!

Nói xong liền chậm rãi lấy một bình hồ lô trong túi trữ vật ra. Đây là bình rượu hồ lô do Thái Bạch tiên tử tặng cho, nhưng mà trong đó giờ còn chưa tới một trăm cân rượu.

Lệnh Hồ khẽ rót hai cân vào trong bầu rượu được đặt trên bàn. Ngay khi chất lỏng màu vàng chậm rãi từ miệng hồ lô rót vào trong bầu rượu, lập tức một mùi rượu có hương thơm ngào ngạt phiêu tán ra, làm cho người người thấy muốn say, nhưng tinh thần lại vô cùng thoải mái!

- Rượu ngon!

Ngô Trung Từ không nhịn được hét lớn một tiếng, hít một hơi thật sâu vào, dường như là đang thưởng thức hương rượu còn đọng lại trong không khí.

Về mặt Ngô Trung Từ kích động, hỏi:

- Lệnh Hồ sư đệ, đây là rượu gì? Chẳng lẽ là...

Lệnh Hồ cười nói:

- Rượu này có tên Thái Bạch tiên nương...

Nhớ tới Thái Bạch tiên nương sáu trăm năm được uống ở động phủ Hoa Thiên Kiếm Vũ lúc trước, Lệnh Hồ không khỏi than thở:

- Cũng không được hoàn mỹ lắm, chỉ có ba trăm năm thôi!

Ngô Trung Từ cả kinh nói:

- Thật sự là Thái Bạch tiên nương ư? Đây chính là rượu cực phẩm xếp hạng thứ nhất ở Hoa Nam châu a! Cực kỳ trân quý, từ trước tới giờ rất khó có được! Nghe nói một trăm cân Thái Bạch tiên nương có thể đổi lấy được một kiện linh khí hạ phẩm hoặc trung phẩm đó, sao Lệnh Hồ sư đệ có được rượu này?

Lệnh Hồ kinh ngạc nói:

- Rượu này trân quý đến như vậy sao?

Ngô Trung Từ khẳng định gật đầu.

Lệnh Hồ nói:

- Rượu này do Thái Bạch tiên tử tặng cho đệ tử, Lệnh Hồ chỉ biết là rượu này không tệ, chính là cực phẩm trong rượu. Nhưng không ngờ rằng lại trân quý đến như thế.

Về mặt Ngô Trung Từ khiếp sợ, dùng ánh mắt quái dị nhìn Lệnh Hồ:

- Thái Bạch tiên tử biếu tặng? Hẳn tự mình biếu tặng? Chẳng lẽ Lệnh Hồ sư đệ có quen với cao nhân như Thái Bạch tiên tử ư?

Thấy thần thái giật mình cùng khiếp sợ của Ngô Trung Từ, Lệnh Hồ cười nói:

- Biết Thái Bạch tiên tử cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm đâu, sao Ngô sư thúc lại có biểu hiện như vậy?

Thấy Lệnh Hồ tỏ vẻ không quan tâm gì tới chuyện biết Thái Bạch tiên tử, Ngô Trung Từ rung động không thôi.

Ngô Trung Từ theo bản năng cầm lấy chén rượu trước mặt rồi uống một hớp. Lập tức hương thơm tràn đầy trong miệng rồi xông thẳng xuống phổi, đầu lưỡi cũng hơi tê tê, gây cho người ta cảm giác như là đang đi vào cõi thần tiên vậy.

Ngô Trung Từ giật mình một cái, rồi mới nhớ tới vừa rồi mình đã uống hết một ngụm Thái Bạch tiên nương mà các tu sĩ khác luôn coi là trân bảo.

Không nhịn được thở dài một cái, hắn nói:

- Phúc duyên Lệnh Hồ sư đệ quả rất thâm hậu a, có thể làm quen với cao nhân như Thái Bạch tiên tử mà lại làm như không có gì cả. Cũng là do ta

ngạc nhiên quá, thất lễ rồi.

Ngô Trung Từ bỗng nhiên nhớ tới tin đồn phía sau lưng Lệnh Hồ còn có một cao nhân thần bí. Người này đã phụ thần vào thân thể Lệnh Hồ rồi dễ dàng đánh bại Chử Đạo Chân của Côn Luân kiếm tông, người điên Độ Biên của Thanh Thành, rồi cả mấy người tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ như Tiêu Cự Thần cùng Lôi Thời chân nhân Trương Nhất Phong nữa.

- Nếu sau lưng Lệnh Hồ sư diệt có cao nhân thần bí như vậy tương trợ, vậy việc làm quen với Thái Bạch tử tiên cũng không có gì lạ cả.

Ngô Trung Từ tiếp tục thờ dài nói:

- Thái Bạch tử tiên chẳng những là đại sư ừ rượu, mà nghe nói tu vi của người này đã sớm bước vào cảnh giới Hợp Thể đại viên mãn. Nghe nói có thể tùy ý dẫn phát thiên kiếp để tiến giai lên Độ Kiếp kỳ. Người này luôn cư ngụ tại Bích Thủy cốc ở Thanh Thành sơn mạch. Tuy tài hoa hơn người, nhưng tính tình vô cùng cổ quái, không thích giao tiếp với mọi người, rất ít người có thể tiếp cận với hắn. Nghe nói đại trận hộ cốc có uy lực rất lớn, không người nào có thể phá giải được. Thái Bạch tử tiên trước giờ vẫn luôn ở trong cốc, nhưng vì có đại trận nên không ai có thể gặp được hắn, trừ phi là tự hắn ra đón tiếp.

Nhớ tới tính tình Thái Bạch tử tiên, Lệnh Hồ không nhịn được cười nói:

- Đúng là Thái Bạch tử tiên có chút hẹp hòi, nhưng cũng không tệ lắm. Nhưng mà nghe sư thúc nói như thế, đệ từ giờ mới biết được thì ra Thái Bạch tiên nhường trần quý như thế. Cũng khó trách tính tình Thái Bạch tử tiên luôn tiết kiệm rượu của mình, huống chi là Sư Thân linh quả kia. Nếu không hẹp hòi keo kiệt một chút, sợ là không được bao lâu thì Thái Bạch tử tiên sẽ thành người nghèo đói.

Bây giờ Lệnh Hồ cũng hiểu vì sao Thái Bạch tử tiên lại có tính tình như vậy rồi, thì ra là có nỗi khổ riêng!

File PRC Chứng Hồn Đạo từ chương 1 đến chương 80: <http://mediafire.com/?ncb7gvi2nv5ao8b>

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Ba Động

Lúc Ngô Trung Từ ngồi uống thưởng thức Thái Bạch tiên nhường rồi luận đàm với Lệnh Hồ, thì đông đảo đệ tử tông môn bên cạnh nuốt nước miếng không thôi.

Thái Bạch tiên nhường là vật vô cùng trân quý, Ngô Trung Từ có thể uống được một lần đã được coi là kỳ ngộ rồi, sao có thể đưa cho các đệ tử ở bên cạnh được?

Hai người cũng ngầm hiểu ý nhau, coi như không nhìn thấy vẻ mặt thèm thuồng của các đệ tử bên cạnh, cũng coi như không nghe thấy âm thanh nuốt nước miếng.

Chu Tự Thanh mặt dày đi tới bên cạnh, Ngô Trung Từ thấy thế cũng đành rút một chén cho tên đệ tử bại hoại của mình. Còn các đệ tử khác trong túm lâu lại không được đãi ngộ như thế.

- Lệnh Hồ sư diệt, sư diệt đã ra ngoài được mười năm rồi, bây giờ mới trở về tông môn. Không biết tu vi đã đạt tới cảnh giới nào?

Nếu là lúc trước thì hắn sẽ không hỏi câu này, chỉ cần dùng thần niệm quét qua là thấy được tu vi cùng cảnh giới của đối phương. Nhưng vì sự xuất hiện của Ban Lan thạch, nên có dùng thần niệm quét qua cũng không thu được kết quả nào cả.

Nhắc tới tu vi của mình, Lệnh Hồ thật không biết trả lời vị trưởng lão sư thúc Ngô Trung Từ nhiệt tình như thế nào nữa. Bởi vì tu vi của Lệnh Hồ vẫn là Kết Đan đại viên mãn, nhưng lại có đến hai viên Kim Đan, thậm chí còn là Hóa tuyệt Kim Đan cùng Kim Tuyệt Kim Đan trong Ngũ Hành Kim Đan. Hơn nữa hắn còn có dự định chuẩn bị kết xuất ra Mộc tuyệt Kim Đan thứ ba!

Nhưng dù như thế nào, tu vi của Lệnh Hồ mới chỉ là Kết Đan đại viên mãn thôi. Tuy nhiên, Lệnh Hồ không dám nói thật ra. Chỉ sợ hắn có nói thật thì cũng không có người tin rằng trong mười năm qua tu vi của hắn không tăng tiến chút nào.

Huống chi danh tiếng của hắn bây giờ còn lớn đến như vậy. Ngay cả Côn Luân kiếm tông trước giờ luôn cao ngạo cùng với phái Thanh Thành luôn muốn đối phó với Hoa Nghiêm tông cũng cố ý dận dò đệ tử không những không được đắc tội với Lệnh Hồ, mà còn phải cố gắng kết giao nữa.

Nói tu vi Lệnh Hồ không có tiến thêm, ai sẽ tin?

Lệnh Hồ suy nghĩ trong chốc lát. Bỗng nhiên lanh trí nghĩ ra được một cách giải thích, khẽ mỉm cười nói:

- Sư thúc biết việc Lệnh Hồ không có duyên với Nguyên Anh kỳ, nên đã chuyển sang Vũ tu chứ?

Ngô Trung Từ gật đầu.

Lệnh Hồ nói tiếp:

- Lệnh Hồ vẫn đình trệ ở tu vi Kết Đan đại viên mãn bên tu chân, nhưng ở Vũ tu lại đạt đến Luyện Thể kỳ!

Luyện Thể kỳ của Vũ tu ngang với Phân Thần kỳ của tu chân. Nghe thấy Lệnh Hồ chỉ ở trong mười năm ngắn ngủi mà đạt đến cảnh giới Luyện Thể kỳ. Ngô Trung Từ rung động không thôi, một hồi lâu sau mới bình phục lại.

Nghĩ lại với tốc độ tu luyện trước kia của Lệnh Hồ, trong vòng mười năm đạt đến cảnh giới như thế thì cũng không có gì lạ cả.

Ngô Trung Từ nói giỡn:

- Nếu Lệnh Hồ sư diệt đã đạt đến Luyện Thể kỳ, vậy sau khi trở lại tông môn rồi qua bên trường lão hội, tất nhiên sẽ là Vô phong trường lão của tông môn ta. Ô, Tri Kiếm phong trước giờ vẫn là nơi tu luyện của Lệnh Hồ sư diệt, phải là Hữu phong trường lão mới đúng. Thật là đáng chúc mừng, tới, chúng ta phải uống một chén nữa!

Lệnh Hồ cười nhạt. Đúng là hắn sẽ về tông môn, nhưng chắc chắn sẽ không qua bên trường lão hội. Tuy hắn đã nói với Ngô Trung Từ là mình đạt đến Luyện Thể kỳ của Vũ tu, nhưng tu vi thực tế của hắn vẫn không phải là vậy. Bản thân hắn vẫn đi theo con đường tu chân, mặc dù hắn vẫn có đi theo đạo của Vũ tu, nhưng đó chỉ vì để giúp thân thể được rèn luyện, giúp việc Mệnh hồn độc lập hóa hình ra dễ dàng hơn mà thôi.

Cho nên, dù cho tông môn có tiến hành khảo sát tu vi của hắn, cũng không thể nào dựa theo cách truyền thống của Vũ tu để nhìn rõ thực lực thật sự của Lệnh Hồ được.

Thật ra, cho dù tu vi của Lệnh Hồ có đạt đến cấp bậc đó, hắn cũng không muốn đi qua trường lão hội để được khảo sát làm gì.

Từ trước tới nay Lệnh Hồ đã không hề để ý đến việc mình là đệ tử, đại sư huynh hay trưởng lão. Ngay bây giờ hắn đã cảm thấy mình rất tốt, rất tự do rồi, không muốn thay đổi điều gì cả.

Lệnh Hồ cũng không nói toàn bộ ý định của mình cho Ngô Trung Từ biết, đây là điều không cần thiết. Mỉm cười uống cạn chén rượu với Ngô Trung Từ, bầu rượu hai cân Thái Bạch tiên nhường cũng thấy đầy rồi.

Sau khi com nước no nê xong, Lệnh Hồ nói:

- Vật chí linh từng xuất hiện ở Vân Mộng sơn, lúc trước Lệnh Hồ vì không biết nên đã bỏ qua thiên địa kỳ trân. Lần này sư diệt muốn đi một vòng qua Vân Mộng sơn, không chừng lại có thu hoạch bất ngờ.

Ngô Trung Từ cau mày nói:

- Từ lúc có tin tức ở Vân Mộng sơn có vật chí linh, có chỗ nào ở trong đó chưa bị các tu sĩ lùng sục chứ? Lệnh Hồ sư diệt đừng đi làm việc vô ích đó. Không bằng sớm trở lại tông môn để lấy vị trí trưởng lão đi, không phải tốt hơn sao?

Lệnh Hồ cười ha ha một tiếng:

- Việc khảo sát để lấy vị trí trưởng lão không vội. Mà lần này Lệnh Hồ cũng thuận đường nên mới về lại tông môn thôi, sau đó còn phải tới Thọ Sơn sơn mạch để khổ tu.

Ngô Trung Từ lấy làm lạ hỏi:

- Ta còn tưởng Lệnh Hồ sư diệt đã kết thúc việc lịch lãm của mình rồi, lúc này về lại tông môn sao không ở lại mà lại đi ngay?

Lệnh Hồ đứng lên nói:

- Cảm ơn sư thúc đã chiêu đãi ân này. Lệnh Hồ sẽ ghé qua Vân Mộng sơn một chút, sau đó trực tiếp về lại tông môn, sẽ không qua chào được sư thúc rồi!

Ngô Trung Từ cười nói:

- Không cần mấy lễ nghi xã giao phàm tục đó. Lệnh Hồ sư diệt hãy tùy cơ ứng biến đi. Hôm nay nhờ có Lệnh Hồ sư diệt mà uống được Thái Bạch tiên nhường, lại biết tu vi của Lệnh Hồ sư diệt giờ này như thế, ta cũng yên lòng rồi. Ha ha ha, mong Lệnh Hồ sư diệt tiếp tục cố gắng, sớm ngày được thiên đạo chứng nhận, đại đạo thành công, phi thăng chính quả!

Lệnh Hồ thi lễ một cái thật sâu với Ngô Trung Từ, toàn bộ tâm ý đều gửi trọn trong đó cả. Sau khi chào hỏi với các vị sư đệ ở bên trong từ lâu xong,

Lệnh Hồ liên ngự kiểm bay vào trong núi.

Sau khi rời đi, tâm tình Lệnh Hồ chợt buông lỏng. Cảm giác áp lực cùng bị câu thúc trước mặt các đệ tử và Ngô sư thúc khi nãy hoàn toàn biến mất. Giờ đây chỉ còn lại cảm giác tiêu dao tự tại, dễ dàng thống khoái.

Thấy Lệnh Hồ rời khỏi tiên khách tửu lâu, mấy đạo thần niệm theo dõi hắn từ lúc hắn bước vào Tiên Nhai thị vội bám theo sau, giống như cho rằng Lệnh Hồ không hay biết gì cả.

Dừng lại trên một vách núi ở Vân Mộng sơn, Lệnh Hồ liền đưa mắt nhìn Vân Mộng sơn trải dài mấy trăm dặm. Hắn đang nhớ lại vị trí cùng tình cảnh năm xưa mình đã bất gặp được cổ thần niệm của ba vật chí linh.

Nhưng vì có mấy đạo thần niệm lặng lẽ đi theo, nên Lệnh Hồ không thể nào tĩnh tâm được. Điều này giống như là luôn có vài ánh mắt nhìn chăm chú vào mình, làm cho lòng người có cảm giác không thoải mái.

Lệnh Hồ đưa mắt nhìn về vị trí của các đạo thần niệm. Hàm ý của hắn rất rõ ràng: mình đã sớm nhận ra thần niệm của bọn hắn, để cho bọn hắn biết khó mà lui.

Một hồi trôi qua, nhưng cảm thấy chủ nhân các đạo thần niệm ấy không hề có ý rời đi, Lệnh Hồ lạnh mặt lại. Thần niệm đang ở trong thức hải bỗng nhiên quét ngang ra!

Thần niệm của hắn cùng với các đạo thần niệm khác chạm nhau trong hư không vô hình, tạo nên từng cơn sóng. Trong lúc mơ hồ, dường như còn có âm thanh va chạm lẫn nhau nữa.

Tuy vì chuyện trấn áp tàn hồn trong thần châu nên Thiên Địa hai hồn không còn tự do như trước, làm cho cường độ thần niệm của hắn giảm đi hai, ba phần. Nhưng thần niệm của hắn hiện giờ vẫn là Hợp Thể kỳ đại viên mãn, mà cảnh giới chủ nhân của mấy đạo thần niệm đi theo hắn cao nhất chỉ là Hợp Thể trung kỳ mà thôi, làm sao sánh ngang được với thần niệm do Lệnh Hồ quét ra lúc tức giận?

Phốc!

Trong mấy cửa hàng ở phố giao dịch cách đó không xa, cùng với vài chỗ trong rừng, có mấy người tu sĩ đồng thời bị hao tổn tâm thần, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, về mặt kinh hải không thôi!

- Xem ra việc tông môn yêu cầu không được đắc tội với Lệnh Hồ quả thật có đạo lý!

Trong rừng, một tu sĩ Côn Luân kiểm tông lâm bầm tự nói. Bởi vì tâm thần bị thương nên về mặt có chút uể oải:

- Không ngờ rằng cảnh giới của Lệnh Hồ lại là Hợp Thể kỳ đại viên mãn, chẳng lẽ lại do vị cao nhân thần bí kia phụ thân? Nhưng cũng không giống lắm. Nhưng mà, nếu như đây là cảnh giới thật sự của Lệnh Hồ, thì...sao tu vi của hắn kinh người quá vậy?

Vào lúc vị tu sĩ Côn Luân kiểm tông này kinh nghi, thì mấy vị tu sĩ bị thương ở bên trong cửa hàng tại phố giao dịch cũng biến sắc không thôi, đang hối hận trước hành vi lỗ mãng của mình.

Tuy Lệnh Hồ đã hiển lộ ra tu vi Hợp Thể kỳ đại viên mãn đánh tan thần niệm của bọn họ, nhưng những tu sĩ này vẫn không tin Lệnh Hồ đã thật sự đạt đến cảnh giới Hợp Thể kỳ đại viên mãn. Bọn họ đang tự tìm lý do giải thích cho chính mình: chắc là do vị cao nhân thần bí kia đã để lại một tia thần niệm phụ thân lâu dài trên người Lệnh Hồ, nên Lệnh Hồ mới có thần niệm đạt đến Hợp Thể kỳ đại viên mãn như thế!

Nếu như việc Lệnh Hồ đánh bại tứ đại tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ Chữ Đạo Chân, Thanh Thành Độ Biên, Tiêu Cự Thần cùng Lôi Thôi đạo nhân là do có một tu sĩ khác phụ thân nên là đúng. Như vậy việc Lệnh Hồ hiển lộ ra thần niệm đạt đến Hợp Thể kỳ đại viên mãn cũng là do vị cao nhân thần bí kia gây nên thôi! Đúng, chỉ có thể là nguyên nhân này, chứ không thể nào là nguyên nhân khác được!

Lệnh Hồ cũng không quan tâm đến việc người khác tìm lý do nói thực lực hắn ra sao. Sau khi đánh tan được mấy "con bọ" nhìn lên đáng ghét đó, Lệnh Hồ liền khoanh chân tĩnh tọa tại một vách đá, sau đó chậm rãi khuếch tán thần niệm ra tứ phương.

Thần niệm được Lệnh Hồ khuếch tán ra lần này không phải là thần niệm dùng để dò xét tu vi hay động tĩnh đối phương lúc bình thường, mà là lấy một quy tắc ba động kỳ diệu bao trùm khắp nơi.

Loại thần thông thần niệm ba động này có thể tìm kiếm được toàn bộ những linh vật đạt tới cấp bậc tạo hóa vi diệu trong phạm vi thần niệm đang bao trùm!

Cái gọi là linh vật cấp bậc tạo hóa vi diệu chính là những linh vật đã có trí khôn được tạo hóa ban tặng!

Vật chí linh chính là linh vật tạo hóa, nhưng mà cấp bậc tạo hóa của vật chí linh không còn là vi diệu nữa rồi, nó đã đạt tới cấp bậc linh vật tạo hóa kỳ diệu. Ngoài ra còn có một cấp bậc còn cao hơn cả vật chí linh, chính là linh vật tạo hóa thần diệu.

Còn cách phân loại bốn cảnh giới vi diệu, ảo diệu, kỳ diệu, thần diệu là do môn thần thông thần niệm ba động này diễn sinh ra. Đây là môn thần thông do Thiên Địa hai hồn sáng tạo ra trong lúc diễn hóa vạn vật sinh linh Tự nhiên thần thức tại Đan Bích sơn trong tinh thần thức hải.

Thần thông thần niệm ba động của Lệnh Hồ có thể nhìn thấy toàn bộ sinh linh Tự nhiên thần thức có được linh trí do tạo hóa ban tặng bên trong Đan

Bích sơn, tất nhiên cũng có khả năng tìm thấy linh vật có linh trí ở thế giới bên ngoài.

Đây cũng là đòn sát thủ mạnh nhất của Lệnh Hồ trong việc tìm kiếm tung tích vật chí linh! Chỉ cần vật chí linh vẫn còn ở bên trong Đan Bích sơn, chắc chắn không thể trốn thoát được việc tìm kiếm của thần thông thần niệm ba động của Lệnh Hồ!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Bắt Bảo

Bởi vì không thể xác định được vị trí chính xác của vật chí bảo, nên Lệnh Hồ chỉ đành làm một người mù đi xem voi. Từng bước tiến đến, cẩn thận thăm dò khắp nơi.

Mặc dù thần thông thần niệm ba động có thể bao trùm hơn trăm dặm trong Đan Bích sơn, qua đó thấy được mọi sinh linh Tự nhiên thần thức. Nhưng mà, ở thế giới bên ngoài thì thần thông thần niệm ba động của Lệnh Hồ chỉ có thể bao trùm nhiều nhất là năm mươi dặm mà thôi.

Thăm dò xong năm mươi dặm, lại tiếp tục quét qua năm mươi dặm khác...

Tuy phạm vi thăm dò không rộng, nhưng mà tin tức do thần thông thần niệm ba động truyền lại vô cùng nhanh chóng. Chỉ qua một chút thời, mọi tin tức về linh vật tạo hóa đều được truyền về trong thức hải của Lệnh Hồ.

Chỉ qua mấy giờ ngắn ngủi, Lệnh Hồ đã thăm dò xong hai phần năm Đan Bích sơn. Nếu không phải mỗi lần sử dụng thần thông thần niệm ba động đều tiêu hao không ít thần niệm cùng tinh thần lực, rất dễ mệt mỏi thì sợ rằng giờ đây hắn đã thăm dò hết một nửa Đan Bích sơn rồi.

Qua sự thăm dò của thần thông thần niệm ba động, Lệnh Hồ cũng phát hiện được có vài linh vật tạo hóa vi diệu. Nhưng mà phần lớn những linh vật này đều là động vật cả, chỉ có một đoá hoa Mộng Khiết được hơn hai ngàn năm ở một vách đá cách đó không xa, nhưng đây không phải là mục tiêu Lệnh Hồ đang tìm kiếm.

Một ngày nhanh chóng trôi qua, Lệnh Hồ đã tìm khắp cả Vân Mộng sơn rồi. Nhưng điều kỳ lạ là Lệnh Hồ không phát hiện được khí tức của vật chí linh nào. Ngược lại, hắn có tìm được vài linh vật tạo hóa vi diệu, nhưng mà nếu muốn để cho các linh vật ấy trưởng thành lên đến vật chí linh tạo hóa kỳ diệu thì phải chờ ít nhất đến mấy ngàn năm nữa.

- Chẳng lẽ cảm giác lúc đó của ta đã sai rồi? Vật chí linh chỉ có một chứ không phải là ba?

Tìm không được tung tích vật chí linh, Lệnh Hồ không khỏi buồn bực.

- Hay là bị Đồ Hư lấy hết rồi?

Bỗng nhiên hắn có ý nghĩ này, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu bỏ qua.

- Chẳng lẽ không có thật sao?

Đứng thẳng ở trên phi kiếm, Lệnh Hồ cúi đầu nhìn cả Vân Mộng sơn, lẩm bẩm.

Cả Vân Mộng sơn đã bị mình tìm kiếm rồi. Nếu còn không tìm được thì một là không có, hai là bị người khác thu hoạch rồi. Nghĩ tới đây, trong lòng Lệnh Hồ đã có ý định buông tha.

Hắn vừa định trở về Hoa Nghiêm tông thì không khỏi nhớ tới Ngô Trung Từ cùng các vị sư đệ ở phố giao dịch. Theo bản năng, hắn quay lại nhìn về phương hướng của phố giao dịch, bỗng nhiên có một ý nghĩ lóe lên!

Ý nghĩ này Lệnh Hồ cũng vừa mới có. Tuy thần thông thần niệm ba động của hắn đã tìm kiếm khắp Vân Mộng sơn, nhưng chỉ là hầu như hoàn toàn mà thôi, thật ra vẫn còn có hai chỗ Lệnh Hồ đã quên tra xét!

Một nơi dĩ nhiên là phố giao dịch người tu tiên tụ tập, còn một nơi nữa chính là khu vực khai thác Vân Mộng thạch ở phía tây!

Vì hai nơi này thường xuyên có người đi đến, lại là nơi phồn hoa, nên Lệnh Hồ theo bản năng đã cho rằng vật chí linh không thể nào ẩn núp tại nơi nhiều người như thế, theo đó đã bỏ qua việc thăm dò. Bỗng nhiên giờ phút này lại hơi động, dường như có điều ngộ ra!

Phải biết rằng vật chí linh chính là linh vật có được linh trí đã đạt đến cấp bậc tạo hóa kỳ diệu. Chẳng những chúng có năng lực hóa thân ngoại vật để che

giấu tung tích mà trí khôn của chúng cũng không thua nhân loại chút nào. Nếu như bị đồn quá, rất có thể chúng đã ẩn núp ngay dưới mí mắt của mọi người để không bị ai phát giác cả.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lệnh Hồ đã có chút xác định được. Nếu như vật chí linh còn đang ở Vân Mộng sơn, tất nhiên là đang ẩn núp ở phổ giao dịch cùng khu vực khai thác Vân Mộng thạch.

Chẳng qua, một khi Lệnh Hồ tiến hành điều tra hai nơi ấy, tất nhiên sẽ bị các tu sĩ khác phát hiện.

Đưa tay lên sờ cằm, Lệnh Hồ khẽ suy tư!

Bởi vì khu vực khai thác Vân Mộng thạch được quân đội cùng với thợ đào mỏ của Ô Tư quốc chưởng quản nên không có người tu tiên ở đấy, nếu có thì cũng chỉ có mấy người cấp bậc rất thấp mà thôi. Lệnh Hồ sẽ không sợ có phiền toái gì.

Nhưng nếu như ở phổ giao dịch thì lại hoàn toàn khác.

Nhưng mà cho dù có phiền toái, Lệnh Hồ cũng không có chút kiêng kỵ nào. Trước hết phải tìm được tung tích của vật chí linh rồi hãy nói.

Nghĩ xong, Lệnh Hồ liền bay về khu vực khai thác Vân Mộng thạch.

Khu vực khai thác Vân Mộng thạch ở phía tây là một dải núi khoáng thạch hơn trăm dặm. Qua hơn trăm năm khai phá, phần lớn cây cối ở dải núi này đã bị chặt phá hoàn toàn, chỉ còn lại những nơi khai thác khoáng thạch. Cây cối xung quanh rất thưa thớt, cao thấp không đều.

Đừng nói là linh khí, không khí ở đây đã rất ô nhiễm rồi, không thể nào thanh lọc được.

Thấy hoàn cảnh như vậy, Lệnh Hồ liền có chút hoài nghi.

- Sao vật chí linh có thể ở được một nơi mà ngay cả không khí bị ô nhiễm như vậy được chứ?

Tuy nhiên đây chỉ là phán đoán mà thôi, Lệnh Hồ cũng không dám khẳng định. Nhưng dù như thế nào, cũng phải tìm kiếm một lần mới rõ được.

Thần thông thần niệm ba động ngay lập tức bao trùm cả phương viên xung quanh khu vực khai thác Vân Mộng sơn lại. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ tin tức về linh vật đều hiện rõ trong đầu Lệnh Hồ!

Không có!

Đừng nói là linh vật, ngay cả hang chuột, ngay cả động vật cũng không có một con.

Trong mắt Lệnh Hồ không khỏi hiện lên chút thất vọng.

Tiếp tục dò xét thêm năm mươi dặm nữa, nhưng vẫn không có!

Chỉ trong chốc lát, cả khu vực khai thác Vân Mộng thạch đã bị Lệnh Hồ dò xét qua một lần. Nhưng bỗng ngay lúc này có hai tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ trong bản doanh khai thác mỏ đã chú ý tới thần niệm Lệnh Hồ rồi.

Vốn thần niệm hiện nay của Lệnh Hồ là Hợp Thể đại viên mãn, không thể nào bị một tu sĩ Trúc Cơ kỳ nhỏ phát hiện ra được. Nhưng vì thần thông thần niệm ba động không giống các thần niệm bình thường, đừng nói là tu sĩ Trúc Cơ, cho dù là người phạm hay là những động vật cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của thần thông thần niệm ba động.

Lúc thần thông thần niệm ba động này lướt qua người, ngay lập tức người đó sẽ có cảm giác có một người đang ở cạnh mình mở to đôi mắt ra nhìn chăm chăm vào mình vậy. Cho dù là người nào, mỗi lần cảm nhận được thần thông thần niệm ba động của Lệnh Hồ đều hiểu rằng chủ nhân của sự dao động đó đang tìm kiếm một vật.

Tâm tư của hai người Trúc Cơ hậu kỳ này cũng vô cùng nhạy cảm, ngay lập tức đã đoán được là có một tu sĩ cao giai nào đó đang tìm kiếm vật chí linh.

Nhưng điều làm cho bọn họ không hiểu là sao lại có tu sĩ cao giai chạy tới khu vực chim cò không tới đậu như khu vực khai thác mỏ Vân Mộng thạch để tìm vật chí linh cơ chứ?

Ngay lúc hai người tu sĩ Trúc Cơ kỳ này oán thầm thì bỗng nhiên phát hiện ra ở ngay khu vực khai thác mỏ đã bị bỏ hoang có một cỗ linh lực nồng nặc dao động cực kỳ mãnh liệt, linh quang màu xanh biếc như mưa lất phát chiếu sáng cả một góc chân trời.

- Vật chí linh!

Cho dù không có kiến thức, nhưng hai người tu sĩ Trúc Cơ kỳ này vẫn có thể kết luận linh lực nồng nặc cường đại có màu xanh biếc kia là do vật chí linh phát ra.

Khí tức của vật chí linh mạnh đến nỗi toàn bộ tu sĩ trong phạm vi ngàn dặm đều phát hiện ra, tất cả tu sĩ đều kích động hẳn lên. Nhưng vào lúc các tu sĩ vội vã đi tới nơi vật chí linh hiển lộ khí tức, thì Lệnh Hồ đã sớm ở ngay bên cạnh vật chí linh.

Trong một khu vực khai thác mỏ đã bị bỏ hoang có một khối nham thạch màu nâu hơi cao. Trong khe nứt của khối nham thạch này có một gốc cây khô to như cánh tay, gốc cây này vô cùng bình thường, không có gì đặc biệt thu hút người khác cả. Rễ của gốc cây này còn vươn ra bám vào trong khối nham thạch nữa.

Thật không ngờ vật chí linh lại trông như một gốc cây khô héo, không ai chú ý đến cả.

Dĩ nhiên đây không phải là diện mạo thật sự của vật chí linh. Nhưng mà, cho dù vật chí linh này có biến hóa che giấu nguyên hình mình thế nào, vẫn không thể thoát khỏi thần thông thần niệm ba động của Lệnh Hồ.

Nhưng điều làm cho Lệnh Hồ không ngờ chính là vào lúc thần thông thần niệm ba động của mình quét ra thì vật chí linh vẫn còn nằm im bất động, dường như cho là có thể tránh thoát không bị phát hiện. Cho đến khi thần niệm Lệnh Hồ khóa chặt nó lại thì vật chí linh mới biết mình bị phát hiện rồi. Vật chí linh có phản ứng lại như một người làm việc mờ ám bị người khác phát hiện vậy, chẳng những không che giấu khí tức vật chí linh của mình mà còn bộc phát ra linh lực vô cùng cường đại, linh quang tỏa ra khắp trời. Thậm chí nó còn muốn sử dụng năng lực hóa thân ngoại vật để che mắt chạy trốn nữa.

Nhưng sao Lệnh Hồ có thể cho vật chí linh đạt được ý nguyện chứ? Trước tiên là chạy tới ngay bên cạnh vật chí linh, vừa vỗ nhẹ tay một cái thì pháp bảo Thanh Thận Hồ đã từ trong Nê Hoàn cung tại đỉnh đầu hiện ra. Một đạo ánh sáng màu xanh từ trong miệng hồ lô bắn ra bao phủ lấy bản thể vật chí linh ở bên trong khe nứt nham thạch. Sau đó như có hàng nghìn ngón tay ôn nhu ôm lấy vật chí linh, bắt lấy bản thể của nó từ trong khe nứt nham thạch bỏ vào trong Thanh Thận hồ, nhờ tận gốc mà không hư hao chút nào cả. Ngay lập tức, vật chí linh đang muốn hóa thân ngoại vật kia bị mất đi ý thức, đứng im tại chỗ lại. Lệnh Hồ thuận thế thu ngay vào trong Thanh Thận Hồ.

Sau đó Lệnh Hồ nhanh chóng bấm pháp quyết hướng về Thanh Thận Hồ. Thanh Thận Hồ được khu động liền xoay tròn ở trong không trung mấy vòng, hấp thu toàn bộ khí tức vật chí linh còn sót lại trong không khí. Làm xong hết mọi việc, Thanh Thận Hồ mới trở lại bên trong Nê Hoàn Cung của Lệnh Hồ để trở về trong tình thần thức hải.

Lệnh Hồ hài lòng cười cười. Phi kiếm ở sau lưng ngay lập tức bay ra đáp xuống dưới lòng bàn chân hắn, nâng Lệnh Hồ lên rồi nhanh chóng rời khỏi khu vực khai thác Vân Mộng thạch.

Lệnh Hồ mới rời đi khỏi khu vực khai thác Vân Mộng thạch không được bao lâu thì đã có vài cỗ thần niệm mạnh mẽ phá không tới, bay qua bay lại khu vực khai thác Vân Mộng thạch không thôi.

Qua một lát nữa lại có thêm nhiều tiếng xé gió truyền đến, từng cỗ ánh sáng do phi kiếm phát ra không ngừng lóe lên xuất hiện xung quanh khu vực khai thác Vân Mộng thạch.

Còn Lệnh Hồ lúc này đã sớm điều khiển phi kiếm đi đến Ô Tư quốc trước.

Tuy Lệnh Hồ đã tìm được vật chí linh ở khu vực khai thác Vân Mộng thạch, nhưng lại làm bại lộ khí tức vật chí linh, dẫn động vô số tu sĩ tới đó tìm kiếm. Qua đó cũng một lần nữa làm dậy sóng việc tìm kiếm vật chí linh!

Ngoài ra, tuy biết còn một vật chí linh chắt chắt ở phố giao dịch của người tu tiên ở Vân Mộng sơn, nhưng tình hình hiện tại lại không phù hợp để đi tìm tung tích của nó. Chỉ còn cách chờ khi việc tìm kiếm vật chí linh lắng xuống mới có thể xuất thủ.

Chuyện quan trọng nhất của Lệnh hồ hiện giờ là tôi luyện thân thể rồi kết xuất ra Ngũ Hành Kim Đan, qua đó ngưng kết ra Ngũ Hành Linh Anh. Vì tránh gây nên một số phiền toái không cần thiết, hắn cũng không muốn người khác chú ý tới mình. Nếu có thể cẩn thận được, tốt nhất là nên cẩn thận.

Nhưng mà Lệnh Hồ cũng biết một điều, tuy không có ai nhìn thấy mình bắt lấy vật chí linh, nhưng tất nhiên sẽ có người đoán được mình có liên quan tới việc đó. Thậm chí còn suy đoán được chính hắn là người đã lấy được vật chí linh!

Ít nhất chủ nhân của mấy đạo thần niệm theo dõi hắn sau đó bị thần niệm của hắn đã thương sẽ hoài nghi hắn trước tiên!

Đặc biệt là lúc Lệnh Hồ tìm kiếm ở Vân Mộng sơn. Bởi vì khi đó dùng thần thông thần niệm ba động để tìm kiếm, nên đã có rất nhiều tu sĩ biết được hắn đang tìm kiếm gì đó. Sau khi những người này biết được tin tức vật chí linh đã bị bắt đi, bọn họ sẽ có một số suy đoán chính xác.

Cho dù Lệnh Hồ có muốn hay không, thì việc trước đó không lâu hắn dùng thần niệm dò xét một hồi, sau đó vật chí linh lại xuất hiện ngay đã làm cho Lệnh Hồ trở thành nghi phạm lấy vật chí linh lớn nhất.

Phong ba bão vật cũng từ đây mà nổi sóng lên!

Việc Lệnh Hồ bắt lấy vật chí linh sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào? Các bạn đọc giả "bình loạn" xem

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Ân Thần

Ô Tư quốc!

Qua hơn mười năm, rốt cuộc Lệnh Hồ đã về lại nơi đầu tiên hắn đặt chân đến sau khi ra ngoài lịch lãm. Đây chính là quốc gia đầu tiên hắn đặt chân đến, cũng là nơi đầu tiên hắn giết người, cũng là nơi làm cho phong ba đoạt bảo nổi lên.

Rất nhiều lần đầu tiên của Lệnh Hồ đã phát sinh ở quốc gia phạm tục nhỏ bé này.

Mà nay, hơn mười năm đã đi qua, một lần nữa hắn đã trở lại quốc gia Ô Tư quốc - một quốc gia ở trên núi!

Vừa vào Ô Tư quốc, Lệnh Hồ theo bản năng bay về phía phố giao dịch thú vật. Hắn đang muốn gặp lại người hỏa kế năm xưa, bây giờ là lão bản của Như Nguyệt thú lang. Nhưng khi đến nơi, Lệnh Hồ mới biết người hỏa kế đó sau khi tiếp nhận Như Nguyệt thú lang không lâu đã bị Độ Hư tìm tới cửa giật chó đánh mèo, phát ra một đạo chân hỏa biến thành tro bụi.

Nghe được tin tức này, Lệnh Hồ chỉ còn cách trở mặt ra thật lâu. Thật không ngờ ý tốt của mình năm xưa lại hại người hỏa kế đó. Nếu như người hỏa kế đó không tiếp nhận Như Nguyệt thú lang, có thể còn tránh được một kiếp.

Lệnh Hồ cảm thán một hồi lâu, nội tâm tự trách mình. Đồng thời, hắn đã sinh ra sát ý đối với Độ Hư!

Người phạm mắc tội gì? Tánh mạng của họ thật như con kiến hôi sao?

Mới gặp lại Độ Hư cách đó không lâu, nếu như lúc đó tâm tình của Lệnh Hồ giống như lúc này, Lệnh Hồ tuyệt đối sẽ không đi đường vòng, hơn nữa càng không dễ dàng bỏ qua Độ Hư!

Chẳng qua, lúc ấy đã bỏ qua cơ hội rồi. Sau này còn gặp lại hay không phải xem nhân quả thế nào đã!

Mang theo tâm trạng buồn bực bay về Tiên Nhai thị, Lệnh Hồ trở lại từ lâu tiên khách đã vào năm xưa, tùy ý gọi ra mấy món ăn. Sau đó lấy ra bình hồ lô rượu, trực tiếp dốc ngược uống.

Tâm tình Lệnh Hồ không vui, tự nhiên cũng không có tâm tư thưởng dụng mấy món ăn ngon. Qua một hồi lâu, căn bản hắn động đến thức ăn là mấy, rượu đã trở thành vật tiêu khiển tốt nhất.

Tuy Thái Bạch tiên nương còn chưa tới mức tỏa hương thơm ra tới mười dặm, nhưng đối với những người biết thưởng thức rượu chân chính thì cho dù xa tới mấy, họ vẫn có thể ngửi được mùi thơm nồng nàn của Thái Bạch tiên nương.

Lệnh hồ mới cầm hồ lô rượu uống được vài hớp thì đã có một pháp bảo hình dáng hồ lô rượu to lớn nhanh chóng đáp xuống trước cửa từ lâu tiên khách. Một đạo sĩ quần áo lôi thôi nhảy từ trên pháp bảo xuống mặt đất, sau khi hóa nhỏ hồ lô rồi nuốt vào trong bụng, người này liền bước nhanh vào trong từ lâu. Miệng lầm bầm nói:

- Rượu ngon a rượu ngon. Có rượu ngon như thế, sao có thể thiếu một bằng hữu chân chính với rượu như lão đạo ta được...

Đạo sĩ lôi thôi này lớn tiếng thì thầm, rồi tìm đến nơi phát ra mùi thơm ngào ngạt kia. Tuy nhiên, khi thấy được chủ nhân của mùi rượu lại là Lệnh Hồ có chút cô đơn, buồn bực không vui, ngửa đầu uống rượu, từ trên người tỏa ra một khí tức tiêu điều thì âm thanh thì thầm đột nhiên ngừng lại. Đạo sĩ lôi thôi đứng im tại chỗ, vẻ mặt có chút lúng túng, còn có chút khổ sở nữa.

Đạo sĩ lôi thôi này không phải là ai khác, chính là một tán tu có danh tiếng lớn - Lôi Thôi chân nhân Trương Nhất Phong!

Đây chính là người năm xưa đã cùng với tán tu Tiêu Cự Thần nổi lòng tham với bảo vật của Lệnh Hồ, muốn cướp đi cự kiếm cấm linh, nhưng cuối cùng lại khiếp sợ dưới thần uy của Lệnh Hồ. Còn bị Lệnh Hồ cướp đi túi trữ vật, mất mặt rồi đi.

Giờ đây tán tu nổi tiếng với danh hiệu "con sâu rượu" này ngửi thấy được mùi thơm của Thái Bạch tiên nương, nên đã vội vã chạy từ vương cung Ô Tư quốc tới từ lâu tiên khách này. Cứ tưởng rằng sẽ được đồng đạo uống rượu chia sẻ rượu ngon uống cùng, nhưng không ngờ rằng người uống rượu lại là Lệnh Hồ!

Lôi Thôi chân nhân từng mất sạch mặt mũi trước mặt Lệnh Hồ, lúc này lại tự mình đưa tới cửa đứng trước mặt người ta, hỏi sao không xấu hổ chứ?

Lệnh Hồ nghe được tiếng thì thầm cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn Lôi Thôi chân nhân một cái. Thấy khuôn mặt to lớn, cái mũi đồ ực vì uống rượu nhiều của Lôi Thôi chân nhân mình đã từng "quen biết" thì không khỏi ngẩn ra. Hắn cũng không ngờ rằng lại gặp vị tán tu danh tiếng khá lớn ở Ô Tư quốc nhỏ bé này.

Nhưng mà Lệnh Hồ cũng chỉ hơi ngạc nhiên thôi, sau đó không để ý tới nữa, vẫn một mình tiếp tục uống rượu.

Lôi Thôi chân nhân thấy vậy càng lúng túng hơn, trong lòng có chút ảo não. Đứng là hắn từng mất mặt mũi trước mặt Lệnh Hồ, nhưng dù sao hắn vẫn là một tán tu có danh tiếng ở Tu Tiên giới, nhưng lúc này Lệnh Hồ lại lãnh đạm như thế thì không khỏi có chút xấu hổ. Không bắt chuyện thì thôi, nhưng làm

như không thấy thì có chút quá đáng rồi, cho dù là đối thủ của nhau, nhưng cũng phải có chút tôn trọng chứ?

Nhưng có một điều Lôi Thôi chân nhân đã quên mất. Hắn không chủ động chào hỏi Lệnh Hồ, tại sao Lệnh Hồ phải chủ động chào hắn. Huống chi hắn còn là bại tướng dưới tay Lệnh Hồ.

Cũng may Lôi Thôi chân nhân không phải là người lỗ mãng vọng động. Tuy trong lòng không vui, nhưng trên mặt không có chút thay đổi nào. Khóe miệng khẽ nhếch lên một cái, rồi ha ha cười nói:

- Có câu "Đúng rượu đúng tri kỷ ngàn chén say, nhân sinh khi nào sẽ gặp lại"! Không ngờ rằng lại gặp được Lệnh Hồ đạo hữu ở Ô Tư quốc nhỏ bé này, thật là...hữu duyên đồ...ha ha..

Lệnh Hồ nhìn hắn một cái, thần nhiên nói:

- Các hạ cũng biết đây là Ô Tư quốc nhỏ bé, cũng không biết Trương chân nhân đến nước nhỏ như thế này làm gì?

Nghe thấy Lệnh Hồ trêu chọc, Lôi Thôi chân nhân có chút phát khở. Nhưng vẫn cố gắng đi tới bên cạnh ngồi xuống:

- Cũng không có chuyện gì, chẳng qua làm hộ vệ đi theo công tử Thần đi chu du khắp thiên hạ mà thôi, ha ha...

- Công tử Thần?

Lệnh Hồ ngạc nhiên nói:

- Đây là cao nhân phương nào lại có thể để cho Trương chân nhân tự mình hộ vệ?

Trong mắt Lôi Thôi chân nhân hiện lên chút kinh dị:

- Đạo hữu không biết công tử Thần ư?

Lệnh Hồ nói:

- Tại sao ta phải biết hắn?

Tâm tình Lệnh Hồ buồn bực, giọng nói cũng không có chút uyển chuyển nào.

Lôi Thôi chân nhân ngây ngốc, đang nghĩ có phải Lệnh Hồ đã ăn thuốc pháo hay không mà tâm tình lại không tốt đến thế. Bỗng ngay lúc này lại có một tiếng hừ lạnh từ sau truyền đến, sau đó có một thân ảnh từ xa thông dong đi đến. Người này có vóc người cao to, mặt như ngọc thạch, mắt sáng như sao, từ trên người toát ra vẻ quý tộc cao sang, tay cầm chiết phiến khẽ đưa qua đưa lại, thần nhiên đi đến. Phía sau người này là Tiêu Cự Thần vẻ mặt trang nghiêm đi sát ngay bên, phía sau Tiêu Cự Thần còn có bốn người kiếm sĩ mặc áo màu xanh. Người nào người nấy đều thu liễm thần quang mình lại, mắt toát ra vẻ xơ xác tiêu điều, hiển nhiên là chiến sỹ thân kinh bách chiến!

Thấy người tiến vào, Lôi Thôi chân nhân đứng lên, sau đó làm lễ với người công tử:

- Sao công tử lại tới đây?

Công tử Thần ra vẻ không để ý tới lời nói của Lôi Thôi chân nhân, ánh mắt đưa về nhìn Lệnh Hồ. Một lát sau khóe miệng nở nụ cười lạnh khinh miệt, thu chiết phiến lại chỉ vào Lệnh Hồ hỏi:

- Trương lòi thoi, ngươi nghĩ thấy mùi rượu rồi vội vã rời đi là vì người này?

Lôi Thôi chân nhân còn chưa kịp nói gì thì công tử Thần này đã đảo qua mặt bàn, cao ngạo nói:

- Sao vậy? Đường đường là tán tu có danh tiếng như Trương Nhất Phong đã ngồi xuống mà vẫn chưa có thêm chén dĩa nào sao? Người này là người nào, sao vô lễ như thế?

Lôi Thôi chân nhân cười khan nói:

- Không sao, không sao! Lão phu nghĩ thấy mùi rượu nên đã mạo muội tới đây, không liên quan gì cả. Đến đây, để ta giới thiệu các ngươi với nhau một chút!

Nói xong đã đưa tay chỉ vào Lệnh Hồ, nói:

- Vị này chính là tu sĩ Hoa Nghiêm tông, Lệnh Hồ đạo hữu.

Công tử Thần cau mày lại, nhìn Lệnh Hồ kỹ vài lần rồi nói:

- Chính là thiên tài Lệnh Hồ trong truyền thuyết của Hoa Nghiêm tông, là người đã từng chín lần kết Anh thất bại, sau đó chuyển sang Vũ tu?

Lôi Thôi chân nhân nghiêm mặt nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu là người có phúc duyên thâm hậu. Mặc dù vô duyên với Nguyên Anh kỳ tu chân, nhưng vẫn có thể đạt được thành tựu to lớn bên Vũ tu. Ta thấy tiền đồ của Lệnh Hồ đạo hữu là không thể nào đo lường được.

Nói xong, lại chỉ vào công tử Thần, nói với Lệnh Hồ:

- Vị này chính là con trai của quốc vương Ân Thần của Sở quốc, công tử Ân Thần, là đệ tử quan môn của tu sĩ Độ Kiếp kỳ Mạc Đạo Ly tiên bối!

Lôi Thôi chân nhân nói xong lời này, thì ai cũng biết thân phận hoàng tử Sở quốc của công tử Thần không trọng yếu, trọng yếu chính là hắn là đệ tử quan môn của tu sĩ Độ Kiếp kỳ Mạc Đạo Ly!

Lệnh Hồ không nhận ra công tử Thần, cũng không biết mặt Mạc Đạo Ly, nhưng danh tiếng của Mạc Đạo Ly lại như sấm rền bên tai vậy.

Mạc Đạo Ly chính là minh chủ liên minh tán tu. Hơn một ngàn năm trước đã tiến giai lên Độ Kiếp trung kỳ!

Tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở Hoa Nam châu rất ít, có tính toàn bộ cũng chưa đến ba mươi người. Trong đó tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ lại càng hiếm. Theo Lệnh Hồ biết thì Diệu Nguyên đạo cô phái Thanh Thành, Thanh Y Hầu Hoa Nghiêm tông, Mạc Đạo Ly liên minh tán tu, cùng chủ Tiêu Sát Phong của Cực Lạc cung, còn có Thanh Vân Phong, Mộc Tinh La Côn Luân đều là những tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ. Dĩ nhiên còn có những tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ chưa có ai biết đến nữa. Còn về các tu sĩ cao giai hơn như Độ Kiếp hậu kỳ hay tán tiên có hay không thì chỉ có thần mới biết được.

Nhưng mà danh tiếng của Mạc Đạo Ly đúng là rất lớn, quyền thế ngập trời. Mà thực lực bản thân liên minh tán tu không kém hơn bất cứ môn phái nào trong mười đại môn phái tu tiên cả, thậm chí còn mạnh hơn không ít.

Còn Sở quốc chính là một trong sáu quốc gia lớn của Hoa Nam châu!

Công tử Thần vừa là hoàng tử Sở quốc, vừa là đệ tử quan môn minh chủ Mạc Đạo Ly liên minh tán tu thanh danh hiển hách, khó trách ngang ngược can rờ. Cũng khó trách có thể mời được hai tán tu danh tiếng hiển hách như Lôi Thôi chân nhân và Tiêu Cự Thần tới làm hộ vệ!

Nhưng mà cho dù công tử Thần có quyền thế ngông cuồng tới mức nào đi nữa cũng không liên quan tới Lệnh Hồ. Chỉ cần hắn không chọc tới mình là được, nếu không, Lệnh Hồ sẽ không ngại thay lão sư Mạc Đạo Ly của hắn dạy dỗ hắn một chút.

Tuy vì nguyên nhân Thiên Địa hai hồn đang trấn áp tàn hồn thần châu nên thực lực thần niệm tạm thời giảm xuống hai phần ba, nhưng hắn cũng không e ngại các tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ chút nào. Có lẽ không thắng được, nhưng toàn thân rút lui là không thành vấn đề.

Nghe Lôi Thôi chân nhân giới thiệu xong, Lệnh Hồ chỉ ngược nhìn công tử Thần một cái, thần nhiên nói:

- Ra là cao đồ Mạc tiên bối, may mắn gặp được rồi!

Tuy miệng nói may mắn gặp được, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ đứng lên.

Nếu công tử Thần xác lão như thế, còn có ý châm chọc hắn. Lệnh Hồ không cần giữ mặt mũi cho hắn, hướng chi tâm tình của Lệnh Hồ lúc này không phải là quá tốt.

Mặc dù tu vi công tử Thần chỉ là Xuất Khiếu trung kỳ, nhưng vì gia thế cùng sư môn hiển hách thâm sâu, nên từ nhỏ đã được vô số người cung chiêu, nịnh nọt. Nhất định tính tình sẽ vô cùng cuồng ngạo, coi trời bằng vung.

Từ cách hắn gọi to Lôi Thôi chân nhân Trương Nhất Phong là Trương lời thôi cũng có thể thấy được tính tình vị công tử Thần kiêu ngạo đến mức nào, ngay cả tu sĩ cao giai Hợp Thể hậu kỳ cũng không coi vào đâu cả.

Thái độ Lệnh Hồ tất nhiên làm cho công tử Thần không thoải mái chút nào. Về việc Lệnh Hồ đạt phát thần uy phản đoạt bốn người tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ Chử Đạo Chân, Độ Biên, Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần thì đương nhiên công tử Thần có nghe qua. Tự nhiên hắn cũng tin rằng Lệnh Hồ có thực lực như vậy là do sau lưng có một vị cao nhân thần bí phụ thần tương trợ.

Chỉ là, người khác kiêng kỵ Lệnh Hồ không có nghĩa là công tử Thần hắn phải kiêng kỵ. Sau lưng Lệnh Hồ có cao nhân thần bí, sau lưng công tử Thần chẳng những có thể lực Sở quốc mà còn có pho tượng khổng lồ Mạc Đạo Ly nữa, ai sợ ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Tâm Kiếp

Làm cho công tử Thần mất hứng, hậu quả rất nghiêm trọng!

Mở chiết phiến ra, rồi đóng lại, lại mở ra rồi đóng lại. Tay cứ lặp lại hành động đó liên tục, công tử Thần giương đôi mắt lạnh lẽo lên nhìn về phía Lệnh Hồ. Nhìn thấy không khí căng thẳng đến như vậy, Lôi Thôi chân nhân sờ sờ cái mũi đỏ rực của mình, nói:

- Thần công tử, hay là chúng ta qua bên kia ngồi đi? Ở đây cũng có vài món ngon...

Công tử Thần cười lạnh nói:

- Máy năm qua cứ nghe Lệnh Hồ danh chấn Hoa Nam châu. Nhưng không ngờ rằng lại là người không biết lễ số đến như vậy, đúng là không thể tin lời đồn đãi được!

Lệnh Hồ ngửa đầu uống một hớp rượu, rồi hà hơi một cái thả ra một mùi rượu tinh khiết và thơm nồng, miệng lẩm bẩm nói:

- Có ai đang nói gì ư?

Sắc mặt công tử Thần xanh mét. Thấy chủ nhân chịu nhục, bốn tên kiếm sĩ ở sau lưng hắn bước tới trước một bước, sát khí bén nhọn tỏa ra.

- Lớn mật, dám vô lễ với công tử?

Người kiếm sĩ đứng đầu lạnh giọng nói.

- Không lấy lễ đãi người, tại sao phải thủ lễ?

Lệnh Hồ đứng lên. Thân thể khô khan như núi cao, làm cho người đứng đối diện sinh ra cảm giác bị núi cao trấn áp!

Nhìn công tử Thần một cái lạnh nhạt, Lệnh Hồ cười to, rồi tiện tay thu hồ lô rượu vào trong túi trữ vật, muốn rời đi!

Công tử Thần khẽ nháy mắt ra dấu, bốn gã kiếm sĩ ngằm hiểu, miệng quát một tiếng:

- Đứng lại! Công tử chưa ra chỉ thị, sao ngươi dám rời đi?

Miệng nói tay bấm pháp quyết, bốn đạo phi kiếm từ trong miệng bốn gã kiếm sĩ bay ra. Trong nháy mắt đã ngăn cản bao vây Lệnh Hồ lại ngay giữa không trung, ngay mũi kiếm phát ra ánh sáng lạnh, kiếm khí bức người! Giống như chỉ cần Lệnh Hồ có động tác gì khác, sẽ không chút do dự lưu lại trên người hắn vài lỗ thủng!

Lệnh Hồ khẽ thở dài, lẩm bẩm nói:

- Từ trước tới nay ta không thích lấn hiếp người khác, vì sao lại có những người không biết đúng sai, luôn ép ta xuất thủ?

Nhớ tới thân uy năm xưa của Lệnh Hồ, Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần biến sắc không thôi.

Công tử Thần hiện ra vẻ đắc ý trên mặt. Nhưng bỗng nhiên cảm giác được có một cỗ khí thế khổng lồ và mạnh mẽ từ trên người Lệnh Hồ phát ra, đây là uy áp của tu sĩ cao giai. Trong nháy mắt, tâm thần của hắn trở nên run sợ, thân thể giống như bị một tòa núi cao trấn áp, hít thở không được, rất là khổ sở!

Lệnh Hồ nhìn lướt qua bốn thanh phi kiếm đang bao vây mình, hừ lạnh một tiếng. Ngay lập tức bốn tên kiếm sĩ cảm thấy như có sấm vang bên tai mình, tâm thần như bị búa lớn đánh mạnh vào. Đồng thời linh quang xung quanh bốn thanh phi kiếm bị ảm đạm đi, hầu như mất đi linh tính, sau đó lần lượt rơi xuống đất.

Lệnh Hồ chỉ mới phát ra uy áp của Hợp Thể đại viên mãn thôi đã hoàn toàn trấn áp được bốn tên kiếm sĩ có tu vi Phân Thần sơ kỳ cùng với công tử Thần có tu vi Xuất Khiếu trung kỳ, làm cho bọn họ không cách nào chống cự được. Chỉ có Lôi Thôi chân nhân cùng với Tiêu Cự Thần không bị uy áp này làm ảnh hưởng.

Công tử Thần đỏ mồ hôi lạnh đầy trán, cố gắng ra sức ngăn cản Lệnh Hồ tiếp tục phát ra uy áp. Nhưng mắt hắn cũng lộ ra sát ý, vội đưa mắt lên ý bảo Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần ra tay!

Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần bất đắc dĩ liếc nhìn nhau một cái. Tuy bọn họ không muốn ra tay với Lệnh Hồ, nhưng trước đó đã đồng ý với Mạc Đạo Ly là làm hộ vệ cho công tử Thần, không thể nào không động thủ được.

Đương nhiên Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần dám động thủ cũng là vì bọn họ phát hiện ra khí thế của Lệnh Hồ chỉ là Hợp Thể kỳ đại viên mãn, không hơn bọn họ là mấy.

Chỉ cần không phải là vị tiền bối kia phụ thân lên, hai Hợp Thể hậu kỳ đúng là vẫn có sức đấu một trận với một Hợp Thể đại viên mãn! Nhưng mà chỉ riêng việc Lệnh Hồ tấn phát ra uy áp của Hợp Thể kỳ đại viên mãn đã làm cho hai người bọn họ kinh hãi không thôi.

Sau khi hai người bọn họ phát ra uy áp chặn lại khí thế của Lệnh Hồ, bốn tên kiếm sĩ liền thoát khỏi sự trói buộc, vội vã chạy lại bảo vệ công tử Thần lui ra ngoài.

- Rốt cuộc thực lực của hần cao đến đâu?

Công tử Thần có chút ghen tỵ nhìn lên Lệnh Hồ:

- Đây là thực lực thật sự của hần ư?

Phải biết rằng công tử Thần cũng là một tu tiên giả có tư chất vô cùng ưu tú, nên mới được Mạc Đạo Ly nhìn trúng thu làm đệ tử quan môn. Mà hần cũng không làm cho Mạc Đạo Ly thất vọng, tu tiên mới một trăm hai mươi năm đã đạt đến Xuất Khiếu trung kỳ rồi, có thể nói thiên phú của hần rất kinh người.

Nhưng Lệnh Hồ hiện tại đã hiển lộ ra tu vi Hợp Thể kỳ đại viên mãn, mà nghe nói người này còn chưa tới trăm tuổi.

Công tử Thần vẫn luôn cho rằng chỉ có mình mới là thiên kiêu chi tử, không ai có thể sánh bằng. Tuy Lệnh Hồ có danh xưng thiên tài, nhưng trải qua mấy lần ngưng Anh thất bại, cái danh xưng thiên tài đó đã bị nhiều người nghi ngờ, đến cả Ân Thần hần cũng không quan tâm đến nữa. Cho đến khi Lý Thiên Mạc ngang trời xuất thế, chỉ trong mấy năm đã tu thành Nguyên Anh, ngưng kết ra Kim Thân Phật Anh, hơn nữa còn là người có Phật Duyên nữa. Lý Thiên Mạc cũng từ đó trở thành tiêu điểm được mọi tu sĩ đỉnh giai chú ý tới, được công nhận là thiên kiêu chi tử thật sự!

Công tử Thần vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, nhưng cũng rất khâm phục!

Nhưng đối với Lệnh Hồ đã chín lần kết Anh thất bại, công tử Thần vẫn rất xem thường. Mặc dù trong nhiều năm qua, có rất nhiều chuyện Lệnh Hồ làm đã làm kinh động của Hoa Nam châu: vật chí linh, Yêu Đan, cự kiếm cấm linh, phản đoạt bốn đại tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ. Chỉ một chuyện thôi đã làm cho người ta phải bàn luận say sưa, nhưng hầu như mọi người đều nói rằng đó không phải là thực lực thật sự của Lệnh Hồ, ai ai cũng nói rằng có một vị cao nhân thần bí đã ở phía sau trợ giúp Lệnh Hồ. Mà thật ra, chỉ có cách nói này mới làm cho bọn họ chấp nhận được việc vì sao Lệnh Hồ có thể làm được những chuyện kinh thiên động địa như trên!

Cho tới nay, công tử Thần vẫn cho rằng Lệnh Hồ chỉ là dựa vào cao nhân thần bí sau lưng, nên mới có thể gặp dữ hóa lành, có được danh tiếng lớn như thế. Chứ nói đến việc đó là thực lực thật sự của Lệnh Hồ, công tử Thần có tính khí cao ngạo vẫn luôn cười nhạt khinh thường..

Nhưng hôm nay, cảm nhận được cỗ khí thế cường đại từ trên người Lệnh Hồ xông, cảm nhận được dưới khí thế đó, mình giống như là một con kiến hôi vậy, đã làm cho một người cao ngạo như công tử Thần nhận lấy đã kích trầm trọng!

Sắc mặt công tử Thần tái nhợt, trán đổ đầy mồ hôi, con ngươi hơi mờ to ra! Đây là dấu hiệu tâm ma đang nảy sinh!

- Giết hần cho ta!

Bỗng nhiên mắt của công tử Thần lộ ra hung quang, vẻ mặt đầy dữ tợn kêu lên.

Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần đồng thời cau mày lại. Vốn đây không phải là việc gì lớn, nếu chỉ vì nhất thời tức giận mà gây ra chuyện chém giết với nhau cho đến khi không chết không thôi, thì đúng là nói giỡn mà.

Một khi các tu sĩ cao giai quyết tâm đánh một trận sinh tử với nhau thì sẽ rất thảm liệt, là một chuyện vô cùng lớn. Sao có thể vì một chút tự ái nhỏ nhỏ của công tử Thần mà bộc phát?

Tuy hai người Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần được Mạc Đạo Ly nhờ vả hộ vệ cho công tử Thần, nhưng chỉ đảm nhiệm chức trách hộ vệ bảo đảm tính mạng thôi, chứ không phải là thù hạ của công tử Thần.

Giờ phút này nghe thấy công tử Thần hét lớn muốn hai người mình giết Lệnh Hồ, hai người cũng có chút tức giận. Bởi vì hai người bọn họ cũng biết rằng chỉ dựa vào hai người thì không thể nào giết Lệnh Hồ được. Mà cho dù có giết Lệnh Hồ được, bảo đảm hai người cũng phải nhận lấy hậu quả rất thảm trọng.

Sao có thể vì một câu nói của công tử Thần mà làm ra hành động lỗ mãng ấy?

Đừng nói là công tử Thần, cho dù đích thân Mạc Đạo Ly hạ lệnh, Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần cũng không thể làm ra chuyện đấu một trận sinh tử với một tu sĩ Hợp Thể kỳ đại viên mãn mà không vì một nguyên nhân chính đáng được. Huống chi, sau lưng tên Hợp Thể kỳ đại viên mãn này còn có một vị cao nhân thần bí đã từng phụ thần vào, mà cao nhân thần bí đó rất có thể là người bảo vệ cho hần. Có thể đắc tội với một người như vậy được sao? Người ta không giết mình là may lắm rồi, chứ đừng nói đến chuyện làm tổn thương người được người ta bảo vệ.

Vốn hai người muốn ra tay với Lệnh Hồ, nhưng suy nghĩ một hồi xong lại lui lại.

- Lệnh Hồ đạo hữu, tính tình công tử Thần vốn đã như thế. Nếu có gì mạo phạm đến, mong hãy thứ lỗi!

Lôi Thôi chân nhân thì lễ, nói.

Lệnh Hồ đưa mắt nhìn qua mọi người một cái, đặc biệt nhìn kỹ vào công tử Thần đang vô cùng giận dữ kia, thần nhiên nói:

- Người bởi vì tham, sân, si mà sinh ra ý nghĩ xằng bậy, ắt sẽ mất đi tâm trí mà sinh ra tâm ma! Tâm yếu tính không nhẫn nại, bị câu thúc, kiêu ngạo, nóng nảy, tính tình như thế sao có thể tu tiên? Trương chân nhân nên cảnh tỉnh hẳn lại thì hơn, đừng để rơi vào ma chướng!

Nói xong, Lệnh Hồ liên bước ra tửu lâu tiễn khách.

Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần trong lòng vừa động, vội vàng quay đầu lại nhìn công tử Thần!

Công tử Thần vẫn không buông tha, miệng kêu lớn đứng lại! Thấy Lệnh Hồ không để ý tới lời nói của mình, hắn liền lấy ra bốn mạng pháp bảo - linh khí hạ phẩm Định Hồn Toa để đánh về phía Lệnh Hồ!

Linh lực cả người cuồng loạn, khí tức thô bạo. Quả nhiên là tâm ma nảy sinh, có dấu hiệu nhập ma!

Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần đồng thời biến sắc, thân thể vừa động đã tới ngay bên cạnh công tử Thần. Vội vã bấm mấy đạo pháp quyết định phách khắc sâu vào bên trong đỉnh đầu, mi tâm, vành huyệt, vành tim, ngay giữa bụng, lưng cùng hai vai của công tử Thần, giúp cho công tử Thần chế trụ lại tâm ma của mình.

Nguyên nhân làm cho tâm ma công tử Thần nảy sinh là vì tính tình cao ngạo tự ái vốn có của hắn. Tâm chí không kiên định sẽ không thể nào thừa nhận được người mà mình vốn xem thường lại có thực lực hơn xa mình, bản thân mình trước mặt người đó lại như một con kiến con sâu. Lúc đó lòng sẽ cuồng loạn, sinh ra tâm ma, làm cho người phải rơi vào ma chướng!

Lệnh Hồ cũng đã thành tâm ma của công tử Thần, chỉ có thể tiêu diệt Lệnh Hồ đi thì tâm ma của hắn mới bị tiêu trừ đi!

Đây cũng là tâm kiếp trong số mệnh của công tử Thần. Cho dù không phải vì Lệnh Hồ, ngày sau hắn cũng phải gặp tâm kiếp này.

Đạo pháp tu luyện của Lôi Thôi chân nhân chính là Đạo gia chánh thống. Mấy pháp quyết định phách cùng Thanh Tâm quyết đánh sâu vào trong cơ thể công tử Thần đã nhanh chóng chế trụ tâm hồn bị đảo loạn của công tử Thần. Giúp cho ma chướng trong tâm hắn bị đuổi đi, giống như là nhìn thấy mặt trời sau mây đen, mưa tạnh trời quang!

Không lâu sau đó, công tử Thần đã thanh tỉnh lại, ánh mắt cũng dần có thần như lúc trước, khí tức thô bạo đã dần trở nên bình thản.

Bỗng nhiên trong đầu hắn có một tiếng nổ ầm vang lên, cả đầu óc giống như thoát khỏi một sự trói buộc gì đó. Rồi từ trên người hắn xuất hiện một tầng khí lưu, tầng khí lưu này uốn lượn từ đỉnh đầu đến thẳng lòng bàn chân rồi biến mất. Còn bản thân công tử Thần cảm thấy thần thái cả người đã thanh tỉnh hơn, hiểu hết mọi việc.

Sau khi tâm ma được tiêu trừ, tâm tính của hắn đã không còn bị trói buộc như xưa nữa. Tuy tu vi không thay đổi, nhưng cảnh giới đã từ Xuất Khiếu trung kỳ đạt đến Xuất Khiếu hậu kỳ!

Lôi Thôi chân nhân lau mồ hôi hột, vẻ mặt có chút mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh...

Công tử Thần lẳng lặng suy tư một chốc, lúc đó mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Hắn đi tới trước mặt Lôi Thôi chân nhân, thi lễ thật sâu:

- Cảm tạ Trương chân nhân đã giúp đệ tử hóa giải tâm kiếp, giúp cho đệ tử tìm được đường đi trở lại! Xin nhận một tạ!

Sau khi tâm kiếp được hóa giải, tham si sân trong lòng hắn cũng biến mất. Công tử Thần bây giờ giống như một người hoàn toàn khác vậy, sự kiêu ngạo tự phụ đã mất hết, lộ ra vẻ nho nhã lễ độ. Đồng thời cũng thể hiện sự tôn trọng của mình với Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần!

Lôi Thôi chân nhân vui mừng mà cười. Trước kia công tử Thần tự phụ gia thế cùng sư môn, ánh mắt từ trước tới giờ luôn đề trên cao. Cho dù là gặp mình hay Tiêu Cự Thần, nhưng luôn nói ra tục danh, không thể hiện sự kính trọng. Nhưng sau khi trải qua tâm kiếp, tâm tính của công tử Thần đã thay đổi, cảnh giới lại đột phá. Xem như nhân họa đắc phúc, thật đáng mừng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chúng Tu Vây Công

Đứng ở trên cự kiếm phi hành, cho dù đối mặt với cuồng phong làm cho quần áo tung bay, nhưng khuôn mặt Lệnh Hồ vẫn luôn thể hiện sự kiên cường, hờ hững không quan tâm. Ở hai đầu lông mày còn tỏa ra một tia xơ xác tiêu điều nhàn nhạt.

Khởi linh thạch thượng phẩm ở tổ hợp trận pháp ngay chuôi cự kiếm vẫn không ngừng tỏa ra linh quang. Vốn một khi tổ hợp trận pháp đã khởi động, cự

Kiểm phải đạt tới một tốc độ kinh người. Nhưng mà cự kiếm lúc này lại đang huyền phù đứng yên trên bầu trời Tri Kiếm phong.

Không sai, đúng là Tri Kiếm phong, Lệnh Hồ đã trở lại Hoa Nghiêm tông. Thậm chí vào hai ngày trước, hắn đã làm xong những chuyện muốn làm trong lần trở về tông môn lần này. Chẳng những chào hỏi chưông giáo Phong Thái Xung xong, còn thuận lợi dùng đại trận truyền tin của tông môn để liên lạc với ba người Nạp Lan Bạch Y, tiểu sư muội Phong Vũ Nhược cùng Lý Thiên Mạc.

Hắn biết được ba người Nạp Lan Bạch Y đang lịch lãm ở Tây Thổ sơn mạch. Mà bản thân người mang Phật Duyên như Lý Thiên Mạc sau khi tới sơn mạch Phật gia này đã như cá gặp nước vậy, điên cuồng lĩnh ngộ Phật học. Một khi có sự nhận thức cùng lĩnh ngộ mới, hắn liền đi tới các chùa lớn nhỏ để cùng tham luận Phật học. Ngoài ra, hắn còn đi sưu tầm các kinh thiên Phật môn ở khắp nơi, từ phố xá cho đến các chùa chiềng.

Biết được bọn họ vẫn bình an, Lệnh Hồ yên tâm.

Trên thực tế, nếu như Lý Thiên Mạc mang Phật Duyên đã được các tu sĩ đỉnh giai coi trọng như thế, đúng là Lệnh Hồ không cần vì ba người bọn họ mà lo lắng.

Tầm quan trọng của Lý Thiên Mạc ai ai cũng hiểu rõ, nếu nói sau lưng không có tu sĩ đỉnh giai âm thầm bảo vệ mới là chuyện lạ đó.

Sau đó Lệnh Hồ đi tới Ký Sự đường để ghi chép một chút, thuận tay lãnh mấy nhiệm vụ thông thường của tông môn. Đơn giản là sưu tầm một chút tài liệu quý hiếm cùng với linh thảo.

Những tài liệu này rất bình thường, bình thường đến mức có thể tìm thấy được một các rừng rậm cổ lão. Đa số đều là những nhiệm vụ để giúp các đệ tử tìm được tài liệu cấp thấp mà thôi.

Lệnh Hồ cũng không hân huyên nhiều lắm với người trong tông môn. Khi làm xong mọi việc liền trở lại Tri Kiếm phong, theo kế hoạch thì hắn sẽ ở Tri Kiếm phong khoảng nửa tháng, sau đó tiến đến Thọ Sơn sơn mạch.

Ai ngờ mới trở lại Tri Kiếm phong hai ngày, chúng tu vì muốn tranh đoạt vật chí linh đã bao vây Hoa Nghiêm tông lại, tình cảnh như phái Thanh Thành năm xưa!

Chỉ là sau khi biết được Lệnh Hồ không ở trong sơn môn Hoa Nghiêm tông mà bề quan tiền tu ở Tri Kiếm phong nên chúng tu đã bay tới Tri Kiếm phong.

Lúc này Lệnh Hồ đang đối mặt với sự chất vấn của hai mươi bảy tu sĩ cao giai tới từ các đại môn phái!

- Nghe nói Lệnh Hồ sư đệ đã lấy được vật chí linh ở Vân Mộng sơn, không biết có đúng hay không?

Trong chúng tu, một vị tu sĩ có râu bạc trắng bông bông, khuôn mặt hồng hào bước ra đứng hỏi. Người này chính là tu sĩ Ngọc Thanh quán đứng thứ mười trong mười đại môn phái tu tiên, Tùng Hạc chân nhân - Hợp Thể hậu kỳ!

- Thật ra chúng ta đã biết vật chí linh đang ở trong tay Lệnh Hồ sư đệ, tốt nhất Lệnh Hồ sư đệ đừng tìm cơ chớ bỏ làm gì. Hay là lấy vật chí linh ra để mọi người cùng nhau thưởng thức đi!

Một âm thanh âm trầm vang lên. Đây là tu sĩ của Nguyên Ma giáo - Lý Thiên Hận, người này cũng là một tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ.

Trong chúng tu còn có mấy người Lệnh Hồ quen biết nữa, Chử Đạo Chân, Độ Biên, Trương Bằng lão đạo. Thậm chí còn có công tử Thần anh tuấn với bốn người kiếm sĩ, cùng với Lôi Thôi chân nhân và Tiểu Cự Thần cũng có tới. Chỉ là mấy người này không có gia nhập cùng với chúng tu, mà ở một bên yên lặng quan sát.

- Nơi này là thổ địa của Hoa Nghiêm tông ta, các vị đạo hữu có phải không để Hoa Nghiêm tông ta vào trong mắt rồi không?

Trưởng lão Khâm Nhất Phong - Mã Đức Hoa của Hoa Nghiêm tông nổi giận quát hỏi.

Người diên Độ Biên của phái Thanh Thành cười to nói:

- Mã sư đệ, chúng tu hơn mười năm trước cũng vì vật chí linh mà xông lên sơn môn phái Thanh Thành ta, lúc đó phái Thanh Thành ta có hề nói gì đây? Nếu không phải lão tặc Độ Hư đã bỏ trốn cùng với bảo vật, phái Thanh Thành ta chắc chắn sẽ chia sẻ vật chí linh với mọi người để tránh việc làm tổn thương hòa khí của đồng đạo!

Chưông giáo Phong Thái Xung nói:

- Chư vị đạo hữu, ai ai cũng biết vật chí linh là do Độ Hư lấy được, nhưng nhiều năm gần đây đã mất tích, không người nào tìm được tung tích của hắn. Nhưng các vị lại nói đệ tử Lệnh Hồ của bản tông đoạt được, có phải có hiểu nhầm gì hay không?

Một âm thanh trong trẻo mà lạnh lùng từ trong chúng tu truyền ra:

- Việc Độ Hư lấy được vật chí linh đúng là không sai. Nhưng chúng ta phát hiện ra được ở Vân Mộng sơn không chỉ có một vật chí linh mà còn một cái khác nữa, cũng vừa lúc đệ tử Lệnh Hồ của quý tông đoạt được!

Hoa Nghiêm tông Ngô Đạo Tử cười nói:

- Nếu các ngươi đã phát hiện ra ở Vân Mộng sơn có vật chí linh thì sao không lấy đi? Đừng nói là việc Lệnh Hồ nhận được vật chí linh là đúng hay không, cho dù hắn có chiếm được, đó cũng là phúc duyên của hắn, tại sao các ngươi lại tới đây?

- Hừ! Vật chí linh là linh vật thiên địa, là chí bảo tu tiên, ai cũng có quyền có được. Dĩ nhiên nếu như lúc lấy được mà không có ai biết thì nó sẽ thuộc riêng về người có phúc duyên. Nhưng mà, đáng tiếc, đáng tiếc...nếu như vật chí linh đã lộ ra khí tức để cho bọn ta biết được, vậy chứng tỏ người cầm nó không có phúc duyên, phải chia sẻ với người khác! Chẳng qua việc phân phối này cũng phải bàn thêm một chút?

Lý Thiên Hận tiếp tục nói.

Công tử Thần ở một bên liên tục mở chiết phiến ra rồi gấp lại, bỗng nhiên có hứng thú tham gia nói:

- Chư vị, tại sao các người có thể khẳng định chính Lệnh Hồ đạo huynh đã lấy vật chí linh? Các người có thể xác nhận sao? Có chứng cứ hay có người nào thấy không?

Tuy tu vi của công tử Thần không cao thâm, nhưng bên cạnh hắn lại có Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần, ai cũng biết lai lịch công tử Thần bất phàm. Nên không có ai vì lần chất vấn mạo muội của hắn mà xem nhẹ hắn.

- Tự nhiên có thể xác định. Ở đây có năm sáu người tu sĩ đã từng cảm nhận được Lệnh Hồ dùng một môn thần thông thần niệm kỳ lạ tìm tòi ở Vân Mộng sơn, đặc biệt là ở khu vực khai thác Vân Mộng thạch. Vừa lúc Lệnh Hồ tìm tòi thì khí tức vật chí linh đã lộ ra ngoài, linh lực nồng đậm dao động làm cho tu sĩ trong phương viên ngàn dặm chung quanh đều có thể cảm nhận được. Thậm chí linh quang còn chiếu rọi cả nửa bầu trời Vân Mộng sơn. Nhưng sau đó tung tích vật chí linh đã biến mất ngay lúc Lệnh Hồ rời đi, lúc chúng ta tới thì không còn thấy gì cả. Chẳng lẽ nhiều đó chưa đủ chứng minh vật chí linh đang ở trong tay Lệnh Hồ sao?

Người vừa mở miệng là một người tu sĩ đã từng dùng thần niệm nhìn lên Lệnh Hồ, sau đó bị Lệnh Hồ đá thương. Đây là tu sĩ Côn Luân kiếm tông, tên là La Anh Kiện, có ngoại hiệu là Lạc Anh kiếm. Người này có tu vi Hợp Thể trung kỳ!

Các tu sĩ Hoa Nghiêm tông thấy vậy cũng hơi biến sắc. Nếu đúng như vậy thật thì đúng là vật chí linh đang ở trong tay Lệnh Hồ rồi! Nhưng mà, chẳng lẽ phúc duyên Lệnh Hồ lại thâm hậu như vậy sao? Hàng nghìn hàng vạn tu sĩ đã lật tung cả Vân Mộng sơn lên nhưng không thể phát hiện được tung tích vật chí linh, còn Lệnh Hồ chỉ tới Vân Mộng sơn có một lần, tùy tiện tìm một chút đã tìm được vật chí linh, cái này là trùng hợp hay là nhân duyên?

Nghe nói nguyên thể vật chí linh Độ Hư đoạt được cũng là con Vân Mộng Bạch Hồ do Lệnh Hồ bắt được rồi bán cho một phòng giao dịch thú vật bình thường của phàm nhân, chẳng lẽ mọi vật chí linh đều xuất phát từ Lệnh Hồ ư?

Chương giáo Phong Thái Xung cùng các trưởng lão không khỏi nhìn về Lệnh Hồ, mắt lộ vẻ hoài nghi. Đặc biệt Cửu Cung các lão Kiều Xung từng có xích mích với Lệnh Hồ còn trực tiếp hỏi:

- Lệnh Hồ sư diệt, chẳng lẽ sư diệt lấy được vật chí linh thật sao?

Chương giáo Phong Thái Xung cùng mấy tên Cửu Cung các lão khác không khỏi thầm mắng Kiều Xung ngu xuẩn, sao có thể nói lời này trước chúng tu? Sao có thể bắt Lệnh Hồ trả lời được? Ai ai cũng hi vọng cho dù Lệnh Hồ có lấy được vật chí linh cũng đừng thừa nhận. Cũng đừng có chịu cái ràng buộc gì trước mặt trưởng lão không được nói dối, cứ phủ nhận trước đã!

Đáng tiếc, bọn họ đã đánh giá thấp tính cách Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ không phải là người dễ mặc người khác lấn áp mình mà không dám lên tiếng, mà chính là người: người dám xúc phạm ta, ta liền đánh cho người sợ!

Lập tức, hắn không những không phủ nhận, mà còn dùng ánh mắt xơ xác tiêu điều chậm rãi nhìn qua chúng tu, lạnh lùng nói:

- Không sai! Vật chí linh đúng là trên người ta, nhưng mà có vài chuyện cần nói trước đã. Trước kia cũng từng có người âm mưu cướp lấy Yêu đan cùng cự kiếm cấm linh nhưng cuối cùng bị ta phản đoạt! Lần này, nếu như các ngươi vẫn có tâm tư như vậy, cũng đừng trách ta thủ hạ vô tình! Nếu như có người có bản lĩnh giết chết ta để đoạt lấy vật chí linh, ta tuyệt không oán thán. Nhưng nếu vì thế mà táng mạng trong tay, khiến cho đạo hạnh ngàn năm bị hủy hoại đi, lúc đó xin tự nhận là mình xui xẻo đi!

- Tiểu tử tốt, khẩu khí ngông cuồng đến như vậy ư? Tu vi của ngươi đến đâu mà dám nói với chúng tu trước gì? Quả thật không biết sống chết!

- Hừ, Lệnh Hồ tiểu tử, đừng tưởng rằng sau lưng ngươi có cao nhân thần bí chống đỡ là có thể cuồng ngôn không úy kỵ! Tu Tiên giới đã có ước định tu sĩ đỉnh giai không được nhúng tay vào sự phân tranh của tu sĩ cấp thấp hơn. Lần trước vị cao nhân thần bí dựa vào thần thông phụ thân mượn tay ngươi đánh bại ta là đã phạm vào điều tối kỵ. Lần đó không nói thì thôi, nếu như lần này hắn lại dám ra tay...hừ, các tu sĩ đỉnh giai của Côn Luân phái ta cùng với các môn phái khác cũng sẽ xuất thủ! Đừng cho rằng cả Tu Tiên giới chỉ có mình hắn là tu sĩ đỉnh giai! Nếu Hoa Nghiêm tông không muốn đối lập với cả Tu Tiên giới Hoa Nam châu thì cũng suy nghĩ đi. Phong chương giáo, ngươi nói thử xem?

Chữ Đạo Chân đứng ra, lạnh lùng nói.

Chương giáo Phong Thái Xung liền biến sắc, trong lòng âm thầm kêu khổ. Tất nhiên là hắn biết ước định của các tu sĩ đỉnh giai, mà mấy ngàn năm qua cũng chưa có ai dám phá hủy ước định này cả. Nhưng quý mới biết được cao nhân thần bí sau lưng Lệnh Hồ là người nào? Chúng tu cứ cho cao nhân

thần bí đó là người của Hoa Nghiêm tông, hẳn cũng không biết giải thích thế nào!

Lệnh Hồ cười to:

- Thật là một đám gà đất chó đại! Những điều Lệnh Hồ ta làm đều là dựa vào thực lực của bản thân, vị cao nhân thần bí mà các người nói đến từ đâu vậy? Chỉ là một đám người xấu xa thua mà không dám nhận, không dám nói ra chân tướng liền ở sau lưng Lệnh Hồ bịa ra một cao nhân thần bí để làm cho mình đỡ mất mặt mũi! Cuối cùng ngay cả lời nói dối cũng tin thành thật, thật là đáng buồn cười!

Chữ Đạo Chân cùng Lôi Thôi chân nhân và Tiêu Cự Thần ở phía xa liền biến sắc. Việc sau lưng Lệnh Hồ có cao nhân thần bí, rồi dựa vào phụ thần thần thông mượn Lệnh Hồ đánh bại Lệnh Hồ đúng là do họ suy đoán. Bọn họ vẫn cho rằng đó là sự thật, nhưng giờ phút này lại nghe thấy Lệnh Hồ ngay mặt phủ nhận những suy đoán đó, còn tự nhận đó đúng là thực lực thật sự của hắn, làm cho bọn hắn kinh hãi không thôi!

Chữ Đạo Chân liền biến sắc, cũng không muốn tin tưởng điều đó nên lớn tiếng nói:

- Mặc kệ người đeo miệng thế nào, cũng đừng vọng tưởng khiến cho người khác tin tưởng! Hừ, người tu tiên đã được bao nhiêu năm, chín lần kết Anh thất bại, ngay cả Nguyên Anh cũng không ngưng kết được mà muốn cho chúng ta tin tưởng người có thực lực Độ Kiếp kỳ, thậm chí là Độ Kiếp trung kỳ ư? Quả thật là chuyện cười lớn nhất của thiên hạ đó!

Lệnh Hồ lãnh đạm nói:

- Tin hay không là tùy các người, ta đã cảnh cáo chư vị rồi, có bản lĩnh thì tới đây đoạt lấy! Sinh tử chớ luận!

Lệnh Hồ thi lễ một cái với đám người Phong Thái Xung:

- Chưông giáo sư bá, chư vị trưởng lão, chuyện này là chuyện riêng của Lệnh Hồ cùng với chúng tu, không liên quan gì tới Hoa Nghiêm tông. Kính xin tông môn không nên nhúng tay vào, một mình Lệnh Hồ...là đủ rồi!

Dứt lời, Lệnh Hồ ngừng đầu cười to, khí thế cuồng phóng hiện rõ ra. Lớn tiếng quát:

- Muốn vật chí linh trong tay Lệnh Hồ sao? Vậy tới đỉnh Tri Kiếm phong đánh một trận đi!

Đại chiến nổ ra, bên nào sẽ thắng?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Đại Chiến Diễn Ra

Chúng tu hơi do dự một chút, sau đó cũng dứt khoát đi theo phía sau, bay lên đỉnh Tri Kiếm phong!

Công tử Thần "chà" một tiếng, thu chiết phiến về rồi cười nói:

- Thật khí phách, thật can đảm! Lệnh Hồ Hoa Nghiêm tông quả nhiên bất phàm, chỉ dựa vào khí thế đó thôi đã đủ chấn động Hoa Nam châu rồi. Nhưng không biết lời hắn vừa nói là thật hay không?

Công tử Thần lẳng lặng nhìn Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần, nhưng lại thấy thần sắc của hai bại tướng trong tay Lệnh Hồ lúc này vô cùng quái dị, như đang suy nghĩ gì đó.

Tiêu Cự Thần là người trầm mặc ít nói, nên công tử Thần trực tiếp nhìn qua Lôi Thôi chân nhân.

Lôi Thôi cự thần thờ dài nói:

- Ngày đó thần niệm của Lệnh Hồ dày đặc cả trong phương viên ngàn dặm. Thần uy mạnh mẽ khiến cho người khác phải run sợ, có cảm giác như mình là con kiến hôi, bị người khác nắm cả quyền sinh tử. Tuy lúc ấy hắn không dùng thần niệm đả thương chúng ta mà dùng pháp bảo linh khí Thanh Thận Hồ vây khốn rồi mới đánh bại, nhưng sau đó chúng ta đã có gặp nhau lại để bàn luận một chút. Tất cả đều nhất trí cho rằng đó không phải là thực lực thật sự của Lệnh Hồ, nhưng đúng là thần uy khiến cho người khác không thể kháng cự đó chính là do hắn phát ra. Với tình hình lúc đó, nếu không phải là thực lực của Lệnh Hồ, cách giải thích duy nhất là có cao nhân thần bí đã dùng thần thông phụ thần mượn thân thể của Lệnh Hồ, qua đó thi triển thủ đoạn lôi đình!

Lôi Thôi chân nhân tiếp tục nói:

- Trước đó hẳn cũng có nói cự kiếm cảm linh là do một cao nhân thần bí tặng cho. Nếu không phải như thế thì vì sao tiền bối Thanh Vân Phong lại tặng cho hẳn linh khí Thanh Thận Hồ chứ?

Công tử Thần hơi chớp chớp mắt, nhẹ nhàng vỗ chiết phiến trong lòng tay, nói:

- Lời nói của các người cũng có đạo lý, nhưng mà những gì các người suy đoán chỉ là một khả năng mà thôi. Còn có một khả năng nữa, nói không chừng đó mới là sự thật.

Thân thể của Lôi Thôi chân nhân và Tiêu Cự Thần cùng run lên, vội nói:

- Là khả năng gì?

Công tử Thần thở dài nói:

- Ta cũng hi vọng không phải là khả năng này, nhưng...

Nhìn xa về đỉnh núi đầy mây bao phủ lại, còn thân ảnh chúng tu đã sớm không thấy đâu, công tử Thần tiếp tục nói:

- Khả năng đó chính là thực lực Lệnh Hồ lúc đó chính là thực lực thật sự của hắn!

Tiêu Cự Thần trước giờ luôn trầm mặc cũng không nhịn được mà phải nói lên:

- Sao có thể vậy được?

Lôi Thôi chân nhân cười lớn nói:

- Thần công tử đang nói đùa sao? Một người đã từng chín lần kết Anh thất bại sao có thể đạt đến cảnh giới Độ Kiếp kỳ chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, còn đánh cho bọn ta không có sức chống đỡ nữa? Cái này cũng quá buồn cười đi!

Công tử Thần cười lạnh nói:

- Ta biết hai người rất khó tin được điều này, chính ta cũng không tin được. Nhưng nếu cẩn thận suy nghĩ lại, khả năng này lại là khả năng đúng nhất!

Nhìn mọi người một cái, công tử Thần nói:

- Đầu tiên, cái tên thiên tài của Lệnh Hồ từ đâu mà có? Chắc chư vị cũng biết đến những tư liệu tu tiên của Lệnh Hồ trước kia chứ.

- Lệnh Hồ mười tuổi tiến vào Hoa Nghiêm tông. Mười ba tuổi đạt đến cảnh giới Luyện Khí kỳ đại viên mãn, mười lăm tuổi Trúc Cơ thành công. Sau đó cứ mỗi năm sẽ tăng lên một cảnh giới, đến lúc mười tám tuổi, Lệnh Hồ đã đạt đến Trúc Cơ đại viên mãn. Mười chín tuổi kết Đan thành công, ba năm sau đó, cũng là lúc hắn hai mươi tuổi thì tu vi đã đạt đến Kết Đan đại viên mãn rồi, lúc nào cũng có thể trùng kích vào Nguyên Anh được. Lệnh Hồ lấy tốc độ tu luyện kinh người làm cho tất cả mọi người ở Tu Tiên giới phải than thở không thôi, được mọi người tặng cho danh hiệu siêu cấp thiên tài! Ai ai cũng cho rằng Lệnh Hồ sẽ là người đầu tiên phá vỡ gông cùm xiềng xích không có ai phi thăng được trong ba ngàn năm nay. Nhưng một thiên tài như vậy lại luôn bị vây ở giai đoạn kết Anh, thất bại từ lần này qua lần khác. Đồng thời cũng phá vỡ những ghi chép về việc kết Anh thất bại của Tu Tiên giới từ trước đến nay!

Trong mắt công tử Thần hiện lên nét cơ trí, nói một cách đầy hàm ý:

- Bản thân ta vượt qua được tâm kiếp, chém tận tham si sân trong lòng, sau khi tâm tình thanh tịnh ta đã có một cách nhìn khác trước kia, suy nghĩ cũng khác đi. Trong mắt những người khác, việc Lệnh Hồ chín lần kết Anh thất bại đã làm cho họ nói hắn là phế vật chứ không phải là thiên tài. Thật ra, trước kia ta cũng nghĩ như vậy, nhưng hiện tại ta càng nhìn nhiều, càng nghĩ nhiều lại thấy một điều lạ: một thiên tài cứ mỗi năm tăng lên một cảnh giới, cho dù có kết Anh thất bại lần đầu tiên cũng không thể nào liên tục kết Anh thất bại đến chín lần. Ta đoán việc chín lần kết Anh thất bại của hắn không phải là do thiên định, sợ rằng là có nguyên nhân khác.

Sắc mặt đám người Lôi Thôi chân nhân thay đổi không thôi. Trong lòng bọn họ đã có chút đồng ý với lời nói của công tử Thần.

Công tử Thần cười lạnh nói:

- Lệnh Hồ là người thông tuệ chứ không phải là kẻ ngu. Nếu không có thực lực mạnh mẽ thì sao có thể dám thừa nhận vật chí linh trong tay mình trước mặt nhiều người? Sao dám xuất khẩu cuồng ngôn trước nhiều tu sĩ cao giai như thế? Nếu ta đoán không sai, sợ rằng chúng tu lần này sẽ là ăn trộm không thành mà còn chọc tới đại họa đó!

Lôi Thôi chân nhân thở dài:

- Thần công tử đại tài đại trí. Tuy lão đạo không tin tưởng, nhưng sợ rằng sự việc sẽ đúng như công tử đã nói. Đi, chúng ta lên đó xem một chút, xem thử sự thật là như thế nào? Cho dù kết quả sao đi nữa, cuộc chiến của Lệnh Hồ và chúng tu lần này cũng rất đáng xem!

Lúc này, Lệnh Hồ đã đứng ngạo nghễ trên đỉnh Tri Kiếm phong, lạnh lùng nhìn chúng tu đang bay tới.

Chưởng giáo Phong Thái Xung tới gần cạnh Lệnh Hồ, trầm giọng nói:

- Lời ngươi nói vừa rồi là thật hay giả? Nhiều tu sĩ cao giai nhìn vào như vậy không phải là chuyện giỡn đâu, một mình ngươi chống đỡ được chứ? Không cần sợ liên lụy đến tông môn, tuy Hoa Nghiêm tông ta không thể chống lại toàn bộ các đại môn phái, nhưng cũng không phải mặc cho người khác khi nhục! Nơi này chính là lãnh địa Hoa Nghiêm tông ta!

Lệnh Hồ nói:

- Cảm ơn chưởng giáo sư thúc. Nhưng mà câu nói của Lệnh Hồ vẫn còn đó, một mình Lệnh Hồ là đủ rồi. Mong tông môn đừng nhúng tay vào, nếu có thể thì cứ đứng ngoài xem đi!

Chưởng giáo Phong Thái Xung vỗ vỗ bả vai Lệnh Hồ, mỉm cười nói:

- Thật ra ta đã sớm biết chắc chắn lão tổ tông Thanh Y Hào không nhìn nhầm ngươi. Tuy ta không biết trong những năm qua ngươi đã có kỳ ngộ gì? Tu luyện công pháp nào? Nhưng ta tin tưởng những khó khăn này không làm khó ngươi được. Hoa Nghiêm tông ta sẽ vì ngươi mà về vãng!

Sau đó dùng phi kiếm bay tới chỗ Cửu Cung các lão ở nơi xa, làm người bàng quan quan sát.

Thấy chưởng giáo Phong Thái Xung thật sự để lại một mình Lệnh Hồ, mà tông môn Hoa Nghiêm tông cũng không quan tâm đến Lệnh Hồ, chúng tu không khỏi có chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ Hoa Nghiêm tông cho rằng một mình Lệnh Hồ có thể đối kháng với chúng tu?

Hay là Hoa Nghiêm tông đã bỏ qua Lệnh Hồ?

Hiển nhiên Hoa Nghiêm tông sẽ không thể vì áp lực của chúng tu mà buông tha cho Lệnh Hồ, vì làm như vậy sẽ mất hết mặt mũi. Cho dù có thật sự vì áp lực của chúng tu, nhưng cũng không cần buông tha Lệnh Hồ. Vì chỉ cần lấy vật chí linh ra rồi thương thảo chuyện phân chia với mọi người là được. Nói sao đi nữa thì Hoa Nghiêm tông vẫn là tông phái có được vật chí linh, nếu có phân chia, chắc chắn sẽ được phần nhiều nhất.

Như vậy là Hoa Nghiêm tông tin lời cuồng ngôn của Lệnh Hồ? Cho rằng một mình Lệnh Hồ có thể chống lại chúng tu?

Tu vi chưởng giáo Phong Thái Xung chỉ là Hợp Thể hậu kỳ mà thôi, tuy linh lực đã gần đến đại viên mãn nhưng dù sao vẫn chưa phải là đại viên mãn. Mà trong chúng tu, những người có tu vi như hắn không phải là không có.

Nhưng hôm nay Hoa Nghiêm tông lại cho rằng chỉ dựa vào một mình văn bối Lệnh Hồ là có thể chống lại chúng tu? Đây đúng là một sự vũ nhục đối với chúng tu, là khinh thường trắng trợn!

Độ Biên phái Thanh Thành là người đầu tiên giận dữ, cười lớn lên nói:

- Hoa Nghiêm tông thật là khinh người quá đáng. Tốt, tốt. Nếu các ngươi đã cho rằng chỉ dựa vào một mình tiểu bối mà có thể chống lại được chúng ta thì cũng đừng trách chúng ta. Hừ Hừ, đừng cho rằng bỏ qua một đệ tử môn hạ là có thể độc chiếm vật chí linh!

Chúng tu rồi rít phụ họa, hòa theo nói.

- Đủ rồi!

Bỗng nhiên Lệnh Hồ hét lớn một tiếng. Thần niệm Hợp Thể kỳ đại viên mãn cũng không che giấu chút nào nữa mà hoàn toàn buông thả ra. Chỉ trong phút chốc, dường như thần niệm đã ngưng tụ lại thành hư ảnh một con thú dữ tợn khổng lồ. Đôi mắt của hung thú này nhìn chăm chăm vào chúng tu, giống như chúng tu là con mồi của nó vậy!

- Hợp Thể kỳ đại viên mãn!

Chúng tu liền biến sắc, âm thanh nói hòa theo cũng ngừng lại.

Chữ Đạo Chân hơi biến sắc một chút, nhưng suy nghĩ một lúc lại cười ha ha nói:

- Chẳng lẽ đây mới là thực lực thật sự của ngươi sao? Ngươi đã nói lực lượng lúc đánh bại chúng ta chính là lực lượng của bản thân ngươi, vì sao không sử dụng đi? Lực lượng lúc đó ít nhất ngang với Độ Kiếp trung kỳ. Nếu như ngươi có thể thì triển lại thần uy khi đó, có lẽ chúng ta sẽ đập đầu nhận lỗi, cầu xin sự tha thứ của ngươi mà rút đi. Đáng tiếc, nếu như thực lực thật sự của ngươi chỉ là Hợp Thể kỳ đại viên mãn thì sao có thể chống lại tất cả bọn ta được chứ? Thúc thời thì giao vật chí linh ra đây, mọi người cũng không cần phải động tay chân làm gì. Nếu không, coi chừng cả mạng nhỏ cũng không còn đó!

Lệnh Hồ cười lạnh:

- Không sai, chỉ với lực lượng Hợp Thể kỳ đại viên mãn thì không thể nào đối kháng được với chư vị. Nhưng cũng phải xem thử ta dùng thần thông hay pháp bảo gì đã chứ!

Hai người Chử Đạo Chân cùng Độ Biên đồng thời biến sắc, ngay lập tức nghĩ tới linh khí thượng phẩm Thanh Thận Hồ. Thật ra bọn họ còn không biết một điều là Thanh Thận Hồ không phải linh khí thượng phẩm, mà chính là cô bảo linh khí bốn tầng cấm chế!

Uy năng của Thanh Thận Hồ còn hơn xa sự tưởng tượng bọn hắn nhiều lắm!

- Mọi người nhanh lên. Không được cho hắn dùng pháp bảo Thanh Thận Hồ!

Chử Đạo Chân cùng Độ Biên đồng thời hét lớn lên. Hai người không hẹn mà cùng tế pháp bảo mình ra, đánh tới Lệnh Hồ!

- Cửu Cung Tru Tiên kiếm trận! Lên!

- Thất Sát Trấn Hồn đỉnh! Khởi!

Nhưng Lệnh Hồ lại làm ra một hành động ngoài sự dự đoán của mọi người, bắt đầu khoanh chân ngồi xuống!

Vốn hư ảnh dữ tợn khổng lồ do thần niệm ngưng tụ lại đang huyền phù ở trên đỉnh đầu bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gào thét lên. Hai móng vuốt bén nhọn chọt chạm vào Nê Hoàn Cung ngay đỉnh đầu của Lệnh Hồ, giống như bắt được thứ gì đó trong Nê Hoàn Cung vậy, dùng sức kéo ra ngoài!

Một mảnh linh quang màu xanh như mưa lát phát đang được hư ảnh khổng lồ kéo từ trong Nê Hoàn Cung của Lệnh Hồ thoát ra ngoài.

Ngay lúc này tám mươi một đạo phi kiếm của Lệnh Hồ đã đánh tới người Lệnh Hồ. Còn Trấn Hồn đỉnh của Độ Biên lại theo thế từ trên cao đập xuống!

Hư ảnh đang dùng sức kéo lấy mảnh linh quang màu xanh từ trong Nê Hoàn Cung ra bỗng găm thét lên một lần nữa, rồi có một cỗ thần niệm khổng lồ từ trong miệng hư ảnh đó phát ra đánh trả lại. Tám mươi một thanh phi kiếm cùng Trấn Hồn đỉnh đang tấn công tới gặp cỗ thần niệm này lập tức ngưng trệ lại, thậm chí còn có dấu hiệu tấn công ngược lại.

Tâm thần Chử Đạo Chân cùng Độ Biên tương thông với bốn mạng pháp bảo đã sớm nhận ra được điều này, vội vàng kết tay bấm quyết chống lại. Phi kiếm cùng đại đỉnh liền bắn ra linh quang chói mắt, thoát khỏi sự ngưng trệ, một lần nữa quay lại tấn công Lệnh Hồ.

Chúng tu lúc này cũng có phản ứng rồi. Rồi rít tế pháp bảo của mình ra, rồi nhất tề công kích vào Lệnh Hồ!

Lúc này, hư ảnh khổng lồ trên đỉnh đầu Lệnh Hồ đã kéo mảnh linh quang màu xanh ra khỏi được Nê Hoàn Cung. Hai mắt của Lệnh Hồ đang tròn tròn lên cũng chậm rãi khép lại!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thiên Phách

Chúng tu không biết rốt cuộc Lệnh Hồ muốn làm cái, cũng không biết hư ảnh khổng lồ do thần niệm Lệnh Hồ ngưng tụ lại đang làm gì? Cái hư ảnh đó đang dùng sức kéo một mảnh linh quang màu xanh từ trong Nê Hoàn Cung của Lệnh Hồ ra!

Chúng tu không rõ, nhưng tiềm thức nói cho bọn hắn biết chuyện hư ảnh khổng lồ đang làm rất nguy hiểm với bọn họ. Phải ngăn cản nó lại, nhất định phải giết chết Lệnh Hồ!

Vô số pháp bảo từ trên đầu Lệnh Hồ ầm ầm đổ ập xuống!

Bỗng nhiên mảnh linh quang màu xanh phát ra ánh sáng chói mắt. Vào thời khắc cuối cùng, hư ảnh khổng lồ đã kéo được Thiên Xung phách cùng Linh Tuệ phách ra khỏi Nê Hoàn Cung của Lệnh Hồ!

Chỉ thấy mảnh linh quang màu xanh đó ngưng tụ lại trên đỉnh đầu của Lệnh Hồ, trong mảnh linh quang ấy xuất hiện hai người nhỏ bé như lòng bàn tay.

Linh Tuệ phách mặc một bộ y phục của Đạo gia, trên đạo bào còn có thêu ba chữ Chứng Sinh đạo cổ xưa. Diện mục Linh Tuệ phách cổ xưa, mắt tràn đầy dục quang, trong tay đang cầm cổ bảo linh khí Thanh Thận Hồ.

Thiên Xung phách mặc một bộ y phục màu trắng, khuôn mặt lạnh lùng toát ra thần thái xơ xác tiêu điều, lưng đeo một thanh trường kiếm màu xám.

Trong mảnh linh quang màu xanh ấy, tuy hai người nhỏ bé đó chỉ lớn như lòng bàn tay, nhưng khi chúng tu nhìn thấy hai người đó, lại có cảm giác hai

người như hai người khổng lồ mà mình không thể nào với tới được.

Linh Tuệ phách quát lên một tiếng, nói ra chân ngôn của Chúng Sinh đạo:

- Ngõa Đa La Đa Mật Đa!

Rồi đưa tay chỉ lên trời một cái. Bỗng nhiên cả không gian như bị đông kết lại, vô số pháp bảo đang định đánh tới bị ngưng lại ngay giữa hư không.

Vừa lúc đó, Thiên Xung phách đã rút trường kiếm màu xám sau lưng ra. Kiếm khí vô cùng mạnh mẽ hướng thẳng lên trời cao, tay vừa đảo một cái thì một cổ kiếm khí bén nhọn mang theo phong mang không gì sánh kịp phóng ra! Đạo kiếm khí kiên cố không gì có thể phá nổi này dường như muốn đâm thủng cả không gian, cần quét ra bốn phía. Toàn bộ pháp bảo của chúng tu đang ngưng lại trong hư không đều bị một kiếm chí cực này của Thiên Xung phách quét bay ra ngoài.

Các pháp bảo chúng tu tế ra tấn công khi này hầu như đều là bản mạng pháp bảo. Lúc này đầu tiên là bị thần thông Chúng Sinh đạo của Linh Tuệ phách làm ngưng trệ lại, sau đó bị kiếm khí chí cực của Thiên Xung phách quét bay. Nguyên thần của chúng tu trong bản mạng pháp bảo cũng bị kiếm khí Thiên Xung phách đánh vào. Tuy không đến nỗi bị một kiếm diệt sát, nhưng nguyên thần hao tổn nặng nề, linh quang pháp bảo đã bị lu mờ.

Có mấy tu sĩ vì lực lượng nguyên thần tương đối yếu nên không nhịn được mà há miệng phun ra một ngụm máu tươi, tinh thần uể oải hẳn đi! Thiếu chút nữa là cả pháp bảo cũng không thu về được!

Chúng tu cố gắng triệu hồi pháp bảo của mình về lại, sau đó đưa khuôn mặt tràn đầy sự kinh hãi nhìn về Lệnh Hồ đang ngồi bất động như một pho tượng trên mặt đất. Sau đó lại nhìn về hai người nhỏ bé có diện mục như được điêu khắc ở trong mảnh linh quang màu xanh trên đỉnh đầu của hắn.

- Đây là cái gì? Là nguyên thần sao? Nhưng sao lại có đến hai cái? Hơn nữa trang phục lại diện mạo hoàn toàn khác nhau nữa!

- Hừ, một đám không biết sống chết!

Thiên Xung phách đứng đó chấp tay lại, trường kiếm màu xám đã trở lại sau lưng. Nhưng ánh mắt lạnh lùng của hắn lại nhìn chúng tu một cách đầy bén nhọn, mở miệng nói.

- Đây, đây...đây là công pháp tà ma gì? Ngươi...các ngươi tuyệt đối không phải nguyên thần. Các ngươi là cái gì?

Tùng Hạc đạo nhân của Ngọc Thanh quán kinh hãi hét lớn lên.

Hai đầu lông mày của Thiên Xung phách tỏa ra sát khí nồng đậm, lạnh lùng nói:

- Chết!

Trường kiếm màu xám nhỏ như một con dao một lần nữa được Thiên Xung phách cầm lại trong tay. Kiếm khí mạnh mẽ chí cực lại xông thẳng lên trời cao. Chữ "chết" vừa thoát ra khỏi miệng của Thiên Xung phách thì Thiên Xung phách đã bỏ một kiếm về phía Tùng Hạc chân nhân!

Tuy gọi là trường kiếm nhưng trường kiếm này chỉ cỡ một con dao nhỏ, hơn nữa khoảng cách còn cách đến cả trăm trượng. Nếu như là tình hình bình thường, sẽ không có ai để một kiếm của Thiên Xung phách vào đâu cả! Nhưng mà chúng tu không nghĩ như vậy, Tùng Hạc chân nhân cũng không nghĩ vậy. Vào thời điểm Thiên Xung phách rút trường kiếm màu xám ra rồi đạo kiếm khí chí cực kia xông thẳng lên như phá cả không gian thì sắc mặt chúng tu liền ngưng trọng, như đang đối mặt với đại địch vậy.

Vì thế khi thấy Thiên Xung phách vung kiếm chém về Tùng Hạc chân nhân, chúng tu cũng vội vàng tế pháp bảo của riêng mình ra!

Tất nhiên Tùng Hạc chân nhân là người đầu tiên phải đưa bản mạng pháp bảo mình ra, đây là một kiện linh khí trung phẩm có danh tiếng rất lớn - Thiên Khung Ngọc Khánh!

Nhưng mà, đối mặt với một kiếm có lực lượng kinh khủng như thế kia, Thiên Khung Ngọc Khánh lại không phải là pháp bảo phòng ngự gì, sao có thể chống cự lại được?

Chỉ nghe ầm một tiếng, Thiên Khung Ngọc Khánh trực tiếp bị chém làm hai gãy đôi, kiếm khí chí cực vẫn không ngừng lại, tiếp tục chém tới!

Pháp bảo thứ hai bị kiếm khí nhắm tới chính là Trần Hồn đỉnh của Độ Biên, nhưng pháp bảo công phòng nhất thể này vẫn không thể ngăn được đạo kiếm khí đó, bị chém rơi xuống dưới rồi đụng vào trong đồng pháp bảo do chúng tu ở dưới đang tế lên. Các tu sĩ ở dưới thấy vậy vội điều khiển pháp bảo của mình tránh Trần Hồn đỉnh đang rơi xuống, nhưng đạo kiếm khí chí cực kia cũng đã theo sát tới.

Ầm!

Tùng tiếng nổ vang lên, các pháp bảo văng ra bốn phía., cả đỉnh Tri Kiếm phong cũng vì thế mà bị rung động kịch liệt. Đạo kiếm khí chí cực kia chém rụng hết toàn bộ pháp bảo ngăn chặn phía trước. Tuy đạo kiếm khí chí cực đó rất mạnh, nhưng mà lực lượng chúng tu hợp lại cũng không phải là nhỏ. Sau một hồi giằng co, chúng tu đã ngăn chặn lại được đạo kiếm khí chí cực đó. Lúc này, thể kiếm đã hết, thanh trường kiếm đó được Thiên Xung phách triệu về lại trong mảnh linh quang màu xanh trên đỉnh đầu của Lệnh Hồ.

Phốc!

Lúc này đã có hơn một nửa tu sĩ trong chúng tu bị thương thảm trọng. Bởi vì nguyên thần của họ trong bốn mạng pháp bảo của họ đã bị tổn thương nghiêm trọng, qua đó làm cho chủ nhân bọn họ bị thương theo. Rất nhiều tu sĩ không nhận được mà phun máu tươi ra, vẻ mặt khổ sở vô cùng.

Rất nhiều tu sĩ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng muốn lui đi!

Ông trời à! Đây là quái vật gì vậy, cảnh giới thật sự chỉ là Hợp Thể kỳ đại viên mãn, nhưng công pháp này cũng quá tà ma quái dị đi?

Bốn tôn đã như hóa thành tượng rồi, nhưng chỉ dựa vào hai người nhỏ bé "nhảy" từ trong Nê Hoàn Cung ra đã làm cho chúng tu không còn sức chống trả nữa. Nhất là đạo kiếm khí chí cực kia, thế kiếm thật là bá đạo. Bất cứ pháp bảo nào ở trước mặt nó dường như cũng phải âm thầm thất sắc cả.

Nội tâm chúng tu khổ sở. Đường đường là một đám tu sĩ cao giai, đã tập hợp lực lượng mọi người lại nhưng vẫn bị một tu sĩ đồng giai áp chế toàn bộ, đây là chuyện gì vậy?

Khuôn mặt Tùng Hạc chân nhân toát lên vẻ oán độc, không biết sống chết hết lớn lên:

- Công pháp tà ma! Nhất định là công pháp tà ma! Chư vị đạo hữu hãy nhìn hai người nhỏ bé kia, hai người đó không giống với Lệnh Hồ, nhất định không phải là nguyên thần của Lệnh Hồ. Chắc chắn là có tu sĩ đỉnh giai âm thầm nhúng tay vào! Mọi người mau mau lấy ngọc giản truyền tin ra nói lão tổ tông tông môn tới đây. Tới đây xem Hoa Nghiêm tông thật là khí phách, Lệnh Hồ Hoa Nghiêm tông thật là can đảm mà!

Chúng tu đột nhiên tỉnh ngộ. Bọn họ cảm thấy thần thông do hai người nhỏ bé kia tuyệt không giống với thần thông nguyên thần của Lệnh Hồ, nếu từ đây mà suy ra thì...

Chúng tu cũng biết nếu như thật sự có tu sĩ đỉnh giai âm thầm xuất thủ thì cuộc chiến đoạt bảo của họ đúng là khó khăn vô cùng. Thật ra cho dù không phải là tu sĩ đỉnh giai âm thầm xuất thủ, bọn họ đã bất lực với hai người nhỏ bé thần kỳ kia rồi, nói đúng hơn là sợ hãi vô cùng!

Phải biết rằng mới chỉ có một người trong hai người xuất thủ mà thôi. Còn một người khác vẫn cầm Thanh Thận Hồ trong tay, yên lặng đưa mắt quan sát.

Đúng, bất kể là có tu sĩ đỉnh giai âm thầm xuất thủ hay không. Tóm lại là công pháp của Lệnh Hồ cùng quái dị, tốt nhất là để cho lão tổ tông tông môn ra mặt kiểm chứng!

Mấy khối ngọc giản truyền tin liên tục phát ra linh quang, trong nháy mắt đã phá không bay đi.

- Đúng là không biết sống chết!

Linh Tuệ phách mặc trang phục Đạo gia quát lớn một tiếng, hai mắt cũng trợn lên. Thanh Thận Hồ đang được cầm trong tay bỗng nhiên được ném lên giữa không trung rồi tự động xoay tròn chuyển động. Linh quang màu xanh bỗng phát ra ánh sáng chói mắt, rồi nhanh chóng bao phủ cả đỉnh Tri Kiếm phong.

Cảnh sắc của Tri Kiếm phong bỗng nhiên thay đổi: tiên sơn thẳng cánh, mây che sương động; cung khuyết đỉnh các, mái hiên bằng ngọc; hoa đào trên cây nở rộ, cảnh ngọc vurun ra tràn đầy sức sống; chim hót rộn vang, tàu thú bốn chạy, cá chép nhảy trong hồ; gió mát đưa qua làm linh khí uốn lượn theo, giúp cho tâm thần người ta thoải mái, thần thanh khí爽!

Chúng tu tự nói trong lòng tất cả cảnh sắc trước mắt chỉ là hư ảo, nhưng tâm thần vẫn bị tiên cảnh trước mặt tước đoạt. Khi trong tai nghe thấy có tiếng nhạc thần tiên được tàu vang lên, mũi ngửi được những hương thơm phiêu lãng, mắt thấy những tiên nữ múa lượn khắp nơi thì thính dục, kiến dục, hương dục, ý dục của họ đã bị dẫn động toàn bộ, tâm thần chúng tu trong nháy mắt đã rơi vào tứ dục trong lục dục của con người!

Những người trong trận thì cảm thấy mình như đang vào xứ thần tiên, không thể kiềm chế được. Nhưng những người ngoài trận lại thấy chúng tu dường như đã nhập ma chướng, vẻ mặt đại ra, đần độn, thỉnh thoảng còn cười ngớ ngẩn, đôi khi còn tức giận, hi vọng yêu thương khác thường. Đây là biểu hiện của thất tình cùng với lục dục nổi lên trong tâm, đang biến ảo không ngừng!

Mỗi khi tâm tình của tu sĩ biến ảo thì tinh thần lại ể oải hẳn đi, linh lực cũng suy giảm đi nhiều. Giờ phút này, đừng nói chúng tu muốn đoạt vật chí linh trong tay Lệnh Hồ, ngay cả bản thân cũng trở thành thịt cá trên thớt, mặc cho người khác chém giết rồi!

Nhưng Thiên Xung phách cùng Linh Tuệ phách không nhân cơ hội này mà giết chúng tu. Nếu như thật sự ra tay, sợ rằng không có tu sĩ nào đang bị Huyền Thần thuật vây khốn có thể thoát khỏi một kiếm của Thiên Xung phách.

Ngoài trận, công tử Thần cũng đám người Lôi Thôi chân nhân bây giờ hoàn toàn sợ hãi, khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc.

Còn chương giáo Phong Thái Xung và các trưởng lão ở bên kia lại có tâm tình khác nhau: có kinh ngạc, có vui sướng, có nghi ngờ, có ghen ghét...

Dĩ nhiên người ghen ghét trong các trưởng lão chính là Kiều Xung, người từng thảm bại trong tay Lệnh Hồ !

- Thần thông Lệnh Hồ đang thi triển là gì vậy? Hai người nhỏ bé từ Nê Hoàn Cung đi ra là nguyên thần? Hay là cái gì?

Mấy người tu sĩ ở ngoài quan sát trận chiến luôn bị mấy vấn đề này làm cho mê hoặc, luôn muốn tìm ra đáp án. Dĩ nhiên sẽ không có ai ngờ rằng hai người nhỏ bé đó chỉ là hai phách trong hai hồn bảy phách đã được Lệnh Hồ hóa hình ra.

Đây cũng là điều dễ hiểu. Vì trừ Lệnh Hồ là người sáng tạo môn pháp này, còn ai có thể biết được sự nghịch thiên của Chứng Hồn quyết? Càng không cho rằng linh hồn vốn nhỏ bé, nhưng khi tu luyện lại có thực lực cường đại đến vậy. Thậm chí còn làm cho ba hồn bảy phách hóa hình ra được!

Mà một khi không tìm được đáp án, mọi người luôn cố tìm những sự giải thích để làm bình ổn tâm trí mình lại!

Cũng giống như hiện tại vậy. Trừ riêng Lệnh Hồ ra, không có ai ở đây biết được hai người nhỏ bé từ trong Nê Hoàn Cung bước ra là vật gì. Cho nên, mỗi người ở đây đều có suy đoán riêng của mình.

Nhưng lần này, đa số tu sĩ đều có một suy đoán giống nhau. Bọn họ cho rằng hai người nhỏ bé từ Nê Hoàn Cung Lệnh Hồ bước ra đúng là nguyên thần, nhưng đây không phải nguyên thần Lệnh Hồ, mà là nguyên thần của hai tu sĩ đỉnh giai!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Kinh Sợ

Về phần vì sao nguyên thần người khác hiện ra trong cơ thể Lệnh Hồ? Có lẽ là hai tu sĩ đỉnh giai đại chiến với nhau, cuối cùng đồng quy vu tận, thân thể hủy diệt, chỉ còn nguyên thần. Dưới sự trùng hợp của nhân duyên lại “gửi” trong cơ thể Lệnh Hồ, chứ đó không phải là nguyên thần Lệnh Hồ.

Hắn là nguyên nhân này rồi. Dường như cũng chỉ có nguyên nhân này mới giải thích được vì sao Lệnh Hồ chỉ có tu vi là Kết Đan kỳ mà thần niệm lại có uy năng ngang với cảnh giới Độ Kiếp kỳ, có thể dễ dàng đùa giỡn tu sĩ Hợp Thể kỳ đến thế.

Nghĩ thông suốt điểm này, mỗi người đều tự cho rằng suy đoán của mình là chính xác.

Nghe công tử Thần suy đoán xong, Lôi Thôi chân nhân và Tiêu Cự Thần cùng vỗ tay cảm thán:

- Chắc là như vậy.

Kiểm sĩ đứng đầu hỏi:

- Nếu như hai nguyên thần trên đỉnh đầu Lệnh Hồ thật sự là nguyên thần của hai tu sĩ đỉnh giai, vậy cái này có được tính là đã vi phạm ước định giữa các tu sĩ đỉnh giai là không được can thiệp vào sự phân tranh của ba cấp tu sĩ thấp, trung, cao không?

Công tử Thần trầm ngâm trong chốc lát, rồi nói:

- Nhìn bề ngoài thì việc nguyên thần hai tu sĩ đỉnh giai kia xuất thủ áp chế chúng tu coi như đã vi phạm ước định rồi. Nhưng hiện giờ hai tu sĩ đỉnh giai đó đang “gửi” nguyên thần của mình trong cơ thể Lệnh Hồ, cùng Lệnh Hồ đồng nhất với nhau, vui buồn cùng, cho dù họ không muốn xuất thủ thì cũng phải xuất thủ. Nếu không cứ ngồi đó đưa mắt nhìn Lệnh Hồ bị chúng tu bị giết sao? Lúc đó chẳng phải họ cũng bị hủy diệt theo?

Lôi Thôi chân nhân yên lặng nhìn, hắn đưa mắt nhìn những tu sĩ đang uể oải bị vây trong trận ở cách đó không xa, nói:

- Nói là nói thế, nhưng cũng phải xem thử lát nữa các tu sĩ đỉnh giai tới đây giải quyết như thế nào nữa!

Đang nói, bỗng nhiên có mấy đạo thần niệm mạnh mẽ phá không đến. Sau khi nhìn khắp đỉnh Tri Kiếm phong một hồi, liền cùng chuông giáo Phong Thái Xung của Hoa Nghiêm tông trao đổi với nhau!

Vốn chuyện chúng tu vây công Hoa Nghiêm đoạt bảo, các tu sĩ đỉnh giai của Hoa Nghiêm tông không thể nào tham dự được. Nhưng nếu chuyện này có liên quan đến tu sĩ Độ Kiếp kỳ, hơn nữa các tu sĩ khác cũng đã dùng ngọc giản truyền tin về nói lão tổ tông tông môn mình tới đây, nên các tu sĩ đỉnh giai của Hoa Nghiêm tông tất nhiên có thể ra mặt.

Mấy đạo thần niệm mạnh mẽ đó sau khi trao đổi với chuông giáo Phong Thái Xung xong, liền có hứng thú đưa thần niệm của mình nhìn về Lệnh Hồ!

Tất nhiên là Linh Tuệ phách cùng Thiên Xung phách cũng cảm ứng được uy áp do mấy đạo thần niệm tu sĩ Độ Kiếp kỳ phá không đến tỏa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi cau lại. Bởi vì hai phách là do linh hồn phân liệt ra, nên có thể cảm nhận được uy áp của các tu sĩ đỉnh giai một cách sâu sắc nhất!

Phải biết rằng thần niệm của Lệnh Hồ hiện giờ chỉ ngang với Hợp Thể kỳ đại viên mãn mà thôi, mà một khi thần phách được đưa ra bên ngoài thì chính thần phách lại là người cảm nhận được uy áp của các tu sĩ đỉnh giai rõ ràng nhất.

Khuôn mặt lạnh lùng của Thiên Xung Phách bỗng nhiên nở nụ cười lạnh, trường kiếm trong tay cũng vung ra một cái. Ngay lập tức có từng đạo kiếm khí

nhỏ nhỏ từ trong lòng bàn tay bay ra, phảng phất như những sinh linh vô cùng nhỏ bé vậy, rồi đồng loạt bay tới đâm vào chúng tu ở bên trong Huyền Thần thuật.

Mấy đạo thần niệm mạnh mẽ giạt mình, nhưng lập tức bình tĩnh lại, không có động tác gì cả. Bởi vì bọn hắn phát hiện Thiên Xung Phách ra chiêu không có sát ý trong đó, cho nên không ra tay ngăn cản.

Các đạo kiếm khí do Thiên Xung Phách phát ra không ngừng xuyên qua chúng tu, trong nháy mắt quần áo của các chúng tu đã bị rách nát, trông như tên ăn mỳ vậy. Ngay cả túi trữ vật cũng bị từng đạo kiếm khí đó nhấc lên, rồi đem ra bên ngoài.

Thiên Xung Phách khẽ vẫy tay, các đạo kiếm khí "ôm" các túi trữ vật liền bay trở lại, sau đó trở về trong cơ thể của Thiên Xung Phách, mà trước mặt Lệnh Hồ bầy giờ đã có hơn trăm túi trữ vật.

Nếu chúng tu không làm ra điều gì uy hiếp tính mạng của mình, hắn cũng không muốn làm ra chuyện gì quá phận cả, càng không muốn đại khai sát giới khiến cho quan hệ giữa các đại môn phái gay gắt. Điều này là suy nghĩ cho tương lai của mình, cũng là vì Hoa Nghiễm tông mà suy nghĩ!

Dĩ nhiên, nếu như tánh mạng của mình bị đe dọa, Lệnh Hồ sẽ không ngần ngại ra tay, để cho đỉnh Tri Kiếm phong trở thành nơi máu chảy thành sông.

Nhưng hắn cũng không ngờ rằng những tu sĩ Hợp Thể kỳ này đối diện với thần thông hai phách lại trở nên yếu ớt vô cùng, không chịu nổi một kích!

Ngay cả Lệnh Hồ cũng không ngờ rằng năng lực của Thiên Xung phách cùng Linh Tuệ phách lại lợi hại đến thế.

Trên thực tế, việc Lệnh Hồ thi triển thần thông thần phách hoàn toàn là bất đắc dĩ.

Phải biết rằng, mặc dù Linh Tuệ phách cùng Thiên Xung phách là hai phách mạnh nhất trong bảy phách, đã thoát khỏi hình dáng bóng đen đạt đến trình độ hiện hình dạng, nhưng thần phách vẫn khác với thần hồn.

Ba hồn bảy phách phân ra âm dương, vào lúc hồn phách ở cùng nhau thì hồn là âm, phách là dương. Mà trong hồn và trong phách cũng có phân âm dương. Tỷ như trong tam hồn, Thiên hồn là dương, Địa hồn là âm, Mệnh hồn là dương. Trong bảy phách cũng có hai Thiên phách, hai Địa phách cùng ba Nhân phách, tất cả đều phân ra âm dương tương xứng. Bình thường bảy phách đều không xa rời nhau, cùng ở trên thân thể của Lệnh Hồ.

Trong đó, hai phách Thiên Xung Linh Tuệ là âm, tạo thành âm dương tương xứng với Thiên hồn, được gọi là Thiên phách. Hai phách này là chủ của tư tưởng cùng trí khôn, cũng là phần quan trọng nhất của linh hồn.

Vì vậy, tuy Thiên Xung phách và Linh Tuệ phách đã độc lập hóa hình, nhưng vì thần thông của hai phách lại cùng một nhịp thở với Thiên hồn Thích Bồ Đề, nên chỉ khi âm dương điều hòa thì mới phát huy ra được thần uy mạnh nhất, cũng mới bảo đảm cho bản thân không bị tổn hại!

Nhưng hiện nay Thiên hồn Thích Bồ Đề cùng Địa hồn Đạo Huyền đã dồn toàn bộ tinh thần trấn áp tàn hồn trong thân châu, không thể nào ra tay được. Nếu không Lệnh Hồ cũng không cần dùng thần niệm ngưng tụ hóa hình ở bên ngoài cơ thể, mạo hiểm kéo Thiên Xung phách cùng Linh Tuệ phách ở trong Nê Hoàn Cung ra ngoài, để cho hai phách thi triển thần thông của riêng mình đấu với chúng tu!

Mà mảnh linh quang màu xanh như mưa lất phất ở trên đỉnh đầu của Lệnh Hồ lại là một bộ phận lực lượng của Mệnh hồn mà Lệnh Hồ còn chưa hóa hình được. Bởi vì Mệnh hồn không phải là Thiên hồn, không thể nào điều hòa âm dương cùng với Thiên Xung phách và Linh Tuệ phách, không thể đạt tới cảnh giới Long Hồ giao hội nên sức mạnh của hai phách vẫn không thể phát huy được. Cũng may Mệnh hồn lại có tính chất thuần dương giống Thiên hồn trong tam hồn, nên hồn quang của Mệnh hồn vẫn có tác dụng bảo vệ được hai phách Thiên Xung và Linh Tuệ! Dĩ nhiên, hiệu quả vẫn kém hơn Thiên Hồn nhiều.

Mặc dù nói Mệnh hồn là chúa tể linh hồn cường đại nhất trong tam hồn, là chúa tể chân chính. Nhưng Mệnh hồn là thần hồn chương quản ba phách Khí, Lực và Trung Xu, có quan hệ trực thuộc với ba phách này. Còn bốn phách Thiên Xung, Linh Tuệ, Tinh, Anh tuy cũng bị Mệnh hồn chương quản, nhưng không có quan hệ trực thuộc nên không thể nào đạt đến tình trạng âm dương điều hòa qua đó đạt tới cảnh giới Long Hồ giao hội.

Cho nên, việc Lệnh Hồ dùng một bộ phận lực lượng Mệnh hồn cưỡng chế đưa Thiên Xung và Linh Tuệ ra ngoài cơ thể để thi triển thần thông của thiên phách là một việc vô cùng nguy hiểm!

Đầu tiên, Lệnh Hồ đã phải có sự quyết đoán rất cao cùng với tiêu hao nhiều hồn lực mới có thể đưa một bộ phận lực lượng cùng hai phách ra ngoài.

Nhưng vì hồn quang của Mệnh hồn không tương xứng với hai phách, nên Lệnh Hồ phải khoan chân ngồi như tượng để giữ vững trạng thái cân bằng giữa Mệnh hồn cùng hai phách. Dĩ nhiên, vì Mệnh hồn của Lệnh Hồ vẫn chưa hoàn toàn hóa hình độc lập, thập phương chi niệm vẫn chưa hoàn chỉnh, linh hồn còn chưa viên mãn một cách chân chính nên không thể để cho hai phách hóa hình ly thể hoàn toàn, nhiều nhất chỉ hoạt động được trong phạm vi ba thước xung quanh đỉnh đầu Lệnh Hồ mà thôi!

Nếu như lão tổ tông Hoa Nghiễm tông đã già lắm, Lệnh Hồ cũng định thu tay lại. Tuy nói Lệnh Hồ chưa ra tay giết chết người nào, nhưng tin tưởng qua việc mình cường thế như vậy, cùng với uy lực của pháp bảo và hai phách, đã đủ dạy cho chúng tu một bài học phải khắc cốt ghi tâm.

Phải biết rằng qua sự công kích Huyền Thần thuật của pháp bảo Thanh Thận Hồ, tinh thần chúng tu giờ đây đã vô cùng uể oải, linh lực bị tiêu hao nhiều, ít nhất phải chuyên tu trăm năm mới có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong. Nếu như còn tiếp tục ở lại nữa, việc lui giai hoàn toàn có thể xảy ra! Giáo huấn như vậy cũng đủ rồi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của Linh Tuệ phách quay lại mỉm cười với bản tôn Lệnh Hồ một cái, sau đó Thanh Thận Hồ xoay tròn thu hồi linh

quang lại. Ngay lập tức, các cảnh sắc tiên sơn thắng cảnh, tiên nữ múa lượn, uống rượu mua vui cùng các ảo cảnh khác trong đầu chúng tu tan thành mây khói, hòa thành hư vô.

Cảm giác đầu tiên hiện lên trong đầu chúng tu là bị mất mát gì đó, sau đó tinh thần bị suy yếu hẳn đi. Sau khi phát hiện được điều đó cùng với linh lực trên người đã tiêu hao đi quá nhiều, chúng tu mới cả kinh, tâm thần đang mê man cũng hoàn toàn thanh tỉnh!

Sắc mặt mỗi người chỉ trong phút chốc đã biến sắc như thể sắp chết vậy, mắt tràn đầy kinh hãi. Chúng tu không phải là người ngu, tất nhiên đã biết vừa rồi mình đã bị rơi vào Huyền Thần thuật, không thể kiểm chế được dục vọng của bản thân. Nếu như vừa rồi Lệnh Hồ muốn lấy tánh mạng của họ, quá thật dễ như trở bàn tay.

Thật ra, cho dù là hiện tại, nếu Lệnh Hồ muốn diệt sát bọm họ thì cũng không cần tốn nhiều sức. Chúng tu lúc này chỉ còn có một thành linh lực, tinh thần lại suy yếu vô cùng, làm sao ngăn cản được một kiếm đầy uy lực của Thiên Xung pháp?

Lúc chúng tu phát hiện thấy áo quần trên người bị kiếm khí cắt rách thê thảm, hình dạng khổ sở vô cùng, túi trữ đồ trên người cũng bị mất đi thì sắc mặt càng khó coi hơn nữa.

- Bây giờ còn ai trong các ngươi muốn đoạt vật chí linh trong người ta?

Ánh mắt lạnh lùng Thiên Xung pháp quét về chúng tu, lạnh lùng nói.

- Ngươi...tiền...tiền bối rốt cuộc là ai?

Chữ Đạo Chân kêu lên:

- Thân là tu sĩ đỉnh giai, sao tiền bối lại làm trái với ước định của các tu sĩ đỉnh giai, chẳng lẽ không sợ lòng người phản nộ sao?

- Tiền bối?

Thiên Xung pháp châm biếm:

- Quả thật là buồn cười. Lần trước cho rằng ta bị cao nhân thần bí nào đó phụ thần, chẳng lẽ lần này lại xem ta cùng Linh Tuệ như là nguyên thần người khác rồi sao?

Lời nói của Thiên Xung pháp cũng chính là ý nghĩ chúng tu bây giờ.

Sắc mặt Tùng Hạc chân nhân xám như tro tàn, trong mắt tràn đầy vẻ oán độc. Linh lực của hắn còn không bằng một thành lúc toàn thịnh, khổ cực qua mấy trăm năm mới có thể đạt đến cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ, chỉ còn thiếu chút nữa là có thể bước vào cảnh giới đại viên mãn. Nhưng giờ phút này linh lực đã bị suy yếu vô cùng, nếu như còn tiếp tục suy yếu thêm nữa, cộng thêm việc tinh thần hắn giờ đây như thể này thì việc lui giai hoàn toàn có thể xảy ra.

Trong giây lát, Tùng Hạc chân nhân gào thét trong tâm một cách mãnh liệt.

Không được, tuyệt đối không được! Phải lấy được vật chí linh, chỉ khi đem vật chí linh luyện chế thành linh đan cực phẩm sau đó phục dụng vào mới có thể làm cho tu vi và cảnh giới bị hao tổn của hắn phục hồi lại như cũ, thậm chí còn giúp tịnh tiến lên!

Nếu như để tu vi mình bị lui giai, thì không phải chỉ dùng thời gian là có thể bù đắp được. Một khi tu vi bị lui giai, căn cốt tu tiên cũng bị hao tổn, thậm chí cả tiên duyên vốn có cũng bị suy yếu đi.

Đây là tổn hại mà người tu tiên không thể nào chấp nhận.

Lúc này Tùng Hạc chân nhân đã có cảm giác mơ hồ là cho dù tu vi mình có khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh, sợ rằng cũng khó đạt đến trình độ Hợp Thể hậu kỳ. Cảm giác mất mát này làm cho hắn thiếu chút nữa là đã nổi điên, đồng thời, càng lúc càng có khát vọng mãnh liệt với vật chí linh hơn!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Tu Sĩ Đỉnh Giai

Tùng Hạc chân nhân đã tỉnh ngộ. Tình hình như hiện nay, những tu sĩ Hợp Thể kỳ như bọn họ không thể nào đối phó được Lệnh Hồ nữa. Cho dù hai

nguyên thần quý dị trên đầu Lệnh Hồ có phải là nguyên thần tu sĩ đỉnh giai, hay là tà ma quý dị gì đó...thì điều cần làm trước mắt là phải "đẩy" thân phận Lệnh Hồ lên cấp bậc tu sĩ đỉnh giai trước đã. Bởi vì chỉ có như vậy, các lão tổ tông các môn phái mới có lý do ra mặt.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tùng Hạc chân nhân đành đè nén sự phẫn nộ cùng oán độc trong lòng lại, lạnh miệng nói:

- Tiền bối đừng vội xảo ngôn qua loa tắc trách, sự thật đang ở trước mắt, người có chổi bỏ thể nào cũng không được đâu! Hừ, thân là tu sĩ đỉnh giai nhưng lại hèn hạ đi làm chuyện xấu xa này. Tuy Ngọc Thanh quán ta xếp hàng dưới nhất trong mười đại môn phái tu tiên, nhưng vẫn nguyện đi đầu để giám sát ước định của người tu tiên, duy trì quyền lợi của những người khác. Đừng tưởng rằng tiền bối là tu sĩ đỉnh giai thì có thể một tay che trời. Chờ đến khi các lão tổ tông tới đây, đến lúc đó xem tiền bối còn có thể chổi bỏ đến khi nào?

Thiên Xung phách lạnh lùng nhìn Tùng Hạc chân nhân, nói:

- Vốn ta không muốn giết người, nhưng người thật sự rất chán! Rất đáng chết!

Trường kiếm màu xám trong tay một lần nữa được vung ra, ngay lập tức hóa thành một đạo kiếm khí chí cực xuyên qua mảnh linh quang màu xám, sau đó lại hóa thành một cự kiếm tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ầm ầm chém về Tùng Hạc chân nhân!

Tùng Hạc chân nhân sợ đến vỡ mật. Hắn nhiều lần đứng ra chịu gió là vì muốn kiếm một chút lợi ích cho mình. Hắn thấy vào thời điểm chúng tu công kích Lệnh Hồ, nhưng Lệnh Hồ khi đáp trả cũng không tung đòn sát thủ gì, hắn nghĩ nhất định là có điều cố kỵ, không ngờ mới nói nặng một phen đòn chặt đối phương lại thì cái nguyên thần chết tiệt trên đỉnh đầu Lệnh Hồ đã hạ đòn sát thủ.

Tùng Hạc chân nhân hối hận. Hắn muốn tế pháp bảo lên để ngăn chặn, nhưng nguyên thần lúc này đã vô cùng mệt mỏi, ngay cả thần niệm cũng không thể điều động thì làm sao có thể khu động pháp bảo được?

Cho dù các tu sĩ khác ở bên cạnh có muốn cứu Tùng Hạc chân nhân thì cũng là có tâm mà vô lực. Tuy cũng có vài tu sĩ có thể khu động pháp bảo, nhưng không ai muốn thay mặt Tùng Hạc chân nhân ngăn cản một kiếm chí cực này của Thiên Xung phách! Phải biết rằng linh lực của họ đã suy yếu đến nỗi chỉ còn một thành, nguyên thần còn rất mệt mỏi nữa. Chúng tu khi này ở trạng thái toàn thịnh hợp lực tung pháp bảo lên ngăn chặn một kiếm của Lệnh Hồ còn rất khó khăn. Mà nguyên thần lúc này đã bị hao tổn, nguyên thần trong pháp bảo thiếu chút nữa còn bị diệt sát đi. Giờ phút này, nếu như tế pháp bảo ra ngăn cản một kiếm chí cực của Lệnh Hồ, đừng nói tới việc là có thể ngăn cản được hay không. Cho dù có may mắn ngăn cản được, chỉ sợ bản thân còn nhận lấy thương tổn lớn hơn, lúc đó việc lui giai sẽ xảy ra ngay!

Đối mặt với hậu quả nghiêm trọng như thế, chỉ có kẻ ngu mới ra mặt thay cho Tùng Hạc chân nhân!

Trong lúc các tu sĩ khác hoặc hữu tâm vô lực, hoặc tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt thì đạo kiếm khí chí cực của Thiên Xung phách trong nháy mắt đã chém tới Tùng Hạc chân nhân. Kiếm khí trực tiếp xuyên thấu qua rồi bắn thẳng xuống đất, lưu lại trên mặt đất một vết nứt sâu thẳm, tạo ra tiếng rít rợn cả người. Còn bản thân Tùng Hạc chân nhân đã bị biến thành tro bụi sau đạo kiếm khí đó!

Thật ra, nếu Tùng Hạc chân nhân không bị pháp bảo Thanh Thiện Hồ làm suy yếu đi linh lực cùng nguyên thần, thì cho dù thân thể có bị hủy, nguyên thần của hắn cũng có thể trốn đi. Nhưng nguyên thần lúc này đã yếu đi rất nhiều, ngay cả việc khu động pháp bảo còn không thể được thì nguyên thần làm sao trốn được đạo kiếm khí của Thiên Xung phách được.

Mà việc Lệnh Hồ giết Tùng Hạc chân nhân cũng là điều bất đắc dĩ.

Phải biết rằng Thiên Xung cùng Linh Tuệ không thể ở bên ngoài quá lâu được. Thật ra ngay lúc Linh Tuệ thu pháp bảo Thanh Thiện Hồ lại xong, thì thời gian hai phách ở bên ngoài đã gần đến cực hạn rồi.

Bởi vì Lệnh Hồ cũng biết hai phách không thể ở bên ngoài quá lâu nên ngay khi hai phách xuất hiện, hắn đã trực tiếp vận dụng thần thông cùng uy năng pháp bảo mạnh nhất của hai phách, qua đó tước đoạt đi lực lượng chiến đấu của chúng tu. Một khi làm được điều đó, cho dù hai phách có trở lại trong tinh thần thức hải thì Lệnh Hồ vẫn có thể dựa vào lực lượng Hợp Thể kỳ đại viên mãn để uy hiếp chúng tu đã bị suy yếu.

Chẳng qua, hắn vẫn có cảm giác nếu không ra tay nặng thì vẫn thiếu đi sự cảnh cáo cùng kinh sợ chúng tu chân chính. Vừa vận Tùng Hạc chân nhân lúc này lại có "đám phách" đứng ra làm chim đầu đàn nên Lệnh Hồ đã tận dụng ngay. Lăn ra tay lúc trước vì có sự hợp lực của chúng tu nên Tùng Hạc chân nhân mới thoát được cái chết. Còn lần này, Lệnh Hồ đã trực tiếp lấy hắn để khai đao, qua đó giết một người để đe dọa chúng tu!

Quả nhiên sau khi Tùng Hạc chân nhân bị một kiếm biến thành tro bụi, chẳng những hài cốt không còn mà nguyên thần cũng bị diệt sát, hồn phi phách tán xong thì chúng tu liền câm như hến. Chử Đạo Chân và Độ Biên vốn là một trong những người cường thế mạnh mẽ nhất lúc đầu, nhưng lúc này cũng không dám hó hé nửa câu.

Ánh mắt lạnh của Thiên Xung phách nhìn qua chúng tu. Thấy chúng tu vội vàng tránh né, không dám cùng mình đối mặt thì không khỏi cười lạnh khinh miệt mấy tiếng.

- Ta đã sớm nói rồi. Nếu chư vị có ý định đoạt vật chí linh trong tay ta, tốt nhất đừng nghĩ đến sinh tử nữa. Việc táng mạng trong tay ta, đạo hạnh ngàn năm bị hủy đi trong chốc lát hoàn toàn có thể xảy ra. Các người tự coi mình xui xẻo đi! Hừ, cho dù bây giờ ta có giết hết các người, các người cũng đáng đời!

Mấy câu nói đầy sát ý của Thiên Xung phách làm cho sắc mặt chúng tu càng khó coi hơn, nhưng không ai dám phản bác nửa câu cả. Lỡ như chọc giận sát thần này, sợ rằng mình sẽ biến thành tro bụi giống Tùng Hạc chân nhân đó.

Thủ đoạn giết gà dọa khỉ của Lệnh Hồ đạt hiệu quả kinh người.

- Hừ! Khẩu khí tiểu bối Hoa Nghiêm tông thật lớn! Hàm dưỡng chư vị đạo hữu Hoa Nghiêm tông càng tốt hơn nữa!

Bỗng nhiên có một âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền tới, ừ ừ chấn động bên tai.

Thiên Xung phách cùng Linh Tuệ phách lập tức đưa mắt nhìn về một phương hướng. Nhưng ngay lúc này đã đến thời hạn hai phách tồn tại ở bên ngoài, đến lúc phải trở về thức hải rồi! Mảnh linh quang màu xanh trên đỉnh đầu Lệnh Hồ cũng bắt đầu co rút lại, bọc Thiên Trùng và Linh Tuệ cùng trở về Nê Hoàn Cung, rồi vào trong tinh thần thức hải!

Âm thanh đó vừa vang lên, thì đã có liên tiếp năm đạo thần niệm mạnh mẽ phá không mà đến, quét ngang cả Tri Kiêm phong mà không có chút khách sáo nào.

Ngay lập tức có mấy bóng người xuất hiện trên hư không cách đỉnh Tri Kiêm phong khoảng năm trăm thước. Sau đó mấy vị lão tổ tông của Hoa Nghiêm tông cũng xuất hiện, điều lạ là Hoa Nghiêm tông có năm vị lão tổ tông, nhưng lúc này chỉ có bốn người.

- Chư vị đạo hữu, đã lâu không gặp!

Một vị lão giả Hoa Nghiêm tông có vóc người khô gầy, lông mày hình chữ bát, tướng mạo sần khở chấp tay nói.

- Lại đạo hữu, danh tiếng của quý tông gần đây thật là vang dội cả Tu Tiên giới đó. Trước có thiên chi kiều tử Lý Thiên Mạc ngang trời xuất thế, làm cho mọi người phải chú ý. Sau lại có đệ tử phế vật chín lần kết Anh thất bại, nhưng nhiều lần làm ra hành động kinh người: vật chí linh, Yêu đan trung cấp, cự kiếm cảm linh, phân đoạt tu sĩ cao giai. Chỉ là một tin thôi đã làm chấn động cả Hoa Nam châu rồi. Mà bây giờ, lại lấy sức một người đánh bại nhiều tu sĩ cao giai, thậm chí còn không chút lưu tình chém chết ái đồ của Dư Hữu Quan đạo hữu ngay tại chỗ! Chư vị đạo hữu Hoa Nghiêm tông không ra ngăn cản, cứ đứng đó để cho ái đồ Dư đạo hữu là Tùng Hạc phải hồn phi phách tán, biến thành tro bụi, quả nhiên là...ha ha...Địch mỗ thật sự rất khâm phục, rất khâm phục đó!

Vị lão giả có vóc người khô gầy, tướng mạo sần khở kia chính là một trong năm lão tổ tông của Hoa Nghiêm tông - Lại Đạo Hư. Đây cũng là vị tổ tông đã thu Lý Thiên Mạc làm đệ tử quan môn!

Giờ phút này nghe thấy một trong tạm đại cự đầu của liên minh tán tu là Địch Vãn Thiên châm chọc, người này không có chút thay đổi, từ từ nói:

- Địch đạo hữu và Dư đạo hữu là bằng hữu lâu năm, tâm đầu ý hợp. Vì sao vừa rồi không ra tay ngăn cản? Cứ đứng đó nhìn ái đồ Dư đạo hữu bị chết?

Địch Vãn Thiên cười ha ha:

- Lại đạo hữu hỏi lại rất hay đó. Không sai, vì sao Địch mỗ không ra tay nhỉ? Nhưng mà, dường như đây là địa giới của quý tông đó, hơn nữa còn có chư vị đạo hữu ở bên cạnh quan sát. Nếu Địch mỗ nhiều chuyện xuất thủ, chẳng phải là làm quá phận mình sao? Nếu lúc đó làm cho chư vị đạo hữu mất hết mặt mũi, Địch mỗ sẽ có lỗi rồi. Còn nữa, ước định của các tu sĩ đỉnh giai còn ngay đó, Địch mỗ sao dám làm chim đầu đàn làm trái ước định đây?

Ngay lúc này nam tử có tóc bạc, thần thái kiên cường, diện mục tuấn lãng, ánh mắt sắc bén ở bên cạnh Lại Đạo Hư hừ lạnh một tiếng, nói:

- Địch đạo hữu cũng biết rõ ước định của tu sĩ đỉnh giai còn ở ngay trước mắt nên không tiện xuất thủ, chẳng lẽ Hoa Nghiêm tông ta có thể xuất thủ sao? Nếu các tu sĩ cao giai của các đại môn phái tu tiên muốn lấy số đông để đoạt bảo, cũng nên có nhận thức là sẽ bị giết, việc chết đi cũng là bình thường. Khi chúng ta tấn công môn hạ Lệnh Hồ bọn ta khi này, chúng ta hoàn toàn tuân theo ước định, không nhúng tay can dự hay che chở gì cả. Hừ! Chúng ta đã không ra mặt thay môn hạ chúng ta như thế, chẳng lẽ Địch đạo hữu muốn chúng ta phải giúp các tu sĩ tới đây vây tông ta, lấy bảo vật của ta? Theo cách nói của Địch đạo hữu thì chắc chúng ta không được cứu giúp đệ tử bọn ta, mà phải tận lực ra tay cứu giúp những tên muốn giết người đoạt bảo kia phải không? Còn tên môn hạ của chúng ta đánh phải tự nhận là xui xẻo phải không? Tính toán thật hay đó!

Sắc mặt Địch Vãn Thiên hơi đổi, cười ha ha nói:

- Mấy trăm năm không gặp, không ngờ tính tình Lôi đạo hữu vẫn nóng nảy như xưa. Ha ha, Địch mỗ chỉ nói như vậy thôi, Lôi đạo hữu đừng giận, đừng giận! Chắc các tu sĩ đỉnh giai của các đại môn phái tu tiên khác cũng đang chạy đến đây vì chuyện của Lệnh Hồ, đợi mọi người tới đông đủ rồi nói tiếp cũng không muộn!

- Còn cần nói gì nữa?

Một trung niên đạo cô có sắc mặt lạnh như băng, tóc được búi lên cao cất tiếng nói. Đây là một trong năm đạo thần niệm mạnh mẽ khi này đã phá không tới, mà người này chính là Diệu Nguyên đạo cô tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ của Diệu Nguyên động tại Tử Hà phong Thanh Thành sơn mạch, được xưng là thần giữ môn của phái Thanh Thành!

Lúc này, vị đạo cô có tính tình cương quyết lãnh khốc cười lạnh nói:

- Ở phía dưới là hai mươi bảy tu sĩ cao giai của các đại môn phái tu tiên, người kém nhất cũng có tu vi Hợp Thể trung kỳ. Chẳng lẽ chư vị cho rằng một người có tu vi Hợp Thể kỳ có thể đánh bại cả chúng tu đó? Cho dù là bọn ta, nếu như muốn một mình đánh bại hai mươi bảy tu sĩ cao giai liên thủ thì cũng không phải là việc dễ dàng đâu!

- Ý tứ Đạo Nguyên đạo hữu là gì? Chẳng lẽ cho rằng đệ tử Lệnh Hồ của chúng ta là tu sĩ Độ Kiếp kỳ sao?

Lại Đạo Hư thân nhiên nói.

Diệu Nguyên đạo cô cười lạnh:

- Thế thì chưa chắc! Nếu có nguyên thần tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở bên trong cơ thể đệ tử quý tông, sau đó mượn uy năng của pháp bảo cường đại, tất nhiên có thể đùa giỡn chúng tu trong lòng bàn tay!

Lôi Cương cười khẩy, nói:

- Mặc dù tu sĩ Độ Kiếp kỳ chúng ta có thể đem nguyên thần thoát ly thể xác, ngao du trong thiên địa, nhưng không phải tùy ý tiến vào thân thể táng mạng khác được. Một khi nguyên thần tiến vào thân thể người khác, có nghĩa là sẽ đoạt xá đối phương, làm cho đối phương phải hồn phi phách tán. Ngay cả đạo hạnh cảnh giới bản thân cũng tổn hao đi nhiều, chẳng lẽ Diệu Nguyên đạo hữu không hiểu được điều này sao?

Khuôn mặt lạnh như băng của Diệu Nguyên đạo cô vẫn không thay đổi, cười lạnh nói:

- Sao Lôi đạo hữu biết môn hạ Lệnh Hồ của quý tông không bị người khác đoạt xá? Lệnh Hồ đó vẫn là Lệnh Hồ chứ? Cho dù không bị đoạt xá, đạo hữu giải thích như thế nào về việc trong người hắn có hai nguyên thần cường đại đến thế kia?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Chết Ván

Tất nhiên Lôi Cương không thể giải thích vì sao trong cơ thể Lệnh Hồ có hai nguyên thần cường đại. Thật ra, bản thân hắn cũng có rất nhiều điểm nghi vấn không thể nào hiểu nổi như những người khác.

Nhưng Lôi Cương cũng không chịu được giọng nói gây sự của Diệu Nguyên đạo cô, nói:

- Ai nói một người không thể có hai nguyên thần? Ai ai cũng biết đệ tử Lệnh Hồ Hoa Nghiêm tông ta là một thiên tài tu luyện, thiên tài có thể tu ra hai nguyên thần thì có gì kỳ quái?

Diệu Nguyên Đạo Cô không ngừng cười lạnh.

- Xin hỏi Lôi đạo hữu, đệ tử Lệnh Hồ quý tông tu tiên mấy năm?

Địch Ván Thiên mỉm cười hỏi.

Bốn vị lão tổ tông Lôi Cương, Lại Đạo Hư, Phùng Thái Hiến, Quách Ái hơi đổi sắc.

Quả thật, trong tình huống của Lệnh Hồ, cho dù có biện giải thế nào đi nữa thì cũng không bằng được một câu hỏi vừa rồi của Địch Ván Thiên.

Dù có tính đến đâu đi nữa, thời gian tu tiên của Lệnh Hồ mới hơn trăm năm một chút thôi. Mà cho dù là siêu cấp thiên tài tu tiên, tuyệt đối không thể nào trong vòng một trăm năm tu luyện đến Độ Kiếp kỳ được. Đừng nói là Độ Kiếp kỳ, nếu như người không có phúc duyên tu tiên thâm hậu thì cả Hợp Thể kỳ cũng không thể đạt tới.

Chính Lý Thiên Mạc là người thân mang Phật Duyên, tư chất căn cốt tu tiên thuộc hàng cực phẩm, nhưng qua trăm năm tu luyện mới chỉ ngang với Hợp Thể kỳ mà thôi. Mà khắp Tu Tiên giới này có bao nhiêu người thiên tài như Lý Thiên Mạc chứ?

Một thiên chi kiêu tử như thế, chỉ sợ qua mấy ngàn năm thậm chí là mấy vạn năm mới chỉ có một? Còn Lệnh Hồ? Hắn là một thiên tài như vậy sao?

Hiển nhiên không có ai cho vậy!

Lại có thêm hai đạo thần niệm quá không quét tới. Qua một lát sau, đã có thêm hai thân ảnh hiện ra.

Là Mộc Tinh La của Côn Luân cùng Dư Hữu Quan của Ngọc Thanh quán!

Như vậy ở trên đỉnh Trì Kiếm phong lúc này đã có mười một tu sĩ Độ Kiếp kỳ, theo thứ tự là:

Hoa Nghiêm Tông Lại Đạo Hư, Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh ôn cố.

Lôi Cương, Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh ôn cố.

Phùng Thái Hiền, Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh viên mãn.

Quách Ái, Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh đại thành.

Còn thừa lại bảy người, thì theo thứ tự là:

Liên minh tán tu Dịch Văn Thiên, Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh ôn cố.

Phái Thanh Thành Diệu Nguyên Đạo Cô, Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành.

Côn Luân Kiếm Tông Mộc Tinh La, Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành.

Ngọc Thanh quán Dư Hữu Quan, Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh ôn cố.

Kiến Phúc cung Linh Nhai tử, Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh tinh luyện.

Đan vương Thi Vô Nhạc, Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh tinh luyện.

Còn có một hòa thượng mặc tăng y xanh nhạt. Nhìn qua thì hòa thượng này còn rất trẻ, mặt vuông tai lớn, mi thanh mục tú. Có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh ôn cố. Còn pháp danh của hắn là gì, không tu sĩ Độ Kiếp kỳ nào ở đây biết được cả.

Các tu sĩ Tu Tiên giới sau khi dẫn phát thiên kiếp, tiến vào Độ Kiếp kỳ thành công sẽ có bốn cảnh giới giống như Yêu thú Yêu Đan hậu kỳ. Điều khác biệt chính là bốn cảnh giới Yêu thú Yêu Đan hậu kỳ bao gồm: tích tồn, tinh luyện, ôn cố, đại thành.

Còn bốn cảnh giới của Độ Kiếp kỳ lại được gọi là đạo hạnh, và bao gồm: tinh luyện, ôn cố, đại thành, viên mãn.

Côn Luân kiếm tông Mộc Tinh La kiêng kỵ Thanh Y Hầu của Hoa Nghiêm tông, tán tu Thanh Vân Phong hay Tiêu Sát Phong của Cực Lạc cung là vì: mặc dù cùng là Độ Kiếp trung kỳ, nhưng đạo hạnh của Mộc Tinh La chỉ là đại thành mà thôi, còn đám người Thanh Y Hầu đã đạt đến viên mãn rồi, tùy thời đều có thể dẫn phát thiên kiếp lần thứ ba.

- Ra mắt chư vị đạo hữu!

Các tu sĩ đỉnh giai hàn huyền thêm một chút, sau đó đổi đề tài sang Lệnh Hồ.

Mà ở trên đỉnh Tri Kiếm phong, sau khi hai phách Thiên Xung và Linh Tuệ trở về tinh thần thức hải xong, Lệnh Hồ đã mở mí mắt ra, đứng lên. Sau đó hắn đưa mắt nhìn chúng tu chỉ còn lại một thành linh lực ở phía dưới một cách lạnh lùng, nhưng mà không có ai dám hành động gì cả.

Nếu như lão tổ tông Độ Kiếp kỳ đã ra mặt, quyền quyết định sẽ không còn ở trên tay bọn họ nữa.

Ngay cả Lệnh Hồ cũng chỉ còn cách yên lặng nghe quyết định của các tu sĩ Độ Kiếp kỳ!

- Đã xảy ra chuyện vì vậy?

Trên hư không, sắc mặt của Dư Hữu Quan Ngọc Thanh quán vô cùng khó coi:

- Tại sao đệ tử Tùng Hạc của ta lại vẫn lạc? Mong chư vị đạo hữu Hoa Nghiêm tông cho Dư mỗ một công đạo!

Lại Đạo Hư thở dài nói:

- Cao đồ Tùng Hạc của Dư đạo hữu vẫn lạc là điều không ai muốn thấy, nhưng việc đã xảy ra rồi. Mong đạo hữu bớt đau thương!

Dư Hữu Quan cả giận nói:

- Bớt đau thương cái rắm. Vì sao người khác không có chuyện gì, nhưng tại sao các đệ tử Ngọc Thanh quán của ta luôn là người chết? Hay là coi khinh Ngọc Thanh quán ta xếp hàng chót nhất trong mười đại môn phái tu tiên, nên muốn làm gì cũng được phải không?

Tĩnh tình Lôi Cương vốn nóng nảy, vừa nghe lời này đã nổi giận:

- Dư quán chủ! Rốt cuộc là ai lấn áp người nào, mời người mở to con mắt mù của người ra xem một chút. Nơi này là địa giới Hoa Nghiêm tông ta, còn người bị chúng tu vây công là đệ tử Lệnh Hồ tông môn ta! Là bọn hắn muốn giết người đoạt bảo, có chết cũng là đáng đời! Cho dù Lệnh Hồ có giết hết những người ở dưới cũng là đúng, tại sao phải muốn chúng ta khai báo cho người? Khai báo cái rắm!

- Người...

Dư Hữu Quan đưa tay chỉ Lôi Cương, giận quá cười nói:

- Được, được! Xem ra Lôi Cương ngươi muốn đấu với Dư mỗ một trận thì phải!

Lôi Cương cười lạnh:

- Ta sợ ngươi chắc? Đang muốn lãnh giáo thần thông Ngọc Thanh quán của Dư đạo hữu một chút!

Thấy hai người hươu kiếm giương cung, Mộc Tinh La lại nói:

- Hai vị chớ để lẫn lộn đầu đuôi rồi quên mất lý do vì sao chúng ta tới đây!

Địch Văn Thiên nghiêm mặt nói:

- Mộc đạo hữu nói không sai. Lôi đạo hữu, Dư đạo hữu, hai vị đừng động thủ vội. Giải quyết chuyện của Lệnh Hồ trước đã, còn những chuyện khác nói sau cũng không muộn!

Đan vương Thi Vô Nhạc là một người hơi mập, sắc mặt hồng hào, có bộ dáng là một lão già dễ gần. Từ lúc đến đây, hắn vẫn luôn mỉm cười đứng yên bên cạnh.

Nguyên nhân hắn đến đây không phải là vì nhận được ngọc giản truyền tin nào. Thật ra, việc chúng tu vây công Lệnh Hồ cũng không có liên quan gì tới Đan vương Thi Vô Nhạc cả, hắn tới đây chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

Thi Vô Nhạc và Linh Nhai tử Kiến Phúc cùng đều là đại sư luyện đan, là bằng hữu tâm giao ý hợp mấy trăm năm nay. Có thể nói cả hai người đều tiến giai lên Độ Kiếp kỳ trong cùng một thời gian, cho dù có chênh lệch thì cũng không nhiều lắm.

Lần này Đan vương Thi Vô Nhạc vừa vặn đến bãi phòng Linh Nhai Tử ở Kiến Phúc cùng tại Hoàn Hinh sơn, sau đó bàn luận đan đạo. Ai ngờ bỗng nhiên Linh Nhai tử nhận được truyền tin ngọc giản của một tên đệ tử, trong đó có nói tới chuyện của Lệnh Hồ. Vì nguyên nhân đó, hai người mới cùng nhau đến đây.

Vừa đề thực hiện chức trách giám sát của tu sĩ đỉnh giai, xem thử có tu sĩ đỉnh giai nào làm trái với ước định hay không. Một phần khác nữa là bản thân Đan vương cũng rất muốn vật chí linh.

Tuy nói vật chí linh không còn tác dụng gì với tu sĩ Độ Kiếp kỳ nữa, nhưng dù sao vật chí linh cũng là chí bảo tu tiên, có thể luyện chế thành nhiều loại linh đan. Đây là một sự hấp dẫn rất lớn đối với hai người luyện đan đại sư.

Nếu như sau lưng Lệnh Hồ thật sự có tu sĩ đỉnh giai âm thầm xuất thủ hỗ trợ, như vậy không chỉ có tu sĩ đỉnh giai đó bị chúng tu diệt sát, mà ngay cả Lệnh Hồ cũng khó thoát thân. Lúc đó, các tu sĩ đỉnh giai tự nhiên danh chánh ngôn thuận nhúng tay vào việc đoạt lấy vật chí linh.

Dĩ nhiên Đan vương Thi Vô Nhạc cùng Linh Nhai tử cũng hiểu rõ bọn họ không thể nào độc chiếm được vật chí linh. Thật ra, không thể nào có chuyện có một tu sĩ đỉnh giai nào có thể độc chiếm được chí bảo tu tiên, mà bọn họ lại là Luyện Đan đại sư, dù có phân chia thế nào, chắc chắn họ cũng được một phần lợi ích.

Lập tức, hai người liền đồng ý với đề nghị ngầm của Mộc Tinh La.

Chỉ có hòa thượng trẻ tuổi vẫn không tỏ ý kiến gì, chỉ nhẹ nhàng đưa tay vuốt nhẹ tràng châu, rồi lăm bắm gì đó.

Diệu Nguyên đạo cô nói:

- Chúng ta có tranh luận thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì. Giám sát sau lưng Lệnh Hồ có tu sĩ đỉnh giai tương trợ hay không mới là mục đích chính tới đây.

Đám người Lại Đạo Hư khẽ bàn với nhau. Một lát sau, Lại Đạo Hư mới hỏi:

- Chư vị tính làm như thế nào?

Mộc Tinh La cười lạnh một tiếng, rồi chậm rãi đáp xuống. Các tu sĩ khác cũng đi theo sau.

Lại Đạo Hư thờ dãi trong lòng, mang theo mấy người Lôi Cương bay thấp xuống.

- Ra mất chư vị lão tổ tông!

Thấy đám tu sĩ Độ Kiếp kỳ bay xuống, chúng tu không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy cung kính thi lễ. Lệnh Hồ cũng khẽ khom người, coi như đã thi lễ.

- Ngươi chính là Lệnh Hồ?

Mộc Tinh La nhìn Lệnh Hồ từ trên xuống dưới.

Thấy Mộc Tinh La, trong mắt Lệnh Hồ khê hiện lên vẻ kinh dị. Hắn đang nhớ tới việc vào lúc Bàn Phúc độ kiếp, thần niệm của mình đã từng giao phong với Mộc Tinh La, làm cho vị tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ này phải ăn quả khổ.

- Đúng!

Lệnh Hồ nói.

- Chắc ngươi cũng biết vì sao chúng ta đến đây chứ?

Mộc Tinh La thần nhiên nói.

Tất nhiên là Lệnh Hồ biết ý bọn hắn, rồi tự động lấy Bàn Lan thạch ở trong ngực bỏ ra.

Ngay khi các tu sĩ Độ Kiếp kỳ, cho tới các tu sĩ Hợp Thể kỳ đã bị Lệnh Hồ đánh bại dùng thần niệm quét qua người của hắn, về mặt ai này đều hết sức cổ quái!

Bởi vì bọn họ phát hiện tu vi tu chân của Lệnh Hồ chỉ là Kết Đan đại viên mãn mà thôi, mà không thấy có chút khí tức nào của Hợp Thần kỳ bên Vũ tu cả. Nói cách khác, khí tức của Lệnh Hồ vẫn là tu chân, không hề thấy có chút khí tức nào của Vũ tu cả.

Cái...cái này...sao có thể như vậy được?

Lệnh Hồ cười nhạt, thần niệm bỗng nhiên xông thẳng lên trời.

Lần này chúng tu cảm nhận được cảnh giới thần niệm của Lệnh Hồ là Hợp Thể kỳ đại viên mãn một cách rõ ràng.

Ngay lập tức, Lại Đạo Hư và ba vị lão tổ tông khác của Hoa Nghiêm tông lộ ra hung quang, mắt nhìn chăm chăm vào Lệnh Hồ!

- Quả nhiên là bị đoạt xá rồi!

Diệu Nguyên đạo cô cẩn trọng nhìn Lệnh Hồ:

- Các hạ là người phương nào? Nói ra thân phận đi.

Mắt Lại Đạo Hư lộ ra sát cơ, trầm giọng nói:

- Các hạ là ai? Vì sao lại đoạt xá đệ tử tông ta? Nếu không nói cho rõ, đừng trách bọn ta ra tay vô tình!

Lệnh Hồ hơi ngần ra. Không nghĩ tới việc mình tự hiển lộ tu vi để giải thích bản thân trong sạch, nhưng lại bị hỏi ngược lại. Hơi cười lạnh trong lòng, hắn không hiểu vì sao có những người khi không hiểu chuyện gì đó, cứ luôn bịa ra một lý do, rồi tự cho cái lý do đó đã đúng rồi?

- Ta không có bị đoạt xá!

Lệnh Hồ khê nhú mày, chậm rãi nói:

- Tu vi cùng cảnh giới không đồng nhất với nhau là chuyện bình thường. Ta thấy việc cảnh giới thần niệm cao hơn tu vi nhiều ở Tu Tiên giới cũng có. Có lẽ trong các vị lão tổ tông ở đây cũng có người có cảnh giới cao hơn tu vi phải không? Tuy tu vi của ta chỉ là Kết Đan đại viên mãn, nhưng cảnh giới thần niệm là Hợp Thể đại viên mãn thì có gì kỳ quái đâu?

Dư Hữu Quan cười lạnh nói:

- Đúng là có rất nhiều trường hợp cảnh giới cao hơn tu vi, giống như những tu sĩ tu luyện thần thông thần niệm, cảnh giới thần niệm của họ đều cao hơn tu vi cả. Nhưng dù là thế, cảnh giới bọn hắn chỉ cao hơn tu vi một hai cấp bậc mà thôi. Còn việc nhiều hơn đến mười cấp bậc là việc quá phóng đại rồi, các hạ giải thích thế nào?

Lệnh Hồ nói:

- Trước kia không có không có nghĩa là sau này sẽ không có. Các vị tiền bối ở đây đều là tu sĩ đứng đầu tu tiên giới, tu luyện cũng đến mấy ngàn năm rồi, không lẽ cứ trực quan vô đoán như vậy sao?

Chúng tu hơi ngần ra. Mà nghe thấy Lệnh Hồ nói như thế, sát ý trong mắt bốn vị lão tổ tông Hoa Nghiêm tông đã giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn còn có điều hoài nghi, ánh mắt luôn nhìn vào Lệnh Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Phong Mang

Dường như Mộc Tinh La đang suy nghĩ gì đó. Hắn có cảm giác thần niệm của Lệnh Hồ rất quen thuộc với hắn.

Hắn cũng nghĩ đến việc Lệnh Hồ là chủ nhân của cỗ thần niệm đã làm hắn bị thương lúc trước, nhưng ngay lập tức đã bỏ ra bên ngoài. Bởi vì, nếu Lệnh Hồ thật sự là chủ nhân của cỗ thần niệm đó, căn bản không cần cung kính với nhóm người mình như thế. Mà ngược lại, chính bọn hắn mới là người phải cung kính cẩn thận lại mới đúng.

Phải biết rằng chủ nhân của cỗ thần niệm đánh bại mình khi đó tuyệt đối là một tồn tại vô cùng cường đại, thậm chí cảnh giới của người đó còn đạt đến cảnh giới Độ Kiếp hậu kỳ đại thành. Một tồn tại cường đại như thế tuyệt đối không phải là một tên tu sĩ tiểu tử có tu vi Kết Đan kỳ đại viên mãn, nhưng cảnh giới lại đạt đến Hợp Thể kỳ đại viên mãn được!

- Điều các hạ nói là đúng chứ không sai, nhưng chẳng lẽ các hạ là người đó?

Dư Hữu Quan cười khẩy:

- Tốt nhất các hạ để hai nguyên thần kia ra đây đi, lúc đó chân tướng chẳng phải rõ ràng sao? Bọn ta cũng có thể tự phân định được!

Lệnh Hồ cũng muốn để cho Linh Tuệ phách và Thiên Xung phách ra ngoài, nhưng hiện nay hắn không thể làm việc đó được. Hai phách Thiên Xung và Linh Tuệ khi này đã ở bên ngoài đến cực hạn thời gian cho phép rồi, hiện hai phách đang ở trong tình thần thức hải để khôi phục, nếu không qua thêm mười ngày hay nửa tháng, hai phách không thể nào xuất hiện ở bên ngoài được.

Lệnh Hồ biết hắn đã gặp phải tình huống khó nhất từ lúc tu tiên đến nay. Lệnh Hồ không muốn cự tuyệt yêu cầu các tu sĩ Độ Kiếp kỳ, nhưng không thể không cự tuyệt được!

- Thật xin lỗi, yêu cầu của các vị tiền bối, tạm thời ta không làm được!

Lệnh Hồ thở dài nói.

Diệu Nguyên Đạo Cô cười lạnh:

- Sớm biết các hạ không dám để nguyên thần hiển lộ, quả thế! Hiện tại, các hạ không còn lời nào để nói chứ?

Lệnh Hồ không trả lời đạo cô này nữa, mà quay sang thì lễ cung kính với đám người Lại Đạo Hư, nói:

- Chư vị lão tổ tông, đệ tử biết có giải thích thế nào nữa cũng không được. Nhưng mà đệ tử vẫn muốn giải thích thêm một lần nữa cho chư vị lão tổ tông, có tin hay không là tùy các người thôi. Thần thông đệ tử thi triển khi này không phải nguyên thần của tu sĩ Độ Kiếp kỳ đoạt xá như các người vẫn nói. Đó chính là một thần thông đặc thù đệ tử tu luyện, là hai phách Thiên Xung và Linh Tuệ trong ba hồn bảy phách được đệ tử độc lập hóa hình ra mà thôi. Cho dù các người tin hay không, sự thật chính là như thế.

Dư Hữu Quan cười lạnh, nói:

- Cho dù ngươi có xảo ngôn nói nhảm gì đi nữa cũng vô dụng thôi, không dám để nguyên thần hiển lộ ra thì chắc chắn trong lòng có quỷ! Cái gì mà ba hồn bảy phách độc lập hóa hình? Quả thật là coi trời bằng vung, trên đời làm gì có môn thần thông như thế! Coi chúng ta là con nít ba tuổi sao? Buồn cười đến nỗi ghê tởm! Không thể, Dư mỗ hôm nay phải dùng thủ đoạn lời đing để trăm yêu trừ ma rồi, vừa để duy trì uy nghiêm ước định không thể chà đạp của tu sĩ cao giai, cũng vừa báo thù cho đồ nhi Hạc Tùng của ta! Chư vị đạo hữu đừng có tranh giành với ta!

- Nếu chư vị tiền bối quyết ý làm khó, vậy thì đánh một trận đi! Tuy Lệnh Hồ bất tài, nhưng cũng không muốn ngồi đó chờ chết!

Bỗng nhiên khí thế của Lệnh Hồ dâng cao, sự đâm phách và cuồng phóng từ trên người tỏa ra khắp nơi. Mắt đưa nhìn về đám người Dư Hữu Quan, Diệu Nguyên đạo cô.

- Làm khó cái gì?

Diệu Nguyên đạo cô nghiêm mặt lại:

- Là tiêu diệt! Đạo hữu, đã đến giờ phút này rồi mà ngươi còn không muốn lộ thân phận sao? Thật ra, cho dù ngươi không nói, chúng ta cũng biết các hạ chắc chắn không phải tu sĩ Hoa Nam châu...

Lão hòa thượng mặc tăng y màu nhạt từ này giờ vẫn luôn không nói gì, bỗng nhiên đưa mắt nhìn Lệnh Hồ mấy lần.

Lệnh Hồ không nói gì thêm nữa, bởi vì hắn biết dù nói như thế nào, bọn họ cũng không tin tưởng.

- Phải dùng đến chiêu đó sao?

Tâm niệm Lệnh Hồ hơi động.

Bất đắc dĩ thở dài trong lòng một cái, hắn biết chỉ còn một cách đó mà thôi!

Nghĩ xong, Lệnh Hồ quay sang hỏi Lại Đạo Hư:

- Mấy vị lão tổ tông, còn ý của các người là...?

Lại Đạo Hư lắng lắng nhìn Lệnh Hồ, nói:

- Chúng ta rất muốn tin tưởng ngươi. Nhưng, nếu ngươi không bị đoạt xá, vì sao không để cho hai nguyên thần khi hãy hiển lộ ra? Cho dù ngươi có bản khoản gì thì cứ nói ra, chỉ cần lý do đầy đủ, Hoa Nghiêm tông ta sẽ bảo vệ ngươi!

Lệnh Hồ nhìn mọi người chung quanh một cái. Thật ra, từ trong giọng nói của Lại Đạo Hư, hắn cũng biết Lại Đạo Hư vẫn không tin tưởng hắn. Dĩ nhiên Lại Đạo Hư hi vọng Lệnh Hồ có thể có chứng cứ khẳng định hắn không bị đoạt xá, vẫn là đệ tử Lệnh Hồ của Hoa Nghiêm tông. Nếu thật sự là thế, nhất định Hoa Nghiêm tông sẽ một lần nữa mà danh chấn Hoa Nam châu, đúng hơn là danh chấn của Tu Tiên giới!

Chứ đám người Lại Đạo Hư không phải như đám Diệu Nguyên đạo cô, đã khẳng định hắn bị tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh giai đoạt xá!

Nhưng mà những gì Lại Đạo Hư nói ra đã đúng ý của Lệnh Hồ. Lệnh Hồ còn một thủ đoạn bảo vệ tính mạng, thậm chí còn là thủ đoạn có thể kinh sợ chúng tu. Chẳng qua, nếu muốn thi triển thủ đoạn này ngay thì không thể nào, phải mất một thời gian mới làm được, hắn cần một chút thời gian. Nhưng nếu các tu sĩ Độ Kiếp kỳ trước mắt này không cho hắn thời gian chuẩn bị, mà người người phát động công kích lôi đình, thì kết quả cuối cùng của hắn sẽ là thân vẫn.

Cho nên, Lệnh Hồ mới cố ý hỏi đám người Lại Đạo Hư một lần nữa. Quả nhiên, lời nói của Lại Đạo Hư đã đúng ý của hắn.

Ra về trầm ngâm trong chốc lát, Lệnh Hồ nói:

- Không phải đệ tử không muốn để hai thần phách khi nãy ra, chẳng qua loại thần thông này cũng không dễ dàng sử dụng được. Nếu không chờ một thời gian ngắn để linh lực khôi phục lại viên mãn mà phóng ra, thì sẽ gây tổn hại cho đệ tử. Đây cũng là điều đệ tử bản khoản!

Bỗng nhiên Mộc Tinh La nói:

- Thật xin lỗi, chúng ta không có thời gian chờ đợi ngươi khôi phục lại được. So sánh với việc bị tiêu diệt, ta nghĩ các hạ không nên so đo cái gọi là tổn hại kia nữa! Bọn ta sẽ cho ngươi một cơ hội cuối cùng để chứng minh sự trong sạch của ngươi!

Lần này Lệnh Hồ không do dự nữa, về mặt trịnh trọng nhìn về Lại Đạo Hư, nói:

- Xin bốn vị lão tổ tông hộ pháp cho đệ tử!

Lại Đạo Hư giật mình, trang nghiêm nói:

- Được!

Lệnh Hồ chậm rãi đi lại một khối đá rồi khoanh chân ngồi xuống. Khối đá này có màu xanh, cũng chính là chỗ Lệnh Hồ thường ngồi để đã tọa thọ nạp khi trước.

Nhìn thấy Lệnh Hồ khoanh chân tĩnh tọa, ánh mắt Mộc Tinh La nảy lên, trong mắt hiện lên ánh lửa nóng rực.

Có lẽ không có ai trong chúng tu tin những gì về ba hồn bảy phách Lệnh Hồ đã nói. Mộc Tinh La cũng không tin, nhưng hắn vẫn muốn đi tin một lần. Bởi vì, nếu như những gì Lệnh Hồ nói là thật, thì môn thần thông này không những có thể làm cho thần niệm một tu sĩ Kết Đan kỳ đạt tới cảnh giới Hợp Thể kỳ đại viên mãn mà còn có thể đánh tan tác một đám tu sĩ cao giai nữa. Không thể nghĩ ngờ nữa, đây sẽ là một môn công pháp vô thượng chấn động cả Tu Tiên giới, giá trị không thể đo lường được. Thậm chí, cho dù lấy bất kỳ chỉ bảo tu tiên nào cũng không thể so sánh được!

Cho nên, Mộc Tinh La đã có một ý nghĩ trong lòng. Cho dù như thế nào, cũng phải xem thử việc ba hồn bảy phách có thể độc lập hóa hình ra như nguyên thần, tay có thể cầm pháp bảo, thậm chí là phát động thần thông như Lệnh Hồ nói là thật hay là giả?

Nếu là sự thật, tất nhiên Mộc Tinh La sẽ dùng trăm phương ngàn kế để đổi thành là giả, sau đó nắm giữ kỳ tài này trong tay, tuyệt đối không cho kẻ nào làm thương tổn đến hắn.

Nếu là giả ư? Minh và mười người tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở đây lúc này cũng không phải là vật trang trí, sẽ nhất cử đánh chết hắn, biến thành tro bụi!

Còn Dư Hữu Quan thì sao? Hiển nhiên đối với việc không đánh chết Lệnh Hồ ngay mà còn cho hắn một cơ hội để chứng minh sự trong sạch rất là bất mãn. Đương nhiên là Dư Hữu Quan không có nghĩ đến lợi ích gì khác trong chuyện này cả. Lúc này trong lòng hắn vô cùng tức giận, hận không thể giết

Lệnh Hồ ngay để trả thù cho ái đồ Tùng Hạc của mình, làm gì còn tâm tư nghĩ đến chuyện khác?

Nhưng Diệu Nguyên đạo cô dường như đang suy nghĩ gì đó. Còn Đan vương Thi Vô Nhạc và Linh Nhai Tử đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên những ý nghĩ tương đồng. Hiển nhiên ý nghĩ của hai người cũng như Mộc Tĩnh la vậy.

Còn vị hòa thượng mặc tăng y màu xanh nhạt không ai biết danh tính kia vẫn đặt mình ở bên ngoài, không nói gì đến chuyện Lệnh Hồ, miệng vẫn niệm kinh. Nhưng không ai chú ý đến một việc, đó là khóa miệng của hắn đã nở một nụ cười quỷ dị.

Tất nhiên Lệnh Hồ không biết tâm tư của chúng tu, hắn cũng lười đi đoán. Hắn chỉ biết vào lúc các tu sĩ Độ Kiếp kỳ nghỉ ngơi mình như thế này, chỉ còn cách dựa vào chính mình mới có thể hóa giải được nguy cơ.

Đối với Lệnh Hồ bây giờ, thời gian là thứ quan trọng nhất.

Vốn tưởng rằng dựa vào thần thông của hai phách Thiên Xung và Linh Tuệ là có thể kinh sợ chúng tu thêm muốn vật chí linh của mình, nhưng không ngờ rằng lại bị cái ước định của tu sĩ đỉnh giai, mà mình bây giờ lại bị các tu sĩ đỉnh giai vây công.

Nếu như đã bị tu sĩ đỉnh giai vây công, vì mình cũng như vì ngày sau, Lệnh Hồ thật sự bắt đầu phải vận dụng tới thủ đoạn cuối cùng.

Tâm của Lệnh Hồ bây giờ rất tĩnh táo, thậm chí là vô cùng lãnh khốc. Nhưng tinh thần thức hải của hắn bây giờ cũng có sự thay đổi bất ngờ: dao động một cách mãnh liệt, không có chút bình tĩnh nào cả!

Chỉ có khu vực của Di Đà sơn và Phương Thốn sơn không bị thay đổi bởi sự ảnh hưởng nào. Thiên hồn Thích Bồ Đề ở trên Di Đà sơn hóa thành một pho tượng Phật to lớn, cả người lóe lên kim quang. Còn trên Phương Thốn sơn, Địa hồn Đạo Huyền đã hóa thành một pho tượng Đạo gia to lớn trầm trượng. Hai người giống như những bức tượng thật sự, không nghĩ, không động, không tồn tại, vô ngã như hư vô, làm cho người ta có cảm giác tinh thần thức hải bây giờ như hai thái cực mâu thuẫn với nhau vậy.

Ở giữa hai người là một hạt châu tràn đầy ý vị cổ xưa, tản phát ra một ánh sáng màu xám huyền lệ. Hạt châu này lảng lảng di động trong hư không, khí tức dường như rất tương hòa! Nhưng nếu để ý kỹ, có thể thấy ở bên trong hạt châu lại ẩn chứa một cỗ kinh khí vô cùng bạo ngược, như muốn phá khóa thoát ra.

Ở trong tinh thần thức hải này, ngoài mảnh linh khí bao phủ khắp nơi ra còn một mảnh linh khí màu xanh rộng lớn hơn ở phía trên. Không sai, chính là linh khí màu xanh, chứ không phải là linh khí!

Trong mảnh linh khí màu xanh đó có một mảnh đất vàng có diện tích vô tận, như một cự nhân đang ngủ say vậy. Giờ phút này, cự nhân đang ngủ say đó dường như muốn tỉnh lại, cả người hắn khẽ rung động. Nhưng mỗi động tác nhỏ của hắn lại làm cho cả tinh thần thức hải phải dao động mãnh liệt, phong vân biến sắc.

Thật ra, mảnh đất vàng trong mảnh linh khí màu xanh đó chính là thần hồn duy nhất trong ba hồn bảy phách chưa được hóa hình ra - Mệnh hồn!

Mệnh Hồn vô cùng cường đại. Trong tam hồn, có hắn, mọi thứ đều có thể tồn tại. Không có hắn, mọi thứ không thể còn được. Cho nên, trong tam hồn, chỉ có Thiên Địa hai hồn là có thể ở bên ngoài, còn Mệnh Hồn nhất định phải ở trong thân thể của mình!

Tuy Mệnh Hồn còn chưa đạt đến giai đoạn hóa hình được, nhưng sau khi Lệnh Hồ hấp thụ Hỏa tuyệt tinh khí cùng Kim tuyệt tinh khí thành công thì đã có thể dựng dựng bóng người của Mệnh Hồn ra, dĩ nhiên bóng người này vẫn chỉ là hư ảnh mà thôi, chưa đủ lực lượng để hóa hình hiển thân.

Sức mạnh của Mệnh Hồn quả không lồ. Nếu như muốn hắn độc lập hóa hình hiển thân thì cần linh lực vô cùng lớn. Cho dù lấy linh lực được thiên địa ban tặng lúc kết Anh cũng không đủ cho Mệnh hồn hóa hình. Cho nên Lệnh Hồ mới chuyển hóa Mệnh hồn vào bên trong, lấy thân thể mình để hóa hình Mệnh hồn.

Vốn Mệnh hồn đang ngủ rất say. Cho dù khi này Lệnh Hồ có lấy một phần mảnh linh khí màu xanh ra bên ngoài để thủ hộ hai phách Thiên Xung và Linh Tuệ cũng không đủ để cho cự nhân đang ngủ say đó thức tỉnh lại. Nhưng giờ phút này, Lệnh Hồ phải kích thích Mệnh hồn, để cho Mệnh hồn từ trong giấc ngủ say tỉnh lại!

Trong mảnh linh khí màu xanh đó có một bức họa cổ xưa đã bị mục nát trải dài đến vạn dặm. Bỗng nhiên bức họa cổ xưa này bắn ra từng đạo trận đồ sáng rực rơi vào trên mảnh đất màu vàng. Những trận đồ sáng rực này khi rơi xuống mảnh đất màu vàng thì giống như những con kiến vàng vậy, chạy loạn khắp nơi để quấy rầy cự nhân, làm cho cự nhân phát ra từng trận rung động. Mệnh hồn dưới sự kích thích của Cửu Trận đồ rốt cuộc đã thức dậy!

Ở bên ngoài.

Vốn Lệnh Hồ vẫn đang khoanh chân ngồi bất động như tượng đá, nhưng bỗng nhiên từ trên người lại bộc phát ra một cỗ khí tức xuất phát từ bên trong linh hồn vô cùng cường đại!

Một cỗ ánh sáng linh hồn màu vàng vô cùng mạnh mẽ từ trên đỉnh đầu Lệnh Hồ phát sáng ra khắp nơi, giống như mặt trời đang mọc lên tỏa sáng vậy, làm cho linh hồn chúng sanh phải run rẩy, quỳ sát cúng bái cỗ uy áp linh hồn đó. Cỗ uy áp linh hồn đó nhanh chóng bao phủ cả thiên địa, không người nào dám nhìn thẳng tới, vội vàng cúi đầu xuống dưới, mắt lộ vẻ kinh hãi.

Khuôn mặt vốn trầm tĩnh lạnh lùng của Lệnh Hồ bây giờ lại hiển lộ khí tức vẻ xơ xác tiêu điều, giống như một thanh kiếm sắc bén được rút ra khỏi vỏ, tản phát ra phong mang bén nhọn chí cực, làm cho chúng tu không nhìn được mà trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Hồn Uy

Uy áp linh hồn chí cường tỏa ra khắp nơi.

Trừ mấy vị tu sĩ Độ Kiếp kỳ đã vượt qua thiên kiếp nên có linh hồn cường đại ra, mấy người còn lại đã không thể chống chọi được sự run sợ của linh hồn mình, thân bất do kỷ quỵ sát xuống đất.

Đám người Mộc Tinh La hồi hận. Cho đến khi thấy được sự cường đại của linh hồn Lệnh Hồ tỏa ra, bọn họ mới biết được thì ra lực lượng của Lệnh Hồ đã sớm vượt xa sự tưởng tượng của họ.

Mỗi người đều có cảm giác nguy hiểm chí mạng! Giống như chỉ cần đối phương muốn, linh hồn của mình sẽ dễ dàng bị diệt sát!

- Giết hắn!

Mấy tu sĩ Độ Kiếp kỳ như Mộc Tinh La, Dư Hữu Quan, Diệu Nguyên đạo cô hiện lên sát cơ trong lòng. Người có thể gây cho họ cảm giác uy hiếp không lồ như thế tuyệt đối không thể tồn tại.

Cảm nhận được sát ý của đám người Mộc Tinh La, mấy vị lão tổ tông Hoa Nghiêm tông hơi do dự một chút, nhưng vẫn kiên định che chắn trước người Lệnh Hồ.

- Chư vị đạo hữu có ý gì đây?

Thần sắc Lại Đạo Hư nghiêm trang, trong mắt lóe lên lệ quang.

Mộc Tinh La nói:

- Lại đạo hữu, người này hiển lộ lực lượng linh hồn cường đại như thế, ngay cả ta là tu sĩ Độ Kiếp kỳ khó khăn lắm mới chống đỡ lại được! Chẳng lẽ đến giờ đạo hữu vẫn cho rằng hắn là đệ tử Lệnh Hồ tông phái người ư? Nếu không nhân cơ hội này giết đi, chỉ sợ sẽ sinh biến về sau đó!

Lại Đạo Hư khẽ cau mày, nhưng vẫn nói:

- Cho dù là đúng hay không đúng. Nếu như hắn đã nhờ bọn tôi hộ pháp, hơn nữa còn đáp ứng để cho hai nguyên thân lộ ra, điều đó chứng tỏ hắn đa tin tưởng chúng ta. Chúng ta cũng đồng ý cho hắn một cơ hội chứng minh thân phận của mình, bây giờ sao có thể làm trái được?

Diệu Nguyên đạo cô vẻ mặt lạnh như băng nói:

- Vậy phải đắc tội rồi!

Còn Dư Hữu Quan không nói gì cả, trực tiếp tế bốn mạng pháp bảo - Bát Phưong Đạo ấn lên. Linh quang pháp bảo tỏa ra khắp nơi, Bát Phưong Đạo ấn hóa thành một cự ấn có đường kính năm mươi thước, nặng cả trăm vạn cân đập xuống đầu Lệnh Hồ.

Đám người Lại Đạo Hư không ngờ Dư Hữu Quan lại trực tiếp động thủ như thế. Đang muốn xuất thủ thì đám người Mộc Tinh La, Diệu Nguyên đạo cô, Dịch Văn Thiên, Đan vương Thi Vô Nhạc cùng Linh Nhai Tử đã quần lấy ngăn cản lại.

Chỉ có hòa thượng mặc tăng y màu xanh nhạt kia lại lui về sau, lui đến tận cạnh vách núi mới ngừng lại, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

Lúc này, Bát Phưong Đạo ấn của Dư Hữu Quan đã mạnh mẽ đập xuống mảnh linh quang xanh vàng đang không ngừng tỏa sáng trên đỉnh đầu Lệnh Hồ kia!

Linh quang xanh vàng chỉ là linh quang do Mệnh hồn tản phát ra thôi, không thể nào chống đỡ lại được các công kích vật lý được.

Mắt thấy Bát Phưong Đạo ấn dùng uy thế kinh thiên đập xuống, chỉ chớp lát nữa sẽ đập Lệnh Hồ thành một bánh thịt. Nhưng ngay lúc này, linh quang xanh vàng trên đỉnh đầu Lệnh Hồ phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó một bóng bàn tay màu đen không lồ từ trong mảnh linh quang đó vươn ra ngoài đập xuống Bát Phưong Đạo ấn, giống như là vỗ một con ruồi nhỏ vậy. Bát Phưong Đạo ấn nhất thời bay ngược ra, sau đó biến mất ở cuối chân trời.

Mà Dư Hữu Quan lại thét thảm lên một tiếng, phun một ngụm máu tươi ra. Cả người giống như bị một cỗ lực lượng ẩn chứa thuộc tính Ngũ Hành đánh vào, bay thẳng ra sau. Nếu không phải hòa thượng mặc tăng y xanh nhạt trên ngôi sát vách đá tiện tay phát ra một đạo linh lực tiếp lấy, sợ rằng hắn đã bị đánh bay khỏi Tri Kiếm phong, ngã vào trong hư không rồi!

- Bỏ mạng pháp bảo của ta!

Khỏe miệng Dư Hữu Quan tràn máu, tinh thần trong nháy mắt đã trở nên uể oải vô cùng. Mắt đưa về phương hướng pháp bảo đã biến mất ở cuối chân trời, hét thảm như muốn khóc rống lên:

- Bát Phương Đạo ấn của ta!

Ngay lúc bỏ mạng pháp bảo Bát Phương Đạo ấn của Dư Hữu Quan bị bóng bàn tay màu đen khổng lồ trên đỉnh đầu đánh bay vào trong hư không, bỗng nhiên Dư Hữu Quan phát hiện sự tương liên giữa mình và bỏ mạng pháp bảo đã biến mất, hiển nhiên là nguyên thần mình để ở trong bỏ mạng pháp bảo đã bị diệt sát thành tro bụi!

Bỏ mạng pháp bảo của Dư Hữu Quan chẳng những bị bóng bàn tay màu đen khổng lồ trên đỉnh đầu tiện tay vỗ một cái mà mất đi sự tương liên, nguyên thần tổn hao nhiều đi, mà tu vi cũng từ Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh ôn cố bị lui xuống tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh tình luyến.

Đã kích khổng lồ như thế lại phát sinh trong một lúc, giống như là từ thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục vậy. Hỏi thử Dư Hữu Quan có thể thừa nhận được sao?

Cùng với sự xuất hiện của bóng bàn tay màu đen khổng lồ trên đỉnh đầu Lệnh Hồ, và với tiếng thét kinh hoàng của Dư Hữu Quan cũng làm cho chúng tu đang chiến đấu bên cạnh dừng tay lại. Thân sắc mọi người hoảng hốt, về mặt nhìn Lệnh Hồ vô cùng ngưng trọng!

Lại thấy có thêm một bóng bàn tay màu đen vuron ra, sau đó hai bóng bàn tay màu đen cùng nhau chống lên mảnh linh quang xanh vàng. Nhìn tư thế cùng hành động đang diễn ra, dường như có một bóng đen cự nhân đang cố sức thoát ra ngoài.

- Đây là vật gì vậy?

Chúng tu kinh hãi không thôi. Chỉ dựa vào hai bóng bàn tay màu đen khổng lồ kia thôi đã tàn phát ra một cỗ uy áp linh hồn làm cho chúng tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh giai phải kinh tâm động phách. Nếu như để cho bóng đen cự nhân đó xuất hiện, vậy chẳng phải...

Chúng tu không dám nghĩ tiếp !

Ngay cả tu sĩ Độ Kiếp kỳ hiện giờ cũng cảm thấy rất kinh hãi, còn những tu sĩ Hợp Thể kỳ dưới kia càng không thể không chế được bản thân mình, bò lồm ngồm trên mặt đất, thân thể phát run không thôi!

- Chư vị đạo hữu, mau hợp lực giết hắn đi! Tuyệt đối không thể để cho tà ma quỷ dị kia thoát ra ngoài!

Trong mắt Dư Hữu Quan hiện lên vẻ điên cuồng, lớn tiếng hét lên.

Oong oong!

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Dư Hữu Quan xuất hiện một pháp bảo hình cái chum. Theo tiếng hét lớn của Dư Hữu Quan, cái chum đó phát ra tiếng oong oong chói tai!

Ngay lúc này, đỉnh đầu của bóng đen cự nhân ở trong mảnh linh quang màu xanh đã hiển lộ ra. Uy áp cường đại lúc này làm cho chúng tu sĩ Độ Kiếp kỳ không nhìn được mà sinh ra cảm giác phải quỳ xuống cúng bái.

Tâm thần chúng tu chấn động, cộng với tiếng hét lớn của Dư Hữu Quan kia, cảm giác nguy hiểm tột độ trong lòng chúng tu càng tăng nhiều hơn. Ngay cả Lại Đạo Hư vẫn luôn có ý bảo vệ Lệnh Hồ cũng có chút dao động.

- Giết!

Đám người Mộc Tinh La đưa mắt nhìn nhau, sát cơ trong mắt hiện rõ cả lên. Cả bọn đồng thời tế bỏ mạng pháp bảo ra, muốn dựa vào thần thông mạnh nhất của mình để nhanh chóng giết đi Lệnh Hồ mọi người không thể nào nắm trong tay được nữa!

Nhưng đám người Mộc Tinh La lại không thấy được trong ánh mắt điên cuồng thê lương của Dư Hữu Quan lại xuất hiện nét gian trá khó có thể nhìn thấy. Mà pháp bảo hình dạng cái chum cũng không đánh ra, ngược lại còn thu hồi vào trong cơ thể.

Trừ hai người Lại Đạo Hư cùng Lôi Cương hơi do dự một chút rồi không tham gia vào đợt công kích Lệnh Hồ này, ngay cả hai vị lão tông khác của Hoa Nghiêm tông là Phùng Thái Hiền và Quách Ái cũng bị Dư Hữu Quan kích động, tế pháp bảo của mình lên. Rồi cùng đám người Mộc Tinh La, Diệu Nguyên đạo cô, Dịch Văn Thiên, Đan vương và Linh Nhai Tử đánh về Lệnh Hồ.

Ngay thời điểm các pháp bảo bèn nhon đồng loạt công kích về Lệnh Hồ, thì đỉnh đầu của bóng đen cự nhân đã lộ ra được một nửa rồi. Một đôi mắt rét lạnh khổng lồ hiển lộ ra ngoài, ngay lập tức đã có hai đạo ánh sáng lạnh bắn ra. Đôi mắt này chỉ mới nhìn lướt qua các pháp bảo đang công kích đến thôi, không gian phía trước dường như bị đông cứng lại.

Àm!

Vào lúc ánh mắt đỏ hơi cau lại thì một tiếng vang thật lớn phát ra, các pháp bảo bị chấn ngược lui về sau. Mà cả hư không như muốn sụp đổ vậy, nứt nở thành vô số khe hở như mạng nhện được giăng ra vậy.

Bảy tu sĩ Độ Kiếp kỳ hét thảm một tiếng, cả bọn giống như Đur Hữu Quan lúc trước vậy, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Ngay lúc pháp bảo của họ phát ra tiếng nổ, cả thân thể giống như bị một cái búa lớn đánh vào, lui về phía sau thật xa. Hơn nữa, họ còn mất đi sự tương liên với pháp bảo của mình!

Cả hư không phát ra tiếng động ừ ừ cộng hưởng, thiên địa lúc này giống như bị một thứ gì đó làm cho rung động. Ngay cả Tri Kiếm phong cùng với phương viên ngàn dặm chung quanh cũng run rẩy theo.

Đôi mắt không lồ của bóng đen cự nhân kia chậm rãi nhìn về cả hư không đang muốn sụp đổ, lộ ra một chút do dự. Cuối cùng bóng đen cự nhân không tiếp tục hiển lộ ra nữa, mà rút trở về lại. Cả hai bóng bàn tay màu đen cũng chậm rãi lui về trong mảnh linh quang xanh vàng.

Sau khi bóng đen cự nhân lùi trở về trong mảnh linh quang màu vàng, uy áp linh hồn chí cường mới giảm đi phân nửa. Hư không đang rạn nứt cũng nhanh chóng phục hồi lại như cũ.

Về phần Mộc Tinh La cùng sáu tên tu sĩ khác lại thối lui ra sau đến một trăm thước một cách chật vật. Nguyên thần của người nào cũng bị hao tổn, tinh thần uể oải. Ngay sau đó, sắc mặt của họ càng thảm hơn. Vì bọn họ phát hiện ra pháp bảo đã tương liên với họ mấy trăm năm nay đã không còn bị không chế nữa, các pháp bảo mất đi sự không chế nguyên thần âm âm rơi xuống đất giống như sắt vụn vậy.

Về mặt chúng tu thể lương, bị thống vạn phần, trong mắt cũng toát ra vẻ kinh hãi khó có thể che giấu.

- Chư vị đạo hữu, mọi người không sao chứ? Tà ma cường đại như thế, chúng ta phải làm sao đây?

Đur Hữu Quan hoảng sợ nói:

Hai người Mộc Tinh La, Dịch Vấn Thiên liếc nhau một cái. Khuôn mặt vốn trắng bệch giờ lại lộ vẻ dữ tợn, trong mắt Dịch Vấn Thiên lóe lên sát khí, cười lạnh nói:

- Đur quán chủ, tính toán thật giỏi đó! Chắc tu vi của Đur quán chủ giờ phút này đã không còn là Độ Kiếp trung kỳ đi?

Đur quán chủ làm ra vẻ giật mình ngoài ý muốn, kinh hô:

- Chẳng lẽ chư vị đạo hữu cũng mất đi sự tương liên với bốn mạng pháp của mình, hơn nữa, tu vi còn bị thối lui sao?

Đám người Diệu Nguyên đạo cô, Đan vương, Linh Nhai Tử cùng với Phùng Thái Hiền, Quách Ái của Hoa Nghiễm tông vốn đang hoảng sợ nhìn Lệnh Hồ, nhưng nghe được câu hỏi của Dịch Vấn Thiên, cả bọn rung mình lên. Ngay lập tức, người nào người nấy cũng nhìn về Đur Hữu Quan một cách tàn khốc!

Đur Hữu Quan lạnh lùng nói:

- Chư vị đạo hữu có ý gì vậy? Chẳng lẽ cho rằng Đur mỗ đã tính kế các vị sao?

Mộc Tinh La lãnh đạm nói:

- Đur quán chủ, tại sao ngay lúc Bát Phương Đạo ấn của người bị đánh bay rơi mất, rồi nguyên thần bị hao tổn, tu vi thối lui lại không nhắc nhở cho chúng ta một chút? Ngược lại còn kích động bọn ta tấn công tà ma kia? Vừa rồi người cũng tề lên pháp bảo riêng của mình, nhưng vì sao không xuất thủ? Đur quán chủ đang nghĩ gì trong lòng, chẳng lẽ còn chờ bọn ta nói ra sao?

Đur Hữu Quan thờ dãi nói:

- Chư vị đạo hữu, không phải là Đur mỗ có lòng tính toán các vị. Quả thật vừa rồi ta bị giận dữ công tâm, chỉ muốn sớm giết chết tà ma. Chứ chưa từng nghĩ đến việc tà ma kia lại cường đại đến như vậy, bị các vị liên thủ tấn công không những không có việc gì mà còn gây thương tổn cho. Tà ma lợi hại như thế, chúng ta làm sao đây?

Nói xong liền đưa mắt nhìn về Lệnh Hồ. Chỉ thấy linh quang xanh vàng vẫn bao phủ cả bầu trời, từng trận uy áp linh hồn cường đại vẫn không ngừng từ trong mảnh linh quang màu xanh đỏ phát ra.

Mấy người tu sĩ Độ Kiếp kỳ Mộc Tinh La không nói gì. Cả bọn vẫy tay thu hồi lại bốn mạng pháp bảo đã bị hao tổn, linh khí hoàn toàn không có đã rơi trên mặt đất lại.

Quả thật Đur Hữu Quan đã tính kế thành công. Đám người Mộc Tinh La, Dịch Vấn Thiên sau khi tấn công Lệnh Hồ đã nhận hậu quả giống như hấn. Chẳng những nguyên thần trong bốn mạng pháp bảo bị diệt sát, mà ngay cả tu vi cũng bị thối lui một cấp.

Chương 93: Oai Thanh Y Hầu

Những người có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ như Đan vương Thi Vô Nhạc, Linh Nhai Tử, Phùng Thái Hiền và Quách Ái tuy không có thối lui xuống Hợp Thể kỳ, nhưng nguyên thần bị tổn thương còn nhiều hơn những người khác. Nếu không nghỉ ngơi khoảng năm trăm năm thì đừng mơ khôi phục lại như ban đầu, đừng nói có tiến cảnh gì thêm.

- Lại đạo hữu, chuyện này là từ quý tông mà nên. Cũng vì bọn người không kiên quyết, lại cho tà ma có cơ hội chứng minh sự trong sạch nên mới làm cho bọn ta không những giết được tà ma, mà còn bị tổn hại tu vi nữa. Nếu không cấp cho bọn ta một cái công đạo, đừng mơ bọn ta bỏ qua!

Diệu Nguyên đạo cô hét lớn lên.

- Diệu Nguyên sư muội, chẳng lẽ bọn người chỉ biết đem hết nguyên nhân thất bại đổ trên đầu người khác thôi sao?

Một âm thanh lạnh lùng phảng phất từ trong thiên địa âm thầm phát ra:

- Đã hơn nghìn năm không gặp rồi, ta nghĩ sư muội cũng nên thay đổi tính tình một chút chứ?

Sắc mặt mọi người tại chỗ đều biến đổi, đặc biệt là Mộc Tinh La, trong mắt càng toát lên thần sắc phức tạp.

Vốn tu vi của hắn chỉ kém Thanh Y Hầu một đạo hạnh. Trong các tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ, trừ mấy người ít ỏi ra, Mộc Tinh La luôn đứng đầu trong mấy người còn lại. Nhưng hôm nay bốn mạng pháp bảo của hắn bị hao tổn, tu vi thối lui, chênh lệch với Thanh Y Hầu càng lớn hơn. Ngay cả hai người Lại Đạo Hư, Lôi Cương Hoa Nghiêm tông cũng vượt qua hắn.

Nghĩ tới đây, Mộc Tinh La càng buồn thảm cùng hối hận hơn!

Chỉ thấy trên bầu trời đỉnh Trì Kiếm phong xuất hiện một làn linh quang, sau đó có một bóng người phảng phất xuất hiện trong đó. Một lão già đã xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng đây không phải là toàn bộ chân thân phủ xuống, chỉ là nguyên thần hiển thân thôi.

Bốn người Lại Đạo Hư, Phùng Thái Hiền, Quách Ái, Lôi Cương thi lễ với nguyên thần Thanh Y Hầu, nói:

- Ra mắt đại sư huynh!

Nguyên thần Thanh Y Hầu thần nhiên nói:

- Chư vị sư đệ miễn lễ!

- Ra mắt Thanh Y đạo hữu!

Nguyên thần Thanh Y Hầu thi lễ lại, sau đó bay tới tới trước người Lệnh Hồ, mỉm cười nhìn hắn.

Uy áp linh hồn do mảnh linh quang xanh vàng tỏa ra vẫn có ảnh hưởng rất lớn đối với nguyên thần Thanh Y Hầu. Chỉ là nguyên thần của Thanh Y Hầu rất cường đại, còn bản thân Mệnh hồn Lệnh Hồ lúc này đã lui về nên nguyên thần Thanh Y Hầu vẫn có thể chống cự được.

Nói đến Mệnh hồn của Lệnh Hồ, có thể nói sự cường đại của nó đã vượt xa sự lường trước của Lệnh Hồ. Khi nãy Mệnh Hồn chỉ lộ ra một phần mười hình thể thôi, nhưng lực lượng linh hồn cường đại đã vượt qua giới hạn của linh hồn mà Tu Tiên giới có thể thu nạp, thiếu chút nữa làm cho cả không gian phải sụp đổ. Lệnh Hồ biết việc này là không thể nên mới thu Mệnh hồn lại về trong tinh thần thức hải.

Lực phá hoại của Mệnh hồn quá cường đại, hơn nữa đây mới chỉ là hình thái bóng đen thôi, còn chưa đạt tới cấp bậc hiển hóa chân hình, nhưng thần uy của nó đã như thế. Một khi Mệnh hồn độc lập hóa hình, ba hồn bảy phách hợp thành thập phương chi niệm, lúc đó cũng không biết nguyên thần của Lệnh Hồ sẽ cường đại cỡ nào?

Dĩ nhiên, tuy Lệnh Hồ đã để cho Mệnh hồn quay về trong tinh thần thức hải, nhưng vẫn giữ sự cảnh giác cao độ. Mảnh linh quang xanh vàng vẫn ở đó, bóng bàn tay màu đen vẫn có thể tùy ý thoát khỏi đó để công kích lại những tu sĩ muốn tấn công mình!

Khi nguyên thần Thanh Y Hầu xuất hiện, tất nhiên Lệnh Hồ cũng biết được. Mà nguyên thần lại do lực lượng linh hồn ngưng tụ lại, nên Lệnh Hồ có thể cảm ứng được rõ ràng là nguyên thần của Thanh Y Hầu không có chút sát ý cùng ác niệm nào, ngược lại trong đó còn ẩn chứa sự hiền từ cùng vui mừng!

- Tiểu tử, bây giờ người có thể tạm thời buông lỏng sự cảnh giác đi được rồi, không ai muốn làm tổn thương người cả! Bản thân ta tin rằng sẽ không có

ai dám xúc phạm đến người!

Nguyên thần Thanh Y Hầu ha ha mỉm cười.

Về mặt lạnh lùng xơ xác tiêu điều của Lệnh Hồ từ từ nhu hòa lại, khoe miệng khê tạo nét thành một hình vòng cung nhu hòa. Mảnh linh quang xanh vàng đầy trời cũng dần thu lại, trở về tinh thần thức hải Lệnh Hồ, rồi hóa thành linh khí màu xanh nằm ở phía trên linh khí. Mệnh Hồn cũng trở lại trong mảnh linh khí màu xanh, hóa thành một ngọn núi cao sừng sững. Chỉ có điều ngọn núi cao sừng sững này đã khác với lúc trước, nếu như nói trước khi ra ngoài thì ngọn núi này có hình dạng như một cự nhân đang ngủ, còn bây giờ lại tựa như một cự nhân khoanh chân ngồi đó.

Mệnh hồn sau khi bị Lệnh Hồ bắt đắc dĩ tỉnh lại xong, cũng không thể lâm vào trạng thái ngủ say như trước. Cũng vì Mệnh Hồn không ngủ say nữa, nên sau này khi Ngũ Hành Kim Đan vỡ đi, hẳn chỉ có thể dung hợp lại hóa thành một Ngũ Hành Linh Anh, chứ không phải là năm Ngũ Hành Linh Anh riêng biệt nữa.

Vốn kế hoạch của Lệnh Hồ là ngưng tụ là Ngũ Hành Linh Anh riêng biệt, để đợi đến khi Lệnh Hồ tiến giai lên Hợp Thể kỳ rồi tiến hành hợp thành nguyên thần, hẳn sẽ đem năm Ngũ Hành Linh Anh đó hợp thần với năm phách trong bảy phách, giúp gia tăng linh tính cùng thần uy của năm phách đó.

Nhưng kế hoạch dung hợp năm Anh cùng năm phách đó lúc này đã bị phá tan rồi. Mà chính Lệnh Hồ sau khi bắt đắc dĩ làm cho Mệnh Hồn tỉnh lại, cũng phải chịu sự tổn thất thảm trọng.

Đợi đến khi mảnh linh quang xanh vàng thu lại trong tinh thần thức hải xong, Lệnh Hồ mới chậm rãi mở hai mắt ra, rồi đứng dậy khỏi tảng đá.

- Lệnh Hồ ra mắt lão tổ tông!

Lệnh Hồ tôn kính thi lễ với nguyên thần Thanh Y Hầu.

Nguyên thần Thanh Y Hầu cười ha ha, vui mừng nói:

- Tốt, rất tốt. Ta không có nhìn lầm người, người quả nhiên không làm cho ta thất vọng!

Lệnh Hồ cười nói:

- May mắn Lệnh Hồ còn chưa bôi nhục danh tiếng tông môn, cảm ơn lão tổ tông đã tin tưởng đệ tử!

Nguyên thần Thanh Y Hầu nói:

- Người là kỳ vọng ta gửi gắm. Ta từng bước nhìn người lớn lên, căn cốt tu tiên chính là kỳ tài của Tu Tiên giới. Hừ, người khác nghĩ việc người chín lần kết Anh thất bại chính là phế vật vô duyên với Nguyên Anh kỳ, tầm nhìn thật là hạn hẹp! Những người phạm tục đó có thể nhìn thấy ý nghĩ sâu xa của đại đạo linh hồn hay sao?

Nguyên thần Thanh Y Hầu nói xong liền chuyển hướng nói với đám người Mộc Tinh La, Dịch Văn Thiên, Diệu Nguyên đạo cô:

- Thanh Y Hầu ta ở chỗ này nói với chư vị, Lệnh Hồ tuyệt đối là đệ tử Hoa Nghiêm tông ta, công pháp tu luyện chính là đại đạo linh hồn, chứ không phải là tu sĩ Độ Kiếp kỳ đoạt xá gì đó. Người không biết thần thông linh hồn thì đừng vô đoán lung tung, nếu không, là chính các người tự tìm xui xẻo. Nhưng, nếu làm cho ái đồ lão phu có tổn hại gì, cũng đừng trách lão phu không lưu tình!

Nói tới đây, giọng nói của nguyên thần Thanh Y Hầu bỗng nhiên trầm lại, một cỗ uy áp linh hồn từ từ phát ra. Đám người Mộc Tinh La liền có cảm giác là mình không thể không chế nguyên thần của mình nữa, phảng phất như muốn tách khỏi thân xác mình, sắc mặt liền đại biến!

Linh Nhai Từ vội nói:

- Thì ra Lệnh Hồ là cao đồ Thanh Y huynh? Khó trách lại có thành tựu đại đạo linh hồn cao như thế. Xin thứ lỗi bọn ta khi nãy đã mạo phạm, may chưa gây thương tổn gì cho Lệnh cao đồ...

Mộc Tinh La cười lớn:

- Nếu Thanh Y huynh đã đứng ra bảo đảm, vậy chắc chắn chúng ta đã sai lầm rồi...

Nguyên thần Thanh Y Hầu nói:

- Đương nhiên là bọn người sai lầm rồi. Ài...chư vị đạo hữu, tại sao các người lại làm những việc này chứ? Những tu sĩ đỉnh giai như chúng ta phải luôn bế quan tiêm tu, cô đọng chân nguyên, hiểu rõ số mệnh, ngộ thiên đạo, dẫn phát thiên kiếp, đừng nên bị thế tục quấy nhiễu. Một khi tâm bị dẫn động, đó chính là kiếp số, vừa là kiếp của người khác, cũng chính là kiếp của mình! Chúng ta thân là tu sĩ Độ Kiếp kỳ, không nên động tâm, mà phải tĩnh thần, không nên câu gặm, mà phải vô tư!

Tâm thần chúng tu đại chấn, dường như có chút hiểu được.

Một hồi lâu sau, chúng tu mới tỉnh lại trong mộng, tôn kính thi lễ với Thanh Y Hầu, nói:

- Cảm tạ Thanh Y huynh đã cảnh tỉnh, bọn ta thụ giáo!

Nguyên thần Thanh Y Hào khẽ mỉm cười.

Sau đó không nói thêm lời khách sáo gì nữa, đám tu sĩ Độ Kiếp kỳ Mộc Tinh La mang theo sự mất mát buồn bực ở trong bụng rời đi.

Về phần những tu sĩ Hợp Thể kỳ bị uy áp linh hồn của Lệnh Hồ uy hiếp phải bò lổm ngổm trên mặt đất lại lùi thui đi theo phía sau các lão tổ tông của mình. Lần tới Tri Kiêm phong rồi rồi đi này đã gây cho bọn họ quá nhiều đã kích rồi.

Về phần vật chí linh? Không còn ai dám mơ tưởng gì nữa. Có thể bình yên tránh được một kiếp này, coi như đã may mắn lắm rồi.

Phải biết rằng mấy vị lão tổ tông Độ Kiếp kỳ đỉnh giai kia chẳng những nguyên thần bên trong bốn mạng pháp bảo bị diệt sát, linh tính pháp bảo đã tế luyện mấy ngàn năm mất hết, mà tu vi còn bị thối lui một cấp nữa. Đây là sự thống khổ đến mức nào chứ?

Nguyên nhân làm cho các tu sĩ Độ Kiếp kỳ phải gánh chịu kiếp này, chính là vì các đệ tử Hợp Thể kỳ của họ tham lam bảo vật của người khác, rồi muốn giết người đoạt bảo, sau đó đã dẫn phát kiếp số sang cho bọn họ.

Vì vậy, tuy đã tránh thoát được một kiếp ở Tri Kiêm phong, nhưng các tu sĩ Hợp Thể kỳ kia cũng lo lắng không thôi, bởi vì không biết sẽ đối mặt với lửa giận của các lão tổ tông như thế nào!

Sau khi chúng tu rời đi, trên Tri Kiêm phong chỉ còn người của Hoa Nghiêm tông.

Bởi vì hai người Phùng Thái Hiền và Quách Ái bị Dư Hữu Quan tính kế kích động, làm ra hành động lỗ mãng tấn công Lệnh Hồ, nên pháp bảo và nguyên thần đã bị tổn hại nặng nề. Nếu không trải qua hơn trăm năm tĩnh luyện cùng mấy trăm năm tế luyện pháp bảo lại, cũng đừng mơ sẽ phục hồi lại được như xưa.

Thành thật mà nói, trong lòng hai người rất là oán giận cùng không cam lòng. Nhưng lại không thể cúi đầu nhận lỗi trước mặt đại sư huynh tông môn Thanh Y Hào cùng vẫn bối Lệnh Hồ này.

,

Đồng môn tương giao mấy ngàn năm, sao Thanh Y Hào không biết sự mất mát cùng không cam lòng của hai vị sư đệ mình chứ, nên hẳn cũng không trách cứ gì nữa. Sau đó để cho bọn họ phản hồi động phủ của mình tiềm tu, chúc cho sớm ngày khôi phục lại tu vi, một lần nữa có tiến cảnh tiếp theo.

Nhìn thấy Lệnh Hồ một mình đánh tan sự liên thủ của các tu sĩ Độ Kiếp kỳ, nhưng thần sắc vẫn luôn trầm tĩnh lạnh nhạt, không kiêu không nóng nảy, bộ dáng vẫn rất khiêm tốn thì Thanh Y Hào rất tán thưởng, nói:

- Không lấy mạnh làm sự vui mừng, không vì yếu kém mà sầu buồn. Trong lúc nguy cấp vẫn luôn tĩnh táo, không nóng không vội. Rất tốt, chỉ dựa vào tâm trí và thần thông hiện nay, con đã có thể đi khắp mọi nơi ở Cửu Châu đại lục Tu Tiên giới!

Trên đỉnh Tri Kiêm phong lúc này chỉ còn lại Lệnh Hồ cùng nguyên thần Thanh Y Hào, những người còn lại đã rời khỏi Tri Kiêm phong, trở về sơn môn.

- Được lão tổ tông coi trọng như thế, đệ tử cảm thấy vạn hạnh không thôi. Đệ tử cũng biết rõ đạo của đệ tử là linh hồn chi đạo. Nhưng thần thông hồn đạo hôm nay còn đạt tới đại thành, cũng không dám nhận lời khen này!

Thanh Y Hào vui mừng cười nói:

- Khi này ta đã nói với mọi người con là ái đồ của ta, không biết ý kiến của con thế nào?

Lệnh Hồ vui sướng nói:

- Lão tổ tông ưu ái, đệ tử cầu mà không được!

Thanh Y Hào vuốt râu cười:

- Nhưng mà, mặc dù sở tu của ta cũng là thần thông thần niệm, nhưng đạo của con lại là đại đạo linh hồn. Cho nên ta cũng không có gì dạy cho con cả, chỉ cho con một cái danh sư phụ không thực thôi. Nhưng mà thân phận đệ tử duy nhất của Thanh Y Hào ta đã đủ cho con ngao du Tu Tiên giới rồi, cho dù là ai dám động đến con, chắc cũng phải suy nghĩ một chút đó.

Thật ra cái Lệnh Hồ muốn chính là một thân phận làm cho các tu sĩ khác phải kiêng kỵ thôi. Về phần công pháp sao? Chẳng lẽ bộ công pháp nghịch thiên Chứng Hồn quyết của mình còn thua công pháp nào khác?

Nếu như Thanh Y Hào nhiệt tình muốn Lệnh Hồ cùng hắn ở chung một động phủ để dễ dàng dạy bảo, thì đừng nói là trăm năm, chỉ cần mười năm thôi Lệnh Hồ đã không muốn rồi. Phải biết rằng việc tôi luyện Ngũ Hành tinh khí, kết xuất Ngũ Hành Kim Đan, mau chóng ngưng kết Ngũ Hành Linh Anh, qua đó tăng cường thực lực của mình mới là việc quan trọng nhất.

Cho nên, lời nói của Thanh Y Hào rất hợp với tâm ý của Lệnh Hồ.

Mừng rỡ vì điều này, Lệnh Hồ đang muốn thi lễ tạ ơn thì bỗng nhiên có một âm thanh lẳng lặng truyền đến, cười khẩy nói:

- Tiện nghi thu một đồ đệ tốt, nhưng lại chỉ cho hư danh, không cho một chút gì nữa cả. Thanh Y đạo hữu, ngươi quá hẹp hòi đó!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Làm Loạn

Hòa thượng mặc tăng y xanh nhạt đang lẳng lặng ngồi trên một tảng đá sát vách núi, giống như là chưa bao giờ rời đi cả. Nhưng mới vừa rồi chính Thanh Y Hầu cùng Lệnh Hồ rõ ràng không nhìn thấy ai ở chung quanh cả, không biết người này tới từ lúc nào?

Lệnh Hồ đang tự hỏi trong lòng, nhưng nguyên thần của Thanh Y Hầu lại không thấy có gì bất ngờ, cười mắng hòa thượng đó:

- Hòa thượng ngu ngốc người thật tốt đó, nhân cơ hội trên chộc lão phu sao? Sao người biết lão phu không tặng bảo cho ai đó? Cứ chờ xem đi.

Hiển nhiên Thanh Y Hầu và người hòa thượng này là bằng hữu với nhau.

Vốn hòa thượng này có đôi mắt nhân từ, từ trên người luôn toát ra phong phạm của một cao tăng đắc đạo. Nhưng lúc cùng với Thanh Y Hầu cười đùa tức giận mắng lại lộ ra bộ dáng cười giỡn không nghiêm túc, đôi mắt linh động càng làm cho người khác cảm thấy như tên trộm.

- Bản tăng pháp danh Làm Loạn!

Hòa thượng đứng ở trên một tảng đá, chấp tay trước ngực, vẻ mặt trang trọng nói ra pháp danh của mình:

- Ra mắt Lệnh Hồ thí chủ!

Lệnh Hồ nghe thấy pháp danh như vậy thì đột nhiên mặt hơi đỏ lên, liên tục ho khan.

- Lệnh Hồ bái kiến đại sư, hữu lễ!

Thật vất vả làm tâm tình bình tĩnh lại. Nhưng khi thấy hòa thượng đó làm ra vẻ trang nghiêm, rồi nhớ tới pháp danh của hắn thì thật sự Lệnh Hồ có cảm giác muốn bật cười.

Nguyên thần Thanh Y Hầu lắc đầu, nhìn Lệnh Hồ nói:

- Đừng quan tâm đến hắn, ta có vài pháp bảo ở đây, con có thể tùy ý chọn, nhưng chỉ được chọn một mà thôi. Coi như là lễ vật vi sư cho con!

Lệnh Hồ lập tức chỉnh sửa thần thái lại, cung kính nói:

- Tạ ơn sư tôn!

Nguyên thần Thanh Y Hầu vỗ nhẹ sau ót một cái, lập tức đỉnh đầu phát ra một cỗ ánh sáng mờ mờ bao trùm phương viên mười trượng. Trong ánh sáng mờ ấy xuất hiện bảy pháp bảo phát ra linh quang như ánh sáng ngọc thạch, linh khí bức người!

Trong bảy pháp bảo ấy có trống Chấn Thiên, Phệ Hồn thương, Ly Biệt câu, Càn Khôn hoàn, Trấn Sơn đỉnh, Long Lân thuẫn, Bảo Quang tháp! Năm kiện pháp bảo công kích, hai kiện pháp bảo phòng ngự. Mà trong bảy pháp bảo đó, có đến ba vật là cổ bảo linh khí. Theo thứ tự là pháp bảo công kích trống Chấn Thiên, pháp bảo công kích Trấn Sơn đỉnh, cùng pháp bảo phòng ngự Bảo Quang tháp!

- Long Lân thuẫn chí cương chí bền, tuy chỉ là linh khí thượng phẩm, nhưng một khi tế lên phối hợp với tu vi của người, cũng đủ chống lại công kích của tu sĩ dùng pháp bảo cùng giai đến vạn lần! Cho dù đối mặt với tiên khí, cũng có thể chống đỡ được mười lần. Đây chính là một pháp bảo phòng ngự bảo vệ tính mạng tuyệt hảo. Hơn nữa, nó còn có một đặc thù là có thể tự động phòng ngự chống lại công kích.

- Bảo Quang tháp, cổ bảo linh khí. Tuy phòng ngự không sánh được với Long Lân thuẫn, nhưng lại hơn ở việc khống chế. Người dùng không cần phải tập trung toàn bộ tinh thần vào việc sử dụng nó, chỉ cần phân một tia thần niệm ra là được rồi, lúc đó có thể sử dụng pháp bảo khác. Một công một thủ, phối hợp công kích!

Sau khi biết Lệnh Hồ muốn có một pháp bảo phòng ngự, Thanh Y Hầu liền giới thiệu cho hắn đặc điểm của hai kiện pháp bảo phòng ngự.

Mà nhìn thấy Thanh Y Hầu đưa ra bảy pháp bảo linh khí này, ngay cả cổ bảo cũng lấy ra, tuy chỉ cho Lệnh Hồ chọn một nhưng điều này cũng làm cho Lâm Loạn hòa thượng kinh ngạc vô cùng, miệng há to ra một hồi lâu cũng không khép lại.

- Tên này trước giờ luôn hẹp hòi keo kiệt, sao lần này lại hào phóng đến thế?

Sau khi nghe Thanh Y Hầu giới thiệu xong, đương nhiên Lệnh Hồ lựa chọn Bảo Quang tháp. Không phải vì Bảo Quang tháp là cổ bảo, phẩm chất cao cấp hơn linh khí thượng phẩm, mà bởi vì khi sử dụng Long Luân thuật, người sử dụng cần dùng toàn bộ tinh thần để thao túng, còn Bảo Quang tháp chỉ cần phân một tia thần niệm ra là có thể thao túng được, không mất nhiều công sức lắm.

Sau khi Lệnh Hồ có được Bảo Quang tháp, nếu như gặp nguy hiểm, hẳn có thể tế Bảo Quang tháp ra phòng ngự, sau đó nắm lấy thời gian công kích của đối thủ bị Bảo Quang tháp chặn lại để thi triển thần thông thần niệm đối phó!

Nguyên nhân để hắn chọn lấy Bảo Quang tháp cũng là vì nhớ đến tình huống khi nãy. Nếu như lúc đó Mộc Tinh La, Dư Hữu Quan...không cho hắn thời gian, mà trực tiếp xuất thủ, thì chắc chắn Lệnh Hồ sẽ không thể thoát khỏi kiếp nạn! Nhưng bây giờ đã có Bảo Quang tháp do Thanh Y Hầu tặng cho, hắn sẽ không để cho bản thân mình phải lâm vào hiểm cảnh khi nãy nữa!

Cho nên, một kiện pháp bảo phòng ngự tốt cũng tương đương với một tính mạng!

Sau khi thu hồi nguyên thần ở trong Bảo Quang tháp lại, Thanh Y Hầu đã đưa pháp bảo cho Lệnh Hồ, sau đó còn cố ý dặn Lệnh Hồ phải nhất định tế luyện Bảo Quang tháp như Thanh Thận Hồ.

Nghe thấy Thanh Y Hầu nói tới Thanh Thận Hồ, trong lòng Lệnh Hồ liên động. Hắn phát hiện ra pháp bảo Thanh Y Hầu tặng cho mình có hình dáng rất giống với Thanh Thận Hồ mà Thanh Vân Phong đã đưa.

Lệnh Hồ cung kính nhận lấy cổ bảo linh khí Bảo Quang tháp, thần niệm khẽ dùng thần niệm quét qua một vòng. Ngay lập tức phát hiện Bảo Quang tháp cũng cùng một cấp bậc với Thanh Thận Hồ, đều có bốn tầng cấm chế.

Lại là một kiện cổ bảo đặc thù, trong lòng Lệnh Hồ kinh ngạc, dĩ nhiên càng có nhiều vui mừng hơn.

Uy năng cùng sự cường đại của Thanh Thận Hồ, tất nhiên Lệnh Hồ hiểu rất rõ, qua đó hắn càng cảm thấy sự đặc thù trọng yếu của cổ bảo bốn tầng cấm chế hơn. Mà nay cái pháp bảo phòng ngự Bảo Quang tháp này cũng là cổ bảo linh khí, Lệnh Hồ cảm giác sự lựa chọn của mình là vô cùng chính xác.

- Người phải ở Tri Kiếm phong tế luyện Bảo Quang tháp hoàn toàn rồi mới cho phép đi ra ngoài!

Thanh Y Hầu dặn dò. Qua lời nói của hắn, có thể thấy rõ hắn đã sớm biết kế hoạch của Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ cung kính nghe theo, sau đó đưa mắt nhìn Thanh Y Hầu cùng Lâm Loạn hòa thượng biến mất khỏi Tri Kiếm Phong.

Ngay lúc Lâm Loạn hòa thượng gần đi, người này lại đưa mắt đầy thâm ý nhìn Lệnh Hồ thật sâu, nói:

- Lệnh Hồ thí chủ, người cùng Phật môn ta hữu duyên, sao không vào Phật môn ta đi?

Nhìn thấy Lệnh Hồ mở to mắt ra nhìn mình, Lâm Loạn hòa thượng kia mới cười lớn lên, sau đó thuận di theo Thanh Y Hầu.

Khóe miệng Lệnh Hồ nở nụ cười quái dị, thâm nghĩ:

- Đúng là ta có duyên với Phật môn, cũng sẽ vào Phật môn. Tuy nhiên, người vào Phật môn là ta, nhưng cũng không phải là ta!

Trở lại Khung Lư đơn sơ mấy năm qua chưa có ai tới, mới phát hiện ra nơi đầy đầy bụi bặm. Lệnh Hồ khẽ bấm pháp quyết một cái, lập tức có một cơn gió đi qua dọn sạch bụi bặm. Sau đó hắn bắt đầu ngồi khoanh chân trên giường trúc, bắt đầu toàn tâm tế luyện Bảo Quang tháp.

Bảo Quang tháp có tất cả bảy tầng, mỗi một tầng đều có một bảo quang có màu sắc khác nhau. Theo thứ tự từ tầng thứ nhất tới tầng thứ bảy có các màu sắc là: hồng, cam, vàng, xanh lá, xanh lam, xanh đậm, tím.

Quá trình tế luyện Bảo Quang tháp không gì khác với lúc tế luyện Thanh Thận Hồ cả, nhưng điều làm cho Lệnh Hồ cảm thấy ngoài ý muốn chính là trong quá trình tế luyện, Lệnh Hồ phát hiện thấy chính Thanh Y Hầu cũng chưa tế luyện Bảo Quang tháp hoàn toàn được. Thanh Y Hầu mới chỉ tế luyện được tầng cấm chế thứ nhất thôi.

Lệnh Hồ biết được điều này là vì hắn phát hiện ở tầng cấm chế thứ nhất có dấu hiệu bị linh lực ăn mòn ở bên ngoài, còn từ tầng cấm chế thứ hai trở đi, không có bất kỳ dấu hiệu nào đã tế luyện cả.

Đó là một cảm giác vô cùng huyền diệu, từ lúc Lệnh Hồ bắt đầu tế luyện tầng cấm chế thứ hai, hắn đã phát hiện được điều này.

Tầng cấm chế linh quang thứ nhất cần Lệnh Hồ phá rồi lại lập, nhưng tầng cấm chế linh quang thứ hai lại không cần như thế. Sau khi Lệnh Hồ cường thế phá vỡ tầng cấm chế linh quang thứ hai xong, hắn liền có cảm giác như hòa quyện làm một với tầng cấm chế này, thần niệm dễ dàng xông vào bên trong cấm chế, hoàn toàn chiếm dụng được tầng cấm chế linh quang thứ hai!

Tầng thứ ba và tầng thứ tư cũng thế, trừ việc lúc xông phá cấm chế có chút khó khăn, phải tiêu hao chút ít thần niệm ra. Một khi đã xông phá được, liền

có cảm giác đã dung hòa với tầng cấm chế linh quang đó. Trong ta có người, trong người có ta, không có chút trở ngại nào.

Cho đến khi thần niệm của Lệnh Hồ bao trùm khí tâm phát ra ánh sáng bảy màu của Bảo Quang Tháp, phân một tia thần niệm của mình vào trong khí tâm, hoàn thành việc tế luyện pháp bảo xong thì Lệnh Hồ mới chính thức biết được mình chính là chủ nhân đầu tiên tế luyện pháp bảo này hoàn toàn được! Ngay cả người luyện chế kiện cổ bảo linh khí này cũng không tế luyện hoàn toàn nó được, mà cả Thanh Y Hầu cũng chỉ mới tế luyện được tầng cấm chế linh quang đầu tiên mà thôi.

Vào lúc toàn bộ tin tức của Bảo Quang tháp xuất hiện trong đầu của Lệnh Hồ, Lệnh Hồ càng hài lòng với Bảo Quang tháp hơn, yêu thích không muốn buông tay!

Bảy tầng bảo quang của Bảo Quang tháp, mỗi tầng bảo quang có thể phòng ngự được sự công kích của các tu sĩ từ Nguyên Anh kỳ trở lên.

Tỷ như tầng bảo quang màu hồng thứ nhất, có thể chống lại lực lượng của tu sĩ Nguyên Anh kỳ; tầng bảo quang màu cam thứ hai có thể chống lại lực lượng của tu sĩ Xuất Khiếu kỳ; tầng bảo quang màu vàng thứ ba có thể chống lại lực lượng của tu sĩ Phân Thần kỳ; tầng bảo quang màu xanh lá thứ tư có thể chống lại lực lượng của tu sĩ Hợp Thể kỳ; tầng bảo quang màu xanh lam thứ năm có thể chống lại lực lượng của tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ; tầng bảo quang màu xanh đậm thứ sáu có thể chống lại lực lượng của tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ; tầng bảo quang màu tím thứ bảy có thể chống lại lực lượng của tu sĩ Độ Kiếp hậu kỳ!

Dĩ nhiên tu vi của người sử dụng phải tương ứng mới có thể vận dụng phòng ngự của Bảo Quang tháp để chống lại lực lượng của tu sĩ công kích mình.

Tỷ như tầng bảo quang màu tím thứ bảy, tuy có thể chống lại lực lượng của tu sĩ Độ Kiếp hậu kỳ, nhưng tu vi của người phải tương ứng thì mới khu động được.

Sau khi tế luyện Bảo Quang tháp hoàn toàn, tất nhiên Lệnh Hồ có thể dễ dàng sử dụng đến tầng bảo quang phòng ngự thứ bảy. Nhưng việc khống chế không chỉ dựa vào thần niệm là được, cần phải có linh lực thâm hậu mới có thể sử dụng thoải mái. Lấy tu vi Kết Đan đại viên mãn của Lệnh Hồ hiện nay, lúc sử dụng tầng bảo quang màu tím thứ bảy chỉ có thể duy trì khoảng hai phút mà thôi.

Cũng may tu sĩ Độ Kiếp kỳ lúc bình thường sẽ không dễ dàng xuất thủ với các tu sĩ cấp thấp hơn mình, trừ phi có lý do hợp lý hoặc đó là trường hợp bất đắc dĩ.

Vì vậy, sau khi có kiện cổ bảo linh khí Bảo Quang tháp này, Lệnh Hồ đã có thể đi khắp Tu Tiên giới như Thanh Y Hầu đã nói lúc trước.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, việc tế luyện Bảo Quang tháp làm Lệnh Hồ tốn đến bảy ngày mới làm xong, điều này làm cho hắn hơi ngạc nhiên. Bởi vì lúc hắn tế luyện Thanh Thận Hồ, hắn chỉ mất khoảng mấy canh giờ thôi a!

Mặc dù việc này cũng có nguyên nhân là vì thần niệm của mình bây giờ đã giảm mạnh, nhưng qua đó cũng có thể thấy việc tế luyện pháp bảo phòng ngự khó khăn hơn việc tế luyện pháp bảo công kích nhiều.

Sau khi để Bảo Quang tháp đã tế luyện xong vào trong tinh thần thức hải, ngoại trừ Thiên hồn Thích Bồ Đề cùng Địa hồn Đạo Huyền không thể nào phân tâm xem qua ra, còn lại bảy phách cũng truyền tay nhau xem qua một lần, sau đó ném vào trong hư không tinh thần thức hải.

Nhưng mà, tuy Bảo Quang tháp đều có linh tính ở bên trong tinh thần thức hải giống như Thanh Thận Hồ, nhưng nó không tỏ ra nhanh nhẹn bùng binh như Thanh Thận Hồ, ngược lại còn lộ vẻ trầm tĩnh ôn hòa khác thường.

Sau khi đi lượn qua Đan Bích sơn một lần, Bảo Quang tháp liền đi tới một tòa núi lớn ở trong các dãy núi trong tinh thần thức hải - Ương Đế sơn!

Ương Đế sơn chính là đàn tràng của Trung Khu phách trong bảy phách.

Mà bản thân của bảy phách lúc này, ngoại trừ Thiên Xung và Linh Tuệ đã đạt tới cảnh giới hóa hiện chân hình ra, năm phách còn lại vẫn còn ở trạng thái bóng đen!

Trong bảy phách, Khí phách, Lực phách, Trung Khu là ba phách trực thuộc Mệnh hồn. Mà bản thân Trung Khu phách còn là phách trung ương trong bảy phách, nên ngọn núi tên Ương Đế sơn kia cũng có ý nghĩa tương tự.

Giờ phút này ở trên Ương Đế sơn có một bóng đen khổng lồ đang đứng nghiêm, bất động như núi, phẳng phất như mãi mãi không bao giờ động đậy. Nhưng nếu cẩn thận quan sát, có thể thấy được bóng đen mãi mãi không động đậy ấy, dường như cứ qua một trăm canh giờ thì hình thể của hắn lại cao thêm một phân.

Thật ra, lúc Trung Khu phách bắt đầu đứng trên đỉnh núi thì thân thể của hắn chỉ như một người bình thường mà thôi. Nhưng thân thể của hắn hôm nay đã cao đến ba mươi trượng!

Lúc này Bảo Quang tháp đã lặng lẽ huyền phù cách đỉnh đầu Trung Khu phách khoảng trăm trượng. Cổ khí tức trầm ổn bình tĩnh do pháp bảo tản phát ra gây cho người ta cảm giác dường như nó đang chờ điều gì đó!

- Trăm trượng sao? Người không cần chờ quá lâu!

Thân thể bóng đen của Trung Khu phách hơi động, một tiếng quát như sấm từ miệng hắn phát ra như sấm rền bên tai, làm cả hư không phải chấn động.

Thì ra Bảo Quang tháp này đã tự động chọn lựa chủ nhân của mình, và đã chọn Trung Khu phách! Nhưng nếu Trung Khu phách muốn nắm giữ nó, điều kiện nó đưa ra là thần thông Vạn Trượng của Trung Khu phách phải đạt đến giai đoạn thứ nhất là thân thể cao trăm trượng thì mới có được nó!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Phạt Sĩ

Thanh Thận Hồ bây giờ đã nhận Linh Tuệ phách làm chủ, nhưng mà người này lúc nào cũng náo động cả tinh thần thức hải lên, dường như mỗi nơi trong tinh thần thức hải đều có dấu vết của hắn cả.

Lúc Bảo Quang tháp lơ lửng ở trên không cách đỉnh đầu Trung Khu phách khoảng trăm trượng thì Thanh Thận Hồ cũng tò mò tới xem náo nhiệt, nhưng mà thấy Bảo Quang tháp chỉ huyền phù ở đó không làm gì khác, nó cảm thấy nhàm chán quá, liền tiến vào Đan Bích sơn đuổi bắt vạn vật sinh linh trong đó.

Sau khi đem Bảo Quang tháp vào trong tinh thần thức hải, Lệnh Hồ cũng không để ý tới nó nữa. Hắn vừa lòng đứng dậy, đi ra khỏi đàn tràng.

Vừa đi ra khỏi đàn tràng, hắn đã thấy một hòa thượng trực đầu mặc tăng y màu xanh đứng nghiêm bên vách núi Khung Lư, lẳng lặng nhìn mình, hơi mỉm cười.

- Ra mắt Lâm Loạn đại sư!

Lệnh Hồ hơi ngần ra, nhưng lập tức hành lễ.

Dù sao Lâm Loạn hòa thượng cũng là bằng hữu của sư tôn Thanh Y Hạo, không thể nào vô lễ được, phải dùng lễ nghi để tiếp đãi.

Lâm Loạn hòa thượng đứng thẳng lên, đưa tay ra trước ngực rồi tuyên Phạt ngôn:

- Lệnh Hồ thí chủ mạnh khỏe! Pháp danh của bản tăng là Ngô Đạo, không phải là Lâm Loạn sư đệ!

Câu nói này làm Lệnh Hồ giật mình. Lúc trước rõ ràng hòa thượng này đã tự xưng mình là Lâm Loạn hòa thượng trước mặt sư tôn và mình, nhưng lúc này sao lại nói pháp danh của hắn là Ngô Đạo, còn Lâm Loạn hòa thượng là sư đệ của hắn?

Lệnh Hồ khó hiểu vô cùng, nhưng cũng không nói ra. Nếu đối phương thích vậy thì cứ để hắn gọi, quan tâm làm chi cho mệt!

- Không biết đại sư tới đây lần này có gì chỉ giáo không?

Ánh mắt của Ngô Đạo trong vắt, thần thái trang nghiêm, tay tạo thành chữ thập nói:

- Bản tăng từ Đông Thắng châu đến, tới Hoa Nam châu này để tìm hiểu đạo Phật. Hôm nay thấy được thí chủ, cảm thấy thật là hợp ý. Sau khi bản tăng mạo muội suy tính, thì thấy Lệnh Hồ thí chủ rất có duyên với Phật, phải vào Phật môn mới đúng. Vì vậy bản tăng tới đây lần này là hi vọng có thể kết bạn đồng hành với thí chủ, bàn Phật lý, luận thiên cơ. Không biết ý thí chủ thế nào?

Nếu Thiên hòn Thích Bồ Đề không bận rộn trấn áp tàn hồn thần châu, Lệnh Hồ cũng rất sẵn sàng bàn luận Phật đạo với đại sư Phật môn tự đưa tới cửa này. Nhưng đáng tiếc là không có duyên. Hiện tại Lệnh Hồ không hề có hứng thú gì với việc bàn luận Phật đạo cả!

Lập tức khẽ mỉm cười:

- Đại sư hẳn biết được Lệnh Hồ chính là đệ tử Hoa Nghiêm tông, hơn nữa đã là đệ tử của lão tổ tông Thanh Y Hạo. Đại sư là bằng hữu tốt của sư tôn ta, nhưng hôm nay lại khuyên ta vào Phật môn. Nếu như sư tôn ta biết được, sợ rằng sẽ tìm đại sư để bắt đại sư phân trần một hồi đó.

Ngô Đạo hòa thượng mỉm cười nói:

- Cũng không phải, bản tăng khuyên Lệnh Hồ thí chủ vào Phật môn, không có nghĩa phải bắt thí chủ phải bỏ rời tông môn. Thật ra Thanh Y đạo huynh cũng nên trở thành người của Phật môn ra, do đó Lệnh Hồ thí chủ không cần băn khoăn làm gì.

Lệnh Hồ trầm ngâm: "Lâm Loạn hòa thượng này đúng là làm loạn, cũng dám nói sư tôn ta là người có duyên với Phật môn."

- Thật xin lỗi đại sư! Hôm nay ta có chuyện quan trọng phải làm rồi. Nếu thật sự có duyên, tin rằng ngày sau chúng ta sẽ có cơ hội cùng nhau bàn Phật

lý, luận thiên cơ!

Ngộ Đạo hòa thượng mỉm cười nói:

- Ta rất tin sẽ có ngày này!

Nói xong, Ngộ Đạo hòa thượng liền lấy một viên châu trong tràng hạt của mình ra rồi ném vào trong bầu trời. Hạt châu này biến thành một con cá bằng gỗ to lớn, Ngộ Đạo hòa thượng nhảy lên đáp xuống thân nó. Vừa gõ ngay đầu một cái, con cá bằng gỗ này đã bay đi!

Ngộ Đạo hòa thượng này tới thật bất ngờ, mà lúc đi cũng thật dứt khoát!

Ngơ ngác nhìn hòa thượng kỳ quái đã đi xa, Lệnh Hồ có rất nhiều nghi vấn không thể nào hiểu nổi, nhưng rất nhanh đã quên đi.

Thu thập đồ đạc một chút, Lệnh Hồ liền nhảy lên cự kiếm nhiều màu rồi bay về hướng đông. Trên đường cũng có đi qua sơn môn Hoa Nghiêm tông ở đỉnh núi Hoa Sơn, nhưng Lệnh Hồ không dừng lại, trực tiếp bay qua.

Lệnh Hồ biết sau khi hấn phát thần uy của Mệnh Hồn ra, cường thế đánh bại mấy vị tu sĩ Độ Kiếp kỳ cùng uy áp linh hồn trấn áp nhiều cao giai Hợp Thể tu sĩ đến mức phải quỳ sát cứng bái thể kia, thì địa vị của hắn ở trong tông môn đã dần trở thành một truyền kỳ.

Thậm chí, ánh hào quang truyền kỳ của Lệnh Hồ còn vượt xa hơn thiên kiều chi tử thân mang Phật Duyên Lý Thiên Mạc kia.

Đĩ nhiên, địa vị của Lệnh Hồ cùng với Lý Thiên Mạc ở trong lòng các tu sĩ đỉnh giai lại là hoàn toàn khác.

Địa vị của Lý Thiên Mạc trong lòng các tu sĩ đỉnh giai chính là người cần phải được bảo vệ kỹ càng. Bởi vì Lý Thiên Mạc là người có Phật Duyên, là người có thể mang đến ích lợi cho chúng tu. Còn Lệnh Hồ được bọn hắn đề trong lòng là vì bọn hắn quá kiêng kỵ đại đạo linh hồn của Lệnh hồ. Tuy chúng tu sĩ đỉnh giai cũng rất thêm thường công pháp đó, nhưng sau khi tự mình nhận thức qua thần uy khiến cho cả không gian phải gần như sụp đổ của Mệnh Hồn, cộng với việc tu vi của bản thân phải thối lui thì không còn ai dám chọc tới Lệnh hồ nữa. Đặc biệt là sau khi Thanh Y Hủ công khai Lệnh Hồ chính là ái đồ của mình, càng không có người nào dám có ý nghĩ gì khác!

Cái tên Lệnh Hồ chân chính vang danh Hoa Nam châu. Mấy năm sau, tên của hắn còn được truyền ra khác châu khác ở Tu Tiên giới, đại đạo linh hồn cũng dần được đẩy lên cao, lần đầu tiên được cả Tu Tiên giới coi trọng. Vô số tu sĩ có thiên tư hơn người bắt đầu dốc lòng nghiên cứu đại đạo linh hồn. Các tu sĩ này luôn đi khắp nơi sưu tầm các công pháp liên quan đến thần niệm, nguyên thần. Phàm là các công pháp liên quan đến đại đạo linh hồn, đều bị chúng tu lấy sạch!

Tuy tu vi của Lệnh Hồ chỉ là Kết Đan kỳ đại viên mãn, nhưng vì uy lực của đại đạo linh hồn quá lớn, nên dần dần hắn đã được các tu sĩ coi như là một thành viên trong các tu sĩ đỉnh giai, không ai dám xem nhẹ cả.

Nhưng nói ra cũng thật kỳ quái. Kể từ ngày Lệnh Hồ đại phát thần uy nhất cử đánh bại sự liên thủ của các tu sĩ đỉnh giai trên đỉnh Tri Kiếm phong, rồi danh chấn của Hoa Nam châu thì đột ngột mai danh ẩn tích!

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã qua hơn năm mươi năm!

Mà trong năm mươi năm này, thế vật thay đổi rất nhanh, có rất nhiều chuyện trọng đại đã phát sinh làm ảnh hưởng cả Tu Tiên giới...

Đầu tiên, hai đại môn phái trong mười đại môn phái tu tiên là Thanh Thành cùng Ngọc Thanh quán trở mặt với nhau, tu sĩ hai bên đại chiến không ngừng. Cuối cùng, hai bên đã dẫn đến một cuộc đại chiến cuối cùng. Dư Hữu Quan của Ngọc Thanh quán cùng Diệu Nguyên đạo cô chiến đấu với nhau trên đỉnh Thần Khấp sơn ở Thanh Thành sơn mạch đến mười ngày mười đêm. Cho đến khi linh lực cả hai bị hao kiệt hoàn toàn, tu vi thiếu chút nữa phải thối lui thì mới dừng lại, không phân thắng bại.

Không ngờ, mới chỉ qua một tháng, một trong tam đại cự đầu của liên minh tán tu là Dịch Vắn Thiên lại một người một kiếm xông lên Ngọc Thanh quán, sống mái với cả môn phái.

Nhưng chuyện cũng chưa dừng ở đây, tiếp sau một tháng nữa, thì Mộc Tinh La đang ở Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh ôn cố cũng một người một kiếm xông lên Ngọc Thanh quán. Không lâu sau, Ngọc Thanh quán liền tuyên bố bế quan ngàn năm, không hỏi thế sự.

Môn phái này cũng bị xóa tên khỏi mười đại môn phái tu tiên, và vị trí cũ được Ngũ Động Thiên ở Cực Lạc sơn mạch bổ sung vào.

Tất cả đều có nguyên nhân cả. Cũng do ngày đó Dư Hữu Quan biết bản mạng pháp bảo mình bị bàn tay khổng lồ Mệnh Hồn của Lệnh Hồ đánh bay, làm cho nguyên thần bị tổn hao, tu vi phải thối lui một cấp. Nhưng người này chẳng những không nhắc nhở đám người Mộc Tinh La, mà còn kích động chúng tu công kích Lệnh Hồ, âm thầm tính kế trong đó. Điều này làm cho đám người Mộc Tinh La phải trả giá thật lớn, tu vi cấp tốc thối lui, đạo hạnh ngàn năm cũng bị hủy hoại trong chốc lát. Sau khi các tu sĩ biết được điều này, thử hỏi sao có thể chịu được khi nhìn thấy tên tiểu nhân Dư Hữu Quan sống thoải mái chứ?

Đây là một chuyện lớn phát sinh trong năm mươi năm qua!

Chuyện lớn thứ hai chính là tông sư luyện khí nổi tiếng nhất của Tu Tiên giới là Bách Đạo Tử liên tiếp có đột phá, thành công thăng cấp hai chiếc thuyền thần đình song song lên.

Vốn việc đi tới giữa các châu trước giờ rất mất thời gian, tỷ như Hoa Nam châu đi tới Đông Thắng châu, hoặc từ Hoa Nam châu tới Tây Nguyên châu vậy. Nếu như phi hành không gián đoạn thì phải cần đến gần năm mươi năm, nếu gặp phải thiên tai thì phải dừng lại chờ đợi thêm mấy năm nữa, rất mất thời gian. Nhưng hôm nay, tốc độ hai chiếc thuyền thần đình song song đã được cải tiến, thời gian đi lại giữa các châu đã rút gọn xuống hơn mười năm. Không chỉ như thế, sự hạn chế người được ngồi lên hai chiếc thuyền thần đình song song đã bị phá vỡ. Chỉ cần người có đủ linh thạch, cho dù người là người nào hay có tu vi như thế nào đều cũng có thể ngồi lên hai chiếc thuyền thần đình song song để đi đến các châu. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là người phải có đủ linh thạch!

Bởi vì tông sư luyện khí Bạch Đạo Tử bế quan đến mấy trăm năm mới có được đột phá, nên tài liệu trước đã chuẩn bị rất nhiều. Sau khi kết thúc bế quan, rất nhiều chiếc thuyền thần đình song song đã được chế tạo ra. Hôm nay, việc hai chiếc thuyền thần đình song song đi lại các châu năm nào cũng có, chứ không cần phải chờ đợi như trước kia nữa!

Hiện tại có rất nhiều tu sĩ thấp, trung, cao giai đều tranh nhau tới các châu khác để lịch lãm, tìm kiếm bảo vật. Tất nhiên là các tu sĩ Hoa Nam châu cũng như thế!

Đây chính là chuyện lớn thứ hai.

Mà chuyện lớn thứ ba lại phát sinh ở Tây Thổ sơn mạch - vương quốc của Phật môn!

Tây Thổ sơn mạch, vùng đất Phật học thịnh vượng, là nơi nhiều quốc gia tôn sùng Phật giáo. Các đại thiền viện, cổ tháp cổ tự ở Tây Thổ sơn mạch nhiều không kể xiết.

Ở Tây Thổ sơn mạch có một ngọn núi nhỏ, trên ngọn núi này có một chùa tên là Quảng Ân tự. Chủ trì của chùa là Từ Ân thiền sư, chính là cao tăng đắc đạo được ngàn vạn Phật tử kính ngưỡng tôn sùng. Người này có pháp pháp vô biên, mỗi câu viết đều là những thiên cơ đã được người này trải nghiệm, mỗi một câu nói là có thể làm người tỉnh ngộ, một tiếng quát mắng có thể làm tỉnh người đã lầm đường lạc lối, một tiếng gầm giận dữ có thể hóa hung tà biến thiên cát.

Tóm lại những truyền thuyết về Từ Ân thiền sư ở Tây Thổ sơn mạch thật nhiều lắm. Ánh sáng do hắn tỏa ra cũng rực sáng như ánh mặt trời, hắn là thần tượng truyền kỳ của các Phật tử ở Tây Thổ sơn mạch! Mà Quảng Ân tự lại là Phật môn niết bàn, Sa môn thánh địa trong lòng ngàn vạn Phật tử!

Chỉ riêng nói về việc bàn Phật lý, luận thiên cơ thôi, đã hơn hai ngàn năm nay, nhưng chưa có ai ở Tây Thổ sơn mạch có thể có tư cách sánh được với Từ Ân thiền sư. Hầu hết các tu sĩ tự nhận mình có thành tựu to lớn ở Phật học chưa bao giờ thuận lợi thông qua được sự khảo hạch của mười chùa và tám cổ tháp lớn. Nếu như không phải bại trận trong chùa, thì cũng là dừng chân ở cổ tháp, chưa có người nào có thể đặt lên Quảng Ân tự.

Nhưng hôm nay lại có một người tu sĩ trẻ tuổi thân mang Phật duyên, dùng những kinh thiên Phật môn mình đã tìm hiểu được qua nhiều năm để đồng loạt đánh bại mười chùa và tám cổ tháp lớn. Ngoài ra, trên người của người tu sĩ trẻ tuổi này thỉnh thoảng còn phát ra Phật quang trang nghiêm cát tường, làm cho vô số cao tăng Phật môn phải kinh hãi không thôi.

Thịnh hội Thiên Đạo chưa từng được khai mở qua hơn hai ngàn năm của Quảng Ân tự rốt cuộc cũng vì người tu sĩ trẻ tuổi này mà được mở ra!

Thịnh hội Thiên Đạo của Quảng Ân tự không chỉ hấp dẫn vô số tu sĩ sùng Phật của Hoa Nam châu, mà các Phật tử ở châu khác cũng không ngại đường xa vạn dặm, vội vàng ngồi trên hai chiếc thuyền thần đình song song vượt qua hải dương vô tận để được tham dự!

Còn người tu sĩ trẻ tuổi kia là ai ư? Không cần nhiều lời thì chắc mọi người cũng đoán ra được là ai, hắn chính là thiên chi kiêu tử Lý Thiên Mạc của Tu Tiên giới!

Năm mươi năm này, Lý Thiên Mạc một lòng nghiên cứu kinh Phật, muốn từ đó tìm ra đại đạo Phật môn chân chính thuộc về mình. Hắn không cố tình đi tu luyện linh lực gì cả, nhưng điều đáng ngạc nhiên là theo sự thông hiểu của Lý Thiên Mạc đối với Phật môn không những tăng lên, thì tu vi của hắn cũng tự hành tăng trưởng vô cùng huyền diệu. Năm mươi năm đi qua, Lý Thiên Mạc đã bước chân vào Hợp Thể hậu kỳ trong sự kinh ngạc của nhiều người, cách đại viên mãn chỉ còn một bước ngắn!

Càng làm cho người khác phải bất ngờ chính là linh lực của Lý Thiên Mạc đã biến chuyển thành Phật lực. Thật ra Phật lực cũng là linh lực, chẳng qua bên trong có ẩn chứa uy lực Phật môn một cách mãnh liệt mà thôi.

Có được Phật lực này, Lý Thiên Mạc chỉ cần quát một tiếng thôi, đã có thể làm cho người lạc đường tỉnh ngộ, làm người hung tàn phải bỏ đồ đao, thậm chí hắn còn có thể khiến cho người khác phải đổi bản tâm mà tôn sùng Phật đạo nữa.

Tuy Lý Thiên Mạc không vào Phật, nhưng đã được ngàn vạn Phật tử ở Tây Thổ sơn mạch gọi là Phật sĩ.

Ở Tây Thổ sơn mạch, tùy theo thành tựu Phật học của người cao đến đâu, sẽ được phân là: Phật tử, Phật đồ, Phật tu, Phật sĩ, Phật sư!

Tây Thổ sơn mạch chỉ có một vị Phật sư, đó chính là trụ trì Từ Ân thiền sư của Quảng Ân tự, mà danh hiệu Phật sĩ chỉ vén vén dưới Phật sư mà thôi. Lý Thiên Mạc có thể được ngàn vạn Phật tử cam tâm tình nguyện gọi bằng danh xưng Phật sĩ đã có thể cho thấy sự kính yêu của ngàn vạn Phật tử đối với hắn. Điều này cũng tượng trưng cho địa vị tôn quý của hắn tại Tây Thổ sơn mạch!

Chương 96: Bốn Đan

Ở phía bắc của Tây Thổ sơn mạch có một ngọn núi tên là Bắc Chu sơn. Đây là một vùng đất có màu vàng đỏ, trừ cây tiêu ra, không có một thực vật nào có thể sinh trưởng được ở vùng đất này cả.

Ở đây một có một hạp cốc, trong đó có một gò đất nhô lên khoảng mười trượng. Lúc này, gò đất đó giống như là một người đang hô hấp vậy, thỉnh thoảng xao động như có người đang thở, làm cho khí lãng màu vàng đỏ từ bên trong tán ra ngoài.

Gò đất này cứ một hồi đội lên, một hồi xẹp xuống. Nếu người khác nhìn vào sẽ có cảm giác dường như sự hô hấp ngày càng dồn dập, ngày càng nhanh hơn. Chỉ một lát sau, gò đất đã nổ tung!

Trong khí bụi màu vàng đỏ do gò đất nổ tán phát ra khắp nơi, thì bỗng nhiên có một bóng người khôi ngô, thân tán phát ra bốn loại tinh khí màu sắc khác nhau trong Ngũ Hành tinh khí nhảy lên. Bốn màu đó là hỏa hồng, kim hoàng, mộc lục, thổ hoàng, chỉ còn thiếu đúng một màu thủy lam nữa là sẽ đủ cả năm màu trong Ngũ Hành tinh khí!

Chủ nhân của thân ảnh khôi vĩ này dĩ nhiên chính là Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ đưa mắt nhìn xuống đất một chút, trong mắt hiện lên bốn đạo tinh mang có màu sắc khác nhau, sau đó liền bay mất.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đảo mắt đã năm mươi năm rồi. Lệnh Hồ cũng không ngờ rằng việc ngưng kết viên Ngũ Hành Kim Đan thứ ba và thứ tư lại có nhiều khó khăn đến thế. Lúc ở Thọ Sơn sơn mạch, qua hơn hai mươi năm không ngừng hấp thu Mộc tuyệt tinh khí, sau đó dùng đến viên Yêu Đan trung kỳ và các loại linh túy ngũ hành, cho đến khi dùng cả viên Yêu Đan cuối cùng thì Lệnh Hồ mới may mắn ngưng kết ra được viên Mộc tuyệt Đan thứ ba.

Sau đó Lệnh Hồ lại đi tới Thổ tuyệt chi địa ở Tây Thổ sơn mạch. Lại trải qua ba mươi năm không ngừng hấp thu Thổ tuyệt tinh khí, sau cùng phải nuốt cả vật chí linh, mượn được lực cường đại trong đó xong thì hắn mới thành công ngưng kết ra viên Thổ tuyệt Đan thứ tư trong Ngũ Hành Kim Đan!

Còn bản thân thân thể Lệnh Hồ hiện nay, cho dù là da thịt gân cốt hay tế bào, khắp nơi đều có ẩn chứa bốn loại Ngũ Hành tinh khí thâm hậu. Trong đan điền, bốn viên Hỏa tuyệt Đan, Kim tuyệt Đan, Mộc tuyệt Đan, Thổ Tuyệt Đan chia ra chiếm cứ một nơi, sau đó lấy một quỹ tích tương khắc huyền ảo chậm rãi chuyển động. Tuy thủy hỏa vốn không dung hòa lẫn nhau, nhưng lúc này lại bình an xoay quanh. Mà một khi Thủy tuyệt Đan được ngưng kết thành công, lúc đó trong tương khắc sẽ sinh ra tương sinh, Ngũ Hành cũng sẽ viên mãn theo.

Mái tóc của Lệnh Hồ lúc này đã hoàn toàn khác với lúc trước. Tuy vẫn còn màu đen, nhưng lại có thêm bốn màu là: đỏ, vàng, xanh biếc, vàng sẫm. Lúc nhìn qua trông như một kiểu tóc hoàn toàn mới vậy, nhưng đây lại không phải là điều Lệnh Hồ mong muốn.

Qua hơn năm mươi năm, chỉ cần ngưng kết được Thủy tuyệt Đan nữa thôi thì toàn bộ Kim Đan cùng thân thể của Lệnh Hồ sẽ đồng thời viên mãn, đủ điều kiện để trùng kích vào Nguyên Anh kỳ và làm cho Mệnh Hồn còn chưa hóa hình có thể hiện hóa rồi!

Giờ phút này, bởi vì đã có thêm Mộc tuyệt tinh khí cùng Thổ tuyệt tinh khí trong Ngũ Hành tinh khí trong tinh thần thức hải, nên dường như thân thể của bóng đen Mệnh Hồn đã dày đặc hơn, tuy chưa thoát ra được trạng thái bóng đen, nhưng nhìn sơ qua lại rất giống như một người bình thường.

Lơ lửng trầm tư ở giữa không trung một chút, thần niệm Lệnh Hồ vừa động thì linh quang phi kiếm chợt lóe lên, rồi nâng hắn thoát ra khỏi núi.

Chôn sâu dưới đất ba mươi năm, lúc thoát ra đưa mắt nhìn rừng rậm cổ xưa cùng vạn vật bốn chạy, tâm tình quả thật rất khác.

Đây là một cảm giác rất khó dùng ngôn ngữ để miêu tả, nhưng mà cả người Lệnh Hồ lúc này lại phát ra vẻ trầm ổn bình tĩnh, gây cho người ta cảm giác cho dù cả đất trời có biến động lớn đến đâu, dường như hắn vẫn như thế.

Hắn chỉ đang đứng ở một nơi thôi, nhưng tán phát ra khí thế bàng bạc như biển rộng, sừng sững như núi cao. Chỉ sợ cho dù Lệnh Hồ có cố ý thu liễm, nhưng cái khí chất đã dung hòa vào cốt tủy này của hắn cũng không thể nào che giấu được. Cho dù đứng ở đâu, Lệnh Hồ vẫn là một tiêu điểm khiến cho nhiều người phải chú ý!

Qua hơn năm mươi năm tiềm tu này, bốn viên Ngũ Hành Kim Đan của Lệnh Hồ đã viên mãn toàn bộ. Lấy thực lực bây giờ của Lệnh Hồ, chỉ cần dùng pháp bảo cùng thuật pháp thôi là đã sánh ngang với tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ rồi, không cần phải dùng đến thần thông thần niệm.

Đầu tiên, linh lực hùng hậu do bốn viên Kim Đan ngưng tụ được đủ giúp Lệnh Hồ kéo dài thời gian sử dụng tầng linh quang thứ bảy của Bảo Quang tháp ra, từ bốn mươi tức kéo dài tới bốn trăm tức (Khoảng 20 phút), hiệu quả tăng lên gấp mười lần.

Hiện tại, cho dù tu sĩ Độ Kiếp kỳ có xuất thủ với Lệnh Hồ, Lệnh Hồ cũng có đầy đủ thời gian lợi dụng lực lượng phòng ngự của Bảo Quang tháp chống lại công kích của đối phương, sau đó thì triển thần thông thần niệm đánh tan đối phương, thậm chí là đánh chết, hoặc là hàng phục!

Mà cái hấn gọi là hàng phục ở đây là một môn thần thông mới do Linh Tuệ phách tìm hiểu được trong lúc tu luyện Chứng Sinh đạo thần thông. Môn thần thông này có thể giúp người dùng hạ một đạo cấm chế ở trong linh hồn của đối phương, qua đó khống chế họ. Linh Tuệ phách gọi môn thần thông này là Dịch thần!

Thật ra, việc hạ cấm chế trên thân người khác rồi không chế họ thì ở Tu Tiên giới cũng có, nhưng những biện pháp đó không có liên quan đến linh hồn. Hầu như đều hạ cấm chế ở trên đan điền, não bộ..., trên thân người khác, sau đó uy hiếp tính mạng đối phương để bắt đối phương phục tùng mình. Nhưng Dịch thần của Linh Tuệ phách lại hoàn toàn khác. Môn thần thông này trực tiếp hạ cấm chế lên linh hồn đối phương, chỉ cần muốn là người dùng có thể thay đổi ý nghĩ của đối phương, bắt đối phương phải nghe theo mình.

Đây mới là thủ đoạn hàng phục thật sự. Sau khi biết được môn thần thông này, Lệnh Hồ lập tức học ngay.

Thật ra, chỉ cần là thần thông thuật pháp có liên quan đến linh hồn, Lệnh Hồ sẽ có cảm giác rất hứng thú.

Qua lần tiềm tu khắc khổ này, hiện giờ Lệnh Hồ đã có đủ thực lực để xông pha khắp Tu Tiên giới rồi.

Chậm rãi ngự kiếm phi hành trong không trung, tay áo bông bành, tóc dài tung bay, nhưng khuôn mặt của Lệnh Hồ vẫn luôn trầm tĩnh lạnh nhạt.

Bởi vì các quốc gia ở Tây Thổ sơn mạch đều sùng bái Phật môn, nên khắp nơi đều là tràng cảnh hương khói hưng thịnh, âm thanh Phạn xướng của Phật môn vang lên khắp nơi, ẩn ở bên trong còn có tiếng chuông du dương nữa.

Một đường bay tới, Lệnh Hồ cũng không biết mình đã nghe qua bao nhiêu tiếng chuông, thấy bao nhiêu miếu thờ, thấy bao nhiêu tín đồ quỳ bái sát đất, thành tâm cầu khẩn nữa...

Bay qua từng mảnh đất sông núi xinh đẹp, xẹt qua ban công của từng ngọn miếu thờ, Lệnh Hồ đang đi thẳng tới Già Diệp quốc.

Già Diệp quốc lúc lập quốc đã lấy tên của Già Diệp tôn giả của Phật môn để làm tên nước. Lấy tên này cũng không phải ở Già Diệp quốc đặc biệt thờ phụng Già Diệp tôn giả, mà là vì tin Phật nên cung phụng vị tôn giả này mà thôi. Hiển nhiên là khi các Phật tử lạy cúng bái, họ sẽ lựa chọn các đại Phật chủ của Phật môn.

Còn có rất nhiều quốc gia lấy pháp danh của các tôn giả để đặt tên như: Ti Bà quốc, Đạo Sư quốc, Địa Tạng quốc...

Trong lúc bay tới Già Diệp quốc, Lệnh Hồ cũng tò mò quan sát chung quanh. Lệnh Hồ phát hiện thấy ở trong không trung có rất nhiều tu sĩ ngự kiếm phi hành bay qua mặc trang phục rất kỳ quái, vừa nhìn đã biết không phải là tu sĩ của Hoa Nam châu!

Giống như bây giờ vậy, Lệnh Hồ vừa tán phát thần niệm ra đã thấy một tên tu sĩ kỳ quái!

Người tu sĩ này mặc một bộ y phục màu vàng, trên cổ có đeo một tràng hạt được kết lại bởi các đầu lâu dị thú nhỏ nào đó. Người này có khuôn mặt màu xanh bi thảm, hai bên có ba chòm râu màu đen thô to, đôi mắt nhỏ dài hình vòng cung giống như mắt mèo vậy, thỉnh thoảng liếc qua liếc lại. Pháp khí người này đang ngự lên là một con Yêu thú cửu cấp vô cùng hung ác: đầu biên bức, thân sư tử, da cá sấu, đuôi con cọp, móng vuốt sắc nhọn, mà tu vi của bản thân con Tu vi Yêu thú này lại đạt tới Yêu Đan hậu kỳ ổn cố!

Nhưng điều làm cho Lệnh Hồ chú ý không phải là con Yêu thú này, mà chính là tu sĩ nhìn qua rất giống Yêu tu kia.

Nếu như chỉ nhìn hình dáng bề ngoài thì chắc chắn ai cũng nói người tu sĩ này là một Yêu tu, nhưng thần niệm đang tán phát hòa tan vào trong hư không của Lệnh Hồ lại phát hiện ra nguyên thần của đối phương đúng là nguyên thần của tu sĩ nhân loại, chứ không phải là nguyên thần Yêu tu. Phải biết rằng mặc dù Yêu tu đến lúc cuối cùng có thể hóa hình thành nhân loại, nhưng nguyên thần vẫn phải giữ lại rất nhiều đặc thù ban đầu, tuyệt đối không thể nào hóa thành nguyên thần giống như nhân loại hoàn toàn được.

Mà bản thân vị tu sĩ đang khống chế Yêu thú kia dường như cảm giác thấy có người đang nhìn trộm mình, thần niệm bỗng dung quét ra khắp hư không để tìm tòi chung quanh. Nhưng tìm một lúc vẫn không thể nào phát hiện ra được thần niệm của Lệnh Hồ.

Bởi vì trên người tu sĩ này có Ban Lan thạch nên thần niệm Lệnh Hồ không thể nhận biết được tu vi của đối phương là đến đâu. Nhưng có thể hàng phục Yêu thú cửu cấp rồi làm tọa kỵ của mình thì chắc chắn tu vi của người này không thể nào yếu được, bởi vì bản thân của Yêu thú có tu vi Yêu Đan hậu kỳ ổn cố đã có thể sánh ngang với tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ của nhân loại.

Qua khí thế cùng cường độ thần niệm người này vừa mới phát ra, Lệnh Hồ mới phát hiện tu vi của người này là Hợp Thể hậu kỳ đại viên mãn.

Bởi vì hướng đi của Lệnh Hồ cùng người này ngược chiều này, nên sau một lúc hai người đã nhích tới gần nhau. Khi còn cách nhau khoảng mười dặm, thần niệm người này đã quét tới. Sau khi dò xét Lệnh Hồ được một lúc, người này liền chậm rãi thu thần niệm của mình lại.

Ngay lúc này, Lệnh Hồ lại phát hiện thấy có một nhóm tu sĩ kỳ quái đang tiến vào phạm vi thần niệm ngăn dậm trong hư không của hấn.

Nhìn sơ qua một lúc, Lệnh Hồ cảm thấy hơi ngạc nhiên. Vì pháp khí phi hành của nhóm người này là một cỗ quan tài màu đen ba thước, tán phát ra hàn khí âm u.

Mười cỗ quan tài đang từ sau lưng Lệnh Hồ bay tới, nói cách khác nhóm tu sĩ này cũng bay ngược chiều với vị tu sĩ khống chế Yêu tu kia. Vào thời điểm Lệnh Hồ bay ngang qua người tu sĩ kia thì khoảng cách mười cỗ quan tài kia với hấn chỉ có sáu trăm dặm nữa mà thôi. Nếu cứ bay như thế, mất thêm

một thời gian khoảng nửa chén trà nữa là mười cổ quan tài đó sẽ gặp người tu sĩ khổng chế Yêu thú kia.

Nhưng Lệnh Hồ cũng không dừng lại, tiếp tục bay về phía Già Diệp quốc. Tuy nhiên hắn cũng có chút khó hiểu trong lòng, sao Hoa Nam châu bây giờ lại có nhiều tu sĩ ở châu khác bay đến thế?

Dĩ nhiên, nếu như Lệnh Hồ biết được tin tức vì vị tông sư luyện khí Bách Đạo Tử kia đã cải tiến được hai chiếc thuyền thần đình song song, qua đó rất nhiều hạn chế trước kia đã được tháo bỏ thì hắn sẽ không kinh ngạc vì sao Hoa Nam châu bây giờ lại có nhiều tu sĩ ở châu khác đến như thế.

Tiếp tục bay tới trước, bỗng nhiên trên mặt Lệnh Hồ hiện ra vẻ kỳ quái. Bởi vì hắn phát hiện khi mười cổ quan tài cùng người tu sĩ kia còn cách nhau khoảng trăm dặm thì hai bên đã phát hiện ra nhau. Ngay lập tức song phương liền dùng thần niệm công kích lẫn nhau, vị tu sĩ khổng chế Yêu thú kia địch không lại nên phải quay ngược bỏ trốn! Kể từ đó, người này bây giờ lại bay cùng phương hướng với Lệnh Hồ, hơn nữa còn là áp sát sau lưng hắn nữa!

Lệnh Hồ không có chút biểu hiện nào, chậm rãi bay tới trước, nhưng hắn vẫn cẩn thận quan sát vị tu sĩ khổng chế Yêu thú cùng mười cổ quan tài màu đen kia!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thi Sĩ

Lúc thần niệm Lệnh Hồ quét qua bề ngoài của mười cổ quan tài màu đen thì bỗng nhiên ở trên bề mặt quan tài xuất hiện những phù chú kỳ quái tỏa ra linh quang, ngăn không cho thần niệm Lệnh Hồ tìm kiếm!

Cũng nhờ thế mà đối phương phát hiện ra thần niệm của Lệnh Hồ đang nhìn trộm, rồi bỗng nhiên có những cỗ thần niệm mạnh mẽ từ bên trong quan tài phát ra, đánh vào thần niệm mờ mịt trong hư không của Lệnh Hồ...

Lệnh Hồ không ngờ rằng đối phương lại tấn công mình như thế. Do không đề phòng nên thần niệm trải dài trong hư không đã bị thần niệm của đối phương đánh thủng một lỗ to!

Tâm thần Lệnh Hồ chấn động, điều này cũng làm cho cả bốn Đan chấn động, dẫn đến tinh thần thức hải xảy ra sóng to gió lớn. Ngay lập tức, hai hồn bảy phách đang ở bên trong đồng thời mở hai mắt ra, nhìn vào sâu trong tinh thần thức hải.

Thần niệm Lệnh Hồ lập tức quét ngang ra, thần niệm ở bên ngoài sắp bị đánh nát ngay lập tức được được bù đắp lại. Bởi vì có đề phòng lại, nên ngay khi cỗ thần niệm trong quan tài một lần nữa công kích tới thì sao Lệnh Hồ có thể bỏ qua chứ? Thần niệm mạnh mẽ ngay lập tức đánh tới mười cổ thần niệm từ trong quan tài đánh ra!

Hư không cách đó ba trăm dặm liền trở thành một chiến trường của các thần niệm, cả một vùng không gian sáng lên, từng trận sóng kinh gợn lên hiện ra. Chỉ một lúc sau, mười cỗ thần niệm liền bị thần niệm mạnh mẽ của Lệnh Hồ đánh tan, vốn các quan tài đang được khổng chế đuổi theo tu sĩ khổng chế Yêu thú, nhưng lúc này không những không đuổi theo nữa mà còn bị đánh rơi xống đất.

Các linh quang phù chú xung quanh các quan tài màu đen cũng âm thầm đi, bị thần niệm của Lệnh Hồ tấn công vào. Nếu như đã ra tay với đối phương, Lệnh Hồ liền không cần thiết giữ phong độ lễ nghi gì nữa. Thần niệm của hắn khẽ quét qua bên trong quan tài màu đen, tình hình ở bên trong liền hiện rõ lên trong mắt Lệnh Hồ!

Bình thường, người nằm trong các quan tài hẳn là những người đã chết, nhưng bên trong mười cổ quan tài màu đen rơi xuống đất kia lại không phải thế. Thật ra bên trong cũng có thể nói là người chết, nhưng phải dùng từ thì nhân mới chính xác!

Người nằm trong quan tài đã không còn sinh khí mà người còn sống vốn có, ngược lại lại có tử khí rất nồng nặc. Tuy không hô hấp, nhưng bọn họ vẫn có thể suy nghĩ được, còn hành động được. Cơ thể của bọn họ vô cùng kiên cố, đao thương rất khó làm tổn hại, ngoài ra, nguyên thần còn rất cường đại.

Lệnh Hồ cũng có nghe nói đến các tu sĩ thi đạo này, nổi tiếng nhất chính là Thi Đạo tông của Tây Nguyên châu. Những người tu tiên khác thường gọi bọn họ là thi sĩ.

Thi Đạo tông là một trong những môn phái tu tiên đứng đầu ở Tây Nguyên châu. Bọn chúng có một kẻ địch sinh tử truyền kiếp ở Tây Nguyên châu, mà môn phái này lại là môn phái tu tiên đệ nhất ở Tây Nguyên châu - Mao Sơn phái!

Mười cổ quan tài màu đen trước mắt Lệnh Hồ này đúng là thi sĩ của Thi Đạo tông, mười người này có tu vi là Hợp Thể hậu kỳ, trước giờ luôn đi cùng nhau!

Vốn Lệnh Hồ cũng không muốn làm kẻ địch của mười thi sĩ này, càng không muốn nhúng tay vào phân tranh của họ và tu sĩ không chế Yêu thú kia, chẳng qua là do mười tên thi sĩ này tấn công mình trước, mình không thể nào không hoàn thù được.

Sau khi hiểu được thân phận của mười thi sĩ, Lệnh Hồ cũng chậm rãi rút thần niệm của mình về.

Mà cũng vì bị thần niệm mạnh mẽ của Lệnh Hồ đánh vào, nguyên thần của mười thi sĩ đã bị tổn thương nghiêm trọng, không thể nào khống chế được mười cỗ quan tài mà thân thể đang ở bên trong được nữa. Nên lúc rơi xuống đất đã không thể nào khống chế được độ rơi, lúc chạm đất thì mười cỗ quan tài liền bể tan tành, mười tên thi sĩ lăn ra ngoài vô cùng chật vật. Khóe miệng bọn họ còn khè chảy máu, mắt lộ ra thần sắc kinh hãi.

Thần niệm của đôi phương khi này thật sự là quá bá đạo, quá mạnh mẽ. Sợ rằng đây không chỉ đơn giản là thần niệm của tu sĩ Độ Kiếp kỳ.

Nghĩ tới việc nhóm người mình vừa rồi đã chọc đến một tu sĩ đỉnh giai, mười tên thi sĩ kia vô cùng sợ hãi, sao dám lưu lại nữa chứ. Ngay lập tức, người nào người nấy vội vàng bấm pháp quyết, các cỗ quan tài đã bị bể tan tành kia lại được tập hợp lại, một mảnh linh quang hiện lên, các cỗ quan tài đã lành lặn lại như lúc đầu. Mười tên thi sĩ nhanh chóng nằm vào trong quan tài màu đen, sau đó đi theo phương hướng lúc này đã đi, không còn dám đuổi bắt vị tu sĩ không chế Yêu thú nữa.

Lệnh Hồ nhàn nhạt cười. Việc giao phong với thần niệm mười tên thi sĩ khi này không làm ảnh hưởng gì đến hành trình của hắn cả, ngay cả việc mười tên thi sĩ thối lui đi cũng được thần niệm của Lệnh Hồ quan sát thấy.

Người tu sĩ không chế Yêu thú đang chạy đến chỗ của Lệnh Hồ cũng cảm ứng được mười tên thi sĩ đuổi theo phía sau mình bỗng nhiên đã chiến đấu với người nào đấy, hơn nữa dường như còn bị thua thảm? Thấy như vậy, tốc độ của người này liền chậm lại, trên mặt lộ vẻ kinh hãi. Sau đó lại cảm giác được mười tên tu sĩ kia đã thối lui đi xa.

Thần niệm Lệnh Hồ đang tản phát trong không trung thấy được người tu sĩ này đang dừng ở trong hư không rồi dùng thần niệm nhìn quanh thì không khỏi buồn cười.

Bỗng nhiên, thần sắc Lệnh Hồ hơi động. Hắn cảm giác được khối Uẩn Thần giản trong túi trữ vật của mình dường như có chút động đậy.

Lấy khối Uẩn Thần giản trong túi trữ vật ra, thần niệm của hắn vừa động thì Uẩn Thần giản trong tay đã nổi lên một trận linh quang. Ngay lập tức, thần niệm của tiểu sư muội Phong Vũ Nhưộc liền xuyên qua khối Uẩn Thần giản trong tay của nàng truyền đến khối Uẩn Thần giản của mình, sau đó truyền vào trong thần niệm của mình, cùng nhau trao đổi!

- Lệnh Hồ sư huynh, huynh đang ở đâu? Nếu như không có gì vội thì huynh mau tới Lạc Hoa tự ở Ma Vân quốc Tây Thổ sơn mạch tìm chúng ta đi. Không quá ba tháng nữa, Quảng Ân tự sẽ cử hành thịnh hội Thiên đạo, Thiên Mạc sư đệ sẽ cùng với Từ Ân thiên sư chủ trì Quảng Ân tự bàn về Phật lý, luận thiên cơ đó. Huynh nhất định phải đến đây!

- Yên tâm đi tiểu sư muội, ta bây giờ đang ở Tây Thổ sơn mạch, ta sẽ tới tìm bọn muội!

Ba khối Uẩn Thần giản của ba người tiểu sư muội Phong Vũ Nhưộc, mỗi mảnh chỉ có thể trao đổi tin tức với Lệnh Hồ một lần. Cho nên, sau khi thần niệm của Lệnh Hồ đóng lại, khối thần giản trong tay Phong Vũ Nhưộc đã trở thành phế thải, mất đi công dụng. Còn ba trận Uẩn Thần được khắc trong khối Uẩn Thần giản của Lệnh Hồ, đã có một trận bị mờ đi, không còn chút linh quang nào.

- Bàn Phật lý, luận thiên cơ sao?

Khóe miệng hơi mỉm cười:

- Tuy không biết đây là chuyện gì, nhưng chắc chắn là thịnh hội vô cùng long trọng, nếu không tiểu sư muội đã không lãng phí khối Uẩn Thần giản này.

Ngay lúc Lệnh Hồ dừng lại để trao đổi với tiểu sư muội thì tu sĩ không chế Yêu thú kia đã đuổi kịp theo, nhưng vào lúc đi ngang qua Lệnh Hồ, người này lại dùng thần niệm quét qua người Lệnh Hồ lần nữa.

Chân mày Lệnh Hồ nhíu lại. Lần đầu tiên gặp mặt, người này có dùng thần niệm kiểm tra mình thì cũng được đi, vì dù sao đó cũng là thói quen của tu sĩ khi lần đầu tiên gặp các tu sĩ khác. Nhưng người này lại hai lần dùng thần niệm kiểm tra mình, cái này cũng quá vô lễ rồi!

Lệnh Hồ đang bất mãn thì tu sĩ không chế Yêu thú đã đi xa hơn trăm thước bỗng nhiên quay lại, hơn nữa còn ngăn cản trước mặt Lệnh Hồ, nhìn Lệnh Hồ từ trên xuống dưới! Còn con Yêu thú hung ác kia, trong mắt lộ ra hung quang, nhìn chăm chăm vào Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ dừng phi kiếm lại, đưa mắt nhìn tu sĩ phía trước, không nói lời gì cả.

Tu sĩ không chế Yêu thú đánh giá Lệnh Hồ một lần, đặc biệt chú ý tới mái tóc nhiều màu của Lệnh Hồ. Sau một lúc, hắn mở miệng nói:

- Xin hỏi các hạ là tu sĩ phương nào?

Khí thể Lệnh Hồ trầm ổn như núi. Tuy chưa mở miệng nhưng tu sĩ không chế Yêu thú đã có cảm giác mình bị khí thể đó áp bách xuống, trong lòng bất an. Mà con Yêu thú mắt đang lộ hung quang nhìn chăm chăm Lệnh Hồ cũng hơi hoảng sợ, thân thể khẽ run lên.

- Bỏn thò!

Tu sĩ không chế Yêu thú sừng sốt một chút, cười lớn nói:

- Thì ra là như vậy, xin thứ cho tại hạ muội cho rằng đạo hữu cũng giống như ta, đều là tu sĩ ngoài Hoa Nam châu. Đã đắc tội rồi, tại hạ xin cáo từ!

Dường như Lệnh Hồ rất có hứng thú với tu sĩ này, thản nhiên nói:

- Nhưng không biết đạo hữu là tu sĩ phương nào?

Tu sĩ không chế Yêu thú không dám không trả lời:

- Tại hạ là tu sĩ của Hào Khốc động Tây Nguyên châu, Chung Biệt Ly. Ra mắt đạo hữu!

Đĩ nhiên Lệnh Hồ không biết Hào Khốc động là môn phái nào, nhưng chỉ cần biết tu sĩ này tên Chung Biệt Ly đến từ Tây Nguyên châu đã đủ rồi.

- Cũng không biết đạo hữu lại muốn tên thi sĩ kia có ân oán gì, vì sao khi này bọn họ đuổi theo đạo hữu không tha?

Về mặt Chung Biệt Ly cả kinh. Lúc hắn và mười tên Thi Đạo tông kia giao phong thì còn cách người này đến hơn sáu trăm dặm, sao người tu sĩ này lại biết? Chẳng lẽ hắn là...

Chung Biệt Ly cả kinh trong lòng, vội vàng thi lễ với Lệnh Hồ:

- Thì ra tiền bối là người đã xuất thủ tương trợ quấy nhiễu mười tên thi sĩ Thi Đạo tông khi này, nên văn bối mới có cơ hội thoát khỏi đại nạn. Đại ân đại đức này không biết tạ ơn như thế nào, xin nhận một lạy của văn bối!

Lệnh Hồ cũng không phủ nhận. Sau khi nhận một lạy của Chung Biệt Ly xong, hắn đang chờ câu trả lời.

Thấy Lệnh Hồ thừa nhận mình chính là người đã kinh sợ mười tên thi sĩ Thi Đạo tông kia, về mặt Chung Biệt Ly càng cung kính hơn, nói:

- Ân oán giữa văn bối và mười tên thi sĩ Thi Đạo tông kia khó nói hết trong một lời được. Cách đây hơn năm trăm dặm chính là Già Diệp quốc, không bằng để văn bối mời tiền bối đến từ lâu tiên khách, chúng ta vừa thưởng thức món ngon vừa nói chuyện, không biết được không ạ? Mong rằng tiền bối để cho văn bối có cơ hội được đền đáp ân cứu giúp ban này!

- Cũng được!

Vốn Lệnh Hồ cũng định đi tới Già Diệp quốc để tẩy phong trần sau hơn năm mươi năm tiềm tu, nên cũng nhận lời của Chung Biệt Ly.

Một đường không nói chuyện, hai người đã nhanh chóng đi tới từ lâu tiên khách ở Già Diệp quốc. Thấy bên cạnh Chung Biệt Ly có một con Yêu thú cừu cấp, rất nhiều tu sĩ mất lệ về tham niệm. Nhưng mà khi thấy Chung Biệt Ly có hình dáng như Yêu tu, cùng với Lệnh Hồ có khí thế khiến cho người khác cảm thấy rất áp lực thì người nào người nấy vội bỏ đi, không dám có tâm tư gì.

Đi vào từ lâu tiên khách, tất nhiên là Chung Biệt Ly đã gọi ra những món ăn quý và lạ xa hoa sang trọng nhất, cùng với rượu tốt nhất.

Qua được mấy chén, Chung Biệt Ly mới chậm rãi nói về ân oán của hắn và mấy tên thi sĩ Thi Đạo tông.

Thì ra, sau khi Chung Biệt Ly biết được các tu sĩ ở Đông Thắng châu đã tìm ra được một lộ tuyến an toàn tới Cửu Lê bộ châu, nên hắn đã chuẩn bị tới hai chiếc thuyền thần đình song song ở Đông Thắng châu để tới Cửu Lê bộ châu.

Chung Biệt Ly thuận lợi bước chân lên hai chiếc thuyền thần đình song song, ngoài ra trên thuyền còn có mười tên thi sĩ Thi Đạo tông nữa!

Bởi vì cùng tu sĩ bồng thủ, lại cùng nhau ở trên chiếc thuyền thần đình song song ở Đông Thắng châu nên cũng được coi là đồng hương, cả đám người rất vui mừng!

Khi đang ở trên hai chiếc thuyền thần đình song song đi qua một lộ trình dài, tình cảm hai bên quả thật rất tốt, cười đùa vui vẻ, thiếu chút nữa là đã thấp hương lập đàn để kết bái huynh đệ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Nghi Trượng

Qua gần ba mươi năm, chiếc thuyền thần đỉnh song song đã vượt qua biết bao hiểm nguy, thuận lợi đưa mọi người tới Cửu Lê Bộ châu.

Vốn hai bên thân như huynh đệ, nhưng sau khi bước vào Cửu Lê Bộ châu thì bắt đầu biến chất!

Cửu Lê Bộ châu là một vùng đất hoang sơ, là một mảnh đất nguyên thủy chưa được con người khai phá. Có thể nói ở đây có rất nhiều thiên tài địa bảo đang chờ tu sĩ nhân loại tới thăm dò.

Sau đó, khi cùng nhau tiến vào một cái cầu cổ xưa, Chung Biệt Ly cùng các tu sĩ Thi Đạo tông đã đồng thời nhìn trúng một tài liệu luyện khí cực phẩm - một khối Sơn tinh, đang được một tu sĩ Hợp Thể kỳ khác của Đông Thắng châu đoạt được.

Sơn chính là núi, còn tinh ở đây là tinh hoa của núi. Chỉ cần nghe qua đã biết khối tài liệu này vô cùng trân quý.

Kết quả là Chung Biệt Ly mượn sức của con Yêu thú cửu cấp đã hàng phục được ở Cửu Lê Bộ châu dùng thể công sét đánh không kịp giết chết tên tu sĩ Đông Thắng châu này, rồi nhanh chóng đi xa!

Mười tên thi sĩ Thi Đạo tông cũng nhìn trúng Sơn tinh, vì một khi có được Sơn tinh rồi, Thi Đạo tông có thể luyện chế ra được một kiện pháp bảo vô cùng cường đại, lúc đó sẽ không bị tiên khí của Mao Sơn phái áp chế nữa! Cho nên các thi sĩ rất muốn có được khối Sơn tinh trong tay Chung Biệt Ly, nói ra yêu cầu trao đổi. Nhưng Chung Biệt Ly cũng biết giá trị của Sơn tinh đối với tông môn mình, nên đã dứt khoát cự tuyệt. Chính vì như vậy mà đã phá đi giao tình của song phương nhiều năm qua, đồng thời các thi sĩ Thi Đạo tông còn có ý đồ đoạt bảo nữa!

Song phương dây dưa ở Cửu Lê Bộ châu đến gần trăm năm, sau đó Chung Biệt Ly quyết định đi lên hai chiếc thuyền thần đỉnh song song để rời khỏi Cửu Lê Bộ châu. Bởi vì Thi Đạo tông ở Tây Nguyên châu có thanh thế rất lớn, nên Chung Biệt Ly không dám trở về Tây Nguyên châu, mà lên thuyền đi tới Hoa Nam châu.

Không ngờ các thi sĩ cũng vô cùng kiên nhẫn, bám theo quyết đoạt được khối Sơn tinh trong tay Chung Biệt Ly được thì mới buông tha cho!

Chung Biệt Ly vất vả lắm bỏ rơi được bọn họ, mới sống an nhàn được mấy năm thì các thi sĩ lại tìm được tung tích, trước đó không lâu, hai bên còn mới chiến đấu một trận nữa.

Nghe Chung Biệt Ly nói xong, Lệnh Hồ mới biết được thì ra hai chiếc thuyền thần đỉnh song song đã có đột phá to lớn, nên tốc độ đã tăng lên. Vốn việc đi từ Đông Thắng châu đến Hoa Nam châu cần đến mười năm, nhưng lúc này chỉ còn có hai năm mà thôi. Ngoài ra hắn cũng biết được sự hạn chế đi lại trước giờ đã bị phá bỏ, điều này sẽ giúp cho Lệnh Hồ tránh được nhiều phiền toái. Phải biết rằng kế hoạch của Lệnh Hồ bây giờ là kết xuất ra viên Thủy tuyệt Đan trong Ngũ Hành Kim Đan, nhưng Hoa Nam châu lại không có Thủy tuyệt chi địa, nên chỉ còn cách đi sang các châu khác để tìm kiếm. Sau khi nghe được Chung Biệt Ly nói một chút sơ qua về tình huống của Cửu Lê Bộ châu, Lệnh Hồ cũng có một chút nắm chắc về việc tìm được Thủy tuyệt chi địa ở Cửu Lê Bộ châu.

Trừ điều này ra, Lệnh Hồ cũng rất có hứng thú với việc Cửu Lê Bộ châu còn là một mảnh đất hoang vu chưa được khai phá, cho dù không tìm thấy Thủy tuyệt chi địa, hắn cũng muốn tới đó để thăm dò một chút.

- Đại ân tiền bối, văn bối không biết nên cảm ơn thế nào. Nếu như tiền bối cần, văn bối nguyện dâng Sơn tinh để đền đáp đại ân của tiền bối.

Chung Biệt Ly nói.

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười, hắn tự nhiên biết tâm tư lấy tiền làm lùi của Chung Biệt Ly. Tuy Sơn tinh rất trân quý, nhưng Lệnh Hồ không có ý định gì với nó cả, nên đã cự tuyệt lời của Chung Biệt Ly.

Lệnh Hồ tiếp tục hỏi thăm một chút tin tức về Cửu Lê Bộ châu. Sau khi biết được thêm vài tin tức, com nước no nê xong thì hắn liền lên phòng hảo hạng của tiền khách từ lâu, muốn tẩy đi phong trần.

Về phần Chung Biệt Ly, dĩ nhiên là cáo từ rồi đi.

Thành thật mà nói, tuy Lệnh Hồ không cố ý, nhưng từ trên người hắn lại có một cỗ khí thế phát ra tự nhiên, làm cho Chung Biệt Ly có cảm giác mình đang bị áp bách không nói nên lời, tương đối khó sở. Nên khi có cơ hội rời đi, Chung Biệt Ly không dám chần chừ chút nào cả.

Lệnh Hồ ở từ lâu tiền khách tại Già Diệp quốc nghỉ ngơi bảy ngày. Trong mấy ngày đó, Lệnh Hồ không làm gì cả, chỉ có việc ngủ. Sau khi ngủ say đến bảy ngày bảy đêm, hắn mới thống khoái tỉnh lại!

Trong ba mươi năm tiềm tu ở dưới mặt đất, chưa có giây phút nào tinh thần của Lệnh Hồ được thư giãn cả, vẫn phải luôn duy trì trạng thái thanh tĩnh. Tuy tinh thần trong quá trình tu luyện vẫn luôn tràn đầy sức sống, nhưng lúc làm xong đã rất mệt mỏi, việc này có thể thấy được qua việc Lệnh Hồ đã ngủ đến bảy ngày bảy đêm. Cho nên, có thể nói đôi khi giấc ngủ chính là phương thức tốt nhất để giúp cho tinh thần cùng cơ thể được phục hồi một cách tốt nhất.

Tẩy đi phong trần, đổi một bộ y phục khác, Lệnh Hồ trong tinh thần tràn đầy hưng phấn ra khỏi từ lâu tiền khách.

Tay khẽ vẩy lấy thanh cự kiếm nhiều màu ra, rồi lấy đi khối linh thạch thượng phẩm đã không còn linh lực nhiều. Sau khi thay thế vào bằng một khối linh thạch thượng phẩm có linh lực đầy đủ, Lệnh Hồ liền ngự kiếm phi hành bay lên trời, lưu lại hư không trăm trượng xung quanh từ lâu tiền khách những

ánh màu rực rỡ, làm cho các tu sĩ nhìn thấy không khỏi nuốt nước bọt mà thèm muốn.

Lệnh Hồ cũng không vội nên không sử dụng tốc độ cao nhất của cự kiếm nhiều màu, mà vẫn giữ tốc độ hai vạn dặm trung bình phi hành trên không trung, rồi bắt đầu tính toán kế hoạch tiếp theo!

Vốn Lệnh Hồ định đi tới chỗ có hai chiếc thuyền thần đình song song để đi thẳng tới Cửu Lê Bộ châu, nhưng mà, nếu tiểu sư muội Phong Vũ Nhược đã cố ý đưa tin như thế, hẳn không thể nào bỏ qua được lần thịnh hội Thiên đạo ở Quảng Ân tự này. Không nói đến những điều khác, chỉ riêng việc Thiên Mạc sư đệ tham gia thôi, hẳn đã muốn tới quan sát và ủng hộ rồi. Huống chi đã rất nhiều năm hẳn chưa gặp lại Nạp Lan Bạch Y và tiểu sư muội, cũng nên tới đó tụ họp lại.

Nhớ tới khí chất dịu dàng trầm tĩnh, phiêu dật xuất trần như tiên tử của Nạp Lan Bạch Y, cùng với sự hoạt bát khá ái, ngay thẳng thuần chất của tiểu sư muội, khỏe miệng Lệnh Hồ không khỏi hiện lên nụ cười ôn hòa. Vốn khuôn mặt càng lúc càng lạnh lùng kiên nghị của hắn trong nhiều năm nay cũng vì thế mà nhu hòa lại.

Trong lộ trình mấy ngàn dặm này, cự kiếm phi hành đã đi qua rất nhiều quốc gia người phàm. Thỉnh thoảng, các tu sĩ ở các quốc gia vừa ngự kiếm bay lên thì các phàm nhân đã quý bái xuống, còn các tu sĩ được vạn chúng quý bái ấy lại tiêu sái phi hành biến mất ở cuối chân trời.

Lúc các tu sĩ vừa gặp nhau, người nào người nấy đều dùng thần niệm dò xét qua nhau, rồi đi qua. Nếu như không có làm gì quá đáng cũng bình yên vô sự, nhưng vẫn có những người ý mạnh hiếp yếu, gây nên tranh đấu, thậm chí còn không chết không thôi.

Cho nên, tuy trong mắt người phàm những người tu tiên là những người không bị hồng trần quyến vào, nhưng thật ra những người tu tiên vẫn bị cái gọi là lợi ích và tham lam làm tâm niệm của mình chết đi.

Cũng như lúc này vậy, Lệnh Hồ đang ngự kiếm phi hành đi theo con đường của mình, không quan tâm đến ai cả. Cho dù có những tu sĩ khác vô tình dùng thần niệm quét nhìn thì hắn cũng cười nhạt thờ ơ.

Nhưng lúc này lại có một đội ngũ có thanh thế vô cùng lớn đang từ dưới quốc gia người phàm bay lên, làm cho Lệnh Hồ cảm thấy vô cùng bức mình.

Các loại công cụ như quạt to nhiều màu, cờ hiệu, võng che...phảng phất che khuất cả bầu trời vậy. Những kèn lệnh bằng ốc biển phát ra tiếng kêu, tiếng nhạc Phạn xướng du dương phiêu đảng. Hai hàng tăng, ni thân sắc trang nghiêm, niệm Phật một cách thành kính. Ở giữa chiếc Phật kiệu đầy các phù quang tiếng Phạn của Phật gia được tám pháp sư Kim Cương khôi ngô khiêng lấy là một hòa thượng. Hòa thượng này mặt vuông tai lớn, miệng cười rất rộng, bụng để lộ ra, lúc nhìn qua làm cho người khác cảm thấy hắn rất giống Di Lặc Phật Tổ của Phật môn.

Hòa thượng mập vô cùng mập mạp, nhưng cũng vô cùng khôi ngô. Đình đầu tròn bóng có chín vết chấm chớp động linh quang, Phật khí trên người lượn lờ, thân thể toát ra Phật lực rất tự nhiên. Lúc hắn mỉm cười thì trông rất trang nghiêm, hiền hòa.

Một đội ngũ đông đúc như thế hiển nhiên không thể nào có tốc độ phi hành nhanh được. Thậm chí, dường như đội ngũ này còn cố ý giảm tốc độ lại, làm cho các tín đồ người phàm thấy vậy phải vội vàng quý xuống cúng bái, lập đàn dâng hương.

Vốn việc họ đi nhanh hay chậm, cho dù là đứng lại cũng không liên quan đến Lệnh Hồ. Nhưng cứ qua một lần rồi qua một lần nữa, đội ngũ này lại cố ý làm ra một trận thế không cho tu sĩ khác bay qua, chỉ có thể đi sau bọn họ.

Hơn nữa, bọn họ còn cố ý để cho một phần tăng lữ của mình vòng ra phía sau chúng tu. Cho dù có các tu sĩ muốn đi đường vòng vượt qua, cũng bị bọn họ ngăn lại.

Nếu không vượt qua được, thì chỉ còn cách đi theo ở phía sau, dùng sự thành kính để cúng bái Phật tổ rồi!

Tuy Lệnh Hồ luôn tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, nhưng lần này hắn cũng không khỏi ngạc nhiên một chút, mà điều làm cho hắn ngạc nhiên chính là đội ngũ tăng, ni này lại có thực lực rất mạnh. Chỉ mới nhìn sơ qua thôi, các tăng ni bên trong đó đã có đến hai mươi người là Phật tu Hợp Thể kỳ, còn có rất nhiều Phật tu Phân Thần kỳ cùng Xuất Khiếu kỳ nữa. Nếu như nhìn kỹ đến chỗ trung tâm, có thể nhìn thấy ở đấy có đến ba mươi vị Phật tu Hợp Thể kỳ nữa, trong đó còn có một đầu đà có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh ổn cố! Vị đầu đà này thân cao chín thước, đầu đội kim cô, trong tay cầm thiên trượng, mắt trợn lên ra vẻ ta là Kim Cương hộ pháp, sát khí đằng đằng.

Mặc dù nói Lệnh Hồ có thực lực giết chết tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ, nhưng nếu chỉ vì chuyện nhỏ này mà gây chiến, dẫn đến máu chảy thành sông thì cũng không hay lắm. Huống chi, tuy thần thông Lệnh Hồ mạnh, nhưng cũng khó ngăn được nhiều tu sĩ vây công đến thế. Cho nên, cuối cùng Lệnh Hồ chỉ đành đi theo phía sau hàng ngũ đó.

Thật ra, không chỉ có một mình Lệnh Hồ phải chịu cảnh như thế. Nơi đội ngũ này đi qua, phàm là những người lọt vào tầm mắt của họ, cho dù người đó đang ở phía trước đi tới, hay là từ phía sau đi lên, kết quả cuối cùng là phải lùi thối ra phía sau của đội ngũ, tạm thời làm người thành kính đi theo họ.

Đã qua hơn một giờ, nhưng đội ngũ này mới chỉ bay được khoảng năm nghìn dặm. May mà Lệnh Hồ biết được mục đích cuối cùng của đội ngũ này là Lạc Hoa tự ở Ma Vân quốc, nên Lệnh Hồ mới yên lặng đi theo phía sau, hơn nữa hắn cũng có hứng thú quan sát cái đội ngũ Phật môn long trọng này rốt cuộc muốn làm cái gì. Nếu không, cứ đi với tốc độ chậm chạp thế này, Lệnh Hồ không muốn nổi giận cũng không được.

Điều làm cho Lệnh Hồ cảm thấy hứng thú nhất chính là vị hòa thượng mập mạp phảng phất như Phật Di Lặc ở trong kiệu kia.

Tuy Lệnh Hồ không thể nhìn ra tu vi của người này cao sâu đến đâu, nhưng không cần suy nghĩ nhiều thì hắn cũng đoán được đại khái. Có thể làm cho một tăng lữ có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ làm Kim Cương hộ pháp ở bên, hơn nữa còn được rất nhiều tu sĩ cao giai tôn sùng đi theo như thế, khẳng định tu vi

của người này chỉ có thể mạnh hơn chứ không yếu hơn tăng lữ Độ Kiếp sơ kỳ kia.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Uy Danh

Trong lúc Lệnh Hồ đang trầm tư, bỗng nhiên linh lực bên tai dao động. Một người tu sĩ đang truyền âm hỏi:

- Đạo hữu, đạo hữu có biết đội ngũ này là người chùa chiền nào không? Sao làm ra thanh thế lớn đến như vậy?

Đó là một tu sĩ Phân Thân kỳ. Bởi vì có sự xuất hiện của Ban Lan thạch nên người tu tiên không thể nào dùng thần niệm xem thử tu sĩ bên cạnh có tu vi cao hay thấp hơn mình, nên danh xưng đạo hữu đã trở thành phương thức chào hỏi thịnh hành nhất Tu Tiên giới.

Dĩ nhiên, nếu như biết đối phương có tu vi cao hơn mình, bọn họ sẽ đổi thành tiền bối ngay.

Giống như Chung Biệt Ly vậy. Lúc ban đầu rất là vô lễ, liên tục dùng thần niệm dò xét Lệnh Hồ đến hai lần, hơn nữa còn cậy mạnh ngăn cản đường đi của Lệnh Hồ, khi bắt đầu nói chuyện còn dùng danh xưng "các hạ". Nhưng sau khi cảm nhận được khí thế hùng hậu, uy áp bức người của Lệnh Hồ, biết được tu vi của Lệnh Hồ cao hơn mình, Chung Biệt Ly đã nhanh chóng lấy lễ của văn bối ra chào hỏi, gọi Lệnh Hồ là tiền bối.

Sau khi Lệnh Hồ nói là không biết, người tu sĩ kia không hỏi thăm Lệnh Hồ nữa.

Nhưng mà Lệnh Hồ lại biết vị tu sĩ này sau khi không biết được đáp án từ mình, bèn truyền âm hỏi những người khác. Mà điều làm cho Lệnh Hồ cảm thấy rất bất ngờ là vị tu sĩ này sau khi biết được đáp án đã truyền âm nói lại cho Lệnh Hồ biết.

- Thật là một người nhiệt tình.

Lệnh Hồ thâm nghĩ, khoe miệng khề mỉm cười.

Thì ra đội ngũ có thanh thế lớn này không phải là pháp sư Phật môn bốn thổ, mà là Phạm Thánh tông đến từ Định Bắc châu. Phạm Thánh tông cũng là giáo phái Phật môn, cũng lạ Như Lai, kính Phật Tổ.

Bởi vì tốc độ của hai chiếc thuyền thần đình song song đã có đột phá to lớn, tốc độ nhanh hơn trước, cộng với việc nghe được thịnh hội Thiên đạo của Quảng Ân tự sắp cử hành, nên Phạm Thánh tông trước giờ luôn tự nhận mình là Phật môn chính tông đã không ngại đường xa vạn dặm, vượt qua hải dương đi tới Hoa Nam châu này. Mà mục đích tới Hoa Nam châu của họ đã rất rõ ràng, chính là muốn bàn Phật lý, luận thiên cơ cùng thiên viện Phật môn của Hoa Nam châu để xem thử ai mới là Phật môn chính tông!

- Phạm Thánh tông sao?

Lệnh Hồ khề suy nghĩ.

Xem ra việc hai chiếc thuyền thần đình song song đột phá đã phá vỡ giới hạn giữa các lục địa của Cửu Châu đại lục, đường đi giữa các châu cũng được thông lấy. Chắc chắn điều này sẽ làm cho cả Cửu Châu đại lục xảy ra những biến hóa rất lớn.

Giống như Phạm Thánh tông vậy, tuy cũng là Phật môn chính tông, nhưng không có quan hệ gì với các thiên viện Phật môn ở Hoa Nam châu cả, hai bên trước giờ đều đi theo con đường riêng của mình. Nhưng vì việc đi lại các châu đã không còn khó khăn như trước, thậm chí còn có thể tùy ý đi qua lại, nên vấn đề rốt cuộc ai mới là Phật môn chính tông đã được vén lên, trở thành một vấn đề cần được xem xét nghiêm túc.

Phạm Thánh tông làm ra thanh thế to lớn cùng phô trương như vậy chính là muốn cắm gốc rễ của Phạm Thánh tông xuống trong lòng các tín đồ người phàm Hoa Nam châu.

Mà hành động của các phàm nhân cũng giống như dự đoán của Phạm Thánh tông. Thấy đội ngũ có thanh thế to lớn như vậy, có người nào không lập đàn thắp hương, quỳ bái thành tâm chứ? Có ai không coi bọn họ là tiền là Phật chứ? Thậm chí còn có rất nhiều người đã nghĩ đến việc thờ phụng bọn họ rồi đấy.

Còn bản thân Lệnh Hồ sau khi biết được làm ra thanh thế lớn như vậy chính là đội ngũ của tông phái đến từ châu khác thì lòng liền không thoải mái. Tinh thần duy trì tông phái bốn thổ cũng bắt đầu dâng lên.

Thật ra, không chỉ riêng gì Lệnh Hồ, các tu sĩ đang bị hạn chế tốc độ phi hành sau khi biết được đội ngũ này là pháp sư Phật môn đến từ Phạm Thánh

tông Định Bắc đang muốn đi tới tranh đấu hơn thua với thiền viện Phật môn châu mình thì không khỏi tức giận lên, ai ai cũng phẫn nộ.

Nếu như đây là đội ngũ của tông phái châu khác muốn đến tranh luận với thiền viện Phật môn châu mình, mình còn đi theo trợ oai cho họ sao?

Một trận xô xao diễn ra, có rất nhiều tu sĩ điều khiển pháp bảo phi hành của mình dừng lại ngay tại giữa chân trời.

- A di đà phật? Chư vị thí chủ có ý gì đây? Vì sao lại không đi tiếp?

Trong đoàn tăng lữ đi theo phía sau, một tăng lữ mặc tăng y màu xanh nhàn nhạt hỏi, đôi mắt ẩn chứa Phật lực dồi dào cũng quét qua chúng tu.

Nhìn thấy ánh mắt của người này, chúng tu không nhìn được mà lòng bị rung động, theo bản năng khu động phi kiếm dưới chân tiếp tục đi tới.

Lệnh Hồ hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục đứng yên không đi tại chỗ, ánh mắt đưa về nhìn người tăng lữ đó!

Mà trong đầu chúng tu bỗng nhiên xuất hiện một tiếng nổ nhẹ, nguyên thần khẽ giật mình tỉnh lại. Lúc này chúng tu mới biết được khi nãy mình đã bị uy áp Phật lực làm ảnh hưởng thần trí!

Phật lực trong mắt người tăng lữ kia vội tăng lên, nhưng Lệnh Hồ vẫn cứ đứng yên đó. Hắn nhìn đám Phật tu ở trước mặt mình một cách lãnh mạc, thản nhiên nói:

- Chư vị đại sư, đây là Hoa Nam châu ta, không phải là Định Bắc châu! Chư vị có tỏ ra thanh thế lớn như thế nào, thu dẫn bao nhiêu tín đồ cũng là chuyện của chư vị, nhưng nếu khinh thường tu sĩ Hoa Nam châu ta, làm ra những hành động ức hiếp, coi ai không ra gì thì cũng đừng trách bọn ta phải mặt sát uy phong của chư vị đại sư Phật môn!

Tiếng kèn lệnh ốc biển, tiếng nhạc Phạn xướng bỗng nhiên ngưng lại, cả bầu không khí chỉ trong chốc lát đã bị một cỗ khí tức lạnh lẽo bao phủ.

Vị đầu đà hộ pháp Phật môn có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ kia liền đi ra khỏi hàng ngũ, thiền trượng cùng vòng hoàn trong tay đụng lên nhau phát ra tiếng leng keng làm chấn động nhân tâm.

- Vị thí chủ này, ngữ khí, cử chỉ của ngươi đã là hành động vô cùng bất kính với Tiểu Phật tôn chủ đại từ đại bi đại thiện đại đức, chiếu rọi ánh sáng phổ độ chúng sanh của Phật môn chính tông ta. Mau mau quỳ bái hành lễ, thành kính nhận tội thì sẽ được Tiểu Phật tôn chủ đại từ đại bi tha cho ngươi tội bất kính. Nếu không, chờ trách bản tăng phải làm việc của một hộ pháp, sử dụng lực lượng kinh thiên để trị ngươi tội bất kính!

Lệnh Hồ cười lớn ha ha lên, khí thế cuồng phóng hiện rõ lên, cười lạnh nói:

- Thì ra đây chính là cách làm của Phạm Thánh tông tự nhận là Phật môn đại từ đại bi các ngươi? Cái gì là bất kính? Cái gì là đại từ đại bi? Tất cả chỉ là bề ngoài mà thôi. Ta thấy chư vị đệ tử Phật môn ở đây đều là hạng người có chút thực lực rồi khoác lên người cái áo Phật môn mà thôi. Muốn dùng lực lượng kinh thiên? Muốn trị Lệnh Hồ ta tội bất kính? Lệnh Hồ ta hôm nay cũng muốn nhìn xem Phạm Thánh tông có lực lượng hơn người như thế nào?

- Lệnh Hồ? A, hần là Lệnh Hồ?

- Hần nói hần là Lệnh Hồ? Là Lệnh Hồ của Hoa Nghiêm tông?

- Thật sự là Lệnh Hồ Hoa Nghiêm tông đã dùng thần thông hồn đạo để đánh tan sự liên thủ của sáu tu sĩ đỉnh giai, làm cho các tu sĩ đỉnh giai phải bị lui giai trong truyền thuyết đó ư?

- Trời a, thần tượng của ta!

Chúng tu chột xao động. Chỉ trong chốc lát, mọi người đã dùng ánh mắt vô cùng sùng bái kính sợ nhìn Lệnh Hồ!

Cả người Lệnh Hồ bắn ra một cỗ khí thế hùng mạnh như núi. Thần niệm mạnh mẽ đã nhanh chóng vòng lên trên đỉnh đầu ngưng tụ thành một hư ảnh cự thú khổng lồ, ánh mắt nhìn xuống đám Phật tu Phạm Thánh tông vô cùng dữ tợn!

Vào thời điểm nghe thấy người tu sĩ trẻ tuổi có tướng mạo khôi ngô trước mắt này chính là Lệnh Hồ Hoa Nghiêm tông truyền kỳ danh chấn cả Tu Tiên giới cách đây hơn năm mươi năm, thì cả đám Phật tu Phạm Thánh tông không khỏi xao động. Trên mặt người nào người nấy đều lộ thần sắc kinh ngạc nhìn Lệnh Hồ cùng với con cự thú hung dữ ở trên đỉnh đầu của Lệnh Hồ.

Còn bản thân vị đầu đà Kim Cương hộ pháp thân cao chín thước có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ kia sau khi biết thân phận Lệnh Hồ thì sắc mặt tương đối khó coi! Hắn đã nói là muốn trị tội bất kính của Lệnh Hồ, nhưng trong lòng không có chút tự tin nào đấu với Lệnh Hồ cả.

Phải biết rằng theo truyền thuyết thì Lệnh Hồ đã một người đấu lại với năm tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ đỉnh giai, trong đó còn có người đã đạt đến cảnh giới đại thành cùng ổn cố. Hỏi thử một tu sĩ chỉ có tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh ổn cố như hắn thì sao có thể là địch thủ của Lệnh Hồ? Kinh khủng hơn là, nghe nói chỉ dưới một đòn của thần thông đạo hồn của Lệnh Hồ thôi, bốn mạng pháp bảo của tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ đã bị tổn hại, nguyên thần hao tổn nặng nề, tu vi thối lui.

Đầu đà này tu luyện hơn hai ngàn ba trăm năm, vất vả lắm tu luyện đến Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh ổn cố. Tin rằng chỉ cần qua trăm năm nữa thôi, việc hắn bước vào cảnh giới đại thành cũng không phải là vấn đề, thậm chí còn có hi vọng tiến lên Độ Kiếp trung kỳ trước khi đại hạn thọ nguyên ba ngàn năm phủ xuống.

Nếu như đã biết rõ không thể nào đầu lại mà vẫn giao thủ với Lệnh Hồ, làm cho tu vi thối lui thì cả cuộc đời này của hắn đã vô vọng với việc tu thành chánh quả rồi.

Cùng Lệnh Hồ động thủ sẽ có hậu quả vô cùng thảm trọng, cho dù có đánh chết, đầu đà này cũng không làm cái chuyện ngu xuẩn ấy.

Trong lúc đầu đà không dám ra tay, miệng không nói làm cho cả không khí trở nên cổ quái thì âm thanh của hòa thượng mập trong Phật kiệu đã truyền tới:

- Thì ra Lệnh Hồ đạo hữu ở trước mặt, xin thứ cho bản tăng đã vô lễ chậm nghênh tiếp!

Lời của hòa thượng mập giống như một làn gió xuân, vô hình vô tích thổi tan bầu không khí bị đè nén, làm cho mọi người ở đây có cảm giác mình đang được tắm trong gió xuân thanh mát, thoải mái vô cùng.

Ngay cả cự thú hiện ra trên đỉnh đầu Lệnh Hồ cũng nhu hòa đi rất nhiều, không còn hung dữ như nãy nữa.

Hòa thượng mập nói:

- Phạm Thánh tông ta ở Định Bắc châu mỗi khi xuất hành đều làm như vậy, vì dân mà tỏ lòng từ bi, nhưng khi nãy đã quên rằng đây chính là Hoa Nam châu chứ không phải Định Bắc châu. Giờ phút này nghe được lời nói của Lệnh Hồ đạo hữu, bản tăng mới biết hành động của mình đã làm khó cho chư vị đạo hữu. Đây là lỗi của bản tăng, kính xin chư vị đạo hữu tha lỗi!

Cả đám Phật tu nghe thấy lời này có cảm giác như bản thân hòa thượng mập kia đã bị vũ nhục nặng nề, vội vàng quỳ xuống hướng về Phật kiệu, miệng nói Phật ngôn, bi thảm nói:

- Tiểu Phật tôn chủ, ngài đại từ đại bi đại thiện đại đức phổ độ chúng sanh, vì sao lại có lỗi chứ? Đây cũng là làm lỗi của đệ tử, đệ tử có tội. Đệ tử nguyện lấy một thân máu thịt để đền tội, nguyện lấy một lòng linh hồn để đền tội. Nam mô a di đà phật, đại từ đại bi ngã phật tôn chủ!

Từ các pháp sư Phật môn cho tới vị đầu đà Độ Kiếp kỳ kia đều thành kính quỳ sát, vội vàng dập đầu!

Lệnh Hồ tròn mắt hốc mồm nhìn biến cố trước mặt này. Vốn tưởng rằng sẽ có một cuộc đại chiến, máu đỏ thành sông, nhưng không ngờ mới chỉ nói tên của mình ra thôi, đại chiến còn chưa xảy ra thì cả đám Phật tu đã tranh nhau nhận lỗi.

Biến cố ngoài ý muốn như thế làm cho Lệnh Hồ choáng váng cả đầu óc.

Hòa thượng mập cười nhìn Lệnh Hồ, tay tạo thành chữ thập nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu, ngã phật hành thiện tích đức, giáo hóa chúng sanh. Người đã dạy chúng ta rằng hết thấy sơ suất đều ở bản thân, hết thấy tội lỗi đều ở bản thân, hết thấy điều thiện đều ở bản thân, hết thấy điều ác đều ở bản thân. Ngã phật cắt thịt cho ung ăn, chúng ta cũng nguyện lấy máu thịt của mình để giúp tâm tình tràn đầy oán giận của chư vị đạo hữu lắng xuống, giúp cho Lệnh Hồ đạo hữu không còn nổi giận nữa! Đây cũng là thiện duyên! Chỉ cần không có xung đột nổi lên, không để hậu quả xấu xảy ra là được!

Thấy Phạm Thánh tông hạ thấp tư thế của mình, chúng tu vừa rồi còn tức giận vô cùng đột nhiên cảm thấy mình đã làm một điều rất tội lỗi, trong lòng tự trách khổ sở, rồi rút nói:

- Đại sư không sai, là do chúng ta làm theo cảm tính của mình, sao có thể trách đại sư được? Đại sư ngàn vạn lần đừng tự trách mình, nếu như mọi chuyện đều là hiểu lầm, vậy hãy để cho qua đi!

Lúc thấy hòa thượng mập một lần nữa cười nhìn mình, Lệnh hồ có thể làm gì nữa đây?

Có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, có thể không có chiến đấu chính là tốt nhất. Nếu như Phạm Thánh tông đã hạ mình như thế, sao Lệnh Hồ có thể làm người gây sự được?

Chẳng qua, điều làm cho Lệnh Hồ buồn bực chính là mình có uy danh lớn như vậy thật sao? Chỉ mới báo ra danh hiệu một chút đã làm cho vị đầu đà Kim Cương hộ pháp kia sợ đến nỗi không dám ra tay? Thậm chí còn không dám nói lời nào?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Gặp Nhau

Thực chất Tu Tiên giới chính là như thế, người có thực lực cường đại cùng uy danh hơn người sẽ có thể trấn áp được người khác!

Nếu Lệnh Hồ không phải là người có uy danh khiến cho cả tu sĩ đỉnh giai cũng phải kiêng kỵ, chỉ sợ đã bị đầu đà kia đánh chết tại chỗ, và Phạm Thánh tông dám phô trương thanh thế ở Hoa Nam châu như thế sẽ dễ hạ thấp mình như thế sao?

Cái gọi là lỗi lầm, tội, thiện, ác chỉ là vẻ bề ngoài. Bởi vì còn có thực lực ở bên trong nữa!

Tất nhiên Lệnh Hồ hiểu rõ những điều này, nên hắn không bị những lời nói tràn đầy mê hoặc của Tiểu Phật tôn chủ làm cho mù mờ. Mặt khác, nếu như không có chiến đấu gì, mà đám người Phạm Thánh tông cũng không chọc tới mình thì hắn không cần phải ở lại nữa. Tay vừa để xuống, Lệnh Hồ không nói lời nào đã đáp lên cự kiếm, sau đó bay về phía chân trời, lưu lại đằng sau một dải ánh sáng nhiều màu lộng lẫy.

Nhìn phương hướng Lệnh Hồ biến mất, Tiểu Phật tôn chủ vẫn mỉm cười hiền hòa, nhưng trong mắt lại xuất hiện một tia sáng lạnh lẽo.

Tay hắn phát lên, lập tức kèn lệnh được thổi lên, tiếng nhạc Phạn xứ cũng lần nữa hát vang. Quạt to nhiều màu, cờ hiệu, võng che trong tay hai hàng tầng, ní lại che khắp bầu trời. Các nhịp trống âm âm, chuông khánh, nhạc khí diễn tấu lần nữa vang lên. Nhưng đám pháp sư Phật môn Phạm Thánh tông giờ đây không quan đến chúng tu nữa, theo tiếng nhạc đồng đưa mà tiến về Lạc Hoa tự ở Ma Vân quốc.

Bảy tu ngơ ngác nhìn đám Phật tu khôi phục lại khí thế lớn lối đi về phía xa. Một vài người lạnh trí, tâm cơ linh động chợt tỉnh ngộ lại, rồi rít phát ra những âm thanh khinh miệt đối ngũ Phạm Thánh tông đó, sau đó điều khiển pháp bảo của mình đi theo những hướng khác nhau.

Thật ra khi này Tiểu Phật tôn chủ đã âm thầm lấy tinh thần Phật môn làm ảnh hưởng tới ý thức chúng tu, cho nên chúng tu mới đột nhiên cảm giác được lời nói mình đã quá trách Tiểu Phật, cảm thấy tội lỗi của mình thật lớn, không thể nào tha thứ được.

Lệnh Hồ không phải không biết hành động của Tiểu Phật, nhưng không nói gì về việc Tiểu Phật thi triển thần thông Phật môn cả. Dĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu là vì môn thần thông này cũng rất lợi hại, nếu như muốn ngăn cản thì đích thân Lệnh Hồ phải động thủ với Tiểu Phật, và đương nhiên Lệnh Hồ sẽ không vì việc nhỏ mà ra tay với một địch thủ cường đại như vậy.

Vừa dùng tốc độ nhanh nhất để đi tới Ma Vân quốc, Lệnh Hồ vừa nhớ lại những hành động của Tiểu Phật. Đây quả thật là một Phật tu có thực lực rất mạnh. Nghĩ thêm một lúc nữa, Lệnh Hồ liền lắc đầu, sau đó không nghĩ tới Tiểu Phật nữa.

Bỗng nhiên hắn lại nhớ tới lúc mình nói tên của mình ra, làm cho chúng tu phải kinh ngạc và sợ hãi đến như vậy. Năm mươi năm qua Lệnh Hồ luôn tiềm tu ở Mộc tuyết chi địa cùng Thổ tuyết chi địa. Sau khi xuất quan, hắn cũng không ngờ rằng danh tiếng của mình lúc này đã lan khắp cả Tu Tiên giới như thế.

Hắn cũng không biết rằng việc hắn dùng sức một người đánh bại sự liên thủ của bảy tu sĩ đỉnh giai, hơn nữa làm cho tu vi của bọn họ bị thối lui là một việc kinh thiên động địa như thế nào. Việc này một khi đã truyền ra mà không làm chấn động cả Tu Tiên giới mới là chuyện lạ đó!

Tên của Lệnh Hồ đã trở thành sự kiêng kỵ của các tu sĩ đỉnh giai. Mà thần thông Hồn đạo của hắn cũng được mọi người tu tiên chú ý, vô số các tu sĩ có thiên tư hơn người đã bắt đầu thăm dò đại đạo linh hồn, coi trọng đại đạo linh hồn.

Dĩ nhiên, đây là việc ai ai cũng biết, nhưng chỉ riêng bản thân Lệnh Hồ là người trong cuộc lại không biết uy danh của mình đã lớn đến thế!

Một đường phi hành với tốc độ cực nhanh cũng không có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh nữa. Mấy canh giờ sau, Lệnh Hồ đã bước chân vào địa giới của Ma Vân quốc.

Lúc đến Ma Vân quốc, Lệnh Hồ hoàn toàn không cần hỏi người nào cả. Thần niệm tán phát trong hư không của hắn đã sớm phát hiện được tung tích của ba người Nạp Lan Bạch Y, tiểu sư muội Phong Vũ Nhục cùng với Lý Thiên Mạc!

Chân bước lên cự kiếm phi hành, Lệnh Hồ trực tiếp đi tới Lạc Hoa tự.

Qua thần niệm, hắn biết được tuy ba người Nạp Lan Bạch Y, tiểu sư muội Phong Vũ Nhục cùng với Lý Thiên Mạc đều ở trong Lạc Hoa tự, nhưng lại không ở chung một chỗ! Nạp Lan Bạch Y đang tĩnh tọa bên cạnh một cây thông già đã ngàn năm ở ngoài chùa, tiểu sư muội đang luyện kiếm trên đỉnh núi, còn Lý Thiên Mạc lại đang nhập định trong một gian tĩnh thất.

Còn các tăng lữ trong chùa lúc này hoặc đang tụng kinh ngồi thiền ở trên đại điện, hoặc giảng dạy kinh Phật cho các Phật tử. Phật lực trên người lúc nào cũng tỏa khắp, các loại pháp khí Phật môn tỏa ra linh quang sáng chói.

Lệnh Hồ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn bay về đỉnh núi, tìm gặp Phong Vũ Nhục trước.

Trong năm mươi năm nay, tu vi của tiểu sư muội Phong Vũ Nhục đã tăng tiến rất nhiều, hiện nay đã là Xuất Khiếu hậu kỳ rồi.

Dùng năm mươi năm, nâng từ Nguyên Anh hậu kỳ tiến lên Xuất Khiếu hậu kỳ, tăng liên tục một cấp. Tuy thiên tư vẫn thua Lệnh Hồ và Lý Thiên Mạc, nhưng nếu so với những người tu tiên khác, có thể nói tư chất tu tiên của nàng vô cùng ưu tú.

Trong Tu Tiên giới, có rất nhiều tu sĩ dùng đến mấy chục năm, thậm chí là trăm năm nhưng vẫn không thể có tiến cảnh nào cả. Tỷ như từ Nguyên Anh trung kỳ tiến cảnh lên Nguyên Anh hậu kỳ, đôi khi có những người lại dừng ở cảnh giới này mãi mãi. Đùng nói là mấy chục năm hay trăm năm, có lẽ vĩnh viễn không thể nào đột phá được.

Tiến cảnh tu vi của tiểu sư muội Phong Vũ Nhược tương đối ổn định. Với tốc độ tu luyện của nàng hiện nay, Lệnh Hồ tin rằng nàng có thể tu luyện thăng tới cả Độ Kiếp kỳ, thậm chí là vượt qua ba lần thiên kiếp để tu thành chính quả. Dĩ nhiên, điều này phải cần rất nhiều thời gian, nhưng chắc chắn sẽ có hi vọng trong một ngàn năm.

Khi thấy Lệnh Hồ ngự kiếm đáp xuống trước mặt mình, Phong Vũ Nhược liền hoan hô lên. Máy chục thanh phi kiếm mất đi sự khống chế liền lần lượt rơi xuống mặt đất, nhưng nàng không để ý chút nào, vội vàng chạy tới Lệnh Hồ.

- Đại sư huynh, huynh tới thật sao?

Phong Vũ Nhược chạy nhào tới trong lòng ngực Lệnh Hồ, làm cho Lệnh Hồ xém chút nữa đã té ngã ra sau.

- Máy chục năm không thấy, tiểu sư muội ngơoi không có chút gì thay đổi cả!

Lệnh Hồ cười vuốt đầu tiểu sư muội.

- A, ý đại sư huynh là mong muội biến thành bà lão đúng không?

Tiểu sư muội nhăn lỗ mũi lại, cổ ý trêu chọc.

Thật ra ý của Lệnh Hồ chính là tính tình của tiểu sư muội không có gì thay đổi cả, vẫn hoạt bát thẳng thắn.

- Ta ước gì tiểu sư muội vẫn luôn trẻ trung khả ái như vậy, sao có thể hi vọng muội thành bà lão đây?

Lệnh Hồ nói:

- Muội đừng ngốc như thế nữa. Nhưng mà thấy tu vi muội tiến nhanh như thế, ta rất vui mừng đấy.

Tiểu sư muội vui vẻ nói:

- Muội có gì vui đâu chứ, mà Lệnh Hồ sư huynh hôm nay thật đúng là danh chấn cả Tu Tiên giới Cửu Châu đại lục ấy. Muội không chỉ sùng bái mà còn kiêu ngạo thay cho huynh, chỉ có điều... danh tiếng của Thiên Mạc sư đệ đã bị huynh đoạt lấy hết rồi. Đúng rồi, Lệnh Hồ sư huynh này, có thật là một mình huynh đã đánh bại cả năm vị tu sĩ đỉnh giai không? Lão tổ tông Thanh Y Hầu đã thu huynh làm đồ đệ rồi sao? Có thật thế không?

Lệnh Hồ thâm nghị: "Nếu như tính cả hai vị lão tổ tông Phùng Thái Hiền và Quách Ái thì phải nói là cả bảy vị tu sĩ đỉnh giai liên thủ mới đúng, mà cộng luôn cả Dư Hữu Quan trước đó là có đến tám người rồi."

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười, nói:

- Muội tin đó là thật thì chính là thật, không tin thì đó là giả!

Tiểu sư muội nói:

- Đương nhiên muội tin là thật. Nhưng mà Lệnh Hồ sư huynh này, thần thông Hồn đạo là thần thông gì vậy? Sao muội không nghe nói Hoa Nghiêm tông ta có môn thần thông này? Vậy huynh học được nó ở đâu vậy?

Lệnh Hồ khẽ xoa đầu tiểu sư muội, nói:

- Môn thần thông đó sao có thể học ở đâu được? Không tự nghĩ ra được sao?

Tiểu sư muội cau lỗ mũi lại, nói:

- Được rồi, muội không hỏi nữa, được rồi chứ? Hừ, đại huynh tâm địa hẹp hòi, lại nói dối dụ dỗ muội. Đi thôi, chúng ta đi tìm Nạp Lan sư tỷ và Thiên Mạc sư đệ!

Nói xong nàng liền vẫy vẫy tay về mấy thanh phi kiếm, bốn mươi chín thanh phi kiếm liền oong oong bay lên. Phong Vũ Nhược lại tiếp tục đánh mấy đạo pháp quyết ra, bốn mươi chín thanh phi kiếm liền tỏa ra linh quang rực rỡ rồi hợp lại thành một thanh phi kiếm màu xanh biếc. Sau đó thanh phi kiếm này tiếp tục biến nhỏ đi, rồi được Phong Vũ Nhược nuốt vào trong miệng, truyền về trong đan điền để Nguyên Anh chăm sóc.

Hai người nhanh chóng tìm được Nạp Lan Bạch Y bên cạnh cây thông già ở bên ngoài chùa.

Thấy được Lệnh Hồ, trong mắt Nạp Lan Bạch Y hiện lên sự vui mừng khó kiềm chế được. Nhưng khi thấy tiểu sư muội cũng ở bên cạnh thì trong mắt khẽ hiện lên sự mất mát khó có thể phát hiện.

Tính tình Nạp Lan Bạch Y vốn trầm tĩnh dịu dàng, trừ nét ôn nhu chân tình hiện lên trong mắt lúc nhìn về Lệnh Hồ ra, nàng chỉ có cười nhạt mà thôi. Tuy trong lòng có rất nhiều lời muốn nói với Lệnh Hồ, nhưng chỉ cần ở bên cạnh Lệnh Hồ rồi lắng lắng nhìn thấy là đủ rồi.

Cho nên, cuối cùng Nạp Lan Bạch Y không nói thêm gì cả, cùng hai người Lệnh Hồ đi về chùa tìm Lý Thiên Mạc.

Trên đường đi ba người có gặp thấy mấy người tăng lữ ở Lạc Hoa tự. Tuy bọn họ không biết thân phận của Lệnh Hồ, nhưng thấy Phong Vũ Nhược và Nạp Lan Bạch Y ở bên cạnh thân thiết như thế, nên cũng không đề phòng gì nhiều với Lệnh Hồ, nhanh chóng để cho Lệnh Hồ theo Phong Vũ Nhược và Nạp Lan Bạch Y đi qua.

Lạc Hoa tự chính là cổ tháp cuối cùng trong mười chùa lớn, tám cổ tháp.

Vì Lý Thiên Mạc lúc luận thiên cơ đã khuất phục được Lạc Hoa tự, cho nên hắn mới có tư cách tiến lên Quảng Ân tự để tham dự thịnh hội Thiền đạo.

Lý Thiên Mạc có danh hiệu Phật sĩ, nên tuy hắn không vào Phật, nhưng địa vị ở trong Phật môn đã không kém gì chủ trì Thượng Vân Thiền sư của Lạc Hoa tự cả.

Tĩnh thất của hắn nằm trong một tiểu viện ở phía sau hậu điện, là một nơi tương đối vắng vẻ và yên lặng.

Ba người vừa mới bước vào hậu điện thì Lý Thiên Mạc đã đẩy cửa phòng tĩnh thất ra, mỉm cười nhìn ba người Lệnh Hồ.

- Đệ đang nghĩ vì sao đệ đang nhập định mà tâm lại loạn, cây cỏ ở ngoài lay động, gà gáy không ngừng. Thì ra có Lệnh Hồ sư huynh đại giá quang lâm!

Lý Thiên Mạc mỉm cười nói.

Lệnh Hồ đến gần Lý Thiên Mạc rồi cong cánh tay phải lên, chạm vào khuỷu tay của Lý Thiên Mạc, năm ngón tay chạm vào nhau vài lần rồi mới buông lỏng ra, cười to nói:

- Không ngờ rằng Thiên Mạc sư đệ giờ cũng biết nói lời khen tặng rồi! Thật là khó tin đó, ha ha.

Lý Thiên Mạc cười nói:

- Đây không phải là khen tặng, mà chính là nói thật. Giờ đây có người nào ở Tu Tiên giới mà không biết danh tiếng Lệnh Hồ sư huynh chứ? Có cơ hội được nói lời khen tặng trước mặt sư huynh là việc không biết bao tu sĩ phải hi vọng đó.

Lý Thiên Mạc vừa nói, vừa dẫn ba người vào trong tĩnh thất.

Trong tĩnh thất, lư hương tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, hương khói lượn lờ. Ở đây có một bàn trà, mấy cái bồ đoàn, một bình lư hương. Ở chính giữa tĩnh thất có treo một bức họa Phật Đà đang nằm nghiêng ngủ say, Phật Đà này lúc ngủ say lại lộ ra vẻ sầu khổ, dường như đang gặm dũa điều gì ấy. Nhưng nếu nhìn kỹ nữa lại phát hiện ở khóe mắt đang vui mừng, hai đầu lông mày cau lại, khóe miệng khẽ nhếch lên vì vui mừng. Cả khuôn mặt của Phật Đà này lại ẩn chứa hi vọng ai nhạc yếu ác độc, thất tình hiện rõ cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Hồn, Phách!

Chào các bạn đọc giả, đến nay Chúng Hồn Đạo đã được hơn trăm chương, và mình vẫn luôn tự hào là luôn cố gắng hết sức để đem đến một bản dịch đầy chất lượng cho các bạn.

Hiện nay, sau khi qua chương 101 thì truyện sẽ có một vài đoạn đối thoại có trích dẫn về các triết lý Phật giáo cũng như Đạo giáo (Đây là nền tảng của các công pháp các nhân vật trong truyện). Hai vấn đề Phật giáo và Đạo giáo rất là sâu rộng, mình không thể nào diễn tả hết được trong vòng một câu chữ hay một bài văn, vì đây là những câu nói của hàng vạn người qua nhiều thế hệ đúc kết. Nên khi có các đoạn nói về điển tích Phật giáo hay Đạo giáo, mình sẽ cố gắng dịch và chuyển ngữ cho các bạn dễ hiểu. Trong trường hợp mình cảm thấy không thể nào tóm gọn được, mình sẽ trích dẫn hoặc đưa link các bài luận của những dịch giả dịch thuật có chuyên sâu về vấn đề trên để cho các bạn đọc dễ hiểu.

Cảm ơn các bạn đã đọc.

Thấy Lệnh Hồ chú ý tới bức họa, Lý Thiên Mạc nói:

- Phật Đà trong bức tranh chính là Phật chủ A Di Đà Phật của Phật môn.

Lệnh Hồ gạt đầu, rồi bốn người ngồi xuống bồ đoàn. Lý Thiên Mạc lấy nước nóng đổ vào bình trà, bắt đầu thưởng thức.

Trà của Lạc Hoa tự có tên là trà Vũ Tùng. Lấy những mầm trà quý hiếm, dùng một môn thuật pháp đặc thù đánh vào trong đó rồi gieo trồng xuống. Lúc sinh trưởng, lá trà có hương thơm thấm tận vào gan, uống có vị cam mà không chát, có vị tươi mà không ngọt, vừa có mùi vị trà mà vừa có tính khí của cây Tùng, có thể nói là cực phẩm trong trà.

- Thiên Mạc sư đệ, không ngờ tu vi của đệ hiện nay lại là Hợp Thể hậu kỳ. Quả nhiên là người có Phật Duyên, là thiên kiều chi tử a!

Đối với tư chất tu tiên của Lý Thiên Mạc, quả thật Lệnh Hồ rất bội phục.

Lý Thiên Mạc cười nói:

- Lệnh Hồ sư huynh quá khen, Tuy nói tu vi của đệ hiện nay là Hợp Thể hậu kỳ, cũng là một thành viên của tu sĩ cao giai, nhưng Lệnh Hồ sư huynh lại là nhân vật khiến cho toàn bộ tu sĩ đỉnh giai phải kiêng kỵ đó. Cho dù tư chất của đệ có cao hơn nữa, cũng không dám so sánh với Lệnh Hồ sư huynh.

Lệnh Hồ cười lắc đầu, nhưng cũng không phản bác.

Lý Thiên Mạc lẳng lặng nhìn Lệnh Hồ, mắt lộ ra vẻ suy nghĩ. Một lúc sau mới nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, Thiên Mạc có một yêu cầu hơi quá đáng. Không biết Lệnh Hồ sư huynh có thể giúp hay không?

Thấy Lý Thiên Mạc nói trịnh trọng như thế, Lệnh Hồ cũng không dám đồng ý ngay:

- Thiên Mạc sư đệ nếu không ngại thì cứ nói trước là chuyện gì đã, nếu ta có thể làm được, tất nhiên sẽ không từ chối!

Nạp Lan Bạch Y cùng Phong Vũ Nhược đang ngồi ở bên cạnh cũng đồng thời buông chén trà trong tay xuống, tò mò nhìn Lý Thiên Mạc.

Lý Thiên Mạc cười nói:

- Cũng không phải là việc khó gì. Nghe nói đạo mà Lệnh Hồ sư huynh tu luyện chính là đại đạo linh hồn, chia thành thần phách cùng thần hồn. Sư đệ cũng rất tò mò, muốn tận mắt nhìn thấy thần thông của Lệnh Hồ sư huynh một chút. Có khi việc này sẽ giúp đạo của sư đệ tiến xa hơn!

Lệnh Hồ ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ ý của Thiên Mạc sư đệ là...đạo của đệ cũng là đại đạo linh hồn sao?

Lý Thiên Mạc lắc đầu nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, nếu như không khó lắm, mong huynh hãy để thần hồn cùng thần phách hiển chân ra ngoài, đệ sẽ giải thích sau.

Lệnh Hồ trầm ngâm một chút, rồi nói:

- Ta chỉ có thể để thần phách xuất hiện bên ngoài, còn thần hồn thì không tiện lắm.

Lực lượng Mệnh hồn của Lệnh Hồ thật sự quá cường đại. Một khi để hiển chân ở bên ngoài cơ thể sẽ làm cho cả không gian sụp đổ, tạo thành tai nạn khổng lồ không thể nào tưởng tượng nổi. Mặc dù chỉ hiển chân một phần nhỏ như hai bóng bàn tay màu đen hoặc nửa cái đầu sẽ không làm cho không gian sụp đổ, nhưng cũng gây nên tổn hại cho Mệnh hồn. Nếu không phải bắt buộc đi, Lệnh Hồ tuyệt đối không muốn vận dụng vận uy của Mệnh hồn.

Lý Thiên Mạc nói:

- Nếu như thần hồn không ra được, vậy cho thần phách hiển chân cũng được.

Lệnh Hồ gật đầu. Mặc dù hắn không biết vì sao Lý Thiên Mạc nhất định muốn tận mắt nhìn thấy thần phách hiển chân, nhưng hắn tin Lý Thiên Mạc không có ý gì với hắn, Thiên Mạc làm như thế chắc chắn là có lý do riêng.

Mà Phong Vũ Nhược nghe thấy Lệnh Hồ muốn hiển chân thần phách ra, vị tiểu sư muội này liền vui mừng nhảy nhót lên. Bộ dáng giống như chuẩn bị thấy được trò vui vậy.

Còn bản thân Nạp Lan Bạch Y? Tuy nàng cũng muốn thấy thần thông hồn đạo của Lệnh Hồ, nhưng trong lòng càng lo lắng cho Lệnh Hồ hơn.

Người nào cũng biết rằng thần thông hồn đạo của Lệnh Hồ là vô thượng công pháp làm cho tu sĩ Độ Kiếp kỳ phải kiêng kỵ, cũng là công pháp được vô số người tu tiên thèm muốn. Cho đến nay, đã có rất nhiều tu sĩ có thiên tư tuyệt đỉnh buông tha cho đại đạo của mình mà chuyển sang nghiên cứu đại đạo linh hồn.

Hồn đạo của Lệnh Hồ hẳn phải vô cùng bí mật, không nên để cho người khác biết được mới đúng. Thế nhưng hôm nay mới chỉ nghe Lý Thiên Mạc yêu cầu thôi, Lệnh Hồ đã đáp ứng hiển lộ thần thông ngay trước mặt bọn họ. Sự yêu thương của Lệnh Hồ đối với Lý Thiên Mạc có thể thấy được!

Mặc dù nói Lý Thiên Mạc không phải là người ngoài, nhưng nếu đổi lại là Nạp Lan Bạch Y, nàng tuyệt đối không dễ dàng đáp ứng yêu cầu Lý Thiên Mạc như thế. Trong lòng Nạp Lan Bạch Y, Lý Thiên Mạc không thể nào so sánh với người nàng yêu sâu đậm là Lệnh Hồ được!

Mọi người đều có một phần ích kỷ của riêng mình. Nếu như Nạp Lan Bạch Y đã coi mình là nữ nhân của Lệnh Hồ, thì việc nàng đứng về phía Lệnh Hồ, nghĩ cho Lệnh Hồ không có gì là không đúng cả.

Nhưng mà, nếu Lệnh Hồ đã đáp ứng, tất nhiên Nạp Lan Bạch Y sẽ không bộc lộ cảm xúc hiện giờ của mình ra. Nhưng trong lòng đã quyết định, nhất định phải tìm một cơ hội nói cho Lệnh Hồ biết.

Cửa phòng tĩnh thất đã đóng lại.

Thật ra tiêu viện ở sau hậu điện này đã được coi là chỗ tĩnh tu của Lý Thiên Mạc. Nếu chưa được Lý Thiên Mạc cho phép, sẽ không có một người nào dám đi vào bên trong.

Đĩ nhiên là trừ Phong Vũ Nhược cùng Nạp Lan Bạch Y ra, hiện tại có thêm Lệnh Hồ nữa. Còn những người khác không thể tùy ý bước chân vào hậu điện được.

Cho nên lúc Lệnh Hồ thi triển thần thông hồn đạo, để cho thần phách của mình hiển chân ra sẽ không cần sợ bị người nhìn trộm. Mà thật ra, cho dù có người nhìn trộm, người này cũng bị Lệnh Hồ phát hiện! Còn nữa, nếu như người nhìn trộm biết được người ở bên trong là Lệnh Hồ, sợ rằng sẽ có ý nghĩ chạy thật xa trước đó, không dám hành động thiếu suy nghĩ chút nào!

Lệnh Hồ ngồi tĩnh tọa, vẻ mặt trang nghiêm. Hai mắt dần đóng lại, khoảng chừng hai trăm tức* sau, từ trên đỉnh đầu Lệnh Hồ xuất hiện một mảnh linh quang màu xanh như mưa lất phất vậy. Ban đầu ở trong mảnh linh quang này có một mầm cây nhỏ, nhưng mầm cây nhỏ này càng lúc càng lớn hơn, càng sáng hơn. Mầm cây này dần trưởng thành thành một cây khô lớn, cành cây cũng càng lúc càng nhiều. Sau đó, ở trên tán cây xuất hiện một người nhỏ bé nhỏ như lòng bàn tay, tuy nhỏ bé như vậy nhưng ngũ quan lại vô cùng rõ ràng!

Đây là một người nhỏ bé thô kệch, nhưng lại có mấy phần giống Lệnh Hồ.

Nhưng mà, nếu để cho những tu sĩ đỉnh giai đã từng bị bại trận dưới tay của Linh Tuệ phách cùng Thiên Xung phách năm xưa nhìn thấy thần phách này, chắc chắn bọn họ sẽ nhận ra thần phách này tuyệt đối không phải là Linh Tuệ hay Thiên Xung.

Linh Tuệ phách có tướng mạo cổ sơ, mặc trang phục đạo sĩ; Thiên Xung phách có khuôn mặt lạnh lùng, sát khí đằng đằng; còn thần phách này lại có tướng mạo thô kệch, khí thế hùng hậu, bất động như núi.

Chẳng những tướng mạo, mà ngay cả khí chất của ba thần phách cũng khác nhau hoàn toàn.

Thật ra, thần phách có tướng mạo thô kệch quả thật không phải là Linh Tuệ phách hay Thiên Xung phách, mà chính Trung Khu phách đã được cổ bảo linh khí Bảo Quang tháp nhận chủ, tu luyện thần thông Vạn Trượng.

Vào ngày Bảo Quang tháp bị Lệnh Hồ tế luyện hoàn toàn rồi đưa vào trong tinh thần thức hải, thì thần thông Vạn Trượng của Trung Khu phách mới chỉ có ba mươi trượng mà thôi. Mà Bảo Quang tháp lại yêu cầu thần thông Vạn Trượng của Trung Khu phách phải đạt đến giai đoạn đầu tiên là trăm trượng thì mới nhận Trung Khu phách làm chủ.

Trước khi Trung Khu phách đột phá được giai đoạn thứ nhất thì sau một trăm canh giờ, thân thể chỉ cao thêm một phân, cho nên tương đối chậm chạp. Nhưng sau khi thân thể đạt tới trăm trượng, thần thông Vạn Trượng đột phá được giai đoạn thứ nhất xong thì cứ một trăm canh giờ, thân thể của hắn lại cao thêm mười phân.

Qua hơn năm mươi năm, thần thông Vạn Trượng của Trung Khu phách đã sớm đạt tới viên mãn. Mà bản thân cũng hiển hóa chân hình thành công như Linh Tuệ cùng Thiên Xung, trở thành thần phách thứ ba thoát khỏi trạng thái bóng đen.

Trung Khu phách cùng với hai phách Khí và Lực là ba phách trực thuộc Mệnh hồn. Hôm nay đã có thể hiển hóa chân hình thì dĩ nhiên lúc muốn ra ngoài không cần phải dùng thần niệm để cứng rắn kéo ra như Thiên Xung và Linh Tuệ.

Bởi vì Trung Khu phách có quan hệ trực thuộc Mệnh hồn, nên có thể mượn lực lượng của Mệnh hồn một cách dễ dàng, qua đó trực tiếp từ Nê Hoàn cung nhảy ra ngoài.

Chỉ có một điều đáng tiếc là vì Mệnh hồn vẫn chưa độc lập hóa hình được, nên Lệnh Hồ chỉ có thể dùng linh khí màu xanh của Mệnh hồn thi triển thành pháp môn bản mệnh thụ (Cây bản mệnh), rồi để cho Trung Xu phách đứng trên ngọn cây, chứ không phải đạt đến cảnh giới Long Hồ giao hối hoàn toàn được.

Có thể dùng một cách nói đơn giản như thế này để hiểu: lực lượng của Mệnh hồn quá mức cường đại, không thể nào hiển chân hoàn toàn ở Tu Tiên giới được. Giả thiết Mệnh hồn là một tảng mạng sinh động, bởi vì thân thể máu thịt quá cường đại, nếu xuất hiện sẽ làm cho cả không gian sụp đổ. Mà bản mệnh thụ lại tương đương với linh hồn của Mệnh hồn, bởi vì không mạng theo lực lượng thân thể nên lúc bản mệnh thụ xuất hiện ở bên ngoài cũng không gây hại gì cả.

Giống như hiện tại vậy, Lệnh Hồ đã để cho bản mệnh thụ của Mệnh hồn cùng Trung Khu phách hiển chân ở bên ngoài. Nhưng bởi vì hai thần hồn thần phách này có quan hệ trực thuộc với nhau nên không cần lo lắng việc để bản mệnh thụ và Trung Khu phách ở bên ngoài quá lâu mà gây nên tổn hại gì lớn.

Tổn thương chắc chắn là có, nhưng tối đa chỉ mất đi một chút linh lực mà thôi.

Sau khi thấy cảnh tượng trên đỉnh đầu Lệnh Hồ hiện ra thần phách thần kỳ như thế, hai người Phong Vũ Nhược và Nạp Lan Bạch Y cảm thấy đã đủ rồi.

Mà Lý Thiên Mạc lại tương đối rung động, thần niệm của hắn nhẹ nhàng đưa ra, cùng với Trung Khu phách của Lệnh Hồ tiến hành tiếp xúc với nhau.

Tất nhiên Lệnh Hồ sẽ không công kích Lý Thiên Mạc, để cho Lý Thiên Mạc tùy ý tìm hiểu Trung Khu phách cùng bản mệnh thụ của Mệnh hồn.

Sự rung động trên khuôn mặt Lý Thiên Mạc vẫn chưa hết. Khoảng chừng nửa nén hương sau, thần niệm của hắn khẽ trao đổi với Lệnh Hồ một chút, sau đó lui qua một bên. Hắn đang hi vọng Lệnh Hồ có thể hiển chân thêm một hoặc nhiều thần phách hơn nữa.

Trong truyền thuyết, lúc Lệnh Hồ giao chiến với hai mươi bảy tu sĩ Hợp Thể kỳ cao giai, hắn đã phải dùng đến hai thần phách mới đánh cho chúng tu tan tác được.

Cho nên Lý Thiên Mạc mới có yêu cầu như thế với Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ cũng không cự tuyệt. Hắn có cảm giác dường như Lý Thiên Mạc đã có điều gì đó ngộ ra sau khi thấy thần phách của mình, nên mới nhiệt tình giúp một chút.

Rất nhanh, trên tán cây của bản mệnh thụ lại xuất hiện hai thần phách khác. Nhưng mà vì thần thông của hai thần phách này còn chưa đạt tới viên mãn, nên vẫn trong trạng thái bóng đen. Mà hai thần phách này chính là hai phách trực thuộc khác của Mệnh hồn, Lực phách cùng Khí phách.

Trên đỉnh đầu Lệnh Hồ hiện giờ xuất hiện một cảnh tượng: bản mệnh thụ phát ra linh quang màu xanh như mưa lất phất, linh khí lượn lờ; trên đỉnh tán cây là một người nhỏ bé ngũ quan rõ ràng, dáng người thô kệch, tên tay nâng một bảo tháp có bảy tầng; còn ở hai bên là hai người nhỏ bé như hai bóng đen, một trắng kiện như nam thạch là Lực phách, một hư ảo như khói khí là Khí phách.

Cũng không biết qua bao lâu, dường như Lý Thiên Mạc đã thu được điều mình mong muốn, thu hồi thần niệm mình lại. Mà ba phách của Lệnh Hồ cũng theo bản mệnh thụ trở về trong tinh thần thức hải.

Lúc Lệnh Hồ mở mắt ra thì Lý Thiên Mạc lại khép hai mắt mình lại, vẻ mặt nghiêm nghị, như đang lĩnh ngộ điều gì đó.

Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y, Phong Vũ Nhược lẳng lặng nhìn Lý Thiên Mạc, không nói cũng không làm gì cả, tránh làm phiền đến Lý Thiên Mạc.

Lệnh Hồ biết thiên tư Lý Thiên Mạc tuyệt đỉnh, nhưng không cho rằng Lý Thiên Mạc có thể hiểu được gì về công pháp Chứng Hồn quyết của mình. Cho dù khi hãy linh hồn của hai người đã có tiếp xúc với nhau, nhưng cũng không thể dễ dàng hiểu được.

Về việc Lý Thiên Mạc đang lĩnh ngộ điều gì đó, Lệnh Hồ có thể chắc chắn Lý Thiên Mạc đã thông qua công pháp của mình để lĩnh ngộ một công pháp khác.

Mà sự thật đúng là như thế!

Lúc Lý Thiên Mạc hiển lộ công pháp mình đang tu luyện ra, chỉ trong chớp lát thôi Lệnh Hồ đã vô cùng rung động, tuyệt không thua gì về mặt của Lý Thiên Mạc khi mới nhìn thấy Trung Khu phách của mình hiển chân ra bên ngoài cả!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Bi Thương

Nếu có bạn nào có nghiên cứu về kinh Phật, mong các bạn pm với mình để mình có thể hỏi một số câu trong đây, cảm ơn các bạn.

Rốt cuộc Lý Thiên Mạc đã hiển lộ công pháp gì, mà có thể làm cho Lệnh Hồ rung động?

Sau khi Lý Thiên Mạc kết thúc việc mình tu luyện, cảm kích thi lễ một cái thật sâu với Lệnh Hồ xong thì hắn không nói gì nữa cả. Một lần nữa ngồi lại bỏ đoàn, sau đó hai tay bấm mười mấy đạo pháp quyết Phật môn huyền ảo, nhẹ nhàng vỗ lên mi tâm.

Một mảnh kim quang chói mắt ở đỉnh đầu Lý Thiên Mạc dâng lên. Đây là một mảnh kim quang chứa đầy Phật lực huyền ảo.

Trong Phật quang ấy lại có một nguyên thần màu vàng vô cùng to lớn hiện lên trên đỉnh đầu Lý Thiên Mạc.

Phải dùng từ vô cùng to lớn để hình dung là vì nguyên thần màu vàng trên đỉnh đầu Lý Thiên Mạc lại bằng một nửa với Lý Thiên Mạc.

Phải biết rằng trừ các tu sĩ Độ Kiếp kỳ ra, bởi vì nguyên thần của bọn họ đã được thiên kiếp tẩy lễ nên nguyên thần có thể độc lập ngao du ngoài thiên địa, tùy ý biến hóa lớn nhỏ. Mà các tu sĩ dưới Độ Kiếp kỳ, cho dù là Hợp Thể kỳ đại viên mãn thì nguyên thần chỉ có độ lớn như Nguyên Anh mà thôi, nhưng nguyên thần của Lý Thiên Mạc trước mắt lại phá vỡ những quy tắc thông thường, có độ lớn bằng cả nửa thân thể.

Dĩ nhiên điều làm cho Lệnh Hồ rung động không phải là nguyên thần khổng lồ của Lý Thiên Mạc, mà là sau khi nguyên thần khổng lồ trên đỉnh đầu Lý Thiên Mạc hiện ra, thì trên đỉnh đầu nguyên thần lại xuất hiện một đám mây sáng. Trong đám mây sáng đó phát ra tiếng nhạc Phạn xướng mơ hồ, rồi có ba đóa liên hoa lẳng lẳng xuất hiện: một đen, một trắng, một rực rỡ!

Ba đóa liên hoa này chính là tam hoa tụ đỉnh đã xuất hiện lúc Lý Thiên Mạc kết thành Kim Thân Phật Anh.

Ba đóa liên hoa ngày đó giờ đã nở rộ thành ba đóa đài sen, mỗi đóa đài sen thình thoảng lại hiện lên linh quang mang đầy Phật lực. Trong ba đóa đài sen lúc này, trên đài đen màu đen và đài sen nhiều màu không có vật gì cả, nhưng trên đài sen màu trắng lại xuất hiện một người nhỏ bé như lòng bàn tay có ngũ quan đầy đủ đang ngồi ngay ngắn. Người nhỏ bé này có tướng mạo giống như Lý Thiên Mạc, nhưng điều kỳ quái chính là người nhỏ bé này lại là một hòa thượng đầu tóc mặc một bộ tăng y màu xanh nhạt, thần thái trang nghiêm tường hòa, cả người tản phát Phật quang nồng đậm, đôi môi khẽ nhúc nhích niệm Phật môn tâm kinh.

Lệnh Hồ vô cùng rung động. Hắn có thể cảm ứng rõ ràng được ba đóa đài sen đang tỏa Phật lực mệnh mông vô cùng xuất hiện trong đám mây sáng trên đỉnh đầu nguyên thần Lý Thiên Mạc chính là một loại linh bảo tự nhiên chân thật.

Dù sao Lệnh Hồ còn chưa phi thăng, cho nên không biết rằng ngoài pháp bảo cao nhất ở Tu Tiên giới là tiên khí ra, còn có một loại pháp bảo có cấp bậc cao hơn là Thông Thiên, được chia ra thành: hậu thiên linh bảo, hậu thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo, cho tới những pháp bảo được tạo thành từ thời hỗn độn là hỗn độn linh bảo và hỗn độn chí bảo. Mà ba đóa đài sen xuất hiện trên đỉnh đầu của Lý Thiên Mạc chính là bảo vật thuộc cấp bậc hậu thiên linh bảo!

Chẳng qua ba đóa đài sen này cũng phụ thuộc vào tu vi cùng đạo hạnh của Lý Thiên Mạc, nên chưa hoàn toàn trưởng thành. Theo sự tăng tiến của đạo hạnh Lý Thiên Mạc sau này, ba đóa đài sen hậu thiên linh bảo này nhất định còn tăng lên nữa.

Mà nguyên nhân làm cho Lệnh Hồ rung động cũng chính là ba đóa đài sen này. Hắn cũng không ngờ rằng dị tượng tam hoa tụ đỉnh trong ngày Lý Thiên Mạc ngưng Anh lại không phải là dị tượng, mà chính là thần vật tồn tại thật sự cho thiên địa ban tặng!

Còn điều làm Lệnh Hồ hoảng sợ chính là tăng lữ nhỏ bé ngồi trên đóa đài sen màu trắng kia. Hắn có thể cảm nhận được đây không phải là nguyên thần, cũng không phải là Nguyên Anh, hay là thần hồn thần phách gì cả!

Thần niệm của Lệnh Hồ cũng muốn chạm tới tăng lữ nhỏ bé đang ngồi ngay thẳng trên đóa đài sen màu trắng kia, nhưng lại bị Phật lực mệnh mông tự động ngăn trở lại. Nếu không phải ý thức của Lý Thiên Mạc có thể ảnh hưởng tới đài sen, sợ rằng thần niệm của Lệnh Hồ đã bị công kích rồi.

Sau khi đóa đài sen màu trắng ngăn trở thần niệm của Lệnh Hồ xong thì quanh thân đóa đài sen màu trắng ấy lại xuất hiện một tròng chữ tiếng Phạn màu vàng lượn vòng quanh. Lệnh Hồ nhìn thấy điều này bỗng nhiên ngộ ra được gì đó, một câu kinh Phật bỗng nhiên hiện lên trong đầu Lệnh Hồ: "Biển rộng nổi sóng lớn, dễ bề phân biệt ra, tâng và nghiệp cũng thế, có sao không giác ngộ (1)"

Không biết quý thần xui khiến thế nào, Lệnh Hồ lại không nhận được mà niệm kinh lên.

Bỗng nhiên tăng lữ nhỏ bé ngồi trên đài sen màu trắng mờ hai mắt to ra, hai đạo Phật quang màu vàng từ trong mắt bắn ra nhìn thẳng vào Lệnh Hồ. Bị Phật quang chiếu vào, đầu óc của Lệnh Hồ càng thanh minh hơn, trong đầu không nhận được mà xuất hiện Phật ngôn, rồi miệng bắt đầu niệm lấy:

- Sắc đẳng cấp tâm vô, sắc đẳng thường dưỡng tâm, thân thụ dụng an lập, thức tàng hiện chứng sinh. Tâm ý cập dữ thức, tự tính, pháp hữu ngữ, vô ngã nhị chủng tính, nghiêm thuyết giả sở thuyết. Trường đoản hữu vô đẳng, triển chuyển hỗ tương sinh, dĩ vô cố thành hữu, dĩ hữu cố thành vô. Vi trần phân biệt sự, bất khởi sắc vọng tưởng, tâm lượng an lập xử, ác kiến sở bất nhạc. Giác tướng phi cảnh giới, thanh văn diệt phục nhiên. Cứu thế chỉ sở thuyết, tự giác chi cảnh giới (2).

Tăng lữ nhỏ bé trên đài sen im lặng nhắm mắt lắng nghe, bỗng nhiên thất tình hiện rõ lên trên mặt: có mừng rỡ, có buồn bã, biến ảo không thôi. Bỗng nhiên tăng lữ nhỏ bé đó cười ha ha, dường như đã hiểu ra điều gì đó. Phật quang cả người sáng chói lên, các câu tiếng Phạn Phật môn xuất hiện quanh thân, mãi không biến mất.

Lúc này Lệnh Hồ đã đọc xong những Phật ngôn mà mình ngộ ra, đôi mắt nhìn về nguyên thần màu vàng to lớn đang huyền phù trên đỉnh đầu Lý Thiên Mạc đang nhắm mắt xếp bằng trên đây rung động. Người tăng lữ ngồi trên đài sen trong đám mây sáng trên đỉnh đầu nguyên thần lúc này lại đưa mắt nhìn về ba người Lệnh Hồ, Nạp Lan Bạch Y và Phong Vũ Nhược, đôi mắt tràn đầy sự dao động không dứt.

Cho đến khi người tăng lữ nhỏ bé kia một lần nữa khôi phục lại sự trang nghiêm của mình, Lý Thiên Mạc mới chậm rãi đem đám mây sáng cùng ba đóa đài sen thu hồi lại về trong nguyên thần, rồi đem nguyên thần thu trở về trong thức hải. Ba người Lệnh Hồ lúc này mới khôi phục lại được sự bình tĩnh.

Lý Thiên Mạc lần nữa đứng lên, thi lễ với Lệnh Hồ rồi mỉm cười:

- Lệnh Hồ sư huynh, có phải rất bất ngờ không?

Lệnh Hồ có chút hiểu được, gật đầu nói:

- Quả thật không ngờ đấy. Xem ra Thiên Mạc sư đệ vô cùng may mắn, lại được thiên địa chiếu cố đến như thế, tiền đồ ngày sau là không thể đo được.

Lý Thiên Mạc cười nói:

- Thiên Mạc có cơ duyên như ngày hôm nay quả thật là đã được ban thưởng rất nhiều. Hơn nữa còn phải cảm ơn Lệnh Hồ sư huynh đã chỉ điểm nhắc nhở! Hôm nay sư đệ đã hiểu rồi, Thiên Mạc càng không dám có chút chậm trễ, càng không dám không chuyên cần, không dám không tin Phật! Cả đời này của Thiên Mạc chắc chắn sẽ vào Phật, chắc chắn đi theo Phật, cũng chắc chắn thành Phật! Đây là con đường của ta, không thể thay đổi được!

Nói xong những lời này, thân thể cả người Lý Thiên Mạc rung lên. Linh lực hùng hậu trên người được gột bỏ hoàn toàn, lúc này trên người hắn chỉ còn Phật lực tinh khiết, không còn chút linh lực nào nữa.

Trên mặt lại càng phát ra ánh sáng của Phật quang, pháp tướng trang nghiêm. Đôi mắt linh cơ vô cùng, dường như đã khám phá ra sự tận cùng của trần duyên hư vô không thể nắm bắt được!

Quay người đối mặt với bức họa Phật Đà treo ở giữa đình thất, Lý Thiên Mạc quỳ sát cúng bái, miệng niệm Phật ngôn, âm thanh chấn xa trăm dặm.

- Đệ tử Lý Thiên Mạc giờ đã giác tỉnh. Nên tu pháp thân kiếp này, lấy thiện thi để thành tựu pháp thân Phật; nên tu báo thân trong quá khứ, lấy ác thi thành tựu báo thân Phật; nên tu hóa thân vị lai, lấy chấp niệm thành tựu hóa thân Phật. Giúp cho pháp thân Phật được thanh tịnh, giúp cho báo thân Phật được viên mãn, giúp cho hóa thân Phật trở thành trăm ngàn ức! Tam thi tam thể cũng là thành minh! Nam mô A Di Đà Phật, nam mô bản sư Thích Ca Mâu Ni Phật, nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi!

Ngay lúc Lý Thiên Mạc nói ra lời thề này, chỉ trong phút chốc thôi, toàn bộ thiên tự ở Tây Thổ sơn mạch đều bị chấn động. Đồng thời các tượng Phật đang được cúng bái trong các thiên tự đều thoáng hiện Phật quang, sáng liên tục ba lần rồi mới tắt đi!

Lý Thiên Mạc thề xong liền xoay người lại, ánh mắt nhìn về Phong Vũ Nhược ẩn chứa sự áy náy; nhìn về phía Nạp Lan Bạch Y tràn đầy ôn tình; ánh mắt đầy cảm kích nhìn về phía Lệnh Hồ. Nhưng ngay sau đó, toàn bộ các loại tình cảm bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là trí khôn vô tận của Phật quang vô hạn. Trong con mắt xanh thẳm tràn đầy Phật quang của Lệnh Hồ phát ra những thần thái khác nhau: xuất trần, trang nghiêm, tường hòa, chặt đứt...

Lý Thiên Mạc miệng niệm A Di Đà Phật, tay phải chậm rãi đưa lên đỉnh đầu. Chỉ thấy hàng nghìn hàng vạn sợi tóc trong khoảng khắc rời ra, bay trong không trung, từng sợi tóc bay lượn như từng sợi hồng trần vậy. Chặt đứt hàng nghìn hàng vạn sợi tóc cũng như chặt đứt đi hàng nghìn hàng vạn hồng trần!

Hai mắt Lý Thiên Mạc khẽ đóng lại, miệng tụng Viên Giác tâm kinh, Phật lực cũng nhờ vậy mà không ngừng được tinh luyện. Chỉ trong một giây ngắn ngủi, chẳng những Lý Thiên Mạc cảm thấy tâm của mình thanh minh, hiểu rõ bản thân, thấy được tương lai của mình mà một thân tu vi Phật lực cũng đạt đến Hợp Thể kỳ đại viên mãn.

Lý Thiên Mạc lúc này đã có thể tùy ý dẫn phát Thiên Kiếp, tiến lên Độ Kiếp kỳ!

Sắc mặt Phong Vũ Nhược trắng bệch, trong mắt tràn đầy bi thương.

Nàng vốn là người thông tuệ, chẳng lẽ còn không hiểu hành động vừa rồi của Lý Thiên Mạc hay sao?

Phong Vũ Nhược có cảm giác tâm của mình đang bị xé tan tành từng mảnh, cảm giác bị thống tràn đầy trong trí tâm!

- Người...người muốn vào Phật, người muốn vào Phật? Còn muốn thành Phật sao?

Phong Vũ Nhược nhìn Lý Thiên Mạc một cách buồn bã.

Đôi mắt của Lý Thiên Mạc trong vắt, không có chút dao động của tình cảm, âm thanh nhẹ như gió thổi qua:

- Đây là con đường ta phải đi, là nhân sinh của ta. Không chỉ là hiện tại mà cả quá khứ và tương lai cũng phải vào Phật, cũng phải thành Phật!

Phong Vũ Nhược nhìn Lý Thiên Mạc tràn đầy oán hận:

- Rõ ràng người đã đồng ý với ta là sẽ không vào Phật, sẽ không rời bỏ tông môn, sao người có thể làm trái với lời hứa của mình? Sao có thể như vậy?

Lệnh Hồ thờ dài nói:

- Tiểu sư muội, tuy Thiên Mạc sư đệ được thiên địa chiếu cố, nhưng trên lưng cũng mang theo gông xiềng số mệnh. Tương lai của đệ ấy đã sớm được định sẵn, cho dù là luân hồi bao nhiêu lần nữa, hắn vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh Phật môn này, cũng phải vào Phật, bái Phật, phải thành Phật!

Phong Vũ Nhược nghe vậy không khỏi xúc động, những giọt nước mắt chảy dài xuống khuôn mặt. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Lý Thiên Mạc đang đắm chìm trong Phật quang, thân thái trang nghiêm mà vô cùng đau khổ.

Tiểu lý tử trước kia luôn cười với nàng, ôn hòa nhìn nàng, như rồng mây nhìn nàng khi dễ, cười to cười nhỏ đã không còn tồn tại nữa rồi. Trước mặt nàng bây giờ chỉ còn một hòa thượng trọc đầu đã chặt đứt hàng nghìn hàng vạn hồng trần, một lòng hướng Phật. Trong lòng của hắn đã không còn chút bóng dáng của nàng, cho dù vẫn còn, cũng không có gì đặc biệt cả!

Tuy Lệnh Hồ mở lời khuyên nài, nhưng vào giờ phút này, những lời đó làm cho Phong Vũ Nhục cảm thấy thật chói tai. Bỗng nhiên nàng kích động lên, tay chỉ về phía Lệnh Hồ:

- Cũng là người, tại sao người lại giúp hắn hiểu? Nếu người không giúp hắn, Thiên Mạc sư đệ cũng không đột nhiên vào Phật. Nếu không phải là người, có lẽ kiếp này hắn sẽ không vào Phật. Tại sao người nhiều chuyện đến thế? Tại sao? Hắn xuất gia bái Phật người rất cao hứng sao? Người cho rằng khi hắn làm hòa thượng rồi, ta sẽ thích người lại sao? Sẽ không, vĩnh viễn không bao giờ. Ta chỉ biết hận người, hận các người! Ta không bao giờ...muốn gặp lại các người...không bao giờ...không bao giờ gặp lại các người nữa!

Tâm tình Phong Vũ Nhục kích động, kêu to lên. Nước mắt cũng cuộn cuộn chảy xuống, thương tâm dâng trào lên. Nàng bay thẳng lên trên phá một lỗ thủng trên nóc nhà, rồi bay về phía chân trời.

Lệnh Hồ ngo ngắc ngồi đó, về mặt đại ra, trong mắt là một sự bi thương.

Hắn không biết vì sao sự tình lại trở thành như vậy?

Những lời oán hận thương tâm của tiểu sư muội giống như hàng nghìn hàng vạn thanh phi kiếm chém nát tâm của Lệnh Hồ.

Vốn Nạp Lan Bạch Y định đuổi theo, nhưng thấy sắc mặt Lệnh Hồ giống như tro tàn, trong mắt tràn đầy sự đau đớn, khóe miệng có máu tràn ra thì tâm của nàng không khỏi đau nhói, ngo ngắc đứng đó bất động.

Trong ba người ở tĩnh thất lúc này, chỉ có Lý Thiên Mạc vẫn không có chút thay đổi sắc mặt nào, khuôn mặt như những pho tượng Phật trang nghiêm trong chùa vậy!

Hắn yên lặng đẩy cửa tĩnh thất bước ra ngoài, dáng đi nhẹ nhàng xuất trần. Ngay cả bóng lưng cũng vậy, cũng trong vắt trang nghiêm, Phật quang nghiêm nghị.

(1): Đây là đoạn đối thoại giữa Phật và đại tuệ đại chúng sinh hỏi về mối quan hệ giữa nghiệp lực và tàng thức. Minh trích dẫn một đoạn đối thoại trong đó ra:

- Phật lấy hiện tượng biển rộng cùng sóng gợn để diễn tả mối quan hệ, qua đó nói lên lời khuyên răn của mình. Nhưng mà sóng gợn cùng biển rộng là hiện tượng hoạt động, làm sao có thể diễn tả được mối quan hệ của nghiệp lực cùng tàng thức đây? Nếu như cũng là đạo lý đó, vậy tại sao mọi người không cảm giác được?

Phật bình thân trả lời:

- Bởi vì trí khôn của phàm phu thấp kém, bọn họ không thể nào hiểu rằng việc hiểu rõ tàng thức cũng như việc làm thanh lọc nước biển, nghiệp lực cũng như sóng gợn ở nơi biển rộng. Cho nên chỉ có thể lấy ví dụ để nói rõ ra, khiến cho bọn hắn tự nhận là mình đã hiểu rồi.

Các bạn có thể vào phần 2C – nói về “Chỉ như lai tạng siêu quá vọng tưởng ngôn thuyết của phàm ngu và ngoại đạo thành tựu các địa cứu kính quả hải.” của kinh Lăng Già để hiểu rõ hơn: <http://quangduc.com/kinhdien-2/326langiataman2c.html>

Để hiểu rõ hơn về nghiệp lực, mời các bạn vào đây để hiểu rõ hơn: <http://psy-che/forum/f8/ngu-n-g-c-c-t-t-ng-nghi-p-l-c-707/>

Và tàng thức: http://phapluanonline.com/index.php?optio_content&view=article&id=599:tang-thuc-va-giao-ly-t-&catid=57:giangluan&Itemid=69

(2) Đây cũng là một đoạn đối thoại giữa đại trí tuệ và Phật, vì đoạn này có một điển tích rất rộng nên các bạn nào muốn tìm hiểu kỹ thì có thể vào link ở dưới để đọc được hoàn chỉnh bản dịch.

Đây là chương phân tích “Hư không cùng sắc” ở trong phần “Chỉ năm pháp, tự tánh, vô ngã, giản biệt nhị thừa ngoại đạo, để rõ nhân quả của chánh pháp”

Các bạn vào đây để đọc: <http://quangduc.com/kinhdien-2/326langiataman2b.html>

Bạn nào thấy truyện không hay thì có thể không đọc, ở Tàng Thư Viện vẫn còn rất nhiều truyện, đừng có vào vote điểm cho topic với ý đồ phá hoại.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hôn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Quy Y

Nạp Lan Bạch Y ôn nhu ôm lấy Lệnh Hồ, để đầu của hắn vào trong vòng tay của mình.

Nàng không nói lời khuyên giải trấn an nào cả, cứ như vậy lặng yên ôm lấy Lệnh Hồ.

Tu vi Lý Thiên Mạc đột phá, cũng thành công tìm được đạo của mình, đáng ra đây phải là chuyện đáng ăn mừng. Hơn nữa, bốn người hơn mấy chục năm mới gặp lại được, lại phải đáng ăn mừng mới đúng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, sự đệ thiên tài mà tông môn luôn quan tâm, thiên chi kiêu tử Lý Thiên Mạc lại dứt khoát vào Phật. Tiểu sư muội trước giờ luôn kính yêu, có quan hệ thân thiết với mình cũng trở nên quyết liệt với mình. Những giọt nước mắt thương tâm, những câu nói oán hận khi này giống như từng thanh đao to lớn chém mạnh vào lòng của Lệnh Hồ.

Vốn phải là cảnh tượng sum tụ vui mừng, nhưng giờ đã không còn gì cả.

- Thật sự là lỗi của ta sao? Toàn bộ đều là do ta làm sao?

Lệnh Hồ lẩm bẩm nói.

Nạp Lan Bạch Y vuốt ve khuôn mặt cương nghị nhưng bị đá thương vạn phần của Lệnh Hồ, yêu thương nói:

- Đây không phải là lỗi của huynh, nguyên nhân của sự việc không phải là do huynh. Vào Phật đã là số mệnh của Thiên Mạc sư đệ, cho dù tiểu sư muội tránh được ngày hôm nay, nhưng tương lai muội ấy cũng phải đối mặt với tình kiếp của mình. Cho dù hôm nay huynh có ở đây hay không thì chuyện này cũng sẽ phát sinh, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Thật ra, không phải Lệnh Hồ không hiểu đạo lý này. Nhưng mà, bỗng nhiên bị tiểu sư muội luôn sùng bái kính yêu mình oán hận như thế, nhất thời Lệnh Hồ không chịu được mà thôi.

Nhưng Lệnh Hồ vốn là người có tâm chí vô cùng kiên cường, rất nhanh đã thoát khỏi sự mất mát cùng tự trách. Tuy trong lòng vẫn rất thống khổ, nhưng đã không còn tình trạng thất hồn lạc phách, tự khiển trách như khi này nữa.

Nhớ lại những lời nói oán hận trách cứ mình của tiểu sư muội, lúc này Lệnh Hồ mới biết thì ra tiểu sư muội không phải không biết mình thích muội ấy. Thì ra muội ấy cũng thấy rõ tình kiếp của bốn người, thậm chí muội ấy còn biết tình cảm Lý Thiên Mạc dành cho Nạp Lan Bạch Y, nhưng muội ấy vẫn luôn duy trì tình yêu của mình, một lòng yêu Lý Thiên Mạc, mấy chục năm nay luôn đi theo bên cạnh Lý Thiên Mạc.

Lệnh Hồ cười khổ, hắn biết việc Lý Thiên Mạc vào Phật đã làm cho tiểu sư muội gặp phải đá kích dữ dội, nên đã giận chó đánh mèo lên mình, oán hận mình. Nhưng tất cả đều đã xảy ra rồi, chỉ hi vọng tiểu sư muội có thể phá vỡ được tình kiếp.

Nhưng cũng có thể nói vì Lệnh Hồ mà các nhân tố tình cảm giữa bốn người đã thay đổi hoàn toàn. Chuyện Lý Thiên Mạc xuất gia vào Phật đã phá vỡ tình kiếp của bốn người, hắn không còn liên quan gì tình kiếp nữa.

Tiểu sư muội oán hận Lệnh Hồ, nên đã không còn là vị tiểu sư muội luôn kính yêu sùng bái hắn như trước kia. Mà Lệnh Hồ đã không còn cách nào giúp đỡ tiểu sư muội mình chút gì về mặt tình cảm nữa, ngược lại nếu như hắn xuất hiện trước mặt tiểu sư muội của mình, sẽ còn gây ra hiệu quả ngược lại nữa.

Về phần Nạp Lan Bạch Y, có lẽ tiểu sư muội cũng hận cả nàng ấy? Dù sao không phải tiểu sư muội không biết liên hoàn tình kiếp giữa bốn người, mà vẫn tỏ ra không biết mà thôi. Tiểu sư muội nàng ấy vẫn luôn tỏ ra vui vẻ, đem sự đau thương mất mát chôn sâu dưới đáy lòng.

Bốn người vốn là những người rất chú trọng tình cảm, một khi tình kiếp hoàn toàn bộc phát thì bốn người sẽ gặp phải sự đá kích trầm trọng, thậm chí còn có thể ảnh hưởng tới tiền duyên. Nếu không phải Lý Thiên Mạc đột nhiên ngộ ra dứt khoát vào Phật, làm người dẫn đầu chém tình kiếp, thì cũng không biết tình kiếp của bốn người sẽ kéo dài tới khi nào nữa!

Lệnh Hồ trước kia khi nhìn thấy rõ tình kiếp của bốn người, đã dứt khoát lấy đại nghị lực chia chắt niềm tình cảm ra làm hai, qua đó giúp cho mình không còn chấp nhất nữa, đạt được sự siêu thoát nội tâm. Có thể nói đó là một điều may mắn đối với Lệnh Hồ, giúp cho tâm tình của hắn thoát khỏi tình kiếp giữa bốn người, tình kiếp cũng không thể tạo thành tâm ma cho hắn nữa!

Về phần Nạp Lan Bạch Y, bởi vì nàng đã thổ lộ lòng mình với Lệnh Hồ, cũng được Lệnh Hồ đáp lại. Tuy nói tâm của Lệnh Hồ chưa thuộc về nàng hoàn toàn, nhưng nàng đã tin tưởng Lệnh Hồ hoàn toàn. Cho nên, có thể nói tình kiếp không ảnh hưởng nhiều lắm đến Nạp Lan Bạch Y.

Ba người Lý Thiên Mạc, Nạp Lan Bạch Y, Lệnh Hồ đã thoát khỏi tình kiếp, nhưng cũng vì nguyên nhân này đã làm cho tiểu sư muội là người có chấp niệm tình cảm trong tình kiếp lớn nhất phải nhận lấy thương tổn rất lớn.

Lệnh Hồ, Nạp Lan Bạch Y vốn là người trong kiếp, không thể nào khuyên giải cho tiểu sư muội được. Mà Lý Thiên Mạc đã xuất thân vào Phật, đây chính là điều làm tâm của tiểu sư muội bị thương, sao có thể nói Lý Thiên Mạc đi khuyên giải tiểu sư muội được? Cho dù hắn có đi khuyên giải tiểu sư muội, sợ rằng không những không có tác dụng mà còn gây nên hậu quả hơn!

Lệnh Hồ yên lặng đứng lên, đưa mắt nhìn lên bầu trời cao qua lỗ thủng trên nóc nhà do tiểu sư muội đánh thủng kia. Hắn biết rằng, tiểu sư muội chỉ có thể dựa vào bản thân để vượt qua được tình kiếp, bọn họ không thể giúp được gì cả!

Có thể biết lòng của mình, có thể phá tình kiếp...tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân!

Đẩy cửa tĩnh thất ra, tuy trầm mặc nhưng Lệnh Hồ vẫn nắm bàn tay dịu dàng của Nạp Lan Bạch Y. Thần niệm khẽ động, cự kiếm nhiều màu ở trong túi trữ đồ lập tức bay ra, sau đó Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y cùng bước lên thân cự kiếm nhiều màu, phá không bay đi!

Đỉnh núi của Cửu Tòng sơn sát Lạc Hoa tự vốn là nơi tiểu sư muội luyện tập kiếm thuật. Ở ngay dưới một cây tòng cổ xưa cứng cáp, Lý Thiên Mạc đang yên lặng đứng đó, nhìn những đám mây ở ngoài núi. Hắn đưa bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt lên những chữ được khắc ở trên cây tòng, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia thông khổ, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Trên thân cây tòng cổ xưa ấy rõ ràng có khắc mấy chữ rõ ràng sắc nét: Thanh Vân yên, dực song phi, tòng sơn lão, tình di trần, tề bỉ dực, mặc cô phi!

Những chữ này do chính Lý Thiên Mạc cùng với Phong Vũ Nhục khắc lên năm xưa. Lúc ấy hai người thấy ở trong núi có một loài chim nhỏ tên Thanh Vân yên, đây là một loại chim sống cặp với nhau, hai con chim không bao giờ xa rời, suốt ngày ân ái với nhau. Tiểu sư muội lúc ấy cảm xúc đang trào, liền khắc lên cây tòng cổ những chữ này, còn nói giỡn với Lý Thiên Mạc rằng sẽ có một ngày bọn họ giống như hai con Thanh Vân yên kia, cùng nhau bay lượn, không bao giờ xa rời!

Những lời năm xưa, tựa như còn ở bên tai...

Lý Thiên Mạc thu ánh mắt của mình lại, rồi si ngốc nhìn những chữ ở trên cây tòng cổ. Một lúc sau, ánh Phật quang lại lóe lên trong đôi mắt xanh thẳm, bàn tay đang vuốt ve bỗng xuất hiện một cỗ Phật lực hùng hậu. Sau đó mười tám chữ được khắc trên thân cây liền bị xóa đi, không còn chút dấu vết nào!

Pháp tướng Lý Thiên Mạc trang nghiêm, thần thái tường hòa trong vắt, cả thân thể vừa động đã hóa thành một làn gió bay xuống Lạc Hoa tự.

Không biết qua bao lâu, màn đêm đã nhanh chóng bao phủ cả vùng đất lại. Trên đỉnh núi Cửu Tòng sơn xuất hiện một thân ảnh nhỏ nhắn.

Tiểu sư muội Phong Vũ Nhục vuốt ve chỗ thân cây tòng có chút bóng dáng bị bào mòn đi một cách si ngốc. Sự tuyệt vọng thống khổ trong mắt dần mất đi, thay vào đó lại là sự oán hận cùng không cam lòng nồng đậm. Một cỗ khí tức u ám thê lương lặng lẽ từ trên thân thể nàng phát ra.

- Aiiiiiii, si nhi a si nhi, một khi đã nhập ma chương thì rất khó quay đầu! Còn không mau tỉnh lại!

Bỗng nhiên có một tiếng Phật niệm vang lên bên tai Phong Vũ Nhục, xua tan đi cỗ khí tức u ám thê lương đang ngưng tụ quanh thân Phong Vũ Nhục. Phong Vũ Nhục giật mình một cái, tâm ma vừa mới sinh ra cũng bị tiêu đi, cả người thanh tỉnh lại!

Trong bóng tối, một hòa thượng mặc tăng y màu xanh nhạt đang hiện ra trước mặt Phong Vũ Nhục!

- Ngươi cùng với Phật ta có duyên, nên vào Phật!

Đôi mắt hòa thượng này trong vắt, miệng mỉm cười nói:

- Ta hiện tới độ hóa ngươi!

Nghe tới Phật, thấy hòa thượng, sự đau đớn trong lòng Phong Vũ Nhục lại sôi trào lên. Nàng oán hận hòa thượng, càng thống hận Phật. Bởi vì người nàng yêu đã làm hòa thượng, bởi vì Phật đã cướp đoạt người nàng yêu!

Sự thống hận của nàng với hòa thượng và Phật đã rất sâu rồi, thế mà hiện nay lại có một hòa thượng tới trước mặt nàng nói cho nàng biết rằng nàng có duyên với Phật, nên vào Phật? Cái này không phải quá buồn cười sao?

- Phật?

Phong Vũ Nhục buồn bã cười to:

- Vậy hãy để cho Phật của ngươi đi gặp quỷ đi!

Âm thanh Phong Vũ Nhục thê lương, trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng tuyệt vọng. Một mảnh linh quang từ miệng nàng thoát ra, rồi hóa thành bốn mươi chín thanh phi kiếm, đâm tới vị hòa thượng trước mặt.

Hòa thượng vẫn không có chút thay đổi, ngay cả nụ cười trên mặt cũng không mất đi.

Tay khẽ bấm một đạo pháp quyết, một tấm linh phù màu vàng đã bay ra, đồng thời miệng khẽ quát một tiếng:

- Định!

Phong Vũ Nhục đang chuẩn bị kết kiếm quyết để điên cuồng công kích thì bỗng nhiên bị một cỗ pháp lực cường đại chế trụ, thân thể không thể nào động đậy được.

Vốn bốn mươi thanh phi kiếm đang đâm đến cũng vô lực rơi xuống, tạo thành những âm thanh leng keng vang lên.

Hòa thượng mặc tăng y màu xanh kia mỉm cười nhìn khuôn mặt đầy bi thương của Phong Vũ Nhục, ôn hòa nói:

- Si nhi, nếu như người yêu người vì vào Phật mà bỏ qua người, sao người không vào Phật theo? Không phải khi ấy vẫn là sư tử của hân, vẫn có thể thấy hân sao?

Hiện nay chấp niệm với tình cảm của Phong Vũ Nhục đã quá sâu, tâm ma cũng vì tình kiếp mà đản sinh, những lời nói khuyên giải đã không còn tác dụng gì với Phong Vũ Nhục nữa. Nhưng những lời nói của hòa thượng này lại làm cho Phong Vũ Nhục sùng sốt, thân thể hơi run lên!

Hòa thượng mặc tăng y màu xanh nhạt khẽ mỉm cười, sau đó phát tay một cái, giải trừ Định Thần thuật trên người Phong Vũ Nhục. Người này vươn một ngón tay trắng nõn ra, đặt ở ngay giữa hai hàng lông mày Phong Vũ Nhục!

Hòa thượng này bắt đầu niệm tụng:

- Hư không là sắc, sắc là hư không, sắc xa rồi tất cả, tất cả cũng xa rồi sắc. Tứ đại sắc pháp giai không vô vô ngại, sắc nhập vào khắp nơi, sắc trung chi sở nhập xứ, tức hiển không chi sở tại, sở vị sắc pháp nãi hư không sở hiển hiện, nhi hư không nãi sắc pháp sở an trụ. Cố sắc tức là không không tức là sắc, là có thể cảm sắc chi vô ích, cũng có thể vì vô ích sở cảm về, sắc không mất sắc chi từ tính, vô ích cũng như thế. Là vì đại tuệ!*

Hai mắt Phong Vũ Nhục khép lại, cả người run lên. Từng câu nói của hòa thượng này như một cơn bão to quét qua cả tinh thần thức hải của nàng. Những ý nghĩ tư tưởng được dạy dỗ từ lúc nhỏ của nàng đang lột xác một cách triệt để. Hòa thượng càng niệm tụng thì tinh thần thức hải của nàng càng được kích thích hơn.

Đầu ngón tay của hòa thượng hiện lên Phật quang, giống như đang điểm lên một hồ nước vậy, không ngừng di chuyển trên mi tâm của Phong Vũ Nhục.

Vốn tâm tính Phong Vũ Nhục khi này là thương tâm tuyệt vọng, nhưng giờ càng lúc càng bình tĩnh hơn, càng tường hòa hơn, cũng càng ngày xuất trần lạnh nhạt hơn!

Một lúc sau, hòa thượng mặc tăng y xanh nhạt mới thu ngón tay về, mỉm cười đứng một bên. Mà Phong Vũ Nhục vẫn nhắm mắt lại, thần thái trang nghiêm trong vắt, chấp tay trước ngực, đôi môi khẽ nhúc nhích. Tuy không rõ nàng đang tụng cái gì, nhưng miệng của nàng càng lúc càng nhấp nháy, càng lúc càng thuần luyến. Quanh thân thể nhỏ yếu của nàng cũng ngưng tụ nên Phật lực nhân nhật, tuy rất nhạt nhưng điều đó cho thấy nàng đã tu Phật, đã vào Phật!

Hòa thượng mặc tăng y xanh nhạt mỉm cười nhìn Phong Vũ Nhục nói:

- Người cùng Phật hữu duyên, nên làm môn hạ của Tam Thế Tôn Bồ Tát đại từ đại bi, đi chứng nhận đạo quả của Đại Tuệ Bồ Tát! Nhưng Đại Tuệ Bồ Tát có đến ba vạn tạng chúng, mặc dù người có duyên với Đại Tuệ Bồ Tát, nhưng có thể chứng nhận được đạo quả hay không, vẫn phải xem thử người có ngộ được "không" và "sắc" thật sự không, có thể bỏ được không?

Phong Vũ Nhục như có điều hiểu ra, Phật quang nhân nhật trên người bỗng sáng rực lên. Nàng chấp tay trước ngực, quỳ trước mặt hòa thượng rồi lạy chín cái, nói:

- Tạ ơn sư tôn độ hóa đệ tử vào Phật, giúp cho đệ tử thấy được đường đi, giải trừ ma chướng cho đệ tử. Đệ tử đã biết tương lai của mình ở đâu, sẽ không phụ ơn độ hóa của sư tôn!

Trong mắt Phong Vũ Nhục hiện lên nét đau đớn, nhưng ngay sau đó lại hiện lên nét nghiêm nghị.

- Xin sư tôn thay đệ tử ban cho pháp hiệu!

Hòa thượng mặc tăng y xanh nhạt thở dài nói:

- Người là người có đại nghị lực, ta tin người nhất định tu được thành chánh quả, thực hiện được hi vọng trong lòng!

Nói xong người này liền đưa tay lên đầu của Phong Vũ Nhục, lập tức từng sợi tóc đen của Phong Vũ Nhục rơi xuống, như là cắt đứt mọi hồng trần vậy.

- Từ nay, pháp hiệu của người là Trì Tuệ!

* Đây cũng là một đoạn trong kinh Lăng Già.

Sắc: trong kinh Phật, sắc được hiểu là vạn vật trong thiên địa.

Ở đây dùng sắc so sánh với hư không, các bạn có thể hiểu kinh Phật nói rằng: mọi vật đều tồn tại ở trên đời, nhưng có thể chính vật đó lại là hư không, hư không chính là vật đó, không có gì để phân biệt cả.

Để hiểu rõ câu trên hơn, các bạn vào trang web sau: <http://dichthuatphapam/site/dich-thuat/luan/85-sac-tuc-thi-khong-khong-tuc-thi-sac.html>

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Ngươi Phật Nhãn

Sau khi Phong Vũ Nhược vào Phật được ban pháp danh Trì Tuệ xong, liền biến mất trong đêm. Chỉ còn hòa thượng mặc tăng y xanh nhạt đứng ở đấy, một hồi lâu không nói gì cả.

Bỗng nhiên có một âm thanh vang lên bên tai:

- Đạo hữu, pháp danh của ngươi là Lâm Loạn, làm việc cũng không thẹn với cái tên ấy lắm đâu!

Trên cây tùng cổ xưa, không biết từ khi nào mà Thanh Vân Phong mặc một bộ áo bào xanh bông bênh đứng ở trên cây. Tuy hắn đứng đấy, nhưng lại gây cho người ta cảm giác hắn đã hòa tan thành một thể với hư không, nếu như hắn không lên tiếng, sợ rằng sẽ không có ai nhận ra được sự hiện diện của hắn.

Hòa thượng chấp tay trước ngực, tướng mạo trang nghiêm nói:

- Đạo hữu, pháp danh bản tăng là Ngộ Đạo, chứ không phải là Lâm Loạn sư đệ!

Thanh Vân Phong cười khẩy nói:

- Là Lâm Loạn, hay là Ngộ Đạo, đều là do ngươi thôi? Có gì khác nhau?

Hòa thượng mỉm cười nói:

- Đúng, là phải cũng được, không phải cũng được. Có câu nói không tức thị sắc, sắc tức thị không, chỉ cần hiểu được điều này thôi thì mọi pháp danh không quan trọng gì cả. Ta có thể là đạo hữu, đạo hữu cũng có thể là bản tăng! Cũng như người nữ tử vậy, trước mặt cha mẹ thì chính là con gái, ở trước mặt huynh trưởng mình là muội tử, nhưng ở trước mặt muội tử mình lại là tỷ tỷ... Có cũng là không, không cũng là có, bản thân mình là người khác, vô số phân thân...

Thanh Vân Phong cười to:

- Đạo hữu, ta không có chút hứng thú gì với mấy giáo lý Phật môn các ngươi cả, càng không muốn hiểu. Ta chỉ không hiểu một điều, nếu ngươi nói tiểu nha đầu kia đã có duyên với Phật môn, nhưng vì sao ngươi lại cưỡng ép nàng vào Phật? Tại sao ngươi lại quán thâu Phật lực vào thức hải của nàng, cưỡng ép nàng rửa tội, trừ nghiệp chướng, nhuộm Phật duyên, mê hoặc nàng vào Phật?

Nói tới lời này, giọng nói của Thanh Vân Phong đã lạnh đi, sát khí cũng hiện ra.

Thần sắc hòa thượng vẫn không thay đổi, nói:

- Đạo hữu, chẳng lẽ khi này ngươi không nhìn thấy chấp niệm tình cảm của nàng ta quá sâu rồi sao, đã có dấu hiệu nhập ma. Nếu như không tỉnh lại, một khi nhập ma sẽ làm cho bách tính mang họa! Lòng của nàng như vậy là do chấp niệm, nhưng một tu sĩ nhỏ nhỏ của nàng làm sao chém chấp niệm được? Nếu có thể chém, thì sẽ không xuất hiện ma chướng, sẽ không nhập ma. Nếu như không thể chém, sẽ không tỉnh lại được, lúc đó chấp niệm sẽ càng sâu, ma chướng sẽ càng thịnh! Một khi chấp niệm đã khó giải như thế, vì ái vào Phật, bản thân tự mình vào Phật đã là đường sống duy nhất!

Thanh Vân Phong thần nhiên nói:

- Vì sao vào Phật là đường sống duy nhất? Nhập ma thì như thế nào? Nói không chừng, nhập ma mới là con đường của nàng. Phật thì như thế nào? Ma thì như thế nào? Phật môn nói rằng "sắc" và "không" không khác gì nhau, chẳng lẽ ma không phải là Phật? Phật không phải là ma?

Hòa thượng hơi run lên, cảm thán nói:

- Không ngờ đạo hữu lại có kiến giải sâu như thế với Phật môn, hiển nhiên đạo hữu và Phật môn ta cũng có...

Thanh Vân Phong hừ lạnh một tiếng, nhưng lại như sấm nổ bên tai, cười khẩy nói:

- Đạo hữu, ít đề cập Phật của ngươi trước mặt ta thì hơn. Ta hỏi ngươi, ngươi có thừa nhận những gì ta vừa nói hay không?

Hòa thượng thở dài một cái, nói:

- Không tức thị sắc, sắc tức thị không. Ma tức là Phật, Phật tức là ma. Có câu nói chúng sanh chính là Phật, Phật chính là chúng sanh, tất cả chúng sanh đều có thể thành Phật cả!

Thanh Vân Phong gất giọng:

- Nếu đạo hữu đã thừa nhận ta nói có lý, nhập ma nhập Phật cũng là như nhau. Nhưng vì sao ngươi lại độ hóa nàng vào Phật? Nếu không nói rõ ra, cũng đừng trách mũi kiếm ta vô tình!

Bỗng nhiên kiếm khí chí cường cùng sát khí vô cùng nổi lên khắp nơi, cả thiên địa dường như cũng vì thế mà chột động lại.

Tuy hòa thượng chỉ là Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh ồm ồm, nhưng khi đối mặt với Thanh Vân Phong Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh viên mãn thì lại không có chút sợ hãi nào, mỉm cười nói:

- Nếu như nhập ma hay nhập Phật không khác gì nhau, đạo hữu cần gì chấp nhất việc không cho nàng vào Phật? Ngoài ra, nếu đạo hữu không muốn nàng vào Phật, vì sao khi này có thể ngăn cản lại không ngăn cản? Vì sao phải đợi đến khi nàng vào Phật rồi, thì mới lên đây dây dưa?

Thanh Vân Phong vẫn không chút thay đổi, nhưng khí thế khi này đã biến mất đi, cười ha ha nói:

- Tên hòa thượng Lâm Loạn ngươi giỏi lắm, nói lung tung mà cũng đúng, làm cho ta không biết phải làm sao để bác bỏ ngươi. Nếu không phải ta biết nàng vì tình mà nhập Phật, không vào cũng không bằng với nhập thì ta bỏ qua cho ngươi dễ dàng thế sao? Phật môn các ngươi luôn miệng nói cái gì mà giáo lý thiên biến, ta thấy chỉ là ngụy biện!

Dừng một chút, hần lại nói tiếp:

- À, tại sao ngươi lại tới đây? Không phải ngươi đang ở chỗ "hần" để bàn luận Phật đạo sao? Chẳng lẽ cũng muốn tham gia thịnh hội Thiên đạo? Chẳng lẽ muốn dùng miệng lưỡi để tranh luận xem thử ai mới là Phật môn chính tông?

Loạn Lai hòa thượng nghiêm mặt nói:

- Phi vô tính vô sinh, diệt phi cổ chư duyên, phi hữu tính nhi danh, danh diệt phi vô nghĩa. Nhất thiết chư ngoại đạo, thanh văn cập duyên giác, thất trụ phi cảnh giới, thị danh vô sinh tương, viễn ly chư nhân duyên, diệt ly nhất thiết sự!

Hòa thượng lại lấy một câu trong Phật ngôn để đáp lại.

Thanh Vân Phong đứng trên ngọn cây thấy hòa thượng này lại niệm Phật ngôn thì không khỏi oán thầm không thôi, bởi vì hần không hiểu gì cả.

- Cái gì Phật môn chứ? Cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, toàn nói chuyện không khong. Nhiều cái có ích thì không học, lại đi học mấy cái Phật học vô ích này.

Thanh Vân Phong phất tay áo một cái, sau đó đi mất.

Trên một thanh cự kiếm có màu sắc rực rỡ cách Tùng Cửu sơn khoảng vạn dặm, Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y đang ngồi trên đó. Sau khi để cho cự kiếm tự phi hành, hai người cứ ngồi sát bên nhau từ lúc rời khỏi Lạc Hoa tự như thế.

- Ta chuẩn bị đi tới hải ngoại, tới Cửu Lê Bộ châu để lịch lãm một chút, muội....

Lệnh Hồ nắm bàn tay trắng mềm của Nạp Lan Bạch Y, bỗng nhiên nói.

Nạp Lan Bạch Y nghiêng đầu tựa vào vai của Lệnh Hồ, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ cần huynh cho phép, cho dù huynh đi tới đâu, muội cũng đi tới đó!

Dưới ánh trăng sáng trong đêm, trên phi kiếm đang chậm rãi bay trong không trung, có hai thân ảnh đang ngồi tựa sát vào nhau, khung cảnh có tình vô cùng, ấm áp lòng người.

Qua một lúc sau, có những vòng sáng lơ lửng từ phương xa chiếu tới, ánh bình minh dần dần hiện lên. Cả thế giới lúc này dường như đã trở nên xinh đẹp hơn, ở chân trời có những tầng mây màu đỏ, lóe lên những ánh sáng màu vàng rực rỡ. Sau đó mặt trời dần nhô lên cao, chiếu sáng khắp đất trời, quét ngang mọi bóng tối.

Nhìn cảnh tượng mặt trời mọc ở hướng đông, cả thiên địa đang trở nên sáng tỏ, cảnh tượng này làm cho hai người có cảm xúc rất lạ. Dường như tất cả mọi thế lương u ám trong lòng đã biến mất đi, những hi vọng mới đang có lại vậy.

- Thật là đẹp a.

Phi kiểm tiếp tục bay về hướng tây, nhưng Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y vẫn đưa mắt nhìn về hướng đông, cùng nhau thưởng thức cảnh mặt trời mọc.

- Thiên Mạc sư đệ sẽ tham gia thịnh hội Thiên đạo, chúng ta có tới đó không?

- Không cần, hần đã không còn là Thiên Mạc sư đệ của chúng ta nữa rồi. Hần đã tìm được đạo của hần, biết nơi hần cần đến. Bây giờ hần đã không còn là Lý Thiên Mạc của Hoa Nghiêm tông, mà là Lý Thiên Mạc Phật môn.

- Không biết tiểu sư muội thế nào nữa. Nàng gặp phải đả kích lớn như thế, nhất định sẽ rất thương tâm, không biết có xảy ra chuyện gì không?

Lệnh Hồ yên lặng không nói gì.

Thật ra những gì tiểu sư muội gặp phải đêm qua, Lệnh Hồ đã biết được. Tuy nói tiểu sư muội vì chuyện Lý Thiên Mạc xuất gia vào Phật mà giận lấy sang hần, nhưng làm sao hần có thể không quan tâm đến tiểu sư muội được?

Thiên hồn Thích Bồ Đề trong lúc lĩnh ngộ Chứng Hồn đạo đã ngộ ra được rất nhiều thần thông, trong đó có một môn gọi là thần thông "Ngụy Phật Nhân"

Mọi người đều biết rằng cho dù là tu tiên hay tu đạo, tu Phật, cho tới Vũ tu, một khi tu vi đột phá được một ranh giới nhất định, thì các giác quan người đó sẽ được đề cao tới một mức độ mới, đạt được những khả năng không thể ngờ được.

Tỷ như mắt thường của người, cái gì gọi là mắt thường? Mắt thường là mắt của những người phàm tục, bản thân họ chỉ có thể quan sát các vật bình thường.

Mà bản thân người tu tiên, tu đạo, tu Phật, Vũ tu...sau khi đạt tới một ranh giới nhất định, mắt thường của họ sẽ có đột phá. Tỷ như các tu sĩ Nguyên Anh kỳ, đôi mắt của họ lúc này sẽ được gọi là Thiên nhãn thông.

Tại sao gọi là Thiên nhãn? Vì bản thân bọn họ có thể nhìn được những vật mà người thường không thể nhìn thấy được, tỷ như các loại như Quỷ hồn.

Trên Thiên nhãn còn có Tuệ nhãn, Pháp nhãn, cho tới Phật nhãn!

Những người ở trong Phật môn luôn theo đuổi sùng bái Phật nhãn. Môn thần thông này được ghi lại trong các kinh thiên Phật môn, được miêu tả như sau: chiếu sáng vạn vật, phá tan u ám, nhìn rõ bản tính. Từ trên trời cao, cho tới Cửu U, không một chỗ nào có thể che giấu được người có Phật nhãn.

Từ trước tới nay, chỉ có những người chứng nhận được đạo Bồ Tát hoặc Phật Đà mới có thể có Phật nhãn.

Thần thông của Phật nhãn rất lớn, không một vật nào trên thế gian có thể che giấu được Phật nhãn.

Mà môn thần thông Ngụy Phật nhãn của Thiên hồn có một chữ ngụy ở trong, tất nhiên không phải là Phật nhãn chân chính của Phật môn, thậm chí còn chưa bằng một phần vạn những gì Phật nhãn có thể có được. Nhưng mà chỉ nói riêng ở Tu Tiên giới này thôi, thì môn thần thông Ngụy Phật nhãn này đã là môn thần thông giám sát vạn vật nhất đẳng rồi.

Thần thông Ngụy Phật nhãn lợi dụng lực lượng hai phách trực thuộc của Thiên hồn là Linh Tuệ phách và Thiên Xung phách, lấy một pháp quyết đặc thù thi triển thần niệm ra, giúp thần niệm hòa tan hoàn toàn vào trong hư không, bao trùm cả phương viên mười vạn dặm. Qua môn thần thông Ngụy Phật nhãn này, Lệnh Hồ có thể nhìn thấy được mọi cảnh tượng trong phương viên mười vạn dặm. Nhưng môn thần thông này chỉ giúp Lệnh Hồ xem được mà không nghe được. Nói cách khác, Lệnh Hồ chỉ có thể làm một người bàng quan đứng ngoài nhìn vào, chứ không thể có hành động gì can thiệp vào.

Ngày hôm qua, trước khi Lệnh Hồ nắm tay Nạp Lan Bạch Y bước lên cự kiếm phi hành, vì lo lắng tiểu sư muội vì tình mà thương tâm, có thể sẽ gây ra việc gì đó ngốc nghếch nên hần đã thi triển thần thông Ngụy Phật nhãn để tìm kiếm tung tích của Phong Vũ Nhục.

Rất nhanh sau đó, cảnh tượng tiểu sư muội đi tới một đỉnh núi, phóng ra phi kiếm tàn phá toàn bộ khu rừng cùng mọi vật ở đỉnh núi đó, cùng với cảnh tượng thống khổ của nàng đều được thần thông Ngụy Phật nhãn của Lệnh Hồ nhìn thấy.

Ngay cả việc Lý Thiên Mạc đã làm với cây tùng cổ trên Tùng Cửu sơn cũng không thoát khỏi ánh mắt của Lệnh Hồ.

Trong phương viên mười vạn dặm đó, hầu như không có chỗ nào mà Lệnh Hồ không có. Dường như hần đã hóa thành những làn gió, nhưng hạt cát nhỏ trong vạn vật, không có người nào chú ý tới hần cả. Nhưng hần cũng chỉ có thể nhìn, chỉ có thể làm một người bàng quan, chỉ có thể là một người ngoài cuộc, chứ không thể can thiệp vào việc gì cả.

Những việc như hòa thượng độ hóa tiểu sư muội vào Phật, cùng với việc Thanh Vân Phong xuất hiện, Lệnh Hồ đều nhìn thấy rõ cả, tất cả xảy ra như trước mắt hần vậy. Nhưng hần không biết bọn họ đã nói gì, cũng không biết hòa thượng kia vì sao có thể khuyên tiểu sư muội chủ động quy y cửa Phật được!

Nhưng mà lúc ấy Lệnh Hồ đã thấy được trên người tiểu sư muội có dấu hiệu nhập ma, có thể tùy thời rơi vào ma chướng. Tuy Lệnh Hồ ở xa, nhưng trong lòng không khỏi đau lòng vô cùng. Cho nên, khi thấy hòa thượng dùng Phật lực hùng hậu xua tan đi khí tức ma chướng trên người tiểu sư muội, rồi độ hóa nàng vào Phật, Lệnh Hồ đã không ngăn cản. Vì Lệnh Hồ biết, nếu không muốn tiểu sư muội nhập ma, thì vào Phật đúng là con đường duy nhất của nàng.

Tuy Lệnh Hồ đối với việc tiểu sư muội dứt khoát bỏ đi ngàn vạn sợi tóc đen, chặt đứt ngàn vạn hồng trần mà cảm thấy rất đau lòng. Nhưng dù sao tình

kiếp của người tu tiên có uy lực quá cường đại, một khi không thể chặt phá được, thì một khi nhập ma rồi, kết quả cuối cùng sẽ là mất mạng.

Lúc này thấy Nạp Lan Bạch Y lo lắng cho tiểu sư muội, mặt mày ủ rũ thì Lệnh Hồ đã quyết định nói cho nàng biết tình huống của tiểu sư muội:

- Tiểu sư muội...đã vào Phật!

- Cái gì?

Nạp Lan Bạch Y cả kinh:

- Sao muội ấy có thể làm vậy được? Không được, Lệnh Hồ sư huynh, chúng ta phải đi ngăn cản muội ấy, không thể để muội ấy làm chuyện điên rồ ấy!

Lệnh Hồ lắc đầu nói:

- Đã muộn, tối hôm qua muội ấy đã bị độ hóa vào Phật môn. Còn nữa, có lẽ vào Phật mới là con đường tốt nhất cho nàng. So với việc vào Phật, ta càng không thể ngồi đó nhìn thấy muội ấy nhập ma. Một khi đã nhập ma thì tính cách sẽ cuồng loạn, làm những việc khiến người phải phẫn nộ, thiên địa không dung. Kết quả cuối cùng...sẽ là mất mạng!

Nạp Lan Bạch Y kinh ngạc ngăn người, lẩm bẩm nói:

- Tình cảm tiểu sư muội dành cho Thiên Mạc sư đệ sâu đậm đến thế sao? Chẳng lẽ thời gian không thể xóa nhòa đi được sao?

Lệnh Hồ thờ dãi nói:

- Thời gian? Muội cho rằng một khi tình kiếp đã phủ xuống, tình kiếp sẽ cho muội thời gian để quên lãng đi sao?

Nạp Lan Bạch Y tỉnh ngộ, lẩm bẩm:

- Đúng vậy. Dù sao chúng ta cũng là người tu tiên, chứ không phải là phàm nhân. Con đường tu tiên vốn đã là nghịch thiên, một khi tâm kiếp xảy ra, nhẹ thì đạo hạnh mất đi, nặng thì hồn phi phách tán.

Một hồi lâu sau...

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Nạp Lan Bạch Y tạm thời buông lỏng sự nhớ thương đối với tiểu sư muội, hỏi:

- Vạn Thông cảng ở Cực Lạc sơn mạch, chúng ta hãy tới đó để lên hai chiếc thuyền thần đình song song đi tới Đông Thắng châu, sau đó sẽ tiếp tục tới Cửu Lê Bộ châu!

Lệnh Hồ hơi vui lại, nói:

- Ta sẽ truyền cho muội mấy môn thần thông, hi vọng sẽ giúp được muội. Mặt khác, sau khi chúng ta tới Cực Lạc sơn mạch, ta sẽ hỏi thăm ở đó có vị đại sư luyện đan nào không. Nếu có, ta sẽ dùng Yêu đan trung kỳ để giúp muội luyện chế mấy viên Anh Biến đan, giúp muội đột phá Phân Thần kỳ.

Trong mấy chục năm nay, tu vi của Nạp Lan Bạch Y đã sớm đạt tới Xuất Khiếu kỳ đại viên mãn. Nếu như có một viên Anh Biến đan, nhất định nàng sẽ dễ dàng đột phá đến Phân Thần kỳ.

Phải biết rằng Cửu Lê Bộ châu chính là vùng đất hoang sơ chưa được tu sĩ nhân loại khai phá, ở đó có rất nhiều Yêu thú chưa được biết đến. Theo những gì Chung Biệt Ly nói, cho dù tu vi của hắn đã là Hợp Thể kỳ đại viên mãn, nhưng phải trải qua rất nhiều lần cửu tử nhất sinh ở Cửu Lê Bộ châu mới sống sót rời đi được. Qua đó có thể thấy được hoàn cảnh ở Cửu Lê Bộ châu rất ác liệt.

Nếu như Nạp Lan Bạch Y không đột phá đến Phân Thần kỳ được, sợ rằng rất khó đặt chân ở Cửu Lê Bộ châu.

Dĩ nhiên, đó là tình huống nếu chỉ có một mình một người Nạp Lan Bạch Y ở đó. Thật ra, nếu chỉ có một mình Nạp Lan Bạch Y, chắc chắn nàng còn chưa lớn mật đến mức ngồi một mình trên hai chiếc thuyền thần đình song song để đi đến nơi hoang sơ như Cửu Lê Bộ châu.

Nhưng hiện nay Lệnh Hồ đã có thể chém giết được tu sĩ Độ Kiếp kỳ, có một cường giả như thế bên cạnh, có thể nói Nạp Lan Bạch Y sẽ không gặp phải tình cảnh nguy hiểm. Có một chỗ dựa lớn đến như vậy cùng đi tới Cửu Lê Bộ châu, hỏi thử sao Nạp Lan Bạch Y có thể bỏ qua được chứ?

Điểm đến đã được xác định, hai người lập tức khu động cự kiếm nhiều màu tăng tốc đi về phía tây Cực Lạc sơn mạch.

Câu nói trên nằm trong điển tích của quyển 4 kinh Nhập Lăng Già, bạn nào muốn hiểu rõ thì các bạn vào đây để đọc nhé (mình khuyên không đọc thì tốt hơn)

<http://quangduc.com/kinhdien/107nhaplangia04.html>

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Cường Địch

Người đứng ở trên cự kiếm phi hành, một đường bay về phía tây. Lệnh Hồ cao lớn khôi vĩ, Nạp Lan Bạch Y dịu dàng phiêu dật, thanh nhã xuất trần. Hai người đứng chung một chỗ giống như là đôi thần tiên quyền lực vậy.

Dọc theo đường đi, nhìn thấy cự kiếm sắc sỡ nhiều màu, rất nhiều tu sĩ nhìn thấy vội đưa mắt nhìn qua. Khi thấy hai người trên phi kiếm thì không khỏi hâm mộ.

Lệnh Hồ không hề muốn như vậy, nhưng bản thân cự kiếm phi hành đã có màu sắc rực rỡ, hẳn không có cách nào để làm màu sắc của nó nhạt đi cả. Mà khí chất uyên chuyển phiêu dật như tiên của Nạp Lan Bạch Y lại càng không có biện pháp che giấu. Huống chi Lệnh Hồ cũng không phải là người sợ hãi, nếu người khác cho là mình đang cố ý khoe khoang thì cứ để họ nói đi, mặc cho họ nghĩ. Chỉ cần không chọc tới mình là được rồi!

Nhưng mà ở Tu Tiên giới lại có những chuyện vô cùng kỳ quái. Nhiều khi phiền toái đã tự đưa tới cửa, cho dù người có tránh mặt hay nghĩ cách tránh đi, nhưng cuối cùng cũng phải đối mặt!

Lúc này Lệnh Hồ đã khu động cự kiếm nhiều màu rồi khỏi Tây Thổ sơn mạch, tiến vào địa giới Cực Lạc sơn mạch. Ngay lập tức hắn đã thấy có một chiếc thuyền hình dáng cung điện vô cùng to lớn đang chậm rãi đi tới.

Đây là một chiếc thuyền cung điện tráng lệ, rường cột được chạm trổ từ những khối ngọc bích màu xanh, quanh thân thuyền có những hình rồng hình lân lượn quanh. Trên thuyền có những thiếu nam thiếu nữ mặc đồ màu trắng xinh đẹp động lòng người, có người thì đang thổi kèn, hoặc pha trà, hoặc đánh đàn, hoặc thổi tiêu vẽ tranh. Ở giữa thuyền này là một cái ghế được chế tạo từ một khối hổ phách, ngồi trên ghế là một nam tử mặc áo bào màu tím. Sau lưng của hắn có một nữ tử cung trang xinh đẹp ôn nhu đang xoa bóp vai cho hắn. Ở chân của nam tử còn có một nữ tử mặc trang phục xinh đẹp quý trên mặt đất, đầm chân nhẹ nhàng.

Người ở trước mắt cực kỳ xa hoa lãng phí, không có chút nào che giấu.

Nếu nói ngày đó đội ngũ của Tiểu Phật ngông cuồng khoe khoang, thì chiếc thuyền cung điện ở trước mắt Lệnh Hồ bây giờ cũng không kém chút nào.

Cầm tiêu hợp minh, âm thanh nhẹ nhàng, thiếu nữ dịu dàng ca hát, làm cho lòng người thoải mái say đắm như ở xứ thần tiên.

Trong con mắt của Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y thì chiếc thuyền trước mắt vô cùng xa hoa, khoa trương. Nhưng những người trên thuyền lúc nhìn thấy hai người bọn họ thì lại cảm thấy có một cỗ ánh sáng rực rỡ nhiều màu, linh quang chuyển động đang từ xa đi đến. Lúc đến gần thì mới thấy đó là một pháp bảo cự kiếm phát ra ánh sáng huyền lệ, trên thân cự kiếm là hai người nam nữ có khí chất đặc thù. Nam thì anh vĩ bất phàm, nữ thì thanh nhã như tiên.

Người nam tử ngồi trên bảo tọa hổ phách đã sớm đưa thần niệm của mình tản phát ra khắp nơi, ngay khi thần niệm của hắn thấy được Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y ngồi trên cự kiếm thì ánh mắt đang say mê hưởng thụ bỗng nhiên sáng ngời, khí chất lười nhác mất sạch, cả người ngồi ngay ngắn lại.

Mà bản thân Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y đang ngồi trên cự kiếm nhiều màu cũng cảm nhận được đạo thần niệm từ trên chiếc thuyền cung điện quét ra.

Trên đường đi tới đây, Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y đã quen với việc những tu sĩ gặp gỡ hai người dùng thần niệm "nhìn" qua một chút.

Cũng vì có Nạp Lan Bạch Y bên cạnh, nên Lệnh Hồ đã không còn phóng thần niệm ra khắp trong hư không như trước kia, mà lại giống như Nạp Lan Bạch Y, một khi vô tình gặp gỡ các tu sĩ khác, hai người lại phóng thần niệm ra quan sát thăm hỏi đối phương. Qua một hồi lâu, hai người cảm thấy chuyện này cũng có chút thú vị, cũng nhờ chuyện này mà tâm tình trong lúc lữ trình rất cao hứng, không lộ vẻ khô khan.

Lần này cũng như các lần trước, tuy ở trên chiếc thuyền cung điện xa hoa ấy có thần niệm nhìn qua hai người, nhưng hai người cũng không ngạc nhiên mấy.

Nhưng mà Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y nhanh chóng phát hiện có điều không đúng.

Cỗ thần niệm trên cung thuyền xa hoa một hồi lâu không ngừng thu hồi đi, mà còn lớn lối quét qua hai người nhiều lần. Hơn nữa, còn luôn dò xét trên người Nạp Lan Bạch Y không ngừng. Đây đúng là một việc xâm phạm hoàn toàn, đặc biệt là Nạp Lan Bạch Y. Nàng có cảm giác thần niệm của đối phương như đang muốn ngưng lại thành thật thể, hóa thành một bàn tay vuốt ve thân thể nàng!

Không ổn! Thần niệm của đối phương đang thật sự ngưng lại thành hư ảnh một bàn tay, sau đó vuốt lên khuôn mặt Nạp Lan Bạch Y!

Lệnh Hồ lạnh mặt lại, thần niệm mạnh mẽ bùng nổ quét ngang ra!

Cảm nhận được thần niệm cường đại của Lệnh Hồ, bàn tay hư ảnh đang đưa về phía Nạp Lan Bạch Y vội nghiêng hướng phản kích lại thần niệm cường đại của Lệnh Hồ. Bàn tay hư ảnh lập tức bị thần niệm của Lệnh Hồ phá ra, nhưng Lệnh Hồ không vì thế mà dừng lại, tiếp tục đưa thần niệm của mình quét tới cung thuyền xa hoa!

Một tiếng "hừ" lạnh vang lên, nam tử mặc áo bào màu tím trên bảo tọa hổ phách nheo mắt lại, thần niệm cũng cường thế quét ra, nghiêng tiếp thần niệm của Lệnh Hồ đang đánh vào!

Thần niệm của song phương đánh vào nhau, ngay lập tức trong không khí phát ra tiếng "ầm ầm", kinh khí bắn ra khắp nơi...

Chỉ trong giây lát, cung thuyền giống như bị một cơn cuồng phong quét qua vậy, tất cả vật thể trên thuyền đều bị đánh bay. Các thiếu nam thiếu nữ cũng bị dư kinh thần niệm của song phương tạo thành ảnh hưởng. Tuy miễn cưỡng không giống như những vật thể bị chấn bay ra ngoài kia, nhưng tâm thần người nào người nấy đều bị hao tổn, Nguyên Anh uể oải, máu tươi tràn từ trong miệng ra.

Nam tử ngồi trên bảo tọa đã đứng dậy, sắc mặt hơi trắng đi, tương đối khó coi. Nhưng trong mắt lại phát ra ánh sáng lạnh lẽo vô cùng!

Thật ra trong cuộc đối chiến với nam tử vừa rồi, Lệnh Hồ cũng không chiếm nhiều lợi thế lắm. Vì ngay sau khi mình đánh tan bàn tay hư ảnh do thần niệm đối phương tạo thành thì bản thân đối phương đã có sự chuẩn bị, hơn nữa khi ấy mình chỉ nóng vội mà dùng thần niệm, chứ không phải do chủ động, nên chỉ dùng một phần mà thôi. Cho nên, có thể nói mình có chiếm lợi thế là ra tay trước, chứ không có chút lợi thế nào hơn nữa trong lần đối chiến vừa rồi.

Người này có thể là tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ, thậm chí còn mạnh hơn!

Qua cuộc đấu vừa rồi, Lệnh Hồ đã biết tu vi người này ít nhất phải là Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành, có lẽ còn cao hơn.

Đối với những tu sĩ bản thân có tu vi đỉnh giai, nhưng lại có tính cách khoe khoang như vừa rồi, Lệnh Hồ không dám khinh thường chút nào. Trong tình thần thức hải, Trung Khu phách đã sớm tế pháp bảo phòng ngự Bảo Quang thấp lên, huyền phù ở ngay giữa tình thần thức hải, tùy thời có thể từ trong Nê Hoàn cung của Lệnh Hồ nhảy ra, sử dụng tầng bảo quang phòng ngự thứ bảy. Đây chính là tầng phòng ngự cao nhất, có thể bài trừ mọi công kích của tu sĩ Độ Kiếp kỳ, thủ hộ Lệnh Hồ, giúp Lệnh Hồ có thời gian để thi triển thần thông Hồn đạo!

Lấy thần thông mạnh mẽ cùng pháp bảo hiện nay, sao Lệnh Hồ có thể sợ hãi những tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ như vậy được chứ. Lập tức kéo Nạp Lan Bạch Y ra sau lưng mình, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào cung thuyền. Thần niệm mạnh mẽ cũng ngưng tụ lại thành một hư ảnh con hung thú ở ngay trên đỉnh đầu, ánh mắt dữ tợn nhìn vào cung thuyền xa hoa!

Trong mắt nam tử mặc áo bào hiện lên nét tàn khốc, chậm rãi từ trong cung thuyền đi ra. Nhìn thấy mấy người tùy tùng trên cung thuyền lộ vẻ uể oải, khóe miệng tràn máu cùng với tình cảnh hỗn loạn trên thuyền thì nam tử này không khỏi sáng giọng một tiếng.

Đi tới mũi thuyền, ánh mắt chứa đầy hung quang của nam tử này nhìn lên Lệnh Hồ. Thấy hư ảnh hung thú khổng lồ ở trên đỉnh đầu Lệnh Hồ, rồi nhớ tới uy áp thần niệm mạnh mẽ khi nãy, trên mặt nam tử này hiện lên một nụ cười vô cùng yêu dị.

- Thú vị, thật là thú vị. Không ngờ rằng ta mới chỉ vừa vào Hoa Nam châu thì đã gặp phải một đối thủ mạnh như vậy. Xem ra, chuyến đi tới Hoa Nam châu lần này không tệ rồi.

Lệnh Hồ lạnh lùng nhìn nam tử có khuôn mặt hết sức yêu dị đang đứng trên mũi thuyền kia, lạnh giọng nói:

- Ta mặc kệ các hạ là tu sĩ đỉnh giai đến từ châu nào. Nhưng chỉ dựa vào hành động vô lễ khi nãy của các hạ thôi, đã làm cho người ta chán ghét vô cùng. Hoa Nam châu không hoan nghênh những người như các hạ. Nếu như không muốn gặp phải chuyện mới vừa vào Hoa Nam châu mà mặt mũi đã bị mất sạch, bị các tu sĩ khác đánh tan tác thì các hạ có thể lăn đi chỗ khác được rồi!

Những hành động vô lễ của nam tử khi nãy với Nạp Lan Bạch Y đã làm cho Lệnh Hồ vô cùng tức giận. Nếu như Lệnh Hồ không phải là người tùy tiện giết người, chỉ sợ đã phát ra công kích tối cường đánh về đối phương, sẽ không cho đối phương cơ hội đứng đó nói chuyện như vậy.

Nhưng người nam tử kia lại như đang được nghe chuyện buồn cười nhất thiên hạ vậy, cười lên. Nụ cười này vô cùng càn rỡ, càn rỡ đến mức làm cho người nghe có thể cảm giác được trong đó tràn đầy ý vị khinh thường.

- Các hạ là một người rất thú vị!

Đang cười như thế, bỗng nhiên khuôn mặt nam tử lạnh lại. Nhìn hư ảnh hung thú trên đỉnh đầu Lệnh Hồ một hồi, sau đó chậm rãi nói:

- Gần đây Tu Tiên giới có câu nói thế này: Hoa Nam có Lệnh Hồ, Hồn đạo chấn chúng tu, Độ Kiếp không đối thủ, vô địch sát tứ phương! Nếu như Tiêu mỡ nói không sai, chắc các hạ chính là Lệnh Hồ truyền kỳ đã danh chấn Tu Tiên giới mấy năm nay đi?

Hiển nhiên nam tử mặc áo bào này đã nhận ra Lệnh Hồ qua hư ảnh hung thú dữ tợn trên đỉnh đầu Lệnh Hồ. Nhưng mà, nếu như hắn đã nghe qua những tin đồn về Lệnh Hồ, chắc chắn không thể nào không biết chuyện Lệnh Hồ dùng thần thông Hồn đạo đánh bại nhiều tu sĩ đỉnh giai, thậm chí còn làm cho chúng tu phải lui giai. Nhưng không ngờ người nam tử này vẫn không có chút kiêng kỵ, thậm chí khuôn mặt càng lúc càng hiện lên vẻ khinh thường.

Những người như vậy, nếu như không phải có lòng tin tuyệt đối vào thực lực bản thân mình, thì chắc chắn có chỗ dựa rất lớn trong việc chống lại thần thông của Lệnh Hồ.

Khuôn mặt Lệnh Hồ càng lúc càng ngưng trọng lại, nhưng sẽ không vì những lời nói của nam tử mà bị dọa cho sợ hãi. Không phủ nhận thân phận của mình, Lệnh Hồ chậm rãi nói:

- Quá khen rồi, không biết các hạ là ai?

Nam tử mặc áo bào nhìn Lệnh Hồ. Khi mới bắt đầu, chính Nạp Lan Bạch Y là người làm cho hắn hứng thú, nhưng hiện tại thì chính Lệnh Hồ làm cho hắn cảm thấy có hứng thú hơn. Hắn hứng thú không chỉ vì thực lực cao cường của Lệnh Hồ, mà còn vì thần thông Hồn đạo trong truyền thuyết kia.

- Ta là Yêu Thân đạo Tiêu Đình Thiên của Đông Thắng châu. Bên cạnh Tiêu mỗ hiện nay còn thiếu một người tùy tùng. Ta thấy ngươi rất là thích hợp cho vị trí đó đấy.

Người nam tử này nhìn Lệnh Hồ từ trên xuống dưới, sau đó nói ra một câu nói vô cùng ngông cuồng.

Lệnh Hồ cũng chế giễu:

- Bản thân ta cũng đang thiếu một tên tôi tớ để sai bảo đây, ta thấy các hạ đúng là vô cùng thích hợp!

Nam tử mặc áo bào hừ lạnh nói:

- Không biết sống chết. Chớ cho rằng thần thông Hồn đạo của ngươi có thể trấn áp mọi tu sĩ đỉnh giai ở Hoa Nam châu là có thể trấn áp toàn bộ các tu sĩ Độ Kiếp kỳ! Ta chính là người mà thần thông Hồn đạo của ngươi không thể chống lại được!

Nói xong, nét hung quang trong mắt của nam tử tên Tiêu Đình Thiên này bùng sáng dữ dội. Bỗng nhiên có một pháp bảo từ trong Nê Hoàn cung của hắn nhảy ra ngoài, đồng thời mở miệng ra, một pháp bảo cũng từ trong miệng phóng ra.

Đồng thời với lúc nam tử Tiêu Đình Thiên này có hành động, Lệnh Hồ cũng nhanh chóng ngồi xuống. Đầu tiên là Bảo Quang tháp nhảy từ trong đỉnh đầu ra, rồi xoay tròn ở trên đầu. Sau đó mảnh linh quang màu xanh của Mệnh hồn ở trong Nê Hoàn cung phát ra, bản mệnh thụ của Mệnh hồn nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, chỉ trong chốc lát đã trưởng thành một đại thụ.

Mà lúc này, cái pháp bảo nhảy từ trong đỉnh đầu của Tiêu Đình Thiên ra, sau khi phát ra ánh sáng chói mắt thì đã hiện ra bản thể. Đây là một cái khiên mây vô cùng kỳ quái, giống như là có vô số con rắn quấn quýt vào nhau mà tạo thành vậy. Sau khi hiện ra bản thể, cái khiên mây này phát ra ánh sáng vô cùng nhạt, nhìn qua như một tấm khiên vô cùng cũ kỹ. Nhưng quanh thân khiên mây lại có từng đợt linh khí nồng hậu lượn quanh, mà trên thân pháp bảo này cũng tán mát ra một cỗ khí tức khiến cho tâm linh đối phương phải run sợ.

- Tiên khí!

Tuy khuôn mặt Lệnh Hồ đang ngồi khoanh chân vẫn bình thản mà trang nghiêm, nhưng trong lòng lại có chút ngạc nhiên.

- Khó trách người này ngông cuồng như thế, ra là có pháp bảo cấp bậc tiên khí hộ thân!

Lệnh Hồ cười lạnh:

- Nhưng tiên khí thì sao chứ? Bản thân ta cũng muốn xem thử rốt cuộc tiên khí có gì hơn người!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Tiên Khí

Lệnh Hồ cực kỳ coi trọng thần uy Mệnh hồn của mình. Mệnh hồn mới chỉ hiển lộ một phần ở trạng thái bóng đen ra thôi thì hừ không đã không chịu nổi lực lượng của linh hồn, hắn không tin pháp bảo cấp bậc tiên khí có thể ngăn cản thần uy Mệnh hồn mình!

Cho nên, tuy có chút ngoài ý muốn với việc nam tử kia tế ra tiên khí cấp bậc pháp bảo, nhưng Lệnh Hồ không hề để trong lòng. Thậm chí hắn còn đang tính toán có nên dùng thần thông Dịch thần của Linh Tuệ phách để hàng phục tên ngông cuồng trước mặt mình hay không?

Nam tử mặc áo bào cười lớn một tiếng. Pháp bảo tiên khí khiến mây trên người rũ xuống từng đạo ánh sáng bảo vệ quanh thân, còn pháp bảo từ trong miệng hắt thoát ra ngoài cũng là một kiện cổ bảo linh khí nổi tiếng khắp Tu Tiên giới: Nga Mi châm.

Tuy Nga Mi châm có tên là châm, nhưng có thể tùy ý biến lớn nhỏ. Khi nhỏ như kim khâu thì có thể đâm thương nguyên thần người khác, khi to như cây gậy thì có thể đập núi phá thạch.

Giờ phút này, nam tử mặc áo bào tay bấm pháp quyết. Nga Mi châm liền thu nhỏ lại như cây châm, sau đó hóa thành một đạo ánh sáng ngấm thẳng tới mi tâm Lệnh Hồ!

Bỗng nhiên Bảo Quang tháp trên đỉnh đầu Lệnh Hồ phóng ra một luồng sáng màu tím, vững vàng bảo vệ quanh thân Lệnh Hồ. Ngay cả Nạp Lan Bạch Y đứng ở phía sau cũng được bảo vệ lấy.

Keng!

Một tiếng kim khí va chạm vào nhau vang lên, Nga Mi châm đâm vào trong vòng sáng màu tím như trúng phải một tấm kim loại cứng vậy, rồi bị một cổ lực lượng mạnh mẽ đẩy ngược ra phía sau.

Tiêu Đình Thiên liền biến sắc, bàn tay nhanh chóng bấm ra thêm mấy đạo pháp quyết. Nga Mi châm đang nhỏ như kim khâu lập tức xoay tròn trở lại rồi bùng phát quang mang dữ dội. Nga Mi châm đột nhiên hóa lớn lên, biến thành một cây gậy dài mười thước, rộng hai thước đập xuống đầu Lệnh Hồ!

Nhưng không hề có tiếng nổ kinh thiên vang lên, cũng không có ánh lửa chói mắt phát ra. Cây gậy to lớn đó lúc đánh vào vòng bảo hộ màu tím do Bảo Quang tháp đánh ra thì giống như là đang đánh xuống nước vậy, nhưng cho dù là nước, thì khi bị một cây gậy như vậy đánh mạnh vào cũng phải làm cho bọt nước văng ra khắp nơi chứ? Nhưng qua nhiều lần, vòng bảo hộ màu tím kia chỉ bị lõm vào một chút, sau đó tạo nên từng trận rung động như những con sóng gợn, đẩy mạnh cây gậy nặng hơn ngàn vạn cân kia trở về.

Cây gậy to lớn đó dường như không chịu thua, liên tục đập xuống. Nhưng cũng như những lần trước, cho dù cây gậy đó dùng lực lượng kinh thiên đến mức nào, thì vòng bảo hộ màu tím đều dùng phản lực chấn ngược trở về! Ngay cả cự kiếm phi hành mà Lệnh Hồ đang ngự trên cũng không có chút dịch chuyển, được vòng sáng phòng ngự của tầng cấm chế thứ bảy Bảo Quang tháp bảo vệ rất chắc chắn!

Tuy cũng là cổ bảo linh khí, nhưng cổ bảo linh khí phòng ngự của Lệnh Hồ lại dễ dàng tùy ý chống lại sự công kích cổ bảo linh khí của đối phương.

Thậm chí Lệnh Hồ còn không hao tổn nhiều thần niệm cùng linh lực, nhưng đã hoàn toàn chống lại được sự công kích của đối phương...

Một tức...hai tức...ba tức...

Tiêu Đình Thiên thấy thế công của mình bị vòng sáng màu tím phòng ngự quanh thân Lệnh Hồ chặn lại hoàn toàn thì sắc mặt vô cùng khó coi, biết mình tạm thời không thể nào phá tan phòng ngự của đối phương được. Nhưng mà hắn cũng không lo lắng, tuy vòng sáng màu tím đó có lực phòng ngự rất mạnh, nhưng tuyệt đối không thể nào kéo dài được. Thậm chí Tiêu Đình Thiên còn biết Lệnh Hồ đang lợi dụng lực phòng ngự của vòng sáng màu tím để có thời gian thi triển thần thông Hồn đạo!

Nếu đối lại là người khác, nếu họ biết được Lệnh Hồ đang tranh thủ thời gian để thi triển thần thông Hồn đạo, thì nhất định họ sẽ dùng công kích mạnh nhất để ngăn cản Lệnh Hồ có thời gian thi triển thần thông Hồn đạo. Nhưng Tiêu Đình Thiên lại khác hoàn toàn. Có lẽ hắn có nhiều thứ rất kiêng kỵ, nhưng cái hắn không sợ nhất lại chính là các loại thần thông thần niệm công kích linh hồn.

Chỉ cần tiên khí khiến mây còn ở trên đỉnh đầu hắn thôi, thì cho dù có là thần thông thần niệm công kích linh hồn nào cũng không thể xâm phạm đến hắn được!

Có thể nói Tiêu Đình Thiên rất có lòng tin với pháp bảo tiên khí của mình. Mà lòng tin này có được là nhờ sự kiểm chứng qua vô số pháp bảo tiên khí hơn mấy ngàn năm, thậm chí là trên vạn năm được lưu truyền đến đây.

Tiên khí khiến mây này có tên là "Định Hồn Bài"!

Định Hồn Bài, nghĩa như tên gọi. Đây là một tiên khí có thể chống lại toàn bộ các loại thần thông thần niệm công kích linh hồn, tất cả đều bị tiên khí Định Hồn Bài tiêu trừ đi!

Tiên khí Định Hồn Bài không chỉ có năng lực phòng ngự linh hồn, mà còn giúp cho lực lượng linh hồn của người sử dụng tăng lên gấp ba lần.

Qua hơn năm mươi năm tu luyện này, thần niệm của Lệnh Hồ đã ngang với cảnh giới Độ Kiếp hậu kỳ. Thế nhưng khi này đấu với thần niệm của Tiêu Đình Thiên mà hắn lại không chiếm được chút lợi thế nào cả, mặc dù chính hắn là người ra tay trước. Đó là vì tiên khí Định Hồn Bài đã giúp lực lượng linh hồn của Tiêu Đình Thiên tăng lên gấp ba lần.

Nếu không, một tên Yêu tu chỉ có tu vi Độ Kiếp trung kỳ, cảnh giới đại thành như hắc sao có thể chống lại công kích thần niệm do Lệnh Hồ phát ra khi đang giận dữ chứ?

Yêu Thân đạo là một trong tam thánh đạo vô cùng nổi tiếng của Yêu tộc ở Đông Thắng châu. Mà tiên khí Định Hồn Bài này chính là bảo vật trấn giáo của Yêu Thân đạo, cũng chính là pháp bảo đối kháng với tiên khí của Yêu Hồn đạo luôn đối đầu.

Yêu Hồn đạo chính là chỉ những Yêu thú Yêu tu đi theo con đường chuyên tu luyện thần thông Yêu hồn.

Thật ra, nam tử mặc áo bào tên Tiêu Đình Thiên trước mặt Lệnh Hồ này không phải là tu sĩ nhân loại, mà chính là Yêu tu của Yêu tộc!

Yêu tộc được phân thành tam thánh đạo, bao gồm Yêu Thân đạo, Yêu Đan đạo, Yêu Hồn đạo! Phần lớn Yêu tộc đều đi theo con đường Yêu Đan đạo, Yêu Đan đạo cũng là đạo của Yêu tu bình thường nhất trong Yêu tộc!

Mà Yêu Thân đạo cùng Yêu Hồn đạo lại có địa vị vô cùng đặc thù trong đạo của Yêu tu. Ở trong Yêu tộc, địa vị của Yêu Thân đạo cùng Yêu Hồn đạo vô cùng cao thượng. Phần là những Yêu tu tu luyện Yêu Thân đạo hoặc Yêu Hồn đạo, địa vị bọn chúng luôn cao quý hơn các Yêu tu tu luyện Yêu Đan đạo rất nhiều.

Một câu nói sau có thể khái quát được sự chênh lệch của ba đạo trong tam thánh đạo Yêu tộc: Yêu Đan đạo chính là đạo của bình dân, Yêu Thân đạo là đạo của quý tộc, còn Yêu Hồn đạo chính là đạo của hoàng tộc.

Tuy đã trải qua hơn hai vạn năm, nhưng vẫn không hiểu sao Yêu Thân đạo thân là đạo của quý tộc, nhưng luôn đối địch với Yêu Hồn đạo. Hai bên như nước với lửa, chưa bao giờ ngừng tranh đấu.

Yêu thân đạo có một bảo vật trấn giáo, chính là tiên khí Định Hồn Bài. Mà bản thân Yêu Hồn đạo cũng có một bảo vật trấn giáo, chính là tiên khí Cự Thân Bài. Tiên khí này có thể giúp cho Yêu tu sử dụng tiên khí mượn được uy năng của Cự Thân bài, hóa thành cự thân trăm trượng, có được lực công kích vô cùng mạnh mẽ, có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Mà dường như đây là sự sắp đặt của các lão tổ tông Yêu tộc. Khoảng hơn mấy vạn năm trước, lão tổ tông Yêu tộc đã luyện chế cho các Yêu tu bên Yêu Thân đạo bảo vật trấn giáo là Định Hồn Bài, và luyện chế cho Yêu tu bên Yêu Hồn đạo một Cự Thân Bài để làm bảo vật trấn giáo.

Thật ra nếu như để cho hai bên nhận bảo vật ngược lại nhau, nếu Yêu Thân đạo có được tiên khí Cự Thân bài, nhất định họ có thể phát huy được lực lượng thân thể một cách mạnh mẽ hơn. Mà nếu Yêu Hồn đạo có được tiên khí Định Hồn bài, kết hợp với việc bản thân bọn họ đã có lực lượng linh hồn vô cùng cường đại, thì chắc chắn họ sẽ vận dụng được năng lực tăng phúc cường độ linh hồn gấp ba của Định Hồn bài tăng lên nhiều hơn nhiều.

Nhưng không ngờ rằng lão tổ tông Yêu tộc lại làm như trên, tiên khí thích hợp nhất với đạo bên mình lại thuộc về bên kẻ địch đối đầu. Cũng vì vậy mà Yêu Thân đạo cùng với Yêu Hồn đạo vẫn luôn duy trì một trạng thái thăng bằng kỳ diệu, không ai lấn áp ai quá nhiều cả.

Bởi vì sự hạn chế trong việc bước lên hai chiếc thuyền thần đình song song đã được giải trừ, và thời gian đi lại giữa các châu cũng ngắn hơn trước nhiều, bản thân đạo tôn Tiêu Đình Thiên của Yêu Thân đạo vì muốn có được sự ủng hộ của nhiều Yêu tộc hơn nên đã tự mình đi tới Hoa Nam châu. Mục đích của hắn chính là muốn mượn hơi các Yêu tu có thực lực cường đại bên trong Yêu Lâm sơn mạch, giúp cho Yêu Thân đạo có nhiều Yêu tộc ủng hộ hơn, nhờ đó mà áp chế được Yêu Hồn đạo.

Nhưng không ngờ rằng vừa mới tiến vào Hoa Nam châu không được bao lâu thì Tiêu Đình Thiên lại gặp được một nữ tu nhân loại khiến cho hắn phải động tâm. Tiêu Đình Thiên vốn là đạo tôn của Yêu Thân đạo, địa vị rất nhiên vô cùng tôn quý, hơn nữa Yêu tộc làm việc trước giờ hoàn toàn không kiêng kỵ ai cả. Cho nên khi nhìn thấy được Nạp Lan Bạch Y có khí chất động lòng người và thùy mị như thế, Tiêu Đình Thiên mới làm ra hành động lỗ mãng.

Thật ra, Tiêu Đình Thiên có thực lực rất mạnh, tu vi Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành. Thêm nữa là Yêu tu vốn mạnh hơn các tu sĩ cùng giai, cộng thêm việc hắn còn có tiên khí Định Hồn bài cùng với cỗ bảo linh khí trong người, nếu như đối thủ không có thực lực Độ Kiếp hậu kỳ, chắc chắn không thể nào đấu lại được Tiêu Đình Thiên.

Hỏi thử khắp Tu Tiên giới hiện nay, có mấy người có tu vi đạt đến Độ Kiếp hậu kỳ cơ chứ?

Vì vậy Tiêu Đình Thiên nghĩ rằng với thực lực Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành của mình thì đã có thể hoành hành khắp Tu Tiên giới rồi.

Nhưng không ngờ rằng bởi vì có hành vi lỗ mãng với Nạp Lan Bạch Y, mà Tiêu Đình Thiên đã chọc tới nhân vật truyền kỳ danh chấn Tu Tiên giới trong mấy chục năm nay, Lệnh Hồ Hoa Nghiêm tông!

Có thể nói là một khi phiền toái đã tự tìm tới cửa rồi, cho dù ngươi có cố làm gì đi nữa thì cũng không tránh được.

Lúc này, Tiêu Đình Thiên thấy Nga Mị châm của mình không cách nào công phá được vòng sáng màu tím phòng ngự của đối phương, Tiêu Đình Thiên dứt khoát thu tay lại. Hắn ý mình có tiên khí Định Hồn bài ở trên đỉnh đầu thủ hộ nguyên thần, nên dứt khoát đứng đó chờ xem Lệnh Hồ thi triển thần thông Hồn đạo.

Thật ra bản thân Tiêu Đình Thiên cũng tò mò không biết thần thông Hồn đạo của Lệnh Hồ là thần thông gì? Thật sự cường đại đến mức có thể đánh bại sự liên thủ của nhiều tu sĩ Độ Kiếp kỳ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Đình Thiên còn có một dã vọng vô cùng lớn, đó là thu phục Lệnh Hồ, làm tùy tùng bên cạnh mình!

Nghĩ mà xem, thần thông Hồn đạo của Lệnh Hồ có thể đánh bại nhiều tu sĩ Độ Kiếp kỳ liên thủ lại, điều này đã chứng minh thần thông Hồn đạo của Lệnh Hồ có thể sánh bằng, thậm chí còn mạnh hơn thần thông của đám Yêu Hồn đạo kia. Nếu như Lệnh Hồ trở thành tùy tùng của mình, mình có thể lợi dụng thần thông Hồn đạo của Lệnh Hồ, làm cho bọn Yêu Hồn đạo kia ném thủ mùi vị bị thần thông công kích linh hồn tấn công. Đây đúng là gây ông đập lưng ông, thú vị vô cùng. Mới nghĩ đến đây thôi thì cả người Tiêu Đình Thiên đã run lên, thống khoái vô cùng!

Chỉ cần đánh bại Lệnh Hồ, Lệnh Hồ tuyệt đối không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của mình!

Trên mặt Tiêu Đình Thiên lại hiện lên nụ cười tà dị.

Mà toàn bộ sự tự tin đánh bại Lệnh Hồ rồỉ thu phục Lệnh Hồ của vị đạo tôn Yêu Thân đạo này có được hoàn toàn là nhờ cái tiên khí Định Hồn bài kia!

Tiên khí Định Hồn bài này có tám tầng linh quang cấm chế, Tiêu Đình Thiên phải mất đến tám trăm năm mới có thể tế luyện hoàn toàn thành công.

Pháp bảo được gọi là tiên khí, vì chính bản thân tiên khí có được thần thông cùng uy năng vô cùng cường đại. Thật ra, tiên khí Định Hồn bài ngoài năng lực phòng ngự các công kích linh hồn cùng năng lực tăng phúc sự mạnh mẽ của linh hồn lên đến ba lần ra thì còn có một môn thần thông vô cùng cường đại nữa. Đây cũng là nguyên nhân chính để cho một pháp bảo được gọi là tiên khí!

Môn thần thông này của Định Hồn bài chính là "Định Hồn thuật". Môn thần thông này có thể rút lấy một tia nguyên thần của đối phương bỏ vào trong Tòa Hồn trần bên trong Định Hồn bài. Ngay lập tức, Tòa Hồn trần sẽ tự động tạo ra một người gỗ, người gỗ này có cùng một nhịp thở với bản mệnh linh hồn người tu sĩ đã bị rút lấy nguyên thần ra. Chỉ cần Tòa Hồn trần bên trong Định Hồn bài làm bất cứ điều gì với người gỗ này, lập tức tên tu sĩ bị rút lấy nguyên thần cũng phải chịu sự thống khổ giống nhau, vô cùng đáng sợ.

Tiêu Đình Thiên có thể lợi dụng thần thông Định Hồn thuật này, thu phục những người hấn muốn. Một khi người đó không chịu nghe mệnh mệnh của hắn, hắn sẽ hành hạ người gỗ bên trong tiên khí Định Hồn bài, dùng những thủ đoạn tàn khốc nhất. Mỗi lần làm như thế, hắn đều hành hạ những người không nghe lời đến khi gần chết thì mới chịu buông tha cho!

Mà hắn có thể hành hạ thỏa thích là vì cho dù hành hạ người gỗ ở trong tiên khí Định Hồn bài thế nào, cho dù đánh bể người gỗ đó thì người tu sĩ bị khống chế cũng không bị chết đi, nhưng nguyên thần lại bị hao tổn vô cùng nặng nề, không ai có thể chịu được.

Tiêu Đình Thiên đang âm thầm tính toán dùng Định Hồn thuật để thu phục Lệnh Hồ, nhưng không ngờ rằng Lệnh Hồ cũng đang muốn dùng thần thông Dịch thuật để hàng phục hắn!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Kịch Chiến

Lúc này, bản mệnh thụ của Mệnh hồn trên đỉnh đầu Lệnh Hồ đã hoàn toàn trưởng thành, các cành cây xanh tươi vươn ra, rủ xuống hàng nghìn hàng vạn linh khí màu xanh. Bỗng nhiên có một chuyện kỳ diệu xảy ra, chỉ thấy bản mệnh thụ trên đỉnh đầu Lệnh Hồ vốn chỉ cao bảy thước, diện tích các cành cây vươn ra cũng chỉ khoảng mười ba thước. Nhưng ngay lúc có một bóng đen nhỏ từ Nê Hoàn cung xuất hiện rồi hòa tan vào ánh sáng màu xanh của bản mệnh thụ, thì bản mệnh thụ càng ngày càng cao, càng ngày càng lớn. Vào lúc hình thể của bản mệnh thụ thay đổi thì ngoại hình của nó cũng thay đổi theo. Cuối cùng, trên đỉnh đầu Lệnh Hồ đã xuất hiện một mảnh linh quang màu xanh rộng lớn vô cùng, ở bên trong đó là một thụ nhân không lồ có màu xám tro cao gần mười trượng, tứ chi đầy đủ!

Thụ nhân này là do Lệnh Hồ đã lấy bản mệnh thụ Mệnh Hồn làm chủ, rồi lấy tiếp một phần vạn lực lượng linh hồn Mệnh Hồn làm phụ, kết hợp lại nên mới thành được thụ nhân cao gần mười trượng này.

Bởi vì tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ có thực lực cường đại, nên Lệnh Hồ biết chỉ kiếm chi đạo của Thiên Xung phách cùng với Linh Tuệ phách sử dụng Thanh Thận hồ không thể làm gì được. Tuy hai thần phách đó có thể áp đảo chúng tu Hợp Thể kỳ, nhưng một khi đối mặt với các tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ thì sẽ không có bao nhiêu uy hiếp cả. Chỉ có thể dựa vào thần uy của Mệnh hồn, mới có khả năng đánh bại tu sĩ Độ Kiếp kỳ.

Nhưng nếu chỉ dựa vào hai bàn tay bóng đen cùng một phần năm đỉnh đầu Mệnh hồn như lúc đánh bại nhóm người tu sĩ Độ Kiếp kỳ Mộc Tinh La thì cũng không nhất định có thể đối phó được với Tiêu Đình Thiên có tiên khí phòng ngự được. Nếu như đã không thể nắm chắc, mà để cho Mệnh hồn thi triển quá nhiều thần thông ra thì đừng nói chi đến việc Mệnh hồn không thể ở bên ngoài quá lâu hay không gian sẽ bị sụp đổ, mà chính bản thân mình cũng bị tổn thương rất lớn.

Dù sao một chủ thể có lực lượng linh hồn mạnh như Mệnh hồn vốn là thứ không nên hiện ra ở Tu Tiên giới này.

Cũng may Lệnh Hồ đã hiểu thông được phương pháp bản mệnh thụ Mệnh Hồn, nên cũng linh ngộ được một phương pháp giúp cho Mệnh hồn phân hóa ra, đó là lấy một bộ phận lực lượng linh hồn Mệnh hồn, kết hợp với bản mệnh thụ có thể hiện chân ra ở bên ngoài, rồi hợp lại thành thụ nhân có thần uy hùng mạnh.

Lúc này, ngay khi thụ nhân thần uy hiển chân hoàn toàn thì bỗng nhiên có một cỗ uy áp linh hồn làm cho cả không gian ngàn dặm phải rung động. Trong cung thuyền xa hoa, trừ Tiêu Đình Thiên ra, toàn bộ các thiếu nam thiếu nữ có Nguyên Anh bị chấn thương đang nằm uể oải trên thuyền thì càng bị ép nằm xuống ván thuyền, sắc mặt trắng bệch, thân thể run sợ.

Tiêu Đình Thiên nhìn thụ nhân thần uy mười trượng kia mà phải cứng cả lưỡi lại, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi. Tuy nhiên, mặc dù cảm nhận được cỗ uy áp linh hồn khổng lồ do thụ nhân thần uy thả ra, nhưng có vòng sáng do tiên khí Định Hồn Bài tỏa ra đang bảo vệ, nên hắn vẫn không sợ hãi chút nào cả.

Thụ nhân thần uy hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức hai con mắt màu xanh biếc mở to ra, một cỗ lực lượng linh hồn vô cùng hùng mạnh quét ngang tỏa khắp, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được mang theo một lực lượng không gì có thể kháng cự được tấn công về phía Tiêu Đình Thiên!

Tiêu Đình Thiên đưa một ngón tay ra, Nga Mi châm đang biến lớn thành cây gậy ở trước mặt lập tức dựng thẳng trước người, nhưng đạo ánh sáng linh hồn kia vẫn xuyên qua Nga Mi châm một cách dễ dàng, đánh vào Tiêu Đình Thiên.

Sắc mặt Tiêu Đình Thiên hơi đổi, sát khí trong mắt sáng hẳn lên. Ngay lập tức, tiên khí Định Hồn Bài tỏa ra linh quang màu xanh nước biển sáng rực rỡ. Khi đạo ánh sáng linh hồn kia còn cách Tiêu Đình Thiên ba trượng, thì linh quang màu xanh nước biển đó đã nuốt trọn cả vào bên trong. Hai tức sau, đạo ánh sáng linh hồn đã bị tiêu trừ đi, không còn nữa!

Vốn cả vùng không gian trong ngàn dặm xung quanh đang bị run rẩy bởi uy áp linh hồn, nhưng sau khi đạo ánh sáng linh hồn kia bị nuốt chửng thì sự run rẩy đó đã yếu bớt, khí thế cũng yếu hơn vài phần.

- Hắn có một tiên khí có thể phòng ngự các thần thông công kích linh hồn!

Thụ nhân thần uy có chút kinh ngạc.

- Ha ha ha ha!

Tiêu Đình Thiên đắc ý cười lên:

- Ta đã sớm nói thần thông Hồn đạo của ngươi không có tác dụng với ta! Hừ, chắc bây giờ ngươi đã không ngại suy nghĩ về đề nghị của ta lúc nãy rồi chứ? Làm tùy tùng của ta, ngươi thấy sao?

Thụ nhân thần uy cười trêu chọc:

- Năm mơ, cho dù linh hồn của ta không đánh bại được tiên khí của ngươi, thì ngươi có khả năng gì đánh bại được ta?

Tiêu Đình Thiên hừ lạnh nói:

- Không biết sống chết. Ngươi cho rằng khi nãy ta cho ngươi thời gian để thi triển thần thông Hồn đạo là vì gì chứ? Hừ, xem đây!

Nói xong lời này, Tiêu Đình Thiên liền bấm liên tục mười mấy đạo pháp quyết đánh vào trong hư không. Cả phương viên trăm thước bên trong liền nổi lên từng linh quang màu xanh biếc giống như rắn chạy loạn vậy, nhưng chỉ một lúc sau, ngay ngoài ranh giới của phương viên trăm thước đó đã xuất hiện một rào chắn bằng những linh quang xanh biếc giống như dây leo trói vào nhau vậy, bao bọc cả hai người ở bên trong.

Những dây leo linh quang tạo thành rào chắn này nhìn qua không có gì đặc biệt cả, nhưng thụ nhân thần uy của Lệnh Hồ có thể cảm giác được bên trong những dây leo này có ẩn chứa sức mạnh to lớn của đại địa. Thần niệm của hắn vừa chạm vào dây leo thì đã có vô số phù chú hiện lên khắp nơi, mỗi một phù chú đều gây cho Lệnh Hồ cảm giác bên trong có ẩn chứa pháp lực hùng hồn. Qua một lúc sau, hắn đã biết bên trong mỗi phù chú có ẩn chứa một môn thần thông gọi là "tá thiên đạo pháp".

Nếu không phải thần niệm của Lệnh Hồ nhanh chóng rút lui thì sợ rằng đã bị những bùa chú đó phát nổ, phát động đạo pháp bên trong.

Tiêu Đình Thiên cuồng tiếu nói:

- Đừng nói đến việc ta có thể đánh bại ngươi hay không, mà hãy xem thần thông Hồn đạo của ngươi kéo dài được bao lâu? Bảo quang phòng ngự của ngươi có thể kiên trì được bao lâu chứ? Chắc cũng có giới hạn thôi! Đến lúc đó ngươi lấy gì đấu với ta? Nếu không muốn bị ta giết chết, nếu không muốn không còn ai nhớ đến ngươi nữa thì mau mau đem nguyên thần của ngươi giao ra đây, rồi ngoan ngoãn làm tùy tùng của ta mau!

Lệnh Hồ giận dữ, thụ nhân thần uy nổi giận gầm lên một tiếng. Đôi mắt màu xanh khổng lồ chớp động, ngay lập tức đã có mười đạo ánh sáng linh hồn nhanh như chớp đánh về phía Tiêu Đình Thiên.

Tiên khí Định Hồn Bài trên đỉnh đầu Tiêu Đình Thiên lại lần nữa phát động ra linh quang màu xanh nước biển hùng hậu, bảo vệ Tiêu Đình Thiên ở bên trong. Hơn nữa, nó còn từ từ ngăn chặn các đạo ánh sáng linh hồn kia lại, rồi nuốt đi. Thụ nhân thần uy thấy thế liền hét lên một tiếng, một bàn tay khổng lồ bỗng dung trống rỗng xuất hiện, chụp vào tiên khí Định Hồn Bài ở trên đầu Tiêu Đình Thiên. Lệnh Hồ đang muốn dùng lại cách năm xưa đã cướp đi viên thần châu của yêu xà Bàn Phúc, đoạt lấy tiên khí Định Hồn Bài này.

Nhưng Lệnh Hồ đã quên một chuyện...

Yêu xà Bàn Phúc năm xưa chưa thể tế luyện được thần châu, hơn nữa viên thần châu đó không có năng lực chống lại các thần thông công kích thần niệm cùng linh hồn. Mà kiện tiên khí Định Hồn Bài này đã được Tiêu Đình Thiên tế luyện hoàn toàn, hơn nữa còn là tiên khí chuyên chống lại các thần thông công kích thần niệm cùng linh hồn.

Trong lúc nóng giận, Lệnh Hồ đã cho bàn tay to lớn của thụ nhân đi thẳng vào bên trong màn linh quang màu xanh nước biển kia. Nhưng khi còn cách tiên khí Định Hồn Bài khoảng mười thước thì bàn tay khổng lồ ấy bỗng nhiên đau nhức vô cùng, làm cho cả linh hồn của thụ nhân cũng run lên. Ngay lúc này, bỗng nhiên bên trong màn linh quang màu xanh biếc ấy xuất hiện một ngọn lửa màu bạc, đốt cháy sạch bàn tay của thụ nhân thần uy!

Thụ nhân thần uy gầm lên giận dữ, một vòng linh quang nhanh chóng tỏa ra, thu hồi phần bàn tay chưa bị đốt về.

Tiêu Đình Thiên thấy thế cười lớn không thôi, liên tục chế giễu:

- Tiên khí của ta có năng lực phòng ngự toàn bộ các công kích linh hồn. Một khi tiên khí còn ở bên ta thì việc ngươi dùng công kích linh hồn tấn công ta là việc tự rước lấy nhục đó! Ha ha ha, chờ đến khi thần thông Hồn đạo của ngươi đến cực hạn, ngươi hãy xem thử bản tôn ta làm thế nào để thu phục được ngươi!

Tiêu Đình Thiên cực kỳ đắc ý, nhưng không ngờ rằng lời nói của hắn đã giúp cho Lệnh Hồ nghĩ đến một chuyện.

Thụ nhân thần uy dường như cũng nghĩ được điều gì đó, phá lên cười. Sau đó, thụ nhân thần uy một lần nữa biến trở lại thành trạng thái Mệnh Hồn ở bóng đen, rồi lui về trong Nê Hoàn Cung. Lúc này trên đỉnh đầu Lệnh Hồ chỉ còn lại bản mệnh thụ ban đầu của Mệnh Hồn.

Tiêu Đình Thiên thấy Lệnh Hồ cười to, trong lòng mơ hồ cảm giác được một sự nguy hiểm. Nhưng nếu như Lệnh Hồ không còn dùng thần thông công kích linh hồn tấn công hắn nữa thì tiên khí Định Hồn Bài cũng thu hồi màn linh quang màu xanh biếc lại.

Giải trừ phòng ngự xong, Tiêu Đình Thiên liền bấm pháp quyết khu động Nga Mi châm to lớn trước mặt, cây gậy này lập tức đánh về phía Lệnh Hồ.

Bảo Quang tháp vẫn huyền phù trên đỉnh đầu Lệnh Hồ một lần nữa thả ra vòng ánh sáng màu tím, bảo vệ Lệnh Hồ ở bên trong. Thế công của cây gậy cũng vì thế mà bị đánh ngược trở về như các lần trước.

Lúc này thụ nhân thần uy đã hoàn toàn biến lại thành bản mệnh thụ, trên người không còn chút khí tức nào của Mệnh hồn bóng đen.

Ngay lúc này, trên ngọn của đỉnh cây bản mệnh thụ đã xuất hiện Trung Khu pháp chướng. Không chỉ là Trung Khu pháp chướng, ở hai đỉnh cây khác cũng đang tỏa ra hai luồng linh lực hùng hậu. Sau đó, Linh Tuệ pháp chướng trong trang phục Đạo gia, tướng mạo cổ xưa, tay cầm cổ bảo Thanh Thận hồ; cùng với Thiên Xung pháp chướng đờng đàng sát khí, lưng đeo chỉ kiếm cũng hiện ra ở bên cạnh Trung Khu pháp chướng!

Trong bảy pháp chướng đã có ba pháp chướng hoàn toàn hiện hóa chân hình, ngũ quan vô cùng rõ ràng. Mà ngay lúc này Lệnh Hồ đã phải cho cả ba thần pháp chướng phải đồng thời hiện ra, điều này cho thấy hắn coi trọng đối thủ của mình đến mức nào.

Mặc dù Lệnh Hồ có sự tự tin tuyệt đối đối với thần thông Hồn đạo của mình, nhưng đối phương lại là tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành. Hơn nữa trong người còn có pháp bảo cấp bậc tiên khí, nên Lệnh Hồ vô cùng cẩn trọng.

Chẳng qua Lệnh Hồ đang thắc mắc một điều, tiên khí của đối phương có thể phòng ngự được thần thông công kích linh hồn của mình, không biết có thể chống lại công kích vật lý của chỉ kiếm chỉ đạo không?

Nếu ngay cả công kích vật lý mà tiên khí này cũng có thể chống lại, Lệnh Hồ thật sự chỉ còn cách lui binh!

Dù sao tiên khí cũng được xưng là pháp bảo cao cấp nhất của Tu Tiên giới, uy năng vô cùng cường đại. Nếu như một tu sĩ Độ Kiếp kỳ có một tiên khí ở trong tay, thì cho dù có đối kháng với thiên kiếp, tu sĩ đó cũng có vài phần nắm chắc.

Nhưng mà, tiên khí thật sự là quá hiếm hoi. Theo Tu Tiên giới hiện nay thì pháp bảo cấp bậc tiên khí chỉ mới có ba cái mà thôi, theo thứ tự là:

Bảo vật trấn tông của Phạm Thánh tông Định Bắc châu, tiên khí hạ phẩm "Nhược Ly chung".

Pháp bảo của Diệu Thiện chân nhân của Từ Hàng trai Đông Thắng châu, tiên khí trung phẩm "Thiên La cầm".

Tiên khí trung phẩm "Chiêu Hồn phiến", là bảo vật trấn tông của môn phái tu tiên đệ nhất Tây Nguyên châu - Mao Sơn phái.

Nhưng hôm nay tự nhiên lại xuất hiện thêm cái tiên khí khiên mây cổ quái trên đỉnh đầu của Tiêu Đình Thiên kia.

Trung Khu pháp chướng khẽ vẫy tay một cái, Bảo Quang tháp liền rơi lên trên đỉnh đầu của hắn. Vòng ánh sáng màu tím cũng được thu vào trong Bảo Quang tháp. Giờ phút này, Bảo Quang tháp đã có Trung Khu pháp chướng khống chế, nên không cần thần niệm của Lệnh Hồ can dự vào nữa, trách nhiệm phòng ngự được giao hoàn toàn cho Trung Khu pháp chướng.

Ba đôi mắt của ba thần pháp chướng bé nhỏ như lòng bàn tay đồng thời nhìn về Tiêu Đình Thiên ở trên cung thuyền, hiện ra ba vẻ mặt khác nhau.

Linh Tuệ pháp chướng đơn sơ cổ mộc, khuôn mặt vô cùng trầm tĩnh, nhưng đôi mắt nhìn về Tiêu Đình Thiên dường như đang nghĩ đến điều gì đó.

Thiên Xung pháp chướng lạnh lùng, trên mặt đờng đàng sát khí, đôi mắt sắc bén nhìn về Tiêu Đình Thiên.

Trung Khu pháp chướng hào phóng chất phác, bất động như núi, mặt không có chút biểu lộ nào.

Chương 108: Yêu Thân

Cảm giác nguy cơ trong tâm của Tiêu Đình Thiên càng lúc càng lớn, nhưng sự hứng thú cũng hiện rõ ra trên khuôn mặt của hắn. Lúc này đôi mắt của hắn đang tập trung nhìn vào ba thần phách hiện ra trên đỉnh ngọn cây bản mệnh thụ.

- Tốt, tốt! Hồn đạo, quả nhiên hay, rất là thần diệu a!

Tiêu Đình Thiên vỗ tay cười to, khen:

- Không ngờ rằng thần thông Hồn đạo lại thiên biến vạn hóa đến thế, trước có linh hồn thụ nhân hiển hóa chân thân, nay lại có ba nguyên thần bé nhỏ. Chỉ điều này thôi đã cho thấy đại đạo linh hồn của ngươi quả nhiên tinh diệu, khác hẳn với người khác. Chỉ có một người nhưng lại có ba nguyên thần sao, đây là thần thông gì chứ? Ngươi không nên để cho ta phải thất vọng đó!

Thiên Xung phách hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi sẽ được biết ngay!

Trong bảy phách, bởi vì hắn tu luyện chỉ kiếm chí đạo, cũng chính là sát đạo, nên sát khí rất nặng, cũng là người có tính nóng nhất, kiêu ngạo nhất. Vừa trả lời xong Tiêu Đình Thiên, hắn đã đưa tay lấy thanh trường kiếm nhỏ ở sau lưng ra, tay vừa duỗi thẳng ra thì chỉ kiếm đã rời tay, hóa thành đạo lưu quang tấn công Tiêu Đình Thiên.

Chỉ kiếm chỉ nhỏ như một cái muỗi, nhưng chỉ trong phút chốc đã hóa thành lưu quang vô hạn, tỏa ra sát khí vô cùng, đâm thẳng tới Tiêu Đình Thiên!

Cảm nhận được kiếm khí bén nhọn chí cực, Tiêu Đình Thiên liền biến sắc. Hắn cho rằng thần thông Hồn đạo của Lệnh Hồ không thể nào thoát ly khỏi các thần thông về linh hồn mới đúng, nhưng một kiếm chém tới của nguyên thần nhỏ bé này lại có sát khí dày đặc, vô cùng bén nhọn. Cái này mà là thần thông Hồn đạo gì chứ, rõ ràng là sát kiếm đạo của bọn Vũ tu mà?

Trong lòng run lên, Tiêu Đình Thiên vội vàng bấm tay. Nga Mi châm liền hóa thành một cây gậy lớn rồi bay lên cao, đón lấy chỉ kiếm đang phóng tới. Một gậy đập xuống, cả không gian vang lên tiếng nổ dữ dội, giống như muốn bể tan tành vậy. Ánh lửa bắn tóe lên, linh quang bay tán loạn, khí kinh gợn sóng!

Lần này cả cung thuyền và phi kiếm của Lệnh Hồ không thể nào không nhúc nhích được nữa, bị dư kinh đánh tạt ra hai bên, rung động không thôi.

Lần đầu tiên chỉ kiếm và Nga Mi châm giao phong đã tạo ra thanh thế rung trời, trời bể đất tan, như muốn xé rách cả hư không vậy.

Mặc dù công kích lần này của Lệnh Hồ bị ngăn lại, nhưng ba thần phách lại có điều vui mừng. Bởi vì qua lần giao thủ vừa rồi, Lệnh Hồ đã có thể xác định tiên khí của Tiêu Đình Thiên chỉ có thể phòng ngự các thần thông công kích linh hồn, chứ không thể ngăn cản các công kích vật lý được.

Đã như vậy, việc đánh bại Tiêu Đình Thiên cũng không còn quá khó khăn nữa.

Ba thần phách sau khi suy nghĩ một chút, cả ba đồng thời nở nụ cười âm hiểm.

Tiêu Đình Thiên phát ra lời nói tràn đầy sự kinh hãi:

- Thần thông Hồn đạo của ngươi sao có thể sử dụng kiếm thuật Vũ tu cường đại đến như vậy? Không thể nào, chuyện này sao có thể xảy ra chứ?

Lúc này, một kiếm của Thiên Xung phách đã gần ngang ngửa với tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh đại thành rồi. Chỉ là một nguyên thần, tuy không phải sử dụng thần thông Hồn đạo, nhưng sao có thể sử dụng kiếm thuật cường đại đến thế cơ chứ? Điều này hoàn toàn trái với đạo lý thông thường cả Tu Tiên giới a!

Đồng thời với lúc nội tâm của Tiêu Đình Thiên tràn đầy sự khiếp sợ thì lòng tin của Lệnh Hồ đã tăng nhiều lên. Những chấn động mà tiên khí Định Hồn Bài gây cho hắn đã hoàn toàn biến mất, không còn gì nữa.

Khí thế Thiên Xung phách cũng càng lúc càng lớn hơn, trong tiếng cười cuồng phóng ấy, thanh kiếm nhỏ bé trong lòng bàn tay đã phóng lên cao. Từ trên đỉnh đầu của Lệnh Hồ, vô số luồng kiếm khí bén nhọn chí cực đùng đùng sát khí đánh xuống. Tiêu Đình Thiên thấy vậy thì tay chân luống cuống cả lên, vội vàng bấm pháp quyết sử dụng Nga Mi châm ngăn chặn các đạo kiếm khí đang đánh xuống đó. Nhưng việc khu động Nga Mi châm bắt buộc hắn phải sử dụng pháp quyết, sao có thể nhanh hơn các đạo kiếm khí do chỉ kiếm của Thiên Xung phách trực tiếp đánh xuống?

Tuy tu vi cùng đạo hạnh của Tiêu Đình Thiên cao hơn Thiên Xung phách, nhưng tốc độ ứng chiến lại không thể nào so với đạo kiếm khí ngày càng bén nhọn ngày càng linh hoạt hơn của Thiên Xung phách được.

Từ lúc mới bắt đầu đến giờ, hắn đã phải ra sức ứng phó với các đạo kiếm khí liên miên như mưa không dứt kia rồi, làm gì còn thời gian để phản kích chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn, cả phương viên trăm dặm xung quanh đều bị kiếm khí dày đặc bao phủ, dư kinh tán ra khắp nơi, thỉnh thoảng còn có tiếng hét của Tiêu Đình Thiên phát ra nữa.

Rốt cuộc đã có một đạo kiếm khí hắn không thể ngăn chặn lại kịp được, chém trúng bả vai của hắn!

Tiêu Đình Thiên thống khổ gầm lên một tiếng, nhưng cũng nhờ thế mà hắn đã thanh tỉnh lại, không còn bị chìm ngập trong cơn giận dữ nữa. Ngay lập tức, hắn không dám đối cứng với chí kiếm của Thiên Xung phách nữa, thuận đi ra một chỗ khác, tạm thời thoát khỏi chiến đấu!

Huyền phù ở một nơi gần với rào chắn bằng màn linh quang màu xanh nước biển lúc trước, về mặt Tiêu Đình Thiên vô cùng chật vật, nhưng hung quang trong mắt lại càng thịnh hơn. Tay trái của hắn đưa lên ấn vào vai phải, ngay lập tức có một dòng máu đỏ tươi từ đó thẩm thấu ra qua ngay ngón giữa. Đạo kiếm khí của Thiên Xung phách hắn không kịp thời ngăn chặn khi này để để lại trên bả vai của hắn một vết thương sâu đến ba tấc!

Nếu không phải đạo Tiêu Đình Thiên tu luyện là Yêu Thân đạo, thân thể vốn cứng rắn vô cùng thì sợ rằng đạo kiếm khí khi này của Thiên Xung phách đã phân thây hắn rồi, chứ không phải chỉ là một vết thương sâu đến thế đâu.

- Khốn kiếp, ta đã nổi giận, đã thật sự nổi giận! Mấy ngàn năm nay, chưa có người nào làm cho ta chật vật đến thế, chưa có ai làm cho ta phải chảy máu. Ngươi, ngươi, chính là ngươi... ngươi sẽ là tên tu sĩ Độ Kiếp kỳ bị ta dùng cách giết chết tàn khốc nhất giết!

Tiêu Đình Thiên rống giận gầm trời. Bỗng nhiên trên người tỏa ra một cỗ khí tức vô cùng hung lệ, đồng thời, có vô số luồng ánh sáng hoặc màu đen, hoặc màu nâu, hoặc màu xám từ trên thân thể hắn hiện ra.

Nhưng Thiên Xung phách làm sao ngồi đó chờ Tiêu Đình Thiên thi triển bí thuật thần bí xong? Chí kiếm một lần nữa đâm tới Tiêu Đình Thiên. Đồng thời Linh Tuệ phách cũng âm hiểm cười một tiếng, tề Thanh Thận hồ trong tay lên. Một đạo linh quang chói mắt phát ra, rồi hóa thành một hồ lô màu xanh không lồ theo sát phía sau chí kiếm, cùng tấn công về phía Tiêu Đình Thiên.

Ngao...~!

Tiêu Đình Thiên rống giận lên như dã thú, cơ bắp đầy người, gân xanh nổi lên. Theo tiếng rống rầm trời đó, ba loại ánh sáng nâu, đen, xám đã hợp lại hóa thành một ma điểm bùng cháy mạnh. Ngay giây phút này, Tiêu Đình Thiên đã hiện bản thể Yêu tộc của mình ra, thân thể cao khoảng bốn mươi trượng, vô cùng khổng lồ, ma điểm ngập trời!

Vốn khuôn mặt của hắn vô cùng tuấn tú, tuấn tú đến mức yêu dị, nhưng lúc này đã hoàn toàn đổi khác. Đó là một con quái thú có đầu rồng dữ tợn hung lệ, hốc mắt không lồ, lông mày hình cung cao, hàm răng bén nhọn, miệng đầy răng nanh cùng với một đôi môi nhọn. Cả người tràn đầy lân giáp, lông ánh sáng sắc bén.

Đột nhiên có một tiếng keng vang lên, chí kiếm của Thiên Xung phách đã chém vào bàn chân đầy lân giáp của Tiêu Đình Thiên. Nhưng chỉ lưu lại một vết hằn màu trắng, không thể nào phá vỡ được thân thể Yêu tộc của Tiêu Đình Thiên!

Vốn một kiếm này Thiên Xung phách định nhắm tới chém rụng đầu của Tiêu Đình Thiên, nhưng không ngờ Tiêu Đình Thiên lại sử dụng Yêu thuật của Yêu tộc, trở lại thân thể vốn có của mình. Nên thân thể đã biến thành một con quái vật khổng lồ, một kiếm tính chém đầu của Thiên Xung phách lại trở thành chém vào bắp chân.

Cũng may Thanh Thận hồ được Linh Tuệ phách đánh ra sau, nên vẫn còn có chút thời gian khê nâng cao lên. Mặc dù chệch hướng vị trí tính toán ban đầu, nhưng vẫn đánh vào phần yếu hiểm được.

Lúc này thân thể Tiêu Đình Thiên đã hoàn toàn biến thành bản thể Yêu tộc năm xưa, nhưng vẫn chưa kịp xuất thủ. Tuy nhiên, với lực lượng phòng ngự mạnh mẽ của thân thể Yêu tộc hiện nay, hắn hoàn toàn không xem một kiếm của Thiên Xung phách vào đâu cả.

Chỉ có điều Tiêu Đình Thiên không ngờ rằng Linh Tuệ phách của Lệnh Hồ cũng tham gia tấn công, mà Thanh Thận hồ sau khi được nâng lên đã đánh trúng vào phần hông của Tiêu Đình Thiên!

Ngao...!

Trong tiếng gầm thét thống khổ, Tiêu Đình Thiên đưa tay ôm lấy phần hông của mình, phát ra tiếng thét vô cùng thảm thiết.

Linh Tuệ phách đưa mắt nhìn về Thiên Xung phách cùng Trung Khu phách, đuổi tay ra tỏ vẻ vô tội, nói:

- Ta cũng không muốn, chỉ là ngoài ý muốn mà!

- Khốn kiếp! Ta nhất định phải giết chết ngươi! Nổi nhục này, thế không đội trời chung! Không giết ngươi sẽ không thể triệt tiêu mối hận trong lòng ta!

Trong tiếng thét giận dữ đó, đôi mắt của Tiêu Đình Thiên đỏ lên như máu, nhìn chăm chăm vào Lệnh Hồ đã nhỏ như con kiến nếu so với hắn.

Chỉ trong phút chốc, đã có một cỗ khí tức vô cùng hung lệ cùng với uy áp kinh người tràn ngập cả không gian. Vốn hàng rào do mảnh linh quang màu xanh nước biển lúc trước chỉ có chu vi khoảng trăm thước, nhưng sau khi Tiêu Đình Thiên biến thân thì đã mở rộng ra đến tám trăm thước, vẫn vậy hai người lại ở bên trong.

Đồng thời, cũng không biết từ lúc nào mà mây đen dày đặc đã bao phủ cả vùng đất này lại, làm cho cả thiên địa trở nên u ám, không khí càng nặng nề hơn.

Trong tiếng thét giận dữ của Tiêu Đình Thiên, một móng vuốt khổng lồ bén nhọn đã đánh xuống đầu của Lệnh Hồ!

Nạp Lan Bạch Y vẫn đứng sau lưng Lệnh Hồ này giờ, nằng vốn tin chắc Lệnh hồ có thể đánh bại được đối thủ. Nhưng sau khi cảm nhận được uy áp do thân thể Yêu tộc Tiêu Đình Thiên phát ra thì sắc mặt không khỏi trắng bệch, âm thầm lo lắng thay cho Lệnh Hồ.

Hồ lô màu xanh khổng lồ của Linh Tuệ phách liên tục bay đi đánh tới cự trào do Tiêu Đình Thiên đánh xuống. Thiên Xung phách cũng không dám chậm trễ, chỉ kiếm trong tay cũng bay ra tấn công.

Nhưng Tiêu Đình Thiên không để ý một chút nào cả. Cự trào vừa xoay một cái đã đánh bay hồ lô màu xanh cùng chỉ kiếm bén nhọn ra một cách dễ dàng, cự trào vẫn âm âm đánh tới Lệnh Hồ!

- Đi chết đi!

Âm thanh do Tiêu Đình Thiên phát ra như sấm nổ, hư không bốn bên rung động cả lên.

Pháp bảo Thanh Thận hồ bị đánh bay đi, nhưng Linh Tuệ phách cũng không thu hồi lại. Chỉ kiếm bén nhọn chí cực của Thiên Xung phách cũng không thể gây ra thương tổn gì quá lớn cho thân thể Yêu tộc của Tiêu Đình Thiên, trừ việc lưu lại một vết hằn màu trắng ra thì thậm chí không lưu lại chút máu nào cả.

Nhưng mà cả Linh Tuệ phách cùng Trung Khu phách lại không có chút lo lắng, cùng quay sang nói với Trung Khu phách:

- Đầu lĩnh, kế tiếp phải nhờ người rồi!

Trung Khu phách tướng mạo thô lỗ gật đầu, nói với Linh Tuệ và Thiên Xung:

- Còn cần hai vị hỗ trợ một chút: hóa kiếm, không bảo giúp ta thì triển thần thông!

Mặc dù bảy phách đã độc lập hóa hình, nhưng tâm linh vẫn tương thông với nhau. Mới nghĩ một chút, Thiên Xung cùng Linh Tuệ đã biết Trung Khu phách muốn làm gì.

Linh Tuệ phách cùng Thiên Xung phách nói:

- Thiện!

Linh Tuệ phách khẽ mỉm cười, mới niệm chú được một lúc đã triệu hồi lại Thanh Thận hồ một cách dễ dàng. Rồi đưa lên ngăn cự trào khổng lồ đang chuẩn bị đập bọn họ thành phần vụn.

Trung Khu phách hồ hững nhìn cự trào đang đánh xuống kia, trong miệng quát ra mấy tiếng. Bảo Quang tháp trên đỉnh đầu bỗng phát ra ánh sáng màu tím dữ dội cùng với màu đỏ sáng rực của tầng một. Bảo Quang tháp đồng thời phát ra hai tầng bảo quang, màu tím và màu đỏ giao với nhau tạo thành một màu. Ánh sáng màu đỏ tím vừa tạo thành đã bùng cháy lên, nhanh chóng lan rộng ra khắp người Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y.

Cự trào nặng nề của Tiêu Đình Thiên vừa chạm đến màn ánh sáng màu đỏ tím kia thì đã bị một cỗ lực lượng rất mạnh ngăn trở lại, nhưng cự trào vẫn tiếp tục tiến sâu thêm hai trượng nữa, tuy nhiên, thể công mãnh liệt đã tiêu tan đi. Vòng ánh sáng đỏ tím lúc này lại lần nữa bùng phát ánh sáng chói mắt, tạo thành một cỗ lực đàn hồi vô cùng mạnh mẽ đánh bật cự trào ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Bắt Được

Một trào không thành, Tiêu Đình Thiên rống giận liên tục. Lúc này Linh Tuệ phách đã triệt để thu hồi Thanh Thận hồ lại, đồng thời thu nạp không chế Bảo Quang tháp.

Mà Trung Khu phách hiện tại lại rống to lên từng tiếng, vốn thân thể chỉ lớn như lòng bàn tay, nhưng đột nhiên phát ra một cỗ khí tức vô cùng bá đạo, mảnh linh quang màu xanh xung quanh cũng sáng rực cả lên. Toàn bộ thân hình của Trung Khu phách bắt đầu to lên. Thần thông Vạn Trọng đang được Trung Khu phách thi triển ở ngay bên ngoài.

Bản mệnh thụ trên đỉnh đầu của Lệnh Hồ cũng theo thể mà lớn dần lên, mảnh linh quang màu xanh dần được mở rộng ra để chống đỡ thân thể càng lúc càng lớn, càng lúc càng cao của Trung Khu phách.

Một trào không thành, Tiêu Đình Thiên tiếp tục vung ra ba bốn trào nữa. Nhưng đều bị Bảo Quang tháp do Linh Tuệ phách không chế phát ra mảnh linh quang màu đỏ tím ngăn chặn lại.

Đến khi cảm nhận được thân thể càng lúc càng khổng lồ cùng khí tức vô cùng bá đạo do Trung Khu phách ở bên cạnh phát ra thì Tiêu Đình Thiên kinh hãi, làm gì còn tâm tình tiếp tục công kích mảnh linh quang phòng ngự quá mức biến thái của Bảo Quang tháp chứ. Hắn đứng ở một bên ngơ ngác nhìn Trung Khu phách từ từ biến thành một người khổng lồ.

Tiêu Đình Thiên cũng biết rằng mảnh ánh sáng bảo vệ màu đỏ tím của Bảo Quang tháp do Linh Tuệ phách phát ra đã gần đến cực hạn, chỉ cần hắn tiếp tục tung vài trào ra nữa là có thể công phá được. Lúc đó chắc chắn Lệnh Hồ sẽ bị hắn đánh chết ngay. Nhưng ngay lúc cảm nhận được khí tức của Trung Khu phách thì hắn đã bị chấn trụ rồi, chỉ còn biết há hốc miệng, vẻ mặt tràn đầy kinh hãi nhìn về Trung Khu phách. Ban đầu Trung Khu phách lớn dần lên bằng hắn, nhưng sau đó không hề có dấu hiệu ngừng lại, mãi cho đến khi đạt đến độ cao gần chín mươi trọng thì mới có dấu hiệu ngừng lại. Qua thêm một lúc nữa, độ cao của Trung Khu phách đã đạt đến trăm trọng rồi, đồng thời, một cỗ khí tức hồng hoang thê lương cũng từ thân thể Trung Khu phách tản phát ra ngoài một cách mãnh liệt.

Trung Khu phách ngừng đến đây thì có chút rống giận, hét lên một tiếng. Trong phút chốc, cả không gian như vì tiếng hét này mà rung động lên. Mây đen nặng nề trên bầu trời cũng tụ lại càng lúc càng nhiều hơn, phảng phất bao trùm cả bầu trời, sắc trời lộ vẻ âm u trầm thấp vô cùng.

Trung Khu phách hiện tại rất khó chịu. Phải biết rằng môn thần thông Vạn Trọng đã được hắn tu luyện đến viên mãn, nên hắn mới thoát khỏi trạng thái bóng đen, hiển hóa chân hình được. Nhưng, khi hắn đang tận lực sử dụng thần thông của mình ở bên ngoài thì gặp phải trở ngại, mà trở ngại này lại chính là quy tắc của thiên địa tại Tu Tiên giới!

Thật ra Trung Khu phách cũng không muốn biến thân thể của mình cao lớn đến cực hạn là vạn trọng, hắn chỉ muốn biến cao đến khoảng ngàn trọng, rồi bắt đầu đùa giỡn với tên khốn Tiêu Đình Thiên như đang đùa giỡn với một con kiến hôi mà thôi, đó chính là mục đích ban đầu của Trung Khu phách. Nhưng không ngờ, khi thân thể Trung Khu phách đạt đến trăm trọng thì bỗng nhiên trong lòng có điều cảm nhận. Trong phút chốc, Trung Khu phách đã hiểu ra, đó là thần thông Vạn Trọng của hắn khi sử dụng ở Tu Tiên giới sẽ bị hạn chế lại.

Thần thông Vạn Trọng của hắn khi sử dụng ở Tu Tiên giới tối đa chỉ sử dụng được đến một trăm chín mươi trọng mà thôi, một khi đạt đến gần hoặc đạt đến hai trăm trọng thì phải gặp thiên kiếp. Đến lúc đó, Trung Khu phách sẽ bị biến thành tro bụi ngay, chứ đừng nói chỉ đến việc đạt đến ngàn trọng như ban đầu.

Tuy có chút dè nén, nhưng thân thể Trung Khu phách đã cao đến trăm trọng rồi, tính ra còn lớn hơn gấp đôi thân thể Yêu tộc chỉ có bốn mươi trọng của Tiêu Đình Thiên. Hơn nữa, sức mạnh của Trung Khu phách còn rất cường đại.

Chỉ dựa vào khí tức thôi cũng lực lượng thân thể thôi, rõ ràng sức mạnh của Trung Khu phách đã hơn xa Tiêu Đình Thiên bây giờ.

- Cái này...cái này...cái này là sự thật sao?

Tiêu Đình Thiên đứng ở phía đối diện vẫn không thể tin được những gì đang diễn ra trước mặt hắn.

Nhìn thấy Trung Khu phách thân cao trăm trọng đứng ở trước mặt như một người khổng lồ ở trong trời đất, Tiêu Đình Thiên vô cùng kinh hãi.

- Ta không tin! Ngươi không thể nào mạnh đến như vậy! Chỉ là ảo giác, đúng, chỉ là ảo giác mà thôi!

Tiêu Đình Thiên hét lớn lên một tiếng, đôi mắt đỏ bùng lên. Bàn tay khổng lồ vừa vươn ra thì Nga Mị châm đã hóa thành một cây gậy to lớn, rồi rút vào trong tay hắn. Hắn liền vận dụng sức mạnh đập xuống đầu Lệnh Hồ đang khoanh chân ngồi bất động như tượng ở trên đất kia!

Tiêu Đình Thiên không hề nhìn đến Trung Khu phách khổng lồ trên đỉnh đầu Lệnh Hồ nữa, hét lớn lên một tiếng:

- Chỉ cần tiêu diệt ngươi, mấy cái thần thông Hồn đạo quý quái kia sẽ không còn nữa!

Nếu như Tiêu Đình Thiên sớm tấn công thì Bảo Quang tháp tuyệt đối không ngăn được thế công của hắn. Nhưng hiện tại thân thể trăm trọng của Trung Khu phách đã thành, sao có thể để Tiêu Đình Thiên lớn lối được? Ngay khi cây gậy trong tay Tiêu Đình Thiên định đánh xuống thì đã bị Trung Khu phách đã một cước bay ra xa!

Một tiếng ầm vang lên, toàn bộ thân hình Tiêu Đình Thiên bay ra xa đến vài trăm thước, đập mạnh vào hàng rào cho mảnh linh khí màu xanh tạo nên, sau đó bắn mạnh ngược trở lại.

Trong giây lát chạm vào đó, những bùa chú trên rào chấn tung bay, nếu Tiêu Đình Thiên không phải là chủ nhân của tiên khí Định Hồn Bài, sợ rằng

những bùa chú đó đã dẫn phát "tả thiên đạo pháp" đang được phong ấn trong đó.

Cái gọi là "tả thiên đạo pháp" thực chất là một loại pháp thuật được lưu truyền từ thời xa xưa. Với linh lực ở Tu Tiên giới, các tu sĩ không thể nào sử dụng các loại pháp thuật được, mà muốn sử dụng pháp thuật thì phải cần đến một lực lượng có ẩn chứa pháp tắc huyền ảo ở bên trong, tức là pháp lực mới sử dụng được.

Nhưng mọi người đều biết pháp lực chính là lực lượng của những người đã chứng nhận được đại đạo, phi thăng thành chánh quả, một khi đã chân chính trở thành tiên nhân thì mới có được pháp lực.

Cho nên, nếu như người tu tiên muốn sử dụng một số loại pháp thuật, thì chỉ còn cách thông qua phù chú, câu thông mượn năng lực của các tiên nhân đã đắc đạo, sau đó đem phong ấn vào bên trong. Đây chính là cái được gọi là "Tả thiên đạo thuật."

Tiêu Đình Thiên bị một cước của Trung Khu phách đá bay ra, lúc ngừng lại thì sắc mặt trắng bệch, khoe miệng tràn máu, ngũ tạng lục phủ như bị sôi trào cả lên.

Tiêu Đình Thiên thật sự quá sợ hãi rồi. Lực lượng phòng ngự mạnh mẽ của thân thể Yêu tộc vậy mà không chịu nổi một cước của đối phương, làm cho mình phải bị nội thương. Đây là lực lượng mạnh mẽ, kinh khủng đến mức nào cơ chứ?

Cho dù là lúc đối đầu với đạo tôn Yêu Hồn đạo sử dụng cả tiên khí Cự Thân bài, hóa thành thân thể trăm trượng thì chính đạo tôn Yêu Hồn đạo cũng không có lực lượng mạnh mẽ đến như vậy đâu a, chính Tiêu Đình Thiên đã từng cảm nhận được điều đó rồi.

- Tin đồn quả nhiên không phải là vô căn cứ, Lệnh Hồ Hoa Nam châu thật sự có thực lực làm cho tu sĩ Độ Kiếp kỳ phải kiêng kỵ!

Lúc này lòng của Tiêu Đình Thiên vô cùng hoang mang, đã bắt đầu có ý thoái lui.

Thấy Trung Khu phách đưa một tay đánh tới, Tiêu Đình Thiên nào dám cứng đối cứng chứ, vội vàng thuận di đi sang một chỗ khác.

Mà bản thân Tiêu Đình Thiên hiện tại cũng có chút kêu khổ. Vốn với tu vi Độ Kiếp trung kỳ của hắn, nếu như muốn chạy thì chỉ cần thuận di là được, lúc đó thuận di một cái là vượt ra xa đến ba trăm dặm, ai có thể bắt hắn được? Nhưng vì có hàng rào cấm chế linh quang màu xanh nước biển do tiên khí Định Hồn bài phát ra nên hắn không thể nào thuận di ra ngoài được. Trừ phi hắn phải triệt tiêu đi hàng rào cấm chế trước. Nhưng không chỉ việc thi triển hàng rào cấm chế này phải cần thời gian chuẩn bị, mà lúc thu hồi triệt tiêu cũng cần một chút thời gian.

Với chu vi tám trăm thước hiện tại của hàng rào cấm chế, mà thân thể hiện tại của Trung Khu phách cao đến trăm thước thì không có một chỗ nào ở trong hàng rào cấm chế Trung Khu phách không thể đánh đến được cả. Tiêu Đình Thiên vừa mới thuận di tới một chỗ khác thì hai tức sau, bàn tay không lồ của Trung Khu phách đã đánh đến.

Liên tục thuận di mấy lần mà không thể thoát khỏi sự truy đuổi của bàn tay khổng lồ Trung Khu phách, Tiêu Đình Thiên cắn răng một cái rồi nổi giận gầm lên một tiếng, không chạy trốn nữa mà cầm cây gậy to lớn trong tay đánh vào bàn tay khổng lồ ấy!

Tiêu Đình Thiên muốn dò xét xem lực lượng của Trung Khu phách mạnh đến đâu, mà chính Trung Khu phách cũng muốn dò xét xem thực lực Tiêu Đình Thiên còn lại bao nhiêu, nên không hề tránh né gì cả, nắm tay vẫn đánh tới cây gậy to lớn đó.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên...

Một chương của Trung Khu phách đã đánh lui Tiêu Đình Thiên ra xa, nhưng bàn tay của hắn cũng bị cây gậy to lớn đập trúng, đau đến mức phải vội vàng rút tay về, cắn răng trợn mắt thăm kêu đau.

Mảnh linh quang màu xanh vội vàng cuốn qua bàn tay một chút, vết thương trên bàn tay khổng lồ dần hồi phục lại. Nhưng cơn đau nhức trước đó vẫn làm cho Trung Khu phách cảm thấy có chút khổ sở.

- Thật là sai lầm, khinh thường đối thủ quá rồi!

Trung Khu phách vô cùng buồn bực.

Tiêu Đình Thiên vô cùng mừng rỡ. Sau khi phát hiện được Nga Mi châm của mình có thể gây thương tổn cho Trung Khu phách xong thì hắn liền quên đi sự sợ hãi trong lòng, một lần nữa có gan công kích Trung Khu phách!

Tu vi đạt đến Độ Kiếp trung kỳ, ánh mắt của Tiêu Đình Thiên vô cùng nhạy bén. Hắn biết rằng nếu hôm nay muốn đánh bại Lệnh Hồ, chỉ còn cách phải đánh bại người khổng lồ trăm trượng trước mắt mới được.

Mặc dù người khổng lồ trăm trượng trước mắt này có lực lượng thân thể vô cùng mạnh mẽ, nhưng Nga Mi châm của mình cũng không phải là đồ bỏ không. Ngoài ra, mình có thể thoải mái di động trong chu vi tám trăm thước này, nhưng người khổng lồ trăm trượng này lại bị hạn chế di động trong mảnh linh quang màu xanh trên đỉnh đầu của Lệnh Hồ. Chỉ cần mình di động linh hoạt thì việc đánh bại người khổng lồ trăm trượng này cũng không phải là không có khả năng, hơn nữa, chắc chắn môn thần thông giúp thân thể cao lớn đến trăm trượng này của đối phương không thể duy trì quá lâu được.

Tiêu Đình Thiên trầm nghĩ trong lòng. Sau đó Nga Mi châm to lớn trong tay không ngừng lượn quanh thân thể Trung Khu phách, hắn đang muốn tìm cơ

hội để đập cho Trung Khu phách một gậy nữa.

Quả thật giới hạn di động của Trung Khu phách chỉ xoay quanh đỉnh đầu của Lệnh Hồ, không thể nào tự do được. Mà Tiêu Đình Thiên lại như một con ruồi bay qua bay lại ở chung quanh, cho dù Trung Khu phách muốn tranh thủ chút thời gian cho mình thì cũng có chút khó khăn, đây là điều làm cho hắn vô cùng bức bối.

Nhưng mà trong cuộc chiến đấu này, Trung Khu phách không chỉ có một mình, mà còn hai phách Linh Tuệ và Thiên Xung nhỏ như lòng bàn tay còn ở trên đỉnh đầu Lệnh Hồ đã bị Tiêu Đình Thiên hồn nhiên bỏ qua này giờ.

Sự chú ý của Tiêu Đình Thiên bây giờ hoàn toàn đặt ở trên người Trung Khu phách đang bị mình quấy rầy liên tục, chứ hắn không thể nào phát hiện được rằng hai người Linh Tuệ phách và Thiên Xung phách đang âm hiểm cười ở bên cạnh, cũng không thấy được rằng, tuy Trung Khu phách đang gặm thét nỗi giận, nhưng trong đôi mắt cũng hiện lên vẻ xảo trá khó thấy.

Khi Trung Khu phách đang gặm thét giận dữ, không biết từ khi nào mà trong tay đã có thêm một thanh trường kiếm vô cùng khổng lồ, phát ra ánh sáng ngọc lung linh. Rồi như là một người điên thật sự vậy, Trung Khu phách liên tục chém lung tung vào trong hư không.

Nhưng Tiêu Đình Thiên lại cho rằng thời cơ của mình đã đến rồi, bắt được sơ hở rồi hiện ra tại khúc giữa sống lưng của Trung Khu phách. Trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng, Tiêu Đình Thiên giờ Nga Mi châm to lớn trong tay ra, đập mạnh xuống sau lưng Trung Khu phách.

Hắn không ngờ rằng cùng lúc đó, Thiên Xung chỉ kiếm trong tay Trung Khu phách đã được Trung Khu phách chém mạnh về phía hàng rào cấm chế kia.

Thế kiếm của Thiên Xung chỉ kiếm như chẻ tre, liên tục chém mạnh vào bên trong hàng rào cấm chế, sau đó lướt nhanh đi chém qua chỗ khác. Vô số phù chú từ trong hàng rào cấm chế bay ra toát linh quang sáng chói, nhưng còn chưa kịp phát động phong ấn "phá thiên đạo thuật" ở bên trong thì cả vòng hàng rào cấm chế đã bị Trung Khu phách sử dụng Thiên Xung chỉ kiếm bài trừ đi hơn một nửa!

Lúc ấy, Nga Mi châm to lớn của Tiêu Đình Thiên đã đập xuống phần gáy của Trung Khu phách, nhưng ngay lúc này lại có một hồ lô to lớn bỗng dưng xuất hiện, ngăn lấy Nga Mi châm.

Cổ tay Tiêu Đình Thiên khẽ xoay động, Nga Mi châm đã đánh bay hồ lô to lớn đó ra chỗ khác. Tuy thế tới đã chậm lại, nhưng vẫn cố sức đánh đến mục tiêu. Tuy nhiên, ngay lúc này lại có một màn ánh sáng màu đỏ tím hiện ra ngăn lấy tiếp. Ngay giây khắc đó, Tiêu Đình Thiên liền nhớ lại lực phòng ngự biến thái của màn sáng màu đỏ tím này, trong lòng không khỏi nghĩ đến việc một gậy chứa đầy lực lượng của mình lại không có tác dụng gì hết. Vừa nghĩ như thế xong thì tốc độ của Nga Mi châm cũng hơi chậm lại, hiển nhiên là mất đi khí thế ban đầu.

Đồng thời vào lúc này, dựa vào Thiên Xung chỉ kiếm cùng với lực lượng của mình, Trung Khu phách đã cường thế phá đi hơn một nửa lực lượng của hàng rào cấm chế. Cấm chế do tiên khí Định Hồn Bài phát ra bị phá đi, Tiêu Đình Thiên cũng bị ảnh hưởng vô cùng nặng nề. Trong chớp mắt, nguyên thần đã bị tiêu hao, Nga Mi châm đập xuống cũng không còn chút sức nào.

Một cảm giác nguy hiểm nhanh chóng hiện lên trong đầu Tiêu Đình Thiên, hắn quyết định thật nhanh, muốn thuận di chạy trốn. Nhưng ngay lúc này lại có một màn sáng màu đỏ tím sáng chói hiện lên, rồi như nước biển trào dâng vậy, màn sáng màu đỏ tím này nhanh chóng đẩy phạm vi của mình ra, bao phủ lấy phần lớn thân thể Yêu tộc gần bốn mươi tượng của hắn.

Nhất thời Tiêu Đình Thiên cảm thấy mình như đang rơi vào một vũng bùn, bốn phía truyền đến một lực lượng khổng lồ vô cùng lớn. Hắn còn chưa kịp thuận di ra ngoài thì thân thể đã cứng lại, rồi bị bàn tay khổng lồ của Trung Khu phách nắm lấy.

Cả thân thể như được "mây đưa lên trời" vậy, khuôn mặt thô lỗ của Trung Khu phách nhất thời hiện lên trước mặt của Tiêu Đình Thiên!

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Tiêu Đình Thiên, Trung Khu phách nhếch miệng cười một tiếng.

- Ngươi...ngươi muốn làm gì?

Thấy khí thế của mình có chút yếu đi, Tiêu Đình Thiên cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, rồi cười ha ha một tiếng:

- Bội phục, bội phục. Thần thông Hồn đạo của Lệnh Hồ đạo hữu quả nhiên có chỗ bất phạm, không như các môn thần thông khác, huyền ảo vô cùng. Tiêu mỡ vô cùng bội phục, tâm phục khẩu phục. Khi nãy không biết đúng sai, khiêu khích thần thông của Lệnh Hồ đạo hữu. Nếu có chỗ nào đắc tội, mong đạo hữu đừng phiền lòng, để cho Tiêu mỡ có cơ hội nhận lỗi!

- Hừ, nói nhận lỗi dễ dàng như vậy sao? Làm gì có chuyện như thế!

Một âm thanh lạnh lùng từ bên cạnh truyền đến. Tiêu Đình Thiên nhìn qua mới phát hiện hai bên bả vai của Trung Khu phách còn hai người nhỏ bé nữa. Một người tay trái đang cầm Bảo Quang tháp, tay phải cầm Thanh Thận hồ, đây chính là Linh Tuệ phách. Còn một người khác có khuôn mặt đáng ghét sát khí, đây chính là Thiên Xung phách. Những lời khi nãy là do Thiên Xung phách nói ra, Thiên Xung phách tiếp tục nói:

- Hiện tại ngươi bị bắt đi nên mới nói những lời này. Nếu như thần thông của ta thật sự không đấu lại ngươi, kết quả của ta sẽ như thế nào đây? Chỉ sợ sẽ như ngươi mong muốn, phải làm tùy tùng của ngươi đó!

Nói tới đây, cả ba phách đồng thời cười lạnh không ngừng.

Tiêu Đình Thiên cố gắng mạnh miệng nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu, vậy ngươi muốn gì đây? Tiêu mỡ thừa nhận khi này tâm tư bất chính, ta sẽ nói lời xin lỗi cùng bồi thường cho ngươi. Nhưng nếu như muốn làm hại ta, ngươi phải biết rằng Tiêu mỡ chính là đạo tôn Yêu Thân đạo, một trong Tam Thánh đạo của Đông Thắng châu. Nếu như không muốn thấy Yêu Thân đạo Đông Thắng châu ta khai chiến với Hoa Nghiêm tông Hoa Nam châu, nếu không muốn thấy Yêu tộc và Nhân tộc khai chiến với nhau, tốt nhất chúng ta hãy làm như không có chuyện gì phát sinh, không có gì là không vui cả. Lúc đó chúng ta còn có thể bằng hữu với nhau, vui vẻ nói chuyện, Lệnh Hồ đạo hữu thấy thế nào?

Trung Khu phách cười to lên. Mà Thiên Xung cùng Linh Tuệ ở hai bên cũng cười mỉa mai không ngừng.

Tiêu Đình Thiên hơi kinh hãi, nguyên thần khẽ động động. Hắn đang muốn thi triển thần thông thuần đi ra ngoài.

Trung Khu phách khẽ nắm chặt tay mình lại, ngay lập tức Tiêu Đình Thiên cảm thấy xương sống của người mình phát ra âm thanh răng rắc. Cùng lúc đó, Linh Tuệ phách tướng mạo cổ sơ miệng quát ra những chân ngôn vô cùng huyền ảo, đưa một ngón tay về Tiêu Đình Thiên. Bỗng nhiên có vô số tia linh hồn màu đen từ trong miệng Linh Tuệ phách phát ra, chỉ trong chớp lát đã quấn quanh Tiêu Đình Thiên lại như đang quấn bánh chưng vậy!

Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt hiện lên, nguyên thần trong thức hải phát ra sự rung động không ngừng. Tiêu Đình Thiên có cảm giác linh hồn của mình đang vô cùng sợ hãi, không thể nào bình tĩnh được.

Hắn muốn kêu to lên, nhưng lại phát hiện mình không thể nào làm vậy được. Trừ suy nghĩ ra, hắn đã không thể nào khống chế được thân thể mình, cũng không thể nào khống chế được linh hồn của mình nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Dịch Hồn

Vốn Lệnh Hồ chẳng muốn bắt Tiêu Đình Thiên làm gì. Bọn họ chẳng qua chỉ là những người gặp nhau trên đường, nhưng vận mệnh lại đùa giỡn bọn họ. Lúc trước chỉ là hai người xa lạ, nhưng hiện tại lại thành đối thủ không chết không thôi.

Tiêu Đình Thiên vô lễ mạo phạm Nạp Lan Bạch Y, Lệnh Hồ cũng chỉ muốn hắn nói lời xin lỗi với Nạp Lan Bạch Y. Nhưng Tiêu Đình Thiên lại không biết tốt xấu, chẳng những muốn khống chế mình làm nô lệ tùy tùng của hắn, mà còn muốn bắt cả Nạp Lan Bạch Y nữa!

Tuy Lệnh Hồ không phải là người xấu, nhưng tuyệt đối không phải là người hiền lành. Hành động của Tiêu Đình Thiên đã chạm đến nghịch lân của hắn!

Lệnh Hồ cũng biết một điều, nếu như Tiêu Đình Thiên đánh bại hắn, thì kết quả của hắn và Nạp Lan Bạch Y sẽ vô cùng thảm.

Thật ra, Tiêu Đình Thiên thực sự nghĩ rằng khi đã thua rồi, rồi dùng danh hiệu đạo tôn của Yêu Thân đạo Đông Thắng châu là có thể làm mình sợ hãi? Mình sẽ bỏ qua cho hắn? Rồi làm như không có gì đã phát sinh ư?

Đúng là chuyện vô cùng buồn cười!

Đúng vậy, chắc chắn Lệnh Hồ sẽ không giết hắn, nhưng Tiêu Đình Thiên sẽ trở thành vật thí nghiệm đầu tiên cho thần thông Dịch hồn của Linh Tuệ phách.

Đúng như những gì Lệnh Hồ đã mỉa mai Tiêu Đình Thiên ban đầu, hắn muốn Tiêu Đình Thiên trở thành tôi tớ để cho hắn tùy ý sai khiến!

Nếu như oán hận song phương đã hình thành, cho dù ngoài mặt có biến chiến tranh thành tơ lụa thì chắc chắn trong lòng vẫn còn hận thù. Mà đã như thế thì chắc chắn ngày sau không thể không có chuyện đâm ngang lẫn nhau, nếu đã như thế, không bằng trực tiếp dùng thần thông Dịch hồn khống chế đối phương đi.

Tuy nói một khi người của Yêu Thân đạo biết mình khống chế Đạo tôn của bọn hắn, tuyệt đối sẽ xảy ra xung đột khó có thể tưởng tượng nổi, nhưng Lệnh Hồ là người sợ hãi sao?

Nếu như đã quyết định, chắc chắn hắn sẽ không có kỵ điều này hoặc sợ hãi điều kia.

Những tia linh hồn màu đen quấn quanh Tiêu Đình Thiên do Trung Khu phách quấn ra đã bao phủ cả thân thể của Tiêu Đình Thiên lại, nhưng thật ra, nguyên thần của Tiêu Đình Thiên lúc này cũng không khác gì cả, bị vô vàn tia linh hồn màu đen quấn lại tạo thành một cái kén màu đen.

Giờ phút này, trừ tư tưởng ra, không còn thứ gì thuộc về Tiêu Đình Thiên nữa cả. Hắn không cách nào khống chế được thân thể của mình, ngay cả

nguyên thần do linh hồn cùng Nguyên Anh hợp lại cũng thế, mặc cho người khác chém giết!

Mặc dù tư tưởng còn hoạt động, nhưng tư tưởng và thần niệm lại là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Vì nguyên thần đã bị khống chế bên trong vô vàn tia linh hồn màu đen, nên thần niệm không thể nào sử dụng được. Cho dù Tiêu Đình Thiên muốn khu động tiên khí để thủ hộ nguyên thần của mình, nhưng vì không có thần niệm nên tiên khí lúc này cũng chỉ là một vật chết.

Vốn tiên khí Định Hồn bài có năng lực thủ hộ nguyên thần của chủ nhân mình, nhưng vì hàng rào do mảnh linh quang màu xanh biếc tạo thành bị tổn hao, nên nguyên thần của Tiêu Đình Thiên cũng bị tổn hao theo. Cũng vì lý do này mà nguyên thần do Tiêu Đình Thiên lưu lại trong tiên khí Định Hồn bài bị tổn hao nặng nề, lâm vào trạng thái không ổn định. Do đó mới bị Trung Khu phách thừa dịp, chẳng những bắt lấy Tiêu Đình Thiên, mà còn bị Linh Tuệ phách trực tiếp khống chế nguyên thần của Tiêu đình Thiên, làm cho hắn tạm thời mất đi liên lạc với tiên khí Định Hồn Bài. Nếu không, Lệnh Hồ sẽ không dễ dàng khống chế Tiêu Đình Thiên như bây giờ được.

Cũng may tất cả mọi việc đều tiến hành thuận lợi theo những gì ba phách của Lệnh Hồ đã mưu tính, không có gì ngoài ý muốn cả.

Tuy tiên khí Định Hồn Bài vẫn huyền phù trên đỉnh đầu của Tiêu Đình Thiên, nhưng linh quang do tiên khí tỏa ra lúc này lại rất nhạt, không có chút linh tính nào cả. Chỉ cần không cho thần niệm của Tiêu Đình Thiên tiếp xúc với tiên khí Định Hồn Bài, Lệnh Hồ cũng không cần lo lắng tiên khí sẽ có làm gì tổn hại đến hắn.

Những tia linh hồn màu đen đã hoàn toàn bao phủ nguyên thần của Tiêu Đình Thiên lại, vô số ấn ký thần kỳ hiện lên bên trên những tia linh hồn màu đen, sáng tắt liên tục. Ngay lúc này có một cỗ lực lượng mạnh mẽ đang kéo lấy nguyên thần của Tiêu Đình Thiên đang ở bên trong cái kén đen từ trong thức hải của hắn ra ngoài cơ thể.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Tuệ phách lúc này vô cùng trang nghiêm cùng ngưng trọng. Vô số đạo pháp quyết huyền ảo không ngừng được hắn đánh ra vào trong cái kén nguyên thần màu đen to lớn trước mắt này. Dù loại ấn ký kỳ dị không ngừng sáng lên rồi tắt đi bên trên cái kén đen đó, chuyển động qua lại. Đường như cảm nhận được cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ, cái kén đen đó không ngừng run lên. Mà cỗ nguyên thần trong cái kén màu đen to lớn ấy lại không ngừng phát ra ý niệm hoảng sợ van xin ra, cầu Linh Tuệ phách tha cho.

Đến giờ phút này, Tiêu Đình Thiên làm gì còn dám ý vào thân phận của mình nữa! Tuy không rõ Lệnh Hồ rốt cuộc muốn làm gì, nhưng nguyên thần của chính mình đã bị người ta nắm giữ trong bàn tay rồi, giống như là thịt cá vậy. Chỉ cần đối phương muốn thôi, lúc nào mình cũng có thể bị hồn phi phách tán đi. Lâm vào tình cảnh nguy cơ vô vàn như thế, hỏi thử Tiêu Đình Thiên còn để ý đến thân phận đạo tôn của mình mà không cầu xin buông tha sao?

Cái gì là tôn nghiêm mặt mũi bây giờ không còn trọng yếu nữa, chỉ có sinh mạng mới là quan trọng nhất!

Một khi đã chết đi, thì mấy cái tôn nghiêm mặt mũi ấy còn chỗ dùng sao?

Nhưng sắc mặt Linh Tuệ phách lại không có chút thay đổi, bàn tay nhỏ khế vẫy một cái, ngay lập tức nguyên thần bên trong cái kén của Tiêu Đình Thiên càng run rẩy kịch liệt hơn, phảng phất như đang nhận một loại tra tấn vô cùng thống khổ vậy. Nguyên thần ở bên trong phát ra tiếng thét vô cùng chói tai.

Lúc này, cái kén đen bỗng nhiên phát sáng lên. Bằng vào mắt thường cũng có thể thấy được bên trong cái kén đen có một nguyên thần đang thống khổ giãy dụa. Cùng lúc đó, có trăm tia linh hồn màu đen xuyên thấu qua cái nguyên thần ấy, từ từ kéo một vật gì đó từ bên trong ra. Dưới sự giãy dụa vô lực của nguyên thần ấy, có một nguyên thần khác rất nhỏ, chỉ khoảng một phần mười cái nguyên thần ở bên ngoài bị những tia linh hồn màu đen từ từ kéo ra ngoài.

Cái nguyên thần nhỏ này chính là linh hồn bốn mệnh của nguyên thần Tiêu Đình Thiên, cũng chính là Mệnh hồn trong ba hồn bảy phách của linh hồn.

Lúc này, cái nguyên thần nhỏ Mệnh hồn ấy đã bị các tia linh hồn màu đen quấn quanh, rồi bị kéo ra ngoài.

Linh Tuệ phách tay bấm pháp quyết, miệng niệm chú, rồi đưa một ngón tay chỉ về nguyên thần nhỏ Mệnh hồn bị bao vây lại kia. Ngay lập tức, nguyên thần nhỏ Mệnh hồn này liền bị Trung Khu phách há mồm nuốt vào, nhanh chóng bị đưa tới trong tinh thần thức hải của Lệnh Hồ, phiêu đảng ở chỗ linh khí màu xanh của Mệnh hồn Lệnh hồ. Cùng lúc đó, Mệnh hồn khổng lồ còn chưa thoát khỏi trạng thái bóng đen cũng phân một tia linh hồn của mình ra, từ trong miệng của Trung Khu phách mà đưa ra bên ngoài cơ thể.

Linh Tuệ phách lại tiếp tục đánh ra vô số pháp quyết phức tạp đầy huyền ảo. Tia linh hồn của Mệnh hồn Lệnh Hồ liền xâm nhập vào bên trong cái kén màu đen trước mặt, rồi dung nhập vào bên trong nguyên thần Tiêu Đình Thiên, bổ sung Mệnh hồn còn thiếu trong linh hồn của Tiêu Đình Thiên!

Đến lúc này, thần thông Dịch thuật đã được thi triển thành công. Trong ba hồn bảy phách của Tiêu Đình Thiên, trừ Mệnh hồn ra, hai hồn bảy phách khác vẫn là của Tiêu Đình Thiên. cho nên hắn vẫn có thể làm chủ trí khôn của mình.

Nhưng vì Mệnh hồn của Tiêu Đình Thiên đã bị một tia linh hồn của Mệnh hồn Lệnh Hồ thay thế, mà Lệnh Hồ lại là linh hồn chứa tể của bảy phách, cho nên Tiêu Đình Thiên cũng phải chịu lấy sự ảnh hưởng của Mệnh hồn Lệnh Hồ, hoàn toàn bị ý chí của Lệnh Hồ khống chế. Đây chính là chỗ thần diệu của thần thông Dịch hồn!

Sau khi thi triển Dịch hồn thành công, khuôn mặt cổ sơ của Linh Tuệ phách nở nụ cười đắc ý. Bàn tay nhỏ lại được vung lên, cái kén màu đen được đưa vào lại bên trong thức hải của Tiêu Đình Thiên. Sau khi nguyên thần trở về vị trí cũ, vô số tia linh hồn màu đen đang quấn quanh cũng được rút về rồi được Trung Khu phách nuốt vào trong miệng.

Linh Tuệ phách và Thiên Xung phách cùng mỉm cười, rồi biến mất khỏi bả vai của Trung Khu phách, trở về tinh thần thức hải của Lệnh Hồ.

Trung Khu phách cũng buông lỏng tay, thả Tiêu Đình Thiên ra.

Lúc này, bởi vì nguyên thần vừa được trở về vị trí cũ, lại thêm Mệnh hồn trong ba hồn bảy phách bị thay thế nên thần trí của Tiêu Đình Thiên vẫn chưa thanh tỉnh lại. Vì thế, mặc dù đã được thả ra rồi, nhưng vẫn không có phản ứng gì quyết liệt cả.

Trung Khu phách khẽ mỉm cười, thân thể cao lớn trăm trọng dần được rút nhỏ lại. Chỉ qua một chút thời gian, lại biến thành một người nhỏ bé như lòng bàn tay, biến mất khỏi đỉnh của bản mệnh thụ, trở về trong tinh thần thức hải. Sau đó, mảnh linh quang màu xanh như mưa lất phất trên đỉnh ngọn cây bản mệnh thụ cũng được bản mệnh thụ thu lại, bản mệnh thụ hoàn thành xong việc đó cũng từ từ trở về tinh thần thức hải của Lệnh Hồ qua Nê Hoàn cung, rồi dung nhập vào Mệnh hồn không lồ còn trong trạng thái bóng đen đang khoanh chân ngồi tựa như một tòa núi lớn.

Sau khi toàn bộ dị cảnh thần kỳ trên đỉnh đầu được thu vào trong thức hải, Lệnh Hồ cũng dần mở hai mắt ra, vươn người đứng dậy.

Đúng lúc này, Tiêu Đình Thiên đã thanh tỉnh lại, thần trí hoàn toàn khôi phục! Nguyên thần trong nháy mắt đã liên hệ với tiên khí Định Hồn Bài ở trên đỉnh đầu, tiên khí Định Hồn Bài một lần nữa bùng phát linh quang chói mắt, một màn linh quang màu xanh nước biển rủ xuống thân của Tiêu Đình Thiên, bảo vệ hắn.

- Ghê tởm!

Tiêu Đình Thiên trong bộ dáng thân thể Yêu tộc khổng lồ mở to đôi mắt tràn đầy hung quang ra, dữ tợn nhìn vào Lệnh Hồ tựa như một con kiến hôi nhỏ bé dưới thân thể khổng lồ của hắn, âm âm nói:

- Khi này ngươi đã làm gì với nguyên thần của ta?

Lệnh Hồ còn chưa trả lời thì bỗng nhiên Tiêu Đình Thiên chớp chớp mắt, trong lòng khẽ động. Hắn phát hiện Lệnh Hồ đã thu thần thông Đạo hồn lại, mà người khổng lồ trăm trọng làm cho hắn kinh hãi cũng đã biến mất. Ngay cả cái nguyên thần nhỏ bé cảm pháp bảo có lực phòng ngự biến thái cũng biến mất khỏi đỉnh đầu của Lệnh Hồ. Thấy được điều này, hắn vô cùng vui mừng.

Lúc này Lệnh Hồ không còn thần thông Hồn đạo hộ thân nữa, đây chẳng phải là thời cơ tốt nhất để giết chết sao?

Thần thông Hồn đạo của Lệnh Hồ làm cho Tiêu Đình Thiên cảm nhận được một sự uy hiếp vô cùng lớn, như một mũi nhọn đâm ngay trên cổ của mình. Cho dù là đi ngủ hay ngồi xuống, đều làm cho hắn rất khó chịu.

Lúc này Tiêu Đình Thiên không còn muốn thu phục Lệnh hồ nữa, bởi vì việc lưu lại một cường địch như Lệnh Hồ là một việc vô cùng nguy hiểm, đó là hành vi nuôi hổ mà để lại tai họa về sau!

Sát khí hiện lên, con mắt màu đỏ của Tiêu Đình Thiên mở to ra, cười lớn nói:

- Bây giờ ngươi không còn thần thông Hồn đạo hộ thân nữa, xem thử làm sao ngươi tránh được thần uy của bản đạo tôn. Đi chết đi!

Cự trào vung lên, lực lượng mạnh mẽ của thân thể liền ngưng tụ lại. Sau đó đập xuống Lệnh Hồ, giống như muốn dùng một chưởng để đập chết Lệnh Hồ vậy!

Khóe miệng Lệnh Hồ hiện lên nụ cười mỉa mai, hừ lạnh một tiếng. Ngay lập tức cự trào của Tiêu Đình Thiên liền dừng lại, không thể nào vung xuống được nữa.

Tiêu Đình Thiên nhìn cự trào của mình mà tràn đầy hoảng sợ. Rõ ràng là hắn muốn dùng một trào đánh chết Lệnh Hồ, nhưng không biết tại sao bản tay của hắn không còn bị khống chế nữa, cứ dừng ở không trung lại. Cho dù Tiêu Đình Thiên cố gắng thế nào, bản tay đó vẫn không bị hắn khống chế, phảng phất như bản tay của mình đã trở thành tay của người khác vậy.

- Đây...đây là...chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao có thể như thế? Sao như thế được? Tại sao ta không khống chế được tay của mình?

Tiêu Đình Thiên hoảng sợ kêu lên.

Dĩ nhiên hắn không thể nào khống chế được thân thể của mình. Phải biết rằng mỗi một tánh mạng đều có linh hồn, mà mỗi linh hồn lại có ba hồn bảy phách. Trong đó, chính Linh Tuệ cùng Thiên Xung là hai phách chủ trương tư tưởng và trí khôn; Khí phách, Lực phách, Trung Khu phách là chủ hành động; Tinh phách cùng Anh phách lại là chủ thân thể.

Mà bảy phách đều thuộc sự sai bảo của Mệnh hồn, lấy Mệnh hồn làm chủ.

Hiện nay Mệnh hồn của Tiêu Đình Thiên đã bị một tia linh hồn của Mệnh hồn Lệnh Hồ thay thế, mà tất cả hành động đều phải được thông qua bởi Mệnh hồn. Nếu như Mệnh hồn không đồng ý thì cho dù tư tưởng Tiêu Đình Thiên có muốn ra lệnh ra sao cũng là vô dụng, bởi vì quyền hành động là của Mệnh hồn.

Nếu Mệnh hồn vẫn là Mệnh hồn của Tiêu Đình Thiên, tất nhiên hắn có thể thống nhất cả tư tưởng lẫn hành động. Nhưng hiện nay Mệnh hồn của hắn lại là một tia linh hồn của Mệnh hồn Lệnh Hồ, cho dù hắn có muốn làm gì đi nữa cũng là vô dụng.

Tuy Tiêu Đình Thiên là tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ, nhưng cái chuyện thân thể không còn bị mình khống chế quý dị như thế này vẫn làm cho hắn run sợ không thôi, khủng hoảng vô cùng. Nếu như thân thể không còn được mình khống chế nữa, vậy thì mình có khác gì mấy cái cương thi chứ? Thậm chí hắn còn

cảm thấy mình còn không bằng cả cương thi. Bởi vì mấy cái cương thi đó dù sao cũng không có suy nghĩ, nhưng Tiêu Đình Thiên thấy mình vẫn có thể suy nghĩ rõ ràng, toàn bộ giác quan bao gồm cả tri giác vẫn có, cho nên hắn vẫn còn thất tình lục dục, vẫn có thông khổ.

Một cảm giác như thế, hỏi thử xem sao Tiêu Đình Thiên không sợ hãi chứ?

- Khốn khiếp! Người đã làm gì với ta, tại sao ta lại thành như vậy?

Tiêu Đình Thiên cúi đầu xuống, nhìn Lệnh Hồ mà gằm thét liên tục.

Sắc mặt lạnh như băng của Lệnh Hồ nhìn Tiêu Đình Thiên một cái, quát lên:

- Và miệng!

Tiêu Đình Thiên ngẩn ra, nhưng đột nhiên lại thấy bàn tay này giờ vẫn chưa động đậy của mình, bỗng nhiên đánh vào mặt mình. Một trào khí này đã ngưng tụ rất nhiều sức mạnh để đánh chết Lệnh Hồ, nhưng lúc này lại từ trào biến thành tát đánh vào chính mặt mình, lực đạo mạnh đến nỗi làm cho nhiều răng nanh trong miệng phải vỡ ra, máu tươi phun ra khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Nắm Trong Tay!

Trên cung thuyền xa hoa huyền lệ, mọi thứ đã được chỉnh lại như cũ, nhìn qua không khác lúc trước là mấy. Chỉ có điều, người ngồi trên bảo tọa bằng hổ phách kia không còn là đạo tôn Yêu Thân đạo Tiêu Đình Thiên nữa, mà là Lệnh Hồ. Còn ở phía sau bảo tọa cũng không phải là thiếu nữ xinh đẹp khi này, mà chính là Nạp Lan Bạch Y thanh nhã như tiên.

Còn chủ nhân của cung thuyền - đạo tôn Yêu Thân đạo Tiêu Đình Thiên lại cúi đầu đứng hầu ở bên, nhưng sự không cam lòng cùng bất đắc dĩ lại hiện rõ ra trong mắt, không có chút che giấu nào.

Tất nhiên Lệnh Hồ thấy rõ mọi biểu hiện của Tiêu Đình Thiên. Mà Tiêu Đình Thiên cũng biết mọi suy nghĩ, tư tưởng của mình đều bị vị "chủ nhân" trước mắt này biết rõ nên cũng lười che giấu, cứ thể hiện ra bên ngoài.

Lệnh Hồ ngồi ở trên bảo tọa hổ phách, nhắm mắt suy tư. Còn bảo vật tiên khí trấn giá Định Hồn Bài của Yêu Thân đạo lúc này đang lẳng lẳng huyền phù trước mặt Lệnh Hồ.

Một lúc sau Lệnh Hồ mới mở hai mắt ra, nhưng lông mày lại cau chặt, như đang suy nghĩ gì đó.

Mệnh hồn Tiêu Đình Thiên đang được Lệnh Hồ khống chế bao phủ tiên khí Định Hồn Bài bỗng nhiên được rút về lại. Tiên khí Định Hồn Bài liền "vào" một cái bay về phía Tiêu Đình Thiên, rồi chui vào Nê Hoàn cung ở ngay đỉnh đầu Tiêu Đình Thiên.

Tiêu Đình Thiên thấy vậy rất vui mừng. Vốn tưởng rằng Lệnh Hồ sẽ đoạt tiên khí Định Hồn Bài của hắn, cho nên trong lòng rất khó chịu cùng không cam lòng. Không chỉ là không cam lòng với việc linh hồn của mình bị Lệnh Hồ nắm trong tay, mà còn không cam lòng hơn với việc bảo vật tiên khí trấn giá Yêu Thân đạo của mình lại trở thành vật trong túi kẻ khác.

Tiêu Đình Thiên biết, tuy linh hồn của hắn bị Lệnh Hồ nắm giữ, trở thành tôi tớ của Lệnh Hồ. Nhưng nếu Lệnh Hồ không chủ động đi nói to với mọi người thì tuyệt đối không có ai biết hắn đã trở thành tôi tớ của Lệnh Hồ, bị Lệnh Hồ khống chế. Mà Tiêu Đình Thiên hắn vẫn là đạo tôn Yêu Thân đạo được vô số Yêu tộc quý bái, tôn sùng kính ngưỡng. Nhưng mà, nếu như Yêu tộc biết hắn đã làm mất tiên khí Định Hồn Bài thì chẳng những hắn sẽ bị vô số người nhạo báng, không làm được đạo tôn Yêu Thân đạo nữa, mà rất có khả năng hắn còn bị các tộc nhân Yêu Thân đạo đuổi giết tiêu diệt!

Làm mất bảo vật trấn giá chính là tội ác tày trời, phải chịu những hình phạt vô cùng tàn khốc.

Cho nên, sau khi Lệnh Hồ yêu cầu hắn đưa tiên khí Định Hồn Bài cho xem, Tiêu Đình Thiên hiển nhiên không muốn chút nào. Nhưng vì không thể làm trái với ý chỉ của Lệnh Hồ, nên hắn đành ngoan ngoãn giao ra.

Vốn tưởng rằng tiên khí Định Hồn Bài sẽ trở thành vật trong túi của kẻ khác, nhưng lại không ngờ rằng Lệnh Hồ chỉ nhìn qua một chút rồi trả lại cho hắn.

Lúc này, Tiêu Đình Thiên thật sự rất cảm kích Lệnh Hồ, cảm kích sự khẳng khái cùng hào phóng của Lệnh Hồ.

Bởi vì một khi có được tiên khí Định Hồn Bài, hắn sẽ không cần phải đối mặt với việc bị vô số người nhạo báng, bị tộc nhân phi nhử, rồi bị kẻ địch cùng

những người trong Yêu Thân đạo đuổi giết.

Tâm tình Tiêu Đình Thiên đang vô cùng kích động, nhưng bỗng nhiên nghe thấy âm thanh thân nhiên của Lệnh Hồ truyền tới:

- Tâm tư của ngươi, ta biết. Tiên khí Định Hồn Bài này tạm thời cho ngươi mượn dùng, khi cần thiết thì ta sẽ lấy lại!

- Tạm thời...cho ta mượn...dùng...dùng?

Tiêu Đình Thiên ngây dại, đồng thời cảm thấy vô cùng si nhục. Rõ ràng đây là đồ của mình, nhưng bây giờ lại trở thành vật của người khác cho mình mượn dùng?

- Khốn khiếp!

Khuôn mặt anh tuấn yêu dị của Tiêu Đình Thiên co lại, con ngươi trưởng to lên, cả con mắt biến thành đỏ như máu.

Tính tình nóng bạo của Tiêu Đình Thiên lần nữa bộc phát.

Hắn đường đường là một Yêu tu đã tu luyện đến Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành, là đạo tôn Yêu Thân đạo - một trong sáu thế lực tu tiên lớn nhất của Đông Thắng châu. Từ trước tới nay không có người nào dám bắt kính với hắn, không có người nào dám thờ mặt hay mặt mũi trước mặt hắn. Nhưng nay, chẳng những bảo tọa hồ phách từ trước tới giờ không có ai dám chạm vào bị người khác chiếm cứ, bản thân mình chỉ có thể đứng một bên hầu hạ, mà ngay cả bảo vật trấn giáo của mình cũng trở thành vật bố thí của kẻ khác, tạm thời cho mình mượn?

Sự si nhục trắng trợn hoàn toàn này làm cho chút tôn nghiêm còn sót lại trong lòng Tiêu Đình Thiên mất hết. Hắn hoàn toàn nổi điên rồi!

Nhưng có nổi điên thì có ích gì? Hắn vừa nói chữ "khốn khiếp" hai lần thì Lệnh Hồ đã hừ lạnh một tiếng. Vốn Tiêu Đình Thiên đang rất cuồng nộ, muốn công kích Lệnh Hồ, nhưng vừa nghe thấy tiếng hừ lạnh này thì hành động đã như bị đóng băng vậy, ngưng hẳn lại!

- Xem ra ngươi còn chưa được dạy dỗ đầy đủ?

Ánh mắt Lệnh Hồ nhìn Tiêu Đình Thiên vô cùng lạnh lùng.

Thấy ánh mắt lạnh lùng mà vô tình ấy, cả đầu Tiêu Đình Thiên như được dội một gáo nước lạnh vậy, cơn giận dữ trong lòng cũng thoáng chốc mất đi!

Lửa giận của hắn đúng là đã được làm lạnh, nhưng chắc chắn không tránh khỏi bị Lệnh Hồ trừng phạt!

Tư tưởng công kích Lệnh Hồ của hắn đã được thành lập, sau đó được thần phách chương không tư tưởng là Linh Tuệ phách truyền đến Mệnh hồn đã bị Lệnh Hồ thay thế. Mà Mệnh hồn cũng đem tư tưởng công kích đó truyền tới cho ba thần phách chương không hành động là Khí phách, Lực phách, Trung Khu phách. Chỉ có điều mục tiêu công kích đã bị thay đổi, không còn là Lệnh Hồ nữa mà chính là Tiêu Đình Thiên! Thậm chí Mệnh hồn lúc truyền lệnh lại còn thêm vào đó mấy tư tưởng khác nữa.

Rất nhanh, Tiêu Đình Thiên giống như một bị thịt vậy, tự mình đi ra khỏi cung thuyền xa hoa, bay ra hư không xa xa. Sau đó có vài tiếng nổ phát ra, âm thanh răng rắc của xương cốt cũng vang to ra truyền tới tai Lệnh Hồ.

Một hồi lâu sau, Tiêu Đình Thiên bộ dáng chật vật, đầu tóc rối bời mới đi lại lần nữa.

Mà mấy thiếu nam thiếu nữ người hầu xinh đẹp của Tiêu Đình Thiên còn đang nằm ở trên đầu mũi thuyền, vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh. Nên họ cũng không nhìn thấy được bộ dáng chật vật này của chủ nhân mình!

Nhìn thấy trong mắt Yêu tu Tiêu Đình Thiên toát lên sự không phục cùng không cam lòng, Lệnh Hồ biết việc thuyết phục được một tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ không phải là chuyện dễ dàng gì!

Tuy hắn có thể nắm linh hồn Tiêu Đình Thiên trong tay, thậm chí còn có thể cưỡng chế thay đổi ý chí, thay đổi hành động của hắn, còn có thể làm chủ hành động của hắn, để cho hắn phải đi làm những chuyện hắn không muốn làm, nhưng cuối cùng vẫn không thể làm cho hắn thần phục mình một cách chân chính được!

Không chế linh hồn cuối cùng chỉ là khống chế mà thôi, chứ không thể làm cho hắn chân chính thần phục mình được.

Bởi vì khi ngươi càng khống chế thì sức phản kháng của người bị khống chế càng lớn, sao có thể hi vọng người bị khống chế sẽ luôn trung thành với mình? Đó là chuyện không thể nào xảy ra.

Suy nghĩ cẩn thận điều này, Lệnh Hồ cũng không chấp nhất những cảm xúc biểu lộ ra trên mặt của Tiêu Đình Thiên nữa. Dù sao Tiêu Đình Thiên cũng đừng mơ tưởng sẽ thoát khỏi sự khống chế của mình, trừ phi mình giải thoát gông xiềng linh hồn cho hắn, trả lại Mệnh hồn cho hắn. Nếu không, hắn vĩnh viễn không có sức phản kháng lại mình!

Phải biết rằng một Yêu tu đạt đến tu vi Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành thì đã coi như đang đứng trên đỉnh núi cao nhất của Tu Tiên giới rồi. Hơn nữa hắn còn là đạo tôn Yêu Thân đạo - một trong những tông phái tu tiên lớn nhất, mạnh nhất của Đông Thắng châu, nhưng bỗng nhiên thân phận đầy tôn quý đó chỉ trong phút chốc đã trở thành tội lỗi của người khác, sự không cam lòng trong nội tâm hoàn toàn có thể hiểu được.

Nhưng mà, tuy Lệnh Hồ hiểu Tiêu Đình Thiên, nhưng mà hắn lại không đồng tình, cũng không cần thiết phải thể hiện mình đồng tình.

Dù sao mọi việc đều là do Tiêu Đình Thiên làm ra, nếu như không phải hắn vô duyên vô cớ trêu chọc mình và Nạp Lan Bạch Y, sao hắn có thể có kết quả này được?

Nếu không phải mình có thực lực tự vệ, sợ rằng kết quả của mình bây giờ còn tệ thảm hơn hắn đó!

Đi tới trước mặt Lệnh Hồ, Tiêu Đình Thiên không dám nói thêm gì nữa, yên lặng đứng hầu ở một bên. Tuy hắn vừa mới thân bất do kỷ bay ra ngoài không trung, điên cuồng tự đánh mình, làm cho bộ dáng rất là chật vật, bị thương thảm trọng. Nhưng lưng vẫn đứng thẳng tắp, ánh mắt sắc bén vô cùng, sự không cam lòng vẫn hiện rõ ra trên mặt!

Lệnh Hồ không nói gì cả, phảng phất đang hưởng thụ từng cái xoa bóp ôn tình của Nạp Lan Bạch Y đang đứng ở phía sau.

Tiêu Đình Thiên yên lặng đứng hầu, hắn cảm thụ được không khí dường như càng lúc càng bị đè nén, rất là khó chịu. Mồ hôi lạnh trên trán không khỏi toát ra!

Tuy hắn vẫn đứng thẳng để thể hiện ngạo khí cùng tôn nghiêm của một tu sĩ đỉnh giai, nhưng nói cho cùng, tính mạng của mình lúc này vẫn nằm trong tay người khác. Cho dù khí thế có lớn hơn đi nữa, nhưng trong lòng vẫn trống rỗng.

Một lúc sau Lệnh Hồ mới thản nhiên nói:

- Trừ khi cần thiết, ta nghĩ chúng ta sẽ không có tiếp xúc gì trong một thời gian rất dài đó. Người vẫn là đạo tôn Yêu Thân đạo, địa vị vẫn cao thượng tôn sùng. Nhưng mà, ta hi vọng người hiểu rõ một chuyện, có thể trước mặt người khác người vẫn rất tôn vinh, nhưng ở trước mặt ta người cũng chỉ là một tôi tớ mà thôi! Hi vọng người nhớ kỹ thân phận này, cũng nên thường xuyên nhắc mình vẫn còn có một thân phận ở phía sau. Ta không hi vọng vào lần gặp nhau sau này, người không để cho ta cảm thấy không vui nữa! Hiểu chứ?

Tiêu Đình Thiên thoáng buông lỏng, nói:

- Tốt! Ta đã nhớ rồi!

Lệnh Hồ hờ hững nói lên, nắm lấy bàn tay của Nạp Lan Bạch Y rồi đi ra ngoài cung thuyền.

Một cỗ ánh sáng nhiều màu hiện lên trong hư không, Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y đạp trên cự kiếm phi hành rồi bay đi xa, lưu lại trong hư không một đạo ánh sáng rực rỡ.

Lặng lặng nhìn cỗ ánh sáng nhiều màu đó đi xa, tâm tình Tiêu Đình Thiên rất phức tạp: có ảo não, có hối hận, có thống khổ, có hung ác, có sợ hãi...

- Ta vẫn là đạo tôn Yêu Thân đạo, ta vẫn là Tiêu Đình Thiên. Trừ ta với hắn ra, sẽ không còn ai biết cả!

Tiêu Đình Thiên lầm bầm nói.

Ngay lúc này, trên đầu mũi thuyền truyền đến âm thanh sột xoạt như có người đang động đậy. Những người hầu khi này bị dư kinh của thần niệm Lệnh Hồ cùng Tiêu Đình Thiên đối chiến làm Nguyên Anh bị tổn thương, rồi sau đó bị uy áp linh hồn khủng khiếp của Trung Khu phách làm cho hôn mê đã dần tỉnh lại!

Đáng tiếc, bọn họ nên không tỉnh lại lúc này, cũng không nên tỉnh lại khi Tiêu Đình Thiên đang ở trong trạng thái này!

Tiêu Đình Thiên không muốn ai biết chuyện giữa hắn và Lệnh Hồ. Nhưng mà những người hầu đó đã thấy hắn và Lệnh Hồ chiến đấu với nhau, thậm chí còn thấy hắn phải vận dụng đến Yêu thuật cuối cùng của Yêu Thân đạo biến thành thân thể Yêu tộc để đối địch, mà cả các môn thần thông Hồn đạo thần kỳ của Lệnh Hồ, cho tới thần thông biến thân thể thành trăm tượng của Trung Khu phách cũng bị những người hầu này nhìn thấy.

Tuy họ không thấy kết quả cuối cùng như thế nào, không biết chân tướng mọi việc ra sao. Nhưng mà, bọn họ lại biết Lệnh Hồ rồi, biết Lệnh Hồ rất cường đại.

Nếu như không muốn để cho ai biết mình bị Lệnh Hồ nô dịch, bị buộc trở thành tôi tớ của Lệnh Hồ thì những chuyện vừa rồi phải giữ bí mật tuyệt đối.

Cho nên, những người hầu này phải quên hết mọi chuyện liên quan đến Lệnh Hồ, mà muốn cho một người quên hoàn toàn một chuyện, buộc hắn phải giữ bí mật hoàn toàn thì chỉ còn một biện pháp duy nhất mà thôi.

Ánh sáng lạnh hiện rõ lên trong mắt Tiêu Đình Thiên, tay vừa vung lên thì đã có một đạo linh quang màu đen bay ra rồi bay vào những người hầu thiếu nam thiếu nữ đang nằm ngang ở trên thuyền. Thân thể những người này bỗng nhiên run lên mấy cái, sau đó nằm xuống bất động, mất hết sự sống!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Nhu Tình

Lệnh Hồ đang cùng ngồi với Nạp Lan Bạch Y trên cự kiếm phi hành, từ từ bay đi.

Vạn Thông Cảng thuộc vịnh Kim Sơn ở phía tây bắc Cực Lạc sơn mạch.

Bởi vì Cực Lạc sơn mạch nằm ở phía tây Hoa Nam châu, nên địa thế núi non đã dần mất đi, bắt đầu có những đồng bằng. Ngoài ra, vì ba mặt ở đây đều giáp biển, nên khí hậu tương đối ẩm áp ẩm ướt.

Ở Cực Lạc sơn mạch có ba vùng đất rất nổi tiếng.

Thứ nhất chính là vịnh Kim Sơn, vì ở đây có Vạn Thông cảng!

Thứ hai chính là sơn môn của Cực Lạc cung, Phiêu Miểu Phong ở núi Lăng Vân!

Thứ ba chính là Bảo Khí sơn - chỗ tập hợp của các đại sư luyện khí. Khắp phương viên ngàn dặm của Bảo Khí sơn có rất cả mười tám ngọn núi, cũng là vị trí của mười tám môn phái luyện khí.

Thứ tư là Ngô Công Sơn, đây chính là sơn môn của Ngũ Động Thiên, là môn phái đã thay thế Ngọc Thanh quán để vào vị trí mười đại môn phái tu tiên ở Hoa Nam châu sau khi Ngọc Thanh quán tuyên bố bế quan ngàn năm.

Thứ năm là Vạn Kiếm nhai.

Thứ sáu là Táng Hồn lĩnh.

Vạn Kiếm nhai cùng Táng Hồn lĩnh chính là hai vùng đất chí hung của Cực Lạc sơn mạch nổi tiếng khắp nơi: vào dễ ra khó, vạn vật lui tránh.

Khắp nơi ở Vạn Kiếm nhai đều có kiếm khí lăng lệ bén nhọn chí cực, tàn sát bừa bãi. Không ai biết các kiếm khí này ở đâu mà có, chỉ biết rằng mỗi lúc mỗi nơi đều có, không bao giờ ngừng nghỉ. Ngay cả tu sĩ Độ Kiếp kỳ cũng không dám tới gần, bởi vì kiếm khí bén nhọn kia không chỉ tấn công mãnh liệt mà còn liên miên không dứt. Cho dù là tu sĩ Độ Kiếp kỳ có pháp bảo mạnh mẽ hộ thân, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản các kiếm khí đó quá lâu cả.

Về phần Táng Hồn lĩnh, đây là một nơi tràn ngập thi khí vô cùng vô tận. Thi khí ở đây nồng nặc đến nỗi đã tạo thành một vòng chướng khí, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy trong đó có những tiếng tru lên lên như lệ quỷ gầm thét, hay những lời ca như muốn câu hồn đoạt phách. Ở gần Táng Hồn lĩnh còn có một nơi khác gọi là Quỷ Khốc sơn, trong đó có Ai Hào động. Có tin đồn trong Ai Hào động có một vùng đất chí hung chí âm chí lệ, nhưng đây cũng là nơi luyện chế chí bảo Âm Hồn châu rất tốt. Vì thế, cứ thỉnh thoảng trăm năm lại có nhiều tu sĩ cao giai tiến vào Ai Hào động ở Quỷ Khốc sơn để thăm dò, thậm chí còn có chém giết ở bên trong nữa.

Lệnh Hồ hỏi thăm một số người biết được một việc, thì ra trận chiến đầu tiên của Trương Bằng lão đạo ở Đại Bằng động Cửu Khốc sơn và Chữ Đạo Chân của Côn Luân kiếm sơn cách đây ba trăm năm chính là ở Ai Hào động Quỷ Khốc sơn. Vì tranh giành bảo vật nên cả hai đã xuất thủ với nhau, nhưng trận chiến chưa phân thắng bại thì cả hai đã rời đi. Mãi cho đến ba trăm năm sau, vì tranh đoạt Yêu đan trung kỳ của Lệnh Hồ mà hai người mới gặp lại nhau.

Dĩ nhiên đó đã là những chuyện trong quá khứ, hiện nay mục tiêu của Lệnh Hồ chính là đi đến Vạn Thông cảng ở vịnh Kim Sơn.

- Cái tiên khí hình dáng khiên mây kia hẳn rất có tác dụng với huynh...

Bỗng nhiên Nạp Lan Bạch Y nói:

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười:

- Ta cứ tưởng muội sẽ không hỏi, im lặng không nói đó.

Nạp Lan Bạch Y nhìn Lệnh Hồ thật sâu:

- Tuy muội không biết vì sao huynh lại trả tiên khí đó cho Tiêu Đình Thiên, nhưng mà muội biết chắc chắn huynh có lý do riêng của mình.

Lệnh Hồ cười nhạt một cái, chậm rãi nói:

- Quả thật tiên khí đó rất có tác dụng với huynh. Không nói đến thần thông phòng ngự linh hồn quá mức biến thái của nó, chỉ bàn về việc nó có khả năng tăng phúc lực lượng linh hồn gấp ba lần thôi là đã làm cho thần niệm của ta vượt qua Độ kiếp kỳ rồi. Đến lúc đó, ta tin nếu đối phương không phải là tu sĩ Đại Thừa kỳ hoặc là tán tiên thì sẽ không có cách nào chống lại được thần thông thần niệm của ta cả.

Về mặt Nạp Lan Bạch Y hơi kích động, vội nói:

- Vậy vì sao huynh còn trả tiên khí đó lại cho Tiêu Đình Thiên?

Lệnh Hồ cười nói:

- Tiên khí Định Hồn Bài quả thật có thể giúp ta tăng sự mạnh mẽ của thần thông thần niệm lên, tung hoành khắp Tu Tiên giới mà không có kỵ gì. Nhưng mà, lúc này ta không cần nó, thậm chí, nếu không cần thiết, ta cũng không muốn vận dụng thần thông thần niệm hoặc thần thông Hồn đạo. Ta muốn cố hết sức để giúp cảnh giới tu chân tăng lên, thân thể viên mãn. Đây mới là mục tiêu trước mắt của ta!

Ngừng một chút, Lệnh Hồ tiếp tục nói:

- Mặt khác, đưa tiên khí cho Tiêu Đình Thiên chính là vì muốn giúp hắn vẫn có thể yên ổn làm đạo tôn Yêu Thân đạo. Nếu như hắn làm mất đi tiên khí trấn giáo đó, làm sao hắn phục chúng được chứ? Nếu cứ như thế, sợ rằng không chỉ không làm được đạo tôn Yêu Thân đạo mà còn bị những người trong tộc đuổi giết nữa đó.

Nạp Lan Bạch Y suy nghĩ một chút, nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, chẳng lẽ huynh muốn lợi dụng Tiêu Đình Thiên để nắm thế lực Yêu Thân đạo trong tay?

Lệnh Hồ lắc đầu cười nói:

- Nạp Lan sư muội, vì sao muội có thể có ý nghĩ kỳ quái như thế? Tuy nói Nhân tộc cùng Yêu tộc như nước với lửa, nhưng từ trước tới nay đều là nước sông không phạm nước giếng, bình an vô sự. Tại sao ta phải không chế Yêu Thân đạo? Chẳng lẽ muội không biết rằng tài nguyên của Yêu tộc vô cùng phong phú, mà đạo tôn Yêu Thân đạo lại là tội tổ của ta, thì đây là việc có lợi cho ta đến cỡ nào ư?

Vỗ vỗ túi trữ vật trong ngực, Lệnh Hồ cười nói:

- Nếu không, muội nói thử xem bỗng nhiên túi trữ vật của ta lại có thể hai nghìn khối linh thạch thượng phẩm là ở đâu ra?

Nạp Lan Bạch Y bật cười, nói:

- Thì ra tâm tư của huynh lại hèn hạ đến như thế!

Lệnh Hồ cười ha ha:

- Hèn hạ thì hèn hạ, ai bảo tên Tiêu Đình Thiên kia tự tìm tới, sau này cũng nhờ vả hắn nhiều hơn đấy. Nói thật, có thể không chế một tên đạo tôn Yêu tộc có thân phận như thế, cũng là một việc tốt không thể ngờ.

Trong lúc cười đùa với nhau, hai người đã bay xa hơn thêm vạn dặm. Ở phía trước đã có bóng người xuất hiện, đây chính là quốc gia phạm tục Ngụ quốc của Cực Lạc sơn mạch.

Ngụ quốc là một quốc gia có hơn bảy trăm vạn dân chúng, coi như là một quốc gia hạng trung ở Hoa Nam châu.

Tiên Nhại thị của Ngụ quốc được xây dựng tương đối đặc biệt. Ở đây có những cây chuối rất khổng lồ được trồng ở hai bên Tiên Nhại thị, những con voi to lớn, những chiếc vòng trang sức màu vàng óng ánh hoàn mỹ. Ngoài ra, ở đây còn có những người phàm bầy bán đồ của mình ở vỉa hè, thổi tiêu khúc, nhảy vũ điệu, làm cho cả Tiên Nhại thị thể hiện ra một cỗ khí tức phong tình khác lạ.

Bình thường, mỗi một Tiên Nhại thị đều không cho người phàm tiến vào, nhưng Tiên Nhại thị ở Ngụ quốc chẳng những cho người phàm vào mà còn cho họ mở quầy bán hàng, bán các tài liệu cần thiết cho việc tu tiên...Nhìn vào cảnh tượng ấy, ai ai cũng có thể đoán được ở Ngụ quốc người phàm và người tu tiên sống rất hòa thuận.

Dĩ nhiên, khi người phàm gặp những người tu tiên cũng phải nhún nhường, không dám lên mặt chút nào.

Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y trước giờ không hề coi người phàm là những con kiến hôi như những người tu tiên khác, tuy có chút kỳ quái về cảnh tượng ở đây, nhưng họ cũng không để ý là mấy.

Tiến vào một tửu lâu tiên khách, sau khi mướn phòng ở hạng sang xong, hai người liền gọi vài món ăn ngon lên.

Dùng bữa xong, Lệnh Hồ liền rửa mặt rồi ngồi xuống điều tức, còn Nạp Lan Bạch Y lại lặng lẽ ngồi ở bên cạnh.

Trong cuộc đại chiến với Tiêu Đình Thiên khi này, Lệnh Hồ chẳng những phải thi triển toàn bộ thần thông Hồn đạo ra mới đánh bại được Tiêu Đình Thiên, mà còn phải thi triển Dịch thần để không chế linh hồn của Tiêu Đình Thiên. Cho nên linh lực của hắn bị hao tổn rất nhiều, không những thế, ngay cả tinh thần và thân thể cũng vô cùng mỏi mệt.

Lúc này việc hắn cần làm là phải ngồi xuống điều tức, sau đó khôi phục lại toàn bộ.

Mặc dù sau khi khống chế linh hồn Tiêu Đình Thiên xong, Lệnh Hồ hoàn toàn có thể ở ngay trên cung thuyền xa hoa ấy điều tức, thậm chí cho Tiêu Đình Thiên làm hộ pháp của mình, nhưng Lệnh Hồ lại không làm vậy.

Đầu tiên, không chỉ có Tiêu Đình Thiên không muốn cho người khác biết hắn bị Lệnh Hồ khống chế, mà ngay cả Lệnh Hồ cũng không muốn làm lộ chuyện giữa hắn và Tiêu Đình Thiên. Mà cung thuyền của Tiêu Đình Thiên lại vô cùng xa hoa, muốn để cho người khác không chú ý đến rồi dùng thần niệm nhìn qua là chuyện không thể nào thực hiện được. Chỉ cần Lệnh Hồ còn ở lại đó thêm một thời gian thôi, sợ rằng nhanh chóng sẽ có rất nhiều người biết quan hệ giữa hắn và Tiêu Đình Thiên.

Huống chi, tuy lúc hai bên chiến đấu với nhau không bị các tu sĩ khác phát hiện, nhưng linh lực do chiến đấu lại tán phát dao động khắp nơi, tất nhiên sẽ bị người khác chú ý. Nếu không muốn để cho bọn họ phát hiện thấy quan hệ giữa mình và Tiêu Đình Thiên, tốt nhất là rời đi càng sớm càng tốt.

Vì vậy, sau khi bay ra xa hơn vạn dặm, khi nhìn thấy quốc gia người phàm Ngu quốc này, Lệnh Hồ liền dừng lại để nghỉ ngơi một chút.

Một đêm điều tức, hai người không nói chuyện gì cả.

Cuối cùng Lệnh Hồ cũng khôi phục tinh thần lại, linh hồn hao tổn ngày hôm qua cũng đã khôi phục như ban đầu. Chẳng qua tinh thần vẫn có cảm giác suy yếu, Lệnh Hồ cũng biết mình phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa thì tinh thần mới thanh tỉnh hoàn toàn được.

Chỉ có điều, bây giờ bên cạnh mình còn có Nạp Lan Bạch Y nữa, mình không thể muốn làm gì thì làm như lúc trước nữa.

Dĩ nhiên, nếu như hắn muốn ngủ thì cũng không phải là không được.

Mở hai mắt ra, Lệnh Hồ liền thấy Nạp Lan Bạch Y đang ngồi bên cạnh mình.

Nạp Lan Bạch Y cũng không nhập định, chỉ ngồi ở bên cạnh hộ pháp cho Lệnh Hồ mà thôi. Cho nên, khi Lệnh Hồ tỉnh lại thì Nạp Lan Bạch Y cũng cảm nhận được.

Chậm rãi mở đôi mắt trong suốt mỹ lệ ra, Nạp Lan Bạch Y liền thấy đôi mắt có thần của Lệnh Hồ đang nhìn thẳng vào mình, trong lòng không biết vì sao lại đập loạn cả lên, như có vật gì đó đang khuấy động tâm tình vậy. Khuôn mặt vốn trắng nõn thanh nhã cũng dần đỏ ửng.

Lệnh Hồ ung dung cười, vươn tay ôm lấy vòng eo của Nạp Lan Bạch Y.

Vòng eo mềm mại và nhắn mịn run lên một cái, Nạp Lan Bạch Y cảm thấy được vòng tay của Lệnh Hồ đã ôm trọn nàng, da thịt bỗng nhiên căng cứng lại, một loại cảm giác tê dại nổi lên làm cho nàng có cảm giác cả người đang mềm nhũn ra.

Lệnh Hồ khẽ dùng sức một chút, Nạp Lan Bạch Y không nhịn được mà kêu một tiếng "ừm", sau đó đã bị Lệnh Hồ ôm lấy.

Cảm thụ được thân thể mềm mại đang phát run lên, Lệnh Hồ không khỏi đưa miệng mình tiến tới đôi tai tràn đầy hương thơm của Nạp Lan Bạch Y, nhẹ nhàng cười trừ:

- Nạp Lan sư muội, muội khẩn trương sao?

Nạp Lan Bạch Y liền cảm thấy bên tai mình có một luồng khí nóng làm mình phải tê dại đi, khuôn mặt còn hơi trắng nõn đã hoàn toàn đỏ ửng như ánh hoàng hôn, thẹn thùng vô tận.

- Lệnh Hồ sư huynh, sao huynh có thể như vậy chứ?

Đáp lại bằng một âm thanh nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, cả người Nạp Lan Bạch Y đã nhũn ra, không có chút sức để kháng cự. Thật ra chính Nạp Lan Bạch Y cũng thích cảm giác thân mật như thế, không muốn kháng cự chút nào.

Lệnh Hồ nhẹ nhàng nâng cằm của Nạp Lan Bạch Y lên, nhìn thấy khuôn mặt thanh nhã như tiên tử giờ phút này đã hồng cả lên thì không khỏi cười:

- Không vui sao?

Mí mắt khép hờ của Nạp Lan Bạch Y rung động, khẽ cắn hàm răng của mình một cái nhẹ, run giọng nói:

- Hi...thích...

Thấy khí tức uyển chuyển mềm mại do đôi môi xinh đẹp kia phát ra, Lệnh Hồ không thể khống chế nổi tâm tình của mình nữa, nhẹ nhàng cúi đầu xuống, ôn nhu hôn lấy đôi môi đầy hương thơm kia.

Nạp Lan Bạch Y liền cảm thấy trong đầu mình có một tiếng nổ vang lên. Cả người đầu tiên là cứng đờ lại, nhưng men theo cái hôn nồng cháy đó thì cả người đã mềm nhũn ra, hồn nhiên vô lực, bộ dáng hơi co lại.

Chuyện tình của hai người đã qua rất nhiều khó khăn, không biết đã mệt mỏi bao nhiêu lần rồi mới đợi đến lúc sự ầm ập của tình yêu dần bay lên được. Cho đến khi bản năng bùng phát ở thời điểm "hạnh phúc" tràn đầy mỹ lệ, ầm ập, hài hòa thì những giai điệu cùng âm chương ngọt ngào mới chậm rãi tấu vang lên trong sự say đắm...

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Luyện Đan

Tây Thổ sơn mạch.

Tây Thổ sơn mạch có diện tích rất rộng lớn, có thể nói là bao la bát ngát. Ở đây cũng có rất nhiều ngọn Phật phong, trên mỗi ngọn đó lại có một thiền viện nổi tiếng, trong đó có một thiền viện được gọi là Đại Bi thiền tự.

Lúc này ngay trước đại môn Đại Bi thiền tự ẩn mình trong những đám sương mù lượn lờ đã xuất hiện một nữ tử có thân sắc lạnh nhạt, đầu tron bóng, chân đeo giày vải, người mặc tăng y xanh nhạt, khuôn mặt kiên nghị đi đến.

Người nữ tử này gây cho người khác cảm giác là đã siêu thoát mọi điều trong thiên hạ, nhưng dường như trong lòng vẫn còn đầy mâu thuẫn, có những điều còn chưa giải kết.

Nàng chính là Phong Vũ Nhục, cũng chính là Trì Tuệ!

Bỗng nhiên có một tiếng chuông từ trong chùa phát ra, đại môn của Đại Bi thiền tự dần dần được mở.

Mấy người tăng lữ mặc áo cà sa vẻ mặt trang nghiêm đi ra.

Thấy Phong Vũ Nhục, người nào cũng có chút sửng sốt, nhưng ngay sau đó liền khôi phục lại khí chất lạnh nhạt của Phật gia.

- A di đà phật, vị này chắc là Trì Tuệ đạo hữu?

Phong Vũ Nhục chấp tay lại nói:

- Ra mất chữ vị đại sư Đại Bi thiền sư, bản tăng Trì Tuệ hữu lễ.

Sau khi dùng lễ nghi Phật gia ra mắt xong, các vị hòa thượng Đại Bi thiền tự liền dẫn Phong Vũ Nhục đi vào trong chính điện.

Trong chính điện, chủ trì Pháp Vân đại sư của Đại Bi thiền tự đang mặc áo cà sa gấm, mặt vuông tai lớn, bảo tướng trang nghiêm đã đứng ở đó từ bao giờ.

- Trì Tuệ, tại sao lại đến đây?

Đội Phong Vũ Nhục ngồi vào bồ đoàn bên trái xong, bỗng nhiên Pháp Vân hòa thượng quát hỏi.

Phong Vũ Nhục cười nhạt một tiếng, nói:

- Phật bàn chúng sanh, chúng sanh bàn về Phật. Phật là thiên cơ, thiên cơ cũng là Phật. Trì Tuệ đến đây hôm nay là muốn luận Phật giáo với các vị đại sư?

Lúc này, một vị hòa thượng mặc tăng y màu vàng bên cạnh Pháp Vân hòa thượng mở miệng nói:

- Trì Tuệ, người đã vào Phật môn được mấy năm? Học được bao nhiêu quyền kinh? Hiểu được bao nhiêu nghĩa?

Phong Vũ Nhục không đáp, hỏi ngược lại:

- Tại sao Phật độ chúng sanh? Tại sao mỗi chúng sanh đều có thể thành Phật? Tại sao từng ngọn cây cọng cỏ, từng một gốc Bồ Đề đều là một thế giới? Tại sao hạ đồ đào xuống, lấy đầu đập đất là có thể thành Phật?

Hòa thượng kia ngẩn ngơ, nói:

- Phật là Bồ Đề đại từ đại bi, chúng sanh đều có Phật tính trong người, từ bỏ tất cả là có thể thành Phật. Ba nghìn thế giới xoay tròn, Sa môn niết bàn cũng đều là thế giới cực lạc của Phật môn, bên trong đó có ẩn chứa càn khôn vũ trụ. Mỗi một hạt cát là một thế giới, cũng là một vũ trụ. Mặc dù tội nghiệp đầy người, nhưng nếu đã ngộ Phật, hóa lệ khí thành tương hòa, bỏ túi da mà kết xá lợi, đập đất là có thể thành Phật.

Phong Vũ Nhục nói:

- Người lấy đầu đập đất có thể thành Phật đã từng đọc qua kinh nào? Đã từng hiểu nghĩa nào chưa? Có hiểu được hàng vạn hàng nghìn điển tịch Phật môn?

Hòa thượng kia nghe vậy thì sững sốt, không biết trả lời sao cả.

Vốn hấn muốn lấy khuyết điểm thời gian vào Phật của Phong Vũ Nhục để châm chọc sự hiểu biết nông cạn của ngài về Phật môn, nhưng không ngờ lại bị chất vấn lại.

Pháp Vân hòa thượng mỉm cười:

- Nếu bàn về giáo lý Phật môn, vậy chúng ta hãy lấy Phật môn tam kinh mà bàn về ý Phật ở trong đó đi!

Nhìn Phong Vũ Nhục, Pháp Vân hòa thượng nói:

- Đạo hữu lấy pháp danh Trì Tuệ, chúng ta hãy lấy "Tuệ" để mà nói về Phật đi, có được không?

Phong Vũ Nhục nói:

- Thiện!

Đề nghị này của hòa thượng đã đi đúng ý định của Phong Vũ Nhục.

Phong Vũ Nhục được Lâm Loạn hòa thượng độ hóa vào Phật môn mới có mấy ngày mà thôi, con đường đi chính là chứng nhận đạo quả của Đại Tuệ bồ tát, tu cũng chính là chữ "Tuệ".

Pháp Vân hòa thượng nói:

- Thịnh xích chư sắc tượng, chúng sanh phát chư thức, như lăng chủng chủng pháp, vân hà duy nguyên thuyết!(1)

Phong Vũ Nhục suy nghĩ một chút, đáp:

- Thanh xích chư tạp sắc, ba lăng tất vô hữu; thái tập nghiệp tâm, khai ngộ chư phàm phu. Bĩ nghiệp tất vô hữu, tự tâm sở nhiếp ly; sở nhiếp vô sở nhiếp, dữ bĩ ba lăng đồng. (2)

Pháp Vân hòa thượng không ngờ rằng Phong Vũ Nhục có thể trả lời câu hỏi thứ nhất tinh tế đến vậy, không thể nào tìm ra được sơ hở ở bên trong.

Lúc này đã đến phiên Phong Vũ Nhục hỏi, Pháp Vân hòa thượng trả lời rồi.

Phong Vũ Nhục nói:

- Phật viết: chư thức có ba loại sinh, trụ, diệt. Không thể tự đánh giá được. Chư thức có hai loại sinh, chính là chú sinh cùng tương sinh. Có hai loại trụ, chính là trụ cập cùng tương trụ. Có hai loại diệt, chính là diệt cập cùng tương diệt. Chư thức có ba tương, ba thức, xin hỏi thế nào là ba tương? Thế nào là ba pha?

Pháp Vân hòa thượng suy nghĩ thật lâu nhưng cũng không biết trả lời ra sao, khiếp sợ trước sự tinh thâm của Phong Vũ Nhục về "Tuệ". Đây đã không còn bị giới hạn trong các kinh thư Phật môn rồi, mà liên quan đến sự lĩnh ngộ sâu hay thấp về "tuệ giác", "tuệ tính", "tuệ căn".

Chư thức có ba tương ba thức, thật ra thì đâu chỉ có ba tương ba thức. Những gì chư thức bao hàm vô cùng lớn, diễn sinh ra rất nhiều!

Kết quả của cuộc luận giáo lý Phật môn ngày hôm đó ở Đại Bi thiên tự như thế nào, không có ai biết được. Nhưng Phong Vũ Nhục mang pháp danh Trì Tuệ đã thành công ở lại Đại Bi thiên tự, rồi được cho ở tại Tuệ Trúc thiên xá phía tây Đại Bi thiên tự, bắt đầu ngồi ở đó tụng Phật tham thiền. Khoảng nửa ngày sau, Trì Tuệ liền dẫn dắt các cao tăng Đại Bi thiên tự đi đến thịnh hội Thiền Đạo, do chủ trì Từ Ân thiền sư của Quảng Ân tự tổ chức.

Cùng lúc đó, sau khi triển miên suốt mấy ngày ở Ngu quốc, Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y lại khởi hành đi đến Vạn Thông cang.

Bởi vì Vạn Thông cang nằm ở vùng tây bắc sát biên, nên hành trình này rất dài, cần vượt qua hơn tám mươi vạn dặm.

Dĩ nhiên đối với phàm nhân thì tám mươi vạn dặm là một khoảng cách rất dài, có khi đi cả mười năm cũng chưa đi đến được. Nhưng đối với người tu tiên, tuy tám mươi vạn dặm cũng không ngắn, nhưng nhiều lắm chỉ cần mười ngày thôi là đã đi được.

Về phần Lệnh Hồ, tốc độ lớn nhất của cự kiếm phi hành là năm vạn dặm, nếu như hấn tăng hết tốc độ lên, sợ rằng chỉ qua một ngày đã có thể tới nơi.

Nhưng mà Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y lại không làm thế. Không nói đến việc bọn họ mới đột phá giới hạn của tình yêu, tình ý tràn đầy, suốt đường đi còn ngắm thắng cảnh, vui vẻ hòa thuận, mà vì Lệnh Hồ còn phải tìm tông sư luyện đan để luyện chế Anh Biến đan cho Nạp Lan Bạch Y. Dọc theo đường đi, hấn đã cố gắng đi một cách chậm rãi, tìm kiếm tung tích của các đại tông sư luyện đan.

Ở chỗ này, ngoại trừ Bảo Khí sơn nổi tiếng – chỗ tập trung của các đại sư luyện khí ra, thì cũng có rất nhiều nơi là chỗ ở của các đại sư luyện đan.

Theo tin đồn, tông sư luyện đan đệ nhất Hoa Nam châu chính là người của Cực Lạc cung, tên Bách Hạc Tùng, hiệu Trường Xuân cư sĩ. Ngoài ra còn có rất nhiều đại sư luyện đan khác cũng mở động phủ ở Cực Lạc sơn mạch, tiêu dao luyện đan, thảnh thơi họ còn thuận tiện đi lên hai chiếc thuyền thần đình song song để đi đến các châu khác tìm tài liệu luyện đan.

Khi còn cách Vạn Thông cảng khoảng ba mươi vạn dặm, Lệnh Hồ đã tìm được tin tức một vị đại sư luyện đan thông qua một chư hầu ở Tần quốc.

Theo như lời vị Hầu gia đó thì cách vương thành Tần quốc khoảng ba nghìn dặm có một ngọn núi tên là Liên Hoa phong, đây cũng là nơi đặt động phủ của Đan tu Từ Thanh Liên.

Người này thường xuyên lấy đan dược do mình luyện chế được gửi bán ở Tiên Nhai thị Tần quốc, rồi đổi lấy một ít linh thạch hoặc tài liệu. Vì đan dược của người này rất tốt, thông thường là cung không đủ cầu nên danh tiếng rất cao. Cũng nhờ thế mà Lệnh Hồ mới dò hỏi được tin tức của vị đại sư luyện đan Từ Thanh Liên này.

Rất nhanh hai người đã đi tới Liên Hoa phong, Lệnh Hồ dùng thần niệm dò xét một hồi. Một lúc sau hắn đã tìm được động phủ của Từ Thanh Liên. Rất may mắn là Từ Thanh Liên đang ở trong động phủ để luyện đan.

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười, khu động cự kiếm phi hành từ từ bay tới động phủ của Từ Thanh Liên. Đồng thời, hắn còn cố ý tỏa khí tức của bản thân mình ra, để Từ Thanh Liên biết được là mình đã tới.

Quả nhiên, Lệnh Hồ vừa tới gần thì đã có một đạo thần niệm từ trong động phủ quét ra ngoài.

Lệnh Hồ ôm quyền, cất cao giọng nói:

- Xin hỏi có phải là Từ Thanh Liên đạo hữu đó không?

Qua sự dò xét của thần niệm, sau khi phát hiện đây là đệ tử của môn phái tu tiên xong thì Từ Thanh Liên khẽ nhún mày. Đặc biệt khi thấy đối phương còn trẻ như thế, nhưng lại gọi mình là đạo hữu, ngay cả danh xưng tiền bối cũng không gọi thì rất là tức giận với sự cuồng vọng của đối phương.

Thật ra Lệnh Hồ đâu có chút ngạo mạn cuồng vọng nào. Tuy đứng ở trên cự kiếm, nhưng hắn đã ôm quyền thi lễ, thần sắc không có chút ngạo mạn.

Dĩ nhiên cũng không phải là hắn cố ý không gọi Từ Thanh Liên một tiếng tiền bối, nhưng thân phận của hắn bây giờ đã được coi là ngang hàng với các tu sĩ đỉnh giai, mà hắn và Từ Thanh Liên lại không có quan hệ sư môn gì cả. Gọi Từ Thanh Liên một tiếng đạo hữu đã là coi trọng lắm rồi.

Từ Thanh Liên lại hiểu nhầm rằng Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y tự cho mình là đệ tử danh môn đại phái, cho nên rất ngạo mạn cuồng vọng. Không có cảm tình gì với việc này, Từ Thanh Liên lạnh lùng nói:

- Đây là nơi Từ tổ tinh tu, không thích ngoại nhân quấy rầy. Mau nhanh chóng đi chỗ khác, đừng để ta tức giận!

Lệnh Hồ nói:

- Chúng ta tới đây là muốn nhờ đạo hữu luyện chế linh đan...

- Hừ! Không cần phải nói nữa. Chỉ là một tên tiểu bối nhà ngươi mà muốn lão phu vì ngươi luyện chế linh đan, đúng là cuồng vọng. Lão phu không có hứng thú nghe bọn ngươi làm nhảm, còn không nhanh chóng rời đi thì đừng trách lão phu vô tình!

Từ Thanh Liên lạnh lùng nói.

Lệnh Hồ không ngờ rằng Từ Thanh Liên lại là người có tính cách quái đản như thế.

Hơi hơi nhướng mày, Lệnh Hồ lạnh lùng nói:

- Ta nghe danh tiếng của đạo hữu nên mới đến nhờ luyện đan giúp. Nếu như hỗ trợ thì ta sẽ báo đáp lại, nhưng có sao lại đuổi khách như thế? Chẳng lẽ Lệnh Hồ ta không đáng để cho đạo hữu ra đây gặp mặt ư? Hừ?

Khi nói ra chữ "hừ" này, Lệnh Hồ đã cố ý dẫn động thần thông thần niệm của mình vào trong. Khi chữ này vừa phát ra thì Từ Thanh Liên có cảm giác bên tai mình có tiếng nổ âm âm, làm cho nguyên thần phải nhảy lên, hai mắt thất thần, thức hải giống như bị một cỗ cuồng phong đi qua tàn phá vậy!

Từ Thanh Liên hoảng sợ, vội vàng đứng dậy khỏi bồ đoàn.

Cảm nhận trong hư không tràn đầy một cỗ uy áp làm cho linh hồn mình phải hoảng sợ, rốt cuộc Từ Thanh Liên đã biết mình nhìn sai rồi. Tên thanh niên khôi vĩ đang đứng trên cự kiếm trước mắt kia không phải là đệ tử môn phái nào, mà chính là một gã tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh giai! Nhớ tới hậu quả của việc chọc giận một tên tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh giai, Từ Thanh Liên sợ đến mức hai chân muốn mềm nhũn ra.

Hắn nào dám chậm trễ, vội vàng từ trong động phủ bay ra tới trước mặt Lệnh Hồ. Về mặt sợ hãi, cung kính nói:

- Xin thứ cho vãn bối Từ Thanh Liên thất lễ, không biết tiền bối thật sự đến đây. Khi này vãn bối đã thất lễ rồi, kính xin tiền bối tha tội.

Lệnh Hồ thấy thái độ chuyển biến hoàn toàn của Từ Thanh Liên thì không khỏi cảm thán, Tu Tiên giới vẫn là nơi phải dựa vào thực lực để nói chuyện.

Hắn cũng không khách khí, lạnh lùng nói:

- Dẫn đường đi!

Từ Thanh Liên cung kính:

- Vâng vâng, xin tha lỗi văn bối đã thất lễ. Mời tiền bối đi theo!

Lập tức bay về phía trước, dẫn Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y vào động phủ của hắn.

Sau khi cung kính hầu hạ để Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y ngồi xuống, Từ Thanh Liên vừa rót trà thơm vào tách, vừa nhìn thần sắc của Lệnh Hồ. Thấy Lệnh Hồ không nổi giận, hắn mới cẩn thận nói:

- Không biết tiền bối muốn văn bối luyện chế đan dược gì? Xin cứ phân phó, nếu văn bối có đủ khả năng, chắc chắn sẽ xuất thủ luyện đan.

Lệnh Hồ thần nhiên nói:

- Linh đan lục phẩm Anh Biến đan, chắc đạo hữu có thể luyện chế chứ?

Từ Thanh Liên nghe vậy khẽ cau mày lại. Nhưng thấy sắc mặt của Lệnh Hồ hơi đổi, hắn vội nói:

- Linh đan lục phẩm Anh Biến đan... văn bối có thể luyện chế được. Chỉ có điều, Anh Biến đan cần phải có Yêu đan để làm tài liệu chủ thể, tuy văn bối đã có những tài liệu khác, nhưng vẫn không có tài liệu chủ thể này....

(1): Thế gian có rất nhiều màu sắc, đỏ xanh cũng chỉ là một chút màu mà thôi, nó có màu như thế chỉ vì muốn cho chúng sanh phân biệt ra. Nhưng tại sao nói nó giống như cuộn sóng cùng nước biển, tại sao nó chỉ là một biến tướng của Như Lai Tàng? Mong ngài nói cho chúng ta đạo lý ở trong đó.

(2) Một chút màu sắc như xanh đỏ cũng chỉ là hiện tượng tạm thời do Như Lai Tàng sinh ra mà thôi. Bọn họ hoàn toàn là những vật không có thật. Cũng như biển rộng dịu êm không có liên quan gì đến sóng cả, chỉ vì tư tưởng nhiều cộng lại với nhau nên mới có những điều đó. Cho nên Phật nói tất cả chỉ đơn giản là do tâm sinh, dùng ví dụ như vậy để cho những người phạm tục hiểu được những điều trong đó.

Hai đoạn trên thuộc quyển 1 kinh Lăng Già, phần "chứng minh sự tu hành nặng ở ý thức", các bạn vào đây xem <http://quangduc.com/kinhdiem/107nhaplangia01.html>

(3) Đoạn trên là cuộc đối thoại giữa thánh giả Đại Tuệ bỏ tất dành cho đức Phật.

- Lúc bấy giờ, Thánh giả Đại Tuệ Bỏ tất lại bạch đức Phật rằng:

- Thưa đức Thế Tôn ! Các thức có bao nhiêu thứ sinh, trụ, diệt ?

Đức Phật bảo Thánh giả Đại Tuệ Bỏ tất rằng :

- Nay Đại Tuệ! Các thức sinh, trụ, diệt chẳng phải điều có thể biết của người nghĩ suy! Nay Đại Tuệ! Các thức đều có hai thứ sinh, trụ, diệt. Nay Đại Tuệ! Các thức có hai thứ diệt, một là tương diệt, hai là tương tục diệt. Nay Đại Tuệ! Các thức lại có hai thứ trụ, một là tương trụ, hai là tương tục trụ. Nay Đại Tuệ! Các thức có hai thứ sinh, một là tương sinh, hai là tương tục sinh.

Nay Đại Tuệ ! Thức có ba thứ. Những gì là ba ? Một là Chuyển tướng thức, hai là nghiệp tướng thức, ba là trí tướng thức.

Nay Đại Tuệ ! Có tám thứ thức mà lược nói thì có hai thứ. Những gì là hai ? Một là Liễu Biệt thức, hai là Phân Biệt sự thức. Nay Đại Tuệ ! Như thấy các sắc tượng trong gương sáng, nay Đại Tuệ ! Liễu Biệt thức cũng như vậy thấy đủ thứ cảnh tượng. Nay Đại Tuệ ! Liễu Biệt thức, Phân Biệt sự thức, hai thứ thức đó không sai khác mà đắp đổi nhau chung làm nhân. Nay Đại Tuệ ! Liễu Biệt thức huân tập chẳng thể nghĩ bàn biến nhân. Nay Đại Tuệ ! Phân Biệt Sự thức phân biệt lấy cảnh giới. Nhân từ vô thi đến nay, hí luận huân tập.

Nay Đại Tuệ ! A La Gia thức hư vọng phân biệt đủ thứ huân tập diệt thì các căn cũng diệt. Nay Đại Tuệ ! Đó gọi là tương diệt. Nay Đại Tuệ ! Tương tục diệt nghĩa là nhân nối tiếp nhau diệt thì tức là tương tục diệt. Nhân diệt, duyên diệt tức là tương tục diệt.

Nay Đại tuệ ! Cái gọi là y pháp, y duyên, nói y pháp nghĩa là sự huân tập vọng tướng hý luận từ vô thi; nói y duyên nghĩa là từ tâm thức thấy cảnh giới phân biệt. Nay Đại Tuệ ! Ví như cục bùn với vi trần chẳng phải khác, chẳng phải chẳng khác. Vàng với đồ trang nghiêm bằng vàng cũng lại như vậy, chẳng phải khác, chẳng phải chẳng khác. Nay Đại Tuệ ! Nếu cục bùn khác thì chẳng phải do vi trần kia tạo thành mà thật do nó tạo thành. Vậy nên chẳng khác. Nếu chẳng khác thì cục bùn và vi trần nên không sai biệt. Nay Đại Tuệ ! Như vậy Chuyển thức, A Lê Gia thức nếu tướng khác thì chẳng từ A Lê Gia thức sinh ra, nếu chẳng khác thì Chuyển thức, A Lê Gia thức cũng nên diệt mà tự tướng A Lê Gia thức chẳng diệt. Vậy nên, nay Đại Tuệ ! Tự tướng các thức diệt mà tự tướng diệt thì nghiệp tướng diệt. Nếu tự tướng diệt thì A Lê Gia thức nên diệt. Nay Đại Tuệ ! Nếu A Lê thức diệt thì đây chẳng khác hí luận đoạn kiến của ngoại đạo. Nay Đại Tuệ ! Những ngoại đạo đó nói như vậy : “Cái gọi là lia các cảnh giới thì thức tương tục diệt mà

thức tương tục diệt rồi tức là diệt các thức. Nay Đại Tuệ ! Nếu thức tương tục diệt thì từ vô thi đến nay các thức nên diệt.

Nay Đại Tuệ ! Các ngoại đạo nói các thức tương tục từ tác giả sinh ra. Họ chẳng nói thức nương vào mắt, hình sắc, hư không, ánh sáng hòa hợp sinh ra mà nói có tác giả.

Nay Đại Tuệ ! Tác giả của ngoại đạo là người nào ? Là bậc thắng nhân tự tại đối với vi trần.v.v.... chính là người có khả năng tạo tác (tác giả).

Lại nữa, nay Đại Tuệ ! Có bảy thứ tự tính. Những gì là bảy ? Một là Tập (gom) tính tự tính, hai là Tính tự tính, ba là Tướng tính tự tính, bốn là Đại tính tự tính, năm là Nhân (duyên) tính tự tính, sáu là Duyên tính tự tính, bảy là Thành (nên) tính tự tính.

Lại nữa, nay Đại Tuệ ! Có bảy thứ đệ nhất nghĩa. Những gì là bảy ? Một là Tâm cảnh giới, hai là Trí cảnh giới, ba là Tuệ cảnh giới, bốn là Nhị kiến cảnh giới, năm là Quả nhị kiến cảnh giới, sáu là Quả Phật từ địa cảnh giới, bảy là Nhập Như Lai địa nội hành cảnh giới. Nay Đại Tuệ ! Đây chính là Tính tự tính đệ nhất nghĩa tâm của các đức Phật Như Lai Ứng Chánh Biến Tri quá khứ, vị lai và hiện tại. Nay Đại Tuệ ! Nương vào Tính tự tính đệ nhất nghĩa tâm này các đức Phật Như Lai rốt ráo được ở thế gian, xuất thế gian. Từ mất trí tuệ của chư Phật mà các pháp đồng tướng, khác tướng được kiến lập. Như sự kiến lập này thì chẳng cùng ngoại đạo tà kiến cộng đồng.

Nay Đại Tuệ ! Sao là chẳng cùng với ngoại đạo tà kiến cộng đồng ? Đó là cảnh giới phân biệt tự tâm vọng tưởng kiến mà chẳng giác biết tự tâm tướng kiến.

Nay Đại Tuệ ! Những phạm phu ngu si lấy cái kiến thật thể làm đệ nhất nghĩa nên nói Nhị kiến luận.

Lại nữa, nay Đại Tuệ ! Nay ông hãy lắng nghe ta sẽ vì ông giải nói ! Hư vọng phân biệt lấy làm có vật, là đoạn ba thứ khổ. Những gì là ba ? Là vô tri, ái nghiệp, nhân duyên diệt, sở kiến tự tâm như cảnh giới huyền.

Nay Đại Tuệ ! Các Sa môn, Ba la môn nói lời như vậy : “Vốn vô thi sinh ra, nương vào nhân quả mà hiện”. Họ lại nói rằng : “Thật có vật trụ nương theo các duyên nên có âm, giới, nhập, sinh, trụ, diệt. Do sinh thì diệt vậy”.

Nay Đại Tuệ ! Sa môn, Ba la môn đó nói, thể tương tục vốn từ vô thi có, hoặc sinh, hoặc diệt, hoặc Niết Bàn, hoặc đạo, hoặc nghiệp, hoặc đế. Phá hoại các pháp chính là đoạn diệt luận, chẳng phải là lời nói của ta. Vì sao vậy ? Vì do hiện pháp chẳng thể được, chẳng thấy căn bản vậy.

Nay Đại Tuệ ! Ví như cái bình vỡ thì chẳng được công dụng của bình.

Nay Đại Tuệ ! Ví như giống bị đốt cháy thì chẳng sinh ra mầm.v.v...

Nay Đại Tuệ ! Âm, giới, nhập kia chính là diệt mà âm, giới, nhập quá khứ diệt thì âm, giới, nhập hiện tại, vị lai cũng diệt. Vì sao vậy ? Vì nhân vào tự tâm hư vọng phân biệt kiến vậy.

Nay Đại Tuệ ! Vì không có cái thể tương tục của âm, giới, nhập kia vậy.

Nay Đại Tuệ ! Nếu vốn từ vô thi sinh, nương vào ba pháp sinh ra đủ thứ thức thì vì sao lông rùa chẳng sinh ? Cát chẳng sinh ra dầu ? Nghĩa quyết định lập ra của ông thì tức là tự hoại. Ông nói có không, nói sinh, nhân quả sở thành cũng hoại.

Nay Đại Tuệ ! Nếu nương vào nhân duyên ba pháp như vậy thì nên sinh ra tự tướng nhân quả của các pháp. Các tướng hữu vô quá khứ, hiện tại, vị lai. Thí dụ, A hàm, tự giác quán địa nương vào tự kiến hun đúc lòng. Nói lời như vậy, nay Đại Tuệ ! Phạm phu ngu si cũng lại như vậy, bị sự ác hại của ác kiến, ý mê của tà kiến, kẻ vô trí xưng là Nhất Thiết Trí nói.

Nay Đại Tuệ ! Nếu lại có Sa môn, Ba la môn thấy các pháp lìa khỏi tự tính như mây, vùng lửa, thành của Kiền thất bà chẳng sinh, chẳng diệt, như huyền, ngọn lửa, trăng trong nước, như mộng... nội ngoại tâm nương theo từ đời vô thi đến nay mà hư vọng phân biệt, hí luận hiện ra. Lìa khỏi tự tâm hư vọng phân biệt nhân duyên có thể thấy. Lìa khỏi vọng tưởng Diệt Tận nói lời nói pháp. Lìa khỏi của cái sống của thân để giữ gìn sử dụng pháp. Lìa khỏi A Lê Gia thức chọn lấy cảnh giới tương ứng, vào cảnh giới tịch tịnh, lìa khỏi pháp sinh, trụ, diệt. Suy nghĩ, quan sát như vậy mà tự tâm lấy làm sinh.

Nay Đại Tuệ ! Bồ tát như vậy chẳng bao lâu sẽ được tâm bình đẳng Niết Bàn thế gian.

Nay Đại Tuệ ! Ông phương tiện khéo léo khai phát phương tiện quan sát cõi của tất cả chúng sinh đều như huyền hóa, như hình tượng trong gương, không nhân duyên khỏi, xa lìa nội cảnh, tự tâm thấy cảnh giới bên ngoài, thứ lớp theo vào cõi vô tướng, thứ lớp theo vào từ địa đến cảnh giới tam muội địa, tin vào sự huyền hóa tự tâm của ba cõi. Nay Đại Tuệ ! Người tu hành như vậy sẽ được Như Huyền tam muội, vào cảnh giới tịch tịnh của tự tâm, đến được cảnh giới bờ kia (bờ giác), lìa khỏi pháp tác giả sinh, được Kim Cương tam muội, vào thân của Như Lai, vào hóa thân của Như Lai, vào những lực thông tự tại đại từ đại bi trang nghiêm thân, vào tất cả đất nước Phật, vào tất cả niềm vui của chúng sinh, lìa khỏi cảnh giới ý thức của tâm ý, chuyển thân được diệu thân.

Nay Đại Tuệ ! Các Đại Bồ tát tu hành như vậy thì nhất định được diệu thân Như Lai Vô Thượng.

Nay Đại Tuệ ! Bồ tát muốn chứng thân Như Lai thì xa lìa âm, giới, nhập và pháp hòa hợp nhân duyên của tâm, xa lìa hí luận phân biệt hư vọng sinh, trụ, diệt, các pháp chỉ có tâm ! Phải như vậy tri kiến, ba cõi từ đời vô thi đến nay nên hư vọng phân biệt hí luận mà có, quan sát Như Lai địa tịch tịnh chẳng sinh, tiến đến hạnh Thánh của nội thân.

Nay Đại Tuệ ! Ông sẽ chẳng bao lâu được hạnh vô công dụng tự tại của tâm rốt ráo như mọi sắc theo báu Ma Ni hóa thân vào tâm vi tế của các chúng sinh. Do vào theo tâm địa nên khiến cho các chúng sinh thứ lớp vào địa. Vậy nên, nay Đại Tuệ ! Các Đại Bồ tát cần phải giới biết nội pháp tự tu hành

của các Bồ tát.

Để hiểu thêm về cách phân chia "chư thức", "chư sinh diệt" "chúng trụ" "chúng diệt", các bạn vào trang web sau
<http://giaohoi-phat-giao-vietnam.vponent/content/article/38-phat-hoc/152-i-cng-kinh-lng-gia.html>

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Tuyên Danh

Lệnh Hồ nói:

- Chuyện Yêu đan thì người không cần lo, ta đã có rồi.

Nói xong, Lệnh Hồ liền lấy túi trữ vật ra. Bàn tay vừa khẽ vẩy một cái, sáu viên Yêu Đan tỏa ra linh khí rực rỡ, thú vị hiện rõ trên bề mặt đã xuất hiện trong tay Lệnh Hồ.

Sáu viên Yêu Đan này, có một viên là Yêu đan hậu kỳ, còn năm viên kia là Yêu đan trung kỳ.

Từ Thanh Liên giật mình, miệng há thật ro ra, xem chút nữa là nước miếng cũng chảy xuống mà không biết.

Tay run rẩy nhận lấy sáu viên Yêu đan trong tay Lệnh Hồ, vẻ mặt Từ Thanh Liên vô cùng kích động.

Phải biết rằng, nếu như tài liệu chủ thể là Yêu đan có cấp bậc khác nhau, thì khi linh đan luyện chế ra cũng hoàn toàn khác nhau.

Tỷ như Yêu đan sơ kỳ, dựa vào viên Yêu đan đó, các đại sư luyện đan có thể luyện chế được linh đan ngũ phẩm Hóa Anh đan, giúp cho tu sĩ Kết Đan kỳ đại viên mãn tăng thêm nhiều cơ hội đột phá Kết Đan kỳ, tiến vào Nguyên Anh kỳ. Thật ra Yêu đan sơ kỳ cũng có thể luyện chế ra linh đan lục phẩm Anh Biến đan, nhưng tỷ lệ thành công thấp hơn việc dùng Yêu đan trung kỳ một chút.

Nếu như dùng Yêu đan trung kỳ để luyện chế linh đan lục phẩm Anh Biến đan thì một khi luyện chế thành công, linh lực ẩn chứa bên trong sẽ thuộc về hàng cực phẩm. Nếu như tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn dùng nó, tuyệt đối có trăm phần trăm thành công đột phá tiến thẳng đến Xuất Khiếu kỳ!

Mà bản thân linh đan lục phẩm Anh Biến đan còn có tác dụng với các tu sĩ dưới Hợp Thể kỳ, luôn được người tu tiên coi là linh bảo tu tiên.

Tỷ như Xuất Khiếu lên Phân Thần, hay Phân Thần lên Hợp Thể, nếu như các tu sĩ đó mà có mấy viên Anh Biến đan trong tay, tỷ lệ đột phá thành công chắc chắn sẽ tăng thêm mấy phần.

Đó mới chỉ là Yêu đan trung kỳ mà thôi, nếu như là Yêu đan hậu kỳ thì tác dụng càng lớn hơn nữa, hầu như là không thể đo lường giá trị được.

Yêu đan hậu kỳ có thể dùng để luyện chế ra linh đan thất phẩm Hợp Thần đan. Hợp Thần đan này chính là chí bảo tu tiên của các tu sĩ Phân Thần kỳ muốn đột phá tiến lên Hợp Thể kỳ.

Mà Hợp Thần đan không chỉ có tác dụng đối với các tu sĩ Phân Thần kỳ không thôi, nó còn có tác dụng rất trọng yếu với các tu sĩ Hợp Thể tiền kỳ nữa. Nó có thể giúp cho các tu sĩ có tu vi Hợp Thể sơ kỳ củng cố vững chắc cảnh giới của mình, giúp việc đột phá lên Hợp Thể trung kỳ được nắm chắc hơn.

Dĩ nhiên, nếu như để tu sĩ Hợp Thể trung kỳ phục dụng Hợp Thần đan thì cũng có thể giúp họ tiết kiệm được vài trăm năm tu luyện, tăng lên không ít linh lực.

Từ Thanh Liên không ngờ rằng Lệnh Hồ chỉ tiện tay thôi đã lấy ra năm viên Yêu đan trung kỳ, một viên Yêu đan hậu kỳ như vậy! Số lượng lớn như thế, quả thật không có ai ở Tu Tiên giới có thể sánh bằng.

Cũng chỉ có Lệnh Hồ của Hoa Nghiêm tông đã từng giao dịch ở đại hội giao dịch tại Quỳnh quốc mấy chục năm trước mới có số lượng nhiều một chút, hình như là ba miếng Yêu đan trung kỳ.

Lệnh Hồ? Lệnh Hồ....

Từ Thanh Liên giật mình, hình như vị tiên bối ở trước mặt mình cũng tự xưng tên là Lệnh Hồ, chẳng lẽ?

Thân thể chấn động, Từ Thanh Liên nhìn Lệnh Hồ một cách khiếp sợ, ngập ngừng nói:

- Xin hỏi tiền bối, chẳng lẽ tiền bối chính là Lệnh Hồ...tiền bối của Hoa Nghiêm tông đã danh chấn Tu Tiên giới mấy chục năm nay?

Lệnh Hồ thân nhiên nói:

- Ta chính là Lệnh Hồ Hoa Nghiêm tông, còn danh xưng tiền bối thì miễn cho, chúng ta xưng hô đạo hữu được chứ?

Từ Thanh Liên kích động nói:

- Văn bối sao dám làm vậy được.

Lệnh Hồ cười to:

- Không sao, nếu như các hạ đã biết thân phận của ta thì chắc cũng biết ta mới tu tiên có hơn trăm năm thôi. Gọi ta là tiền bối, chẳng phải nói ta rất già sao?

Thấy tính cách Lệnh Hồ hiền hòa, tự nhiên hào phóng, mà nghe nói Lệnh Hồ cũng không phải là người tàn sát giết người bừa bãi, Từ Thanh Liên mới yên tâm một chút, nói:

- Như vậy...tại hạ phải đi quá giới hạn rồi. Đạo hữu yên tâm, ta không chỉ vì đạo hữu luyện chế Anh Biến đan, ta sẽ dùng cả viên Yêu Đan hậu kỳ này luyện chế thành Hợp Thần đan nữa.

Lệnh Hồ mỉm cười nói:

- Như vậy phải làm phiền rồi, nếu làm được, chắc chắn ta có báo đáp.

Từ Thanh Liên vội nói:

- Không dám không dám. Chuyện báo đáp xin đừng nhắc tới. Có thể vì Lệnh Hồ đạo hữu danh chấn Tu Tiên giới luyện đan, hơn nữa còn có trong tay sáu viên Yêu đan này, đây đã là cơ hội ngàn năm khó gặp rồi. Không, phải nói là cơ duyên mấy ngàn năm mới gặp được, sao còn dám nói là báo đáp chứ?

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười, thân nhiên nói:

- Nếu như ta tính báo đáp cho các hạ bằng một viên Yêu đan trung kỳ thì sao?

Thân thể Từ Thanh Liên chấn động, không dám tin tưởng nhìn Lệnh Hồ, nói:

- Sao...sao có thể như vậy được? Cái này là quá nhiều rồi...tại hạ...

Lệnh Hồ khoát tay áo:

- Không cần khách khí, báo đáp là chuyện phải làm cho các hạ. Dĩ nhiên, điều kiện đầu tiên là các hạ phải luyện đan cho tốt đấy, không được để chút sai phạm nào!

Từ Thanh Liên lớn tiếng nói, thiếu chút nữa đã vỗ ngực bảo đảm:

- Xin đạo hữu yên tâm. Tại hạ vẫn luôn tự tin với tài nghệ luyện đan của mình, tuyệt đối sẽ đem sáu miếng Yêu đan này luyện chế thành Anh Biến đan cùng Hợp Thần đan có phẩm chất tốt nhất!

Lệnh Hồ gật đầu, hỏi:

- Vậy là được rồi. Cũng không biết khi nào có thể luyện chế xong?

Từ Thanh Liên khẽ suy tính, sau đó thận trọng nói:

- Ba tháng, tại hạ nghĩ như vậy là đủ rồi!

Lệnh Hồ khẽ gật đầu:

- Ba tháng à? Cũng được.

Lúc ban đầu thì Lệnh Hồ còn ngại thời gian có chút mất thời gian, nhưng sau đó lại nghĩ đến việc không bằng nhân cơ hội này giúp cho Nạp Lan Bạch Y đã bị vây khốn ở cảnh giới Xuất Khiếu đại viên mãn nhiều năm điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, giúp các vấn đề về tinh thần thể chất được tốt hơn, sau đó phục dụng Anh Biến đan tiến lên Phân Thần kỳ.

Nhưng mà, hắn còn phải đi tới Vạn Thông cảng xem thời gian xuất phát của hai chiếc thuyền thần đình song song là khi nào mới được. Lần này phải đi đến Đông Thắng châu trước, sau đó còn phải tới Cửu Lê Bộ châu nữa.

Sau đó Lệnh Hồ liền mở một động phủ gần với Liên Hoa phong của Từ Thanh Liên, tạm thời ở đấy.

Sau khi nói với Nạp Lan Bạch Y kế hoạch của mình xong, Nạp Lan Bạch Y lập tức rất có hứng thú với việc chuẩn bị trùng kích vào Phân Thần kỳ, nhưng mà nàng cũng có đôi điều băn khoăn về Lệnh Hồ.

Nạp Lan Bạch Y nói:

- Vậy huynh tới Vạn Thông càng xem một chút thử đi. Nếu như phải đợi đến năm sau thì có lẽ không ổn. Còn việc muội trùng kích vào Phân Thần kỳ, cho dù là ở Đông Thắng châu hoặc Cửu Lê Bộ châu làm cũng được mà.

Lệnh Hồ gật đầu, mỉm cười nói:

- Vậy muội hãy vào tĩnh thất nhập định trước đi, ta phải tới Vạn Thông càng điều tra một chút.

Lệnh Hồ nói xong, liền đi tới một tảng đá bên trong động phủ khoanh chân ngồi xuống.

Nạp Lan Bạch Y thấy vậy thì không hiểu, ngạc nhiên nói:

- Sư huynh, huynh làm vậy là...?

Lệnh Hồ giải thích:

- Ta tính dùng thần thông thần niệm đi tới Vạn Thông càng trước. Làm như vậy thì tốc độ nhanh hơn việc ta ngự kiếm phi hành nhiều. Nếu như ta tự mình đi thì cả đi lẫn về mất rất nhiều thời gian, làm như vậy nhanh hơn!

Nạp Lan Bạch Y chợt hiểu ra. Thật ra có rất nhiều tu sĩ Độ Kiếp kỳ mặc dù quanh năm suốt tháng bế quan không ra, chỉ ngồi luyện khí, tĩnh luyện linh lực, bồi cố nguyên thần, hiểu thông thiên đạo, nhưng thật ra bọn họ thường xuyên để cho nguyên thần rời khỏi thể xác đi ngao du khắp nơi. Chỉ trong nháy mắt thôi, bọn họ đã có thể vượt qua nghìn vạn dặm, thấy được mọi chuyện trong thiên địa.

Tỷ như ngày đó Lý Thiên Mạc kết thành Kim Thân Phật Anh tại đỉnh Hoa Sơn. Mười đạo thần niệm tu sĩ Độ Kiếp kỳ chỉ trong tích tắc đã phá không mà tới, chính là các tu sĩ đã để cho thần niệm của mình thoát ly thể xác. Làm như vậy là vì họ không muốn để cho chính mình phải hiển hóa chân hình, rồi khiến cho các tu sĩ cấp thấp phải tò mò mà thôi.

Nhưng mà thần thông mà Lệnh Hồ thi triển hiện nay không phải là nguyên thần thoát ly thể xác như các lão quái vật Độ Kiếp kỳ, mà chính là thần du chi thuật của thần niệm mà thôi. Dù sao cảnh giới tu chân của Lệnh Hồ hiện nay vẫn chỉ là Kết Đan đại viên mãn, ngay cả Nguyên Anh cũng không có thì nói chi đến nguyên thần của tu sĩ Hợp Thể kỳ. Mặc dù nói hán có đến bốn viên Kim Đan viên mãn, nhưng dù có nhiều Kim Đan hơn nữa, cảnh giới cuối cùng của hán vẫn chỉ là Kết Đan kỳ.

Cũng như một tên ăn mày vậy, cho dù có chiếm được rất nhiều tiền, nhưng lúc đó vẫn chỉ là một tên ăn mày.

Tuy Lệnh Hồ chưa hợp ra nguyên thần, nhưng hai hồn bảy phách đã hoàn toàn độc lập, cửu phương chi niệm cũng vô cùng cường đại. Mặc dù hai thần hồn hiện nay đã phải ra tay trấn áp tàn hồn trong thần châu, làm cho thần niệm giảm đi hai phần ba, nhưng trải qua nhiều năm bảy thần phách không ngừng tu luyện đạo pháp của mình, nên một phần ba thần niệm còn lại vẫn đạt đến cảnh giới Độ Kiếp sơ kỳ, đạo hạnh đã gần viên mãn rồi.

Muốn như để cho cường độ thần niệm đạt tới Độ Kiếp trung kỳ thì cần thêm một thời gian nữa thôi, mà nói không chừng, việc một lát nữa sẽ đột phá cũng là điều có thể xảy ra.

Hướng chi, phía sau thần niệm cường đại còn có lực lượng linh hồn hùng hậu làm chỗ dựa, nên việc Lệnh Hồ dùng thần thông thần niệm thi triển thần du chi thuật thật sự không kém hơn các tu sĩ Độ Kiếp kỳ là bao nhiêu cả.

Sau khi biết được tính toán của Lệnh Hồ, Nạp Lan Bạch Y thân nhiên cười, đi tới bên cạnh Lệnh Hồ:

- Vậy muội ở đây để hộ pháp cho huynh nha?

Lệnh Hồ cười nhẹ, nói:

- Muội nên tranh thủ thời gian vào tĩnh thất nhập định, bồi bổ trạng thái tinh thần đi. Ta sẽ không để muội hộ pháp, nếu cần thì ta sẽ để cho Trung Khu phách ra ngoài làm hộ pháp cho chúng ta.

Nạp Lan Bạch Y sững sốt, nhưng nhớ tới thần thông Hồn đạo vô cùng của người mình yêu, nàng yên tâm vô cùng. Nhưng ngay khi chuẩn bị đi vào tĩnh thất thì Nạp Lan Bạch Y lại quay đầu cười nói:

- Sư huynh, muội thấy mấy thần phách huynh hiển chân ra chẳng những có tướng mạo khác nhau, mà tính cách cũng riêng biệt nữa. Nếu để cho bọn họ có danh hiệu riêng của mình, chẳng phải sẽ thành một thân thể độc lập sao. Lúc đó, cho dù người khác có nhìn thấy thì cũng không ngờ rằng đó là một linh hồn.

Lời này của Nạp Lan Bạch Y chẳng những làm cho tâm Lệnh Hồ động, mà ngay cả ba thần phách đã hiển hóa chân hình đang ở trong thức hải là Linh

Tuệ, Thiên Xung, Trung Khu cũng nháy mắt, như ngộ ra điều gì đó.

Cảm nhận được nguyện vọng của bảy phách trong tinh thần thức hải, Lệnh Hồ khẽ mỉm cười.

Thật ra, trong ba hồn bảy phách hiện tại của Lệnh Hồ, mới chỉ có hai linh hồn chứa tể đã hiển chân ngay từ đầu là Thiên hồn Thích Bồ Đề cùng với Địa hồn Đạo Huyền là có danh hiệu riêng của mình. Mà nay, sau khi nghe được lời nói của Nạp Lan Bạch Y, bảy phách cũng có khát vọng có danh hiệu riêng.

Ngay khi được Lệnh Hồ cho phép. Bỗng nhiên ở ngay đàn tràng của Linh Tuệ phách có tiếng chuông du dương phát ra, sau đó âm thanh của Linh Tuệ phách đã truyền khắp tinh thần thức hải, đưa tới tận tai mỗi Tự nhiên thần thức sinh linh ở bên trong.

- Hồn đạo chí tôn vô thượng Thánh Thiên ở trên cao, Linh Tuệ phách ta hôm nay lấy danh hiệu là Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân.

Sau đó, ở ngay Kiếm phong phía đông cũng truyền đến một âm thanh lạnh lùng:

- Hồn đạo chí tôn vô thượng Thánh Thiên ở trên cao, Thiên Xung phách ta hôm nay lấy danh hiệu là Thiên Xung Kiếm Lư cư sĩ.

Âm thanh của Trung Khu phách cũng từ Ương Đế sơn ở trung ương phát ra:

- Hồn đạo chí tôn chí cao Mệnh chủ ở trên cao, Trung Khu phách ta hôm nay lấy danh hiệu là Trung Khu Bảo Quang thượng nhân.

Vô số Tự nhiên thần thức sinh linh ở Đan Bích sơn cũng như ở khắp nơi hẻo lánh tại tinh thần thức hải nghe thấy ba âm thanh này xong thì không khỏi quý xuống cúng bái. Bởi vì trong lòng các Tự nhiên thần thức sinh linh này, ba phách chính là ba người có thần thông cao nhất, cũng là chứa tể ở nơi đây.

Trong tinh thần thức hải, cũng chỉ có ba phách đã hiển hóa chân hình mới có thể có danh hiệu riêng của mình. Còn bốn thần phách khác không phải là không muốn, mà chỉ vì đạo pháp bọn họ tu luyện còn chưa đạt tới viên mãn, hoặc đạo hạnh chưa đủ nên còn chưa thể đạt tới trình độ hiển hóa chân hình, nên bọn họ cũng chưa có quyền lợi tuyên đạt danh hiệu của riêng mình.

Nạp Lan Bạch Y không biết rằng một câu nói vô ý của nàng đã làm cho bảy phách của Lệnh Hồ chân chính đạt tới cảnh giới độc lập viên mãn.

Đợi đến lúc khi bảy phách hiển hóa chân hình đủ hết, có riêng danh hiệu của riêng mình thì lúc đó bảy phách đã hoàn toàn độc lập với nhau. Hơn nữa với việc bảy phách có riêng tài trí cùng tuệ căn, cũng như tính cách độc lập, thì bảy phách sẽ càng cường đại hơn. Ngoài ra, bọn họ sẽ không bị giới hạn của ba đại linh hồn chứa tể ảnh hưởng nữa. Mọi vật mọi việc đều có thể ảnh hưởng đến tài trí tuệ căn của bọn họ, giúp cho bọn họ có xúc cảm cùng linh ngộ của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Thần Du

Sau khi ba thần phách tuyên danh hiệu của mình xong, Lệnh Hồ bắt đầu làm việc của mình.

Hai tay bấm tay niệm thần chú, tay phải nhẹ nhàng vỗ tại mi tâm. Chỉ thấy thần niệm bắt đầu ngưng tụ lại trên đỉnh đầu, tạo thành một hư ảnh như có như không. Sau đó trên đỉnh đầu Nê Hoàn cung toát lên một cỗ linh quang màu xanh như mưa lất phất, bản mệnh thụ của Mệnh hồn lần nữa hiện ra. Bảo Quang thượng nhân Trung Khu phách liền xuất hiện ngồi trên ngọn bản mệnh thụ, cỗ bảo linh khí Bảo Quang thấp thì huyền phù trên đỉnh đầu.

Có Bảo Quang thượng nhân nắm Bảo Quang tháp trong tay bảo vệ động phủ, cho dù là tu sĩ Độ Kiếp kỳ tới xâm phạm, nếu không phải là những người có tiên khí như Tiêu Đình Thiên, thì chắc chắn không thể nào công phá được lực phòng ngự của Bảo Quang thượng nhân.

Huống chi Bảo Quang thượng nhân không chỉ biết dùng pháp bảo để phòng ngự không, bản thân hắn còn có thần thông Vạn Trượng nữa. Với thần thông này, có thể nói hắn là người mạnh nhất trong ba phách đã hiển hóa chân hình hiện nay.

Sau khi an bài ổn thỏa xong, Lệnh Hồ mới không cần lo lắng mà để cho thần niệm đang ngưng tụ trên đỉnh đầu của mình bay ra xa.

Ra khỏi động phủ, Lệnh Hồ có cảm giác thần niệm của mình đã tiến vào một trạng thái kỳ diệu vậy. Không có sự ràng buộc của thân thể, thần niệm tựa như mây trôi, lướt nhẹ đi, có cảm giác như đã hòa một với gió và mây vậy. Chỉ cần vừa nghĩ một cái thôi, hắn đã có thể vượt qua những khoảng cách vô cùng xa, có thể đến những nơi mà thân thể phải dùng rất nhiều thời gian mới tới được.

Thật ra, thần niệm của Lệnh Hồ lúc này có thể vượt qua đến một vạn năm nghìn dặm chỉ trong tích tắc, mà không chỉ là nháy mắt vượt qua thôi, thậm chí

thần niệm của hắn còn có thể ghi nhớ một ít sự vật di động trên đường đi, giúp cho Lệnh Hồ có ấn tượng một chút. Nói cách khác, chỉ cần Lệnh Hồ muốn, thần niệm của hắn sẽ ngưng thần lại một chút, giúp cho những sự vật được lướt nhanh qua xuất hiện tường tận trong thần niệm của hắn. Đây là một điều khác với các nguyên thần của những tu sĩ Độ Kiếp kỳ khác, sau khi thuần dĩ vận dậm thì trong đầu họ không có chút ấn tượng gì với những sự vật diễn ra trên đường đó cả.

Thần niệm của Lệnh Hồ khẽ nhìn qua Liên Hoa phong một chút, sau đó liền bay về phương hướng của Vạn Thông cảng. Mới chỉ lướt qua một cái thôi, thần niệm của hắn đã ra xa hơn một vạn năm nghìn dặm. Vì Lệnh Hồ chỉ muốn đi tới Vạn Thông cảng, chứ không muốn tìm thứ gì nên chỉ trong khoảng khắc thôi, thần niệm Lệnh Hồ đã ra xa hơn mười vạn dặm, vượt qua hơn phân nửa Cực Lạc sơn mạch, từ từ tiếp cận với Vạn Thông cảng.

Vốn Lệnh Hồ chỉ muốn đi tới Vạn Thông cảng thật nhanh, nên sẽ không có gì để cho hắn chú ý tới cả. Nhưng khi còn cách Vạn Thông cảng khoảng mười vạn dặm thì tâm của hắn lại nhảy lên. Trong lúc mơ hồ, Lệnh Hồ có cảm giác nơi mà hắn vừa đi qua có vật gì đó làm hắn phải chú ý tới thì phải.

Nhưng mà Lệnh Hồ cũng không nghĩ nhiều, thần niệm tiếp tục đi về phía trước. Vô số sự vật được thần niệm của Lệnh Hồ ghi nhớ lại, nhưng chỉ trong nháy mắt đã được hắn bỏ qua một bên, không còn vật gì có thể làm cho tâm của hắn động nữa cả.

Rốt cuộc Vạn Thông cảng đã gần hiện ra trước mặt Lệnh Hồ.

Xuất hiện trước mắt Lệnh Hồ hiện nay là một tiên thành vô cùng phồn hoa được thành lập trên một bình nguyên địa thế bằng phẳng.

Gọi là tiên thành vì trong những người trong tòa thành này đều là người tu tiên: có tu chân, có Vũ tu, Đan tu, thậm chí còn có Yêu tu, Yêu thú nữa. Nhưng tuyệt đối không có người phàm, bởi vì đây chính là thành trì hoàn toàn thuộc về người tu tiên.

Mặc dù có rất nhiều người tu tiên khi thấy Yêu thú lui tới trong thành thì trong mắt hiện lên vẻ tham lam rõ ràng, phảng phất như có vô số Yêu đan hiện ra trước mặt mình vậy, nhưng không có người nào dám lỗ mãng ra tay cả. Có thể nói người tu tiên và các Yêu thú, Yêu tu ở thành trì này sống với nhau tương đối hòa thuận.

Thật ra, tuy nói Yêu thú cùng nhân loại là hai chủng tộc khác nhau, nhưng cũng đều đi trên con đường tu tiên cả. Mà Vạn Thông cảng này lại là địa điểm trung gian để đi đến các châu khác, cho nên không chỉ có tu sĩ nhân tộc muốn đi tới châu khác để tầm bảo hoặc lịch lãm mạo hiểm, mà cả Yêu tu - Yêu thú cũng muốn mở rộng nhãn lực của mình, muốn tìm kỳ ngộ cùng cơ duyên.

Vì vậy, việc ở gần Vạn Thông cảng xuất hiện một thành trì có nhiều Yêu tu - Yêu thú cùng với nhân loại cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng mà đây là lần đầu tiên Lệnh Hồ nhìn thấy Yêu thú nghênh ngang đi trong một thành, nên cảm thấy có chút mới lạ.

Lúc này thần niệm của Lệnh Hồ đang chú ý tới một con Hóa Hồng Sư Tông thú có tu vi Yêu đan trung kỳ. Con Yêu thú này đang đi tới trước một cửa hàng do tu sĩ nhân tộc mở, tuy miệng đầy răng nanh không động đậy, nhưng vẫn có một âm thanh hùng hồn phát ra:

- Ta muốn một khối Cửu Diệu thạch nặng khoảng năm mươi cân, năm khối Thanh Bích thạch thượng phẩm, mười khối ô Tinh thạch, Anh Mộc ngàn năm, Kim Tùy Toàn...

- Đạo hữu, mấy vật đầu tiên thì tiểu điểm có đủ, nhưng mấy thứ phía sau lại là tài liệu luyện khí đặc biệt. Tỷ như mấy tài liệu như Anh Mộc ngàn năm, Kim Tùy Toàn thì tiểu điểm không có được...

Trong điểm, một người tu sĩ trung niên tướng mạo nho nhã lễ độ đáp lại. Người này không vì đối phương là Yêu thú mà có chút biến hóa nào, hoàn toàn xem đối phương như là khách thường xuyên tới giao dịch.

Đầu Hóa Hồng Sư Tông thú kia cũng không dấy dưng, chỉ nói:

- Vậy ngươi chuẩn bị cho ta mấy tài liệu kia đi. Xem thử cần bao nhiêu linh thạch vậy?

Tu sĩ trung niên khẽ tính một chút, sau đó cười nói:

- Cần tất cả tám trăm lẻ bảy khối linh thạch thượng phẩm. Bỏ mấy số lẻ đi, chỉ cần tám trăm khối là được rồi. Cảm ơn đã chiếu cố!

Hóa Hồng Sư Tông thú kia dường như có chút khó khăn. Cái miệng to đỏ như chấu máu há ra một cái, một rễ cây có linh quang xanh biếc lượn quanh được hắn phun ra, rồi hắn nói tiếp:

- Ta có một gốc rễ cây có màu tím này, dường như cũng trên ngàn năm đó. Ngươi xem thử có thể đổi được bao nhiêu linh thạch thượng phẩm?

Trung niên kia cầm lấy gốc rễ cây khác thường do Yêu thú phun ra, nhắm mắt cảm thụ một hồi rồi nói:

- Quả thật linh khí rất sung túc, đúng là một tài liệu luyện đan thượng hạng. Như vậy đi, ta ra giá một ngàn khối linh thạch thượng phẩm, ngươi thấy thế nào?

- Một ngàn khối linh thạch thượng phẩm?

Hóa Hồng Sư Tông thú hiển nhiên không ngờ rằng gốc rễ cây màu tím này lại đáng giá như vậy. Người này vốn đã nói lớn, nay thét một tiếng như thế lại làm cho ai ai cũng nghe được, không ít người đã chú ý tới giao dịch của bọn họ.

Tu sĩ trung niên biến sắc, vội vàng đem gốc rễ cây màu tím kia cắt vào trong túi trữ vật, mỉm cười nói:

- Không nên ngạc nhiên. Tuy cửa hàng của ta nhỏ, nhưng làm ăn giao dịch vẫn rất đúng giá. Tài liệu giá bao nhiêu, chắc chắn ta sẽ thu mua bấy nhiêu.

Hỏa Hồng Sư Tông thú nói:

- Tuy tu vi tên nhân loại nhà ngươi không ra gì, nhưng nhân phẩm cũng không tệ. Được, bán cho ngươi đấy, tính giá đi!

Mặc dù vị tu sĩ trung niên kia có mang theo Ban Lan thạch nên không biết rõ tu vi đến đâu, nhưng chỉ dựa vào tinh thần cùng khí thế thôi, đầu Hỏa Hồng Sư Tông thú đã có thể kết luận lão bản của cửa hàng này chỉ có tu vi ngang với Nguyên Anh hậu kỳ là tối đa.

Chút tu vi đó nếu đem so với một Yêu thú cấp tám như hắn, tất nhiên là không đủ để hắn coi trọng.

- Vị đạo hữu này, xin hỏi khi này ngươi đã bán thứ gì vậy? Sao có thể đáng giá đến một ngàn linh thạch thượng phẩm được?

Một người tu sĩ bị giao dịch giữa đầu Yêu thú và tu sĩ trung niên hấp dẫn tiến tới hỏi thăm.

Người tu sĩ này mặc áo bào phục vụ của Ngũ Động Thiên, phía sau còn có bốn tên sư đệ đồng môn nữa.

- Ta bán thứ gì thì liên quan gì đến ngươi? Quản làm gì, hà?

Hỏa Hồng Sư Tông thú không vui nhìn mấy người Ngũ Động Thiên vô lễ chen vào kia.

Vị tu sĩ Ngũ Động Thiên này cũng không giận, chỉ âm hiểm cười một tiếng:

- Vị đạo hữu Yêu tộc này, chúng ta cũng không có ý quấy rầy các hạ, chỉ muốn nói cho ngươi biết là nếu có một người lấy ra một ngàn khối linh thạch thượng phẩm để mua tài liệu của ngươi, chỉ sợ giá trị của tài liệu đó không chỉ là một ngàn khối linh thạch thượng phẩm đâu. Có thể là hai ngàn khối, thậm chí nhiều hơn thì sao? Hay là để cho ta giám định thử đi, thế nào? Như vậy đạo hữu cũng không bị lỗ đó. Ta nghe nói là người nào muốn ngồi lên hai chiếc thuyền thần đình song song để đến Đông Thắng châu thì phải có nhiều linh thạch mới có chỗ ngồi đó.

Vị tu sĩ trung niên kia biến sắc, vô cùng khó coi, chấp tay nói:

- Mấy vị đạo hữu, đây là giao dịch công bình giữa ta và đạo hữu Yêu tộc này, hơn nữa giao dịch cũng kết thúc rồi, kính xin chư vị đạo hữu đừng nhiều chuyện. Pháp nhân của Chấp pháp giả Vạn Thông tiên thành rất tinh đấy, mấy vị cũng không muốn thử tài nghệ của người ta đấy chứ?

Năm vị tu sĩ Ngũ Động Thiên ha ha cười:

- Chúng ta làm gì có sinh sự nào? Chúng ta chỉ sợ vị đạo hữu Yêu tộc này bị lừa, có ý tốt nhắc nhở một chút mà thôi. Nếu như vị đạo hữu Yêu tộc này cam tâm chịu lỗ thì coi như xong, coi như chúng ta chưa nói gì cả.

Đến lúc này thì đầu Hỏa Hồng Sư Tông thú kia có chút bị thuyết phục, đặc biệt khi nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương và lo lắng của lão bản cửa hàng kia, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ giá trị của gốc rễ cây màu tím kia không chỉ là một ngàn khối linh thạch thượng phẩm thật sao? Tuy mấy người tu sĩ bên cạnh cũng không có ý tốt gì, nhưng dù sao cũng là tu sĩ nhân tộc, có làm đi nữa cũng là bọn họ chó cắn chó thôi. Ta quản làm cái gì chứ, chỉ cần có lợi cho mình là được rồi!"

Lập tức, vị Hỏa Hồng Sư Tông thú này gầm lên:

- Vị lão bản này chưa đem linh thạch giao cho ta, cho nên giao dịch cũng chưa tính là hoàn thành. Nếu các vị đạo hữu đã có ý tốt, vậy mời đánh giá giùm ta gốc rễ cây kia đi!

Năm vị tu sĩ Ngũ Động Thiên cười nói:

- Nếu đạo hữu Yêu tộc đã muốn, chúng ta sẽ vui lòng giúp đỡ!

Hỏa Hồng Sư Tông thú nói với vị tu sĩ trung niên kia:

- Mau mau lấy gốc rễ cây màu tím của ta ra để cho mấy vị đạo hữu này giúp ta giám định một chút!

Tu sĩ trung niên kia hơi biến sắc, vội nói:

- Nếu đạo hữu đã muốn thì chắc chắn là có thể. Nhưng có câu này tại hạ cũng muốn nói trước, một khi ta đem gốc rễ cây đưa cho ngươi, coi như giao dịch của chúng ta bị hủy bỏ. Ta chẳng những không giao một ngàn khối linh thạch thượng phẩm cho ngươi, mà sẽ không bán bất cứ tài liệu gì cho ngươi nữa! Mong đạo hữu hãy suy nghĩ kỹ càng!

Tuy Hỏa Hồng Sư Tông thú là Yêu thú, nhưng trí khôn cũng không thua loài người. Vị tu sĩ trung niên nói nặng như thế, càng chứng tỏ hắn đã nhìn trúng đồ của mình, cũng chứng minh gốc rễ cây mà mình vô tình tìm được có giá trị rất lớn.

Trùng mắt lên, Hòa Hồng Sư Tông thú nói:

- Sao ngươi nói nhảm nhiều vậy? Kêu ngươi lấy ra thì lấy đi! Chút tài liệu đó, chẳng lẽ ngươi không bán thì mấy cửa hàng khác cũng không bán sao?

Lúc này thần niệm của Lệnh Hồ đã hoàn toàn chú ý tới vị Hòa Hồng Sư Tông thú này.

Vừa bắt đầu Lệnh Hồ chú ý tới hắn là vì thấy ngạc nhiên với việc một Yêu thú lại có thể ngênh ngang đi vào một thành trì giao dịch với tu sĩ nhân loại. Nhưng bây giờ hắn chú ý là vì bị gốc rễ cây màu tím kia hấp dẫn.

Thật ra Lệnh Hồ cũng không thể xác định gốc rễ cây màu tím của Hòa Hồng Sư Tông thú này rốt cuộc là linh thảo gì, nhưng gốc rễ cây đó lại làm cho thần niệm của Lệnh Hồ phải rung động kịch liệt.

Lệnh Hồ tin rằng gốc rễ cây đó là một tài liệu trân quý.

Vì vậy hắn đã lẳng lặng để thần niệm của mình ở ngay đó quan sát. Nhưng thần niệm của Lệnh Hồ không chỉ quan sát đến gốc rễ cây đó, mà hắn còn nhìn thấy sự ích kỷ dối trá, âm hiểm ti tiện của những tu sĩ ở bên cạnh nữa.

Từ đây đến cuối tuần sau mình có rất ít thời gian, nên nếu truyện có ra chậm thì các bạn thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Âm Hồn Châu

Tu sĩ trung niên kia có chút không muốn đưa tay vào trong túi trữ vật, rồi run rẩy lấy một vật đưa ra ngoài.

- Hà?

Đầu tiên tu sĩ trung niên kia cả kinh ồ lên một tiếng, mà vị Hòa Hồng Sư Tông thú kia cũng phát ra một tiếng kinh hô như sấm rền nổ vang.

Chỉ thấy vật mà tu sĩ trung niên kia lấy ra không phải là gốc rễ cây màu tím ban nãy, mà là một hạt châu tròn vo trong suốt tròn bóng, tản ra linh khí mờ mờ.

- Tiểu tử ngươi được lắm, dám giấu gốc rễ cây của ta ư? Sao lại cầm một hạt châu như thế để lừa gạt ta?

Hòa Hồng Sư Tông thú giận dữ gầm thét, nhưng âm thanh của hắn bỗng nhiên nhỏ xuống. Hắn có thể cảm giác được hạt châu này tản mát ra một cỗ khí tức Âm hồn vô cùng mãnh liệt.

Không sai, chính là khí tức Âm hồn.

Âm hồn khác với linh hồn chính là: linh hồn là hồn của người sống, còn Âm hồn chính là hồn của người chết.

Hạt châu này là một loại châu do nhiều Âm hồn lệ phách tập hợp lại mà thành, hơn nữa còn không phải là Âm hồn châu bình thường, mà là một khóa Âm hồn châu đã đạt tới phẩm cấp linh hóa.

Theo như tin đồn qua nhiều năm thì ở Táng Hồn lĩnh quanh năm suốt tháng có Âm hồn dày đặc tại Cực Lạc sơn mạch có Âm hồn châu hiện thế. Mà theo như những gì trong Tu Tiên bí lục ghi lại thì trạng thái ban đầu của Âm hồn châu chính là cấp hư hóa, nghĩa là quanh châu đã có chút Âm hồn ngưng lại thành một làn sương mù u ám. Sau đó sương mù dần ngưng tụ lại, từ hư hóa thực, tạo thành một làn sương quanh quẩn có màu trắng bệch rõ rệt, đây là phẩm bạch hóa, và cao hơn nữa chính là cấp bậc linh hóa. Tỷ như viên Âm hồn châu này vậy, rõ ràng đã thành hình, hơn nữa linh khí quanh thân hạt châu còn lượn lờ rõ ở bên ngoài, chính là Âm hồn châu cực phẩm.

Thật ra không thể nói tài nguyên ở Hoa Nam châu không bằng các châu khác trên đại lục được. Ngoài Yêu Lâm sơn mạch có thể lực ngang với các đại môn phái tu tiên ở Hoa Nam châu ra, Hoa Nam châu còn có Táng Hồn lĩnh cùng Vạn Kiếm nhai tại Cực Lạc sơn mạch. Hai nơi này chính là thánh địa có rất nhiều tài nguyên hấp dẫn rất nhiều người tu tiên khác tới đây mạo hiểm.

Nhưng mà, hai thánh địa này cũng là một vùng đất chí hung đối với nhiều người tu tiên. Nếu không có thực lực cùng đảm khí nhất định, sẽ không có mấy ai dám xông vào Vạn Kiếm nhai cùng Táng Hồn lĩnh.

Tỷ như người tu tiên bản địa ở Hoa Nam châu, từ trước tới nay, nhiều lắm bọn họ chỉ dám thăm dò các khu vực ở bên ngoài rìa hai địa phương đó mà

thời: Quý Khốc sơn ở Táng Hồn lĩnh cùng Địa Kiếm mồ ở Vạn Kiếm nhai. Chứ trước giờ chưa có ai dám đi sâu vào trong hơn.

Hôm nay, sau khi các hạn chế của hai chiếc thuyền thần đình song song được bỏ đi, các tu sĩ Hoa Nam châu đã có khát vọng muốn đi sang các châu khác lịch lãm, tìm kiếm cơ duyên. Mà Hoa Nam châu cũng hấp dẫn rất nhiều tu sĩ ở châu khác, không ít người đã tới đây. Phần lớn mọi người đều tiến vào Yêu Lâm sơn mạch, Vạn Kiếm nhai hoặc Táng Hồn lĩnh, cùng với thánh địa Phật môn tại Tây Thổ sơn mạch. Dĩ nhiên còn có những loại đặc sản của Hoa Nam châu nữa, tỷ như Vân Mộng thạch. Đó chính là nguyên nhân mà Hoa Nam châu trong những năm gần đây đã xuất hiện rất nhiều tu sĩ của châu khác.

Theo tu tiên bí lục ghi lại, Âm hồn châu chính là chí bảo tu tiên. Thật ra, dù người tu tiên chỉ tìm được Âm hồn châu phẩm cấp hư hóa thôi, đã là cơ duyên vô cùng lớn lao rồi.

Phải biết rằng Âm hồn chính là những vật vô hình vô thể. Âm hồn đạt tới cấp bậc hư hóa đã là những âm linh có lực lượng Âm hồn vô cùng cường đại. Nếu như các tu sĩ bắt được những âm linh này, sau đó lấy thuật pháp luyện khí tế luyện hòa tan vào pháp bảo của mình, chẳng những có thể tăng cường linh tính của pháp bảo, mà còn giúp cho pháp bảo tăng lên tỷ lệ ngưng tụ ra khí linh.

Dĩ nhiên, việc dùng Âm hồn để giúp pháp bảo sinh ra khí linh chỉ là truyền thuyết mà thôi. Cho dù là pháp bảo cao cấp nhất của Tu Tiên giới hiện nay thì cũng rất ít cái có khí linh rồi.

Nhưng mà việc Âm hồn làm gia tăng linh tính của pháp bảo lại là sự thật, mà linh tính của pháp bảo càng thực thì uy lực của nó càng lớn, đây là chuyện ai ai cũng biết cả.

Ngoài tác dụng tăng linh tính của pháp bảo ra, nghe nói Âm hồn có thể trở thành lực lượng tấn công chủ lực của một số pháp bảo. Tỷ như pháp bảo Chiêu Hồn Phiến của Tu Tiên giới.

Nghe nói pháp bảo này đã được tạo thành nhờ việc tế luyện rất nhiều Âm hồn. Mỗi khi khu động pháp bảo này, vạn hồn sẽ đồng thời tru lên làm khiếp đảm tâm phách đối thủ. Ngoài ra còn có thể triệu ra ngàn vạn u hồn lệ quỷ đánh giết địch nhân, ăn máu uống thịt, thôn phệ linh hồn, vô cùng kinh khủng.

Trừ tiên khí trấn môn Chiêu Hồn Phiến của Mao Sơn phái tại Tây Nguyên châu ra, Vạn Hồn kỳ của Nguyên Ma giáo Hoa Nam châu tuy không phải là tiên khí, nhưng cũng là pháp bảo linh khí vô cùng nổi danh tại Tu Tiên giới. Uy lực của pháp bảo này vô cùng mạnh mẽ, hơn xa những pháp bảo linh khí hoặc cổ bảo linh khí bình thường khác.

Nghe nói Vạn Hồn kỳ của Nguyên Ma giáo là được giáo chủ Nguyên Ma giáo từ vạn năm trước dùng Âm hồn châu của Táng Hồn lĩnh, tế luyện vô số Âm hồn mà tạo thành. Theo như truyền thuyết, ngày mà Vạn Hồn kỳ được tạo thành, cả một vùng trời biến thành màu đỏ rực như máu, vạn hồn khóc thảm. Thậm chí Vạn Hồn kỳ còn muốn phá không bỏ chạy, may mà giáo chủ Nguyên Ma giáo đã lấy một bộ phận linh hồn của mình làm kỳ hồn phong ấn vào trong Vạn Hồn kỳ nên mới chế trụ được.

Nhưng vì vị giáo chủ này đã lấy quá nhiều linh hồn của mình làm kỳ hồn phong ấn vào trong Vạn Hồn kỳ nên linh hồn đã bị tổn hao nặng, không thể vượt qua được thiên kiếp lần thứ tư, kết quả cuối cùng tất nhiên là hồn phi phách tán. Tuy nhiên, sau này có tin đồn rằng vị giáo chủ Nguyên Ma giáo này trước đó đã biết mình không thể vượt qua được thiên kiếp, nên đã chủ động bỏ qua thân thể, dùng hầu hết linh hồn còn lại của mình phong ấn vào trong Vạn Hồn kỳ. Cũng nhờ điều này mà uy năng do Vạn Hồn kỳ phát ra đã vượt xa linh khí, thậm chí còn vượt qua cả cổ bảo linh khí, trở thành pháp bảo đặc thù nhất chỉ dưới tiên khí.

Ngoại trừ Vạn Hồn kỳ đại danh鼎鼎 ra, thật ra ở Hoa Nam châu còn có rất nhiều pháp bảo lấy Âm hồn làm chủ, như Bách Quỷ phạm (Buồm bách quỷ), Ác linh, Táng Hồn lĩnh, Táng Hồn chúng... Nhưng mà đa số những pháp bảo này chỉ là pháp bảo cấp bậc bảo khí bình thường mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được tác dụng của Âm hồn to lớn đến cỡ nào.

Dĩ nhiên, Âm hồn còn có thể dùng cho nhiều việc nữa, đặc biệt là những Âm hồn đã đạt đến cấp bậc bạch hóa hoặc linh hóa, đó đều là những chí bảo tu tiên vô cùng trân quý.

Thử nghĩ xem, Vạn Hồn kỳ đại danh鼎鼎 kia bởi vì có Âm hồn châu nên mới thành pháp bảo có cấp bậc chỉ thua tiên khí. Mà nay, lại có một viên Âm hồn châu đạt tới cấp bậc linh hóa trước mặt, hỏi sao các tu sĩ nhân loại cùng vị Yêu thú kia không ngạc nhiên chứ?

Ngay cả tu sĩ trung niên kia cũng không ngờ được.

Ban đầu hần nhìn trúng gốc rễ cây màu tím kia chỉ vì cảm nhận được bên trong gốc rễ cây đó có một cỗ thần niệm dao động rất nhỏ, nhưng không thể nào dò xét chính xác được. Nên ban đầu vị tu sĩ trung niên này còn cho rằng mình nhìn nhầm rồi. Nhưng sau khi cảm lấy gốc rễ cây màu tím đó, cẩn thận cảm giác một hồi thì hần mới xác định được gốc rễ cây màu tím này không phải là gốc rễ cây màu tím. Cho dù là phải thì cũng là một gốc rễ cây không tầm thường, bởi vì gốc rễ cây màu tím này lại tản phát thần niệm được, điều này đã chứng minh nó là một linh thảo đã có linh thức. Mà ai ai cũng biết rằng một linh thảo đã có linh thức thì nó hoàn toàn có tư cách để trở thành vật chí linh. Nói không chừng, gốc rễ cây này còn là một vật chí linh chưa trưởng thành hoàn toàn thì sao đây?

Có phát hiện này, tu sĩ trung niên kia tất nhiên sẽ không muốn bỏ qua, lập tức mua ngay, hần muốn cẩn thận tìm hiểu xem gốc rễ cây màu tím này rốt cuộc là vật gì!

Nhưng không ngờ rằng năm tên tu sĩ Ngũ Động Thiên kia lại can thiệp vào, mà tu sĩ trung niên càng không ngờ rằng gốc rễ cây màu tím này không phải là linh thảo đạt đến cấp bậc vật chí linh gì cả, mà là Âm hồn châu đã đạt đến cấp bậc linh hóa!

Thật ra, vì vị tu sĩ trung niên kia để Âm hồn châu vào trong túi linh thảo, nên Âm hồn châu mới hiện rõ bản thể mình ra. Nếu không, chỉ sợ hán cũng giống như vị Hòa Hồng Sư Tông thủ kia, cho đây là linh thảo gì đấy.

Trong lúc mọi người ngơ ngác nhìn Âm hồn châu đó thì năm tên tu sĩ Ngũ Động Thiên đã có phản ứng, trong mắt hiện lên sự tham lam mãnh liệt. Nhưng còn chưa đợi bọn họ hành động thì...

- Âm hồn châu?

Hòa Hồng Sư Tông thủ cả kinh nói. Âm thanh như sấm rền này một lần nữa làm cho toàn bộ tu sĩ trong kinh thành phải chú ý tới. Nhưng sau khi nghe được ba chữ Âm hồn châu thì toàn bộ tu sĩ không những chỉ ghé mắt, mà còn trực tiếp chạy tới đây.

Hòa Hồng Sư Tông thủ kia cũng đột nhiên phát hiện ra rằng âm thanh của mình quá. Cái miệng to như chậu máu vừa há một cái đã nuốt lấy Âm hồn châu trong tay tu sĩ trung niên bỏ vào trong bụng của mình.

Nhưng năm tên tu sĩ Ngũ Động Thiên sao có thể ngồi đó nhìn Âm hồn châu bị Yêu thú lấy đi? Linh lực vừa dao động, pháp bảo đã tế lên. Năm tên tu sĩ Ngũ Động Thiên liền bày trận thể bao vây tên Yêu thú này lại.

- Mấy vị đạo hữu làm vậy là có ý gì?

Hòa Hồng Sư Tông thủ quát lên một tiếng, trợn mắt lên.

- Hừ!

Tu sĩ cầm đầu trong năm người hừ lạnh nói:

- Muốn thế nào? Chính bọn ta phải là người hỏi người muốn gì đó? Dám ở trước mặt chúng ta đoạt lấy đồ của tu sĩ nhân loại chúng ta, có phải xem tu sĩ nhân loại ta không có người nào phải không?

Hòa Hồng Sư Tông thủ giận đến điên người, quát lên:

- Ta lấy lại đồ của ta, sao lại nói ta đoạt lấy? Tiểu nhân ti tiện, đừng có nói nhảm!

Lúc này đã có không ít thần niệm quét tới đây, đồng thời, cũng có nhiều người bắt đầu hỏi thăm. Năm người tu sĩ Ngũ Động Thiên thấy vậy thì biến sắc, cười lạnh nói:

- Xin hỏi đạo hữu, khi nãy người đã lấy gì giao dịch với lão bản này?

Hòa Hồng Sư Tông thủ bật thốt:

- Tất nhiên là gốc rễ cây màu tím...

Nói đến đây, đầu Hòa Hồng Sư Tông thủ đã im bật lại.

Năm người Ngũ Động Thiên ngẩng đầu cười to, giọng đầy mỉa mai:

- Đạo hữu cũng biết thứ người giao dịch chính là gốc rễ cây màu tím, nhưng vì sao khi thấy vị lão bản này lấy ra Âm hồn châu thì lại lấy đi, đây không phải là đoạt lấy thì là gì đây? Thứ thời thì giao ra bảo vật mau. Còn không ư? Hừ hừ, tuy ở trong Vạn Thông tiên thành này có không ít Yêu tộc nhà người, nhưng tu sĩ nhân loại ta cũng không phải dễ bị ăn hiếp.

Hòa Hồng Sư Tông thủ cả giận nói:

- Hèn hạ, tiểu nhân, miệng nói hươu nói vượn, thay đổi trắng đen, tức chết ta đi thôi. Đi chết đi!

Rống giận quát lên, cái miệng to như chậu máu há ra, một cổ Xích Dương chân hỏa rực cháy đã đánh tới năm vị tu sĩ Ngũ Động Thiên!

Tuy nhiên, tu vi của năm người này cũng không phải bình thường. Một cổ pháp bảo hiện ra chặn lấy Xích Dương chân hỏa, đồng thời một người đưa ngón tay của mình ra, lập tức có một phù chú bay lên nổ tung, hiện ra mấy đạo thiên lôi đánh xuống Hòa Hồng Sư Tông thủ. Bản thân mấy vị sư đệ của người này cũng chờ đợi từ lâu, thấy hai bên đã khai chiến thì vội vàng tế pháp bảo của mình lên, cùng nhau đánh về Hòa Hồng Sư Tông thủ.

Hòa Hồng Sư Tông thủ thấy Xích Dương chân hỏa không thể làm gì được năm người này thì hung quang trong đôi mắt to như chuông đồng bạo phát. Hắn trực tiếp dùng tay đánh văng cái pháp bảo của người đầu lĩnh năm người ra, sau đó trực tiếp đánh bay năm người bay ra ngoài. Đồng thời, Xích Dương chân hỏa lại được hắn phun ra, trực tiếp đốt một người trong đó thành than cốc.

- Nghiệt súc lớn mật, dám ở trong Vạn Thông tiên thành hành hung đánh người.

Mấy người tu sĩ đang đi tới đây thấy thế thì quát to một tiếng, trong đó có một người tu sĩ mặc áo gấm trực tiếp vươn bàn tay mình ra, lập tức có một sợi roi màu hoàng kim như một con linh xà vậy. Nhanh chóng bay tới, lượn qua vài vòng rồi tự động trói đầu Hòa Hồng Sư Tông thủ kia lại, như một cái bánh chưng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Xuất Hiện

Năm tên tu sĩ Ngũ Động Thiên khi nãy vội vàng tế pháp bảo ra, muốn đánh chết Yêu thú để đoạt lấy Âm Hồn châu ở trong bụng, nhưng bọn hắn lại hồn nhiên không nghĩ thử xem chỉ với tu vi Xuất Khiếu kỳ của bọn họ, sao có thể lấy được một chỉ bảo tu tiên không kém gì vật chí linh trước mặt nhiều tu sĩ cao giai đến vậy?

Không sai, một Âm Hồn châu đã đạt tới cấp bậc linh hóa, giá trị tuyệt đối không thua vật chí linh. Thậm chí, trong mắt nhiều tu sĩ đỉnh giai thì giá trị của Âm Hồn châu còn trân quý hơn vật chí linh nhiều lắm.

Phải biết rằng vật chí linh chỉ có tác dụng với tu sĩ dưới Hợp Thể kỳ, nhưng không có tác dụng gì với tu sĩ Độ Kiếp kỳ. Mà Âm Hồn châu lại không phải là linh thảo, mà chính là tài liệu luyện chế pháp bảo hoặc luyện hồn tốt nhất. Nếu như một tu sĩ Độ Kiếp kỳ có Âm Hồn châu, người đó sẽ có cách dùng một cách hiệu quả.

Trừ vị tu sĩ cầm đầu năm người Ngũ Động Thiên bị Sư Tông thú đánh bay ra ngoài, cùng với cái tên xui xẻo bị Xích Dương chân hỏa đốt thành than ra, ba người tu sĩ Ngũ Động Thiên còn lại đang định tế pháp bảo ra để đánh chết Sư Tông thú đang bị trói như bánh chưng kia, thì bỗng nhiên có một cỗ thần niệm mạnh mẽ quét đến.

Phốc! Phốc! Phốc!

Ba tiếng nổ trầm thấp vang lên, ba tên tu sĩ Ngũ Động Thiên kia bỗng như một quả bóng da đang căng phồng vậy, tự động phát nổ. Chỉ trong giây lát đã bị cỗ thần niệm mạnh mẽ kia đánh thành tro bụi!

Mà vị tu sĩ mặc áo gấm phóng ra pháp bảo sợi roi trói đầu Sư Tông thú kia lại cũng khê biến sắc. Vội vàng khu động thần niệm vọt lên cao, hóa thành một hư ảnh quanh quẩn trên đỉnh đầu.

- Ai dám ăn hiếp huynh đệ tộc ta? Chết!

Một âm thanh lạnh lùng đờ đờ sát khí phảng phất từ bốn phương tám hướng khắp thiên địa truyền tới.

Thần niệm của người này khi nãy giết chết ba tên tu sĩ Xuất Khiếu kỳ của Ngũ Động Thiên như bóp chết ba con kiến hôi, điều này thể hiện rõ tính cách quyết đoán, bá đạo, sát phạt rõ ràng của hắn!

Tiếng hừ lạnh vừa phát ra thì bỗng nhiên có một thân ảnh khôi ngô hiện ra trong sân. Ánh mắt của người này cong lại như một ánh trăng, người này hiển nhiên là một Yêu tu, hơn nữa còn là một Yêu tu rất cường đại!

Sau khi vị Yêu tu này xuất hiện, lại có thêm năm Yêu tu, cùng với năm tên Yêu thú nữa xuất hiện. Nếu như cộng cả Sư Tông thú đang bị pháp bảo trói chặt trên mặt đất thì vừa vặn có cả sáu Yêu tu, sáu Yêu thú.

Nhưng mà lúc này cũng có rất nhiều tu sĩ lại đây xem.

Điều làm cho Lệnh Hồ kinh ngạc chính là trong đó lại có rất nhiều người hắn quen biết.

Hoa Thiên Kiếm Vũ, Chử Đạo Chân, Trương Bằng lão đạo. Trừ ba người Hợp Thể hậu kỳ bọn họ ra, còn có công tử Thần - đệ tử quan môn của mình chủ Mặc Đạo Ly liên minh tán tu, Lệnh Hồ đã từng gặp người này ở Sở quốc. Bên cạnh hắn vẫn có bốn tên kiếm sĩ đi theo hộ vệ, mà Lôi Thôi chân nhân cùng Tiêu Cự Thần đi theo bảo vệ hắn đã không thấy nữa, thay vào đó là một tu sĩ vừa cao vừa gầy, có khuôn mặt lạnh lùng như băng đá ngàn năm ở trong đất vậy.

Còn có ba người mà Lệnh Hồ không thể nào ngờ được lại gặp ở đây, đây là ba người của Hoa Nghiêm tông. Hơn nữa, còn là ba người mà Lệnh Hồ không có cảm tình nhất ở Hoa Nghiêm tông. Bọn họ chính là Kiều Xung trong Cửu Cung các lão, cùng với hai tên đệ tử Âm Cửu Trọng và Hà Thái Hư của hắn.

Lệnh Hồ thật sự không ngờ rằng ở một nơi Vạn Thông cảng tại Cực Lạc sơn mạch xa xôi như thế, mà có thể gặp được nhiều người quen thế này.

Nhưng nghĩ lại một chút, hắn cũng không thấy có gì lạ cả.

Hiện nay điều kiện đi lại giữa các châu đã thoáng hơn trước rất nhiều. Cho dù là người nào, chắc chắn họ cũng muốn đến châu khác học hỏi kinh nghiệm, trừ việc tăng kiến thức ra, điều quan trọng nhất là có thể tôi luyện tâm tính, cùng với việc tìm kiếm cơ duyên cho riêng mình.

Lệnh Hồ còn có thể đoán được đám Kiều Xung cùng với Ân Thần là một bọn nữa là.

Thật ra, phía sau Sở quốc ở Hoàn Hinh sơn mạch, ngoại trừ liên minh tán tu ra thì còn có cả Hoa Nghiêm tông nữa. Cho nên việc đệ tử quan môn của mình chủ liên minh tán tu Ân Thần cùng với đám người Kiều Xung cùng đi đến đây cũng không có gì lạ cả.

Lúc này, sau khi các Yêu thú - Yêu tu cường thế ra tay thì các tu sĩ nhân loại khác vẫn không hiểu là chuyện gì đã xảy ra. Vì thế, tuy lực lượng bên tu sĩ nhân loại rất đông mạnh, nhưng cũng chưa có ai ra tay!

Tu sĩ mặc áo gấm kia khẽ trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Ta chính là một trong những chấp pháp giả của Vạn Thông tiên thành, tận mắt nhìn thấy vị yêu thú này xuất thủ công kích tu sĩ tộc ta. Ta thấy các hạ cũng là một tu sĩ cao giai, tại sao không những giúp tên hung đồ này mà còn ra tay giết người vô tội? Chẳng lẽ muốn làm trái với quy tắc trong thành? Không xem những chấp pháp giả bọn ta ra gì đúng không?

- Ta chỉ biết người tộc ta đang bị đám tu sĩ nhân tộc người vây công, âm mưu giết người đoạt bảo, há có thể ngồi yên không quản đến? Hừ hừ, hành động của đám tu sĩ nhân loại ti tiện các ngươi bọn ta đã sớm lãnh giáo rồi. Hay là các ngươi muốn bọn ta cứ ngồi đó chơi không, để cho đám tu sĩ các ngươi giết yêu đoạt bảo đúng không?

Yêu tu kia lạnh lùng nói, trong giọng nói ẩn chứa khí chất sát phạt quyết đoán, làm cho mọi người ở đây phải lạnh run lên.

Tu sĩ mặc áo gấm trầm giọng xuống:

- Dù thế nào đi nữa thì cũng không thể phá vỡ quy tắc của Vạn Thông tiên thành được. Lần này là Sư Tông thủ sát thương người trước, rồi các hạ chưa phân trần gì, đã giết đi ba người tu sĩ Nhân tộc chúng ta. Chúng ta sẽ phải bắt giữ người, lấy quy tắc trong thành để trừng phạt.

Yêu tu này cười lớn lên, khinh thường nói:

- Chỉ dựa vào bọn người? Trong mắt ta, bọn người chỉ là một đám gà đất chó đại mà thôi, nếu như muốn chết thật, cứ xông vào đây xem!

Nói xong, thần niệm mạnh mẽ của hắn đã vọt lên đỉnh đầu ngưng tụ thành một hư ảnh con hạc, nhìn chăm chăm vào chúng tu đang vây quanh bốn phía!

Yêu tu này vươn một ngón tay ra chỉ vào pháp bảo đang quán chặt Sư Tông thủ như bánh chưng kia một cái, một đạo ánh sáng u ám liền bay về phía pháp bảo sợi roi đó.

Tu sĩ mặc áo gấm biến sắc, dường như phát hiện được điều gì đó. Người này vội vàng vẫy tay, pháp bảo sợi roi ngay lập tức thoát khỏi người Sư Tông thủ, trở về trong tay của hắn.

Sau khi được giải thoát, Sư Tông thủ kia rống giận liên tục, ánh mắt đầy sát khí nhìn về tu sĩ mặc áo gấm. Nếu không phải hắn cũng biết bản thân mình không phải là đối thủ của tu sĩ nhân loại này, chỉ sợ đã sớm xông vào ăn tươi nuốt sống rồi.

Mà bản thân các tu sĩ nhân loại thấy được thần niệm hóa hành hư ảnh hung thú chỉ có Yêu tu có cảnh giới đạt đến cấp bậc Độ Kiếp kỳ mới làm được của vị Yêu tu kia xong, thì các tu sĩ đều bị chấn kinh bởi thực lực mạnh mẽ của Yêu tu này, không ai dám nói gì nữa cả.

- Hừ!

Yêu tu kia dùng ánh mắt đầy khinh thường nhìn qua toàn trường, sau đó nói với Sư Tông thủ:

- Chúng ta đi!

Mất thấy sáu Yêu tu Yêu thú sẽ rời đi, thì người còn sống duy nhất trong năm người tu sĩ Ngũ Động Thiên bỗng nhiên kêu lên:

- Muốn đi cũng được, nhưng phải nói tên Sư Tông thủ kia giao Âm Hồn châu ra đây! Nếu không, chẳng lẽ bốn vị sư đệ của ta chết vô ích vậy sao?

- A! Âm Hồn châu?

- Cái gì? Thật là Âm Hồn châu sao?

- Yêu thú kia có Âm Hồn châu?

Cả đám người xao động hẳn lên. Vốn đám người đã muốn để cho đám Yêu thú - Yêu tu rời đi, nhưng sau khi nghe được lời này thì vội vàng vây lại, không cho đi nữa!

Trong mắt chúng tu bây giờ không còn chút gì kiêng kỵ nữa, nếu có thì chỉ có sự tham lam mãnh liệt đối với bảo vật mà thôi.

- Âm Hồn châu? Lời người nói là thật?

Hầu như Chữ Đạo Chân cùng Trương Bằng lão đạo cùng nói một lời, vẻ mặt đầy kích động. Thân ảnh vừa lóe lên một cái thì đã xuất hiện bên cạnh vị tu sĩ Ngũ Động Thiên.

Vị tu sĩ Ngũ Động Thiên này cũng biết mình đã không còn hi vọng gì lấy được Âm Hồn châu nữa, nhưng bốn vị sư đệ của mình không thể nào chết vô ích được. Dù thế nào đi nữa, cũng phải bắt tên Sư Tông thú kia chôn cùng mới được.

Người này vội lớn tiếng nói:

- Không sai, khi này....

Lập tức, vị tu sĩ Ngũ Động Thiên này đã đem những chuyện vừa rồi kể qua một lần. Dĩ nhiên đã thay đổi một chút, nói rằng lão bản vừa lấy Âm Hồn châu ra thì đã bị Sư Tông thú nuốt lấy vào bụng.

Nói xong, hắn còn đưa tay chỉ vào người lão bản của cửa hàng:

- Nếu không tin, các vị tiền bối có thể hỏi lão bản đó thử xem, cùng với Yêu thú kia nữa, xem thử họ nói thế nào!

Hắn cũng không sợ tên Sư Tông thú kia nói xạo gì, bởi vì sự thật vốn là như thế. Tài liệu mà người tu sĩ trung niên lấy ra từ trong túi trữ vật đúng là Âm Hồn châu, sau đó đã bị Sư Tông thú nuốt ngay vào bụng.

Dĩ nhiên chúng tu bây giờ đã không còn để ý gì nữa đến tình huống lúc đó nữa, điều bọn họ quan tâm nhất bây giờ chính là Âm Hồn châu có thật sự tồn tại hay không?

Nhưng mà, nếu như có sẵn một lý do quang minh chính đại để ra tay thì đúng là không còn gì hay hơn.

Ánh mắt của tu sĩ áo gấm hơi chớp chớp, rồi lớn tiếng nói:

- Thì ra sai lầm đúng là từ Yêu thú Sư Tông thú kia. Mau giao ra Âm Hồn châu rồi nhận lỗi, nếu không, ta sẽ lấy quyền hành của chấp pháp giả Vạn Thông tiên thành trừng trị ngươi.

- Muốn giết...đâu cần nói nhiều như vậy.

Bỗng nhiên tu sĩ cao gầy mặt lạnh như băng bên cạnh Ân Thần cất tiếng nói, sau đó giơ tay đánh ra mấy đạo phù chú, miệng quát lãnh một tiếng:

- Phát!

Trong phút chốc, các đạo phù chú tỏa ra linh quang chói mắt, sau đó bầu trời nổi lên sấm sét, gió nổi mây phun, cuồng phong hiện lên.

- Tặc tử ti tiện, dám đánh lên ư?

Yêu tu rống lên một tiếng giận dữ. Ngay lập tức hư ảnh hạc thú trên đầu của nó đánh tới vị tu sĩ cao gầy đó.

Thần niệm của tu sĩ cao gầy cũng hư hóa thành một hư ảnh, nhưng vô cùng mơ hồ, sau đó nghênh hướng tiếp đón thế công của hư ảnh hạc thú kia.

Một tiếng nổ nhỏ vang lên, trong không khí xuất hiện những đợt khí kinh mãnh liệt, dư kinh do thần niệm song phương đối chiến tỏa ra khắp nơi.

Trong tích tắc, tất cả tu sĩ dưới Hợp Thể kỳ ở đây cảm thấy linh hồn thức hải của mình như bị một cơn cuồng phong quét qua, tâm thần hao tổn đi rất nhiều, Nguyên Anh bị chấn động. Còn có rất nhiều tu sĩ có tu vi yếu hơn đã phun máu ra, mặt trắng như giấy. Bọn họ vội vàng thối lui ra xa, tránh khỏi chiến trường.

Hiển nhiên là thần niệm của tu sĩ cao gầy kia không thể nào sánh kịp Yêu tu kia được, sắc mặt có chút trắng đi. Nhưng người này vẫn cười lạnh liên tục, sau đó đánh thêm một đạo phù chú ra, bỗng nhiên có một cái lưới màu hoàng kim hiện ra di động trên đỉnh đầu.

Đồng thời trong miệng cũng phun ra một pháp bảo, sau đó tấn công về phía Yêu tu.

Lúc này, những tu sĩ khác cũng đã phát động công kích, pháp bảo giăng khắp trời.

Hỗn chiến giữa Yêu thú và Yêu tu cùng với tu sĩ nhân loại đã diễn ra.

Nhưng mà, cho dù Yêu thú và Yêu tu có mạnh hơn nữa thì cũng khó lòng địch lại tu sĩ nhân loại có số lượng đông hơn rất nhiều. Sau khi Yêu tu có thực lực mạnh nhất bị tu sĩ cao gầy kia cuốn lấy thì tu sĩ mặc áo gấm đã lần nữa dùng pháp bảo dây thừng trói Sư Tông thú lại. Nhưng còn chưa kịp bắt làm tù binh thì mười mấy thanh phi kiếm của Chữ Đạo Chân đã đánh ra phanh thây Sư Tông thú này.

Ngay lúc Âm Hồn châu có linh khí lượn lờ, tỏa ra lực lượng Âm hồn mãnh liệt xuất hiện trước mặt mọi người, thì hỗn chiến lúc này mới chân chính bắt đầu.

Mà thần niệm của Lệnh Hồ vốn đang đứng ở một bên quan sát, nhưng ngay khi Âm Hồn châu xuất hiện thì cảm giác dao động lúc trước lại xuất hiện.

Đây là một sự triệu hoán vô hình, dường như có lực hấp dẫn thần kỳ nào đó đang gọi hắn.

Ngay lúc Lệnh Hồ tâm động, muốn bắt lấy Âm Hồn châu thì bỗng nhiên hắn cảm nhận được có một cỗ thần niệm khổng lồ đang phá không mà đến.

Sau đó, trên bầu trời của Vạn Thông tiên thành đã xuất hiện một nữ tử cung trang, xinh đẹp như tiên tử.

Ngay lúc Lệnh Hồ phát hiện ra nàng, thì bản thân nàng cũng phát hiện được thần niệm Lệnh Hồ đang sử dụng thần du chi thuật, nhưng nàng chỉ nhìn qua phương hướng của Lệnh Hồ một chút, sau đó không chú ý tới nữa.

Nhưng tâm của Lệnh Hồ lúc này đã không còn bình tĩnh được nữa, bởi vì nữ tử đẹp như tiên tử kia chính là yêu xà Bàn Phúc!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Yêu Xà

Điều làm cho Lệnh Hồ phải cả kinh chính là tu vi của yêu xà Bàn Phúc hôm nay đã đạt đến Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh viên mãn rồi.

Bởi vì yêu xà Bàn Phúc không có mang Ban Lan thạch trong người, nên Lệnh Hồ có thể nhìn thấu được tu vi cùng cảnh giới của yêu xà Bàn Phúc.

Vài chục năm trước, yêu xà Bàn Phúc đã lợi dụng việc hủy diệt một quốc gia của người phạm mà tạo nên tội nghiệt quá nặng, làm cho thiên kiếp phải phủ xuống trừng trị. Nhưng cũng nhờ thế mà yêu xà này đã thuận lợi tiến giai lên Độ Kiếp sơ kỳ. Mà nay, mới chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi thôi, không ngờ yêu xà này đã thuận lợi vượt qua thiên kiếp thứ hai, hơn nữa còn tu luyện tới đạo hạnh viên mãn, tùy thời có thể dẫn phát thiên kiếp lần thứ ba, tiến lên tu vi Độ Kiếp hậu kỳ.

Đặc biệt, Lệnh Hồ còn có thể cảm nhận được linh hồn của yêu xà Bàn Phúc vô cùng cường đại, thậm chí trong đó còn ẩn chứa một cỗ khí tức thê lương mà mệnh mông giống như tàn hồn trong thần châu vậy.

Vốn Lệnh Hồ nghĩ thần thông Hồn đạo của mình hiện nay đã có chút thành tựu, nếu như là tu sĩ Độ Kiếp kỳ mà không có pháp bảo nghịch thiên thì chắc chắn không phải là đối thủ của mình. Mà yêu xà Bàn Phúc mới chỉ tiến lên Độ Kiếp kỳ mới mấy chục năm, thần châu nghịch thiên kia cũng bị mình đoạt lấy, hắn còn nghĩ nếu có gặp lại yêu xà Bàn Phúc thì phải ra tay giết chết, để đoạt lấy đại công đức do thiên địa ban cho.

Nhưng hiện nay Lệnh Hồ đã hoàn toàn bỏ đi ý niệm giết Yêu trong đầu, bởi vì hắn biết với thực lực mình bây giờ, khả năng diệt sát yêu này đã không còn lớn nữa.

Không nói cái khác, chỉ việc yêu xà rõ ràng đã phạm tội nghịch thiên, nhưng vẫn có thể vượt qua thiên kiếp lần thứ hai mà tiến lên Độ Kiếp kỳ cũng đủ chứng minh sự cường đại của nàng. Hơn nữa, tuy thần châu nghịch thiên đã bị Lệnh Hồ đoạt đi, nhưng hiển nhiên yêu xà Bàn Phúc vẫn còn có pháp bảo vô cùng lợi hại, nếu không, Lệnh Hồ tin tưởng nàng không thể vượt qua thiên kiếp lần thứ hai như thế.

Trong lúc Lệnh Hồ đang tính toán thì hỗn chiến giữa Yêu thú - Yêu tu và tu sĩ nhân loại vì viên Âm Hồn châu cấp bậc linh hóa kia đã ngày càng thêm thiết hơn.

Lệnh Hồ lắc đầu thờ dài.

Hắn biết rằng cho dù người ở dưới có tranh đấu kịch liệt thế nào, thậm chí là chính mình nhúng tay vào thì nhất định không thể nào chiếm được Âm Hồn châu kia. Bởi vì hắn biết yêu xà Bàn Phúc đã nhìn thấu Âm Hồn châu đó, kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ là Âm Hồn châu rơi vào tay Bàn Phúc.

Cũng không phải Lệnh Hồ tự hạ thấp mình, chẳng qua vì thần niệm của hắn đang ở trạng thái thần du chi thuật, tất nhiên không thể nào so sánh với tu vi thật thế của Bàn Phúc được. Nếu như bản thân Lệnh Hồ cũng hiện chân tại đây, hắn vẫn còn lòng tin đánh với yêu xà Bàn Phúc một trận, nhưng với tình trạng hiện nay thì thôi vậy.

Rồi nói tiếp, nếu như tu vi của yêu xà tiến nhanh như vậy, mà bản thân mình lại không nhanh chóng tăng thực lực lên, sớm ngày làm cho Ngũ Hành Kim Đan cùng thân thể được tôi luyện lên viên mãn, lên cấp Nguyên Anh kỳ, để Mệnh hồn được độc lập hóa hình ra thì lỡ như ngày sau nàng mà biết chính mình là người đã đoạt đi thần châu, sợ rằng không phải mình thế thiên hành đạo giết nàng, mà ngược lại còn bị nàng truy sát.

Lúc này, Âm Hồn châu đã rơi vào tay của Yêu tu cường đại nhất, nhưng dưới thế công dày đặc của Chử Đạo Chân cùng tu sĩ cao gầy thì vô cùng chật vật. Sau đó, khi tu sĩ mặc áo gấm cùng Trương Bằng lão đạo cũng tham gia vào thì Yêu tu đó hoàn toàn rơi vào hiểm cảnh, chỉ đành không cam tâm mà bỏ Âm Hồn châu đi, nếu không, chắc chắn hắn sẽ bị bốn đại tu sĩ Hợp Thể kỳ hợp sức đánh chết.

Tuy Yêu tu này vô cùng cường đại, đã đạt đến Hợp Thể kỳ đại viên mãn, thần niệm cũng đạt đến trình độ Độ Kiếp sơ kỳ, nhưng vẫn không thể nào chiếm được thượng phong dưới sự liên thủ của bốn tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ.

Tràng diện lúc này đã vô cùng hỗn loạn, trừ mấy vị tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ luôn nhìn chăm chăm vào Âm Hồn châu không tha, thì những tu sĩ khác vì giết chết được Sư Tông thủ cùng với một Yêu thú khác, nên đã bắt đầu tranh đoạt Yêu đan.

Yêu thú đã chết đi hai con, dĩ nhiên tu sĩ nhân tộc cũng không biết bao nhiêu người đã mất mạng dưới nanh vuốt của những Yêu thú - Yêu tu khác, cũng không biết bao nhiêu người đã chết trong tay các tu sĩ khác.

Nhìn thấy càng ngày càng có nhiều tu sĩ nhân loại cùng Yêu tu - Yêu thú chạy đến, nếu qua một thời gian nữa thì chắc chắn tràng hỗn chiến này sẽ trở thành đại chiến giữa hai tộc, yêu xà Bàn Phúc khê cau mày lại, đồng thời một cỗ uy áp linh hồn cường đại đã buông thả xuống.

Nàng càng đáp xuống dưới thì cỗ uy áp linh hồn đó càng đè nặng xuống, giống như một tòa núi cao từ trên trời rớt xuống vậy.

Chúng tu đang hỗn chiến đã tự động ngừng tay lại, thân thể mọi người run sợ, trán đổ mồ hôi liên tục, thân thể chùn hấn xuống. Tất cả đã bị cỗ uy áp cường đại kia chấn nhiếp.

Khi yêu xà Bàn Phúc từ từ bay tới thì trừ các tu sĩ Hợp Thể kỳ ra, những tu sĩ khác đã bị ép tới nỗi thân thể phải nằm gục trên mặt đất, run rẩy không thôi. Cái cảm giác sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn này làm cho thần trí của họ có chút mơ hồ, trừ ý niệm kính sợ ra, trong đầu họ giờ đã không còn tư tưởng gì khác.

Đám người Chữ Đạo Chân cùng mấy Yêu tu - Yêu thú kia cũng bị uy áp linh hồn cường đại của Bàn Phúc làm kinh sợ, thân thể không nhúc nhích được. Hơn nữa, đã có một chân quỷ xuống mặt đất, thân thể nhanh chóng phát run, trên trán xuất hiện mồ hôi hột to như những hạt đậu vậy.

Âm Hồn châu lúc này đang lẳng lẳng nằm trên mặt đất, hơn nữa chỉ cách Trương Bằng lão đạo một chút thôi. Nếu Trương Bằng lão đạo khê vuron tay ra, nhất định có thể nhận được chỉ bảo tu tiên Âm Hồn châu, nhưng mà hắn không dám, càng không dám có động tác gì.

Trong lúc mơ hồ, Trương Bằng lão đạo cảm thấy có hai ánh mắt sắc bén lạnh như băng đang không ngừng nhìn qua người mình, làm cho linh hồn của hắn không khống chế được mà phải run lên vì sợ hãi.

Dĩ nhiên, nếu Trương Bằng lão đạo biết nữ tử đẹp như tiên tử đang dần đáp xuống kia chính là yêu xà Bàn Phúc đã diệt cả Tu Chi quốc năm xưa, thì chắc chắn hắn sẽ biết vì sao yêu xà Bàn Phúc lại đặc biệt chú ý tới hắn.

Phải biết rằng trong chúng tu ở đây chỉ có Trương Bằng lão đạo đã từng tham dự vào trận chiến tiêu diệt yêu xà Bàn Phúc, tận mắt thấy yêu xà Bàn Phúc làm cho sinh linh đô thần. Hắn còn nhớ rõ năm đó cả bọn đã phải chạy trốn chật vật khỏi yêu xà Bàn Phúc như thế nào.

Tất nhiên là Trương Bằng lão đạo không thể nào nhận ra yêu xà Bàn Phúc sau khi đã vượt qua được thiên kiếp, thuận lợi hóa hình, nhưng yêu xà Bàn Phúc lại nhận được Trương Bằng lão đạo đã từng dùng pháp bảo tấn công mình khi còn ở Tu Chi quốc.

- Thì ra là người!

Yêu xà Bàn Phúc đang lơ lửng trên hư không cách mặt đất khoảng mười thước. Lúc này nàng chỉ cảm thấy Trương Bằng lão đạo có chút quen thuộc, nhưng nhìn kỹ một hồi thì mới nhớ lại đã gặp Trương Bằng lão đạo ở đâu.

Yêu xà vuron tay ra một cái, Âm Hồn châu kia tự động bay lên rơi vào trong tay ngọc của Bàn Phúc. Sau đó khê nhìn Trương Bằng lão đạo, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh lùng.

Thần niệm của Lệnh Hồ lúc này cũng nhìn vào yêu xà Bàn Phúc. Bởi vì thần niệm đang ở trạng thái thần du chi thuật, nên Lệnh Hồ có thể cảm nhận được sát khí của yêu xà đối với Trương Bằng lão đạo là hết sức rõ ràng.

Lệnh Hồ có chút nghi hoặc, không hiểu vì sao yêu xà Bàn Phúc lại nổi sát ý với Trương Bằng?

Điều này là do sau khi yêu xà Bàn Phúc diệt Tu Chi quốc, dẫn phát thiên kiếp thành công thì Lệnh Hồ mới từ Yêu Lâm sơn mạch chạy tới. Mà trước đó, Trương Bằng lão đạo, Thiên Vân kiếm tiên, Lạc Hoa Tàn Tuyết đã sớm bị yêu xà đánh chạy tán loạn. Cho nên, Lệnh Hồ cũng không biết rằng ngày đó đám người Trương Bằng lão đạo cũng có tham gia vào việc diệt sát yêu xà Bàn Phúc.

Thật ra, nếu để cho yêu xà Bàn Phúc biết chính Lệnh Hồ đang ở ngay bên cạnh là người đã cướp đoạt thần châu của nàng, chỉ sợ nàng đã sớm tới ngay cạnh Lệnh Hồ, bằm thấy vạn đoạn rồi.

- Ngẩng đầu lên!

Âm thanh của yêu xà Bàn Phúc lẳng lẳng vang lên bên tai Trương Bằng lão đạo.

Trương Bằng lão đạo giờ phút này chỉ thấy đôi mắt đầy âm lãnh đang nhìn mình kia gây cho hắn cảm giác như có một con rắn độc đang nhìn mình vậy, làm cho hắn vô cùng sợ hãi, trong tiềm thức càng có một cỗ nguy cơ chí mạng hiện lên, hắn hận không thể lập tức chạy trốn đi xa ngay. Nhưng uy áp linh hồn cường đại kia lại làm cho tâm linh hắn vô cùng hoảng sợ, Trương Bằng lão đạo không thể nào làm gì được cả.

Giờ phút này nghe thấy đối phương nói mình ngẩng đầu lên, mà cỗ uy áp linh hồn đang đè chặt cũng bỗng nhiên triệt tiêu đi, Trương Bằng lão đạo không

khỏi buồng lòng cả người, ngẩng đầu nhìn lên.

Nhưng hình ảnh trong mắt Trương Bằng lão đạo bây giờ lại là một nữ tử đẹp như tiên tử, khí chất phong tình. Hình ảnh mỹ lệ này làm cho cả tâm của hắn phải rung động, khiến cho tim của hắn bỗng chốc đập nhanh hơn gấp mấy lần.

- Có biết ta là ai không?

Nụ cười tại khóe miệng yêu xà Bàn Phúc ngày càng lạnh hơn, làm cho Trương Bằng lão đạo cảm thấy nổi nguy cơ trong lòng lại trở dậy, đồng thời còn lớn hơn lúc trước.

Nhưng hắn cũng có chút khó hiểu. Hắn có thể khẳng định từ lúc hắn sống qua hơn một ngàn năm cho tới nay, tuyệt đối chưa gặp một nữ tử nào xinh đẹp như thế, nếu không, chắc chắn hắn không thể nào quên được một dung nhan tuyệt thế như vậy.

- Xin thứ vẫn bối vô lễ, lúc trước chưa từng gặp qua tiên tử.

Trương Bằng lão đạo cẩn thận, cung kính trả lời.

Yêu xà Bàn Phúc cười nhạt:

- Thật chưa từng gặp sao?

Trong lúc nói chuyện, hắn thấy ngón tay nhỏ và thon dài của nữ tử trước mặt bỗng nhiên đưa lên mi tâm nhẹ nhàng. Rồi trên đầu nàng xuất hiện một đám mây sáng, bên trái của đám mây ấy có một con Tỳ Hưu miệng ngậm một Thủy Linh châu, trong đó có sóng lớn khôn cùng. Bên phải đám mây là một con Xích Lân thú, cả người tràn đầy hỏa diễm, tức giận gầm thét.

Mà ở giữa lại có một con yêu xà hình người thân rắn, hai mắt màu đỏ tà ác yêu dị, lưỡi và không ngừng phun ra nuốt vào. Trên lưng yêu xà có sáu cánh tay dữ tợn đáng sợ, bao trùm thân thể của nó là một tầng lân giáp màu trắng bạch, ở dưới đuôi rắn màu đỏ còn có những ngọn lửa vô cùng nóng.

Lúc thấy Tỳ Hưu và Xích Lân thú thì có lẽ Trương Bằng lão đạo còn chưa biết nữ tử đẹp như tiên tử trước mặt mình là ai, nhưng khi thấy hình thái yêu xà thì bỗng nhiên hắn liên tưởng đến con yêu xà khổng lồ đã từng hủy diệt cả Tu Chi quốc kia.

- Người... người là... yêu xà... xà?

Trương Bằng lão đạo cực kỳ kinh hãi, răng run cầm cập.

Yêu xà Bàn Phúc thân nhiên cười:

-Ồ, người có biết ta à?

Sắc mặt Trương Bằng lão đạo đại biến, lập tức muốn sử dụng thần thông thuần di của tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, nhanh chóng tránh xa con yêu xà tàn ác này ra. Nhưng thân thể vừa mới động thì hắn lại giật mình, hắn cảm thấy thân thể cả mình đã căng cứng cả lại, không thể nào động đậy được nữa.

Trong mắt Trương Bằng lão đạo hiện lên vẻ kiên quyết, chỉ thấy đầu của hắn bỗng nhiên phát ra linh quang sáng ngời, sau đó có một bóng người chạy ra xa. Trương Bằng lão đạo đã dứt khoát bỏ qua cả thân thể, dùng chiêu nguyên thần thoát xác để chạy trốn.

Chỉ thấy Yêu xà Bàn Phúc vẫn tỏ vẻ lạnh lùng âm hiểm nhìn bóng người đang nhanh chóng thoát đi xa kia, khóe miệng mỉm cười nhưng không hề đuổi theo. Ngược lại nó còn từ từ thu đám mây sáng trên đầu vào trong thức hải lại, sau đó nói một giọng đầy mỉa mai với thân hình Trương Bằng lão đạo đang cứng đờ ra, như mất đi linh hồn ở trước mặt mình.

- Chút tài mọn mà cũng dám trêu đùa trước mặt ta?

Khuôn mặt vốn đang chờ đợi của Trương Bằng lão đạo trước mặt lần nữa biến đổi, đỉnh đầu lại xuất hiện một tròng linh quang nữa. Sau đó có một nguyên thần nhỏ bé lóng lánh nhảy từ trong Nê Hoàn cung ra, thân sắc kinh hoàng bỏ chạy.

Yêu xà Bàn Phúc hừ lạnh một tiếng, tay chỉ về nguyên thần đó một cái. Nguyên thần đang muốn bỏ chạy đó thét lên một tiếng thét hoảng sợ vô cùng chói tai, rồi động lại ngay ở không trung, không thể động đậy được nữa.

Yêu xà Bàn Phúc cười âm hiểm một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng mở ra. Viên Âm Hồn châu trong lòng bàn tay bỗng nhiên tự động bay lên, lao tới trên đỉnh đầu nguyên thần của Trương Bằng lão đạo, cấp tốc xoay tròn!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Hồn Chiến

Bị cổ khí tức Âm hồn âm hàn chí cực đó bao phủ, Trương Bằng lão đạo phát ra tiếng thét chói tai đầy sợ hãi, rồi từ trên nguyên thần bốc lên từng làn khói xanh.

Trong lúc Âm Hồn châu xoay tròn thì linh khí cũng dần tỏa ra, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy ở trong đấy lại có những âm hồn lệ phách đang dần hiện ra bề ngoài. Những âm hồn lệ phách này đang găm thét dữ dội, giương nanh múa vuốt vùng vẫy như muốn thoát ra ngoài. Nhưng cho dù những âm hồn lệ phách ấy có làm gì đi nữa, thì dường như thân thể của chúng nó đã gắn liền với Âm Hồn châu, không thể nào thoát khỏi.

Lệnh Hồ nhìn chăm chú Âm Hồn châu dần dần áp xuống đầu nguyên thần Trương Bằng lão đạo, rồi hắn thấy được tràng cảnh những âm hồn lệ phách trong Âm Hồn châu bắt đầu găm nhắm nguyên thần Trương Bằng lão đạo, sau đó kéo vào bên trong Âm Hồn châu.

Tiếng kêu thảm thiết của nguyên thần Trương Bằng lão đạo vang lên quanh quần cả thiên địa, mà chúng tu đang bị uy áp linh hồn của Bàn Phúc chấn nhiếp ở bên dưới thấy được cảnh này thì thân thể càng phát run hơn, kinh hãi đến độ muốn ngất xỉu đi.

Lệnh Hồ yên lặng nhìn tràng cảnh thê thảm đang xảy ra trước mặt, nhưng không phải Lệnh Hồ không muốn ra tay, mà là vì yêu xà Bàn Phúc đã sớm có tâm phòng bị hắn. Tuy bề ngoài yêu xà Bàn Phúc làm ra vẻ không để ý gì đến hắn, nhưng Lệnh Hồ lại biết được thật ra yêu xà Bàn Phúc đã chú ý đến hắn, thậm chí còn có ý nghĩ muốn dẫn dụ hắn xuất thủ.

Nếu như không phải Lệnh Hồ đang ở trạng thái thần du chỉ thuật, mà cả thân thể đều có ở đây thì chắc chắn hắn sẽ không ngồi nhìn yêu xà hoành hành thế này. Nhưng mà hiện tại hắn lại đang ở trạng thái thần du chỉ thuật, thân thông không thể nào địch lại yêu xà Bàn Phúc được. Nếu xuất thủ, chắc chắn sẽ rơi vào cạm bẫy của yêu xà Bàn Phúc.

Mà thật sự chính yêu xà Bàn Phúc cũng có ý định như thế.

Nhưng mà yêu xà Bàn Phúc cũng biết nếu như nàng chủ động tấn công Lệnh Hồ, chắc chắn Lệnh Hồ sẽ cảnh giác chạy trốn. Yêu xà có thể khống chế hành động nguyên thần của các tu sĩ dưới Độ Kiếp kỳ, nhưng lại không cách nào khống chế được các tu sĩ Độ Kiếp kỳ.

Chỉ sợ dù cho hai bên có giao chiến với nhau, nhưng nếu đối phương muốn rời đi thì nàng cũng không ngăn được.

Mà yêu xà Bàn Phúc có chủ ý tấn công Lệnh Hồ là vì nàng bỗng nhiên cảm giác được thần niệm của Lệnh Hồ dường như rất quen thuộc. Mà cái cảm giác quen thuộc ấy nàng không thể nào quên được, không lúc nào mà không tìm kiếm.

Yêu xà Bàn Phúc sau một lúc suy nghĩ đã có thể kết luận cổ thần niệm đang hòa tan trong hư không kia chính là cổ thần niệm đã cướp đi thần châu của nàng lúc nàng độ kiếp!

Yêu xà Bàn Phúc hết sức vui mừng, nhưng ngoài mặt lại không có biểu lộ gì. Nàng đang thầm tính toán làm thế nào mới có thể giam giữ được cổ thần niệm đáng chết đã cướp đi thần châu của mình, sau đó tìm được người thật để lấy lại bảo vật.

Bàn Phúc cũng biết dường như đối phương đang có ý với Âm Hồn châu, nên mới cố ý ném Âm Hồn châu ra. Nàng để cho âm hồn lệ phách trong Âm Hồn châu găm nhắm nguyên thần của Trương Bằng lão đạo là vì muốn Lệnh Hồ xuất thủ cứu Trương Bằng, hoặc cướp lấy Âm Hồn châu! Nhưng yêu xà không ngờ rằng Lệnh Hồ lại trầm ổn như thế, nàng đã ném con mồi ra rồi mà đối phương vẫn không mắc bẫy.

Thật ra yêu xà Bàn Phúc cũng không muốn tiêu diệt Trương Bằng lão đạo, nhưng vì lúc trước lão đạo này đã có ý định giết chết mình, nên nàng ta mới dứt khoát lấy hắn làm mồi để câu dẫn con mồi đích thật của nàng.

Nhưng yêu xà Bàn Phúc lại không biết rằng tuy bề ngoài nàng ta không có chút biểu lộ gì, ra vẻ không thèm để ý đến cổ thần niệm đang hòa tan vào trong hư không kia, nhưng chẳng lẽ thần niệm Lệnh Hồ lại không biết nàng vẫn luôn theo dõi mình hay sao?

Lệnh Hồ nhìn yêu xà Bàn Phúc một cách trầm trọng, vốn thần niệm đã hòa tan vào trong hư không, lúc này lại chậm rãi hiển hóa chân hình ra ngoài.

Nhưng hình thể lúc hiển hóa ra không thể nào chân thật được, mà lại mơ mơ ảo ảo, ngũ quan không rõ, cả người giống như được một tầng sương mù dày đặc bao quanh vậy, không thể nào nhìn thấu.

Mà ngay khi thần niệm của Lệnh Hồ hiển chân ra ngoài thì bỗng nhiên có một cổ lực lượng linh hồn chậm rãi bao phủ cả Vạn Thông tiên thành. Vì lực lượng linh hồn của hắn và yêu xà Bàn Phúc triệt tiêu lẫn nhau nên chúng tu đang bị uy áp linh hồn của Bàn Phúc đè ép xuống đất bỗng thấy cả người được buông lỏng. Thấy như thế, chúng tu vội vàng dùng thần thông thuận di, rồi rít chạy ra khỏi Vạn Thông tiên thành. Sau khi tới được nơi an toàn rồi, cả bọn nhìn về Vạn Thông tiên thành mà lòng đầy sợ hãi.

Lúc này yêu xà Bàn Phúc đã biết tâm tư của mình đã bị Lệnh Hồ nhận ra. Khuôn mặt xinh đẹp hiếm có bỗng nhiên phát lạnh, âm thanh đầy khí tức âm lãnh phát ra:

- Tên nhân loại xấu hổ cướp đi bảo vật của ta kia, mau mau đem bảo vật trả lại cho ta, ta sẽ bỏ qua mọi chuyện. Nếu không, cho dù ngươi chạy trốn tới đâu, ta cũng sẽ tìm ngươi. Một khi đã rơi vào tay ta, ta sẽ cho ngươi biết có những chuyện còn kinh khủng hơn cái chết rất nhiều!

Lệnh Hồ dùng ánh mắt khinh miệt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của yêu xà, nói thần nhiên:

- Yêu xà , tội nghiệt ngươi ngập trời, chắc chắn sẽ có ngày đền tội. Còn việc có tìm thấy ta hay không thì phải xem ngươi có bản sự đó không đã! Thật ra, ta nghĩ không bao lâu nữa, không cần ngươi tìm tới ta, chắc chắn ta cũng tìm tới ngươi. Chỉ dựa vào một con rắn nhỏ nhà ngươi, ta còn chưa để vào mắt!

Yêu xà Bàn Phúc tức điên rống giận một tiếng, bỗng nhiên thân hình biến mất đi, sau đó hiện ra ngay dưới gót chân Lệnh Hồ.

Nhưng mà Lệnh Hồ trước mặt yêu xà lúc này chỉ là một tàn ảnh của Lệnh Hồ mà thôi. Lúc yêu xà thuận đi, Lệnh Hồ đã thuận đi ra chỗ khác.

- Nhân tộc ti tiện, đừng có mạnh miệng nói khích! Có giỏi thì đấu với ta một trận!

Yêu xà Bàn Phúc kêu to lên, chính nó cũng đang dùng phép khích tướng.

Lệnh Hồ cười khẩy:

- Muốn đấu ư, cũng được! Nhưng chỉ khi ngươi để cho nguyên thần thoát xác, chúng ta lấy thần thông nguyên thần mà đấu với nhau.

Yêu xà liên tục thuận đi mấy lần nhưng vẫn không bắt được Lệnh Hồ, nay nghe Lệnh Hồ nói thế thì trầm giọng nói:

- Lời này của các hạ là thật ư?

Lệnh Hồ vẫn ung dung nhìn yêu xà Bàn Phúc:

- Thật!

Yêu xà Bàn Phúc cười lạnh nói:

- Tốt, chúng ta lấy thần thông nguyên thần đấu!

Nói tới đây, yêu xà Bàn Phúc hơi dừng một chút, rồi nói:

- Nếu ta thắng, ngươi phải đem bảo vật trả lại cho ta!

Lệnh Hồ trêu chọc:

- Ngươi ngốc, rốt cuộc có chiến hay không?

Yêu xà Bàn Phúc giận dữ, vẻ mặt đẹp như tiên từ lộ ra nét hung dữ tột cùng.

- Ta muốn nô dịch linh hồn của ngươi vạn năm, để linh hồn ngươi nhận lấy thống khổ hành hạ vô cùng, để giải tỏa mối hận trong lòng ta.

Lệnh Hồ cười lạnh không thôi, nhưng lòng lại rất cảnh giác.

Từ trong giọng nói của yêu xà Bàn Phúc, Lệnh Hồ có một cảm giác mơ hồ là yêu xà này rất hiểu đạo linh hồn. Nếu không, lời nói cũng không tự tin đến mức như vậy.

Vì khi nãy, lúc Trương Bằng lão đạo cho nguyên thần của mình thoát xác, chạy đi thì cả Lệnh Hồ cũng bị qua mắt. Nhưng yêu xà Bàn Phúc lại trong tích tắc nhận ra huyền cơ trong đó, biết bóng đen bỏ chạy kia chỉ là một luồng thần niệm mà thôi, còn nguyên thần vẫn ở trong thân thể không ra. Điều này cho thấy yêu xà Bàn Phúc rất hiểu các thuật pháp linh hồn.

Yêu xà oán hận hét lên mấy tiếng xong thì thân thể lóe lên, trong nháy mắt đã rơi vào một cái tháp cao thẳng ở trong Vạn Thông tiên thành. Sau đó, đám mây sáng trên đỉnh đầu yêu xà Bàn Phúc lại xuất hiện. Nguyên thần màu trắng của yêu xà vừa xuất hiện thì đã nhanh chóng uốn lượn như rồng, sau đó thoát khỏi đám mây sáng. Chỉ trong tích tắc, cái nguyên thần này đã hóa lớn thành một con xà bạc dài đến ba mươi trượng, đầu lưỡi to lớn phun ra nuốt vào liên tục, răng nanh trong miệng bén nhọn phát ra ánh sáng lạnh. Rồi bỗng nhiên yêu xà phát ra một cỗ uy áp linh hồn vô cùng không lồ, làm cho mọi sinh linh trong ngàn dặm đều có thể nhận thấy.

Những người nào càng ở gần, linh hồn càng nhỏ yếu thì liền bị cỗ uy áp đáng sợ đó đánh chết. Những người có linh hồn mạnh hơn, hoặc là ở xa hơn thì thoát được kiếp nạn, nhưng linh hồn lại sợ hãi run rẩy, làm cho cả người phải bò lồm ngồm trên mặt đất, không thể động đậy.

Dĩ nhiên đó chỉ là những người tu tiên nhỏ yếu hoặc những động vật nhỏ ở ven cạnh nên mới bị cỗ uy áp này giết chết như thế. Còn những tu sĩ cao giai khác đã sớm chạy ra xa, sau đó dùng ý chí của mình chống cự lại.

Cảm nhận được tánh mạng vạn vật trong ngàn dặm nháy mắt đã bị uy áp linh hồn của yêu xà giết chết thì Lệnh Hồ không khỏi giận dữ:

- Yêu xà, ngươi có biết mỗi một hành động của ngươi đều phạm phải tội ác tày trời không? Ta thề, nếu như thực lực của ta vừa đủ, chắc chắn sẽ tiêu diệt ngươi trước tiên!

Xà bạc khúc khích không nghĩ, trong nháy mắt đã há mồm nuốt về Lệnh Hồ. Con yêu này đã lấy hành động để chứng minh một điều: nó không coi uy hiếp của Lệnh Hồ vào đâu cả.

Lệnh Hồ hừ lạnh một tiếng, cổ linh khí ở ngoài khẽ dao động, sau đó thần niệm đã hóa thành một quả đấm khổng lồ đấm đến đầu xà bạc.

Ầm!

Ầm thanh trầm thấp quang lên, ánh sáng lóe hiện. Trong không khí xuất hiện những gợn kinh khí như thủy triều, sau đó những kinh khí này như những con cuồng phong thô bạo quét qua khắp nơi, biến mọi kiến trúc xung quanh thành một mảnh phế tích.

Những sinh mạng nhỏ bé ở chung quanh dưới sự đối chiến mạnh mẽ này thì bỗng chốc như biến thành một con thuyền lá lênh đênh trên biển sóng to gió lớn vậy, biến thành tro bụi.

Hai cổ linh hồn cường đại cứ thế mà biến hóa thành nhiều hình thể, đối chiến với nhau trong hư không.

Ngay khi bị một quyền của Lệnh Hồ đấm nát đầu xong, cái đuôi của xà bạc cũng trong nháy mắt đã phá tan một quyền đó. Rồi sau đó, cái đầu xà bạc đã ngưng tụ lại thành một con Xích Lân thú phun lửa hùng hục, đánh về phía con cò đỏ rực do thần niệm của Lệnh Hồ ngưng tụ lại thành.

Lúc nguyên thần yêu xà Bàn Phúc hóa thành Xích Lân thú - một trong ba thần thi của nàng, rồi phun ra ma điểm hùng hục, thì con cò đỏ rực do thần niệm Lệnh Hồ hóa thành cũng phun ra một đạo Nhất Muội chân hỏa

Nguyên thần của yêu xà Bàn Phúc cùng thần niệm của Lệnh Hồ hóa thành hai con vật, sau đó cùng phun ra những đạo chân hỏa hùng hục, khí thế lại ngang bằng nhau.

Yêu xà cả kinh kêu lên:

- Sao có thể như vậy? Sao ngươi có thể thi triển thần thông chân hồn này?

Chẳng trách yêu xà Bàn Phúc kinh hãi đến như vậy. Phải biết rằng nguyên thần của nàng có thể biến hóa thành Xích Lân thú rồi phóng ra chân hỏa là vì trước đó nàng đã thôn phệ Xích Lân thú cùng Tỳ Hưu thú, sau đó lấy công pháp vô thượng để hòa tan hai thú này vào trong nguyên thần của mình. Sau cùng thuận lợi hóa thành ba thi thần: Thiện thi thần Tỳ Hưu, Ác thi thần Xích Lân thú, Bồn thi thần Yêu xà.

Bởi vì là thôn phệ thú thật để hợp thành nguyên thần, cho nên yêu xà mới có thể biến nguyên thần của mình thành Xích Lân thú rồi phun ra ma điểm như thế. Nếu không, làm sao nguyên thần có thể hóa hình được, càng không thể sử dụng thần thông lần thiên phú như thật thể.

Nhưng mà yêu xà Bàn Phúc không ngờ rằng vào lúc nàng tính dùng thần thông thiên phú của Xích Lân thú là ma điểm chân hỏa để đã thương linh hồn đối phương thì con cò đỏ rực do nguyên thần đối phương hóa hình cũng phóng ra một đạo nhất muội chân hỏa như thế.

Sao đối phương có thể làm giống như mình được?

Yêu xà kinh hãi vội cho nguyên thần của mình hóa thành Tỳ Hưu thú, sau đó phóng ra những con sóng lớn cuộn cuộn động trời, còn bản thân mình lại linh hoạt di động trong nước. Nhưng Lệnh Hồ lúc này cũng tán đi con cò đỏ rực đó, cho thần niệm hóa thành một con Thiết Bối Thương Trư vô cùng khổng lồ, chơi đùa ở trong sóng lớn. Mặc cho con Tỳ Hưu thú kia có bỏ nhào xé rách thể nào, cũng không thể làm thương tổn được làn da cứng rắn của Thiết Bối Thương Trư. Ngược lại còn bị những cái gai nhọn hoắt trên lưng của Thiết Bối Thương Trư phóng ra biến thành một con nhím!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thi Hồn

Giải thích: Trong chương 119, ở khúc cuối của chương có vài đoạn mình dùng cụm từ "hai nguyên thần", có nhiều bạn sẽ thắc mắc rằng Lệnh Hồ chưa có nguyên thần thì sao lại nói là "hai nguyên thần". Đúng là Lệnh Hồ chưa có nguyên thần, nhưng lúc nói "hai nguyên thần" là đang đứng ở góc nói của yêu xà Bàn Phúc, mà yêu xà Bàn Phúc tin rằng Lệnh Hồ đã đạt tới Độ Kiếp kỳ rồi nên chắc chắn phải có nguyên thần.

Hai người không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay là thi triển hết lực lượng linh hồn, Vạn Thông tiên thành cũng vì thế mà biến thành một mảnh phế tích.

Dư uy của lực lượng linh hồn còn khuếch trương ra ngoài ngàn dặm, vô số sinh linh hoảng hốt chạy trốn. Nhưng có rất nhiều sinh linh còn chưa có hành động gì thì đã bị dư uy lực lượng linh hồn đánh chết.

Lệnh Hồ không cách nào khống chế được oai linh hồn cả. Dưới sự tấn công cường thế của thần thi yêu xà Bàn Phúc, chẳng những Lệnh Hồ không cách nào giữ lại thực lực được, mà ngay cả những hậu chiêu cũng dần dần phải sử dụng.

Lá bài tẩy của Lệnh Hồ dĩ nhiên chính là tám đầu Tự nhiên thần thức sinh linh mạnh nhất trong Đan Bích sơn ở thế giới thức hải.

Tuy nói thần niệm đang ở trạng thái thần du chi thuật của Lệnh Hồ cũng có thực lực Độ Kiếp trung kỳ, nhưng dù sao cũng là thần niệm đang ở trạng thái hư ảo, nên uy lực của thần thông thần niệm đã bị giảm đi rất nhiều.

Nếu như đối phương cũng làm cho nguyên thần thoát xác, tất nhiên Lệnh Hồ sẽ không sợ hãi. Nhưng nếu là người thật thì chắc chắn thần thông thần niệm đang ở trạng thái hư ảo của Lệnh Hồ không thể nào chống lại được.

Lần này Lệnh Hồ để thần niệm của mình tiến vào trạng thái thần du chi thuật, vì muốn phòng ngừa bất trắc nên hắn đã nhân tiện đem theo tám đệ tử ưu tú nhất của Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, cũng chính là tám Tự nhiên thần thức sinh linh trấn áp các phương hướng của Tiên Thiên bát quái theo.

Phải biết rằng tám đầu Tự nhiên thần thức sinh linh đó chính là những sinh vật có căn cốt cũng như linh tính tốt nhất được chính thiên địa thần vật ánh trăng lựa chọn, cho nên mới có thể trở thành những linh vật có cơ duyên trấn thủ quái vị Tiên Thiên bát quái.

Những năm gần đây, tám đầu Tự nhiên thần thức sinh linh này đều làm môn hạ nghe đạo của Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, đều có những linh ngộ riêng của mình. Qua nhiều năm tháng, mỗi vật đã tự nghĩ ra cho mình những thiên phú thần thông cũng như sở trường riêng cho mình.

Yêu xà Bàn Phúc cho rằng Lệnh Hồ cũng giống như nàng, thôn phệ các Yêu thú khác rồi dung hợp vào trong nguyên thần, nhưng lại không biết rằng Lệnh Hồ căn bản không cần thôn phệ, ngược lại còn có vô số Tự nhiên thần thức sinh linh để sử dụng. Dĩ nhiên, hiện tại hắn chỉ có thể sử dụng tám sinh linh trấn áp quái vị kia. Nhưng ở trong Đan Bích sơn trong tinh thần thức hải của hắn lại có lực lượng của tạo hóa, đang không ngừng diễn sinh ra nhiều Tự nhiên thần thức sinh linh, hơn nữa còn mở mang linh trí, đi tới các thần phách để nghe giảng đạo.

Những Tự nhiên thần thức sinh linh đó sau này sẽ trở thành một cánh tay đắc lực của Lệnh Hồ.

Hiện tại thần niệm của Lệnh Hồ đang ở trạng thái thần du chi thuật, nếu không phải có sự giúp đỡ của tám Tự nhiên thần thức sinh linh đó, sợ rằng đã không ngăn cản được lực lượng linh hồn cường đại của Bàn Phúc rồi. Trừ khi thân thể của Lệnh Hồ có ở đây, sau đó vận dụng năng lực của Mệnh hồn, hoặc Thiên hồn, hoặc Địa hồn thì hắn mới có cơ may chiến thắng Bàn Phúc.

Mà bản thân Bàn Phúc lúc này lại vô cùng tức giận. Rõ ràng cảm nhận được lực lượng linh hồn của đối phương không bằng mình, nhưng mình không thể áp chế được đối phương, nàng không cam lòng chút nào.

Lần này khó khăn lắm mới có cơ hội tới gần để chiến đấu với đối phương, là cơ hội khó có thể lấy lại bảo vật của mình. Nhưng qua một hồi lâu như thế, yêu xà Bàn Phúc không có chút nắm chắc sẽ bắt được đối phương, tựa như lực lượng của đối phương là vô cùng vô tận vậy, không thể nào đo lường được.

- Chẳng lẽ thật ép ta phải thi triển thần thông Tam Thi đạo kia thật sao?

Mắt yêu xà hiện ra ánh sáng lạnh, cảm thụ được Tỳ Hưu thú đang bị Thiết Bối Thương Trư đánh trọng thương, thần niệm hao tổn nặng nề khiến cho linh hồn bị tổn hại thì rốt cuộc yêu xà đã hạ quyết tâm!

Bỗng nhiên có một cỗ linh hồn lực khổng lồ từ trong thân thể yêu xà đang ở bên trong mảnh phế tích Vạn Thông tiên thành kia toát ra, sau đó hóa thành một con linh xà chui vào trong nguyên thần yêu xà đang giao chiến với Lệnh Hồ trong hư không.

Giờ phút này, Tỳ Hưu thú do nguyên thần yêu xà biến thành đang bị những cái gai nhọn của Thiết Bối Thương Trư đâm thủng bỗng nhiên hóa thành một luồng khí, sau đó cùng với con linh xà kia hợp lại thành nguyên thần của yêu xà.

Thiết Bối Thương Trư được thể không buông tha, mặc dù thân hình to lớn nhưng phản ứng rất nhanh. Ngay lập tức, những cái gai nhọn ở sau lưng được phóng ra, tấn công về phía nguyên thần yêu xà.

Nguyên thần yêu xà kêu to không nghĩ, trong miệng phun ra một luồng khói hôi thối dày đặc, tụ lại thành một lá chắn đỡ lấy những cái gai nhọn của Thiết Bối Thương Trư. Đồng thời, nó lại phát ra một tiếng thét vô cùng thống khổ nữa. Sau đó, từ trong nguyên thần của yêu xà bỗng nhiên mọc ra một cái đầu, nhưng cái đầu này không phải là yêu xà, mà chính là đầu của Tỳ Hưu thú, ở bên cạnh, đầu của Xích Lân thú cũng được mọc ra.

Âm thanh do yêu xà phát ra làm cho người khác cảm nhận được là nó đang vô cùng thống khổ, hiển nhiên yêu xà đang thi triển một loại thần thông vô cùng mạnh mẽ, nhưng môn thần thông này khiến cho nó phải trả giá rất lớn nên nó mới gầm thét như thế.

Lệnh Hồ thấy vậy cũng vội cảnh tỉnh mình không được khinh thường.

Nguyên thần đang ở trong trạng thái Thiết Bối Thương Trư cũng phát ra khí thể to lớn, hai mắt to lớn phát ra hung quang dữ dội, hai lỗ mũi còn lớn hơn đầu người bỗng phát ra hai đạo hơi thở hùng hồn, chấn trước vùng lên một cách mạnh mẽ. Sau đó, trong tiếng gào thét dữ dội, Thiết Bối Thương Trư đã sử dụng thiên phú bẩm sinh của mình: đột kích!

Thế tới Thiết Bối Thương Trư như một ngọn núi khổng lồ, một tiếng ầm vang lên, Thiết Bối Thương Trư đã đụng vào lá chắn hôi thối của yêu xà Bàn Phúc. Lá chắn đó nhất thời bị tan thành nhiều mảnh, mà thế tới của Thiết Bối Thương Trư vẫn không vì thế mà ngừng lại. Một lần nữa kêu gào lên, miệng của nó mở ra để lộ những cái răng nanh vô cùng khổng lồ, tiếp tục tấn công về nguyên thần yêu xà.

Nguyên thần yêu xà phát ra một tiếng kêu thống khổ, cái đuôi lớn của xà bạc lần nữa hiện ra, đánh về cái đầu của Thiết Bối Thương Trư đang tấn công hung mãnh.

Dưới sự va chạm mãnh liệt của hai lực lượng linh hồn cường đại, cái đuôi to lớn của xà bạc bị Thiết Bối Thương Trư đụng phải vỡ vụn tan biến đi, mà Thiết Bối Thương Trư cũng bị đánh ra xa, hóa thành hư vô.

Yêu xà lúc này đã bị thương vô cùng thảm trọng, cái đuôi bạc xà bị đánh vụn vừa rồi tương đương với một phần mười lực lượng linh hồn của nàng. Tồn thất này làm cho yêu xà Bàn Phúc vô cùng giận dữ.

Trong lúc Lệnh Hồ tập trung lực lượng linh hồn để ngưng tụ lại nguyên thần thì yêu xà Bàn Phúc vội vàng niệm chú. Vô số chú ngữ vô cùng khó nghe được phát ra, đồng thời, hai cái đầu của Tỳ Hưu thú và Xích Lân thú từ trong nửa thân thể còn lại của con xà bạc ở trên không đã mọc ra hoàn toàn, ngay cả thân thể cũng chui ra hơn phân nửa. Mà phần đuôi nguyên thần yêu xà cũng ngo ngoáy không ngừng, nó đang cố gắng mọc ra thêm một cái đuôi mới!

Chú ngữ tối tăm của yêu xà Bàn Phúc càng lúc càng dồn dập thì trên người nguyên thần xà bạc của nó càng có nhiều ký hiệu kỳ lạ hơn. Hình thái nguyên thần mới của Lệnh Hồ còn chưa hóa thành thì yêu xà Bàn Phúc đã dùng nghị lực và trí tuệ của mình để chân chính chia nguyên thần thành ba, từ Tam thần thì tiến lên thành Tam thi hồn!

Tam thi đạo mà yêu xà Bàn Phúc tu luyện cũng là một loại pháp môn trăm tam thi để chứng đạo, nhưng pháp môn này không phải là pháp môn chém thi thành thánh để chứng nhận đại đạo chí cao, mà là một loại pháp môn ngụy "chém thi chứng đạo".

Cũng như môn thần thông ngụy Phật nhân của Lệnh Hồ, pháp môn ngụy "chém thi chứng đạo" của yêu xà Bàn Phúc cũng là tiểu đạo mô phỏng pháp môn chém thi thành thánh để chứng nhận đại đạo chí cao.

"Chém thi chứng đạo" là pháp môn của những người muốn chứng nhận quả Đại La Kim Tiên, được phân thành năm cấp: Tam thần thi, Tam thi hồn, Tam thi nhân, Tam thi thần, cho tới cuối cùng là Trăm tam thi thần, chứng nhận quả Đại La Kim Tiên.

Trước khi đến đây, yêu xà Bàn Phúc đã tu luyện ở trong Tầng Hồn linh, hấp thu Âm hồn mấy chục năm, cùng với thôn phệ năm viên Âm Hồn châu, nên đã làm cho pháp môn ngụy "chém thi chứng đạo" đạt đến cảnh giới Tam thần thi đại thành, nhưng còn chưa chân chính viên mãn. Mà hiện tại yêu xà Bàn Phúc đã cưỡng chế buộc mình lên cấp, làm cho Tam thần thi trở thành Tam thi hồn.

Việc yêu xà Bàn Phúc cưỡng chế để pháp môn ngụy "chém thi chứng đạo" của mình lên cấp, chắc chắn sẽ không tránh khỏi có di chứng. Nhưng hiện tại vì đã lên cấp Tam thi hồn, nên lực lượng linh hồn của Tỳ Hưu thi hồn, Xích Lân thi hồn, yêu xà thi hồn đã đồng loạt lên cấp theo!

Nói cách khác, thực lực của yêu xà Bàn Phúc hiện nay đã tăng lên gấp hai lần.

Uy áp linh hồn vô cùng khổng lồ lúc này lại như vương giả một lần nữa tái hiện ở chốn nhân gian, dư uy linh hồn khi này chỉ tỏa ra khắp ngàn dặm, nhưng lúc này lại kéo dài ra tới hai nghìn dặm. Những sinh linh vô tội khi này may mắn chạy ra ngoài ngàn dặm, vốn tưởng rằng đã trốn được kiếp nạn nhưng lúc này đã không thể trốn thoát được nữa. Tất cả đều bị uy áp linh hồn thô bạo của yêu xà đánh chết.

Sau khi yêu xà Bàn Phúc thành công chém được Tam thi hồn xong, thì Tỳ Hưu thú cùng Xích Lân thú cũng có biến hóa rõ rệt. Một con thì cả người quanh quần thủy tinh khí, một con thì được hòa diễm hùng lực bao lấy. Hai thú vừa mới hiện hình đã đánh đến nguyên thần đang muốn ngưng tụ lại của Lệnh Hồ. Dưới sự công kích của hai đại thi hồn, nguyên thần Kim Giáp Linh Hầu Lệnh Hồ đang định ngưng tụ đã bị đánh thành phần vụn, biến thành hư không.

Lần này đến lượt thần niệm đang ở trạng thái thần du chi thuật của Lệnh Hồ bị tổn hao. Vốn Lệnh Hồ đang định mượn lực lượng của linh hầu để ngưng tụ lại thành Kim Giáp Linh Hầu, nhưng sau khi bị hai đại thi hồn tấn công như thế, linh hầu trong tám Tự nhiên thần thức sinh linh liên lộ về một mối, đầu ư rũ cúi xuống, không có chút tinh thần nào.

Tỳ Hưu thi hồn cùng Xích Lân thi hồn liền trở lại bên cạnh yêu xà thi hồn, miệng còn phun ra hai tia thần thức của Kim Giáp Linh Hầu. Lúc này Lệnh Hồ mới biết nguyên nhân vì sao Kim Giáp Linh Hầu bỗng nhiên lại một mối vô thần như thế.

Nguyên thần yêu xà cười khúc khúc, tay cầm hai tia thần thức của Kim Giáp Linh Hầu, nói:

- Hiện nay đã có hai tia linh hồn của ngươi trên tay ta, cho dù bây giờ ngươi có chạy thoát thì cũng đừng mong tránh được thuật truy hồn của ta. Thức thời thì mau đem bảo vật trả lại cho ta, nếu không, ta sẽ dùng thuật nguyên rửa nguyên rửa linh hồn ngươi. Đến lúc đó, cho dù ngươi có trốn xuống địa phủ thì cũng phải chịu cảnh sống không bằng chết.

Thần niệm Lệnh Hồ chậm rãi hiển hóa chân hình lại. Lần này hẳn không có lấy các Tự nhiên thần thức sinh linh để làm vật trung gian hóa thân thành nguyên thần nữa, mà lấy chính thần niệm đang ở trong trạng thái thần du chi thuật hóa thành bản thể được bao bọc trong một làn sương linh quang dày đặc.

Lệnh Hồ cũng không sợ hãi thuật truy hồn cùng thuật nguyên rửa mà yêu xà uy hiếp hấn. Bởi vì hai tia thần thức trong tay yêu xà không phải là của Lệnh Hồ, mà chính là của Kim Giáp Linh Hầu trong tám Tự nhiên thần thức sinh linh trấn áp quái vị.

Cho dù thuật truy hồn của yêu xà có lợi hại hơn nữa, tin rằng cũng không thể nào tìm được Kim Giáp Linh Hầu ở trong tinh thần thức hải của Lệnh Hồ, và thuật nguyên rửa của yêu xà cũng không thể nào gây tổn thương được cho Lệnh Hồ.

Nhưng mà Lệnh Hồ không thể ngồi nhìn Kim Giáp Linh Hầu thay thế mình bị yêu xà Bàn Phúc hành hạ, cho nên, dù như thế nào đi nữa, Lệnh Hồ cũng phải cướp lấy hai tia thần thức của Kim Giáp Linh Hầu trong tay yêu xà về.

Thần niệm của Lệnh Hồ khẽ dao động. Sau khi yêu xà Bàn Phúc chém ra Tam thi hồn, đưa ra lực lượng mạnh nhất của nàng xong thì Lệnh Hồ cũng buộc phải lấy chiêu thức mạnh nhất của mình ra đối đãi.

- Yêu xà, ngươi sẽ hối hận vì những gì ngươi đã làm!

Khóe miệng Lệnh Hồ hiện lên nét trào phúng.

Tay của hắn chậm rãi đưa lên, mấy đạo pháp quyết nhẹ nhàng đánh vào trong thân thể của hắn. Sau đó, bỗng nhiên từ trên người Lệnh Hồ tỏa ra ánh sáng linh quang chói mắt.

Từ sâu trong bản năng của mình, yêu xà Bàn Phúc cảm thấy có một cỗ nguy cơ không nói lên lời. Ba thi hồn lập tức gào thét lên, sau đó cùng nhau đánh về phía Lệnh Hồ!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Lui Yêu

Hình thái linh quang của Lệnh Hồ hiện giờ tiếp tục chiếu sáng, ngay lúc Tam thi hồn cùng đánh tới thì bỗng nhiên hình thể của hắn hóa lớn ra, rồi hóa thành một ngọn Đan Bích sơn!

Tam thi hồn vừa mới đánh tới thì Đan Bích sơn đã phóng ra một cỗ lực lượng linh hồn chí cực. Cỗ lực lượng linh hồn này không thể nói là cường đại được, nhưng ở bên trong của nó lại có ẩn chứa Tạo Hóa lực không chỗ nào không có.

Tam thi hồn phát ra tiếng thét hoảng sợ chói tai, rồi bị lực lượng linh hồn do Đan Bích sơn phóng ra đánh bay ra ngoài. Ngay cả nguyên thần đang hiển chân thật thể kia xém chút nữa cũng bị tan rã, đánh thành tro bụi.

Từ sâu trong linh hồn của Tam thi hồn yêu xà Bàn Phúc bỗng xuất hiện một sự sợ hãi không gì sánh nổi.

Nàng phát hiện nguyên thần thi hồn của mình dưới lực lượng tạo hóa của ngọn núi này vô cùng nhỏ bé, giống như một con kiến hôi đang đối mặt với người khổng lồ vậy.

Tam thi hồn của yêu xà Bàn Phúc dừng lại ở phía xa, rồi đưa mắt nhìn tám Tự nhiên thần thức sinh linh đang ở trên Đan Bích sơn do Lệnh Hồ hóa hình ra: Thiết Bối Thương Trư, Độc Giác Bàn Xà, Xích Hồn Hồng Quán (Con cò đỏ rực), Lam Tinh Ngọc Thổ (thổ), Kim Giáp Linh Hầu, Cửu Vị Linh Hồn, Độc Thiên Bá Hổ, Tể Yêu Thần Khuyển. Các con thú này chia ra chiếm lấy tám vị trí của Tiên Thiên bát quái, tạo ra một trận pháp Âm Dương bát quái ẩn chứa hai cỗ lực lượng trái ngược với nhau hoàn toàn, hủy diệt cùng sinh cơ.

Cỗ lực lượng thuộc tính hủy diệt trong Âm Dương bát quái liên tấn công về phía yêu xà Bàn Phúc. Yêu xà Bàn Phúc hoàn toàn bị cỗ lực lượng này chấn nhiếp. Đồng thời Kim Giáp Linh Hầu lúc này cũng huyết gió một cái, nhanh tay đoạt lại được hai tia thần thức ở trong tay yêu xà thi hồn!

- Không!

Yêu xà thi hồn không cam lòng rống lên một tiếng. Nhưng lúc này cỗ lực lượng hủy diệt do Âm Dương bát quái tạo ra đã đánh tới Tam thi hồn của yêu xà Bàn Phúc.

Cảm nhận được cỗ lực lượng đang đánh tới, tuy Tam thi hồn của yêu xà không cam lòng nhưng chỉ còn biết né tránh. Nhưng không ngờ cỗ lực lượng hủy diệt đó vẫn tiếp tục tìm tới bọn họ, không buông tha cho. Yêu xà liền cho Tam thi hồn phân tán ra, tuy nhiên, cỗ lực lượng hủy diệt lại tiếp tục chia làm ba đạo, tiếp tục khóa chặt Tam thi hồn!

Sắc mặt của Tam thi hồn đại biến, khi nhìn thấy cỗ lực lượng hủy diệt đó đã tới sát bên mình, cả bọn hối hận không thôi. Sau đó kinh hoàng thuận di về phía thân thể ở bên dưới, nhảy vào bên trong Nê Hoàn cung.

Cỗ lực lượng hủy diệt đó vẫn đánh tới thân thể của yêu xà, vừa đúng lúc này, nguyên thần thi hồn của yêu xà đã trở về vị trí cũ. Khuôn mặt tuyệt sắc hơi động một chút, Nê Hoàn cung của yêu xà tỏa linh quang rực rỡ, sau đó có một hạt châu nhảy ra ngoài, đón chặn cỗ lực lượng hủy diệt đang đánh tới.

Cổ lĩnh quang màu vàng đất ở bên ngoài hạt châu sáng rực lên, đón lấy cổ lực lượng hủy diệt đang đánh tới. Chỉ thấy khi cổ lực lượng hủy diệt đó đánh tới lĩnh quang màu vàng đất thì như một ngọn núi tuyết đang tan rã vậy, bị cổ lĩnh quang màu vàng đất dung hợp vào.

Từng tia lực lượng hủy diệt không ngừng phát tán ở bên ngoài hạt châu.

Thì ra cổ lĩnh quang màu vàng đất bên ngoài hạt châu không thể nào hòa tan được hoàn toàn lực lượng hủy diệt, mà phải vây khốn cổ lực lượng hủy diệt vào bên trong, từ từ luyện hóa.

Từ bên trong hạt châu phát ra tiếng nổ ầm ầm đến tám lần, đây là kết quả do cổ lực lượng hủy diệt kia tự bạo.

Khuôn mặt tuyệt sắc trong treo lạnh lùng của yêu xà Bàn Phúc toát ra vẻ đau lòng, giờ tay lên đánh ra mấy đạo pháp quyết. Hạt châu khổng lồ kia liền hóa nhỏ lại, sau đó được yêu xà Bàn Phúc thu hồi vào trong Nê Hoàn cung.

Lệnh Hồ ngơ ngác nhìn yêu xà Bàn Phúc. Hắn đang nhớ lại tình cảnh vừa rồi...

Nếu như không phải viên thần châu do Thiên hồn và Địa hồn đang trấn áp trong tinh thần thức hải vẫn toát ra một cỗ khí tức thâm lương hồng hoang chỉ cực, thì Lệnh Hồ đã phải hoài nghi rằng: tại sao thần châu mình đã đoạt được lại trở về trong tay yêu xà Bàn Phúc mà mình không hay biết gì cả?

Hiện tại Lệnh Hồ đã biết một việc, thì ra yêu xà Bàn Phúc không chỉ có một viên thần châu, mà vẫn còn có một viên thần châu nghịch thiên như trước nữa!

Đã có viên thứ hai, vậy yêu xà Bàn Phúc còn có viên thứ ba? Thậm chí là nhiều hơn đây?

Lệnh Hồ động tâm, nhưng mà hắn vẫn không có ngu ngốc đến mức nghĩ đến việc giết chết yêu xà Bàn Phúc để đoạt lấy thần châu.

Một viên thần châu đã khiến cho Thiên hồn cùng Địa hồn phải toàn tâm trấn áp, không thể làm được chuyện gì nữa. Nếu như Lệnh Hồ thật sự đoạt thêm một viên thần châu nữa, và nếu trong thần châu đó cũng có một tàn hồn cường đại như viên thần châu kia thì sao? Lúc đó không còn Thiên hồn và Địa hồn để trấn áp, chắc chắn hậu quả rất là thảm trọng.

Cho nên, tuy Lệnh Hồ rất muốn đoạt lấy, nhưng chỉ có thể buông tha. Tuy nhiên, cũng chỉ là tạm buông tha mà thôi.

Tỷ như Lệnh Hồ đã từng nói với Tiêu Đình Thiên: cái tiền khí Định Hồn Bài này là ta tạm cho ngươi mượn, đến lúc cần thì ta sẽ lấy lại. Còn lúc này Lệnh Hồ cũng thầm nói trong lòng với yêu xà Bàn Phúc một câu: ta tạm gửi thần châu kia ở chỗ ngươi, chờ thực lực đủ, chắc chắn ta sẽ tới lấy!

Nhìn bộ dáng đau lòng của yêu xà Bàn Phúc, chắc chắn thần châu kia đã bị hao tổn, trong một thời gian ngắn không thể sử dụng được nữa.

Vì đã dung hợp với hai tia thần thức của mình lại, tinh thần Kim Giáp Linh Hầu lúc này đại chấn. Kim Giáp Linh Hầu nhanh chóng phối hợp với bảy Tự nhiên thần thức sinh linh còn lại, diễn hóa ra trận pháp Âm Dương bát quái, đang tính tấn công yêu xà Bàn Phúc.

Yêu xà Bàn Phúc hoảng sợ, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng. Sau đó nhanh chóng gầm lên một tiếng thét to, thuấn di rồi đi.

Nhưng yêu xà Bàn Phúc không biết là Lệnh Hồ đã không còn khả năng duy trì hình thái Đan Bích sơn để tám Thần thức sinh linh tự nhiên diễn hóa ra trận pháp Âm Dương bát quái nữa. Vừa rồi chỉ là hù dọa yêu xà Bàn Phúc mà thôi, không ngờ yêu xà này lại quá sợ hãi uy lực của trận pháp nên đã chạy mất.

Lệnh Hồ nhanh chóng tán đi hình thái thật thể của mình, một lần nữa để thần niệm tan vào trong hư vô. Ngay lúc này, một cảm giác suy yếu cũng nhanh chóng tràn đến.

Lệnh Hồ đưa thần niệm của mình đảo qua một lần Vạn Thông tiên thành đã biến thành một mảnh phế tích, không khôi than thở không thôi.

Trước đó không lâu, Vạn Thông tiên thành này còn là một tòa thành xinh đẹp vui nhộn, khắp nơi là cảnh tượng Yêu thú - Yêu tu cùng tu sĩ nhân loại chung sống với nhau. Nhưng chỉ trong nháy mắt, cảnh tượng xinh đẹp đó đã bị ý niệm tham lam của các tu sĩ yêu - nhân phá đi, làm cho máu nhuộm khắp nơi.

Cuối cùng, chẳng những xuất hiện một yêu xà Bàn Phúc, mà còn khiến cho Lệnh Hồ phải thật sự hiển chân ra tay. Làm cho vô vàn sinh linh trong phạm vi hai ngàn dặm xung quanh cũng bị vạ lây, chết hết.

Lệnh Hồ than thở trong lòng. Tuy nói nguyên nhân của việc trên là do uy áp linh hồn tàn bạo của yêu xà Bàn Phúc gây ra, nhưng cũng vì mình nên mới khiến cho các sinh linh vô tội đó phải chết đi.

Nếu bàn về nhân quả, quả thật nhân quả của Lệnh Hồ trong chuyện này không nhỏ. Nhưng mà, tất cả tội nghiệt đều là do Bàn Phúc dựng nên, Lệnh Hồ cũng không lo lắng thiên đạo sẽ tính gì đó đến người mình sau này.

Lệnh Hồ ở lại Vạn Thông tiên thành một lát, rồi nhanh chóng đi về Vạn Thông cang.

Tuy nói nơi này là Vạn Thông tiên thành, nhưng lại không phải là Vạn Thông cang. Thậm chí còn cách Vạn Thông cang hơn tám nghìn dặm nữa. Cho nên, trận đấu vừa rồi của Lệnh Hồ cùng với yêu xà không ảnh hưởng gì đến Vạn Thông cang nữa.

Ý niệm hiện lên trong đầu, thần niệm của Lệnh Hồ đã tiến đến Vạn Thông cảng.

Bởi vì thần niệm đang có chút suy yếu, nên Lệnh Hồ cũng không muốn bị người khác chú ý tới.

Vạn Thông cảng này thật là phi thường mỹ lệ: những bờ cát màu bạc mênh mông vô bờ, hải dương màu xanh lam rộng lớn vô tận, ở sát ngay bên bờ còn có những gốc cây vô cùng khổng lồ đứng đó chắn biển lại. Những gốc cây này cao đến nỗi gây cho người ta cảm giác cao đến tận trời xanh, đứng vững đó như một vệ sĩ kiên nghị đứng mảnh trung thành bảo vệ bờ biển vậy.

Mỗi gốc cây này cao gần vạn thước, cứng cáp cao ngất. Cho dù đứng ở đằng xa, người ta cũng có thể cảm nhận được cổ khí tức bên bờ kiên cường bất khuất từ trên gốc cây tỏa ra.

Vạn Thông cảng được dựng ở trên ba gốc cây tạo thành hình tam giác. Mà Vạn Thông cảng được xây dựng trên ba gốc cây khổng lồ đó giống như một đất nước thần tiên ở trên cao vậy.

Ở giữa Vạn Thông cảng đang có một bộ hai chiếc thuyền thần đình song song vô cùng khổng lồ huyền phù. Hai chiếc thuyền thần đình song song này dài đến ba trăm trượng, chiều rộng sáu mươi trượng, cao năm mươi trượng, toàn thân là một màu tím đen, trên mặt thuyền có vô số ký hiệu hình thù kỳ lạ, thỉnh thoảng có thể thấy những ký hiệu ấy như thoáng hiện lên rồi lại biến mất. Toàn thân hai chiếc thuyền thần đình song song không thể tìm thấy một vết tích chế tạo nào cả, như thể đây là một khối toàn bộ.

Điều làm Lệnh Hồ kinh hãi đầu tiên chính là những gốc cây thô to kia, và hấn càng rung động hơn khi nhìn thấy hai chiếc thuyền thần đình song song như một con quái vật lớn đó.

Rốt cuộc tài nghệ luyện khí của vị tông sư luyện khí Bách Đạo Tử kia cao đến mức nào mà có thể chế tạo được một kiện pháp bảo phi hành làm cho lòng người phải than thở đến như vậy?

Lệnh Hồ không cần cho thần niệm mình quét qua, chỉ từ khí tức mà hai chiếc thuyền thần đình song song này thể hiện ra ngoài thôi là hấn đã có thể cảm nhận được sự đáng sợ của nó.

Khó trách, khó trách! Cũng chỉ có những pháp bảo phi hành như vậy mới có thể xuyên qua được hải dương vô tận vô cùng hiểm trở.

Sau đó thần niệm của Lệnh Hồ nhanh chóng khuếch tán ra khắp Vạn Thông cảng, hấn đang muốn tìm người phụ trách cảng này.

Nhưng Lệnh Hồ còn chưa tìm gì thì đã có một nguyên thần thoát xác từ bên trong Vạn Thông cảng đi ra.

- Tại hạ là Thi Vạn Thông, chính là Thần Đình Phi Độ sử(1) của Vạn Thông cảng. Ra mắt đạo hữu! Không biết có thể giúp được gì hay không?

Nguyên thần này chấp tay nói với thần niệm của Lệnh Hồ đang hòa tan trong hư không.

Thi Vạn Thông này không phải là người bình thường, hấn là một tu sĩ có tu vi Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành.

Lệnh Hồ hiển hóa chân hình ra ngoài. Lần này Lệnh Hồ không để màn sương linh lực màu xanh che chắn mình nữa, mà là lộ hình dáng thật của mình ra. Hấn nói:

- Đạo hữu khách khí. Tại hạ tới đây lần này là muốn hỏi thử thời gian hai chiếc thuyền thần đình song song khởi hành đi Đông Thắng châu, thuận tiện muốn mua hai phiếu lên thuyền.

Nguyên thần Thi Vạn Thông cười nói:

- Thì ra là vậy. Thời gian khởi hành đi Đông Thắng châu là mười lăm ngày sau, danh ngạch (2) lên thuyền đã đủ rồi. Tuy nhiên, may mà đạo hữu là tu sĩ Độ Kiếp kỳ. Bởi vì theo lệ cũ, thuyền luôn có mấy chỗ ngồi trống dành cho tu sĩ Độ Kiếp kỳ. Nên việc đạo hữu lên thuyền không phải là vấn đề gì.

Lệnh Hồ nói:

- Nhưng người cùng ta lên thuyền lại không phải là tu sĩ Độ Kiếp kỳ.

Thi Vạn Thông nghe vậy thì hơi trầm ngâm, mặt lộ vẻ khó khăn, nói:

- Cái này...đạo hữu, thật xin lỗi. Trừ tu sĩ Độ Kiếp kỳ ra, toàn bộ chỗ ngồi khác đã đủ rồi.

Lệnh Hồ thần nhiên nói:

- Bằng hữu của ta cũng phải ngồi chung một khoang thuyền với ta.

Trong giọng nói Lệnh Hồ mang theo một tia uy áp không thể cự tuyệt, lãnh đạm nhìn Thi Vạn Thông.

Nguyên thần Thi Vạn Thông khẽ nhú mày, có chút không vui nói:

- Cấp bậc trên hai chiếc thuyền thần đình song song trước giờ được phân phối rất nghiêm mật, cứ dựa theo tu vi mà phân chia khoang thuyền. Từ trước

tới nay đều là như thế.

Nghe thấy Thi Vạn Thông nói vậy, về mặt Lệnh Hồ vẫn không có gì thay đổi, nhưng uy áp linh hồn đã dần lộ ra.

(1) Thần Đình Phi Độ sử: Người đại diện cho Thần Đình tông quản lý Vạn Thông cảng.

(2) Danh ngạch: danh sách.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Vạn Thông Cảng

Tuy nói hiện nay Thi Vạn Thông chỉ cho nguyên thần thoát xác đến, nhưng vì thân thể của hắn cũng ở ngay Vạn Thông cảng nên có thể nói thực lực nguyên thần không khác gì người thật cả.

Nhưng sau khi nghe Lệnh Hồ nói câu này, hắn không khỏi biến sắc.

Phải biết rằng, tuy hắn chỉ cho nguyên thần thoát xác, nhưng tu vi cùng cảnh giới lại hiển lộ rõ ra là Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành. Nhưng người trước mắt này lại không coi vào đâu cả, thậm chí trong lời nói còn có sự uy hiếp rõ ràng.

Thi Vạn Thông cũng không dám đắc tội, sắc mặt hơi ngưng trọng lại, nói:

- Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ?

Lệnh Hồ chậm rãi nói:

- Hoa Nam Lệnh Hồ!

Thi Vạn Thông biến sắc. Hắn không ngờ rằng người trước mặt mình lại chính là người làm kinh động cả Hoa Nam châu, khiến cho các tu sĩ Độ Kiếp kỳ kiêng kỵ không thôi, và đây cũng là chủ nhân của thần thông Hồn đạo bao người mơ ước, Hoa Nam Lệnh Hồ!

- Ra là Lệnh Hồ đạo hữu danh chấn Hoa Nam Châu! Thật là thất kính.

Thi Vạn Thông tỏ vẻ tôn kính, chấp tay thi lễ.

- Đạo hữu khách khí rồi. Có điều, việc chỗ ngồi...mong đạo hữu giúp đỡ một chút.

Thi Vạn Thông vẫn lộ vẻ khó xử như khi nãy, nói:

- Bản thân ta có thể tìm được một chỗ cho đạo hữu, chẳng qua, việc đạo hữu muốn cho bằng hữu chưa đạt tới Độ Kiếp kỳ ngồi ở khoang thuyền dành cho tu sĩ đỉnh giai thì...thật sự khó lắm.

Lệnh Hồ hơi động trong lòng, nói:

- Nếu như ta không muốn ngồi ở khoang thuyền đỉnh giai, mà cùng ngồi với bằng hữu ở khoang thuyền cao cấp thì như thế nào?

Thi Vạn Thông có chút kinh ngạc, nói:

- Đạo hữu là người có địa vị cao, nhưng lại từ chối ngồi ở khoang thuyền đỉnh cấp, ngồi ở khoang thuyền cao cấp sao? Điều này chắc chắn là được. Nhưng sao đạo hữu phải làm như vậy? Đạo hữu nên biết rằng chỗ ngồi trên hai chiếc thuyền thần đình song song tương ứng với tu vi của mỗi người, nên đài ngộ cũng khác xa nhau. Khoang thuyền đỉnh cấp cũng là nơi duy nhất có thể để cho đạo hữu tu hành đó. Như vậy đi, đạo hữu hãy tới tiện xá của ta ngồi một chút, để ta cẩn thận nói với đạo hữu một lần, như vậy có được không?

Lệnh Hồ mỉm cười:

- Vậy phải làm phiền đạo hữu rồi!

Chỗ ở của Thi Vạn Thông chính là một động phủ bằng gỗ vô cùng thanh nhã, được tạo thành ngay trên thân cành của một gốc cây lớn nhất.

Những thân cây này vô cùng khổng lồ, nếu như từ bên trong nhìn ra thì có thể thấy những người tu tiên đang dùng phi kiếm bay qua lại trông thật nhỏ bé, giống như những con ong mật vậy.

Một gốc cây có diện tích gần đến cả trăm mẫu, nếu như tính luôn cả những thân cành của nó thì hầu như có diện tích không thua gì một quốc gia người phàm nhỏ cả. Mà ba gốc cây tạo nên Vạn Thông càng càng to lớn hơn nhiều.

Tuy trong thời gian tu tiên khoảng trăm năm này, Lệnh Hồ đã từng được nghe qua Vạn Thông cảnh, nhưng khi đến tận đây rồi, hắn mới thật sự bị rung động trước sự to lớn kỳ vĩ của Vạn Thông cảnh.

Qua lời nói của Thi Vạn Thông, Lệnh Hồ cũng mới hiểu được một điều: thì ra sự cường đại của hai chiếc thuyền thần đình song song còn vượt xa những gì hắn tưởng tượng.

Hai chiếc thuyền thần đình song song chính là pháp bảo phi hành do chính tông sư luyện khí đứng đầu Tu Tiên giới - Bách Đạo Tử của Thần Khí tông đúc toàn lực chú tạo.

Bách Đạo Tử cũng là một trong những tồn tại được mọi người ở Tu Tiên giới kính ngưỡng tôn sùng nhất, điều này không những vì tài nghệ luyện khí của hắn, mà còn vì tu vi và đạo hạnh của hắn nữa!

Theo sử ký Tu Tiên giới ghi lại, hai chiếc thuyền thần đình song song là pháp bảo phi hành có năng lực cường đại nhất mà Bách Đạo Tử đích thân thiết kế cùng chú tạo. Mà hai chiếc thuyền thần đình song song được chế tạo đầu tiên là vào khoảng sáu ngàn bảy trăm năm trước.

Điều này cũng có nghĩa Bách Đạo Tử đã ít nhất là sáu ngàn bảy trăm tuổi. Dĩ nhiên tuổi thật của hắn đã vượt qua sáu ngàn bảy trăm tuổi, nếu không, hắn không thể nào vừa xuất khỏi bụng mẫu thân là đã trở thành tông sư luyện khí, rồi luyện chế được hai chiếc thuyền thần đình song song.

Mà mọi người đều biết rằng thọ nguyên của một tu sĩ Độ Kiếp kỳ tối đa chỉ năm ngàn tuổi mà thôi. Chỉ khi nào độ kiếp thành công, chứng nhận đại đạo tiến giai lên Đại Thừa kỳ thì mới thoát khỏi cực hạn của thọ nguyên. Nhưng một khi đã tiến giai lên Đại Thừa kỳ thì người đó chỉ được ở Tu Tiên giới tối đa thêm ba trăm năm mà thôi, sau đó phải phi thăng để đạt được tiên đạo!

Cho nên, nếu như Bách Đạo Tử đã sống qua hơn năm ngàn năm, nhưng vẫn chưa phi thăng để đạt được tiên đạo, thì chỉ còn một cách giải thích duy nhất: hắn là tán tiên!

Đây cũng là điều mọi người ngầm hiểu với nhau!

Chẳng qua, điều làm cho mọi người phải cảm thán nhất là: ngay cả một người tu tiên có tài năng siêu quần như Bách Đạo Tử mà cũng không thể vượt qua được thiên kiếp để tiến lên Đại Thừa kỳ, đến nỗi phải bỏ qua thân thể để tu tán tiên.

Bởi vậy có thể thấy được việc phi thăng thành tiên là khó như thế nào.

Mà những tu sĩ chuyển tu tán tiên, nếu không cơ duyên được tiên khí thượng phẩm như vị thân có Phật duyên trong truyền thuyết Tu Tiên giới kia, thì hầu như đều phải vẫn lạc trong tán tiên kiếp cả.

Cho nên, việc chuyển sang tu tán tiên thật ra cũng là do các tu sĩ kia không cam lòng một lần nữa vào vòng luân hồi, nên đành bỏ qua thân thể, chuyển sang tu tán tiên để kéo dài hơi thở mà thôi.

Sự thật là thế, nhưng ai ở Tu Tiên giới cũng phải công nhận một sự thật không thể chối bỏ: tán tiên chính là những tu sĩ đứng trên đỉnh cao nhất ở Tu Tiên giới.

Tuy nói hiện nay với thần thông Hồn đạo của mình, có thể nói Lệnh Hồ đã không còn đối thủ ở cảnh giới Độ Kiếp kỳ nữa, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Nhưng nếu như hắn gặp phải các tu sĩ tán tiên thì thất bại là điều khó có thể tránh khỏi.

Bách Đạo Tử cũng là tán tiên duy nhất mà Tu Tiên giới biết đến hiện nay.

Qua mấy ngàn năm chế tạo, hai chiếc thuyền thần đình song song không ngừng được hắn cải tiến và hoàn thiện. Hiện nay, toàn bộ hai chiếc thuyền thần đình song song cũ đã bị thu hồi về, được nung chảy chế tạo lại một lần nữa. Hai chiếc thuyền thần đình song song mới chẳng những được tăng cường năng lực chống cự lại các thiên tai trên biển, mà còn được bổ sung rất nhiều năng lực khác.

Hai chiếc thuyền thần đình song song mới có chiều dài ba trăm trượng, rộng sáu mươi trượng, cao năm mươi trượng. Được phân thành bốn khoang thuyền: đình cấp, cao cấp, trung cấp, và sơ cấp. Bốn khoang thuyền này cũng đối ứng với bốn cấp bậc tu sĩ là đình - cao - trung - sơ giai.

Vốn trên hai chiếc thuyền thần đình song song không có chỗ dành cho tu sĩ trung và sơ giai. Nhưng đó là lúc hai chiếc thuyền thần đình song song còn chưa được cải tiến, mỗi lần phi hành đến các châu cần thời gian đến mười năm hoặc mấy chục năm. Nếu như trên đường đi có nguy hiểm gì thì còn tốn nhiều thời gian hơn. Cho nên, vào lúc trước rất lâu mới có một chuyến đi được khởi hành, thông thường cần đến năm mươi năm.

Mà nay, sau khi hai chiếc thuyền thần đình song song có đột phá thì thời gian đi giữa các châu đã được rút ngắn rất nhiều. Tỷ như từ Đông Thắng châu đến Hoa Nam châu, hoặc tới Định Bắc châu, chỉ cần thời gian một năm là được.

Vì vậy, hạn chế cách năm mươi năm mới có một lần khởi hành đã được giải trừ đi, bây giờ thì ít nhất hàng năm cũng có một chuyến đi đến các châu.

Ở Hoa Nam châu có hai bộ hai chiếc thuyền thần đình song song, tất nhiên là ở Đông Thắng châu, Tây Nguyên Châu, Định Bắc châu cũng có hai bộ như thế, cộng lại là tám bộ. Nếu như cộng thêm hai bộ hai chiếc thuyền thần đình song song được đặt ở Đông Thắng châu để đi thăm dò Cửu Lê Bộ châu, cùng một bộ hai thuyền thần đình song song để đi thám hiểm các nơi khác, thì tổng cộng có tất cả mười một chiếc thuyền.

Nghe nói cách đây không lâu, các đại sư luyện khí của Thần Khí tông đã được Bách Đạo Tử đích thân chỉ đạo luyện chế một lượt hai chiếc thuyền thần đình song song nữa. Nếu như chế tạo xong thì thời gian khởi hành sẽ được rút ngắn lại, có thể là cách mấy tháng đã có một chuyến.

Đến lúc đó, giới hạn đại dương giữa các châu sẽ được phá bỏ hoàn toàn, việc di dân giữa các châu cũng chắc chắn sẽ xảy ra. Bởi vì nguyên nhân này mà trên hai chiếc thuyền thần đình song song mới mở thêm hai khoang thuyền trung và sơ cấp.

Nhưng bốn khoang thuyền này cũng hoàn toàn khác nhau.

Chỗ dành cho tu sĩ sơ giai chính là khoang thuyền cấp thấp, một khoang có hai mươi chỗ ngồi. Trên hai chiếc thuyền thần đình song song có khoảng hai mươi khoang như vậy.

Chỗ ở của các tu sĩ trung giai tất nhiên là tốt hơn, nhưng mà một khoang cũng có đến mười chỗ ngồi.

Chỗ ở của các tu sĩ cao giai chính là khoang thuyền cao cấp, mỗi khoang có năm chỗ ngồi, điều kiện ở tất nhiên là rất tốt.

Còn đối với các tu sĩ đình giai thì chỗ ở của họ chính là khoang thuyền đình cấp, toàn bộ khoang đó đều dành cho một mình tu sĩ đình giai. Khoang thuyền này còn có Tự Linh trận ở bên trong, giúp cho các tu sĩ được tu hành.

Tuy Thi Vạn Thông chỉ giới thiệu sơ qua về bốn khoang thuyền của hai chiếc thuyền thần đình song song, nhưng Lệnh Hồ biết sự chênh lệch giữa các khoang là rất lớn.

Nhưng điều làm cho Lệnh Hồ giật mình chính là giá lên thuyền của hai chiếc thuyền thần đình song song lại vô cùng cao. Chỉ riêng khoang thuyền cấp thấp thôi đã cần đến tám trăm khối linh thạch thượng phẩm, khoang thuyền trung cấp cần đến một ngàn khối linh thạch thượng phẩm, khoang thuyền cao cấp cần một ngàn hai trăm khối linh thạch thượng phẩm, còn khoang thuyền đình cấp cần đến một ngàn năm trăm khối linh thạch thượng phẩm.

Các tu sĩ ở Tu Tiên giới rất coi trọng địa vị cùng danh dự của mình. Nên khoang thuyền cũng phải được phân ra một cách nghiêm túc, có như vậy mới mang đến cho họ cảm giác siêu việt hơn những người khác,

Nhưng từ trước tới nay Lệnh Hồ chưa từng nghĩ đến việc mình là đại nhân vật gì cả, hắn cũng không nghĩ rằng mình sẽ mất mặt khi ngồi ở khoang thuyền cao cấp. Huống chi chỉ có thần niệm của Lệnh Hồ là đạt đến Độ Kiếp kỳ mà thôi, còn tu vi thật sự của hắn vẫn là Kết Đan kỳ đại viên mãn, nên hắn vẫn thuộc về tu sĩ cấp thấp.

Cho nên, đối với việc Thi Vạn Thông nói một tu sĩ đình giai lại vào khoang thuyền cao cấp ngồi là một chuyện vô cùng mất mặt, thì Lệnh Hồ lại không có cảm giác như vậy.

Cũng không biết là hai người xui xẻo nào bị Thi Vạn Thông cường ghênh lấy đi hai chỗ ngồi trên khoang thuyền, vì chỉ một lát sau, hắn đã nói với Lệnh Hồ rằng đã có hai tờ phiếu vé dành sẵn cho. Lệnh Hồ có được lời hứa này xong, liền cáo từ Thi Vạn Thông, rời khỏi Vạn Thông cảng.

Đã đến Vạn Thông cảng thì không thể nào chỉ đến rồi về, phải thuận tiện đi ngao du một lần. Nên Lệnh Hồ đã để thần niệm của mình lặng lẽ ngao du xung quanh.

Ở Vạn Thông cảng có rất nhiều người tu tiên không ngừng ngự kiếm bay qua bay lại, tạo thành một Vạn Thông cảng tràn đầy sức sống. Lệnh Hồ thấy như vậy cũng có thể dự đoán được qua một thời gian không lâu nữa, chắc chắn Vạn Thông cảng sẽ trở thành một tiên thành phồn hoa.

Rất nhiều người tu tiên thấy được điều này, nên đã tranh thủ đến tìm gặp người nắm quyền buôn bán ở Vạn Thông cảng, thương lượng về việc được buôn bán ở đây.

Ngay lúc Lệnh Hồ cảm thấy đã ngao du đủ, định cho thần niệm trở về thì hắn lại thấy được hai người quen một cách ngoài ý muốn: Hoa Thiên Kiếm Vũ cùng Thái Bạch tử tiên!

Lệnh Hồ thật sự không nghĩ rằng lại gặp được hai vị lão bằng hữu đã không gặp mấy chục năm ở Vạn thông cảng này.

Vì hiện tại tu sĩ đi ra ngoài đều có dùng Ban Lan thạch để che giấu tu vi, nên Lệnh Hồ cũng không biết tu vi Hoa Thiên Kiếm Vũ và Thái Bạch tử tiên trong mấy năm nay có tiến triển gì hay không. Nhưng nhìn thấy khí thế của Thái Bạch tử tiên, Lệnh Hồ cũng đoán được tu vi người này vẫn là Hợp Thể đại viên mãn, chưa thể dẫn phát thiên kiếp tiến vào Độ Kiếp kỳ được.

Lệnh Hồ quan sát một hồi thì khẽ cau mày lại, bởi vì hắn thấy khuôn mặt của Hoa Thiên Kiếm Vũ và Thái Bạch tử tiên lộ ra thần sắc lo lắng, dường như đang gặp phải việc khó gì đó.

Mà bản thân hai người này đang lảng lảng đi tới Tiên Lai cư - một chỗ nghỉ chân dành cho tu sĩ tại Vạn Thông cảng!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Đầu Cơ

Lệnh Hồ nhìn bóng lưng hai người, đang muốn tiến tới chào hỏi thì lại thấy từ xa có mấy đạo phi kiếm nhanh chóng bay tới.

Các tu sĩ Cô Luân kiếm tông mặc trang phục áo trắng bông bênh, phiêu dật như gió, ngự kiếm bay đến.

Đứng đầu là Thiên Vân kiếm tiên, người này cũng là sư phụ của đại sư huynh Mộ Dung Thiên Nhất. Nhưng bên cạnh Thiên Vân kiếm tiên lúc này, Lệnh Hồ còn biết được một người đệ tử kiệt xuất khác của Côn Luân kiếm tông nữa - Ngữ Trảm Đường.

Xem ra lần này có rất nhiều đệ tử của Côn Luân kiếm tông ngồi trên hai chiếc thuyền thần đỉnh song song để ra châu khác lịch lãm. Nếu đã tới Vạn Thông cảng này, chắc chắn là đi tới châu khác để lịch lãm cùng tìm kiếm kỳ ngộ, nếu không thì họ tới đây làm gì!

Trừ Thiên Vân kiếm tiên cùng Mộ Dung Thiên Nhất, Ngữ Trảm Đường mà Lệnh Hồ quen biết ra, đoàn người của Côn Luân kiếm tông còn tám người khác, trong đó có ba nữ tu.

Hình như lần này Côn Luân kiếm tông thật chịu khó bỏ vốn a, phải biết rằng giá lên thuyền của mười một người này đã hơn một vạn khối linh thạch thượng phẩm rồi.

Trong đoàn người của Côn Luân kiếm tông, dựa vào khí tức do họ phát ra, Lệnh Hồ có thể đoán tu vi của Mộ Dung Thiên Nhất và Ngữ Trảm Đường là yếu nhất, tu vi của hai người này là Xuất Khiếu kỳ. Còn chín người khác, trừ Thiên Vân kiếm tiên đã đạt tới Hợp Thể kỳ đại viên mãn ra, thì có đến hai người trong tám người còn lại có tu vi đạt đến Hợp Thể kỳ.

Nhưng mà bọn hắn chỉ có cảm giác là dường như mình bị người khác nhìn trộm mà thôi, dù thần niệm quét đi quét lại mấy lần cũng không thể phát hiện được dấu tích của Lệnh Hồ.

Bản thân Hoa Thiên Kiếm Vũ và Thái Bạch tử tiên đã tới một gian phòng hào hạng, ngồi đối diện lẫn nhau. Bởi vì khi này có cảm giác có người đang nhìn trộm mình, nên hai người đã phóng thần niệm ra quan sát. Mặc dù không thể phát hiện được dấu tích Lệnh Hồ, nhưng lại phát hiện được đám người Thiên Vân kiếm tiên tiến đến.

Hoa Thiên Kiếm Vũ cùng Thái Bạch tử tiên nhìn nhau một cái, sau đó đều đứng lên đi ra cửa.

- Ha ha, thì ra là Thiên Vân đạo hữu, Ly Vân đạo hữu, Lý Hường Tú đạo hữu của Côn Luân kiếm tông, Hoa Thiên hữu lễ.

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười ha ha, cùng Thái Bạch tử tiên nghênh đón.

Thiên Vân kiếm tiên cũng chấp tay cười nói:

- Hoa Thiên đạo hữu cùng Tử tiên Thái Bạch đạo hữu, Thiên Vân hữu lễ.

Một nam một nữ có tu vi đạt đến Hợp Thể hậu kỳ bên cạnh Thiên Vân kiếm tiên cũng đồng thời chấp tay, nói:

- Ly Vân, Lý Hường Tú ra mắt hai vị đạo hữu.

Hai bên hàn huyên một hồi, Thiên Vân kiếm tiên hỏi:

- Hai vị đạo hữu cũng tới đây, chẳng lẽ...cũng muốn đi Đông Thắng châu sao?

Thái Bạch tử tiên cười khò:

- Đúng là muốn đi Đông Thắng châu lịch lãm một lần. Nhưng mà bọn ta đã tới chậm rồi, bên quản lý thuyền nói rằng khoang thuyền cao cấp đã đủ số, không có chỗ ngồi, chỉ còn cách đợi tới năm sau nữa?

Thiên Vân kiếm tiên ngạc nhiên nói:

- Cho dù năm nay đã hết thì chỉ đợi sang năm thôi chứ, sao lại phải đợi đến năm sau nữa?

Hoa Thiên Kiếm Vũ cầm hận nói:

- Nhưng bên quản lý thuyền nói rằng khoang thuyền năm sau cũng đủ rồi.

Thiên Vân kiếm tiên cau mày:

- Sao lại có chuyện này chứ?

Hoa Thiên Kiếm Vũ tiếp lời:

- Ta cũng muốn hỏi cho ra lẽ, chết tiết...cái tên quản lý đó vô cùng ngạo mạn, thật là tức chết đi mà!

Thiên Vân kiếm tiên thở dài:

- Thần Đình tông vô cùng cường đại, không dễ dàng đắc tội được đâu. Nếu như bên quản lý đã nói vậy, hay là hai vị nghĩ phương pháp khác thử xem.

Thái Bạch tửu tiên cũng thở dài nói:

- Thật ra chúng ta đã thăm dò tin tức, khoang thuyền cao cấp hết chỗ là vì đã bị Cực Lạc cung, Nguyên Ma giáo cùng với liên minh tán tu chia hết rồi, ngay cả phiếu lên thuyền năm sau cũng bị bọn họ đặt hết sáu phần!

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười lạnh:

- Nếu như không phải Vạn Thông cảng này chỉ nắm lấy một phần phiếu vé thôi thì sợ rằng ba nhà kia đã lấy hết toàn bộ rồi đó!

Nữ tu tên Lý Hường Tú mở miệng nói:

- Không ngờ rằng ba nhà Cực Lạc cung, Nguyên Ma giáo, liên minh tán tu lại ra tay nhanh như vậy. Thiên Vân sư huynh, xem ra chúng ta đã tới chậm rồi.

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười khẩy:

- Xem ra quý tông cũng muốn có một phần a?

Thiên Vân kiếm tiên cười:

- Người nào không biết rằng sau này Vạn Thông cảng sẽ trở thành nơi giao thương phát triển chứ. Nếu như có thể khống chế số phiếu lên thuyền thần đình thì lợi ích sẽ có rất nhiều đó. Ta nghĩ hai vị đạo hữu đã sớm có ý nghĩ này đi?

Thái Bạch tửu tiên thở dài nói:

- Đúng là như thế. Nếu như chúng ta muốn đi Đông Thắng châu thì phải trả tiền cho ba nhà đó, nhưng giá tiền rất cao. Nguyên Ma giáo đúng là khinh người quá đáng.

Thiên Vân kiếm tiên ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ hai vị đạo hữu đã tới tìm Nguyên Ma giáo rồi?

Hoa Thiên Kiếm Vũ bực bội nói ra:

- Đâu chỉ là Nguyên Ma giáo. Hiện nay ở Vạn Thông cảng đâu đâu cũng có hiệu buôn của Cực Lạc cung, Nguyên Ma giáo cùng liên minh tán tu cả. Chúng ta đã đi tìm rồi, nhưng Cực Lạc cung sống chết gì cũng không cho, có lẽ họ dành cho đệ tử tông môn rồi. Còn hai nhà liên minh tán tu, Nguyên Ma giáo đúng là có đồng ý bán phiếu lên thuyền, nhưng giá bọn họ đưa ra thật là quá đáng mà.

Thiên Vân kiếm tiên hơi khó hiểu:

- Chẳng lẽ bọn họ đưa ra yêu cầu gì quá đáng lắm sao?

Hoa Thiên Kiếm Vũ nói:

- Liên minh tán tu nói giá tiền một phiếu là năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm!

Đám người Thiên Vân kiếm tiên hít vào một ngụm khí lạnh. Phải biết rằng khoang thuyền cao cấp của hai chiếc thuyền thần đình song song, một vé chỉ có một ngàn hai trăm khối linh thạch thượng phẩm. Vậy mà liên minh tán tu lại một lần đưa giá lên cao gấp bốn lần!

Hoa Thiên Kiếm Vũ tiếp tục nói:

- Đáng hận nhất là Nguyên Ma giáo kia. Chúng tu vừa mới ra khỏi hiệu buôn của liên minh tán tu thì liền đến hiệu buôn của bọn hắn, cái tên chết tiết ở đó

lại đòi đến bốn ngàn khối linh thạch thượng phẩm.

Thiên Vân kiếm tiên có chút ngạc nhiên:

- Tuy giá phiếu có cao, nhưng không phải thấp hơn bên liên minh tán tu à?

Hoa Thiên Kiếm Vũ xì một tiếng khinh miệt:

- Tốt, tốt cái con khỉ! Hai phiếu vé mà Nguyên Ma giáo bán cho chúng ta chỉ là trung cấp, hơn nữa không chỉ mất bốn ngàn khối linh thạch thượng phẩm mà hân còn đòi Thái Bạch đạo hữu phải đưa thêm năm trăm cân Thái Bạch tiên nhượng nữa!

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười lạnh:

- Một trăm năm mươi cân Thái Bạch tiên nhượng có giá đến ba nghìn khối linh thạch thượng phẩm, nếu là ba trăm năm mươi cân hoặc năm trăm cân thì có giá đến...hừ, một vạn khối linh thạch thượng phẩm đó. Hơn nữa, Thái Bạch tiên nhượng để điều chế vậy sao? Mỡ miệng một cái đã đòi đến năm trăm cân, có phải bọn Nguyên Ma giáo khôn khéo đó điên hết hay không?

Thiên Vân kiếm tiên cau mày nói:

- Để cho hai vị tu sĩ cao giai ngồi ở khoang thuyền trung cấp là đã khinh thường rồi, mà bọn tu sĩ Nguyên Ma giáo đó lại còn đòi giá cao đến như thế, đúng là đáng hận mà! Hừ! Nhưng mà nghĩ lại thì ... cách xử sự của Nguyên Ma giáo cũng là tác phong của Ma đạo, không có gì lạ cả.

- Nếu không phải Vạn Thông cảng này là khu vực trực thuộc của Thần Đình tông, lão tử thật muốn dạy dỗ đám người Nguyên Ma giáo đó cùng với mấy tên quản lý cảng một trận.

Hoa Thiên Kiếm Vũ nói lời này ra, chứng tỏ hân đang vô cùng giận dữ.

Lệnh Hồ yên lặng ở bên cạnh nghe đám người Hoa Thiên Kiếm Vũ nói chuyện, rốt cuộc cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì. Khó trách Thi Vạn Thông nói chỗ ngồi trên hai chiếc thuyền thần đình song song đã đầy, thì ra là bị ba nhà Cực Lạc cung, liên minh tán tu cùng với Nguyên Ma giáo chia lấy.

Bọn họ đã mua trước toàn bộ số phiếu, dĩ nhiên là không thể mua được các khoang dành cho tu sĩ đỉnh giai. Sau đó đem ra ngoài bán lại cho các tu sĩ khác với giá rất cao, việc này của họ đồng nghĩa với việc thao túng thị trường, làm tổn hại quyền lợi của người khác. Nhưng mà Tu Tiên giới là chỗ dùng thực lực để nói chuyện, có thể nói họ vi phạm nguyên tắc được sao? Nếu như không phải Lệnh Hồ có thực lực làm cho Thi Vạn Thông phải kiêng kỵ, chỉ sợ khó có thể lấy được phiếu từ tay Thi Vạn Thông, sợ rằng lúc đó hân phải đi ra mua phiếu ở bên ngoài đó.

Cho nên, nếu Thần Đình tông đã không ra quy định rõ ràng là không được bán phiếu ở bên ngoài thì rất khó ngăn cản những người khác làm chuyện đầu cơ có lợi cho bọn họ.

Thiên Vân kiếm tiên thờ dài nói:

- May mà Chử Đạo Chân sư đệ ta đã sớm tới đây mua đủ số phiếu cho đệ tử tông môn ta, nhưng không ngờ Chử Đạo Chân sư đệ lại thông báo về quá muộn, làm cho Côn Luân kiếm tông ta bỏ qua cơ hội tranh giành một chút với ba nhà kia.

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười lạnh nói:

- Ta đã đưa tin về Chân Võ đạo rồi, chắc chắn Chân Võ đạo ta phải có một phần trong việc này. Chẳng lẽ cứ ngồi yên nhìn bọn họ lấy hết quyền lợi sao?

Ly Vân kiếm tiên này giờ vẫn không lên tiếng, bỗng nhiên hỏi:

- Xin hỏi hai vị đạo hữu, nếu như liên minh tán tu cùng Nguyên Ma giáo đã ra giá như vậy, không biết hai vị có muốn mua nữa hay không? Hay là đợi đến cuối năm sau?

Thái Bạch tiên tử thờ dài:

- Đây cũng là điều làm chúng ta buồn rầu đây. Nghĩ qua nghĩ lại, chắc phải để cho bên liên minh tán tu chiếm tiện nghi rồi, nhưng mà lần đi ra ngoài này, ta và Hoa Thiên đạo hữu chỉ mang theo hơn năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm thôi, còn thiếu đến năm ngàn khối nữa lận. Nếu như quay trở về lấy rồi quay lại thì lại mất đến một tháng, không thể nào kịp được lộ trình mười lăm ngày sau của hai chiếc thuyền thần đình song song. Nếu như...

Nói tới đây, ánh mắt Thái Bạch tiên tử nhìn về Thiên Vân kiếm tiên có chút mong chờ.

Sao Thiên Vân kiếm tiên không hiểu là Thái Bạch tiên tử đang nghĩ gì được, lập tức cười nói:

- Tuy lần này ta không mang theo linh thạch nhiều lắm, nhưng gom lại cũng đủ năm ngàn khối...

Thái Bạch tiên tử lập tức đứng lên, khom người với Thiên Vân kiếm tiên một cái, nói:

- Thật sự cảm tạ Thiên Vân đạo hữu tình nghĩa thăm thiết, xin nhận Thái Bạch một lễ.

Thiên Vân kiếm tiên sùng sốt. Thật ra khi này hắn còn chưa nói hết, ý của hắn là hắn có thể lấy ra năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm, nhưng hắn còn phải để dành cho lúc tới Đông Thắng châu mua phiếu tới Cửu Lê Bộ châu nữa. Nếu như cho mượn năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm, sau đó khấu trừ phí tổn trong lúc đi Cửu Lê Bộ châu thì cả đoàn người bọn họ còn chưa tới một ngàn khối linh thạch thượng phẩm, lúc đó sẽ rất khó cho họ sinh hoạt, đi lịch lãm cũng ngại ngùng hơn. Có câu nói "Có tiền đi đâu cũng được, không có đi khó vô cùng", cho nên hắn tính nói là có lòng mà không có sức.

Nhưng không ngờ rằng mình còn chưa nói hết thì Thái Bạch tử tiên đã cảm kích mình trước mặt mọi người, lúc này Thiên Vân kiếm tiên sao có thể từ chối được cơ chứ.

Thiên Vân kiếm tiên cười khan:

- Đâu có đâu có, Thái Bạch đạo hữu quá khách khí rồi. Chúng ta cùng đi tới Đông Thắng châu, kết bạn với nhau cũng tốt, có thể chiếu cố cho nhau, thật là vui sướng. À, tại hạ vốn rất ngưỡng mộ Thái Bạch tiên nương của đạo hữu đây, không biết lần này đi xa thì Thái Bạch đạo hữu có mang theo không đây nhỉ?

Câu nói cuối cùng chính là câu quan trọng nhất.

Thiên Vân kiếm tiên nghĩ rằng nếu như linh thạch mình đã đưa cho Thái Bạch tử tiên thì Thái Bạch tử tiên không thể không đưa lại cho mình chút Thái Bạch tiên nương chứ. Hơn nữa sau này kết bạn đi với nhau, nếu như không có linh thạch tiêu xài thì cũng có thể lấy Thái Bạch tiên nương đi đổi lấy một chút linh thạch được.

Đó là những gì Thiên Vân kiếm tiên tính toán, mà câu trả lời của Thái Bạch tử tiên cũng như hắn mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Dạy Dỗ

- Thái Bạch biết lần này đi ra ngoài du lịch châu thổ sẽ mất rất nhiều thời gian, nên cũng mang theo rất nhiều tiên tử. Thiên Vân đạo hữu cứ yên tâm, chắc chắn sẽ mời đạo hữu.

Thái Bạch tử tiên cười nói.

Nghe được Thiên Vân kiếm tiên sẽ cho mình mượn linh thạch, phiền não của Thái Bạch tử tiên cùng Hoa Thiên Kiếm Vũ liền mất sạch.

Thật ra hai người vừa rồi còn đau đầu không biết kiếm ở đâu đủ linh thạch để qua mua phiếu của liên minh tán tu, còn phần Nguyên Ma giáo thì bọn họ đã hoàn toàn bỏ qua!

Không nói đến việc hai người Hoa Thiên Kiếm Vũ và Thái Bạch tử tiên là tu sĩ cao giai mà phải đi xuống khoang thuyền trung cấp ngồi, chỉ riêng việc phải đưa ra ba trăm cân Thái Bạch tiên nương ra cho Nguyên Ma giáo thôi, bọn họ đã không chấp nhận được.

Phải biết rằng trong lần đi tới Đông Thắng châu này, Thái Bạch tử tiên đã mang theo tám hồ lô Thái Bạch tiên nương, mỗi hồ lô có khoảng sáu trăm cân, tám hồ lô là gần hai nghìn bốn trăm cân. Số rượu này đã gần như là tám phần số rượu Thái Bạch điều chế được rồi.

Mang nhiều như vậy là do Thái Bạch tử tiên tính khi đến Đông Thắng châu sẽ dùng Thái Bạch tiên nương đổi lấy một vài tài liệu tu tiên mà mình cần. Không chỉ mang theo không ít Thái Bạch tiên nương, mà hắn còn mang theo một trăm trái Sur Thân quả nữa.

Khi này Thái Bạch tiên tử và Hoa Thiên Kiếm Vũ buồn rầu là vì hai người bọn họ đang suy nghĩ có phải lấy Thái Bạch tiên nương hoặc Sur Thân quả ra bán hay không, sau đó lấy linh thạch đi mua phiếu lên thuyền. Nhưng sau một lúc hai người lại từ bỏ ý nghĩ này, từ trước tới nay Thái Bạch tử tiên rất coi trọng hai linh vật trân phẩm Bích Thủy cốc của mình là Sur Thân quả và Thái Bạch tiên nương, nếu không phải bắt buộc đi, hắn cũng không muốn lấy ra bán đi.

Ai cũng biết một điều rằng: một vật chỉ bán được giá cao khi có người van xin, nếu như chủ động bán thì chắc chắn giá sẽ rất thấp.

Nhưng bây giờ Thiên Vân kiếm tiên lại nói rằng sẽ cho mình và Hoa Thiên Kiếm Vũ mượn linh thạch, hai người bọn họ còn mất hứng sao?

Thiên Vân kiếm tiên cũng không còn cách gì khác, chỉ đành bắt buộc đi lấy ra năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm giao cho Thái Bạch tử tiên. Lời đã nói ra rồi, nếu như không làm thì mặt mũi hắn sẽ bị mất hết.

Sau khi giao năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm cho Hoa Thiên Kiếm Vũ và Thái Bạch tử tiên thì đám người Thiên Vân kiếm tiên cũng theo hai người này đi tới hiệu buôn của liên minh tán tu tại Vạn Thông cảng.

Khu vực của thương nhân cũng nằm ở chỗ tầng dưới của Vạn Thông cảng, cách Tiên Lai cư khoảng một trăm thước.

Bởi vì hiệu buôn của liên minh tán tu vừa được thành lập, nên bảng hiệu của hiệu buôn không có gì đặc biệt cả, bên trong còn không có lịch làm việc cụ thể gì. Thậm chí còn có vài người của liên minh tán tu cũng không biết liên minh bọn họ mở hiệu buôn này ra để làm gì.

Người quản lý hiệu buôn liên minh tán tu hiện giờ là một tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, tên Đậu Hóa. Đây là một trưởng lão ngoại môn của liên minh tán tu, lúc này Đậu Hóa đang nhắm mắt, ngồi xếp bằng trên một cái giường gấm.

Khi Thái Bạch tử tiên và đám người Thiên Vân kiếm tiên đi vào, người này mở hai mắt ra, miệng khẽ cười, chấp tay với Thái Bạch tử tiên nói:

- Ra là chư vị Thái Bạch đạo hữu, tại hạ hữu lễ. Đồng nhĩ, mau pha trà!

Thái Bạch tử tiên cũng chấp tay, nói:

- Không cần khách khí, bọn tại hạ còn có việc trong người, sau khi mua phiếu xong sẽ đi ngay.

Hiển nhiên Thái Bạch tử tiên không có cảm tình gì với tên Đậu Hóa này cả, nên cũng lười ở lại, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nói xong lời này, Thái Bạch tử tiên lấy ra một túi trữ vật, trong đó có một vạn khối linh thạch thượng phẩm.

- Đây là một vạn khối linh thạch thượng phẩm.

Thái Bạch tử tiên rất là đau lòng. Thật ra vào lúc hắn lấy ra một vạn khối linh thạch thượng phẩm này, không chỉ hắn và Hoa Thiên Kiếm Vũ đau lòng, ngay cả Thiên Vân kiếm tiên cũng đau lòng không thôi.

Vốn chỉ cần năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm là có thể mua được ba tờ phiếu vé khoang thuyền cao cấp, nhưng lúc này có đến một vạn khối linh thạch thượng phẩm mà chỉ mua được hai tờ phiếu vé. Đầu cơ phiếu vé đến thế là cùng, hỏi sao bọn họ không đau lòng cơ chứ?

Nhưng Đậu Hóa lại không có ý định lấy túi trữ vật đó, mặt lộ vẻ khó khăn nói:

- Thái Bạch đạo hữu. Lúc trước tại hạ đã có nói giá rồi, nhưng hai vị lại chê đắt, sao bây giờ lại quay lại? Tại hạ làm sao mới được đây?

Thấy vẻ mặt dối trá của Đậu Hóa, Hoa Thiên Kiếm Vũ đã muốn nổi điên lên.

Thái Bạch tử tiên cau mày, nói:

- Đạo hữu, chẳng lẽ có gì khó khăn sao?

Đậu Hóa cười khan:

- Chắc đạo hữu cũng biết rằng liên minh tán tu ta có rất nhiều đạo hữu, đến hàng nghìn hàng vạn lận. Nếu như đã có phiếu vé thì chắc chắn phải nhường cho các đạo hữu trong liên minh trước, sau đó mới có thể chuyển nhượng đến những người ở bên ngoài, tỷ như Thái Bạch đạo hữu đây.

Hoa Thiên Kiếm Vũ trầm giọng nói:

- Đạo hữu có gì muốn nói sao? Mau nói nhanh đi!

Đậu Hóa nói:

- Sau khi hai vị đạo hữu đi không lâu thì có hai vị đạo hữu trong liên minh ta truyền tin đến, muốn lấy hai tờ phiếu vé khoang thuyền cao cấp.

Hoa Thiên Kiếm Vũ quát lên:

- Chẳng lẽ ý của ngươi là...hiện giờ đã không còn phiếu vé nữa sao?

Đậu Hóa vẫn bình thản, nói:

- Đạo hữu chớ vội. Bởi phiếu vé hiện nay càng lúc càng khan hiếm, nên...giá vé...

Thái Bạch tử tiên cau mày lại, giọng nói đã có chút tức giận:

- Năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm một phiếu vé, chẳng lẽ đạo hữu còn muốn nâng giá ư?

Đậu Hóa hơi kinh hãi. Lúc này hắn mới nhớ rằng Thái Bạch tử tiên trước giờ rất có tiếng tăm ở Hoa Nam châu, hơn nữa tu vi đã đạt đến Hợp Thể kỳ

đại viên mãn, tùy thời có thể dẫn phát thiên kiếp tiến lên Độ Kiếp kỳ. Nếu như đắc tội với người này, sợ rằng không phải là việc tốt gì.

Lập tức hần cười nói:

- Vốn chuyện này có chút khó khăn. Nhưng mà Thái Bạch đạo hữu và Hoa Thiên đạo hữu không phải là người bình thường, nếu như nâng giá lên nữa thì không phải không nể mặt hai vị sao. Chuyện này ta làm chủ được, vẫn là năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm một phiếu vé.

Đậu Hố đưa tay nhận lấy túi trữ vật của Thái Bạch tử tiên, thần niệm khẽ quét qua một chút. Sau khi xác định được số lượng linh thạch trong túi trong hần liền chuyển số linh thạch đó vào trong túi trữ vật của mình. Sau đó lấy ra hai khối ngọc giản xanh biếc đưa cho Thái Bạch tử tiên.

Bên trong hai khối ngọc giản xanh biếc đó có chứa tin tức phiếu vé của khoang thuyền. Đây chẳng những là bằng chứng để được lên thuyền mà còn là chìa khóa mở khoang thuyền ra.

- Cảm ơn đạo hữu rồi!

Sau khi nhận lấy phiếu vé xong, Thái Bạch tử tiên liền chấp tay với Đậu Hố, rồi cùng Hoa Thiên Kiếm Vũ và đám người Thiên Vân kiếm tiên ra khỏi hiệu buôn liền minh tán tu.

Thần niệm đang ở thần du chi thuật của Lệnh Hồ vẫn ở bên cạnh nhìn thấy hết thảy. Hần không ngờ rằng việc có được hai phiếu vé lên hai chiếc thuyền thần đình song song lại khó khăn đến vậy.

Sau khi phiếu vé bị mấy tu tiên đại phái khổng lồ chế hoàn toàn thì ngay cả tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng không thể không bị khuất phục, đành phải nhẫn nhịn trả giá cao để mua phiếu vé!

- Vốn định lấy một chút Thái Bạch tiên nương của Thái Bạch tử tiên...

Đậu Hố lúc này đã ngồi xếp bằng lại trên giường, lâm bảm tự nói.

- Nhưng mà...

Trên mặt Đậu Hố hiện lên vẻ đắc ý:

- Một vạn khối linh thạch thượng phẩm cũng không phải là số lượng nhỏ đâu a.

Nhè nhẹ vuốt lấy túi trữ vật có hơn một vạn khối linh thạch thượng phẩm, Đậu Hố lộ vẻ thỏa mãn và hưởng thụ.

Thật ra bên cao tăng liên minh tán tu đã có chỉ thị rằng mỗi phiếu vé khi bán ra lại không được bán với giá thấp hơn gấp đôi, còn đối với các tu sĩ trong liên minh thì vẫn bán với giá cũ. Nhưng hôm nay Đậu Hố lại tăng giá lên gấp bốn lần, nói cách khác, sau khi đưa linh thạch về lại trong liên minh thì hần vẫn còn dư đến hai ngàn khối linh thạch thượng phẩm bỏ vào túi riêng.

Ngày khởi hành của hai chiếc thuyền thần đình song song đã sắp tới, hần tin chắc sẽ càng có nhiều muốn mua phiếu vé. Đến lúc đó, chắc chắn hần có thể vơ vét thêm một mẻ nữa.

Đậu Hố nghĩ mà đắc ý vô cùng.

Bỗng nhiên ngay lúc này có một cỗ thần niệm mạnh mẽ bá đạo ập vào trong phòng, Đậu Hố còn chưa có phản ứng gì thì đã cảm thấy thần trí cùng linh hồn của mình dường như đã thoát xác bay ra, giống như là rơi vào một dòng sông hắc ám vậy, bỗng bồng bềnh ngầy ngật, choáng váng cả mặt mày, không thể tự chủ.

Nguyên thần của Đậu Hố vừa lâm vào trạng thái hôn mê thì bỗng nhiên có một đạo thần niệm cuốn lấy tám túi trữ vật trên người của hần, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi căn phòng.

Người làm chuyện này hiển nhiên không phải ai khác, chính là Lệnh Hồ.

Thần niệm của Lệnh Hồ sau khi lấy được tám túi trữ vật, liền hóa thành một đạo ánh sáng cực nhanh, xuất hiện ở một khu vực cách đó năm trăm dặm. Vội vã đem tám túi trữ vật cất vào trong một đại thụ khổng lồ, sau khi nhớ kỹ vị trí, liền thuận di rồi đi.

Lúc này trong Vạn Thông cang có mấy đạo thần niệm khác cảm nhận được công kích của thần niệm Lệnh Hồ tại phòng của Đậu Hố, rồi phát hiện được cỗ thần niệm đó hóa thành một đạo ánh sáng rồi đi thì cũng vội vã phóng thần niệm của mình ra, liền tiếp quét tới đây.

Nhưng lúc này Lệnh Hồ đã cất xong tám túi trữ vật kia, khôi phục lại trạng thái thần du chi thuật. Chỉ qua một tích tắc, hần đã ở bên ngoài cách xa hơn một vạn dặm.

Tuy thần niệm của Lệnh Hồ có thể mang theo những vật thật thể, nhưng trong quá trình thuận di, chắc chắn tám túi trữ vật kia sẽ bị áp lực không gian làm cho hư hao. Cho nên Lệnh Hồ mới hóa thành một đạo ánh sáng, trước hết giấu chúng ở một chỗ kín đáo, sau đó liền thuận di ra khỏi Vạn Thông cang, tránh khỏi sự truy tìm của mấy đạo thần niệm Độ Kiếp kỳ kia.

Vốn Lệnh Hồ không muốn làm như vậy, nhưng lòng tham không đáy của Đậu Hố quả thật làm cho người ta chán ghét vô cùng.

Nếu Lệnh Hồ không biết thì thôi, nhưng ngay khi nhìn thấy sự tham lam hiện rõ trên mặt của Đậu Hóa thì Lệnh Hồ chán ghét vô cùng. Hơn nữa, người mà Đậu Hóa vợ vệt lại chính là hai vị lão bằng hữu của hắn, là hai người mà Lệnh Hồ rất có cảm tình. Thử hỏi Lệnh Hồ có thể bỏ qua Đậu Hóa một cách dễ dàng mà không cho một chút giáo huấn sao?

Dĩ nhiên là Lệnh Hồ sẽ không giết hắn, vì hành động đó quá mất thân phận của Lệnh Hồ, và tội của Đậu Hóa còn chưa đến mức phải chết. Nên Lệnh Hồ đã dứt khoát lấy đi tám túi trữ vật trên người Đậu Hóa, coi như dạy cho hắn một bài học. Hơn nữa việc này cũng làm cho Lệnh Hồ có thêm một khoản linh thạch phong phú, chẳng phải là tiện cả đôi đường sao?

Lệnh Hồ vốn là người tự do phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, hắn sẽ không đi tuân theo mấy cái đạo nghĩa giáo lý thông thường. Trong lòng của hắn chỉ có tốt và xấu, sẽ không vì mấy giáo lý kia mà không thể đi đoạt, không thể đi trộm, cũng sẽ không vì mấy cái đạo nghĩa mà cứ đứng đó nhìn kẻ xấu hoành hành mà không làm gì cả.

Trong mắt của Lệnh Hồ, một khi có người làm điều xấu hay gây ra hành động ti tiện gì đó, chắc chắn người đó phải nhận lấy giáo huấn, và hắn sẽ làm theo phương pháp mà hắn cảm thấy thích hợp nhất để dạy dỗ đối phương một bài học thỏa đáng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Để Lộ Nội Tình

Vì hai người Thái Bạch tử tiên và Hoa Thiên Kiếm Vũ cũng lên hai chiếc thuyền thần đình song song tới Đông Thắng châu mười lăm ngày sau, nên Lệnh Hồ cũng không định gấp bọn họ ngay bây giờ, đợi đến lúc thuyền khởi hành rồi gấp cũng được.

Vì vậy, Lệnh Hồ đã nhanh chóng thuận di đi. Chỉ trong nháy mắt đã vượt qua hơn tám mươi vạn dặm, trở lại Liên Hoa phong.

Lệnh Hồ không về động phủ của mình, mà trực tiếp xuất hiện trong phòng luyện đan của Từ Thanh Liên.

Nếu như mười lăm ngày sau hai chiếc thuyền thần đình đã khởi hành thì tất nhiên Lệnh Hồ không thể nào chờ Từ Thanh Liên luyện đan đến ba tháng được. Sau khi hiển hóa chân hình ra, Lệnh Hồ liền nói với Từ Thanh Liên về việc mười lăm ngày sau hai chiếc thuyền thần đình song song sẽ khởi hành.

Ý của Lệnh Hồ là chỉ có thể cho Từ Thanh Liên mười ngày mà thôi, hắn cũng hi vọng là trong vòng mười ngày đó, Từ Thanh Liên có thể luyện chế ra được một quả Anh Biến đan là được rồi. Nếu như không thể, hắn chỉ có thể không cho Từ Thanh Liên luyện đan nữa, sau này sẽ tìm cơ hội khác.

Nhưng không ngờ rằng sau khi Từ Thanh Liên nghe Lệnh Hồ nói là muốn lên hai chiếc thuyền thần đình song song để tới châu khác lịch lãm, người này liền chủ động đề nghị muốn cùng hắn đi, hơn nữa còn hứa hẹn sẽ luyện chế toàn bộ đan dược trên lúc đi. Lệnh Hồ nghe vậy cũng nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy việc Từ Thanh Liên đi theo không có gì nguy hại nên đã đồng ý.

Nếu như đã cùng nhau lên thuyền thì việc luyện đan này không cần gấp nữa. Cũng may là Từ Thanh Liên mới chỉ thấp lửa lên thôi, còn chưa chính thức khai lò, nên Từ Thanh Liên đã nhanh chóng thu thập dụng cụ luyện đan bỏ vào trong túi trữ vật, chuẩn bị đi cùng Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ ở lại Liên Hoa phong ba ngày, đến khi Nạp Lan Bạch Y từ nhập định tỉnh lại thì ba người mới ngồi lên cự kiếm nhiều màu của Lệnh Hồ, bay về phía Vạn Thông cảng.

Dọc theo đường đi, càng lúc càng có nhiều tu sĩ ngự kiếm phi hành đi về phía Vạn Thông cảng. Bởi vì hai chiếc thuyền thần đình song song đã gần khởi hành, nên có rất nhiều tu sĩ bốn địa vội vã chạy tới mua phiếu vé để được lên thuyền ra châu khác.

Trên đường phi hành, cự kiếm phi hành nhiều màu của Lệnh Hồ được rất nhiều người chú ý, nhưng không có ai quấy rầy cả. Khoảng hai ngày sau, ba người đã thuận lợi đi tới Vạn Thông cảng.

Cự kiếm phi hành trực tiếp đáp xuống Tiên Lai cư. Mặc dù không biết Hoa Thiên Kiếm Vũ và Thái Bạch tử tiên còn có ở đây hay không, nhưng Lệnh Hồ vẫn trực tiếp chọn Tiên Lai cư làm nơi đặt chân.

Thần niệm nhẹ nhàng quét qua, Lệnh Hồ khẽ mỉm cười. Hắn phát hiện Thái Bạch tử tiên đang ngồi nhập định trong một gian phòng tại Tiên Lai cư, nhưng không biết Hoa Thiên Kiếm Vũ đã đi đâu, không thấy bóng dáng đâu cả. Khẽ suy nghĩ một lúc, Lệnh Hồ cũng không thấy gì lạ cả, với tính cách của Hoa Thiên Kiếm Vũ, nếu Lệnh Hồ thấy hắn ngồi nhập định trong phòng thì mới là chuyện lạ đó.

Lệnh Hồ thuê hai phòng ở Tiên Lai cư, Từ Thanh Liên một phòng, phòng còn lại hiển nhiên là dành cho hắn và Nạp Lan Bạch Y. Thấy sắp đặt như vậy, Từ Thanh Liên nhìn về hai người có chút kinh dị, khuôn mặt thanh nhã của Nạp Lan Bạch Y khẽ hồng lên, còn Lệnh Hồ lại cười cười, kéo Nạp Lan

Bạch Y vào thẳng trong phòng.

Nếu như đã nói ra tâm tình của mình, và lại hai người đã có quan hệ thân mật rồi, Lệnh Hồ cũng không muốn che giấu làm gì.

Sau khi ở trong phòng nghỉ ngơi, tẩy đi một nhọc hành trình hai ngày này xong thì ngay hôm sau, Lệnh Hồ liền đi tới cửa phòng của Thái Bạch tử tiên và Hoa Thiên Kiềm Vũ.

Thấy Lệnh Hồ, hai người bọn họ lộ vẻ ngoài ý muốn vô cùng, mừng rỡ không thôi. Nhưng mà Lệnh Hồ có thể phát hiện được thái độ của hai người họ với mình lại có chút dồn dập, cung kính.

Suy nghĩ một chút thì Lệnh Hồ liền hiểu. Hiện nay danh tiếng của mình đã danh chấn Hoa Nam châu, nhất định Hoa Thiên Kiềm Vũ và Thái Bạch tử tiên đã coi mình là một trong những tu sĩ đỉnh giai của Tu Tiên giới, không dám tùy tiện như trước kia nữa.

Lệnh Hồ có chút cảm thán trong lòng, nhưng cũng hiểu một việc: hắn và Hoa Thiên Kiềm Vũ, Thái Bạch tử tiên từ giờ rất khó để lấy lại được cảm giác tương giao ngang hàng, không câu nệ tiểu tiết như trước kia nữa.

Mặc dù Lệnh Hồ rất muốn lấy lại khung cảnh trước kia, nhưng hắn vẫn cảm nhận rõ ràng là đằng sau nụ cười sáng khoái của hai người họ, trong đó vẫn ẩn chứa một phần cẩn thận cùng tôn kính.

Dĩ nhiên quan hệ của ba người sẽ không vì vậy mà bất hòa, chẳng qua Hoa Thiên Kiềm Vũ và Thái Bạch tử tiên đã không còn dám tùy ý trước mặt Lệnh Hồ như trước kia nữa thôi.

Tỷ như, nếu Lệnh Hồ và Hoa Thiên Kiềm Vũ một lần nữa chèn chế với nhau, Hoa Thiên Kiềm Vũ tuyệt đối không dám thể hiện cái khí thế hào phóng uông thừa thích cùng ca hát say sưa như lần Lệnh Hồ tới Chân Võ đạo nữa. Bởi vì trong lòng Hoa Thiên Kiềm Vũ, địa vị của Lệnh Hồ đã cao hơn hẳn một bậc.

- Lệnh Hồ huynh đệ, không biết ngươi đã mua phiếu vé chưa? Nếu chưa mua thì sợ rằng có chút phiền toái đó!

Thái Bạch tử tiên nói.

Lệnh Hồ cười cười:

- Ta đã sớm đặt trước hai phiếu khoang thuyền cao cấp rồi, nhưng mà bây giờ phải đi mua thêm một tờ mới được, bởi vì còn có một người bằng hữu cũng muốn đi cùng.

Hoa Thiên Kiềm Vũ thở dài:

- Thành thật mà nói, toàn bộ phiếu vé đã bị ba nhà Cực Lạc cung, liên minh tán tu, cùng Nguyên Ma giáo mua hết rồi. Nếu như muốn mua vé khoang thuyền trung hoặc cao cấp thì phải đưa ra rất nhiều linh thạch mới được đó.

Lệnh Hồ cười nói:

- Ta đang muốn đi giao linh thạch để lấy phiếu vé, hai vị lão ca, có hứng thú đi cùng không?

Thái Bạch tử tiên cùng Hoa Thiên Kiềm Vũ nhìn nhau cười một tiếng, nói:

- Đang muốn đi cùng. Ta cũng xem thử có ai dám bán phiếu vé giá cao cho Lệnh Hồ huynh đệ hay không, ha ha!

Bọn họ cho là Lệnh Hồ không biết việc liên minh tán tu đầu cơ phiếu vé, rồi bán với giá cao. Nhưng lại không biết rằng Lệnh Hồ chẳng những không biết mà còn dạy cho Đẩu Hóa một bài học nữa.

Lệnh Hồ dẫn hai người tới phòng của mình, sau khi giới thiệu Nạp Lan Bạch Y cho hai người xong thì bốn người cùng nhau ra khỏi Tiên Lai cư.

Điều làm cho Thái Bạch tử tiên và Hoa Thiên Kiềm Vũ kinh ngạc là Lệnh Hồ không có ý định đi tới hiệu buôn bán phiếu vé đầu cơ của ba nhà kia mà trực tiếp bay lên tầng cao nhất của Vạn Thông cang.

Lệnh Hồ bay thẳng tới động phủ của Thi Vạn Thông - người chương khống cao nhất của toàn bộ Vạn Thông cang.

Nhưng Lệnh Hồ không ngờ rằng khi hắn dẫn theo ba người bay lên còn cách động phủ Thi Vạn Thông khoảng năm trăm thước thì lập tức có mấy đạo thân niệm quét qua bốn người, sau đó có bảy, tám thân ảnh hiện lên chặn lại.

- Đây là cấm khu cao tầng, các ngươi là ai? Tới đây làm gì?

Người nói chuyện là một Yêu tu có cái sừng nhọn dài trên đầu, khuôn mặt vô cùng hung ác.

Lệnh Hồ nói:

- Các ngươi là người phương nào? Thi Vạn Thông đạo hữu có ở bên trong hay không?

Thầy Lệnh Hồ mở miệng gọi tục danh của Thi Vạn Thông, giọng nói bình thản tùy ý, mấy người này liền hiểu Lệnh Hồ là tu sĩ cùng cấp bậc với Thi Vạn Thông. Tám người Yêu tu liền thu liễm khí thế của mình lại, hạ chút tư thế xuống rồi nói:

- Thi tiên bối đang ở bên trong, xin cho tại hạ đi trước bẩm báo!

- Không cần!

Lệnh Hồ lạnh nhạt nói. Thần niệm hắn khẽ quét qua một lần, cảnh tượng ở bên trong động phủ Thi Vạn Thông đã hiện rõ trong mắt Lệnh Hồ.

Bỗng dung Lệnh Hồ ngây ngốc, mặt phát lạnh, ánh mắt khẽ híp lại, có thể thấy rõ bên trong đã lộ hung quang.

Bởi vì khi Lệnh Hồ dùng thần niệm quét qua thì hắn phát hiện bên trong không chỉ có một mình Thi Vạn Thông, mà còn có vài người Lệnh Hồ quen biết nữa, cũng có mấy người hắn không nhận ra.

Ngoài yêu xà Bàn Phúc vừa đấu với mình một trận xong, bên trong còn có Lâm Loạn hòa thượng. Hơn nữa, ngay lúc thần niệm của Lệnh Hồ khẽ quét qua thì người này còn ngẩng đầu lên, cười một cái với Lệnh Hồ. Ngoài trừ yêu xà Bàn Phúc và Lâm Loạn hòa thượng ra, còn có một người Lệnh Hồ không ngờ sẽ gặp ở đây, đó chính là Thanh Vân Phong!

Đêm hôm Lâm Loạn hòa thượng chiêu độ tiểu sư muội vào Phật môn, rồi Thanh Vân Phong xuất hiện...toàn bộ cảnh tượng đó đều được Lệnh Hồ dùng thần thông ngự "Phật nhãn" thấy rõ. Không ngờ rằng hai người này hiện giờ lại cùng xuất hiện ở đây.

Trừ ba người ở trên cùng với Thi Vạn Thông ngồi ở ghế chủ tọa, trong phòng còn có ba người một thú.

Trong ba người kia, có hai người vừa nhìn qua đã biết là một Yêu tu, người còn lại là một nam tử trung niên trên đầu có đội một cái khăn màu xanh mà mấy người văn sĩ hay dùng, mặt như ngọc, khí chất tiêu sái lỗi lạc.

Còn Yêu thú kia rõ ràng là một Thánh thú cấp mười. Thánh thú cấp mười tương đương với cảnh giới Độ Kiếp kỳ, mà Thánh thú Độ Kiếp kỳ lại có thực lực vô cùng mạnh mẽ. Không chỉ có thân thể mạnh mẽ, mà còn có thiên phú thần thông của riêng mình nữa.

Nếu như một tu sĩ Độ Kiếp kỳ bình thường không có pháp bảo cùng thần thông lợi hại, người đó tuyệt đối rất khó chống lại Thánh thú.

Lệnh Hồ không ngờ rằng mình chỉ muốn đến tìm Thi Vạn Thông để kiểm thêm một tờ phiếu vé, nhưng lại gặp phải một cuộc gặp gỡ của những đại tu sĩ Độ Kiếp kỳ.

Nhưng mà, nếu như đã gặp rồi thì không thể nào lùi bước được nữa, huống chi âm thanh của Thi Vạn Thông đã truyền tới đây.

- Thì ra là Lệnh Hồ đạo hữu đến, xin thứ cho tại hạ không thể từ xa nghênh tiếp. Kính xin đi vào trong!

Lệnh Hồ quay sang nói với ba người Nạp Lan Bạch Y, Thái Bạch tử tiên, Hoa Thiên Kiếm Vũ:

- Ba người các ngươi hãy về Tiên Lai cư trước đi!

Giọng nói của Lệnh Hồ hơi trầm trọng, bên trong còn ẩn chứa ý không cho cự tuyệt.

Nạp Lan Bạch Y nghe Lệnh Hồ nói thế thì có chút bận tâm nhìn Lệnh Hồ. Chỉ sau khi Lệnh Hồ dùng ánh mắt nhu hòa, ý bảo nàng yên tâm đi, nàng mới cùng Thái Bạch tử tiên và Hoa Thiên Kiếm Vũ ngự kiếm trở về Tiên Lai cư.

Sau đó Lệnh Hồ chậm rãi bước vào bên trong động phủ u nhã thanh tĩnh của Thi Vạn Thông.

Lâm Loạn hòa thượng là người đầu tiên chào hỏi. Người này đưa tay tạo thành hình chữ thập, nói:

- A di đà Phật, Lệnh Hồ đạo hữu, ta đã sớm nói là chúng ta hữu duyên. Quả nhiên lại gặp mặt rồi.

Lệnh Hồ cũng trả lễ, sau đó hành lễ với Thanh Vân Phong, nói:

- Năm đó từ biệt, không ngờ rằng lại gặp tiên bối ở đây, Lệnh Hồ hữu lễ.

Khuôn mặt lạnh lùng của Thanh Vân Phong hiện lên nụ cười khó thấy, nói:

- Ngày đó ta cũng nhìn nhầm rồi. Không ngờ rằng chỉ một tu sĩ nhỏ nhoi năm xưa, mà hôm nay đã trưởng thành thành một nhân vật truyền kỳ danh chấn Hoa Nam châu, khiến cho tất cả tu sĩ đỉnh giai phải kiêng kỵ,

Lệnh Hồ cười nói:

- Tiên bối quá khen, thật ra Lệnh Hồ vẫn chỉ là một tu sĩ nhỏ nhoi của Hoa Nghiêm tông mà thôi.

Bỗng nhiên yêu xà Bàn Phúc cất tiếng nói:

- Hoa Nam Lệnh Hồ, ta biết ngươi!

Tiếng nói vừa dứt thì thần niệm của Bàn Phúc liền bùng phát mạnh mẽ!

Lệnh Hồ hừ lạnh một tiếng, thần niệm mạnh mẽ theo bản năng quét ngang ra lại. Nhưng không ngờ yêu xà Bàn Phúc lại nhanh chóng thu hồi thần niệm của mình về lại.

- Ra là ngươi!

Cảm nhận được cỗ thần niệm của Lệnh Hồ khi này chính là cỗ thần niệm mà nàng không thể bao giờ quên được, khuôn mặt mỹ lệ của yêu xà Bàn Phúc bỗng nhiên biến đổi, đứng lên, quát to:

- Chính là tặc tử nhà ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Định Giới Đỉnh

Lúc Lệnh Hồ ở bên ngoài dùng thần niệm quét vào, yêu xà Bàn Phúc đã có chút cảm giác quen thuộc, sau khi Lệnh Hồ bước vào, cảm giác của yêu xà càng lúc càng mãnh liệt hơn. Suy nghĩ một chút, yêu xà đã dò xét Lệnh Hồ một chút, không ngờ rằng Lệnh Hồ dĩ nhiên là người đã cướp đi thần châu của mình.

Lệnh Hồ cũng không ngờ rằng tâm thần của mình lại không ổn định như thế, đã bị yêu xà Bàn Phúc lừa gạt phải hiển lộ ra. Nhưng mà bị lộ thì sao chứ, Lệnh Hồ sẽ e ngại Bàn Phúc sao?

Lập tức, hắn xoay đầu nhìn về yêu xà Bàn Phúc, cười lạnh:

- Không sai, là ta. Là ta thì sao?

Ngay lập tức trên đầu của hắn thoáng hiện một cỗ ánh sáng nhạt, một trong các thần phách là Trung Khu Bảo Quang thượng nhân đã tế Bảo Quang tháp lên bên trong tinh thần thức hải, ánh sáng phòng ngự đã ẩn thấu qua Nê Hoàn cung, tùy thời ngăn lại được công kích của yêu xà Bàn Phúc nếu như nàng tấn công.

Ánh mắt yêu xà Bàn Phúc nhìn về phía Lệnh Hồ vẫn sắc bén như trước, tuy nhiên, lúc này nàng cũng nhớ một điều rằng: người tu sĩ trẻ tuổi trước mắt không phải là người bình thường, không chỉ đoạt đi bảo vật lúc nàng đang độ kiếp, mà trước đó còn đại chiến một trận với nàng, dùng thần thông Hồn đạo kinh người thối lui nàng!

- Muội tử? Chẳng lẽ người này là cừu nhân của ngươi? Vậy hắn cũng chính là cừu nhân của ta! Hoa Nam Lệnh Hồ, danh tiếng lớn lắm sao? Hãy để ta lãnh giáo tài nghệ ngươi một chút!

Người đang nói chuyện chính là nam tử ở giữa trán có một cái sừng nhọn đen nhánh đang tỏa sáng, trên mặt có một vết sẹo dài.

Bên cạnh người nam tử này là một nam tử thiếu niên có chút âm nhu tuấn mỹ, tóc đen dài phiêu dật che giấu đôi tai hồ ly một cách kín đáo. Người nam tử vỗ tay cười khê:

- Cang Giác ca ca đúng là người tốt a, tiểu đệ cũng muốn xem thử có phải Hoa Nam Lệnh Hồ chỉ có hư danh thôi phải không? Người này lại dám đắc tội với tỷ tỷ Bàn Phúc xinh đẹp của chúng ta, thật là đáng chết a. Cang Giác ca ca, nhất định phải giáo huấn hắn một chút đó, phải cho hắn biết sự lợi hại của chúng ta!

Yêu tu tên Cang Giác không phải là người ngu ngốc, sao không biết phép khích tướng trong câu nói của thiếu niên này chứ, hừ lạnh một tiếng nói:

- Âm Khuê, ngươi không nói lời nào thì không ai nói ngươi là người câm đâu!

Sau đó, Cang Giác quát lên một tiếng to như sấm rền, nói với Lệnh Hồ:

- Lệnh Hồ tiểu tử, đến đây. Để cho lão tử xem thử rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì?

Nhưng Lệnh Hồ lại phảng phất xem như hấn không tồn tại, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn yêu xà Bàn Phúc. Bởi vì hấn có thể cảm giác được quanh người Bàn Phúc đang có một cỗ khí tức khác thường bao quanh, hơn nữa thần niệm của nàng vẫn đang khóa chặt mình. Còn Yêu tu Cang Giác đang quát chói tai bên cạnh mình ư? Thay vì nói hấn đang khiêu chiến, còn không bằng nói là hấn cố ý quấy nhiễu ý chí của Lệnh Hồ.

- A di đà phật!

Tiếng phật hiệu của Lâm Loạn hòa thượng vang lên, Phật lực tường hòa mệnh môn phát ra làm cho lệ khí biến mất hẩn đi:

- Mấy vị đạo hữu, có gì hãy từ từ nói, đừng làm tổn thương hòa khí giữa hai tộc nhân - yêu. Coi như các ngươi không cho bản tăng mặt mũi, nhưng cũng phải nể mặt mũi cho Thi đạo hữu. Đừng quên chúng ta là khách !

Bỗng nhiên Thanh Vân Phong đứng dậy, ngay lúc này dường như hấn hóa thành một thanh kiếm sắc bén đã rời vỏ vậy. Một cỗ kiếm khí chí cường chí lệ khê dao động khắp căn phòng, mọi người đều có cảm giác nếu như Thanh Vân Phong rút kiếm ra, nhất định sẽ làm cho tất cả mọi người phải chấn kinh.

- Cang Giác, nếu ngươi muốn khiêu chiến, hay để chúng ta đấu một trận trước xem?

Dường như trong lời nói của Thanh Vân Phong còn có một chút kích động.

Ánh mắt Cang Giác híp lại, quay đầu nhìn về Thanh Vân Phong, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi ngồi trở về.

- Thanh Vân Phong, nếu ngươi muốn khiêu chiến, hay để chúng ta đấu một trận trước xem?

Lại thấy con Thánh thú kia bỗng nhiên cất tiếng nói. Mà dường như nó còn chưa tỉnh ngủ, mí mắt cặp mắt màu nâu to lớn nửa rử nửa cụp, đem câu nói Thanh Vân Phong vừa nói với Cang Giác trả lại nguyên cho Thanh Vân Phong!

- Thời gian, địa điểm?

Thanh Vân Phong lại nhìn ngược về Thánh thú, thần nhiên nói.

- Dĩ nhiên là hiện tại!

Con Thánh thú này đang nằm trườn dài trên mặt đất, nói xong lời này thì cả người run lên. Vốn bộ da lông rất mềm mại, nhưng ngay giờ khắc này lại như cương châm vậy, dựng đứng cả lên.

Lúc này người nam tử đầu đội cái khăn xanh như văn sĩ lại cười nói:

- Cứu Lê Minh hội quan trọng hơn, hay là cuộc so tài của mấy người quan trọng hơn đây? Mọi người tự cân nhắc đi!

Nghe người văn sĩ này nói như vậy, Thanh Vân Phong thu hồi kiếm khí của mình lại, sau đó ngồi xuống. Còn con Thánh thú kia cũng không nói thêm gì, tiếp tục nằm dài trên mặt đất, dúi đầu vào trong móng vuốt to dày của mình, tựa như đang gặm nhắm gì đó.

Đặc biệt là yêu xà Bàn Phúc, dường như nàng rất e ngại người văn sĩ này, cũng ngồi trở về, thần niệm đang khóa chặt Lệnh Hồ thu hồi trở lại.

Văn sĩ nhàn nhạt nhìn Lệnh Hồ, trong mắt hiện lên một thần thái lạ, chậm rãi nói:

- Nếu như Lệnh Hồ đạo hữu đã tới đây rồi thì cũng xem như là cùng tham gia đi, bên chúng ta cũng có thêm một trợ thủ cường đại, không tệ không tệ.

Thi Vạn Thông cười nói:

- Ta đã sớm nói là ta sẽ tiến cử một vị đạo hữu gia nhập Cứu Lê Minh hội với mọi người, nhưng không ngờ rằng Lệnh Hồ đạo hữu lại tới sớm như thế.

Văn sĩ cười:

- Người mà ngươi muốn tiến cử là Lệnh Hồ đạo hữu sao? Với thần thông và danh vọng Lệnh Hồ đạo hữu hiện nay, là người rất đáng giá để tiến cử. Nhưng ta thật sự không ngờ rằng lão già ngươi lại không đi đấy.

Thi Vạn Thông nói:

- Đạo huynh đừng cho rằng ta không động tâm, nếu không phải ta không dám cãi ý chỉ của Thần Đình tông, lại thêm qua trăm năm nữa là ta sẽ hết hạn quản lý nơi đây, đến lúc đó mới thật sự thoải mái ngao du tứ phương thì huynh cho rằng ta sẽ buông tha Cứu Lê Minh hội sao?

Lệnh Hồ ở một bên nghe lại không hiểu gì cả.

Nhìn thấy được sự nghi ngờ của Lệnh Hồ, Thi Vạn Thông khẽ cười nói:

- Lệnh hồ đạo hữu, ngươi đang ngạc nhiên vì sao ta tập trung nhiều tu sĩ đỉnh giai ở đây vậy sao?

Thật ra Lệnh Hồ không hề ngạc nhiên khi thấy động phủ của Thi Vạn Thông lại có nhiều tu sĩ Độ Kiếp kỳ như vậy, dù sao việc tu sĩ Độ Kiếp kỳ đi sang

các châu khác để lịch lãm một chút cũng không phải là việc kỳ quái. Hơn nữa, không phải hai chiếc thuyền thần đình song song có khoang thuyền đình cấp dành cho bọn họ sao? Hiển nhiên các tu sĩ Độ Kiếp kỳ không phải là người chỉ thích ở động phủ của mình để tìm hiểu thiên đạo, thực ra bọn họ còn phải đi ra ngoài, cướp đoạt các kỳ trân dị phẩm. Mà sự thật thì hai chiếc thuyền thần đình song song được chế tạo vốn là dành cho các tu sĩ Độ Kiếp kỳ đấy chứ, sau này mới từ từ cho phép tu sĩ Hợp Thể kỳ được phép lên thuyền.

Lệnh Hồ không hiểu là vì hắn không biết Cửu Lê Minh hội mà văn sĩ cùng Thi Vạn Thông nói này giờ là việc gì.

Thi Vạn Thông nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu muốn đi tới Đông Thắng châu, nhưng...nếu lão phu đoán không sai thì đích đến cuối cùng Lệnh Hồ đạo hữu chắc không phải là Đông Thắng châu, mà chính là Cửu Lê Bộ châu phải không?

Lệnh Hồ không phủ nhận. Thật ra, trong những tu sĩ muốn lên hai chiếc thuyền thần đình song song thì có đến tám phần là bọn họ muốn đi tới Cửu Lê Bộ châu. Dù sao Cửu Lê Bộ châu vẫn là một vùng đất hoang vu rất ít người đặt chân đến đó, ở đó có rất nhiều kỳ trân dị bảo, nên việc nhiều người tới thăm dò cũng là điều dễ hiểu.

Thi Vạn Thông nói tiếp:

- Lệnh Hồ đạo hữu hiện nay đã là một trong những tu sĩ đỉnh giai rồi, tất nhiên là có quyền nghe một số bí mật của Tu Tiên giới.

Yêu xà Bàn Phúc nghe đến đây thì hừ lạnh một tiếng, Cang Giác, Âm Khuê cùng Thánh thú kia im lặng không lên tiếng. Còn Lâm Loạn hòa thượng, Thanh Vân Phong, cùng với văn sĩ kia lại mỉm cười gật đầu.

Thi Vạn Thông nói:

- Ở Tu Tiên giới Cửu Châu đại lúc chúng ta từ xưa tới nay có một bảo vật thần kỳ, ai ai cũng công nhận nó là một Thông Thiên Linh Bảo, có tên là Định Giới đình! Định Giới đình này chính là đình tâm của bốn giới chúng ta, nhờ có nó nên đại lục này mới bình yên, nếu không, chắc chắn sẽ có thiên tai không ngừng, vạn vật bị tiêu diệt, cả đại lục cũng phải bể tan tành.

- Định Giới đình?

Lệnh Hồ ngạc nhiên nói:

- Tu Tiên giới chúng ta thật sự có vật này sao?

Thi Vạn Thông nghiêm mặt nói:

- Định Giới đình đúng là Thông Thiên Linh Bảo. Nếu như người biết Định Giới đình chính là bảo vật trấn định khí vận của đại lục chúng ta, ta nghĩ chắc chắn người cũng không nghi ngờ nó đâu!

- Định Giới đình được gọi là Thông Thiên Linh Bảo, là vì Định Giới đình này có thể làm cho trời cao lắng nghe, đem tín ngưỡng của đại lục chúng ta nổi thẳng lên trời cao, để cho Tiên giới lắng nghe được tấm lòng chí thành chí cần của người phàm tu tiên chúng ta. Cứ mỗi lần chúng ta khẩn gởi được tín ngưỡng của mình thì chắc chắn ở Định Giới đình sẽ có bảo vật do chúng thần Tiên giới ban thưởng xuống.

Lệnh Hồ có chút rung động, nói:

- Đây là sự thật sao? Nhưng mà, nếu thật sự là như thế, ta nghĩ Định Giới đình đã sớm bị người tu tiên đoạt đi rồi chứ? Vì sao còn tồn tại đến bây giờ?

Thi Vạn Thông cười nói:

- Người cho rằng Định Giới đình cũng như những pháp bảo tầm thường kia ư? Tuy Định Giới đình có thể khiến cho trời cao lắng nghe, nhưng không phải người nào cũng có thể làm cho Định Giới đình hiển linh được. Ở trên thế gian này, chỉ có ba người kỳ nhân được coi là thiên kiều chi tử mới có thể làm cho Định Giới đình hiển linh, gửi gắm tín ngưỡng lên Tiên giới thôi!

Lệnh Hồ đã bị câu chuyện bí mật Tu Tiên giới của Thi Vạn Thông cuốn hút, lúc này lại thấy Thi Vạn Thông dừng lại thì không khỏi hỏi tiếp:

- Rốt cuộc là kỳ nhân nào?

Thật ra ngay lúc Thi Vạn Thông nói đến câu "thiên kiều chi tử" thì Lệnh Hồ đã sớm nghĩ đến một người.

Quả nhiên Thi Vạn Thông nói:

- Ba người này là: một thân mang Phật Duyên, hai thân mang Đạo Cốt, ba thân mang Hồn Căn! Đây đều là những kỳ tài vạn năm chưa chắc có được, cũng là những người chắc chắn sẽ chứng nhận được đại đạo, phi thăng thành tiên. Chỉ cần một người trong số họ có mặt thôi, cứ khoảng một hai trăm năm là có thể tới Định Giới đình cầu xin Tiên giới ban cho cơ duyên. Bọn họ có thể cầu được tiên đan diệu dược, hoặc là linh thạch tiên thảo, hoặc là công pháp tu tiên nào đó từ Tiên giới.

- Sử ký Tu Tiên giới đã có ghi lại: cách đây hơn một vạn tám ngàn năm, Tu Tiên giới từng xuất hiện một kỳ tài thân mang Đạo Cốt, cũng nhờ hắn cầu

được một bộ công pháp tu tiên nên mới giúp cho Tu Tiên giới Cửu Châu đại lục hưng thịnh. Vạn năm trước vẫn còn rất nhiều tiên nhân phi thăng, nhưng sau vạn năm đó, số người phi thăng càng lúc càng ít. Gần bảy ngàn năm qua, thậm chí còn không có người nào phi thăng được, cho dù là tu sĩ Độ Kiếp kỳ đại viên mãn có tiên khí trong tay cuối cùng cũng phải giải trừ thân thể, chuyển sang tu tán tiên để kéo dài hơi tàn...

Nói tới đây thì giọng của Thi Vạn Thông khề mắt mác một chút.

- Đã hơn một vạn năm rồi, dường như chuyện phi thăng đã dần bị lãng quên đi, bí mật của Định Giới đình càng ít người biết đến. Nhưng mà, không có ai dám phủ nhận sự tồn tại của Định Giới đình cả. Cho đến bảy mươi năm trước, một kỳ tài thân mang Phật Duyên đã xuất hiện, giống như một tia sáng chiếu sáng cho đại đạo phi thăng đang âm ảm đi.

Nhìn Lệnh Hồ, Thi Vạn Thông cười nói:

- Chắc ngươi cũng biết kỳ tài mà ta nói tới là ai, chính là đệ tử thiên tài Lý Thiên Mạc của quý tông. Lúc ấy, khi Phật Duyên hiển thế thì Định Giới đình đã ngủ say hơn vạn năm ở Tu Tiên giới cũng tỉnh lại. Nhớ lại năm xưa, phạm là những tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở Cửu Châu đại lục đều có thể cảm nhận được khí tức của người mang Phật Duyên và Định Giới đình là hoàn toàn giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Cửu Lê Minh Hội

Lệnh Hồ rung động trong lòng không thôi. Ngày đó, Nguyên Anh do Lý Thiên Mạc kết xuất đã hóa thành Kim Thân Phật Anh, cảnh tượng đó đã làm kinh động vô số thần niệm tu sĩ Độ Kiếp kỳ khắp Hoa Nam châu, buộc họ phải đến Hoa Nghiêm tông tìm kiếm. Lúc ấy Lệnh Hồ đã cảm thấy Kim Thân Phật Anh của Lý Thiên Mạc chắc chắn phải có điều huyền diệu, nếu không tuyệt đối sẽ không kinh động đến những tu sĩ Độ Kiếp kỳ trước giờ luôn lánh đời không ra, một lòng bế quan để tìm hiểu thiên đạo kia.

Sau này, khi cảnh giới thần niệm của Lệnh Hồ càng cao thì hẳn càng có hiểu biết sâu hơn về tu sĩ Độ Kiếp kỳ. Năm xưa hẳn đã có nhận định rằng cho dù thanh thể cảnh tượng kết Anh của Lý Thiên Mạc năm đó có lớn hơn nữa thì tuyệt đối không thể nào kinh động được các tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở ngoài mấy trăm vạn dặm được, nhưng sự thật đã diễn ra, ngay khi dị tượng kết Anh của Lý Thiên Mạc xuất hiện không lâu, hầu hết các tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở Hoa Nam châu đã bị kinh động, vội dùng thần thông nguyên thần thoát xác phá không tới.

Nhưng lúc ấy các đạo thần niệm Độ Kiếp kỳ ấy lại không phát hiện rằng ở bên dưới còn có một tu sĩ Kết Đan kỳ nhỏ nhoi như Lệnh Hồ có thể cảm nhận được bọn họ.

Giờ phút này nghe được những lời Thi Vạn Thông nói, Lệnh Hồ mới hiểu được nguyên nhân vì sao các tu sĩ Độ Kiếp kỳ cảm nhận được Lý Thiên Mạc. Hẳn là vì Nguyên Anh Lý Thiên Mạc xuất thế đã làm kinh động Định Giới đình, rồi Định Giới đình truyền tin tức lại cho các tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở Tu Tiên giới, nên các tu sĩ Độ Kiếp kỳ mới bị kinh động như thế.

Thật ra Thi Vạn Thông chưa nói hết toàn bộ cho Lệnh Hồ biết những chuyện mà sử ký Tu Tiên giới đã ghi lại nói về Định Giới đình.

Cách đây hơn mười vạn năm, Tu Tiên giới đã từng xuất hiện một tu sĩ thân mang Phật duyên, người này chính là Ngã Ý Phật. Người này chẳng những từ Định Giới đình cầu được Bát Trận đồ, mà còn làm dẫn phát một phong ba đoạt bảo trước nay chưa từng có ở Tu Tiên giới, làm cho vô số tu sĩ Độ Kiếp kỳ vì muốn đoạt bảo mà phải ngã xuống, hồn phi phách tán. Số lượng tu sĩ ngã xuống năm ấy gần như chiếm một phần ba số lượng cả Cửu Châu đại lục. Chỉ khi mùi máu tanh lưu lại khắp nơi, làm cho vô số người phải kinh đảm thì những người còn lại mới rớt bỏ qua ý niệm đoạt bảo, đóng cửa thanh tịnh!

Nhưng vì lúc ấy đã có một phần ba tu sĩ đình giai ngã xuống, nên nguyên khí của Tu Tiên giới đã bị tổn hao trầm trọng. Hơn nữa, những tu sĩ còn sống sót cũng không sống an lành được, bởi vì bọn họ đã từng tham dự vào việc vây công người có Phật duyên, cũng chính là thiên kiêu chi tử nên tâm ma đã nảy sinh, gặp phải sự nguyên rủa ngàn năm, tu vi không thể nào tăng tiến được, cuối cùng phải vì đại hạn thọ nguyên mà ngã xuống.

Cũng vì lý do này mà người phi thăng càng ngày càng ít đi, không còn như lúc xưa: cứ cách một ngàn năm là lại có một người tu thành chánh quả, chứng nhận đại đạo, phi thăng thành tiên.

Lúc ấy cả Tu Tiên giới đã vô cùng điêu linh, thậm chí còn có người nghĩ rằng sẽ có ngày toàn bộ tu sĩ biến mất đi. Cũng may sau đó một kỳ tài thân mang Đạo Cốt đã xuất hiện, lần nữa câu thông được với Định Giới đình, cầu xin được một bộ công pháp tu tiên Đạo môn, lúc ấy mới làm cho nguyên khí của Tu Tiên giới dần dần được khôi phục. Tuy người phi thăng không nhiều như năm xưa, nhưng đã phá vỡ được lời nguyên rủa không thể nào phi thăng.

Dĩ nhiên, chuyện của mười vạn năm trước đã quá xa xưa rồi, sự thật đã sớm bị bụi bặm của lịch sử che kín. Còn sử ký Tu Tiên giới hiện nay tối đa chỉ ghi lại những chuyện xảy ra hơn trong vạn năm nay, nên việc Thi Vạn Thông thiếu sót cũng là điều bình thường.

Thi Vạn Thông nhìn Lệnh Hồ nói:

- Cho nên, thân phận của Lý Thiên Mạc không chỉ đơn giản là đệ tử thiên tài của quý tông, hắn còn là hi vọng của cả Tu Tiên giới Cửu Châu đại lục chúng ta.

Lệnh Hồ cười khổ nói:

- Thiên Mạc sư đệ hiện nay đã vào Phật rồi, không còn là đệ tử thiên tài gì của Hoa Nghiêm tông ta nữa.

Thanh Vân Phong cười lạnh:

- Hồ đồ, ai nói Lý Thiên Mạc vào Phật thì không còn là đệ tử của Hoa Nghiêm tông nữa? Hắn vào Phật là đệ tử Phật, chứ không phải là rời bỏ Hoa Nghiêm tông. Chỉ khi nào hắn gia nhập một thiền viện Phật tự nào đó ở Tây Thổ sơn mạch, hắn mới trở thành đệ tử của phái khác, nếu không, ngay cả khi hắn vào Phật thì hắn vẫn là đệ tử của Hoa Nghiêm tông, hiểu chưa?

Lệnh Hồ ngây ngốc, nghe được lời này của Thanh Vân Phong, hắn cũng có điều ngộ ra. Mọi chuyện do mình nghĩ đã sai rồi, Lý Thiên Mạc chẳng qua là vào Phật tu Phật mà thôi, chứ không phải là đổi tông đổi phái. Cho nên, Lý Thiên Mạc vẫn là đệ tử Lý Thiên Mạc của Hoa Nghiêm tông, chứ không phải là Lý Thiên Mạc của tông khác phái khác.

- Lệnh Hồ thụ giáo, tạ ơn Thanh Vân Phong tiên bối chỉ điểm.

Lệnh Hồ thi lễ với Thanh Vân Phong.

Sau đó hắn lại quay sang hỏi Thi Vạn Thông:

- Đạo hữu đã nói nhiều như vậy, nhưng không biết Định Giới đình kia hiện giờ đang ở đâu?

Thi Vạn Thông nói:

- Sau khi chúng ta cảm nhận được khí tức của người mang Phật duyên và Định Giới đình là tương đồng với nhau, đã biết được Định Giới đình đang ở Cửu Lê Bộ châu.

Nhìn Lệnh Hồ, Thi Vạn Thông nói:

- Tuy người mang Phật duyên được sinh ra ở Hoa Nam châu ta, lợi ích của tu sĩ Hoa Nam châu ta cũng nhờ thế mà được bảo đảm. Nhưng nếu Định Giới đình bị các tu sĩ châu khác lấy được thì đến lúc phân phối bảo vật cầu được ở Định Giới đình sẽ phải phân ra làm hai, Hoa Nam châu ta chưa chắc sẽ lấy được quyền lợi ưu tiên. Nếu như Hoa Nam châu ta lấy được cả Định Giới đình, chắc chắn quyền lợi sẽ do Hoa Nam châu ta định đoạt.

Lúc này Lệnh Hồ đã hiểu vì sao mọi người lại tụ tập ở đây rồi.

Nhưng hắn vẫn còn có chỗ thắc mắc:

- Nếu như Định Giới đình quan trọng với Hoa Nam châu ta như thế, vì sao số lượng tu sĩ đình giai ở đây lại ít như vậy? Sao chỉ có mấy người chúng ta? Hơn nữa, tại sao cả tu sĩ Yêu tộc cũng được mời đến tham dự?

- Tiểu tử Lệnh Hồ, lời này của ngươi là có ý gì?

Cang Giác kia đứng lên, tức giận nói:

- Chẳng lẽ tu sĩ Yêu tộc ta không phải là một thành viên của các tu sĩ Hoa Nam châu sao?

Thật ra ý của Lệnh Hồ không phải là như vậy, hắn chỉ hơi kinh ngạc chút thôi. Số lượng tu sĩ đình giai của Hoa Nam châu không ít, mà nếu Định Giới đình đã quan trọng như thế thì sao chỉ có Thanh Vân Phong, cùng với Lâm Loạn hòa thượng ở châu khác, còn có văn sĩ thần bí kia tham gia? Còn những người khác tại sao không đi, mà phải đi xuất động các tu sĩ bên Yêu tộc?

Tuy Lệnh Hồ biết lời nói của mình đã bị hiểu lầm, nhưng hắn vẫn cười lạnh một tiếng, không thêm giải thích lại.

Thi Vạn Thông nói:

- Cang Giác đạo hữu, ta nghĩ Lệnh Hồ đạo hữu không có ý đó đâu. Nếu như mọi người chuẩn bị ngồi chung thuyền với nhau thì tốt nhất nên cộng tác với nhau, hòa thuận thì vẫn tốt hơn đấy.

Cang Giác nhìn Lệnh Hồ nói:

- Sau này sẽ tính sổ với ngươi một lần!

Nói xong lại ngồi xuống.

Thi Vạn Thông bắt đầu đi lác đầu, nói:

- Không phải Hoa Nam châu ta không muốn xuất động các tu sĩ khác, mà là vì lần này chúng ta đến Đông Thắng châu chỉ là những người tiên phong tìm kiếm ở Cửu Lê Bộ châu trước thôi. Còn những người khác sau này sẽ tự nhiên đến trợ giúp sau.

Lúc này, người văn sĩ nói:

- Cho nên, chúng ta mới khởi xướng Cửu Lê Minh hội, chính là hi vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, giúp Hoa Nam châu lấy được lợi ích lớn nhất. Phải biết rằng người mang Phật duyên đã xuất thế được gần hai trăm năm, nhưng kỳ hạn vạn cầu trời cao đã qua hơn bảy mươi năm. Nay lộ trình tới Cửu Lê Bộ châu vừa đã được mở thông, chúng ta phải nhanh chóng đi tìm kiếm Định Giới đỉnh, không thể chậm trễ được.

Người này tiếp tục nói:

- Sư ký Tu Tiên giới có ghi lại rằng Định Giới đỉnh được năm Phật, năm Đạo, năm Yêu thủ hộ, việc lấy được Định Giới đỉnh mang về Hoa Nam châu chúng ta không phải là chuyện dễ, cho nên chuyến đi tiên phong này cần phải nhờ mọi người ra sức mới được. Tuy nhiên việc tìm kiếm Định Giới đỉnh còn phải tùy thuộc vào cơ duyên, không thể cưỡng cầu được. Cho nên, tuy là Cửu Lê Minh hội, chúng ta vẫn phải cường chế lẫn nhau một chút: mọi người lúc bình thường làm gì cũng được, nhưng tuyệt đối không được chém giết lẫn nhau, thậm chí còn phải ra sức giúp đỡ nếu như người khác gặp nạn cầu xin giúp đỡ. Người được nhờ cậy không thể ngồi yên không quan tâm đến, càng không thể nhân cơ hội trả thù. Một khi không tuân theo mình ước này, người đó sẽ bị toàn bộ những người trong Minh hội đồng loạt tru sát. Ta cũng hi vọng chư vị tạm thời gác bỏ ân oán sang một bên, cho dù có thù oán thế nào đi nữa, cũng mong chư vị chờ qua Minh hội này, sau đó giải quyết với nhau cũng không muộn.

Bỗng nhiên Lệnh Hồ nói:

- Tại hạ không muốn tham dự Cửu Lê Minh hội.

Nghe thấy Lệnh Hồ nói câu này, mọi người ở đây đều lộ vẻ ngoài ý muốn, ngay cả Thanh Vân Phong cũng phải nhíu chân mày thật chặt lại.

Thi Vạn Thông vội nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu, người phải hiểu rõ Cửu Lê Minh hội này. Tuy nhìn qua thì không có ích gì cho người, trông như một nghĩa vụ vậy, nhưng thật ra, một khi người mang Phật Duyên cầu được vật do Tiên giới ban tặng, những người tham dự như chúng ta chắc chắn là những người đầu tiên được hưởng lợi. Làm người phải biết đưa mắt nhìn xa một chút, mong Lệnh Hồ đạo hữu suy nghĩ lại.

Lệnh Hồ cười lớn một tiếng:

- Lời này của đạo hữu đã hiểu lầm ta rồi, Lệnh Hồ không phải là người ngại có thêm điều tốt cho mình. Thật ra, tuy ta không tham dự Cửu Lê Minh hội, nhưng chắc chắn sẽ đi Cửu Lê Bộ châu. Cho nên, nếu đến lúc đó có gì cần tại hạ, Lệnh Hồ tất nhiên sẽ không chối từ, tuyệt không khoanh tay đứng nhìn!

Thanh Vân Phong cau mày, nói:

- Đã như vậy thì tại sao lại không tham gia Cửu Lê Minh hội?

Lệnh Hồ nói:

- Thanh Vân Phong tiên bối, văn bối trước giờ không thích bị câu thúc. Hơn nữa, lần này đi Cửu Lê Bộ châu là vì Lệnh Hồ muốn tìm kiếm cơ duyên đột phá tu vi bản thân, thật sự không muốn vì chuyện khác mà làm trễ việc tu hành của mình. Còn một việc nữa, nếu như văn bối thật sự tham gia Cửu Lê Minh hội, sợ rằng sẽ có người không thích, đến lúc đó chắc chắn sẽ có chuyện xung đột. Đã như vậy, còn không bằng đứng vào Cửu Lê Minh hội, nếu có người muốn gây chuyện với văn bối thì cũng không lo làm trái mình ước, có thể tùy ý ra tay. Như vậy không phải là mọi người đều vui vẻ với nhau sao?

Nói tới đây, ánh mắt Lệnh Hồ nhìn về yêu xà Bàn Phúc, Yêu tu Cang Giác, Âm Khuê và Thánh thú kia vô cùng lạnh lẽo.

Bỗng nhiên ngay lúc này có một cỗ uy áp linh hồn mờ mờ ảo ảo từ trên đỉnh đầu Lệnh Hồ hiện lên, phảng phất như có một cự nhân vô cùng hung ác đang quan sát chúng sanh như đang nhìn những con kiến hôi vậy. Đây chính là lực lượng linh hồn của Mệnh Hồn, cỗ lực lượng này phát ra một khí tức làm cho tất cả nguyên thần của các tu sĩ Độ Kiếp kỳ phải run sợ không thôi.

Vốn con Thánh thú kia này giờ đang nằm trườn dài trên mặt đất, nhưng bây giờ phải mở to mắt ra, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi; sắc mặt bình tĩnh thông dong này giờ của người văn sĩ cũng phải biến đổi; ánh mắt Cang Giác nhìn về Lệnh Hồ tràn đầy sự kiêng kỵ; khuôn mặt âm nhu tuấn mỹ của Âm Khuê lộ vẻ hồi hộp; thân thể yêu xà Bàn Phúc khẽ run lên; sắc mặt Thi Vạn Thông hơi đổi; Thanh Vân Phong lộ ra vẻ ngoài ý muốn; còn Lâm Loạn hòa thượng thì ánh mắt lộ ra thần sắc khác lạ.

Sau khi thấy lực lượng linh hồn của mình đã chấn nhiếp được mọi người ở đây, đặc biệt là làm cho yêu xà Bàn Phúc đang có ý định đánh giết mình để đoạt lại thần châu phải run sợ thì Lệnh Hồ mới thu hồi uy áp linh hồn lại, khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt.

Cũng không phải là Lệnh Hồ cố ý khoe khoang, mà việc hắn phải thi triển khí tức khổng lồ của Mệnh hồn ra là một việc bất đắc dĩ.

Lệnh Hồ chính là người đã cướp đi thân châu của yêu xà Bàn Phúc, mà nay yêu xà Bàn Phúc đã biết được, chắc chắn yêu xà sẽ luôn có ý định cướp lại. Nếu như Lệnh Hồ một mình một người thì chắc chắn hắn sẽ không để ý đến yêu xà Bàn Phúc làm gì. Nhưng hiện tại bên cạnh Lệnh Hồ lại có Nạp Lan Bạch Y, hơn nữa Nạp Lan còn theo hắn tới Cửu Lê Bộ châu, cùng nhau tìm Thủy tuyệt chi địa để hoàn thành việc hấp thu tinh khí Ngũ Hành, ngưng tụ ra Thủy tuyệt Kim Đan, qua đó giúp cho Ngũ Hành Kim Đan viên mãn, chuẩn bị cho việc hóa thành Ngũ Hành Nguyên Anh.

Phải biết rằng lần này kết Anh không phải chỉ làm cho một Đan tan vỡ, mà là đến năm viên Ngũ Hành Kim Đan. Chắc chắn cỗ lực lượng do năm Đan chuyển thành Nguyên Anh là không thể nào tưởng tượng nổi, Lệnh Hồ tuyệt đối có hi vọng mượn cơ hội đó để giúp cho Mệnh hồn độc lập hóa hình.

Một khi Mệnh hồn độc lập hóa hình thành công, thần niệm của Lệnh Hồ sẽ biến thành thập phương chi niệm. Đến lúc đó, có thể nói hắn đã quét ngang cả Tu Tiên Giới Cửu Châu đại lục, không ai là đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Lên Thuyền

Kế hoạch tu hành của Lệnh Hồ được tổ chức rất nghiêm ngặt, một bước tiếp một bước, tầng tầng đầy mạnh. Thân thể luyện hồn, hồn nhờ đó mà được hóa hình, tất cả đều tương quan với nhau, nhịp nhàng ăn khớp, không thể nào có sai sót được.

Hiện nay tinh khí Ngũ Hành chỉ còn thiếu Thủy tuyệt tinh khí, Ngũ Hành Kim Đan cũng chỉ thiếu Thủy tuyệt Kim Đan. Kế hoạch của Lệnh Hồ đã đi tới bước cuối cùng rồi, hắn tuyệt đối không cho phép có người phá hư kế hoạch tu luyện của mình, càng không cho phép Nạp Lan Bạch Y vì mình mà bị thương tổn.

Nhưng yêu xà Bàn Phúc kia đã biết Lệnh Hồ là người cướp đi thân châu của mình, mà Lệnh Hồ tạm thời còn chưa có năng lực đánh chết yêu xà Bàn Phúc. Cho nên, yêu xà Bàn Phúc chắc chắn sẽ dây dưa với Lệnh Hồ, nghĩ biện pháp đoạt lại thân châu của mình, thậm chí có thể có ý nghĩ động đến người thân của Lệnh Hồ, tỷ như Nạp Lan Bạch Y.

Vì vậy, để tránh những chuyện như vậy sẽ xảy ra, Lệnh Hồ phải thi triển lực lượng linh hồn mạnh mẽ của Mệnh hồn ra, để làm kinh sợ mấy tên Yêu tu đang âm thầm tính toán mình.

Mà mấy người ở đây đã sớm nghe được những truyền thuyết về Lệnh Hồ, biết hắn rất cường đại. Nhưng có câu nói "trăm nghe không bằng mắt thấy", nên từ trước tới nay họ vẫn cho rằng thể gian đã thổi phồng lời đồn lên, nhưng hôm nay, sau khi chính mình cảm nhận được uy áp linh hồn khiến cho nguyên thần của mình phải run rẩy kia thì bọn họ mới ngộ ra được một điều: những tin đồn đó không phải là khuếch đại, mà chính là sự thật.

Dưới uy áp linh hồn cường đại của Lệnh Hồ, chỉ trong tích tắc bọn họ đã cảm thấy mình thật là nhỏ bé. Càng cảm nhận được sự cường đại của Lệnh Hồ, bọn họ càng có cảm giác nếu như chọc giận Lệnh Hồ thật, sợ rằng hậu quả sẽ vô cùng thảm thiết, nói không chừng cả linh hồn của mình bị Lệnh Hồ diệt sát ngay.

Trong mắt yêu xà Bàn Phúc hiện lên sự kiêng kỵ. Vốn nàng còn đang âm thầm tính toán làm sao hãm hại Lệnh Hồ được, thậm chí còn muốn liên hiệp với Cang Giác và Âm Khuê, cùng nhau vây giết Lệnh Hồ. Nhưng hiện tại ý nghĩ đó đã bị nàng bỏ qua. Bỗng nhiên yêu xà Bàn Phúc tỉnh ngộ: Lệnh Hồ là một người vô cùng nguy hiểm, nói không chừng đây chính là khắc tinh của nàng! Nếu như nàng không biết tốt xấu mà còn dây dưa vào, sợ rằng nàng sẽ bị táng mạng trong tay Lệnh Hồ, thậm chí cả kế hoạch đã được vạch tính trong nhiều năm qua cũng tan tành mây khói.

- Ta nhất định phải đoạt lại thân châu, nhưng mà...có lẽ phải chờ đến lúc Tam thi đạo của ta đạt đến được cảnh giới Tam thi thần!

Yêu xà Bàn Phúc lặng lẽ tính toán trong lòng.

Sau khi Lệnh Hồ thi triển uy áp linh hồn làm cho ai ai cũng phải kinh sợ, thì địa vị của hắn trong lòng những người ở đây cũng tăng vọt lên. Nếu Lệnh Hồ đã không muốn gia nhập Cửu Lê Minh hội, tất cả mọi người cũng không dám miễn cưỡng nữa. Mà Lệnh Hồ cũng thuận lợi lấy được hai tờ phiếu vé khoang thuyền cao cấp đã nói trước đó với Thi Vạn Thông, cùng với một tờ phiếu vé khoang thuyền cao cấp nữa dành cho Từ Thanh Liên.

Dĩ nhiên, hắn vẫn phải đưa linh thạch để trả cho ba tờ phiếu vé này. Không thể vì thực lực của hắn làm mọi người kinh sợ mà được miễn phí. Giá của ba tờ phiếu vé là ba nghìn sáu trăm khối linh thạch thượng phẩm, Lệnh Hồ đã giao đủ.

Khi lấy được ba khối ngọc giản màu xanh biếc tượng trưng cho ba tờ phiếu vé từ Thi Vạn Thông xong, Lệnh Hồ không có lưu lại, làm một động tác cáo biệt xong là ra khỏi động phủ của Thi Vạn Thông ngay.

Vừa rồi Lệnh Hồ đã dùng đến lực lượng linh hồn của Mệnh hồn để chấn nhiếp chúng tu, nhưng chúng tu lại không biết rằng Mệnh hồn của Lệnh Hồ còn chưa đạt đến hình thái độc lập hóa hình, nên không thể nào dễ dàng vận dụng được. Lần trước Lệnh Hồ sử dụng Mệnh hồn để đánh tan sự vây công của

các tu sĩ Độ Kiếp kỳ, còn làm cho bọn hán phải thối gai, nhưng cũng phải trả giá rất nhiều. Đó là Mệnh hồn vốn ngủ say sau khi tỉnh lại đã không thể nào ngủ say được nữa, mà Ngũ Hành Kim Đan cũng không thể nào hóa thành Ngũ Hành Linh Anh tách biệt được, sau này phải dung hợp lại làm một.

Về phần tại sao lại như vậy thì Lệnh Hồ thật sự không biết, có lẽ đó là thiếu sót duy nhất của công pháp Ngũ Hành Kim Đan đi!

Nhưng mà, dù nói thế nào đi nữa, việc vận dụng lực lượng Mệnh hồn còn chưa hóa hình hoàn toàn đã làm cho Lệnh Hồ phải trả giá quá nhiều, thậm chí còn nhiều đến mức Lệnh Hồ không thể nào chấp nhận được.

Cũng may trừ Lệnh Hồ ra thì không còn ai biết được sự thật này, nên ý đồ chần chĩp khi nãy của hắn đã thành công.

Tiền Lai cư.

Ba người Nạp Lan Bạch Y, Thái Bạch tử tiên và Hoa Thiên Kiếm Vũ đang ngồi trước bàn ở chính đường, về mặt nhìn về ngoài cửa vô cùng lo lắng. Chỉ khi thấy thân ảnh khôi ngô của Lệnh Hồ thì ba người mới thở phào nhẹ nhõm.

- Không sao chứ?

Nạp Lan Bạch Y tiến lên đón.

Lệnh Hồ khẽ mỉm cười, nói:

- Yên tâm, ta không sao.

- Lệnh Hồ huynh đệ, đến đây, mau tới đây uống thống khoái một trận. Tiểu nhị, mau mang món ngon nhất lên, rượu thì không cần đâu.

Nhìn thấy Lệnh Hồ xuất hiện, hai người Hoa Thiên Kiếm Vũ và Thái Bạch tử tiên cũng không lo lắng nữa, tiến lên chào hỏi Lệnh Hồ, rồi rủ hắn cùng uống một trận.

Rượu mới quá ba tuần thì Từ Thanh Liên đã trở lại, bộ dáng vui vẻ vô cùng, chắc là tìm được tài liệu quý hiếm gì ấy.

Lệnh Hồ thấy vậy liền đứng dậy giới thiệu hai bên. Tuy Từ Thanh Liên chưa thấy mặt Hoa Thiên Kiếm Vũ và Thái Bạch tử tiên bao giờ, nhưng đều là những người nổi danh lâu năm, nên rất nhanh đã vui vẻ hòa thuận với nhau.

Sau mấy ngày gió êm sóng lặng qua, nếu như không phải ở trong phòng nhập định thì mọi người cũng ra ngoài du ngoạn một chút, hoặc đi chào hỏi xung quanh. Còn Lệnh Hồ cũng tranh thủ mấy ngày này đi tới chỗ đã giấu tám túi trữ vật, thu trở lại bên mình.

Trong tám túi trữ vật của Đậu Hóa, ngoài một số tài liệu để luyện đan luyện khí ra, còn có mười bốn kiện pháp bảo cấp bậc bảo khí thượng phẩm, ba kiện linh khí hạ phẩm, linh thạch thượng phẩm có đến ba vạn bảy ngàn khối, còn linh thạch trung phẩm chỉ có một vạn khối.

Dĩ nhiên đây không phải là đồ riêng của Đậu Hóa, mà còn là nguồn thu nhập của liên minh tán tu giao cho một trưởng lão ở bên ngoài như hắn, nhưng hiện tại đã rơi vào trong tay Lệnh Hồ. Liên minh tán tu tổn thất nhiều như vậy, sợ rằng tên Đậu Hóa này cũng không thể nào sống yên ổn được.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã đến ngày hai chiếc thuyền thần đình song song khởi hành.

Khắp nơi Vạn Thông cảng lúc này rất đông người, các pháp bảo hoặc phi kiếm bay qua bay lại không nghỉ. Năm người Lệnh Hồ, Nạp Lan Bạch Y, Hoa Thiên Kiếm Vũ, Thái Bạch tử tiên và Từ Thanh Liên cũng ngự trên phi kiếm của riêng mình, chậm rãi bay về tầng cao nhất của Vạn Thông cảng.

Ở ngay trên đường bước lên hai chiếc thuyền thần đình song song có rất nhiều tu sĩ đang đứng chờ, ai ai cũng đứng vào hàng ngay thẳng, từ từ đi tới.

Những tu sĩ tới sau hiển nhiên là phải đi sau cùng, bọn họ phải chờ các tu sĩ phía trước làm xong mọi thủ tục trước khi lên thuyền thì mới đến phiên bọn họ được. Cả đám người từ từ đi về phía trước, không có một tiếng động phát ra, rất an tĩnh và trật tự.

Thật ra các tu sĩ không muốn trật tự cũng không được, phải biết rằng sau lưng hai chiếc thuyền thần đình song song là một cỗ thế lực vô cùng khổng lồ, đó chính là Thần Đình tông. Tuy nói hai chiếc thuyền thần đình song song là do chính Bách Đạo Tử luyện chế, nhưng nó vẫn thuộc quyền quản lý của Thần Đình tông.

Mặc dù Thần Đình tông và Thần Khí tông là hai môn phái tu tiên hoàn toàn khác nhau, nhưng ai ai cũng biết người sáng lập Thần Đình tông lại chính là nghĩa tử của Bách Đạo Tử - Nhạc Thượng Quân!

Cho nên, không nói đến việc Thần Đình tông gần như là thế lực tu tiên đứng nhất ở Cửu Châu đại lục này, chỉ riêng việc phía sau nó có tán tiên Bách Đạo Tử cùng Thần Khí tông ủng hộ, đã không có người nào dám phạm đến uy nghiêm của nó rồi.

Rất nhanh đã đến lượt của đám người Lệnh Hồ.

Khoang thuyền của hai chiếc thuyền thần đình song song không có cửa khoang, nhưng ở cuối thuyền lại có một khu vực rất khác lạ: ở trên sàn thuyền thì có một pháp trận tản ra linh khí Ngũ Hành mờ mờ ảo ảo, còn ngay trên vách thuyền trước mặt lại có một pháp trận tỏa ra linh quang nhỏ khoảng lòng

bàn tay.

Chỉ cần người lên thuyền đứng lên pháp trận ở trên mặt đất, sau đó cầm phiếu vé khoang thuyền trong tay đặt lên cái pháp trận tỏa linh quang nhỏ khoảng lòng bàn tay kia thì lập tức sẽ khởi động trận pháp truyền tống cùng trận pháp phân biệt, đem người truyền tống tới khoang thuyền tương ứng trên phiếu vé.

Như phiếu vé khoang thuyền trung cấp dĩ nhiên là bị truyền tống vào khoang thuyền trung cấp, phiếu vé khoang thuyền cao cấp thì bị truyền tống vào khoang thuyền cao cấp.

Còn phiếu vé của ba người Lệnh Hồ, Nạp Lan Bạch Y, Từ Thanh Liên lại có tín tức như sau: khoang thuyền cao cấp phòng chữ "thiên Giáp" ở vị trí Càn; khoang thuyền cao cấp phòng chữ "thiên Giáp" ở vị trí Đoái; khoang thuyền cao cấp phòng chữ "thiên Giáp" ở vị trí Cách.

Bởi vì ba tờ phiếu vé khoang thuyền này đều lấy từ chỗ Thi Vạn Thông cùng một lúc nên cả ba tờ đều cùng một khoang thuyền.

Còn hai người Hoa Thiên Kiếm Vũ và Thái Bạch tửu tiên lại ở hai khoang thuyền khác nhau: khoang thuyền cao cấp phòng chữ "địa Bính" ở vị trí Đoái, khoang thuyền cao cấp phòng chữ "địa Tuất" ở vị trí Càn.

Thì ra mỗi khoang thuyền khác nhau trên hai chiếc thuyền thần đình song song đều được chia làm ba tầng thiên, địa, nhân khác nhau. Mỗi tầng khoang lại được chia làm hai mươi hai phòng được ký hiệu theo mười Thiên Can là Giáp - Ất - Bính - Đinh - Mậu - Kỷ - Canh - Tân - Nhâm - Quý, và mười hai địa chi là Tí - Sửu - Dần - Mão - Thìn - Tỵ - Ngọ - Mùi - Thân - Dậu - Tuất - Hợi, hợp lại là hai mươi hai phòng. Mỗi phòng lại được chia ra làm năm gian tính thất được sắp xếp theo phương vị của Bát Quái: Càn nhất, Đoái nhị, Cách tam, Chấn tứ, Tồn ngũ, Khảm lục, Cấn thất, Khôn bát.

Cho nên phiếu vé khoang thuyền của ba người Lệnh Hồ vừa cùng lúc lại ở chung một phòng.

Đem tờ phiếu vé đặt lên trên pháp trận tỏa linh quang ở trên vách thuyền, còn bản thân đứng lên pháp trận trên mặt đất, cả người Lệnh Hồ trong nháy mắt đã được truyền tống vào trong tầng khoang thuyền chữ thiên, hiện ra lên trên một pháp trận trên hành lang. Đồng thời, ngay lúc này trận pháp bên ngoài cũng âm thầm đi, chỉ khi Lệnh Hồ bước ra khỏi trận pháp trên hành lang ở bên trong thì trận pháp bên ngoài mới tỏa sáng lên, ý nói người sau đã có thể bắt đầu bước lên truyền tống.

Rất nhanh, hai người Nạp Lan Bạch Y và Từ Thanh Liên cũng được truyền tống đến khoang thuyền chữ thiên của mình.

Lúc này ở tầng khoang thuyền chữ thiên đã có rất nhiều tu sĩ đứng đó, mọi người đều nhìn quanh một chút để quan sát.

Nhưng điều làm cho Lệnh Hồ thấy ngoài ý muốn đó là trong đó lại thấy được mấy người quen.

Một người chính là tên tu sĩ cao gầy đã từng đi theo hầu hạ công tử Thần ở Vạn Thông tiên thành; một người khác là vị tu sĩ mặc áo gấm - chấp pháp giả của Vạn Thông tiên thành; cùng với tên yêu tu có tu vi Hợp Thể kỳ đại viên mãn, thần niệm Độ Kiếp sơ kỳ; và một tên Yêu tu đồng bạn khác nữa.

Trong cuộc hỗn chiến ở Vạn Thông tiên thành ngày đó, đã có hai Yêu tu cùng ba Yêu thú ngã xuống, chỉ còn lại có bốn Yêu tu và ba Yêu thú sống sót. May mà lúc cuối cùng có yêu xà Bàn Phúc xuất hiện chấn trụ các tu sĩ trong Vạn Thông tiên thành nên mới có thể may mắn sống sót.

Nhưng lúc này Lệnh Hồ chỉ nhìn thấy hai người Yêu tu bọn họ, còn mấy người khác chắc đã bị phân đến các khoang thuyền khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Rời Cảnh

Ngoài bọn hắn ra, còn có Thiên Văn kiếm tiên, Lạc Hoa Tàn Tuyết của Cực Lạc sơn mạch, cùng với hai vị Viên Hóa - Viên hình thiên sư luôn đi chung với nhau, tất cả đều ở trong khoang thuyền chữ thiên.

Chẳng qua những người này chưa chính thức gặp mặt Lệnh Hồ bao giờ, nên tuy Lệnh Hồ nhận ra họ, bọn họ lại không nhận ra Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ cùng Nạp Lan Bạch Y, Từ Thanh Liên đi quan sát chung quanh một hồi, sau đó mới tìm phòng chữ Giáp của họ.

Đẩy cửa khoang bật kín ra, bọn họ thấy trong phòng đã có hai tu sĩ cao giai xa lạ khác.

Phải nói không gian của phòng này không nhỏ, bên trong phòng còn chia ra năm chỗ nữa, thực ra là năm gian tính thất hoàn toàn tách biệt. Ở giữa còn có một cái sảnh, chẳng những có bàn trà, lư hương, mà còn có bồ đoàn, dường như là dùng để chiêu đãi khách nhân.

Hai người tu sĩ xa lạ kia đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, rót nước nóng vào trà, hương trà lập tức xông lên tận mũi, rồi cùng uống bình phẩm.

Thấy ba người Lệnh Hồ bước vào trong, hai người tu sĩ cao giai khẽ dùng thần niệm quét qua một lần. Tuy vì có Ban Lan thạch nên hai người tu sĩ cao giai này không thể nhìn ra tu vi cụ thể của ba người, nhưng dựa vào khí thể cùng tinh thần của Nạp Lan Bạch Y, hai người vẫn biết Nạp Lan Bạch Y chưa đạt đến Phân Thần kỳ.

Thần sắc hai người có chút không vui, nhưng cũng không lên tiếng. Bởi vì tuy nói hai người đều là tu sĩ cao giai, nhưng thật sự chỉ có một người có tu vi là Hợp Thể trung kỳ mà thôi, còn người kia là Phân Thần hậu kỳ. Còn bên Lệnh Hồ, tuy Nạp Lan Bạch Y mới chỉ đạt đến Xuất Khiếu kỳ đại viên mãn, nhưng khí thể do hai người Lệnh Hồ và Từ Thanh Liên phát ra rõ ràng là của Hợp Thể kỳ.

Vì thế, tuy không vui vì có một tu sĩ trung giai cùng ngồi khoang thuyền cao cấp với mình, nhưng họ không dám nói gì cả. Trước khi biết được lai lịch thật sự của bọn người Lệnh Hồ, bọn họ tuyệt đối không dám vô cớ gây chuyện.

Tất nhiên là ba người Lệnh Hồ không biết suy nghĩ của hai người tu sĩ cùng ngồi một phòng với bọn họ, nhưng nhìn thấy hai người này tỏ vẻ cuồng ngạo, lãnh đạm ngồi uống trà, làm bộ như không nhìn thấy ba người bọn mình đi vào thì chẳng lẽ Lệnh Hồ sẽ nhiệt tình đi qua chào hỏi bọn họ sao?

Ba người chia ra đi vào tĩnh thất riêng của mình, vào bên trong mới thấy cực kỳ đơn sơ. Chu vi tĩnh thất tương đối nhỏ, có một cái bồ đoàn, một cái lư hương và một bàn trà, không còn gì nữa cả.

Lệnh Hồ chậm rãi tới bên giường, cả thân thể nằm xuống, hoàn toàn buông lỏng cả tinh thần và thể xác ra.

Rốt cuộc hôm nay đã lên thuyền rồi, đã bắt đầu một cuộc hành trình rất dài rồi.

Đông Thắng châu, rốt cuộc đây là một nơi có diện mạo như thế nào?

Trong lòng những tu sĩ lần đầu tiên tới Đông Thắng châu đều có một cảm giác rất hưng phấn và mong chờ, cùng với một chút lo lắng. Lúc này Lệnh Hồ cũng đang nghĩ không biết Đông Thắng châu kia sẽ khác Hoa Nam châu như thế nào.

Khắp nơi ở Hoa Nam châu đều là những dãy núi cao nối tiếp nhau, Đông Thắng châu kia có nhiều núi như vậy không?

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa ở bên ngoài, Lệnh Hồ ngồi dậy, tay vung nhẹ lên. Cửa gian tĩnh thất được mở ra, Từ Thanh Liên đi đến, chấp tay nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu, gian tĩnh thất trên thuyền rất an tĩnh, cũng thích hợp để tại hạ bế quan luyện đan rồi.

Lệnh Hồ cười nói:

- Cũng không cần gấp đâu, hành trình đi đến Đông Thắng châu cần đến một năm lận. Đạo hữu có thể chờ thêm mấy ngày nữa, sau đó bắt đầu luyện đan cũng được.

Từ Thanh Liên kính cẩn đáp:

- Vậy chờ thêm ba ngày nữa vậy, rồi tại hạ sẽ bắt đầu luyện đan. Có mấy ngày rảnh rỗi này, tại hạ sẽ tranh thủ đi du ngoạn xung quanh thử xem.

Trong lúc hai người đang nói, Nạp Lan Bạch Y cũng đi đến. Khuôn mặt nàng ẩn chứa sự vui vẻ rõ rệt, hiển nhiên là rất hưng phấn.

- Như vậy tại hạ đi trước vậy.

Từ Thanh Liên cáo từ đi ra.

Nhẹ nhàng lui ra khỏi tĩnh thất của Lệnh Hồ, Từ Thanh Liên xoay người lại đi về phía hai vị tu sĩ đang uống trà trong phòng.

Từ Thanh Liên mỉm cười chấp tay với hai người đó:

- Tại hạ Từ Thanh Liên, ra mắt hai vị đạo hữu!

Mặc dù hai người này tỏ thái độ cuồng ngạo, nhưng nếu đã ngồi cùng một phòng thì vẫn nên chào hỏi một chút.

- Từ Thanh Liên?

Hai người này dường như nhớ tới ai đó, vội đứng lên chấp tay trả lễ, hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ là Từ Thanh Liên đạo hữu ở Liên Hoa Phong?

Từ Thanh Liên cười nói:

- Chính là tại hạ, không biết tôn tính đại danh hai vị đạo hữu là?

Vị tu sĩ Hợp Thể trung kỳ trong hai người nói:

- Ra trước mặt là Từ đạo hữu, thất kính quá rồi. Thật là may mắn! Bọn ta là tu sĩ của Ngũ Động Thiên, ta tên Từ Bi Lễ, vị này chính là sư đệ Huyết Tích Từ. Ha ha, đã sớm nghe qua đại danh đại sư luyện đan của Từ đạo hữu, tuy nhiên trước giờ chưa đi bái phỏng bao giờ. Không ngờ hôm nay lại gặp mặt trên hai chiếc thuyền thần đình song song này, thật là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ a. Ha ha, đến, Từ đạo hữu mau ngồi xuống, thử xem mùi vị Bích Diệp Thanh của Ngũ Động Thiên ta như thế nào đi!

Sau khi biết được thân phận của Từ Thanh Liên, tu sĩ tên Từ Bi Lễ của Ngũ Động Thiên vô cùng nhiệt tình, đích thân pha trà cho Từ Thanh Liên.

Từ Thanh Liên mỉm cười ngồi xuống, cùng hàn huyên với Từ Bi Lễ và Huyết Tích Từ.

Trong lúc nói chuyện, Từ Bi Lễ có khéo léo hỏi về lai lịch của Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y, nhưng Từ Thanh Liên đã cố tình lờ qua chuyển sang nói chuyện khác, không nói gì về Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y cả. Đây là do Lệnh Hồ đã dùng thần niệm dằn dò hẩn trước.

Không phải Lệnh Hồ sợ bại lộ thân phận, mà là do sợ người khác chú ý tới. Dù sao hiện nay Lệnh Hồ đã là tu sĩ danh chấn Hoa Nam châu, được mọi người xem là một tu sĩ đỉnh giai. Nếu bây giờ để cho mọi người biết hẩn đang ở khoang thuyền cao cấp thì sẽ làm cho mọi người đặt câu hỏi là vì sao một tu sĩ đỉnh giai lại ngồi ở khoang thuyền cao cấp? Chẳng lẽ không đủ linh thạch để mua chỗ ngồi bên khoang thuyền đỉnh cấp sao?

Nếu biết trước mọi người sẽ làm phiền mình như vậy, thì còn không bằng che giấu thân phận đi, để tránh khỏi những phiền phức không cần thiết.

Dĩ nhiên, nếu như có người quen nhận ra thì chỉ đành tới chào hỏi thôi vậy.

Từ Bi Lễ thấy Nạp Lan Bạch Y vào gian phòng Lệnh Hồ thật lâu như vậy mà vẫn chưa ra thì ánh mắt không khỏi lóe lên chút thần sắc khác lạ, cười nói với Từ Thanh Liên:

- Từ đạo hữu này giờ luôn tránh né nói về lai lịch của đôi nam tử thần bí kia. Theo ta thấy, hai người đó chắc chắn là đạo lữ. Ban ngày như vậy mà còn ở chung tĩnh thất với nhau, thật làm cho người ta phải hăm mộ đó.

Tuy miệng hẩn nói ra từ hăm mộ, nhưng trong mắt lại toát lên sự khinh thường.

Mặc dù Tu Tiên giới có rất nhiều tu sĩ kết thành đạo lữ với nhau, đây chẳng là chuyện là gì. Nhưng hầu hết những người đó đều là những người có tu vi cao thâm, tâm thanh tĩnh, không ham muốn dục vọng. Từ Bi Lễ thấy Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y còn trẻ như vậy mà đã kết thành đạo lữ thì chẳng phải là tu sĩ có tu vi cao thâm gì, mà là những tiểu bối tu tiên kiến thức nông cạn, cho dù tu vi có cao hơn nữa thì sợ rằng vẫn thua xa mình.

Đặc biệt là nữ tu kia, tuy nói khí chất vô cùng động lòng người, nhưng dựa vào khí thế thì có thể thấy nàng vẫn chỉ là một tu sĩ Phân Thần kỳ trung giai mà thôi. Còn người trẻ tuổi kia ư? Sợ rằng cũng chỉ ngang đến đó, đã thế đầu tóc còn nhiều màu nữa, Tu Tiên giới xưa nay có ai như thế đâu chứ? Hai tiểu bối này thật là cuồng vọng, lại dám vào đây ngồi, chẳng lẽ dựa vào tông môn ư?

Nhưng bản thân mình cũng là Hữu phong trưởng lão của Ngũ Động Thiên, một trong mười đại môn phái tu tiên của Hoa Nam châu, sợ ai chứ?

Còn nữa, tuy nói Từ Thanh Liên cũng có chút danh tiếng trong giới Đan đạo, nhưng cũng chỉ là một tán tu thôi. Mà những kẻ ngồi chung với một tán tu như vậy, thì cho dù có xuất thân từ đại phái nào, sợ rằng cũng còn thua xa Ngũ Động Thiên mình.

Từ Bi Lễ đã có ý nghĩ như vậy, mà bản thân Từ Thanh Liên lại luôn che giấu thân phận của Lệnh Hồ nên trong lòng hẩn đã có chút tức giận, sự khinh thường cũng vì thế mà hiện rõ trên mặt.

Từ Thanh Liên nhận ra được điều này, nên không muốn nói chuyện với hai người Từ Bi Lễ nữa, uống cạn chén trà xong rồi đứng dậy, cười nói:

- Hai vị đạo hữu từ từ thưởng thức, tại hạ muốn đi ra ngoài một chút, cáo từ!

Từ Bi Lễ cũng đứng lên, cười nói:

- Bọn ta cũng muốn ra ngoài gặp mấy vị sư huynh một chút, chúng ta cùng đi đi.

Từ Thanh Liên có chút kinh ngạc:

- Còn có đạo hữu khác của quý tông ở trên thuyền ư?

Huyết Tích Từ có tu vi Phân Thần hậu kỳ kia lúc này ngạo nghễ nói:

- Đó là dĩ nhiên, Ngũ Động Thiên ta dù sao cũng là một trong "thất cảnh" của Cực Lạc sơn mạch. Lần này hai chiếc thuyền thần đình song song khởi hành đi Đông Thắng châu, Ngũ Động Thiên ta cũng cho đệ tử tông môn đi lịch lãm một phen, không chỉ có nhiều vị sư huynh xuất quan đi theo, mà ngay cả lão tổ tông cũng có đó.

Khuôn mặt Từ Thanh Liên có chút rung động, thật sự không ngờ rằng chuyến đi này Ngũ Động Thiên lại xuất động cả lão tổ tông Độ Kiếp kỳ. Khó trách hành vi cử chỉ của Ngũ Động Thiên lại vô cùng kiêu ngạo, vẻ mặt xác láo.

Trong quá khứ, nếu như Từ Thanh Liên nghe thấy Ngũ Động Thiên xuất động thế lực lớn như vậy, chắc chắn hẩn sẽ nịnh bợ một chút. Nhưng hiện nay

bên cạnh Từ Thanh Liên còn có Lệnh Hồ mà cả tu sĩ Độ Kiếp kỳ phải kiêng kỵ không thôi, nên đám khí Từ Thanh Liên hẳn đã tăng lên không ít. Cho nên, tuy nghe nói bên Ngũ Động Thiên còn có lão tổ tông Độ Kiếp kỳ, nhưng khuôn mặt vẫn bình thản, không có rung động nhiều.

Sau khi ra khỏi phòng, Từ Thanh Liên liền cáo biệt Từ Bi Lễ và Huyết Tích tử, rồi đi lên sảnh khoang thuyền chữ thiên, đi dạo chung quanh.

Sảnh khoang thuyền chữ thiên không có gì ngoài một đại đường, hai đình và một tú lâu.

Nếu như có người nào không muốn yên lặng bề quan trong tĩnh thất thì có thể tới khắp nơi kết giao bằng hữu, sau đó đi tới tú lâu tán gẫu hàn huyên một chút.

Lại nói về Lệnh Hồ. Quả đúng như những gì Từ Bi Lễ đoán, hai người Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y đang trong tình cảnh tình ý lưu luyến với nhau. Sau một phen triển miên, cả hai đã ngủ say.

Vốn Nạp Lan Bạch Y không có thói quen ngủ, nhưng sau khi nghe Lệnh Hồ nói rằng nếu như ngủ say có thể giúp cho tinh thần sáng khoái hơn, rất có lợi cho việc tu luyện thì nàng cũng không chấp nhất ngồi tĩnh tọa nữa, cùng với Lệnh Hồ ôm nhau ngủ.

Kể từ lúc đi cùng với Nạp Lan Bạch Y đến nay, Lệnh Hồ vẫn chưa có cơ hội ngủ ngon bao giờ. Hôm nay đã ở trên hai chiếc thuyền thần đình song song, mà hành trình này kéo dài đến một năm lận, rốt cuộc đã có cơ hội buông lỏng cả người ra sau mấy ngày bồn ba mệt nhọc.

Đặc biệt sau khi triển miên với Nạp Lan Bạch Y xong, cảm giác bần ngủ càng xuất hiện mãnh liệt. Không giải trừ trận pháp cách âm đã bày ra trước đó, Lệnh Hồ liền ôm lấy thân thể mềm mại như ôn hương của Nạp Lan Bạch Y ngủ đi.

Nếu như những tu sĩ khác biết hành động này của Lệnh Hồ, sợ rằng sẽ ghen tức không thôi.

Trong lúc hai người bọn họ an tĩnh trong giấc ngủ thì hai chiếc thuyền thần đình song song đã không một tiếng động từ từ rời khỏi Vạn thông cang, bay vào hư không của hải dương vô tận, bắt đầu một hành trình kéo dài!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Gây Thù

Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y ngủ một giấc đến rạng sáng hôm sau mới tỉnh dậy. Lúc này hai chiếc thuyền thần đình song song đã sớm rời khỏi Vạn Thông cang Hoa Nam châu, hiện ra tại hải dương vô tận.

Khi tỉnh dậy, Nạp Lan Bạch Y vui mừng phát hiện thân thái của nàng thật sự tốt hơn rất nhiều, tinh thần phấn chấn. Tinh, khí, thần, thể...tất cả các phương diện đều ở trạng thái tốt nhất.

Hiệu quả này thật sự tốt hơn nhiều so với việc ngồi nhập định nguyên một đêm.

Nhưng mà Nạp Lan Bạch Y cũng có chút ngượng ngùng, dù sao nàng cũng vừa "quang minh chính đại" ôm Lệnh Hồ, cùng nhau ngủ đến hùng sáng mới dậy. Điều này đã đánh vỡ hoàn toàn chuẩn mực hành động của nàng từ trước tới nay. Nàng không ngờ rằng một người thanh nhã như mình lại có thể hành động điên cuồng đến thế.

Hai người nắm tay ra khỏi tĩnh thất, lại phát hiện phòng khách lúc này rất an tĩnh, không có ai cả. Chắc ba người kia đã ngồi nhập định trong tĩnh thất của riêng họ rồi...

Lệnh Hồ có chút hiếu kỳ, định dùng thần niệm để thăm dò Từ Bi Lễ và Huyết Tích Tử một chút, nhưng phát hiện xung quanh tĩnh thất lại có trận pháp ngăn thần niệm dò xét.

Tác dụng của trận pháp này cũng như Ban Lan thạch vậy, thần niệm không thể nào dò xét được những gì đang diễn ra trong tĩnh thất. Dĩ nhiên là trận pháp này cũng như Ban Lan thạch, chỉ che giấu được thần niệm dò xét mà thôi, nếu như gặp phải các loại thần thông thần niệm công kích thì chắc chắn không thể nào ngăn cản được.

Nhưng mà việc mỗi một tĩnh thất có một trận pháp ngăn trở thần niệm dò xét như vậy cũng giúp cho những người ở bên trong không bị thần niệm người khác quấy nhiễu.

Cảm nhận được điều này, Lệnh Hồ thăm gât đầu tán thành, từ đáy lòng càng khâm phục đối với người đã chế tạo ra hai chiếc thuyền thần đình song song - một đời tông sư luyện khí Bách Đạo Tử.

Ra khỏi phòng, hắn mới thấy ở ngoài hành lang khoang thuyền đã có không ít tu sĩ đang đi lại, và có rất nhiều người đang từ bên trong phòng bước ra.

Mái tóc nhiều màu bất mắt của Lệnh Hồ, cùng với Nạp Lan Bạch Y có khí chất thanh nhã như tiên tử, hai người đi chung với nhau càng làm cho người khác phải chú ý.

Mà trong cuộc sống có rất nhiều người có cảm giác mình luôn hơn những người khác, cho rằng chỉ có mình mới là chủ của thế gian, còn mọi người luôn ở dưới chân mình. Những người như vậy, một khi thấy được vật nào đó làm cho hắn thích thì hắn sẽ tới gần đoạt lấy. Hơn nữa, còn cho rằng mọi người phải luôn bò dưới chân của mình, cầu xin mình ban ân cho họ.

Tu sĩ Vũ Hoa Tiên của Cực Lạc Cung chính là một người như vậy.

Tên nổi khổ của Vũ Hoa Tiên là Vũ Dũ Thịnh. Nghe nói ngày hắn ra đời mưa rất to, hơn nữa càng lúc càng lớn. Nếu không phải khắp nơi Hoa Nam châu đều là núi, nhà của các phạm nhân luôn được xây ở trên cao thì chắc chắn nhà của Vũ Hoa Tiên năm xưa đã bị nước mưa cuốn trôi, cho nên khi sinh ra, phụ mẫu đã đặt tên hắn là Vũ Dũ Thịnh.

Bởi vì tư chất tu tiên của Vũ Dũ Thịnh rất tốt, nên sau này đã được một tu sĩ Cực Lạc cung nhìn trúng, đón vào cung để tu tiên. Mà Cực Lạc cung trước giờ luôn có truyền thống là theo đuổi cảnh giới tình thơ ý họa, cho nên, hầu như những tu sĩ được Cực Lạc cung chọn đều phải vứt bỏ tên nổi khổ đi, sau đó chọn một cái tên phù hợp với cái gọi là tình thơ ý họa.

Tỷ như cung chủ Cực Lạc cung hiện nay là Tiêu Sát Phong Hoa, cùng với Lạc Hoa Tàn Tuyết. Vốn tên thật của họ không có đẹp đến như thế. Tên thật của cung chủ Cực Lạc cung là Tiêu Cẩm, còn Lạc Hoa Tàn Tuyết ban đầu lại có tên là Lý Trung Tư.

Vũ Dũ Thịnh này sau khi vào Cực Lạc Cung cũng phải sửa đổi lại tên của mình, gọi là Vũ Hoa Tiên. Phải nói đây là một cái tên rất "tình thơ ý họa", phong lưu vô cùng.

Tên Vũ Hoa Tiên này, quả thật người cũng như tên. Khi trưởng thành chẳng những tuấn vĩ bất phàm, phong lưu phóng khoáng, tiêu sái vô cùng, mà còn rất nổi bật giữa hàng trăm đệ tử Cực Lạc cung, được tông môn chọn làm đệ tử kiệt xuất được bồi dưỡng. Tuy chỉ tu tiên được hai trăm năm, nhưng tu vi đã đạt đến Phân Thần đại viên mãn.

Lần này đi tới Đông Thắng châu, hắn được nhiều tu sĩ trưởng bối trong Cực Lạc cung chọn đi theo. Bọn họ cũng hi vọng người này có thể qua một lần lịch lãm mà đột phá được Phân Thần kỳ, tiến lên Hợp Thể kỳ.

Nam tu bên trong Cực Lạc cung không ít, nữ tu càng nhiều hơn. Hơn nữa người nào người nấy đều có tướng mạo tuấn mỹ, khí vũ bất phàm. Tương truyền, cho dù tư chất tu tiên người có tốt đến đâu, nhưng nếu tướng mạo không tốt thì Cực Lạc cung tuyệt đối không thu vào môn hộ.

Cho nên, Vũ Hoa Tiên từ lâu đã được vô số nữ tử trong Cực Lạc cung theo đuổi, sùng bái vô cùng. Lâu ngày, điều này đã làm cho hắn mắc một cái bệnh: "kén chọn"

Những nữ tử muốn được hắn chọn phải là những người vừa có khí chất bất phàm, vừa có dung mạo xinh đẹp như tiên tử.

Tuy nói dung mạo Nạp Lan Bạch Y không tuyệt mỹ vô luân, nhưng mà khí chất thanh nhã của nàng kết hợp với tướng mạo bên ngoài lại làm cho thần thái của nàng xuất trần, làm cho người khác phải khuynh đảo vì khí chất trang nhã của nàng.

Vũ Hoa Tiên và hai vị sư đệ của mình cảm thấy ở trong phòng suốt thì nhàm chán vô cùng, nên mới ra ngoài đi qua đi lại. Dĩ nhiên là ba người bọn họ còn đưa thần niệm ra chung quanh, thường thức phong cảnh mệnh mông của hải dương vô tận.

Ở khoang thuyền chữ thiên này chỉ có hai cái đình lớn, mà bên trong lại không có trận pháp ngăn trở thần niệm. Nên từ lúc hai chiếc thuyền thần đình song song rời khỏi Vạn Thông cảng đến nay, đã có rất nhiều tu sĩ tới hai cái đình lớn ngồi hàn huyên, dùng thần niệm để cảm thụ cảnh trí hải dương hai chiếc thuyền thần đình song song đi qua.

Có lẽ đây là cách thức tiêu khiển duy nhất ngoài việc đi vào tửu lầu bên cạnh.

Vũ Hoa Tiên không ngờ rằng có thể gặp được một nữ tu có thể làm cho hắn phải động tâm thương thức ở ngay ngoài hành lang như vậy.

Đầu bó lên cao, áo trắng bông bành, cả người lộ ra vẻ phong lưu phóng khoáng, khí vũ bất phàm. Vũ Hoa Tiên tự cho mình như vậy đã rất được rồi, sau đó nở một nụ cười mê người, bước nhanh lại chỗ của Nạp Lan Bạch Y.

- Vị tiên tử này, xin dừng bước.

Vũ Hoa Tiên cao giọng nói.

Nạp Lan Bạch Y có chút ngạc nhiên, dừng bước lại, Lệnh Hồ cũng ngừng bước.

Vũ Hoa Tiên nhìn Nạp Lan Bạch Y thật sâu, trong mắt hắn lúc này chỉ còn có Nạp Lan Bạch Y, còn những người khác đã bị hắn bỏ qua một bên:

- Tại hạ Vũ Hoa Tiên, ra mắt tiên tử.

Nạp Lan Bạch Y thản nhiên nói:

- Đạo hữu có chuyện gì không?

Vũ Hoa Tiền khẽ mỉm cười, nói:

- Xin hỏi tên họ của tiên tử?

Đến lúc này thì Nạp Lan Bạch Y đã biết nguyên nhân vì sao Vũ Hoa Tiền tới hỏi mình.

- Thật xin lỗi, ta không muốn biết người.

Nạp Lan Bạch Y nhẹ nhàng nói xong, bèn chậm rãi đi về bên cạnh Lệnh Hồ.

Vũ Hoa Tiền không ngờ Nạp Lan Bạch Y lại lạnh nhạt thẳng thừng như thế, mặt khẽ biến sắc. Nhưng hắn vẫn chưa buông tha, vội đi theo nói:

- Tất nhiên là trước kia chúng ta chưa biết nhau, nhưng chẳng phải chúng ta đang ngồi chung một thuyền, hơn nữa còn cùng một khoang chũr thiên, điều này đã chứng tỏ chúng ta hữu duyên, không phải sao?

Lệnh Hồ thấy Nạp Lan Bạch Y đã trực tiếp cự tuyệt làm quen, nhưng Vũ Hoa Tiền lại dây dưa không buông tha cho, khẽ cau mày nói:

- Nếu nói ngồi chung một thuyền, rồi chung một khoang thuyền là hữu duyên thì tại sao các hạ không đi tìm duyên với người khác? Chúng ta không muốn bị người khác quấy rầy, cũng không hứng thú với cái duyên của các hạ. Cáo từ!

Nói xong, Lệnh Hồ liền nắm tay Nạp Lan Bạch Y, đi thẳng về phía trước.

Đối với những người muốn đến gần nữ nhân của mình, lại có tâm tư không tốt. Tất nhiên Lệnh Hồ sẽ không cho hắn mặt mũi nào.

Lúc này Vũ Hoa Tiền mới chú ý đến Lệnh Hồ. Đặc biệt khi thấy Lệnh Hồ kéo tay của Nạp Lan Bạch Y vô cùng thân mật thì trong mắt liền xuất hiện hàn ý.

- Không biết các hạ là ai? Ta muốn làm quen với vị tiên tử này thì có liên quan gì với người?

Vũ Hoa Tiền lạnh lùng nhìn Lệnh Hồ.

Thấy hành động nắm tay thân mật của Lệnh Hồ với Nạp Lan Bạch Y, ai cũng biết Lệnh Hồ chính là đạo lữ của Nạp Lan Bạch Y. Bản thân Vũ Hoa Tiền lại muốn làm quen với Nạp Lan Bạch Y, hỏi sao không liên quan được.

Tất nhiên Vũ Hoa Tiền không thể nào không biết điều này, nhưng vẫn nói như vậy, rõ ràng là thẹn quá thành giận, cố ý gây chuyện.

- Nàng là nữ nhân của ta, người nói có liên quan đến ta hay không?

Lệnh Hồ xoay người, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

- Ác tặc, chẳng lẽ các hạ không phải là người tu tiên? Mà chính là những tên phạm phu tặc tử kia sao? Tại sao không gọi là đạo lữ, mà là nữ nhân? Ác tặc, thật là ác tặc mà! Một tiên tử có khí chất động lòng người như vậy, sao lại có thể đi với một người hèn kém như các hạ? Ài, ông trời thật tàn nhẫn!

Vũ Hoa Tiền làm bộ đáng vô cùng đau khổ, nhìn Nạp Lan Bạch Y thật sâu, trong mắt toát lên ý tiếc hận, đau lòng, u buồn.

Nếu như là những nữ tử khác, khi thấy ánh mắt của Vũ Hoa Tiền như vậy, hẳn là phải xiêu lòng không thôi. Nhưng Nạp Lan Bạch Y lại không như vậy, không nói đến việc nàng rất có tình ý với Lệnh Hồ, cho dù là không có thì nàng sẽ không bao giờ có cảm tình với những người như Vũ Hoa Tiền.

Vì vậy khi Vũ Hoa Tiền lộ ra vẻ mặt này, nàng càng khinh thường hắn hơn.

- Cút!

Lệnh Hồ quát mạnh một tiếng. Thần niệm mạnh mẽ bỗng phát ra, niệm lực đánh tới Vũ Hoa Tiền. Vũ Hoa Tiền ngay lập tức bị đánh bay ra ngoài, đụng mạnh vào một vách tường cách đó mười trượng trên khoang thuyền mới ngừng lại, miệng phun ra một búng máu, sau đó té xuống đất.

- Vũ sư huynh!

Hai vị sư đệ Vũ Hoa Tiền vốn đang ở bên cạnh xem kịch vui, thấy như vậy thì kinh hô một tiếng, vội vàng lại đỡ Vũ Hoa Tiền lên.

Vũ Hoa Tiền nhỏ một ngụm máu tươi, nhìn Lệnh Hồ vô cùng oán độc:

- Ta là tu sĩ Cực Lạc cung, người dám khi nhục ta ư? Cực Lạc cung ta chắc chắn không bỏ qua cho người, người hãy chờ xem!

Lệnh Hồ cười lạnh một tiếng. Hắn đã sớm hiểu rõ hạng người như Vũ Hoa Tiền, một khi bị ăn quả đắng, chắc chắn sẽ lấy tông môn ra hù dọa.

Nếu đổi là tu sĩ khác, có lẽ sẽ bị danh tiếng lớn của Cực Lạc cung mà làm cho tay chân mềm nhũn, đáng tiếc Lệnh Hồ lại không sợ. Dựa vào thần thông Hồn đạo có chút thành tựu hiện nay của mình, có thể nói Lệnh Hồ đã có thể quét ngang cả Tu Tiên giới. Cực Lạc cung có danh tiếng lớn, là đệ nhất môn phái tu tiên của Hoa Nam châu thì sao chứ? Cho dù là tu sĩ Độ Kiếp kỳ có đích thân tới thì cũng không làm gì được hắn, có thể không bị Lệnh Hồ chà đạp là may mắn lắm rồi.

Cho nên, khi nghe được Vũ Hoa Tiền lấy danh tiếng Cực Lạc cung ra hù dọa thì Lệnh Hồ cười lạnh liên tục, khinh thường nói:

- Tốt, ta chờ đây! Cực Lạc cung? Hừ, danh tiếng to nhỉ? Bản thân ta cũng muốn xem thử có phải Cực Lạc cung là nơi không quản thị phi, sẽ vì người ra mặt hay không?

Lúc này trên hành lang đã có không ít tu sĩ thấy được quá trình Lệnh Hồ và Vũ Hoa Tiền kết thù kết oán với nhau, khi nghe được Vũ Hoa Tiền đứng là tu sĩ của Cực Lạc cung, có rất nhiều người dùng ánh mắt to mắt nhìn về Lệnh Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Trui Luyện

Lệnh Hồ hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt lo lắng, đồng tình, hay vui thú khi thấy người khác gặp tai họa của những người chung quanh. Ân cần nắm tay Nạp Lan Bạch Y đi qua cái đình lớn, từ từ ngồi vào tửu lâu ở khoang thuyền chữ thiên.

Rất nhiều người tu tiên sau khi đạt tới cảnh giới ích cốc sẽ bắt đầu giới hạn việc ăn uống lại, không ăn ngũ cốc nữa, nhiều nhất chỉ ăn mấy quả dưa và trái cây. Bởi vì bọn họ cho rằng ngũ cốc là phạm vật, có độc tố. Nếu như ăn nhiều ngũ cốc, rất có thể làm cho thân thể đã thoát thai hoá cốt, thanh tịnh một lần nữa bị nhiễm tạp chất, không có lợi cho việc tu hành.

Nhưng Lệnh Hồ chưa từng nghĩ như vậy. Mặc dù hắn đã đạt tới cảnh giới ích cốc tửu lâu, có thể không ăn uống quanh năm suốt tháng, chỉ cần dựa vào việc hấp thu linh khí là có thể sinh tồn, nhưng hắn không làm vậy. Hắn vẫn duy trì những sinh hoạt thường ngày, vẫn ăn uống theo thói quen. Thậm chí hắn còn cố ý thể hiện bản thân không khác người phàm là bao. Đến giờ cơm trưa bụng sẽ reo in ỏi, buộc hắn phải đi tìm thức ăn.

Thật ra những người tu tiên có thói quen ăn uống hoặc thích thú với ẩm thực như Lệnh Hồ có rất nhiều. Bằng chứng là mỗi sơn thành đều mở Tiên Nhai thị, hoặc chí ít là tửu lâu tiên khách.

Khi đi qua đình, Lệnh Hồ phát hiện có rất nhiều tu sĩ đang lảng lảng ngồi xung quanh bàn, nhưng lại đưa thần niệm của mình ra ngoài hai chiếc thuyền thần đình song song, bắt đầu quan sát hải dương vô tận mà hai chiếc thuyền thần đình song song đi qua.

Lệnh Hồ dừng bước, cũng tò mò đưa thần niệm của mình ra ngoài thuyền. Cảm giác đầu tiên của Lệnh Hồ là hắn phát hiện thần niệm khi đưa ra ngoài nhẹ đi vô cùng, sau đó có một cỗ áp lực vô cùng mạnh mẽ đánh tới. Thần niệm của hắn còn chưa kịp quan sát được cảnh vật gì ở bên ngoài thì đã bị cỗ áp lực cường đại đó đánh nát bấy.

- Thật là mạnh!

Sắc mặt Lệnh Hồ hơi đổi. Lúc này hắn phát hiện thân thể Nạp Lan Bạch Y bên cạnh bị rung động dữ dội, sắc mặt trắng bệch. Khi nãy nàng cũng đưa thần niệm ra ngoài thuyền, và gặp phải cảnh ngộ như Lệnh Hồ.

Áp lực khi nãy không phải do ai phát ra, mà do chính thiên nhiên tạo nên.

Nguyên nhân là hai chiếc thuyền thần đình song song đang bay với tốc độ rất nhanh, nhanh đến nỗi người khác khó có thể tưởng tượng được. Thần niệm của Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y vừa đưa ra ngoài thuyền đã bị áp lực do hai chiếc thuyền thần đình song song ma sát với không khí đánh tan.

Không riêng gì hắn, những tu sĩ lần đầu tiên đưa thần niệm ra bên ngoài hai chiếc thuyền thần đình song song đều gặp phải cảnh ngộ tương tự như vậy, chỉ khi có kinh nghiệm, đến lần thứ hai đưa thần niệm ra ngoài thì bọn họ mới giảm cường độ thần niệm của mình xuống, không hề mạo muội như ban đầu nữa. Sau đó, họ phải từ từ thăm dò, để cho thần niệm tiếp xúc với vách thuyền rồi dần dần đưa ra ngoài không gian. Khi đã thích ứng được rồi, họ mới gia tăng cường độ thần niệm lên, bắt đầu thăm dò chung quanh.

Lệnh Hồ khẽ nhếch miệng cười, một lần nữa đưa thần niệm của mình ra khỏi hai chiếc thuyền thần đình song song. Vì lần này đã có chuẩn bị nên Lệnh Hồ đã gia tăng cường độ thần niệm của mình lên không ít. Mặc dù áp lực không khí đã hạ xuống, nhưng Lệnh Hồ vẫn có thể cảm thấy thần niệm của mình như một chiếc thuyền lá lênh đênh trong gió lốc, tuy nhiên, lần này đã không bị đánh tan như lần trước. Không những thế, thần niệm của hắn ngày càng ổn định hơn, có thể trấn trụ lại được.

Vào lúc thần niệm của Lệnh Hồ chính thức thích nghi được với áp lực do hai chiếc thuyền thần đình song song ma sát với không khí, hắn phát hiện hai chiếc thuyền thần đình song song đang cấp tốc phi hành hiện giờ như một con bạch tuộc vậy, không, phải nói như những con cá mới đúng. Có trên trăm cỗ thần niệm đang không ngừng di động trong hư không hải dương vô tận.

Quan sát một lúc, hắn có thể suy đoán được những cỗ thần niệm đưa ra xa hai chiếc thuyền thần đình song song là của những tu sĩ đã đạt tới Hợp Thể kỳ, trong đó còn có những tia thần niệm vờn xa hơn nữa, chắc chắn là của các tu sĩ đỉnh giai Độ Kiếp kỳ. Về phần những tia thần niệm bám sát vách thuyền hoặc đưa ra xa hơn mức thước, dĩ nhiên là của những tu sĩ đạt tới Xuất Khiếu kỳ hoặc Phân Thân kỳ,

Chỉ có cỗ thần niệm của Lệnh Hồ vẫn đứng yên ngao ngễ dưới áp lực kinh khủng do ma sát mang lại, mặc cho ma sát mạnh như thế nào, thần niệm của hắn vẫn vững chắc như núi.

Cảm thụ được áp lực mạnh mẽ do không gian mang lại, bỗng nhiên Lệnh Hồ hơi động tâm. Hắn phát hiện được một điều: nếu như giữ vững cường độ thần niệm ở một mức nhất định rồi đưa ra ngoài không gian hải dương vô tận, để cho áp lực của không gian ma sát thì có tác dụng trui luyện thần niệm, giúp cho thần niệm tăng lên.

Thật ra không chỉ mình Lệnh Hồ phát hiện được điều này, rất nhiều tu sĩ đã đưa thần niệm của mình ra ngoài không gian cũng phát hiện được điều này. Có thể ý nghĩ ban đầu của họ khi đưa thần niệm ra ngoài không gian là để thưởng thức phong ảnh mệnh mông của hải dương vô tận, nhưng sau đó, bọn họ đã không còn tâm tình để thưởng thức nữa. Việc chính của họ bây giờ chính là để cho thần niệm của mình được trui luyện, tăng cảnh giới thần niệm lên.

Sau khi nói phát hiện của mình cho Nạp Lan Bạch Y biết, hầu như Nạp Lan Bạch Y đã không nhận được muốn tìm một chỗ trong đình, sau đó bắt đầu trui luyện thần niệm.

Phải biết rằng trừ những tu sĩ chuyên tu thần thông thần niệm ra, thông thường thần niệm đa số những người tu tiên tu luyện các công pháp còn lại sẽ theo sự tăng trưởng của tu vi mà tăng lên. Rất hiếm khi có người nào thần niệm của họ vượt xa tu vi bản thân. Nhưng hiện giờ lại có một phương pháp có thể giúp cho thần niệm được trui luyện, hỏi thử xem có người tu sĩ nào biết rồi sẽ buông tha phương thức tu luyện này?

Ngoài ra, việc trui luyện thần niệm ở đây còn có một cách chứng minh hiệu quả của nó rất nhanh: sau khi trui luyện được một thời gian, nếu như thần niệm của người có thể đưa ra ngoài xa hơn, điều đó chứng minh thần niệm của người đã có tiến bộ.

Tuy đình tương đối yên lặng, thích hợp cho việc tu luyện, nhưng đã có rất nhiều tu sĩ khác ngồi ở đây. Không thể làm gì khác, Lệnh Hồ đành nắm tay Nạp Lan Bạch Y tới cái đình thứ hai bên cạnh từ lâu ngồi.

Rõ ràng Nạp Lan Bạch Y không có tâm tư dùng bữa, nên Lệnh Hồ tạm thời không gọi gì cả. Trước tiên kiếm cho nàng một cái bàn để nàng có thể trui luyện thần niệm đã.

Lệnh Hồ biết Nạp Lan Bạch Y luôn muốn nhanh chóng tăng thực lực bản thân mình lên, cũng biết ý nghĩ chân chính của Nạp Lan Bạch Y.

Thiên tư của Lệnh Hồ đã sớm được chứng tỏ, hắn tuyệt đối không phải là phế vật chín lần kết Anh thất bại gì cả, ngược lại hắn còn là siêu cấp thiên tài vạn năm mới có một, khó ai sánh bằng. Cho nên, việc Lệnh Hồ chứng nhận được đại đạo, phi thăng thành tiên chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nạp Lan Bạch Y yêu Lệnh Hồ, nên nàng không muốn mình thua kém Lệnh Hồ quá xa. Nếu không, một khi Lệnh Hồ đã phi thăng rồi, chỉ còn một mình nàng thì phải làm sao đây? Nạp Lan Bạch Y tuyệt không muốn xa rời Lệnh Hồ, vì nếu cả hai đã là người tu tiên, nàng không muốn duyên phận của mình và Lệnh Hồ chỉ vãn vện có mấy trăm năm.

Nàng cũng muốn phi thăng thành tiên, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh Lệnh Hồ, đây là nguyện vọng lớn nhất trong lòng của nàng. Cho nên, nàng luôn cố gắng tu luyện, nắm lấy các kỷ ngộ tăng tu vi của mình lên. Bởi vì đó là cách duy nhất để nàng có thể đuổi kịp Lệnh Hồ.

Tất nhiên Lệnh Hồ biết ý nghĩ của Nạp Lan Bạch Y, nên hắn mới tìm Từ Thanh Liên trợ giúp luyện chế Anh Biến đan và Hợp Thần đan, giúp Nạp Lan Bạch Y nhanh chóng tăng tu vi lên. Và dĩ nhiên Lệnh Hồ cũng muốn Nạp Lan Bạch Y chứng nhận được đại đạo, phi thăng thành tiên, vĩnh viễn ở bên cạnh của mình.

Một khi đã đón nhận tình cảm của Nạp Lan Bạch Y, và chính mình đã chấp nhận nàng ấy rồi, Lệnh Hồ không thể chỉ lo mình thành tiên không thôi, hắn còn phải giúp nữ nhân của mình. Bởi vì đó cũng là tâm nguyện hắn luôn muốn thực hiện.

Hơn nữa Lệnh Hồ còn có một cảm giác rất chắc chắn. Với sự cường đại của công pháp nghịch thiên như Chứng Hồn quyết, chỉ sợ một khi Mệnh hồn của hắn độc lập hóa hình được, rồi hợp thành thập phương chi niệm xong, e rằng tu vi của hắn còn chưa đạt tới Độ Kiếp kỳ thì đã phải lập tức vượt qua thiên kiếp, phá không phi thăng.

Dự cảm này có được khi Lệnh Hồ mới chỉ thể hiện một phần mười thân thể của Mệnh hồn vào hôm đánh tan đám tu sĩ đỉnh giai Độ Kiếp kỳ tại Tri Kiếm phong Hoa Nghiêm tông. Khi ấy không gian đã không thể nào chịu nổi được sức mạnh linh hồn khổng lồ của Mệnh hồn, thiếu chút nữa đã sụp đổ.

Nếu chỉ là lực lượng linh hồn của Mệnh hồn mà không gian đã không thể nào chịu nổi, chỉ sợ một khi thập phương chi niệm tạo thành thì thiên kiếp không dẫn phát cũng không được. Mà nếu mình đã vượt qua được thiên kiếp, với lực lượng bàng bạc của thập phương chi niệm, tất nhiên không thể nào tiếp tục ở lại Cửu Châu đại lục được, phi thăng là điều chắc chắn.

Mà việc hợp thành thập phương chi niệm chỉ còn một bước cuối cùng mà thôi, đó là giúp cho Mệnh hồn độc lập hóa hình. Việc Mệnh hồn độc lập hóa

hình cũng chỉ còn hai bước: một là phải tìm được Thủy tuyệt chi địa, dùng Thủy tuyệt tinh khí để luyện thể, tạo thành thân thể có ẩn chứa tinh khí Ngũ Hành; bước thứ hai là tạo thành Thủy tuyệt đan viên mãn, sau đó lợi dụng lực lượng lúc phá vỡ Ngũ Hành Kim Đan để kết Anh, đồng thời đánh sâu vào Mệnh hồn.

Lệnh Hồ tin rằng một khi tìm được Thủy tuyệt chi địa rồi, tối đa chỉ cần một trăm năm thôi là hắn có thể thực hiện được hai bước này. Lúc đó, việc tu hành của hắn sẽ viên mãn, giúp Mệnh hồn được độc lập hóa hình.

Cho nên, nếu xét toàn bộ thì việc Lệnh hồ phá không phi thăng có lẽ chỉ hơn một trăm năm thôi.

Nhưng mà, rốt cuộc có phải phi thăng hay không thì bản thân Lệnh Hồ cũng chưa chắc chắn được, bởi vì điều này chỉ là dự cảm của hắn.

Thật ra, cho dù Lệnh Hồ có thể phi thăng ngay lúc đó, hắn tuyệt đối sẽ không dùng lực lượng của thập phương chi niệm để phi thăng. Điều hắn muốn làm là để cho tu vi của mình đạt đến Độ Kiếp hậu kỳ, vượt qua thiên kiếp lần thứ tư để tiến lên Đại Thừa kỳ, lúc đó mới toàn tâm toàn ý phi thăng được.

Bởi vì chỉ khi tu vi đạt đến Đại Thừa kỳ rồi, Lệnh Hồ mới được xem là một tiên nhân.

Mà cho dù không vì mình, thì Lệnh Hồ cũng tuyệt đối không muốn phi thăng sớm. Bởi vì hắn còn có nữ nhân của hắn là Nạp Lan Bạch Y, và cả tiểu sư muội hắn phải săn sóc, Lệnh Hồ không cho phép mình rời khỏi các nàng quá sớm.

Cho nên, khi biết Nạp Lan Bạch Y muốn lợi dụng áp lực do hai chiếc thuyền thần đình ma sát với không gian tạo thành, Lệnh Hồ không hề ngăn cản Nạp Lan Bạch Y, hắn còn tìm một chỗ thích hợp để nàng ngồi xuống.

Tu sĩ ở cái đình thứ hai này ít hơn cái đình thứ nhất, và Lệnh Hồ phát hiện tu vi của những người ở đây cũng cao hơn không ít những người ở cái đình kia.

Thần niệm Lệnh Hồ khẽ đưa ra ngoài hai chiếc thuyền thần đình song song, quả nhiên những thần niệm do những tu sĩ ở cái đình thứ hai này phát ra luôn đưa ra xa hơn trăm thước, hiển nhiên là thần niệm của tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Đưa mắt nhìn quanh, Lệnh Hồ phát hiện Thiên Vân kiếm tiên, Lạc Hoa Tàn Tuyết của Cực Lạc cung, và có một số tu sĩ Hợp Thể kỳ khác đều ngồi ở đây. Hiển nhiên bọn họ cũng tranh thủ lợi dụng áp lực bên ngoài hai chiếc thuyền thần đình song song để trui luyện thần niệm của mình.

Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y vừa mới tìm được một chỗ an tĩnh ngồi xuống thì đã có tiếng cước bộ ồn ào vang lên, Vũ Hoa Tiền dẫn theo mấy tên tu sĩ Cực Lạc cung đi đến chỗ này. Vũ Hoa Tiền dường như không chịu nổi sự sỉ nhục ban nãy, nên đã hét to lên:

- Lê Lạc sư thúc, Lạc Hoa sư thúc. Nhị vị sư thúc phải chú trì công đạo cho đệ tử a!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Lê Lạc

Cái đình thứ hai của khoang thuyền chữ thiên được xây dựng theo kiến trúc vườn hoa thường thấy, có rất nhiều dị thảo được trồng xung quanh. Dĩ nhiên những kỳ hoa dị thảo này không phải trồng trên đất, mà được trồng trong những chậu hoa.

Các chậu hoa này, có chậu thì rộng đến mười thước, có chậu rất nhỏ để trồng các kỳ hoa. Mà lúc này Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y đang ngồi xếp bằng dưới một tán cây rộng lớn ở góc tây nam. Xung quanh bọn họ còn có mấy chậu hoa trồng loại hoa Lam Sắc Quốc Quân - được xưng là vua của các loại hoa, loại hoa này có nguồn gốc từ Tây Nguyên châu.

Vũ Hoa Tiền cùng mấy tên tu sĩ Phân Thần kỳ của Cực Lạc cung vừa đi vào đã thấy rõ Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y đang ngồi ở góc tây nam của đình.

Vũ Hoa Tiền không ngờ rằng có thể gặp được Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y ở ngay chỗ này. Biểu hiện đầu tiên của hắn là rất ngạc nhiên, sau đó đưa tay chỉ vào Lệnh Hồ hét to lên:

- Lê Lạc sư thúc, Lạc Hoa sư thúc, chính là hắn. Chính người này khi nãy đã vô duyên vô cớ công kích đệ tử, rồi nói ra mấy lời vô lễ sỉ nhục Cực Lạc cung.

Thấy Vũ Hoa Tiền hô lớn như vậy, rất nhiều tu sĩ đang trui luyện thần niệm rồi rút thu hồi thần niệm lại, chú ý nhìn sang.

Cực Lạc cung chính là môn phái tu tiên đệ nhất ở Hoa Nam châu, hùng cứ vị trí đó đã hơn một vạn năm. Vậy mà hôm nay lại có người không nể mặt Cực Lạc cung, thậm chí còn lỗ mãng lăng nhục nữa ư? Rốt cuộc là ai mà có gan to quá vậy? Chuyện lạ như vậy phải xem mới được!

- Là ai? Là tên khốn khiếp ti tiện nào dám xem thường Cực Lạc cung chúng ta? Làm nhục Cực Lạc cung chúng ta?

Một âm thanh như sấm sét nổ vang trời dậy, làm cho màng nhĩ của mọi người ở đây khẽ đau nhói.

- Lê Lạc sư huynh, sao tánh khí của huynh nóng như vậy? Hãy tìm hiểu trước đã, có lẽ có gì hiểu lầm đây!

Lạc Hoa Tàn Tuyết chậm rãi nói.

- Còn hỏi cái gì? Vũ sư diệt dám nói dối chúng ta sao? Nếu không có thì sao Vũ sư diệt dám nói như vậy? Cho dù là hiểu lầm, sao người đó lại dám vũ nhục Cực Lạc cung chúng ta? Vũ sư diệt, ngươi nói mau, rốt cuộc là ai đã công kích ngươi, rồi dám vũ nhục Cực Lạc cung chúng ta?

Bỗng nhiên có một thân ảnh hiện ra trước mặt Vũ Hoa Tiền, quát lên.

Khi này nghe thấy âm thanh như sấm rền bên tai, làm cho màng nhĩ của mình đau nhói, ai ai cũng cho rằng chủ nhân của âm thanh đó phải là một đại hán tráng kiện lỗ mãng. Ai ngờ người xuất hiện trước mặt Vũ Hoa Tiền là một thanh niên mặc áo xám, thoạt nhìn rất hào hoa phong nhã, chỉ tiếc sắc mặt có chút tái nhợt.

Vũ Hoa Tiền cắn răng, chỉ vào Lệnh Hồ đang có bộ dáng như đang xem kịch vui dưới tán cây góc tây nam:

- Lê Lạc sư thúc, là hắn, chính là hắn!

Người thanh niên có sắc mặt hơi xanh xao là tu sĩ Cực Lạc cung, tên Mộc Lê Lạc. Tuy tướng mạo người này có chút yếu ớt bệnh tật, lại có khuôn mặt của một người thanh niên, nhưng hắn là một tu sĩ Hợp Thể kỳ đại viên mãn đã hơn một ngàn hai trăm tuổi. Khuôn mặt người này còn trẻ như vậy là do liên quan đến công pháp tu luyện.

Thân là sư huynh của Lạc Hoa Tàn Tuyết, tất nhiên tu vi của người này sẽ không kém cõi, thậm chí còn mạnh hơn Lạc Hoa Tàn Tuyết nữa. Hơn nữa, cảnh giới của người này đã gần đạt đến mức có thể dẫn phát thiên kiếp, tiến lên Độ Kiếp kỳ.

Mộc Lê Lạc trước giờ luôn một lòng tu luyện, nhưng tính tình vô cùng nóng nảy, lại hết sức bao che khuyết điểm. Do từ khi sinh ra đã lớn lên ở Cực Lạc cung, có thể nói điều quan trọng nhất với Mộc Lê Lạc chính là Cực Lạc cung. Cực Lạc cung chẳng những là nhà của của hắn, mà còn là tất cả của hắn. Sự yêu thương của hắn với Cực Lạc cung đã đến mức hắn có thể làm tất cả vì Cực Lạc cung, cho dù là giao cả tính mạng.

Chính vì có tình cảm cuồng nhiệt chấp nhất này, nên trước giờ Mộc Lê Lạc luôn bao che khuyết điểm các đệ tử. Trong Cực Lạc cung, nếu như có người nào đó tranh chấp với đệ tử của hắn, cho dù người sai là đệ tử của hắn thì chắc chắn hắn sẽ cố gắng biến thành đúng. Nếu đệ tử Cực Lạc cung có xung đột với các tu sĩ khác, thì hắn mặc kệ là ai gây sự trước, người sai chắc chắn là đối phương! Trong mắt của Mộc Lê Lạc, người đứng luôn là Cực Lạc cung!

Thật ra cái cái tiếng bao che khuyết điểm của Mộc Lê Lạc không thể nào hơn được người điên Độ Biên của phái Thanh Thành, nhưng đó là vì Mộc Lê Lạc rất ít khi ra ngoài, nên không nổi danh ở Tu Tiên giới Hoa Nam châu. Nếu không, với tính khí cùng thực lực của Mộc Lê Lạc, sợ rằng Độ Biên phái Thanh Thành phải đứng sang một bên.

Cho nên, khi Mộc Lê Lạc nghe Vũ Hoa Tiền nói bản thân bị người khác công kích, mà người đó còn nói năng lỗ mãng, vũ nhục Cực Lạc cung thì hắn đã mặc kệ sự thật thế nào. Chỉ cần người đó làm nhục danh dự của Cực Lạc cung thôi, Mộc Lê Lạc hắn đã không thể nào bỏ qua được!

Nhìn theo cánh tay của Vũ Hoa Tiền, Mộc Lê Lạc xoay người lại, ánh mắt nhìn vào Lệnh Hồ sắc bén như dao vậy.

- Là ngươi xuất thủ công kích vị sư diệt này của ta, sau đó vũ nhục Cực Lạc cung ta? Có phải không?

Mộc Lê Lạc lạnh lùng nói.

Cho dù là không phải, nhưng chỉ dựa vào thái độ cùng giọng nói của Mộc Lê Lạc, Lệnh Hồ đã không hề có cảm tình, huống chi mọi chuyện còn do Vũ Hoa Tiền gây nên? Cho nên, hắn không giải thích gì cả, nhìn Mộc Lê Lạc lạnh nhạt, chậm rãi nói:

- Đúng thì sao?

Mộc Lê Lạc quát to:

- Ngươi đã thừa nhận rồi ư? Hừ! Những tên cuồng vọng vũ nhục Cực Lạc Cung ta chỉ có một kết quả, chết đi!

Nói xong liền há miệng ra, lập tức có một đạo ánh sáng màu đen từ trong miệng bay ra, biến thành một con rồng màu đen khổng lồ, giương nanh múa vuốt tấn công Lệnh Hồ!

Đồng thời, hai tay Mộc Lê Lạc nhanh chóng bấm hơn mười đạo pháp quyết vô cùng huyền ảo. Khoảng hai tức ngắn ngủi sau đó, hắn đã quát lên một tiếng lớn:

- Lên!

Một bàn tay màu xanh khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện trong hư không, sau đó vươn ngón tay cái to lớn đánh về Lệnh Hồ.

Mà lúc này con rồng màu đen kia cũng đánh tới sát người Lệnh Hồ rồi. Theo thông thường, bất kỳ tu sĩ nào gặp phải pháp thuật pháp bảo hóa linh vật này công kích cũng đều né tránh ra, lấy pháp phá pháp, hoặc là dùng pháp thuật nào đó chặn lại. Nhưng Lệnh Hồ vẫn không nhúc nhích, ngay cả vị tiên tử có khí chất thanh nhã kia vẫn ngồi bình tĩnh xếp bằng sau lưng hắn.

- Quả nhiên cuồng vọng vô cùng!

Mộc Lê Lạc giận dữ trong lòng, đang muốn phóng ra một pháp thuật thứ ba cường đại hơn để làm đối phương xấu mặt thì khuôn mặt bỗng chốc ngầy ngốc ra. Bởi vì hắn thấy con linh vật rồng màu đen do bốn mạng pháp bảo mình hóa ra đã bị bàn tay khổng lồ do thần niệm đối phương hóa ra bắt lại. Con rồng màu đen đó không ngừng giãy dụa, nhưng bàn tay khổng lồ đó vừa dùng sức một cái thì con rồng màu đen đã vỡ thành hàng nghìn hàng vạn khối lập thể màu đen. Đường như là đồng thời, Mộc Lê Lạc "phốc" một tiếng, một ngụm máu tươi đã phun ra, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Sát khí hiện rõ lên trong mắt Mộc Lê Lạc, thần niệm bùng phát mạnh mẽ. Vốn bàn tay khổng lồ màu xanh trên cao chỉ đưa một ngón tay cái đánh về phía Lệnh Hồ, nhưng lúc này cả năm ngón tay đã vươn ra toàn bộ, nặng nề đánh xuống.

Lệnh Hồ cười lạnh, bàn tay khổng lồ do thần niệm hắn hóa ra lập tức nắm lại thành quyền, sau đó đánh vào bàn tay khổng lồ màu xanh đó.

Mộc Lê Lạc lại kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi. Vừa rồi bàn tay khổng lồ màu xanh của hắn đã bị thần niệm của Lệnh Hồ đánh tan thành mây khói.

Thực lực Lệnh Hồ đã chứng minh Mộc Lê Lạc không thể nào ứng phó được, những người ở đây chỉ cần dùng mắt là có thể nhìn ra được điều này, ai ai cũng nghĩ Mộc Lê Lạc nên dừng tay lại. Nhưng Mộc Lê Lạc lại không cam lòng, tuy nguyên thần đã bị tổn thương, nhưng hắn lại há miệng ra một lần nữa, liên tiếp hai đạo ánh sáng chạy ra ngoài.

Mộc Lê Lạc vừa rống lên một tiếng, lập tức hai đạo ánh sáng đó phát ra hai tiếng kêu đáp lại cộng minh. Hai đạo ánh sáng lúc này đã hiện rõ bản thể ra, một cái chùy màu tím bề mặt tràn đầy ký hiệu, một cái đục tỏa ra linh quang màu vàng rực rỡ. Cả hai đều có những dòng điện màu xanh quanh quẩn, tỏa ra lực lượng vô cùng.

Đây rõ ràng là một bộ pháp bảo, hơn nữa còn là một bộ cổ bảo linh khí đã danh chấn Tu Tiên giới từ lâu: Lôi Công chùy và Điện Quang đục!

Mộc Lê Lạc khẽ vẩy tay, hai kiện pháp bảo liền rơi vào trong tay hắn. Tay trái cầm Điện Quang đục, tay phải cầm Lôi Công chùy, về mặt Mộc Lê Lạc lúc nhìn Lệnh Hồ bây giờ vô cùng dữ tợn!

Đồng thời có một cỗ khí thế vô cùng cường đại từ trên người hắn phát ra, dường như đôi pháp bảo đó đã tiếp thêm lực lượng cho hắn vậy. Sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng giờ phút này cũng ửng đỏ lên!

Thật ra khi này Lệnh Hồ đã không nhân cơ hội công kích Mộc Lê Lạc, bởi vì hắn nghĩ Mộc Lê Lạc cũng là một tu sĩ cao giai, nếu không cần thiết thì không nhất thiết phải phân sinh tử. Hắn nghĩ rằng chỉ cần cho Mộc Lê Lạc ném chút đau khổ là dừng tay lại được rồi, nhưng Lệnh Hồ không ngờ rằng mình đã nương tay rồi mà Mộc Lê Lạc vẫn không chịu dừng tay.

Đợi đến lúc Lệnh Hồ hơi tức giận, quyết định cho Mộc Lê Lạc một bài học thì Mộc Lê Lạc đã vung Điện Quang đục bên tay trái lên, nhắm ngay Lệnh Hồ. Lôi Công chùy bên tay phải đập vào Điện Quang đục một cái, một tiếng sấm "ầm" vang lên, điện quang bắn ra khắp nơi, đồng thời có một đạo lôi điện màu xanh khổng lồ xuất hiện đánh vào Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ thấy vậy lập tức đưa bàn tay khổng lồ do thần niệm hóa thành đang nắm bốn mạng pháp bảo của Mộc Lê Lạc đánh tới đạo lôi điện màu xanh to lớn kia.

Một tiếng "ầm" nữa vang lên, bàn tay do thần niệm Lệnh Hồ hóa thành lần này đã bị đạo lôi điện đó đánh tan thành mây khói. Lệnh Hồ hét lên một tiếng thất thanh, trong đầu khẽ xuất hiện cảm giác choáng váng, tâm thần hắn đã bị hao tổn.

Lệnh Hồ biến sắc. Chỉ thấy Mộc Lê Lạc lúc này được thể không tha, phun một ngụm tinh khí vào Điện Quang đục bên tay trái, sau đó dùng Lôi Công chùy liên tiếp đập ba cái vào Điện Quang đục. Ba tiếng sấm nổ vang lên, lại có thêm ba đạo lôi điện màu xanh mang theo một cỗ khí tức hủy diệt đánh tới Lệnh Hồ.

Lúc này Lệnh Hồ đã tức giận thật sự rồi. Thần niệm Lệnh Hồ khẽ khu động Bảo Quang tháp, Trung Khu Bảo Quang thượng nhân ở trong tinh thần thức hải đưa Bảo Quang tháp lên, Bảo Quang tháp liền nhảy ra khỏi Nê Hoàn cung, sau đó phóng ra vòng sáng phòng ngự màu tím, ngăn chặn ba đạo lôi điện màu xanh đang đánh tới.

Nhưng cho dù bảo quang màu tím chặn lại được ba đạo lôi điện màu xanh đó, cả người Lệnh Hồ cũng bị lực đạo mạnh mẽ ẩn bên trong lôi điện đánh vào. Thân thể của hắn bị cỗ lực đạo đó đẩy mạnh về phía sau, cho đến khi đụng vào vách khoang thuyền mới ngừng lại được.

Mà Nạp Lan Bạch Y đang ở dưới chân Lệnh Hồ cũng không ngờ xảy ra biến cố như thế, cũng bị liên lụy theo. Thân thể đang ngồi xếp bằng theo Lệnh Hồ đụng vào vách khoang thuyền.

- Lê Lạc sư huynh, mau dừng tay lại!

Thật ra đột giao thủ vừa rồi của hai người chỉ diễn ra trong mười tức ngắn ngủi, âm thanh khuyên giải của Lạc Hoa Tàn Tuyết bây giờ mới vang lên.

Nhưng đến lúc này, cho dù Mộc Lê Lạc muốn dừng tay, Lệnh Hồ cũng không muốn dừng tay lại!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Đoạt Bảo

Tuy Lạc Hoa Tàn Tuyết có lên tiếng khuyên giải, nhưng Mộc Lê Lạc chẳng những không muốn dừng tay, mà còn phát động công kích mạnh mẽ hơn.

Lệnh Hồ hừ lạnh một tiếng, mắt thấy sắc mặt Mộc Lê Lạc càng lúc càng tái nhợt, nhưng ý chí chiến đấu điên cuồng hiện rõ lên trong mắt; tuy linh quang xung quanh Lôi Công chùy đã hơi âm ảm đi, nhưng vẫn cố dùng sức đánh lên Điện Quang đục để phát động lôi điện công kích mình thì Lệnh Hồ đã không nương tay nữa. Thần niệm mạnh mẽ bỗng nhiên quét ngang ra, một tiếng nổ âm vang lên, sau đó Mộc Lê Lạc hét thảm một tiếng, bị thần thông thần niệm hóa hư thành thực của Lệnh Hồ đánh bay ra ngoài.

Ánh mắt Lệnh Hồ hơi nhú lại, thần niệm tiếp tục ngưng tụ lại. Mộc Lê Lạc còn chưa rơi xuống đất thì đã tiếp tục bị thần niệm của Lệnh Hồ đánh thêm bảy cái vào trong lồng ngực.

Mỗi một đấm đều làm cho lồng ngực Mộc Lê Lạc lún xuống một tấc, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Sau bảy đấm đó, xương ngực hắn đã bị gãy lìa, ngũ tạng lục phủ cũng bị lệch sang vị trí khác.

Tuy thân thể hắn đã bị thương rất nặng, nhưng còn chưa tới mức chết. Ngay lúc thân thể Mộc Lê Lạc đụng vào vách khoang làm vang lên tiếng va chạm dữ dội thì Lôi Công chùy và Điện Quang đục đang rơi xuống đất đã bị thần niệm Lệnh Hồ nhanh như chớp bắt lấy, nắm chặt trong tay!

- Lê Lạc sư thúc!

Mấy tiếng kinh hô cùng mấy tiếng gầm gừ giận dữ vang lên, Vũ Hoa Tiền và mấy tên tu sĩ Phân Thần kỳ kinh hô chạy về phía Mộc Lê Lạc. Mà bản thân Lạc Hoa Tàn Tuyết và mấy người tu sĩ Hợp Thể kỳ đồng môn khác khi này còn muốn khuyên hai bên dừng động thủ, nhưng khi thấy Mộc Lê Lạc bị thương như vậy, họ lập tức thay đổi chủ ý. Dù sao cũng là đồng môn với nhau, họ tuyệt đối không thể nào đứng nhìn sư huynh bị đánh thương như thế, nếu như đám người bọn mình còn muốn tiếp tục khuyên giải đạo lý, sợ rằng mặt mũi Cực Lạc cung sẽ bị mất hết.

Vì vậy, ngay cả Lạc Hoa Tàn Tuyết cũng xuất thủ.

Tuy bọn họ biết Lệnh Hồ rất mạnh, nhưng thực ra vẫn đánh giá thấp thực lực Lệnh Hồ. Thậm chí bọn họ còn không biết họ đang đối mặt với người mà ngay cả tu sĩ Độ Kiếp kỳ cũng phải sợ hãi không thôi.

Thấy năm người tu sĩ Hợp Thể kỳ cùng nhau liên thủ công kích mình, Lệnh Hồ không còn che giấu thực lực nữa, cảnh giới thần niệm Độ Kiếp trung kỳ mạnh mẽ quét ngang ra!

Mấy người tu sĩ Hợp Thể kỳ đang muốn té pháp bảo lên, nhưng cảm nhận được sự uy áp cường đại của tu sĩ Độ Kiếp kỳ kia thì nguyên thần không nhịn được phải run lên, thiếu chút nữa bị pháp lực cản trả. Trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy cả thân thể mình vô cùng đau đớn, không gì sánh nổi.

Nhưng Lệnh Hồ vẫn chưa dừng tay lại, thần niệm hóa thành một bàn tay lớn, đồng loạt đánh bay cả năm tên tu sĩ Hợp Thể kỳ đang bị uy áp thần niệm của mình làm cho run sợ ra ngoài.

Sau khi thân thể Lạc Hoa Tàn Tuyết cùng mấy tên tu sĩ Hợp Thể kỳ khác đụng vào vách khoang thuyền một cách nặng nề, rồi chặt vật đứng dậy thì đến lúc này không còn ai dám động thủ nữa cả.

Dù sao sự chênh lệch giữa tu sĩ Hợp Thể kỳ và Độ Kiếp kỳ là một trời một vực, nếu như động thủ thật, cho dù có một trăm tên tu sĩ Hợp Thể kỳ liên thủ lại, sợ rằng còn chưa đủ để tu sĩ Độ Kiếp kỳ chém giết.

Dĩ nhiên điều trên không chỉ tính riêng trong trường hợp hai bên liều mạng với nhau, chỉ cần tu sĩ Độ Kiếp kỳ sử dụng các loại thần thông của mình thôi, họ đã có thể tùy ý giết chết một trăm tên tu sĩ Hợp Thể kỳ như giết một con kiến vậy, không cần hao phí quá nhiều tinh lực.

Có thể tu sĩ Cực Lạc cung không e ngại tu sĩ Độ Kiếp kỳ, nhưng đó là trong trường hợp phải có tu sĩ Độ Kiếp kỳ của họ ở cùng chỗ. Nếu không, cho dù Cực Lạc cung có là môn phái tu tiên đệ nhất của Hoa Nam châu, dù có đông tu sĩ Hợp Thể kỳ đến đâu đi nữa, sợ rằng không thể nào trấn áp được tu sĩ Độ Kiếp kỳ.

Cho nên, sau khi biết được người ở trước mặt mình là một tu sĩ Độ Kiếp kỳ xong, đám người Lạc Hoa Tàn Tuyết chẳng những không dám xuất thủ, mà

ngược lại về mặt càng lộ về tôn kính hơn.

- Đám người văn bối là tu sĩ Cực Lạc cung, lúc trước không biết tiền bối đại giá quàng lăm, nên đã có điều mạo phạm. Mong tiền bối tha lỗi bao dung, đại nhân đại lượng khoan thứ cho sự vô lễ mạo phạm của văn bối, Cực Lạc cung văn bối chắc chắn sẽ cảm ơn đại đức của tiền bối!

Lạc Hoa Tàn Tuyết bình thản nói, giọng nói không kiêu ngạo cũng không có chút nịnh nọt nào.

Nếu đám người tu sĩ Cực Lạc cung đã nói lời xin lỗi, tất nhiên Lệnh Hồ sẽ không ra tay thêm nữa. Nhưng mà, nếu cứ như thế mà bỏ qua thì cũng quá tiện nghi cho bọn người này, Lệnh Hồ cười lạnh nói:

- Ta vốn không muốn chấp nhứt cùng với các ngươi, nhưng tên tu sĩ Vũ Hoa Tiên bên Cực Lạc cung các ngươi thấy đạo lữ ta có tướng mạo xinh đẹp, liền tới gần. Ta đã nói là không muốn làm quen, nhưng hắn cố tình dây dưa không dứt, cuối cùng còn nói năng lỗ mắng vũ nhục ta. Hừ! Nếu không phải nể mặt Cực Lạc cung các ngươi, chẳng lẽ ta không dám giết người sao? Không ngờ rằng Cực Lạc cung các ngươi thật có đảm khí, ngay cả thị phi còn chưa phân biệt thì đã nghiêng về đệ tử tông môn mình, tự tiện động thủ với ta! Hừ! Nếu như ta không ra tay, các ngươi cho rằng ta để bắt nạt vậy sao? Hai kiện pháp bảo này, ta tịch thu, coi như là lễ vật Cực Lạc cung các ngươi bồi lại cho sự mạo phạm với ta! Bọn ngươi có gì để nói không? Hừ?

Nghe thấy Lệnh Hồ muốn tịch thu hai kiện cổ bảo linh khí Lôi Công chùy và Điện Quang đực của Mộc Lê Lạc, đám tu sĩ Lạc Hoa Tàn Tuyết biến sắc không thôi.

Phải biết rằng hai kiện cổ bảo linh khí này chính là pháp bảo có tiếng tăm lừng lẫy khắp Tu Tiên giới, cũng là bảo vật trấn điện một trong mười đại điện của Cực Lạc cung a. Nhưng hiện tại, hai kiện cổ bảo linh khí có uy lực sánh ngang với tiên khí đã bị một vị tu sĩ Độ Kiếp kỳ không biết lai lịch này tịch thu rồi, phải làm sao bây giờ?

Bây giờ còn có thể nói gì nữa chứ? Chỉ thấy sau khi Lệnh Hồ nói xong, hắn đã thuận tay gạt đi nguyên thần của Mộc Lê Lạc ở bên trong Lôi Công chùy và Điện Quang đực rồi.

Thân thể Mộc Lê Lạc run lên hai cái, sau khi hai nguyên thần ở trong hai kiện cổ bảo linh khí bị đánh tan, sắc mặt hắn càng tái nhợt hơn.

Tính thêm cả bốn mạng pháp bảo khi nãy bị Lệnh Hồ đánh lộ nguyên hình ra nữa, đã ba lần nguyên thần của hắn bị thương rồi. Cũng may khi nãy có một đạo lôi điện màu xanh đánh tan bàn tay thần niệm của Lệnh Hồ, nên hắn đã thu hồi được bốn mạng pháp bảo về. Nếu không, một khi bốn mạng pháp bảo bị tổn hại, hoặc bị tổn thương, sợ rằng công sức Mộc Lê Lạc vất vả lắm mới đạt tới Hợp Thể kỳ đại viên mãn sẽ vì vậy mà bị thối giải.

Tuy Lệnh Hồ khi nãy đã khách khí hỏi han, nhưng lại dùng hành động nói cho đám người Cực Lạc cung biết một điều: hai kiện pháp bảo chắc chắn này thuộc về ta.

Đám người Lạc Hoa Tàn Tuyết có thể nói gì bây giờ? Chỉ dựa vào tu vi Hợp Thể kỳ của bọn họ, có năng lực nói năng trước một tu sĩ Độ Kiếp kỳ sao?

Lạc Hoa Tàn Tuyết còn đang trầm tính toán thì bỗng thấy có một vị sư đệ bên cạnh mặt lộ nét căm phẫn, đang muốn nói gì đó. Lạc Hoa Tàn Tuyết vội kéo tay hắn lại, nói với Lệnh Hồ:

- Ra chân tướng là như thế, là do Cực Lạc cung không phải rồi. Nếu tiền bối đã muốn lấy hai kiện pháp bảo này làm vật bồi thường, văn bối sao nói gì được nữa! Tạ ơn tiền bối đã khoan dung, không so đo với chúng văn bối.

Lạc Hoa Tàn Tuyết đưa mắt lạnh nhìn về Vũ Hoa Tiên đang sợ hãi co rúm lại ở bên cạnh Mộc Lê Lạc, miệng hừ lạnh một tiếng. Tuy không nói thêm gì nữa, nhưng có thể thấy rõ hắn đang vô cùng tức giận với Vũ Hoa Tiên.

- Không biết danh tính tiền bối thế nào, có thể nói cho văn bối biết được không?

Lạc Hoa Tàn Tuyết kính cẩn, cẩn thận hỏi.

Lệnh Hồ mỉm cười:

- Chẳng lẽ sau này bọn ngươi muốn tìm ta báo thù sao?

Lạc Hoa Tàn Tuyết cười khê:

- Tiền bối nói quá rồi, sao bọn văn bối dám làm vậy chứ. Đã như vậy, xin thứ bọn văn bối cáo lui.

Thấy Lệnh Hồ không muốn nói ra thân phận của mình, Lạc Hoa Tàn Tuyết dẫn theo một đám tu sĩ Cực Lạc cung nhanh chóng thối lui khỏi đình.

Thật ra không chỉ bọn hắn đi khỏi, các tu sĩ Hợp Thể kỳ khác vốn đang xem kịch vui ở bên cạnh, nhưng sau khi biết Lệnh Hồ là tu sĩ Độ Kiếp kỳ thì không còn ai dám nói gì nữa, vội vàng đi khỏi. Trong nháy mắt, nguyên cả cái đình rất lớn chỉ còn có hai người Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y.

Lệnh Hồ cũng không để ý tới, đi thì đi, như vậy hắn còn được thanh tịnh hơn.

Lúc này Nạp Lan Bạch Y hơi lo lắng, hỏi thăm:

- Lệnh Hồ sư huynh, huynh đoạt hai kiện pháp bảo của Cực Lạc cung như vậy đã làm họ mất hết mặt mũi rồi đấy, có phải hơi quá không? Lỡ như Cực

Lạc cung không chịu bỏ qua...

Lệnh Hồ cười lạnh trong lòng: "Cực Lạc cung thì sao chứ? Thật ra không phải vì ta muốn bồi thường gì mới lấy đi hai kiện pháp bảo của Cực Lạc cung này, thật ra hai kiện pháp bảo này rất có duyên với ta, tương hợp với công pháp mà Khí Phách của ta đang tu luyện. Có hai kiện pháp bảo này, Khí Phách sẽ dễ dàng đem công pháp đang tu luyện đạt tới viên mãn, hiển hóa được chân hình, trở thành thần phách thứ tư có được thực thể. Lúc đó, thần thông Hồn đạo của ta sẽ tăng mạnh thêm một phần nữa."

Thật ra sau khi Lệnh Hồ phát hiện được hai kiện pháp bảo trong tay Mộc Lê Lạc có thể gây cộng minh cho Khí Phách trong tinh thần thức hải của mình thì cho dù bọn họ chưa gây sự gì, chắc chắn Lệnh Hồ cũng sẽ tìm cách đoạt lấy.

Huống chi, chính Cực Lạc cung là bên mạo phạm mình trước, chưa phân rõ thị phi gì đã ra tay. Có một cơ hội quang minh chính đại ra tay đoạt bảo như thế, không nhân tiện lợi dụng đoạt lấy mới là ngu dốt.

Tuy nhiên, đó chỉ là những suy nghĩ trong lòng, Lệnh Hồ cũng không tiện nói với Nạp Lan Bạch Y, nên ngoài miệng lại nói rằng:

- Yên tâm đi, ta có nắm chắc. Tuy danh tiếng Cực Lạc cung lớn, nhưng còn chưa trấn áp được ta.

Nạp Lan Bạch Y biết bản lĩnh của Lệnh Hồ, hơn nữa còn tận mắt nhìn thấy qua. Ngay cả đạo tôn Yêu Thân đạo, một trong Tam thánh đạo của Đông Thắng châu, Tiêu Đình Thiên có thần thông quảng đại như thế, còn có tiên khí Định Hồn bài hộ thân mà còn bị Lệnh Hồ đánh bại. Cho dù các tu sĩ đỉnh giai của Cực Lạc cung có mạnh mẽ hơn nữa, chỉ sợ cũng không mạnh hơn Tiêu Đình Thiên là bao nhiêu, nói không chừng còn yếu hơn đây.

Suy nghĩ một chút, Nạp Lan Bạch Y liền yên lòng. Đồng thời, nàng cũng tự cảnh tỉnh mình phải nhớ một điều, đó là phải luôn có lòng tin với thực lực Lệnh Hồ, nhất định phải tin tưởng, không có khó khăn gì có thể làm khó người nam nhân mà mình yêu mến này.

Trong lúc Nạp Lan Bạch Y thả lỏng trong lòng, ngồi xếp bằng tại một góc yên tĩnh, bắt đầu trui luyện thần niệm của mình, thì hai mươi lăm tu sĩ Cực Lạc cung đã trở lại phòng riêng của mình.

Trong đó, sau khi đem Mộc Lê Lạc đang bị hao tổn nguyên thần nặng nề về trong tĩnh thất nghỉ ngơi xong, năm người tu sĩ Lạc Hoa Tàn Tuyết liền tụ tập ở sảnh phòng.

- Chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua được, nhất định phải thu hồi Lôi Công chùy và Điện Quang đực. Kính xin Lạc Hoa sư huynh mau làm phép, nói việc này với hai vị lão tổ tông!

Một vị sư đệ của Lạc Hoa Tàn Tuyết có tu vi Hợp Thể hậu kỳ, tên Táng Diệp trầm giọng nói.

- Xin sư huynh mau làm phép!

Ba vị sư đệ Hợp Thể kỳ khác cũng đồng thanh nói.

Về mặt Lạc Hoa Tàn Tuyết trang nghiêm, có chút do dự nói:

- Chúng ta còn chưa biết lai lịch của người nọ, vạn nhất lão tổ tông giận dữ đến, nhưng lại không giải quyết được thì phải làm sao bây giờ?

Táng Diệp lớn tiếng nói:

- Lạc Hoa sư huynh, sao huynh có thể nói như vậy? Chẳng lẽ huynh không có lòng tin với lão tổ tông tông môn chúng ta sao? Một khi lão tổ tông đã xuất thủ, chắc chắn người đó phải thể thảm! Lạc Hoa sư huynh, có phải huynh quá lo lắng rồi không?

Lạc Hoa Tàn Tuyết thờ dài nói:

- Tuy chúng ta không biết lai lịch người nọ, nhưng ta chỉ sợ, người nọ có thể chính là hấn...

Bốn người kia ngẩn mặt ra, Táng Diệp liên tục hỏi tới:

- Lạc Hoa sư huynh, người mà huynh nói tới là ai? Là ai? Rốt cuộc là người nào?

Ánh mắt Lạc Hoa Tàn Tuyết chậm rãi nhìn qua bốn vị sư đệ, chậm rãi nói từng chữ:

- Nếu ta đoán không lầm, hấn chính là...Hoa...Nam...Lệnh...Hồ...

- Là hấn?

Bốn vị sư đệ bật thốt kinh hô.

Chương 134: Nguyệt Vũ

Trong một căn phòng thuộc khoang thuyền đình cấp trên hai chiếc thuyền thần đình song song, một trong những lão tổ tông Cực Lạc cung là Diệp Lạc Quy Trần, người này yên lặng thả một khối ngọc giản truyền tin tỏa ra linh quang mờ mờ trong tay xuống.

Tên thật của Diệp Lạc Quy Trần là Diệp Đức Kim. Sau khi vào Cực Lạc cung, cũng vì quy củ nên đã đổi thành một cái tên ẩn "tình thơ ý họa" là Diệp Lạc Quy Trần.

Diệp Lạc Quy Trần đã được ba nghìn bốn trăm tuổi, tu vi đạt đến Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành, cách cảnh giới viên mãn chỉ một bước ngắn mà thôi. Nhưng một bước ngắn này lại rất khó vượt qua, có thể một lúc nào đó động tâm thì hấn sẽ đạt tới ngay, nhưng nhiều khi lại không đơn giản như vậy. Có rất nhiều người đã bị trôi buộc ở bước này, không thể nào bẻ quan tiềm tu là đột phá được, mà phải để cho tâm tình được lịch lãm, hiểu được chính mình và hiểu được thiên đạo hơn thì mới lĩnh ngộ đột phá.

Lần này rời khỏi Cực Lạc cung đi lịch lãm ở các châu khác, mục đích của Diệp Lạc Quy Trần là muốn tìm kiếm đột phá đạo hạnh của mình.

Trừ Diệp Lạc Quy Trần ra, Cực Lạc cung còn có một vị tu sĩ Độ Kiếp kỳ cũng ngồi trên hai chiếc thuyền thần đình song song này. Hơn nữa, còn ở cạnh phòng của Diệp Lạc Quy Trần.

Người này là một nữ tu, có tu vi Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh ổn cố, tên là Nguyệt Vũ Phong Hoa. Nàng chính là sư muội của Tiêu Sát Phong Hoa - đương kim cung chủ Cực Lạc cung.

Cực Lạc cung có một câu thơ: "Ba tiên tử tao nhã, một Khô Vinh tuế tuế."

Câu thơ này nói về bốn người nổi tiếng nhất của Cực Lạc cung. Ba tiên tử tao nhã là chỉ ba vị nữ tu Tiêu Sát Phong Hoa, Nguyệt Vũ Phong Hoa, Bích Huyết Phong Hoa; một Khô Vinh tuế tuế chính là Khô Vinh lão tiên của Cực Lạc cung, mà Khô Vinh lão tiên cũng không phải ai khác, chính là chúa tể chân chính của Cực Lạc cung, đồng thời là sư phụ của ba tiên tử và nhiều tu sĩ Độ Kiếp kỳ khác của Cực Lạc cung.

Tu vi của Khô Vinh lão tiên cao đến đâu thì không ai biết, nhưng chắc chắn là tu sĩ thuộc cấp bậc tán tiên.

Lần này có rất nhiều tu sĩ Cực Lạc cung đi sang các châu khác, ngoại trừ mục đích của Diệp Lạc Quy Trần là đi lịch lãm khắp nơi, qua đó tìm kiếm sự đột phá đạo hạnh của mình ra thì những người khác lại do Nguyệt Vũ Phong Hoa dẫn đầu. Mục đích của nhóm người này là tới Cửu Lê Bộ châu tầm bảo.

Thiên tài địa bảo Cửu Lê Bộ châu như thế nào, không ai hay biết cả. Nhưng bảo vật đầu tiên mà các tu sĩ tới Cửu Lê Bộ châu muốn tìm kiếm nhất chính là các Yêu đan Yêu thú.

Phải biết rằng ở các lục địa phía tây, tu sĩ nhân tộc và tu sĩ yêu tộc đã có minh ước với nhau từ lâu.

Các Yêu thú - Yêu tu ở bốn châu lục liên hiệp với nhau, bởi vì bọn họ hiểu được đạo lý sinh tồn: mạnh còn yếu mất, nếu như họ không đoàn kết lại, chắc chắn sẽ bị tu sĩ nhân tộc tiêu diệt. Qua đó, một minh ước đã được xuất hiện: tu sĩ nhân tộc không được tùy tiện giết Yêu thú để lấy Yêu đan trên lãnh địa của Yêu thú - Yêu tu, nếu không, chắc chắn sẽ bị Yêu tộc trừng phạt, nhận lấy hậu quả vô cùng thảm thiết.

Thật ra, sau khi bản minh ước này xuất hiện, các tu sĩ nhân tộc cũng hiểu rằng từ đó các tu sĩ Yêu tộc đã có địa vị ngang hàng với họ, kể từ đó các tu sĩ Nhân tộc cũng không dám săn giết Yêu thú để lấy Yêu đan một cách tùy tiện nữa. Nhưng Cửu Lê Bộ châu do hai chiếc thuyền thần đình song song mới phát hiện ra lại là một mảnh đất hoang dã ít ai lui tới, nơi đó đúng là một chiến trường săn giết thú do thiên nhiên ban cho. Các tu sĩ săn giết Yêu thú ở Cửu Lê Bộ châu tuyệt không thể coi làm trái với minh ước giữa Yêu tộc và nhân tộc. Bởi vì minh ước của Yêu tộc chỉ giới hạn tối đa ở bốn châu lục phía tây mà thôi, không thể bao gồm cả Cửu Lê Bộ châu vừa được tìm thấy.

Cho nên, việc săn giết Yêu thú ở Cửu Lê Bộ châu là một việc làm hoàn toàn quang minh chính đại.

Tuy có rất nhiều tu sĩ nói rằng họ tới Đông Thắng châu để lịch lãm, nhưng mục đích cuối cùng của họ lại là Cửu Lê Bộ châu.

Ai ai cũng hiểu rõ sự trân quý của Yêu đan, nhưng việc săn giết Yêu thú để lấy Yêu đan ở bốn châu lục kia dễ vậy sao? Nếu không cẩn thận, chắc chắn sẽ làm cho môn phái của mình gặp họa diệt môn. Cho nên, tuy nói Yêu đan rất trân quý, nhưng các tu sĩ chỉ có thể lực bất tòng tâm. Hiện nay lộ tuyến đi tới Cửu Lê Bộ châu đã được khai thông, các tu sĩ rốt cuộc tìm được một cơ hội săn giết Yêu thú "đường hoàng" rồi.

Nguyệt Vũ Phong Hoa lần này đi tới Cửu Lê Bộ châu là muốn giúp các đệ tử kiệt xuất đang bị binh cảnh vây khốn săn giết vài con Yêu thú, sau đó lấy Yêu đan để luyện chế thành linh đan lục phẩm Anh Biến đan, cho tới linh đan thất phẩm Hợp Thần đan.

Có một tu sĩ đạt tới Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh ổn cố dẫn dắt săn giết Yêu thú Yêu Đan hậu kỳ, có thể nói đây là việc vô cùng dễ dàng. Trước mặt các

tu sĩ Độ Kiếp kỳ, trừ khi các Yêu thú đạt tới Yêu Đan hậu kỳ có thiên phú dị bẩm, nếu không, chắc chắn không thể chạy thoát được.

Tuy các tu sĩ Cực Lạc cung chỉ đến Vạn Thông cảng khi còn hai ngày nữa là hai chiếc thuyền thần đình song song sẽ xuất phát, nhưng hai vị tu sĩ đình giai Diệp Lạc Quy Trần và Nguyệt Vũ Phong Hoa vẫn gia nhập Cửu Lê Minh hội, trở thành những tu sĩ đầu tiên tới Cửu Lê Bộ châu để tìm kiếm Định Giới đình.

Bởi vì bọn họ tới chậm, tất nhiên sẽ không biết việc Lệnh Hồ từng thi triển lực lượng linh hồn bằng bạc trong động phủ trên cây của Thi Vạn Thông, khiến cho các tu sĩ phải kinh sợ. Mà bản thân các tu sĩ có mặt ở đó ngày hôm ấy tất nhiên không nói ra cái việc ấy.

Cho nên, khi Diệp Lạc Quy Trần và Nguyệt Vũ Phong Hoa nhận được tin tức thông qua ngọc giản do Lạc Hoa Tàn Tuyết truyền tới, họ cũng không ngờ rằng người có thực lực tu sĩ đình giai, nhưng lại ngồi ở khoang thuyền cao cấp lại là Lệnh Hồ.

Đạo hạnh của Diệp Lạc Quy Trần hiện nay đã đạt tới mức đại thành, sắp đột phá tới đại viên mãn. Cho nên, đối với việc Cực Lạc cung bị tổn hại mất mũi, rồi bị người khác cướp đi Lôi Công chùy và Điện Quang đực, hắn vẫn khắc chế chính mình, giữ vững tâm tình trầm tĩnh, không có xúc động nhiều lắm.

Nhưng Nguyệt Vũ Phong Hoa lại không như thế, đạo hạnh nàng chỉ mới đạt đến mức ổn cố mà thôi. Sau khi biết các tu sĩ Cực Lạc cung mình mất hết da mặt ở khoang thuyền cao cấp, ngay cả bảo vật trấn điện Lôi Công chùy và Điện Quang đực cũng bị người khác cướp đi, người này không thể kiềm chế được lửa giận của mình.

Ngọc tin truyền giản đang nắm ở trong tay cũng bị bóp nát thành phần.

Sắc mặt Nguyệt Vũ Phong Hoa xanh mét, vốn nàng muốn dùng thần thông nguyên thần thoát xác, đi đến khoang thuyền cao cấp để tính sổ với Lệnh Hồ. Nhưng vì sư huynh Diệp Lạc Quy Trần đang ở ngay phòng bên cạnh, nên nàng phải qua tìm hắn để thương lượng một chút.

Tới căn phòng của Diệp Lạc Quy Trần, Nguyệt Vũ Phong Hoa mới phát hiện vị sư huynh của mình vẫn giữ thái độ trầm tĩnh lạnh nhạt, không có chút do dự nào.

- Vì sao sư muội tới đây, ta đã biết. Chẳng qua, chuyện này cần phải suy nghĩ một chút!

Diệp Lạc Quy Trần không có ý mở mắt ra, chậm rãi nói.

- Diệp sư huynh, chuyện này còn cần gì suy nghĩ?

Nguyệt Vũ Phong Hoa tròn mắt lên, nói.

Diệp Lạc Quy Trần không để ý đến thái độ của nàng, tiếp tục nói:

- Đối phương có thể đánh bại các vị sư đệ Lạc Hoa Tàn Tuyết, biết rõ đó là tu sĩ Cực Lạc cung ta mà vẫn cướp lấy Lôi Công chùy và Điện Quang đực, chứng tỏ đối phương chắc chắn là tu sĩ Độ Kiếp kỳ.

Nguyệt Vũ Phong Hoa mĩa mai nói:

- Dĩ nhiên muội biết rõ người nọ là tu sĩ Độ Kiếp kỳ, nếu không, sao hắn dám can rờ đến vậy? Hừ, nhưng đường đường là một tu sĩ đình giai, mà lại đến khoang thuyền cao cấp ngồi, muội thấy hắn cũng không có gì lợi hại cả.

Diệp Lạc Quy Trần thân nhiên nói:

- Sư muội muốn thế nào đây? Khắp nơi trên hai chiếc thuyền thần đình song song đều có cấm chế, không thể nào thuận di tới khoang thuyền cao cấp chứ thiên kia được!

Nguyệt Vũ Phong Hoa nói:

- Sư muội biết điều này, nên sư muội muốn dùng thần thông nguyên thần thoát xác ra khỏi hai chiếc thuyền thần đình song song, sau đó đi vào khoang thuyền cao cấp.

Diệp Lạc Quy Trần khẽ nhún mày:

- Sư muội có nghĩ rằng thể xác mình không ở đây, chỉ với nguyên thần thì sao đấu lại được người kia? Làm sao thu hồi được bảo vật trấn điện của Cực Lạc cung ta?

Nguyệt Vũ Phong Hoa nói:

- Lần này tới đó tiểu muội không muốn đại chiến với người kia, mà sao có thể chiến đấu trên thuyền được? Dù sao đây cũng là Thần Đình tông. Sư huynh đừng lo quá, tiểu muội làm việc tự có chừng mực!

Nói xong, Nguyệt Vũ Phong Hoa liền rời khỏi phòng của Diệp Lạc Quy Trần, trở về phòng của mình.

Sau khi bày một trận pháp cấm chế phòng ngự, vừa truyền cho Lạc Hoa Tàn Tuyết một tin xong, Nguyệt Vũ Phong Hoa liền ngồi xếp bằng trên giường.

Khoảng qua nửa nén hương, đoán chừng bên Lạc Hoa Tàn Tuyết đã chuẩn bị xong, Nguyệt Vũ Phong Hoa mới chậm rãi phóng thích uy áp linh hồn Độ Kiếp kỳ. Khi mà uy áp linh hồn càng lúc càng mạnh, một nguyên thần có ngũ quan rõ ràng, tỏa ra kim quang long lánh mới nhảy ra khỏi Nê Hoàn cung của Nguyệt Vũ Phong Hoa.

Trừ việc khác nhau về kích thước, đây là một nguyên thần giống như đúc với bề ngoài của Nguyệt Vũ Phong Hoa. Không chỉ là ngũ quan, ngay cả quần áo trên người cũng không khác chút nào.

Nguyên thần Nguyệt Vũ Phong Hoa nhìn xung quanh một chút, sau đó liền lẳng không bay đi. Nguyên thần nhanh chóng xuyên thấu qua khoang thuyền đình cấp, chỉ một chốc sau đã tới sát vách thuyền. Nguyên thần Nguyệt Vũ Phong Hoa không lưu lại, trực tiếp đi xuyên qua, nhanh chóng xuất hiện ở bên ngoài không gian hai chiếc thuyền thần đình song song.

Ngay lúc nguyên thần thoát ra khỏi thuyền, lập tức áp lực từ khắp nơi nhanh chóng ập đến, làm cho nguyên thần Nguyệt Vũ Phong Hoa trong tích tắc có dấu hiệu sẽ bị tán đi. Nguyên thần Nguyệt Vũ Phong Hoa thấy thế, vội vàng kết tay đánh ra ba mươi sáu đạo pháp quyết, nhanh chóng đánh vào trong nguyên thần của mình. Chỉ thấy nguyên thần khi nãy còn có chút ảm đạm, nhưng lúc này đã sáng rực lên, càng lúc càng chân thật hơn.

Nguyên thần Nguyệt Vũ Phong Hoa nhìn xung quanh một chút, nàng có thể thấy được ở sát vách thuyền có vài chục đạo thần niệm đang huyền phù trong hư không, trui luyện trong áp lực của không gian. Còn có những thần niệm ở xa hơn trăm thước, thậm chí là xa hơn đang như linh xà, không ngừng di động trong không gia. Những thần niệm này là của các tu sĩ Độ Kiếp kỳ ngồi trong khoang thuyền đình cấp.

Ngay lúc này có một đạo thần niệm phát hiện ra nguyên thần của Nguyệt Vũ Phong Hoa, tò mò đi tới. Nguyên thần Nguyệt Vũ Phong Hoa không vui, nhủ thầm lại. Sau khi phát hiện ra đây là nguyên thần của Nguyệt Vũ Phong Hoa, đạo thần niệm này liền dừng sát ngay bên cạnh, sau đó ngưng tụ lại thành một ảo ảnh mơ hồ.

- Ra là Nguyệt Vũ tiên tử Cực Lạc cung. Ha ha, không biết tiên tử dùng thần thông nguyên thần thoát xác là muốn đi đâu vậy?

Tuy ảo ảnh này có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhận ra đây là một nam tử tục tằng.

Thật ra, ngay lúc thần niệm này nhìn thấy nguyên thần của mình, Nguyệt Vũ Phong Hoa đã biết người này chính là phó giáo chủ Chung Vô Nhai của Nguyên Ma giáo tại Cực Lạc sơn mạch. Thực lực người này rất mạnh, một thân tu vi đã đạt đến Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh đại thành.

- Liên quan gì đến người?

Hiển nhiên Nguyệt Vũ Phong Hoa không có chút tình cảm nào với Chung Vô Nhai cả.

Cực Lạc cung là môn phái tu tiên đứng đầu cả Hoa Nam châu, luôn đi theo con đường chính đạo. Cũng vì thế mà các tu sĩ Cực Lạc cung trước giờ luôn thù ghét tác phong đầy ma đạo của Nguyên Ma giáo.

Nguyên thần Nguyệt Vũ Phong Hoa không để ý đến Chung Vô Nhai, thần niệm khẽ quét ra một chút. Sau khi tìm được thần niệm của Lạc Hoa Tàn Tuyết trong các thần niệm được đưa ra ngoài không gian hai chiếc thuyền thần đình song song, nàng liền hướng tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Truyền Kỳ

Tuy áp lực được tạo thành bởi hai chiếc thuyền thần đình song song và không gian rất mạnh, nhưng nguyên thần Nguyệt Vũ Phong Hoa vẫn từng bước vững vàng đi tới cạnh thần niệm của Lạc Hoa Tàn Tuyết.

Thần niệm phó giáo chủ Nguyên Ma giáo Ngụy Vô Nhai cũng đi theo sau.

Đến nơi thần niệm Lạc Hoa Tàn Tuyết hiển lộ, Nguyệt Vũ Phong Hoa liền theo khí tức tiến vào nơi khoang thuyền cao cấp.

Nguyên thần Nguyệt Vũ Phong Hoa nhẹ nhàng phiêu động ngay giữa khoang thuyền cao cấp, quan sát xung quanh một lượt. Lạc Hoa Tàn Tuyết, Táng Diệp và các tu sĩ khác của Cực Lạc cung vội vàng quỳ lạy, nói:

- Đệ tử bái kiến lão tổ tông!

Bỗng nhiên trên người nguyên thần Nguyệt Vũ Phong Hoa phát ra kim quang mạnh mẽ, sau đó nguyên thần nho nhỏ đã hiển chân hóa hình thành một chân thân thực thể, từ từ đáp xuống cái đỉnh thứ nhất.

- Đứng lên đi!

Nguyệt Vũ Phong Hoa nói, sau đó đưa ánh mắt đầy mỹ lệ và uy nghiêm nhìn qua các tu sĩ không phải là đệ tử Cực Lạc cung đang ở trong đình.

- Cực Lạc cung ta có việc cần làm, những người không phải là tu sĩ Cực Lạc cung ta, mong tạm thời thôi lui khỏi nơi đây!

Nguyệt Vũ Phong Hoa thần nhiên nói.

Tu sĩ Độ Kiếp kỳ đã mở lời, ai dám làm trái? Cho dù là Yêu tu, tuy trong lòng rất bất mãn, nhưng cũng không dám tỏ thái độ ra ngoài, rồi rút rời khỏi cái đình thứ nhất.

Cái đình thứ hai hiện giờ đã bị Lệnh Hồ chiếm lấy, bây giờ cả cái đình thứ nhất cũng bị tu sĩ Cực Lạc cung chiếm.

Thấy không thể làm gì được nữa, các tu sĩ đành mang lòng tràn đầy ảm ức về phòng của mình, ngồi xuống điều tức. Nhưng bọn họ vẫn cố ý để thần niệm của mình ra sát cửa phòng, chờ xem kịch vui.

Phải biết rằng việc Lệnh Hồ và các tu sĩ Cực Lạc cung có xung đột với nhau khi này đã truyền khắp khoang thuyền cao cấp chữ thiên, ai cũng biết là có một vị tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở trong khoang thuyền cao cấp này. Mà các tu sĩ Cực Lạc cung lại bị mất mặt trong tay người tu sĩ Độ Kiếp kỳ này, ngay cả hai cổ bảo linh khí cũng bị người ta lấy mất.

Cực Lạc cung là môn phái tu tiên đứng đầu mười đại môn phái tu tiên ở Hoa Nam châu, một khi bị mất mặt mũi như thế, chắc chắn bọn họ sẽ không bỏ qua, trò hay khăng định còn ở phía sau.

Quả nhiên đã có một tu sĩ Độ Kiếp kỳ của Cực Lạc cung dùng thần thông nguyên thần thoát xác để đến khoang thuyền cao cấp, xem ra trò hay sắp bắt đầu rồi.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Mau nói rõ cho ta!

Nguyệt Vũ Phong Hoa lạnh lùng nói.

- Lão tổ tông, là tội lỗi của đệ tử, đệ tử đã làm mất thể diện của Cực Lạc cung, đệ tử cam nguyện tiếp nhận xử phạt của tông môn!

Vũ Hoa Tiên thở mạnh một cái rồi quỳ xuống đất, khóc lóc thảm thiết:

- Đều do tính tình đệ tử trời sanh trụy lạc, trong lúc vô tình đã chọc người không nên chọc, khiến mặt mũi tông môn bị hao tổn. Đệ tử thật sự đáng chết vạn lần, chết không có gì đáng tiếc cả! Chẳng qua đã phụ kỳ vọng của tông môn, đệ tử vô cùng xấu hổ, kính xin sư tổ trừng phạt đệ tử.

Thấy Vũ Hoa Tiên khóc lóc thảm thương như thế, mấy vị sư huynh muội có tình cảm với hấn vội quỳ xuống, nói đỡ:

- Lão tổ tông, chuyện này vốn không liên quan đến sư huynh, là do người nọ quá ghê tởm, tâm tính nhỏ hẹp. Vốn chuyện nhỏ, nhưng lại làm thành chuyện lớn, rồi đổ tội cho Cực Lạc cung ta, sau đó còn đoạt đi hai kiện pháp bảo của Lê Lạc sư thúc. Kính xin lão tổ tông làm chủ cho chúng đệ tử!

Nguyệt Vũ Phong Hoa hơi nhíu mày, nói:

- Các ngươi cảm miệng hết cho ta. Lạc Hoa Tàn Tuyết, ngươi nói!

Lạc Hoa Tàn Tuyết thấy tâm tình lão tổ tông mình lúc này không tốt, cũng không dám giấu diếm, kể hết mọi chuyện ra.

Nguyệt Vũ Phong Hoa nghe xong thì hừ lạnh một cái, sau đó nhìn Vũ Hoa Tiên sắc mặt đã tái nhợt, nói:

- Lúc ở trong cung, ngươi đã có biểu hiện là người trụy lạc không thể khống chế được, nhưng bởi vì ngươi còn hiểu chuyện, luôn cảnh tỉnh chính mình, không làm ra chuyện làm mất mặt tông môn nên chúng ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng đó là ở tông môn, còn hiện tại là ở bên ngoài. Nếu như ngươi còn không biết thu liễm tính tình của mình, sau này sẽ có ngày chết mà không biết mình chết thế nào.

Nguyệt Vũ Phong Hoa chậm rãi đưa mắt nhìn qua mọi người, nói:

- Các ngươi phải biết rằng Tu Tiên giới là một thế giới mạnh còn yếu mất, từ lâu đã không còn các đạo lý khác. Có rất nhiều việc chém giết nhau chỉ vì những chuyện rất nhỏ. Có lẽ trong mắt các ngươi, hành động Vũ Hoa Tiên chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng thông thường bởi vì những chuyện nhỏ như vậy mà đã hại chết chính mình. Nếu như Vũ Hoa Tiên ngươi biết chuyện, không kiêu ngạo tự phụ thì sao có thể gây nên phiền toái như vậy?

Vũ Hoa Tiên cúi đầu, nói:

- Lão tổ tông, đệ tử biết sai rồi!

Nguyệt Vũ Phong Hoa thần nhiên nói:

- Người sai, nhưng cái sai của người không phải là chọc người không nên chọc. Người sai là vì người không có thực lực, nhưng chọc người không nên đụng vào. Cho nên, người đã sai lầm rồi, từ đầu sai rồi! Đây chính là quy tắc của Tu Tiên giới!

- Vâng, các đệ tử thụ giáo!

Nguyệt Vũ Phong Hoa thân nhiên nói:

- Nhưng mà, Cực Lạc cung ta cũng không phải là môn phái dễ người khác dễ dàng khinh nhục. Bất kể là ai, nếu như đã làm mất mặt Cực Lạc cung ta, chắc chắn phải trả giá rất nhiều! Lạc Hoa sư diệt, người nợ ở đâu? Lập tức dẫn ta tới đó!

Lạc Hoa Tàn Tuyết "vâng" một tiếng, nhưng về mặt lại hiện rõ thần sắc do dự.

- Hử?

Nguyệt Vũ Phong Hoa sắc giọng một cái, sau đó nhìn Lạc Hoa Tàn Tuyết nói:

- Người còn chần chừ cái gì? Sao không dẫn đường?

Mắt Lạc Hoa Tàn Tuyết hơi nhảy một cái, cúi đầu nói:

- Sư thúc, là do đệ tử có một suy đoán trong lòng, không biết nên nói hay không?

- Có gì thì cứ nói. Người trước giờ luôn làm người ăn ngay nói thẳng, lúc nào đã trở nên chần chừ như vậy?

- Sư thúc, nếu đệ tử suy đoán không sai, có lẽ người nợ chính là Lệnh Hồ của Hoa Nghiêm tông!

Nói xong lời này, về mặt Lạc Hoa Tàn Tuyết khổ sở vô cùng.

- Cái gì? Là hắn?

Nguyệt Vũ Phong Hoa biến sắc.

Những tu sĩ Cực Lạc cung khác càng lộ vẻ không dám tin.

Danh tiếng của Lệnh Hồ bây giờ thật sự quá lớn, hơn nữa tốc độ tu luyện càng làm cho mọi người phải kinh sợ.

Cách đây không lâu, câu chuyện hắn chín lần kết Anh thất bại còn là chủ đề để mọi người bàn tán trong tửu lâu. Không ngờ rằng, tin đồn hắn chuyển sang tu luyện đại đạo của Vũ tu mới được mấy năm, thì hắn đã lấy Yêu đan ra đấu giá, bản thân còn có một thanh cự kiếm ẩn chứa trận pháp cấm linh, làm cho biết bao tu sĩ phải điên cuồng. Sau đó, Lệnh Hồ còn dùng thần thông thần niệm thần kỳ đánh bại biết bao tu sĩ cao giai muốn cướp bảo của mình, trở thành người đoạt bảo người khác. Những chuyện đó đã làm chấn động cả Tu Tiên giới!

Vào lúc mọi người còn tưởng rằng lúc đó hắn đã được một tu sĩ đỉnh giai dùng thần thông phụ thể, nên mới có thực lực đánh bại đông đảo tu sĩ cao giai thì hắn lại tìm được vật chỉ linh biết bao người mơ ước. Khi các tu sĩ cao giai tề tụ tại Tri Kiếm phong Hoa Nghiêm tông, muốn tạo áp lực để Hoa Nghiêm tông cùng phân bảo thì hắn lại tiếp tục thi triển thần thông Hồn đạo đáng sợ, không những đánh bại một đám tu sĩ Hợp Thể kỳ, ngay cả tu sĩ Độ Kiếp kỳ cũng phải kinh sợ mà thối lui.

Lệnh Hồ tu tiên còn chưa tới hai trăm năm, nhưng lại sáng tạo ra rất nhiều giai thoại thần kỳ. Vốn hắn bị mọi người cho rằng chỉ là một phế vật vô duyên với Nguyên Anh kỳ, nhưng bây giờ đã trở thành một truyền kỳ mà cả tu sĩ Độ Kiếp kỳ phải kiêng kỵ.

Ngay cả người được coi là thiên kiêu chi tử, thân mang Phật Duyên là Lý Thiên Mạc cũng vì hắn mà âm thầm đi không ít.

Lý Thiên Mạc hoàn toàn xứng đáng với danh xưng siêu cấp thiên tài, nhưng không ai dám dùng bốn chữ siêu cấp thiên tài gán cho Lệnh Hồ cả, bởi vì bốn chữ đó không xứng với hắn. Lệnh Hồ là một truyền kỳ! Mà những người khác cũng không thể nào tưởng tượng được rốt cuộc hắn đã tu luyện như thế nào?

Lúc này nghe nói người nợ có khả năng là nhân vật Lệnh Hồ truyền kỳ, thì chẳng những Nguyệt Vũ Phong Hoa cảm thấy ngoài ý muốn, cả đám tu sĩ Cực Lạc cung khác kinh hãi không thôi, ai ai cũng cảm thấy da đầu của mình đã trở nên tê dại.

Thì ra người một mình lấy lực lượng bản thân đánh bại sự liên thủ của nhiều tu sĩ Độ Kiếp kỳ khác đang ở trước mặt họ!

Đặc biệt là Vũ Hoa Tiên, khi hắn ý thức nữ tử tiền lệ mà hắn đến gần lúc ấy dĩ nhiên là đạo lữ của Lệnh Hồ, mà hắn còn nói năng lỗ mãng với Lệnh Hồ nữa. Nghĩ đến đây, cả người Vũ Hoa Tiên đã run rẩy cả lên, thân thể cũng ngã xuống đất.

Tuy Nguyệt Vũ Phong Hoa rất giật mình, nhưng đã nhanh chóng bình phục trở lại.

- Các người làm sao vậy? Người nợ là Lệnh Hồ thì thế nào? Chẳng lẽ hắn có ba đầu sáu tay? Chẳng lẽ Cực Lạc cung ta sợ hắn? Cho dù hắn có phải Lệnh Hồ hay không, ta cũng phải đi gặp hắn. Lạc Hoa sư diệt, dẫn đường!

Ngay lúc này lại có một âm thanh cười ha ha:

- Ngoài ý muốn a, thật là ngoài ý muốn a. Cực Lạc cung trêu chọc tên trâu truyền kỳ kia thật sao? Đúng là hay đó, Ngụy Vô Nhai ta không thể bỏ qua được!

Bỗng nhiên ở ngay đỉnh có một cổ thần niệm chậm rãi ngưng tụ lại, hình thành nên một khuôn mặt khổng lồ trông hơi dữ tợn, cười mãi không thôi.

Nguyệt Vũ Phong Hoa đưa mắt nhìn sang Ngụy Vô Nhai, nói:

- Đạo hữu tính làm gì? Chẳng lẽ Nguyên Ma giáo đã cuồng vọng đến mức muốn khiêu chiến Cực Lạc cung ta?

Khuôn mặt khổng lồ do thần niệm Ngụy Vô Nhai ngưng tụ lại cười hắc hắc, nói:

- Nguyệt Vũ tiên tử, lời này của ngươi không đúng rồi. Chẳng qua ta ngưỡng mộ phong thái tuyệt thế của tiên tử, nên mới yên lặng đi theo, chứ không phải trêu chọc gì đâu, ta còn muốn sống lâu đó. Ngươi nói có phải không, Nguyệt Vũ tiên tử?

Nguyệt Vũ Phong Hoa lạnh lùng nói:

- Nơi này không hoan nghênh đạo hữu, kính xin đạo hữu đi mau!

Ngụy Vô Nhai thờ dãi một cái, nói:

- Nguyệt Vũ tiên tử, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm làm vậy với một người ngưỡng mộ ngươi sao? Thật ra ta không có ác gì với tiên tử đâu, tuy ta là phó giáo chủ Nguyên Ma giáo, nhưng trước giờ rất kính ngưỡng Cực Lạc cung. Ngoài ra, lúc này tiên tử cũng muốn gặp người kia, cho dù có phải là Hoa Nam Lệnh Hồ hay không, nhưng có tại hạ ở chỗ đây, không phải xung đột giữa các người sẽ có ta làm chứng sao?

Nguyệt Vũ Phong Hoa hơi trầm ngâm, nhưng không nói thêm gì nữa, cũng không yêu cầu Ngụy Vô Nhai rời đi. Tuy nàng không mở miệng đồng ý với hắn, nhưng lời nói của nàng đã chấp nhận hành động của Ngụy Vô Nhai.

- Lạc Hoa sư đệ, dẫn đường!

Được Lạc Hoa Tàn Tuyết dẫn đầu, đoàn người Cực Lạc cung cùng nhau đi tới cái đỉnh thứ hai.

Mà trên đường đi tới đó, có rất nhiều tu sĩ ở bên ngoài cũng đi theo sau.

Vốn Nguyệt Vũ Phong Hoa không muốn làm lớn chuyện như thế. Không phải nàng không muốn, mà do nàng cảm thấy không cần thiết. Nhưng lúc này nàng lại thấy có nhiều người vây xem, thì lúc nói chuyện sẽ dễ hơn một chút. Dĩ nhiên đây là do Nguyệt Vũ Phong Hoa cảm thấy mình không đủ khả năng để một mình trấn trụ được người kia.

Nếu không, có khi nào Nguyệt Vũ Phong Hoa làm việc lại để người khác đứng ngoài xem kịch vui như thế này?

Cũng may mục đích đi lần này của Nguyệt Vũ Phong Hoa lần này không phải là vì đại chiến với người kia, cho dù muốn đại chiến, hai người cũng phải chờ hai chiếc thuyền thần đình song song dừng lại, rồi rời khỏi hai chiếc thuyền thần đình song song mới được. Nếu không, trừ khi hai người cảm thấy mình đã sống lâu quá rồi, nên mới dám khai chiến ở ngay trên thuyền.

Mục đích chính của Nguyệt Vũ Phong Hoa lúc này là muốn xác minh thân phận của đối phương, nếu như có thể nói chuyện mà thu hồi được hai pháp bảo của Cực Lạc cung thì tất cả vẫn có thể vui vẻ với nhau..

Nếu không..

Trong mắt Nguyệt Vũ Phong Hoa hiện lên nét ác lạnh. Cho dù danh tiếng Lệnh Hồ hấn có vang dội hơn nữa, cho dù thần thông Hồn đạo có mạnh hơn nữa, chắc chắn Cực Lạc cung sẽ không bỏ qua!

Kết quả của những người xem thường Cực Lạc cung chắc chắn vô cùng thảm thiết, cho dù là truyền kỳ thì cũng không thể thoát khỏi!

Cực Lạc cung hùng cứ Hoa Nam châu đã hơn vạn năm, có thể bị mất mặt dễ dàng như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Đàm Phán Không Thành!

Thần niệm của Nạp Lan Bạch Y hiện giờ đang ở bên ngoài hai chiếc thuyền thần đình song song, nhưng chỉ hơi nhô ra ngoài một chút, tiếp nhận sự tẩy lễ của phong áp và khí áp.

Dù sao cánh giới hiện tại của Nạp Lan Bạch Y chỉ là Xuất Khiếu kỳ đại viên mãn, thần niệm tạm thời chỉ đưa ra ngoài được hơn hai tấc, đây đã là cực hạn của nàng rồi.

Sau khi thần niệm của nàng có thể thích ứng hoàn toàn với cường độ phong áp và khí áp hiện tại, nàng sẽ phóng thích thần niệm ra ngoài thêm một chút, tiếp tục tiếp nhận khảo nghiệm cực hạn. Đây chính là phương thức trui luyện thần niệm ở trên hai chiếc thuyền thần đình song song, rất đơn giản nhưng vô cùng hữu hiệu.

Làm được điều này là vì hai chiếc thuyền thần đình song song đang phi hành với một tốc độ cực nhanh, tạo nên áp lực cao với không gian bên ngoài.

Trong lúc Nạp Lan Bạch Y đang trui luyện thần niệm của mình, Lệnh Hồ lại ngồi bên cạnh. Vừa làm hộ pháp cho nàng, vừa làm chuyện của mình.

Một trong hai kiện cổ bảo linh khí là Lôi Công chùy đang lẳng lẳng huyền phù trước mắt Lệnh Hồ, thần niệm vô hình của Lệnh Hồ đang như nước biển rộng lớn, bao phủ Lôi Công chùy.

Lôi Công chùy không hổ danh là cổ bảo linh khí. Qua dò xét, Lệnh Hồ phát hiện Lôi Công chùy cũng có bốn tầng cấm chế linh quang. Nói cách khác, phẩm cấp của Lôi Công chùy không hề thua kém Thanh Thận Hồ và Bảo Quang tháp của Lệnh Hồ.

Lúc trước Lôi Công chùy từng là bảo vật trấn áp mười đại cung điện của Cực Lạc cung, tất nhiên đã sớm bị tu sĩ Cực Lạc cung tế luyện hoàn toàn. Nhưng vì điện chủ trước đó độ kiếp thành công, tiến lên Độ Kiếp kỳ, nên đã rời khỏi chức vị điện chủ, chuyên tâm tiềm tu.

Sau đó Mộc Lê Lạc trở thành điện chủ Lôi Quang điện - một trong mười đại cung điện của Cực Lạc cung, và hiển nhiên bảo vật trấn điện là Lôi Cung chùy và Điện Quang đục cũng được giao cho Mộc Lê Lạc.

Vì vị điện chủ trước đã tế luyện Lôi Công chùy và Điện Quang đục hoàn toàn, nên sau khi rời khỏi chức vị điện chủ, hắn đã phải xóa đi nguyên thần ở bên trong hai cổ bảo linh khí này.

Phải biết rằng vị tu sĩ đó đã làm điện chủ Lôi Quang điện hơn chín trăm năm, và phải mất hơn bảy trăm năm mới tế luyện hoàn toàn Lôi Công chùy và Điện Quang đục được. Cho nên, mặc dù Mộc Lê Lạc đã nhận được Lôi Công chùy và Điện Quang đục được hơn ba trăm năm, nhưng mới chỉ tế luyện đến tầng cấm chế thứ hai mà thôi.

Thật ra, cũng vì Mộc Lê Lạc chưa tế luyện Lôi Công chùy và Điện Quang đục hoàn toàn, nên hắn chỉ phát huy uy lực của pháp bảo được bốn phần. Cũng nhờ thế, Lệnh Hồ mới có thể đánh bại được Mộc Lê Lạc dễ dàng. Nếu không, một khi Lệnh Hồ chỉ sử dụng thần thông thần niệm thì sợ rằng không thể nào dễ dàng đánh bại Mộc Lê Lạc được, thậm chí hắn phải vận dụng thần thông Hồn đạo, để một thần phách trong ba phách hiện hình thì mới làm được điều tương tự.

Sau khi xóa nguyên thần của Mộc Lê Lạc đi, thần niệm Lệnh Hồ nhanh chóng tế luyện được hai tầng cấm chế linh quang đầu tiên, bắt đầu tế luyện sang tầng thứ ba.

Đúng lúc này, đoàn người Nguyệt Vũ Phong Hoa đã đi đến.

Nguyệt Vũ Phong Hoa vừa đi vào đình thì đã phóng thích uy áp thần niệm của tu sĩ Độ Kiếp kỳ lên, chậm rãi ép tới Lệnh Hồ. Làm như vậy không phải vì Nguyệt Vũ Phong Hoa muốn khiêu khích hay ra oai phủ đầu, mà vì nàng muốn dò xét.

Tất nhiên Lệnh Hồ hiểu ý của đối phương. Nếu như tu sĩ đỉnh giai của Cực Lạc cung đã ra tay, hắn cũng không cần che giấu nữa. Dù sao hắn đã muốn lấy Lôi Công chùy và Điện Quang đục rồi, tuyệt sẽ không giao ra, dù cho ai tới cũng vô dụng.

Thần niệm mạnh mẽ chậm rãi từ đỉnh đầu tràn ra ngoài, lơ lửng trên không trung một lúc rồi ngưng tụ lại thành hư ảnh một con hung thú. Đôi mắt không lồ nhìn chăm chăm vào đoàn người Nguyệt Vũ Phong Hoa.

Vốn thần niệm của Nguyệt Vũ Phong Hoa đang chậm rãi bức tới, nhưng sau khi nhìn thấy thần niệm Lệnh Hồ hóa thành hư ảnh của hung thú khổng lồ, rồi cảm nhận được uy áp thần niệm mạnh mẽ thì nàng đã thu hồi uy áp thần niệm mình về.

Bởi vì việc dò xét đã hoàn thành rồi!

- Cực Lạc cung Nguyệt Vũ Phong Hoa ra mắt đạo hữu!

Nguyệt Vũ Phong Hoa chậm rãi đi tới trước Lệnh Hồ, khi còn cách ba trượng thì dừng lại, thi lễ một cái. Còn đám tu sĩ Cực Lạc cung và các tu sĩ đi theo sau chỉ đứng ở trên bậc thang ngoài đình, không dám cùng bước vào trong.

Lệnh Hồ kết tay bấm mấy đạo pháp quyết, Lôi Công chùy đang huyền phù trước mặt liền thu nhỏ lại như một hạt đậu, sau đó được Lệnh Hồ thu vào

trong miệng, đưa vào đan điền.

Bởi vì chưa tế luyện hoàn toàn, nên Lôi Công chùy chỉ có thể đưa vào đan điền để ăn cần săn sóc, một khi đã được tế luyện hoàn toàn, Lệnh Hồ có thể bỏ vào trong tinh thần thức hải. Còn Điện Quang đực, bởi vì chưa được tế luyện qua chút nào, nên hắn đành bỏ nó vào trong túi trữ vật trước.

Thấy Lệnh Hồ chỉ trong thời gian ngắn đã tế luyện được Lôi Công chùy, khuôn mặt mỹ lệ của Nguyệt Vũ Phong Hoa bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ vươn người đứng dậy, sau đó chấp tay, nói:

- Hoa Nghiêm tông Lệnh Hồ ra mắt đạo hữu!

Nhất thời có mấy tiếng kinh hô từ bậc thang ngoài đình truyền tới.

Nguyệt Vũ Phong Hoa cũng hơi biến sắc. Mặc dù sau khi nhìn thấy hư ảnh hung thú khổng lồ trên đỉnh đầu Lệnh Hồ, Nguyệt Vũ Phong Hoa đã đoán được người nam tử trẻ tuổi khôi ngô ngấn vĩ, có mái tóc đủ màu sắc này chính là Lệnh Hồ. Nhưng khi chính tai nghe thấy Lệnh Hồ báo danh tiếng ra, Nguyệt Vũ Phong Hoa vẫn còn có chút rung động.

Có câu nói "người có danh, cây có bóng". Danh tiếng Lệnh Hồ bây giờ ở Hoa Nam châu như mặt trời ban trưa, chấn động toàn bộ các tu sĩ đỉnh giai. Mặc dù có nhiều tu sĩ Độ Kiếp kỳ chưa từng tận mắt nhìn thấy thân thể Lệnh Hồ, nhưng vì những lời đồn đãi không ngừng truyền ra, nên các tu sĩ Độ Kiếp kỳ khác đã thăm coi Lệnh Hồ ngang hàng với các tu sĩ Độ Kiếp hậu kỳ.

Vì chỉ có tu sĩ đạt tới Độ Kiếp hậu kỳ mới có lực lượng lấy sức một người đánh tan sự liên thủ của nhiều tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ và sơ kỳ.

Nguyệt Vũ Phong Hoa nhìn Lệnh Hồ, thật lâu sau mới nói:

- Vài năm gần đây đã sớm nghe đại danh Hoa Nam Lệnh Hồ, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Lệnh Hồ cười nói:

- Quá khen! Cực Lạc cung là môn phái tu tiên đệ nhất của Hoa Nam châu, lại càng nổi tiếng xa. Từ lúc Lệnh Hồ tu tiên đến nay, danh tiếng của quý cung đã như sấm bên tai, luôn luôn khâm phục từ tận đáy lòng.

Nguyệt Vũ Phong Hoa nói:

- Khi này Lệnh Hồ đạo hữu và Cực Lạc cung ta có xung đột với nhau, ta đã nghe các đệ tử nói qua. Chuyện này đúng là lỗi của Cực Lạc cung ta, Nguyệt Vũ Phong Hoa ở đây nói lời xin lỗi với Lệnh Hồ đạo hữu! Xin lỗi rồi!

Nói xong, Nguyệt Vũ Phong Hoa khẽ khom người với Lệnh Hồ, làm lễ.

Lệnh Hồ biết không cách nào tránh tránh được lễ của đối phương, đành lạnh nhạt đứng đó tiếp nhận lễ này.

Hắn biết Nguyệt Vũ Phong Hoa hạ thấp tư thái này là vì muốn lấy lại hai kiện cổ bảo linh khí Lôi Công chùy và Điện Quang đực.

Nếu như là những cổ bảo khác, Lệnh Hồ cũng không muốn dây dưa với Cực Lạc cung làm gì, sẽ trả lại ngay. Nhưng mà bộ cổ bảo linh khí Lôi Công chùy và Điện Quang đực lại có tác dụng với Khí phách trong bảy thân phách của mình, nhờ bộ cổ bảo linh khí này mà môn công pháp của Khí phách sẽ có thể đạt đến viên mãn. Như vậy, sao Lệnh Hồ có thể bỏ qua bộ pháp bảo này được?

Vì vậy, Lệnh Hồ đã quyết định sẽ không trả Lôi Công chùy và Điện Quang đực, cho dù Cực Lạc cung có dùng tiên khí để đổi cũng không được. Huống chi, đối phương cũng chỉ tới hành lễ mà thôi.

Quả nhiên, Nguyệt Vũ Phong Hoa lại nói tiếp:

- Do Cực Lạc cung bên ta đã sai trước, nên chắc chắn sẽ có lễ vật đáp trả cho Lệnh Hồ đạo hữu. Nhưng mong đạo hữu có thể nể mặt Cực Lạc cung chúng ta mà trả lại hai bảo vật trấn điện là Lôi Công chùy và Điện Quang đực, Cực Lạc cung ta sẽ cảm kích rất nhiều.

Lệnh Hồ thản nhiên nói:

- Chuyện này là do quý tông lần áp hiếp người trước, chẳng những dây dưa với đạo lữ ta, mà còn nói năng lỗ mắng với ta. Ta vốn chẳng muốn so đo với hắn, mới chỉ đánh hắn một chút, nghĩ trừng phạt như vậy là đủ rồi. Nhưng không ngờ quý tông chỉ nghe lời của hắn mà không để ý đến chân tướng sự việc là như thế nào, ngay sau đó đã hạ sát thủ với ta. Nếu tu vi Lệnh Hồ ta nông cạn, chỉ là một tu sĩ Hợp Thể kỳ thôi, chẳng phải lúc đó đã uổng mạng rồi sao? Hừ! Ta đã không giết người, chẳng qua xuất thủ lấy hai kiện pháp bảo mà thôi, coi như là bồi thường cho ta. Làm như vậy đã là nể mặt Cực Lạc cung rồi, hay đạo hữu tưởng ta không dám giết người thật sao?

Nói đến câu cuối cùng, chữ "giết" do Lệnh Hồ nói ra đã ẩn chứa một tia sát khí nhàn nhạt.

Mà sự thật đúng như Lệnh Hồ nói, nếu Lệnh Hồ không phải là Lệnh Hồ, hoặc chỉ là một tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường thôi, sợ rằng đã bỏ mạng trong tay Mộc Lê Lạc rồi.

Nguyệt Vũ Phong Hoa lãnh đạm nói:

- Xem ra Lệnh Hồ đạo hữu không muốn hoàn trả hai kiện cổ bảo linh khí cho Cực Lạc cung chúng ta?

Lệnh Hồ vẫn giữ thần sắc lạnh lùng, nói:

- Nếu đạo hữu cho rằng hai kiện cổ bảo linh khí này có giá trị hơn mấy người đệ tử của quý cung, Lệnh Hồ tự nhiên lấy mạng mà trả cổ bảo!

Không khí hai bên đã rất căng thẳng, bỗng nhiên có một tiếng cười to truyền đến. Thần niệm của tu sĩ Độ Kiếp kỳ dần hiện lên, thần niệm Ngụy Vô Nhai đã ngưng tụ lại thành một khuôn mặt lớn ngay giữa đình.

Ngụy Vô Nhai cười nói:

- Nghe tiếng thần thông cái thể của Hoa Nam Lệnh Hồ đã lâu, làm vô số tu sĩ Độ Kiếp kỳ phải nhượng bộ lui binh. Hôm nay nhìn thấy quả nhiên cường thế vô cùng, ngay cả Cực Lạc cung cũng không nể mặt. Ha ha...đủ thông thái, đủ đảm lược, đủ khí phách, quả nhiên là Hoa Nam Lệnh Hồ!

Thật ra Lệnh Hồ đã sớm phát hiện thần niệm của Ngụy Vô Nhai ẩn núp trong đình, lúc này thấy Ngụy Vô Nhai đã hiện hình ra, Lệnh Hồ không khỏi đưa mắt sang nhìn hắn.

- Đạo hữu là người phương nào?

Ngụy Vô Nhai cười cười:

- Lệnh Hồ đạo hữu yên tâm, ta không phải là người của Cực Lạc cung. Ta là phó giáo chủ Nguyên Ma giáo - Ngụy Vô Nhai, đã nghe danh tiếng Lệnh Hồ đạo hữu từ lâu. Hôm nay được nhìn thấy tận mắt, quả nhiên khí vũ bất phàm. Hân hạnh, hân hạnh!

Lệnh Hồ chấp tay nói:

- Ra là Nguyên Ma giáo Ngụy đạo hữu, ngưỡng mộ đã lâu!

Ngụy Vô Nhai cười nói:

- Ta thấy Lệnh Hồ đạo hữu và Nguyệt Vũ đạo hữu đã không thể hòa giải được, nhưng dù cho có giận đến đâu đi nữa, mong hai vị hãy chờ đến khi hai chiếc thuyền thần đình song song đến được Đông Thắng châu, mọi người xuống thuyền rồi hãy tính tiếp đi, phải không? Nếu như hai vị có ý định tranh tài với nhau, ta sợ hai chiếc thuyền thần đình song song này không thể chịu nổi hai vị. Như vậy đi, để ta làm người hòa giải được không? Mọi người tạm thời bớt giận, chờ đến Đông Thắng châu rồi, mọi người hãy từ từ mà bàn bạc tiếp. Ta và các vị đạo hữu ở khoang thuyền đình cấp sẽ làm chứng, nếu nói đạo lý không được, lúc đó động thủ cũng không muộn mà. Hai vị nghĩ như thế nào?

Nguyệt Vũ Phong Hoa lạnh giọng nói:

- Lệnh Hồ đạo hữu, Cực Lạc cung ta có lỗi trước, có lỗi nên chắc chắn phải nhận lỗi. Nhưng nếu có người muốn mượn cơ hội này mà uy hiếp Cực Lạc cung, tốt nhất nên suy nghĩ lại đi. Cực Lạc cung ta đã đứng vững ở Tu Tiên giới hơn vạn năm nay, danh tiếng không phải tự nhiên mà có. Đừng vì tham niệm một lúc mà hủy đi một thân tài hoa! Nói vậy là đủ rồi, cáo từ!

Nói xong, Nguyệt Vũ Phong Hoa liền xoay người rời khỏi đình. Lúc gần đi, nàng còn dùng ánh mắt tiếc hận nhìn qua Lệnh Hồ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Bế Quan

Sau khi dặn dò mấy lời với đám người Lạc Hoa Tàn Tuyết và các tu sĩ Cực Lạc cung xong, Nguyệt Vũ Phong Hoa mang theo tâm trạng tức giận cùng chút tiếc nuối trở về khoang thuyền đình cấp của mình.

Thật ra, trước khi đi tới khoang thuyền cao cấp, Nguyệt Vũ Phong Hoa đã có ý định là sẽ phát uy kinh sợ vị tu sĩ đã làm mất mặt mũi Cực Lạc cung của mình. Nguyệt Vũ Phong Hoa tin rằng, cho dù là tu sĩ nào, nhưng khi đối mặt với một đại phái tu tiên như Cực Lạc cung thì đều phải kinh sợ, thối lui nhượng bộ.

Người nọ dám thu hai cổ bảo linh khí của Cực Lạc cung là vì tu vi Mộc Lê Lạc không đủ để hắn kiên kỵ, nhưng nếu chính mình đi, chắc chắn người nọ sẽ phải suy nghĩ lại. Khi gặp mặt nói chuyện, nếu bản thân mình chưa một đường lui cho đối phương, tin rằng đối phương sẽ hạ một bước mà trả lại hai kiện cổ bảo linh khí.

Nguyệt Vũ Phong Hoa tin chắc rằng chỉ cần mình lộ diện, nhất định sẽ giải quyết cuộc xung đột vô vị này mau lẹ.

Nhưng Nguyệt Vũ Phong Hoa không ngờ người đã có xung đột với Cực Lạc cung mình lại chính là người trâu Lệnh Hồ, danh chấn Hoa Nam châu Tu Tiên giới trong những năm gần đây.

Thực lực chân chính của Lệnh Hồ cho đến lúc này vẫn là một bí ẩn, nhưng mọi người đều ngầm hiểu với nhau rằng thực lực của Lệnh Hồ ít nhất đã đạt tới Độ Kiếp hậu kỳ. Tương lai của người này là không thể đo lường được, nhất định có thể chứng nhận đại đạo, phi thăng thành tiên.

Nguyệt Vũ Phong Hoa đã có dự cảm là một mình xuất thủ cộng với danh tiếng của Cực Lạc cung sẽ không trấn áp được Lệnh Hồ, không thể nào làm Lệnh Hồ giao ra hai kiện cổ bảo linh khí trấn điện kia.

Kết quả, mọi việc đã như Nguyệt Vũ Phong Hoa đoán.

Sau khi mang theo tâm trạng phần nộ trở về khoang thuyền đình cấp, Nguyệt Vũ Phong Hoa không chỉ tức giận với việc Lệnh Hồ không biết điều, mà còn tiếc hận một viên ngọc sáng chói sẽ phải tan vỡ. Vốn Lệnh Hồ là một nhân tài có tương lai tươi đẹp, nhưng chỉ vì lòng tham nhất thời mà nhất định phải vấp lạng dưới lực lượng kinh khủng của Cực Lạc cung.

Bản thân Nguyệt Vũ Phong Hoa là một trong bốn tu sĩ cường đại của Cực Lạc cung, nàng chính là người hiểu rõ lực lượng ẩn sâu của Cực Lạc cung hơn ai hết, đó là một lực lượng khiến cho bất cứ ai cũng phải kính sợ.

Có lẽ ai ai cũng suy đoán được Cực Lạc cung thân là đại phái tu tiên đứng đầu ở Hoa Nam châu, chắc chắn sẽ có tu sĩ Độ Kiếp hậu kỳ, thậm chí là tán tiên tại hạ trấn. Nhưng mọi người tuyệt đối sẽ không ngờ rằng Cực Lạc cung không chỉ có một tán tiên, và càng không phải là tán tiên một kiếp hoặc hai kiếp.

Thực lực Lệnh Hồ đúng là rất mạnh, nhưng cho dù hắn có quét ngang các tu sĩ Độ Kiếp kỳ, thì tuyệt đối không chống lại được các tu sĩ cấp bậc tán tiên.

Có lẽ thần thông Hồn đạo của hắn rất mạnh, nhưng tán tiên là tu sĩ đã bỏ đi thân thể, chuyển sang tu luyện nguyên thần. Nên lực lượng linh hồn của các tán tiên sẽ không yếu hơn Lệnh Hồ.

Cho nên, sau khi thấy Lệnh Hồ cự tuyệt giao ra hai kiện bảo vật trấn điện lại cho Cực Lạc cung, Nguyệt Vũ Phong Hoa đã rất tiếc hận nhìn Lệnh Hồ một cái. Bởi vì Nguyệt Vũ Phong Hoa biết Cực Lạc cung sẽ không cho phép hai kiện cổ bảo linh khí đó rơi vào tay người ngoài, càng không cho phép có người dám làm mất mặt Cực Lạc cung.

Nếu tu sĩ Độ Kiếp kỳ không thể thu hồi hai kiện pháp bảo trấn điện, chắc chắn Cực Lạc cung sẽ phái tu sĩ cấp bậc tán tiên xuất thủ! Đến lúc đó, không chỉ đơn giản thu hồi lại hai kiện pháp bảo, chắc chắn bọn họ sẽ tiêu diệt tất cả những người đã dám mạo sấm Cực Lạc cung, dám làm mất mặt Cực Lạc cung.

Có thể nói tình cảnh Lệnh Hồ bây giờ cực kỳ nguy hiểm. Dĩ nhiên, nếu như trước khi hai chiếc thuyền thần đình song song tới Đông Thắng châu mà Lệnh Hồ tự tay trả lại hai kiện bảo vật cho Cực Lạc cung, thì mọi việc vẫn có thể cứu vãn được. Nhưng nếu Lệnh Hồ không trả, Nguyệt Vũ Phong Hoa chỉ còn cách nói lại việc này cho những tồn tại cao siêu ở Cực Lạc cung.

Đến lúc đó, Lệnh Hồ sẽ không còn đường lui nữa, sẽ bị tán tiên đuổi giết.

Cho nên, Nguyệt Vũ Phong Hoa cảm thấy rất tiếc cho Lệnh Hồ, trong lòng cũng hi vọng Lệnh Hồ sẽ suy nghĩ kỹ lại, có thể thức thời trả lại hai kiện cổ bảo.

Sau khi nguyên thần về lại trong thân thể, Nguyệt Vũ Phong Hoa liền đi tới phòng sư huynh Diệp Lạc Quy Trần, nói chuyện của Lệnh Hồ ra.

Khi nghe xong, khuôn mặt Diệp Lạc Quy Trần vẫn rất lạnh nhạt, chỉ nói một câu:

- Tự gây nghiệt không thể sống được!

Nói xong liền nhắm mắt lại, tiếp tục tìm hiểu thiên đạo.

Tất nhiên Lệnh Hồ không thể biết được tâm tư của những người Cực Lạc cung đối với hắn. Thật ra hắn cũng nhìn thấy ánh mắt đầy tiếc hận của Nguyệt Vũ Phong Hoa, nhưng hắn lại khinh thường, không xem vào đâu cả.

Lệnh Hồ biết Cực Lạc cung sẽ không từ bỏ ý định, nhất định còn có phiên toái ở phía sau. Lệnh Hồ đã sớm biết trước những việc này sẽ xảy ra, nhưng vì hai kiện cổ bảo kia có thể giúp thần thông của Khí phách đạt tới viên mãn, Lệnh Hồ đã bất chấp tất cả.

Thật ra, cho dù Lệnh Hồ biết Cực Lạc cung sẽ xuất động tán tiên để đuổi giết mình, hắn cũng không buông tha hai kiện cổ bảo kia.

Có lẽ tán tiên rất mạnh, Lệnh Hồ cũng không biết thực lực tán tiên mạnh đến đâu, nhưng chỉ cần thân thể Lệnh Hồ có thể hấp thu Thủy tuyệt tinh khí, giúp thân thể đạt tới viên mãn. Đồng thời, Ngũ Hành Kim Đan có thể hóa thành Ngũ Hành Linh Anh, giúp cho Mệnh Hồn đạt tới cảnh giới độc lập hóa

hình. Đến lúc đó, ba hồn bảy phách sẽ hợp nhất lại thành thập phương chi niệm, đừng nói là tán tiên, cho dù là tiên nhân chân chánh có đích thân đến, Lệnh Hồ cũng có lòng tin giết chết.

Hơn nữa, Lệnh Hồ tin rằng chỉ cần làm Mệnh hồn độc lập hóa hình ra thôi, dù hắn không vận dụng thập phương chi niệm, chỉ cần dựa vào lực lượng Mệnh hồn thôi, hắn tin chắc mình vẫn có thể đánh bại các tu sĩ cấp bậc tán tiên.

Sau khi tất cả mọi người lui ra khỏi đình, ngay cả thần niệm phó giáo chủ Nguyên Ma giáo - Ngụy Vô Nhai cũng rời đi, Lệnh Hồ mới ngồi xuống.

Tuy Nạp Lan Bạch Y ở bên cạnh rất lo lắng, nhưng nàng cũng biết rằng một khi Lệnh Hồ đã quyết định điều gì rồi, chắc chắn hắn sẽ không thay đổi. Vì vậy, Nạp Lan Bạch Y không khuyên can gì cả, chỉ ôn nhu cầm tay Lệnh Hồ, trong mắt hiện lên sự tín nhiệm tuyệt đối.

Lệnh Hồ tự tin mỉm cười với nàng một cái, Nạp Lan Bạch Y thấy vậy liền yên tâm lại, tiếp tục đưa thần niệm ra ngoài không gian để trui luyện.

Nàng biết điều mình cần làm nhất bây giờ là mau chóng cường đại lên, để Lệnh Hồ không lo nghĩ cho mình nhiều nữa.

Thấy như vậy, Lệnh Hồ liền phun Lôi Công chùy ra, tiếp tục tế luyện kiện cổ bảo này.

Nếu đã quyết định thu lấy hai kiện cổ bảo này của Cực Lạc cung, tất nhiên hắn phải mau chóng tế luyện hoàn toàn đi, để cho thần thông của Khí phách sớm đạt tới viên mãn, hiển hóa chân hình. Đến lúc đó, thực lực của hắn sẽ được tăng lên.

Thần thông Khí phách tu luyện có tên Phong Vân Lôi Bạo, là một loại pháp thuật hô phong hoán vũ, khu lôi công kích.

Môn thần thông pháp thuật này này là một pháp môn thuộc có ẩn chứa đạo của thiên địa, cấu thông khí tự nhiên, dùng lực lượng của trời đất.

Cũng vì thế nên môn thần thông này rất khó tu luyện, trừ khi Khí Phách có thể thoát ly thân xác, cùng với thiên địa hô ứng lẫn nhau, hấp thu nguyên khí thiên địa thì mới giúp thần thông này tịnh tiến hơn. Nếu Khí phách chỉ biết tu luyện ở trong tinh thần thức hải, sợ rằng có qua thêm một hay hai ngàn năm nữa, Khí phách vẫn không thể đạt đến cảnh giới hiển hóa chân hình được.

Dĩ nhiên, nếu chờ tới lúc Mệnh hồn hóa hình độc lập ra thì Lệnh Hồ vẫn có thể để Khí phách tự do ra ngoài thân thể, giúp cho Khí phách dễ dàng đạt tới cảnh giới hiển chân hóa hình.

Thật ra, trong những phách còn ở trạng thái bóng đen hiện nay, thần phách có khả năng đạt tới cảnh giới hiển chân hóa hình nhất chính là Anh phách - một trong hai thần phách trực thuộc Địa hồn mới đứng. Bởi vì chỉ còn thiếu một chút cơ duyên nữa thôi, Anh phách sẽ lập tức viên mãn ngay.

Nhưng mà, vì đã có hai kiện cổ bảo linh khí Lôi Công chùy và Điện Quang đục, nên Khí phách lại trở thành thần phách có khả năng đạt đến cảnh giới hiển chân hóa hình nhất trong các thần phách còn lại.

Cho nên, Lệnh Hồ phải cấp tốc tế luyện hai kiện cổ bảo linh khí kia hoàn toàn, sau đó đưa vào trong tinh thần thức hải để Khí phách chương không, giúp hắn mau chóng đạt tới cảnh giới viên mãn.

Sau sự việc với Cực Lạc cung, cái đình thứ hai này rất im ắng, ngoại trừ Từ Thanh Liên cách đây vài ngày có đến để nói sẽ bắt đầu bế quan luyện đan ra, không có ai dám đi vào nữa.

Sau đó ba ngày, Lệnh Hồ rốt cuộc đã công phá tầng cấm chế linh quang thứ ba của Lôi Công chùy thành công, hiện tại chỉ còn có một tầng thứ tư là chưa công phá được mà thôi.

Đến lúc này, thời gian hắn tế luyện Lôi Công chùy đã qua sáu ngày rồi.

Có lẽ vì Lôi Công chùy đã từng bị tế luyện hoàn toàn, nên Lệnh Hồ cảm thấy việc tế luyện Lôi Công chùy còn khó hơn lúc tế luyện Thanh Thận hồ và Bảo Quang tháp rất nhiều.

Nhớ lại lúc trước, hắn chỉ mất có bảy ngày bảy đêm để tế luyện Bảo Quang tháp mà thôi. Còn hiện tại, chỉ tế luyện ba tầng đầu tiên của Lôi Công chùy thôi đã làm Lệnh Hồ mất đến sáu ngày sáu đêm, mà cấm chế tầng thứ tư còn phức tạp hơn ba tầng cấm chế đầu tiên rất nhiều. Sợ rằng phải mất thêm nhiều ngày nữa, hắn mới tế luyện tầng cấm chế thứ tư này thành công được.

Nhưng phải nói tốc độ tế luyện của Lệnh Hồ là vô cùng biến thái, vì người khác phải mất hết mấy trăm năm mới tế luyện được cả bốn tầng hoàn toàn, tỷ như điện chủ đời trước của Lôi Quang điện.

Tuy Nạp Lan Bạch Y vẫn ngồi ở một góc để trui luyện thần niệm, nhưng Lệnh Hồ cần phải về tỉnh thất để bế quan.

Cũng may hắn và Nạp Lan Bạch Y đều đang ở trên hai chiếc thuyền thần đình song song, nên Lệnh Hồ không lo lắng sẽ có người ra tay với Nạp Lan Bạch Y. Đặc biệt khi toàn bộ tu sĩ ở khoang thuyền cao cấp thứ thiên này đã biết hắn chính là Lệnh Hồ Hoa Nghiêm tông, càng không có ai dám sinh tâm tư gì nữa.

Cho nên, Lệnh Hồ rất an tâm để Nạp Lan Bạch Y ngồi một mình lại ở cái đình thứ hai để trui luyện thần niệm, còn hắn lại đến lầu ăn một bữa thỏa thích, sau đó mới trở về phòng của mình. Khi trở về phòng rồi, việc đầu tiên hắn làm là ngủ một giấc thật say, sau khi tỉnh lại, hắn mới chính thức bế quan,

tiếp tục luyện hóa Lôi Coongg hù.

Còn hai người Từ Bi Lễ và Huyết Tích Từ ở cùng phòng với Lệnh Hồ thì sao? Vốn hai người này còn tưởng hai người Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y chỉ là những tu sĩ tiểu bối nhỏ nhoi, ban đầu còn muốn tìm cơ hội để "dạy bảo" một chút. Nhưng sau khi biết được thân phận của Lệnh Hồ, cả hai sợ đến nỗi mặt không còn một hột máu, rất sợ hãi. Đồng thời, hai người cảm thấy mình rất may mắn, vì đã không ra tay động thủ từ đầu. Nếu không, sợ rằng hai người có chết mà còn không biết mình chết thế nào.

Nhưng vì vẫn sợ Lệnh Hồ sẽ ghi hận việc hai người vô lễ từ đầu, nên hai người này đã vội vã vào trong tĩnh thất của mình, bể quan không dám lộ diện.

Cũng may là dường như Lệnh Hồ không muốn làm khó hai người, nên trong ba tháng qua, Lệnh Hồ vẫn luôn ở trong tĩnh thất không ra. Đến lúc này, hai người Từ Bi Lễ và Huyết Tích Từ mới thấy yên lòng, ra khỏi tĩnh thất.

Sau khi Lệnh Hồ rời khỏi cái đình thứ hai, các tu sĩ khác muốn trui luyện thần niệm đã từ từ tụ tập lại. Nhưng không có ai dám quấy rầy hay có ý định mạo phạm Nạp Lan Bạch Y đang ngồi tĩnh tọa ở vị trí tốt nhất trong đình cả.

Bởi vì nàng chính là đạo lữ của nhân vật truyền kỳ danh chấn Hoa Nam châu - Lệnh Hồ!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Lôi Quang Đại Đế!

Thời gian nhanh chóng qua đi, hai chiếc thuyền thần đình song song đã phi hành trong hải dương vô tận được nửa năm.

Cũng trong nửa năm này, Lệnh Hồ đã tế luyện hoàn toàn được hai kiện cổ bảo linh khí Lôi Công chùy và Điện Quang đục.

Sự khó khăn của việc tế luyện vượt qua tường tượng của Lệnh Hồ, nhưng sau khi tế luyện được hoàn toàn hai kiện cổ bảo này, Lệnh Hồ mới chân chính biết được hai kiện cổ bảo này lợi hại đến mức nào, và hắn cũng hiểu được vì sao hai kiện cổ bảo này có thể trở thành bảo vật trấn điện của Cực Lạc cung.

Tuy nói Lôi Công chùy và Điện Quang đục là một bộ cổ bảo đi đôi với nhau, nhưng cho dù tách ra, uy lực của mỗi kiện đều không kém bất cứ cổ bảo nào.

Đặc biệt là Lôi Công chùy, nếu sử dụng với Điện Quang đục thì nó chỉ có tác dụng là như một cái búa đánh xuống cổ bảo Điện Quang đục, kích thích Điện Quang đục đánh ra lôi điện. Nhưng nếu chỉ có một mình Lôi Công chùy, chủ nhân của nó vẫn có thể sử dụng nó như một pháp bảo công kích chí cương chí mãnh, có lực lượng khai sơn phá thạch chứ không nói chơi. Nếu đối thủ không có pháp bảo phòng ngự cùng cấp bậc, hoặc có tu vi cao hơn một bậc, chắc chắn sẽ bị Lôi Công chùy đánh chết!

Điện Quang đục cũng không phải là cổ bảo bình thường, khi chỉ có một mình, nó vẫn có thể thi triển ra mười con Thanh Long tỏa lôi điện dữ dội. Lực lượng mỗi con Thanh Long có thể so sánh với thần thông của Thánh thú cấp mười, thậm chí còn mạnh hơn tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết có thể làm cho uy năng hai kiện pháp bảo mạnh đến như vậy là chủ nhân của nó phải tế luyện hoàn toàn được nó.

Nhưng cho dù có tế luyện hoàn toàn được, thì vẫn chưa phát huy được uy lực đích thực của chúng nó. Bởi vì bên trong khí tâm của hai kiện pháp bảo này còn phong ấn hai linh vật rất cường đại.

Khí tâm của Điện Quang đục phong ấn linh hồn của một con Thanh Long, còn khí tâm của Lôi Công chùy lại phong ấn một sợi linh hồn của lôi kiếp đã được tinh luyện qua rất nhiều lần.

Phải biết rằng các pháp bảo được xưng là cổ bảo, vì những kiện pháp bảo đó đã được người xưa lưu truyền lại từ thời viễn cổ.

Không có ai biết những người tu tiên thời xa xưa cường đại đến mức nào, nhưng mỗi kiện cổ bảo được truyền lại đến nay đều có uy lực rất mạnh. Có thể nói ngoại trừ tiên khí ra, cổ bảo là pháp bảo có uy lực mạnh nhất, thậm chí còn có vài kiện cổ bảo có uy lực mạnh hơn tiên khí một chút. Những điều trên đều là sự thật.

Mà các cổ bảo đó đều được các tu sĩ từ thời viễn cổ luyện chế ra. Cho nên, tuy nói không ai biết thực lực của các tu sĩ đó đến đâu, nhưng chỉ dựa vào uy lực của cổ bảo thôi, tất cả mọi người đã biết thực lực của họ đến cỡ nào.

Nguyên nhân Lệnh Hồ mất đến nửa năm mới tế luyện hoàn toàn hai kiện cổ bảo này được, là vì bên trong khí tâm hai kiện cổ bảo này còn phong ấn hai

linh vật mà hần chưa thấy bao giờ.

Điện Quang đục có thể biến ảo thành Thanh Long lôi điện là vì bên trong khí tâm của nó có phong ấn linh hồn của Thanh Long.

Còn hai kiện cổ bảo Thanh Thận Hồ và Bảo Quang tháp, trừ bốn tầng cấm chế linh quang phải công phá mạnh mẽ để tế luyện ra, thì khí tâm của hai kiện cổ bảo đó không hề phong ấn gì cả. Do đó, thần niệm của Lệnh Hồ rất dễ dàng xông vào chiếm lĩnh khí tâm.

Mà hai kiện cổ bảo Lôi Công chùy và Điện Quang đục của Cực Lạc cung này lại hoàn toàn khác nhau, tuy chỉ có bốn tầng cấm chế linh quang, nhưng sự mạnh mẽ của cấm chế lại hoàn toàn vượt qua Thanh Thận Hồ và Bảo Quang tháp.

Đặc biệt là khí tâm của hai kiện cổ bảo này lại có bố trí phòng ngự rất mạnh. Chẳng những bố trí năm tầng Phục Hợp trận đồ từ Thái Cực, Lưỡng Nghi, Tam Tài, Tứ Tượng, Ngũ Hành ra, thì bên trong lại còn phong ấn linh vật cường đại.

Vào thời điểm tế luyện Lôi Công chùy, Lệnh Hồ chỉ tốn hai mươi ngày là có thể dùng thần niệm mạnh mẽ công phá được bốn tầng cấm chế linh quang. Nhưng đến khi chạm vào khí tâm, Lệnh Hồ mới phát hiện khí tâm của Lôi Công chùy không dễ dàng bị công phá, ngược lại, lực lượng phòng ngự của nó rất mạnh mẽ.

Trận đồ Thái Cực Phục Hợp làm Lệnh Hồ mất năm ngày để phá giải; tầng thứ hai Lưỡng Nghi Phục Hợp trận đồ làm Lệnh Hồ mất mười ngày; dĩ nhiên là tầng thứ ba Tam Tài Phục Hợp trận đồ càng khó hơn hai tầng trước và không chỉ là khó hơn gấp đôi, phải nói là gấp mười mới đúng. Nếu không phải bên trong tinh thần thức hải của Lệnh Hồ có Cửu Trận đồ, nên bản thân hần đã có chút thành tựu với trận pháp, thì sợ rằng hần sẽ phải dừng bước trước những cấm chế đó, không thể nào xông phá khí tâm được!

Vì việc tế luyện hai kiện cổ bảo nhiều khó khăn đến thế, nên Lệnh Hồ mới bế quan suốt nửa năm. Sau khi Lệnh Hồ vất vả công phá được tầng cấm chế trận đồ trong khí tâm xong, hần phải thi triển bản lãnh một hồi nữa mới thuận lợi hàng phục được linh hồn kiếp lồi ở bên trong.

Tính đến lúc đó, hần đã tế luyện Lôi Công chùy được ba tháng.

Bởi vì đã có kinh nghiệm tế luyện Lôi Công chùy, nên việc tế luyện cổ bảo Điện Quang đục sau đó đã nhanh hơn nhiều, nhưng vẫn làm Lệnh Hồ mất đến hai tháng mới có thể tế luyện thành công. Cộng lại tất cả thì hai kiện cổ bảo này đã làm hần mất đến nửa năm.

Sau khi tế luyện hoàn toàn được Lôi Công chùy và Điện Quang đục xong, Lệnh Hồ mới hiểu được vì sao Cực Lạc cung lại coi trọng hai kiện cổ bảo này như thế. Không trách được bọn họ lại đem hai kiện cổ bảo này trở thành bảo vật trấn điện của mình.

Hai kiện cổ bảo này, nếu tách ra sử dụng thì uy lực mỗi kiện thì ngang ngửa với cổ bảo linh khí mà thôi, nhưng nếu cùng nhau sử dụng chúng, sợ rằng cả tiên khí trung phẩm cũng không thể sánh với chúng nó được.

Cũng dùng Lôi Công chùy đánh vào Điện Quang đục để kích phát lôi điện, nhưng do Mộc Lê Lạc chưa tế luyện bộ cổ bảo này hoàn toàn, nên lôi điện đó không làm gì được Lệnh Hồ cả!

Nhưng sau khi Lệnh Hồ tế luyện hoàn toàn được rồi, thì lôi điện do hai kiện cổ bảo này cùng nhau kích phát ra lại có thể so sánh với Thanh lôi của thiên kiếp! Mà đây mới chỉ do Lệnh Hồ sử dụng mà thôi, nếu để cho Khí phách kết hợp sử dụng với pháp thuật Phong Vân Lôi Bạo thì sợ rằng uy năng của lôi điện khi đó sẽ siêu việt hơn Thanh lôi. Có lẽ là còn chưa đạt đến lực lượng của Ngũ Hành Âm lôi, nhưng chỉ cần sánh ngang với Thanh lôi thôi, các tu sĩ khác đã hoảng sợ bỏ chạy rồi. Cho dù là tán tiên, sợ rằng bọn họ cũng phải kiêng kỵ vài phần!

Lệnh Hồ càng lúc càng yêu thích bộ đôi cổ bảo Lôi Công chùy và Điện Quang đục.

Mà đến lúc này hần mới phát hiện ra rằng từ trước đến nay chưa có tu sĩ nào của Cực Lạc cung tế luyện hoàn toàn được hai kiện cổ bảo này cả. Cho dù là vị điện chủ lúc trước của Cực Lạc cung đã dùng tám trăm năm để tế luyện, thật ra người này chỉ mới tế luyện đến tầng trận đồ thứ tư mà thôi. Người này không thể nào công phá tầng trận đồ thứ năm được, càng không nói đến việc vào bên trong khí linh để hàng phục linh hồn bị phong ấn.

Tất nhiên là Cực Lạc cung biết rõ hai kiện cổ bảo này rất trân quý, nhưng chưa hiểu rõ chúng thực sự trân quý đến mức nào, cho nên hai kiện cổ bảo này mới chỉ dừng lại mức là bảo vật trấn điện mà thôi, không thể được đưa lên thành bảo vật trấn cung được.

Bế quan suốt nửa năm, hai kiện cổ bảo Lôi Công chùy và Điện Quang đục đã được Lệnh Hồ thu vào trong tinh thần thức hải, để cho Khí phách nắm giữ.

Điều làm cho Lệnh Hồ không ngờ là sau khi Khí phách nhận được Lôi Công chùy và Điện Quang đục, Khí phách liền muốn lấy Lôi Công chùy làm thân thể của mình, muốn mượn cổ bảo linh khí này để hóa hình!

Khí phách muốn dung nhập vào Lôi Công chùy, nên làm cho linh hồn kiếp lồi bị phong ấn bên trong khí tâm đã được thần niệm Lệnh Hồ phản ứng mạnh mẽ. Linh hồn kiếp lồi không cam lòng nên đã buông thả kiếp lồi trong tinh thần thức hải, muốn hủy diệt Khí phách, nhưng không ngờ Khí phách lại tận dụng lực lượng kiếp lồi của linh hồn kiếp lồi để hóa hình.

Khí phách chẳng những sử dụng pháp thuật Phong Vân Lôi Bạo ra để ngưng tụ ra một mảng lôi vân (mây sấm sét) to lớn, mà còn từ từ lấy linh hồn kiếp lồi bên trong cổ bảo ra để gia tăng lực lượng kiếp lồi.

Sau khi kiếp lồi biết mình bị tính kế, nó cũng không có cách nào ngăn cản cả. Linh hồn kiếp lồi bị Phong Vân Lôi Bạo dẫn động nên bị kéo toàn bộ ra khỏi khí tâm cổ bảo, dung nhập vào trong lôi vân mà biến thành kiếp lồi chân chính.

Còn bản thân Khí phách chẳng những không bị hủy diệt ở trong kiếp lồi, mà còn mượn lực lượng kiếp lồi để đạt tới cảnh giới hiển chân hóa hình. Mà vào lúc Khí phách hiển chân hóa hình được, điều này cũng có nghĩa công pháp Phong Vân Lôi Bạo của hắn đã đạt đến viên mãn.

Hiện giờ, khí tâm của Lôi Công chùy đã mất đi linh hồn kiếp lồi, nên chắc chắn uy năng sẽ giảm đi. Nhưng đó chỉ là trường hợp cổ bảo này rơi vào trong tay người khác, còn nếu ở trong tay Khí phách, uy năng Lôi Công chùy chẳng những không giảm bớt mà còn gia tăng lên gấp bội. Bởi vì bản thân Khí phách chính là linh hồn kiếp lồi! Chẳng qua, linh hồn kiếp lồi lúc trước đã được tu sĩ thời viễn cổ tinh luyện vô số lần, còn bây giờ đã tán ra trở thành một mảnh kiếp lồi mà thôi.

Sau khi thuận lợi trở thành người thứ tư đạt đến cảnh giới hiển chân hóa hình, Khí phách lập tức tuyên danh hiệu ngay trong tinh thần thức hải:

- Hồn đạo chí tôn chí cao Mệnh chủ ở trên cao, Khí phách ta nay nắm lồi điện trong tay, lấy danh hiệu là Lôi Quang đại đế!

Như vậy, trong ba hồn bảy phách của Lệnh Hồ, trừ hai phách trực thuộc Thiên hồn Thích Bồ Đề là Linh Tuệ Phách Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân và Thiên Xung phách Thiên Xung Kiếm Lư cư sĩ đã hoàn toàn độc lập hiển chân ra, thì hai phách Trung Khu phách Trung Khu Bảo Quang thượng nhân và Khí Phách Lôi Quang đại đế trong ba phách trực thuộc Mệnh hồn đã độc lập hiển chân, chỉ còn Lực phách là chưa đạt tới viên mãn.

Mà hai phách trực thuộc Địa hồn Đạo Huyền: Tinh phách và Anh phách, chưa có phách nào đạt tới cảnh giới hiển chân hóa hình cả. Nhưng mà, khoảng cách Anh phách đạt tới hiển chân hóa hình đã rất gần rồi, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Khí Phách Lôi Quang đại đế đến nắm trong tay Lôi Công chùy và Điện Quang đực, nên thần thông pháp thuật của phách này là lợi hại nhất trong bốn phách đã hiển chân hóa hình.

Hình dáng bên ngoài của Lôi Quang đại đế tương đối đặc thù: mái tóc màu xanh dựng đứng lên như một ngọn lửa; đôi lông mày màu xanh đậm; đôi mắt tràn đầy uy nghiêm, thỉnh thoảng có thể thấy bên trong có những tia lồi điện chớp động; thân hình khoác lên một đạo bào có thêu một con Thanh Long lồi điện uy nghi vô cùng.

Đàn tràng của Lôi Quang đại đế ở phía tây bắc Lôi Vân sơn. Vốn chung quanh Lôi Vân sơn đều được bao phủ bởi lồi vân dày đặc, nhưng sau khi Lôi Quang đại đế đến hiển hóa chân hình xong, lồi vân đã chậm rãi tán đi, thay vào đó là những tia kiếp lồi dày đặc, không ngừng hiện ra trên bầu trời, trông như những con rắn điện màu xanh vậy.

Phía trên kiếp lồi ấy, dường như có thể thấy được một kiện pháp bảo tỏa ra ánh sáng màu tím, cùng với một kiện pháp bảo tỏa ra ánh sáng màu vàng. Cả hai kiện pháp bảo gây cho người khác một cảm giác bên trong chúng nó có ẩn chứa một lực lượng khôn cùng, không gì sánh nổi.

Pháp bảo tỏa ra ánh sáng màu tím là Lôi Công chùy, mà pháp bảo tỏa ra ánh sáng màu vàng hiển nhiên là Điện Quang đực!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Phân Thần Kỳ!

Sau khi thu hồi cảm chế trong tinh thất, Lệnh Hồ đẩy cửa phòng đã đóng chặt hơn nửa năm ra, đi ra ngoài.

Trước khi kết thúc bế quan, thần niệm của hắn đã sớm quét qua khoang thuyền cao cấp chữ thiên. Lệnh Hồ phát hiện Nạp Lan Bạch Y vẫn ngồi xếp bằng ở một góc tại cái đình thứ hai, không chỉ có nàng, Từ Thanh Liên cũng xuất quan từ lâu, đang ngồi cách Nạp Lan Bạch Y không xa, rèn luyện thần niệm.

Trừ hai người bọn họ ra, có rất nhiều tu sĩ cũng đang tĩnh tọa ngồi tại cái đình thứ hai, chăm chú trui luyện thần niệm.

Ngay lúc thần niệm Lệnh Hồ không có chút che giấu quét qua cả khoang thuyền cao cấp chữ thiên, tất cả tu sĩ đều cảm nhận được thần niệm Độ Kiếp kỳ mạnh mẽ của Lệnh Hồ.

Nạp Lan Bạch Y thấy vậy vui mừng, vội vàng thu thần niệm đang trui luyện ở bên ngoài về. Nửa năm trôi qua, thần niệm của Nạp Lan Bạch Y từ lúc chỉ dám đưa ra ngoài được một chút, bây giờ đã có thể đưa ra ngoài hai thước, đón nhận sự tẩy lễ của phong áp và khí áp mà không tán.

Cảnh giới thần niệm của nàng đã lên tới Phân Thần kỳ.

Tuy Nạp Lan Bạch Y chưa dùng Anh Biến đan, nhưng qua nửa năm rèn luyện, cảnh giới thần niệm của nàng đã tăng lên. Ngay cả tu vi lúc trước là Xuất Khiếu kỳ đại viên mãn, hiện giờ đã bắt đầu có dấu hiệu đột phá.

Nếu không phải đợi Lệnh Hồ xuất quan, sợ rằng Nạp Lan Bạch Y chỉ cần bế quan mấy tháng nữa thôi, nàng đã có thể đột phá Xuất Khiếu kỳ, tiến lên Phân Thần kỳ rồi.

Nhưng mà, gần đột phá không có nghĩa là sẽ đột phá. Việc đột phá là một quá trình vô cùng nguy hiểm, ngay cả khi gần như đột phá được, nhưng nếu không cẩn thận thì việc thất bại trong gang tấc vẫn có thể xảy ra.

Đĩ nhiên, nếu có người hộ pháp bên cạnh thì mọi chuyện sẽ tốt hơn rất nhiều.

Cho nên, sau khi cảm nhận được thần niệm của Lệnh Hồ quét tới, Nạp Lan Bạch Y liền biết Lệnh Hồ đã xuất quan, thần thái vui mừng khôn xiết.

Thấy Lệnh Hồ xuất quan, vô số tu sĩ tỏ ra rất khẩn trương, không có ai dám làm lơ tiếp tục trui luyện thần niệm cả, thần thái vô cùng kính cẩn. Đây là lễ nghi và thái độ nên có của một tu sĩ cao giai khi thấy một tu sĩ đỉnh giai.

Ba người Nạp Lan Bạch Y, Từ Thanh Liên và Lệnh Hồ cùng nhau vào tửu lâu ngồi. Nửa năm không gặp, tất nhiên bọn họ phải ăn uống thoải mái với nhau một lần.

Trong nửa năm qua, Từ Thanh Liên đã đem sáu viên Yêu đan luyện chế thành công: năm viên linh đan lục phẩm Anh Biến đan, một viên linh đan thất phẩm Hợp Thần đan. Tất cả đều đang ở trong túi trữ vật của Nạp Lan Bạch Y.

Lệnh Hồ thấy Từ Thanh Liên hoàn thành công việc nên không thất hứa, đưa một quả Yêu đan trung kỳ cho Từ Thanh Liên, coi như là thù lao cho việc luyện đan.

Sau khi dùng bữa xong, ba người liền trở về phòng chữ "Giáp" của mình, Từ Thanh Liên tiếp tục bế quan, muốn đem viên Yêu đan trung kỳ Lệnh Hồ vừa tặng mình luyện chế thành linh đan lục phẩm Anh Biến đan. Hiển nhiên hắn muốn dùng viên linh đan này để đổi lấy một vài thứ tốt khi hai chiếc thuyền thần đình song song tới Đông Thăng châu.

Mà Nạp Lan Bạch Y lại muốn bắt đầu trùng kích vào Phân Thần kỳ, Lệnh Hồ tất nhiên ở bên cạnh để hộ pháp.

Một tu sĩ được gọi là Xuất Khiếu kỳ là vì Nguyên Anh của họ có thể xuất khiếu ly thể, có thể tùy ý hoạt động bình thường ở trong một phạm vi nhất định. Lúc Nguyên Anh của tu sĩ Xuất Khiếu kỳ xuất khiếu ly thể, ước chừng có thể hoạt động trong phạm vi tối đa là mười dặm.

Tu sĩ đạt tới Phân Thần kỳ, có nghĩa Nguyên Anh của họ khi xuất khiếu có thể tiếp tục biến hóa, từ hình thể Nguyên Anh hóa thành vô số phân thân.

Tuy nói các tu sĩ bình thường đều có thể dùng thần niệm quan sát, thấy được mọi vật chuyển động trong một phạm vi nhất định, nhưng thần niệm vẫn phải nối liền với bản thể, không thể nào phân cách ra được. Đây chính là hạn chế.

Mà cảnh giới Phân Thần kỳ lại dựa trên cơ sở Nguyên Anh có thể xuất khiếu được, Nguyên Anh lúc thoát ly khỏi thân thể vẫn có thể tiếp tục biến hóa, hóa thành vô số phân thân thoát ly khỏi thể xác.

Thật ra, thần thông phân thân này cũng tương đương với thần thông đưa thần niệm của mình tiến vào trạng thái thần du chi thuật của Lệnh Hồ, có thể đi tới những địa phương rất xa xôi.

Tuy nói thần thông phân thân của tu sĩ Phân Thần kỳ không bị hạn chế về khoảng cách, nhưng lại hạn chế bởi thời gian. Sau khi Nguyên Anh xuất khiếu khỏi thân thể và biến hóa thành phân thân, thân thể của người đó chỉ tồn tại được mười năm, nếu sau mười năm mà phân thân không về, thân thể sẽ bị hư hóa, mất hết sinh cơ.

Mà thần thông phân thân lại là cơ sở để các tu sĩ Hợp Thể kỳ lấy tinh, khí, thần, thể hợp lại thành nguyên thần.

Sau khi tu sĩ dùng Nguyên Anh dung hợp với bốn nhân tố của linh hồn là: tinh khí thần thể hợp lại thành nguyên thần xong, nguyên thần của họ sẽ có rất nhiều thần thông. Và đa số các thần thông của Hợp Thể kỳ đều có phân thân cả. Tỷ như việc dùng pháp bảo, sau khi tế luyện xong, họ đều lấy một tia thần thức của mình khắc sâu vào bên trong pháp bảo.

Cho nên, có thể nói Phân Thần kỳ là cảnh giới giúp cho tu sĩ nắm giữ được đại đạo phân hóa Nguyên Anh một cách chân chính.

Tuy nói các tu sĩ cấp thấp như Kết Đan kỳ hay Nguyên Anh kỳ đều có thể phân thần niệm của mình ra để khắc sâu vào pháp bảo, nhưng thực chất loại phân thân ấy cũng là thuật phân thân của tu sĩ Phân Thần kỳ. Khi các tu sĩ Kết Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ hoặc Xuất Khiếu kỳ phân thần niệm vào bên trong pháp bảo, tuy vẫn làm cho pháp bảo nhận chủ, phải nghe theo sự khống chế của mình. Nhưng phương thức này lại làm cho việc khống chế pháp bảo không được linh hoạt, thậm chí là không thể sử dụng lâu dài.

Nhưng phân thân thuật của tu sĩ Phân Thần kỳ lại khác hoàn toàn. Thần niệm do tu sĩ Phân Thần kỳ phân thân ra chính là thần niệm có linh tính, hay nói cách khác là bên trong tia thần niệm ấy có ẩn chứa lực lượng linh hồn. Cho nên, những tia thần niệm ấy sẽ có tính tự chủ, và sẽ được gọi là thần thức phân thân, chứ không được gọi là thần niệm nữa. Thần thức có tư tưởng giống như linh hồn con người, không dễ dàng biến mất, trừ phi bị mạnh mẽ xóa đi.

Vì vậy có thể nói Phân Thần kỳ là một cảnh giới hoàn toàn mới!

Trong tình thế của Lệnh Hồ, Nạp Lan Bạch Y lẳng lẳng ngồi xuống nhập định, hoàn toàn phóng thích tu vi của mình ra, không áp chế chút nào cả. Ba

ngày nhanh chóng trôi qua, trạng thái của Nạp Lan Bạch Y đã đạt đến mức tốt nhất, nàng chuẩn bị trùng kích vào Phân Thần kỳ.

Trên đỉnh đầu Nạp Lan Bạch Y bắt đầu xuất hiện từng làn sương linh quang, linh quang bập bềnh như hồ nước vậy, chậm rãi chuyển động. Sau đó, Nguyên Anh của Nạp Lan Bạch Y từ từ hiện ra trên đỉnh đầu của nàng. Đây là một Nguyên Anh có tướng mạo không khác Nạp Lan Bạch Y chút nào, ngũ quan của Nguyên Anh vô cùng rõ ràng, cách ăn mặc không khác gì với người thật. Nguyên Anh này là một Nạp Lan Bạch Y đã thu nhỏ cả trăm lần lại.

Sau khi xuất khiếu khỏi thân thể, Nguyên Anh trôi nổi trên đỉnh đầu, cho tới khi rời khỏi đỉnh đầu được ba thước thì hơi ngừng lại. Khi đã cất dứt hoàn toàn liên lạc với linh lực thân thể, có thể nói Nguyên Anh đã chính thức đi vào trạng thái xuất khiếu. Hai tay nhỏ bé của Nguyên Anh lập tức bám lên mấy đạo pháp quyết, vô số ký hiệu có hình thù kỳ lạ bắt đầu hiện lên chung quanh Nguyên Anh, không ngừng chuyển động.

Bỗng nhiên có một đám mây linh khí hình dạng con suối lững lờ hiện lên, sau đó vẩy từng điểm linh quang lên Nguyên Anh đã xuất khiếu.

Bởi vì Nguyên Anh còn nhỏ nên đám mây linh khí hình dạng con suối cũng rất nhỏ, nhưng những điểm linh quang do nó vẩy lên lại có linh khí cực kỳ tinh thuần, Nguyên Anh đã xuất khiếu nhanh chóng được những điểm linh quang đó thấp sáng lên.

Các ký hiệu bên cạnh Nguyên Anh không ngừng hiện lên, linh khí vô cùng tinh thuần không ngừng được hấp thu vào bên trong cơ thể Nguyên Anh, làm cho khí thể của Nguyên Anh được tăng lên cao. Một lúc sau, dòng suối linh khí có dấu hiệu bị tán đi, bởi vì lượng tinh khí Nguyên Anh có thể hấp thu được đã gần đến giới hạn rồi.

Nguyên Anh Nạp Lan Bạch Y tiếp tục đánh ra mấy đạo pháp quyết, những ký hiệu trên người bỗng sáng rực lên, sau đó bay nhanh vào trong Nguyên Anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Anh Nạp Lan Bạch Y lúc này thoáng hiện lên nét thống khổ, lại thấy hình thể Nguyên Anh dường như đang trở nên trong suốt. Ngoài ra, có thể thấy trong cơ thể Nguyên Anh bây giờ phảng phất có vô số linh xà chạy tán loạn.

Lệnh Hồ biết Nạp Lan Bạch Y đang thực hiện giai đoạn quan trọng nhất để phân thần. Chỉ khi Nguyên Anh xuất khiếu của nàng Anh biến thành vô số phân thần, thì Nạp Lan Bạch Y mới được xem đã tiến giai lên Phân Thần kỳ thành công!

Nguyên Anh càng lúc càng trở nên trong suốt, vốn hình thái khi nãy vô cùng rõ ràng, nhưng lúc này đã dần dần hóa thành mờ mờ ảo ảo, trở thành hình thái không rõ ràng.

Nguyên Anh không ngừng bị kéo dài ra hoặc thu hẹp lại, sự thống khổ trên khuôn mặt càng lúc càng nhiều. Thật ra đây là điều dễ hiểu, vì linh hồn của Nguyên Anh đang được lột xác, tất nhiên phải có đau đớn thống khổ. Chỉ cần đến lúc cuối cùng có thể lột xác thành công, mọi đau đớn đều đáng giá cả.

Qua một lúc sau, hình thái rõ ràng ban đầu của Nguyên Anh đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó, Nguyên Anh đã dần biến ảo đi thành những đường linh quang đung đưa không nghỉ, một đường, hai đường, ba đường... Cho đến lúc này, Nguyên Anh đã biến thành những đường linh quang bồng bềnh, nhưng những đường linh quang này vẫn dính vào nhau, không thể nào tách ra được!

Khuôn mặt mỹ lệ của Nạp Lan Bạch Y khẽ cau lại, thoáng hiện lên sự thống khổ, thân thể mềm mại rung động không dứt. Lệnh Hồ thấy vậy thì hơi biến sắc, dựa vào tình cảnh hiện tại, xem ra Nạp Lan Bạch Y không thể tự dựa vào sức mình để phân thần thuận lợi được.

Lệnh Hồ không chút do dự, đưa tay vào trong túi trữ vật lấy ra một viên linh đan lục phẩm Anh Biến đan. Hắn nhanh chóng bấm tay đánh ra mười mấy đạo pháp quyết lên người Nạp Lan Bạch Y, đôi môi Nạp Lan Bạch Y khẽ mở ra, Anh Biến đan trên tay Lệnh Hồ lập tức được đưa vào bên trong miệng Nạp Lan Bạch Y.

Khỏe miệng của Nạp Lan Bạch Y nhất thời tỏa ra sự dao động của linh lực nồng hậu, sau khi nuốt Anh Biến đan xuống bụng, vẻ thống khổ trên mặt Nạp Lan Bạch Y thoáng biến mất, cả người đã bình tĩnh lại.

Một cỗ linh lực bàng bạc mà nồng hậu hiện lên trong thân thể của Nạp Lan Bạch Y. Chỉ qua một lát thôi, trên đỉnh đầu của Nạp Lan Bạch Y lại hiện lên một dòng suối linh lực, được linh lực nồng hậu quán chú vào, Nguyên Anh đã xuất khiếu của Nạp Lan Bạch Y tiếp tục phân thần ra. Nhánh phân thần thứ nhất đã được hình thành, tiếp tục nhánh thứ hai, nhánh thứ ba...

Sau khi có linh lực nồng hậu của Anh Biến đan quán chú vào, Nguyên Anh của Nạp Lan Bạch Y đã thuận lợi phân thần thành công. Ngay lúc này, bỗng nhiên xung quanh thân thể Nạp Lan Bạch Y này hiện lên từng đạo linh quang năm màu, chuyển động không ngừng.

Vô số nhánh phân thần do Nguyên Anh hóa thành vui sướng đắm chìm trong linh quang năm màu đang chuyển động xung quanh thân thể. Một lát sau, có thể thấy những nhánh phân thần đang ở trạng thái bóng đen từ từ chuyển hóa thành ánh sáng không màu, rồi dần dần biến mất, hóa thành hư không!

Tuy vô số nhánh phân thần đã mất đi, mắt thường không thể nhìn thấy, nhưng không phải những nhánh phân thần đó đã biến mất, chúng chỉ hóa thành vô hình mà thôi!

Vào lúc thân thể Nạp Lan Bạch Y thoáng hiện linh quang năm màu, vô số thần thức phân thần do Nguyên Anh xuất khiếu thuận lợi tách ra, rồi từ hữu hình chuyển sang vô hình, thì đó cũng là lúc Nạp Lan Bạch Y đã đột phá Xuất Khiếu kỳ, chính thức tiến lên Phân Thần kỳ!

Chương sau: Đến Đông Thắng châu :034:

Chương 140: Đông Thắng Châu

Được sự trợ giúp của Anh Biển đan, rốt cuộc Nạp Lan Bạch Y thuận lợi đột phá Xuất Khiếu kỳ, tiến lên Phân Thần kỳ, trở thành một tu sĩ cao giai.

Nửa năm sau đó, Nạp Lan Bạch Y tiếp tục ở đình lớn để trui luyện thần niệm, kết hợp với tâm pháp luyện hồn Lệnh Hồ truyền cho. Sau khi hai chiếc thuyền thần đình song song tới An Thông cảng ở Đông Thắng châu, cảnh giới thần niệm của Nạp Lan Bạch Y đã từ Phân Thần sơ kỳ tiến thẳng đến Phân Thần trung kỳ.

Cũng trong nửa năm này, nhờ Khí Phách Lôi đề đã hiển chân hóa hình được, thần niệm Lệnh Hồ càng cường đại hơn, có linh ngộ đối với lực lượng của kiếp lôi.

Những tu sĩ Hợp Thể kỳ đại viên mãn khác, nếu họ muốn dẫn phát thiên kiếp để tiến lên Độ Kiếp kỳ thì cần phải có cơ duyên, sau đó cần vượt qua thiên kiếp để tiến giai Độ Kiếp kỳ. Nhưng vì công pháp của Khí phách Lôi đề đã đạt đến đại viên mãn, cùng với việc hấn chương không hai kiện cổ bảo linh khí, nên Lệnh Hồ đã hiểu được đôi chút lực lượng của thiên kiếp. Nếu tu vi Lệnh Hồ đạt đến Hợp Thể kỳ đại viên mãn, hấn sẽ dễ dàng dẫn phát thiên kiếp hơn người khác rất nhiều.

Mà cảnh giới thần niệm của Lệnh Hồ hiện nay đã đạt đến Độ Kiếp hậu kỳ.

Tuy nói vì Lệnh hồ muốn kết xuất Thủy tuyết đan, nên hấn đã không dám tu luyện, thậm chí là áp chế tu vi tự động tăng trưởng cho đến khi tìm được Thủy tuyết chi địa, nhưng bảy thần phách trong tinh thần thức hải lại không có phút giây nào ngừng tu luyện cả.

Thậm chí cả bốn thần phách trong bảy phách đã hiển chân hóa hình cũng không có phút giây nào ngừng tu luyện cả, họ vẫn luôn dốc lòng tu luyện để đạo hạnh của bản thân càng thêm tinh túy và vững chắc. Về phần ba phách Lực phách, Tinh phách, Anh phách, bởi vì còn chưa đạt tới cảnh giới hiển chân hóa hình nên họ càng phải nỗ lực để công pháp sớm ngày đạt đến viên mãn, giúp thân thể hiển chân hóa hình.

Cho nên, tuy nhìn bề ngoài Lệnh Hồ không làm gì, thường xuyên tới từ lâu để ăn uống, nhưng những hồn phách trong tinh thần thức hải của hấn không lúc nào không cường đại hơn. Mà hồn phách càng mạnh, linh hồn của Lệnh Hồ sẽ càng cường đại hơn, linh hồn càng cường đại, tất nhiên thần niệm sẽ mạnh hơn.

Qua một năm mười ba ngày, rốt cuộc hai chiếc thuyền thần đình song song đã tới Đông Thắng châu, dừng chân ở An Thông cảng.

Trong suốt thời gian trên thuyền, người Cực Lạc cung không tới quấy rầy Lệnh Hồ, bản thân Nguyệt Vũ Phong Hoa vẫn luôn hi vọng Lệnh Hồ có thể trả lại hai kiện pháp bảo Lôi Công chùy và Điện Quang đục lại cho Cực Lạc cung trước khi xuống thuyền, nhưng nàng đã thất vọng. Bởi vì nàng thấy Lệnh Hồ không có liên lạc gì với Cực Lạc cung bọn họ, hiển nhiên không có ý tứ trả lại hai kiện cổ bảo cho Cực Lạc cung.

Thấy Lệnh Hồ lãnh đạm ngơ cự kiếm nhiều màu rồi đi, trong mắt Nguyệt Vũ Phong Hoa hiện lên sự thất vọng và tức giận.

Ánh mắt vốn trầm tĩnh từ trước đến nay của Diệp Lạc Quy Trần cũng hiện lên nét tàn khốc trong nháy mắt, nhưng ngay sau đó lại khôi phục sự bình tĩnh thường ngày.

An Thông cảng ở Đông Thắng châu còn phồn hoa hơn Vạn Thông cảng ở Hoa Nam châu đến mấy lần. Tuy ở đây cũng có những cây đại thụ to lớn, nhưng quy mô cấu tạo thành cảng cho hai chiếc thuyền thần đình song song rộng hơn Vạn Thông cảng nhiều, số lượng cây cũng rất dày đặc.

Ở đây có rất nhiều cửa hàng để người tu tiên trao đổi vật phẩm với nhau, trên mỗi cửa hàng có treo những bảng hiệu nhiều màu, người khác từ xa nhìn vào đã biết tên cửa hàng này là gì.

An Thông cảng có tất cả mười hai phố lớn. Trừ những phố cơ bản nhất như: phố bán tài liệu luyện khí, phố bán tài liệu luyện phù, phố trao đổi tài liệu luyện đan, phố trao đổi pháp bảo, phố trao đổi phù chú, phố trao đổi linh đan, phố tạp hóa và phố tẩu lâu ra, thì ở đây còn có bốn phố buôn bán nô lệ.

Bốn phố buôn bán nô lệ này, theo thứ tự lấy phố xá buôn bán lô đỉnh của tu sĩ nhân loại làm chủ, sau đó đến phố xá Yêu thú, phố xá Hải yêu, phố xá Thụ yêu.

Nếu nhắc mấy chữ "phố xá buôn bán lô đỉnh" cho các tu sĩ Hoa Nam châu biết, tin chắc không có một ai hiểu. Lô đỉnh ở đây là chỉ những tu sĩ có căn cốt tu tiên đặc biệt, thích hợp tu luyện các pháp môn làm lô đỉnh. Một khi công pháp đạt đến đại thành, các tu sĩ ấy sẽ làm lô đỉnh hi sinh chính mình và mang lại rất nhiều chỗ tốt cho chủ nhân của họ. Các pháp môn tu luyện lô đỉnh này thường được gọi là Giá y chi thuật.

Phố xá Yêu thú, hiển nhiên để chỉ những Yêu thú bị người tu tiên bắt đi, sau đó đem đến phố xá Yêu thú này để làm vật buôn bán trao đổi.

Điều làm cho các tu sĩ lần đầu tiên tới Đông Thắng châu phải trợn mắt há mồm chính là phố xá Yêu thú này không phải do tu sĩ Nhân tộc chương không, mà do chính các Yêu tu khổng lồ. Lão bản của mỗi cửa hàng đều là các Yêu tu.

Thật ra Đông Thắng châu và Hoa Nam châu có sự khác biệt rất lớn, trừ phong cảnh địa lý khác nhau ra, địa vị của Yêu tộc và Nhân tộc cũng khác nhau. Yêu tộc và Nhân tộc ở đây đều có địa vị ngang nhau, đi đến đâu cũng có thể thấy cảnh tượng các tu sĩ Nhân tộc và Yêu tộc chung sống hòa thuận với nhau.

Tuy nói cửa hàng của các tu sĩ Nhân tộc ở An Thông càng rất nhiều, nhưng có ít nhất một phần ba cửa hàng lại do chính các tu sĩ Yêu tộc mở.

Còn ở Hoa Nam châu, hầu như các Yêu thú - Yêu tu đều ở trong Yêu Lâm sơn mạch, và để chống lại sự cường thế của tu sĩ Nhân tộc, có thể nói các Yêu thú - Yêu tu ở đây vô cùng đoàn kết, tuyệt đối không có chuyện lấy đồng loại của mình ra để làm vật phẩm trao đổi làm đầy tớ như ở Đông Thắng châu này.

Tất cả tu sĩ Hoa Nam châu lần đầu tiên tới đây đều có hứng thú với phố xá Yêu thú, thậm chí có rất nhiều tu sĩ mừng như điên khi thấy điều này, bởi vì họ sẽ không cần đi tới vùng đất hoang dã nguy hiểm như Cửu Lê Bộ châu để săn bắt Yêu thú thu lấy Yêu đan nữa. Chỉ cần mua lấy một con Yêu thú có tu vi đạt đến Yêu đan sơ kỳ, trung kỳ hoặc hậu kỳ, rồi giết lấy đan là được rồi.

Tuy nhiên, những tu sĩ có ý nghĩ bắt lương như thế đã tính toán sai rồi.

Khi Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y lần đầu thấy cảnh mua bán Yêu thú này, họ cũng cho là có thể làm như vậy, nhưng khi vào phố xá Yêu thú rồi, nghe ngóng một hồi thì bọn họ mới hiểu rằng việc mua bán Yêu thú làm tôi tớ không hề đơn giản như việc mua bán chim muông hung thú của người phàm.

Trong việc mua bán Yêu thú này, có hai điều quan trọng cần phải nhớ: thứ nhất, Yêu thú bị Yêu tu bán đi làm đầy tớ, nhưng chủ nhân mua về không được tùy tiện chém giết đầy tớ, và Yêu thú làm đầy tớ sẽ trợ giúp chủ nhân chiến đấu; thứ hai, vào thời điểm mua bán Yêu thú, tu sĩ Nhân tộc sẽ lấy bốn mạng linh hồn để ký kết khế ước chủ tớ, đây là một pháp môn khế ước linh hồn vô cùng thần kỳ của Yêu tộc.

Tỷ như khi có mỗi người tu sĩ chọn trúng một con Yêu thú, lão bản của cửa hàng đó sẽ kiến tạo một pháp trận khế ước, lấy bốn mạng linh chủ của tu sĩ và Yêu thú làm chủ, lấy máu huyết hiến tế làm phụ. Để cho khế ước chủ tớ có hiệu lực, lão bản sẽ tạo một bốn mạng thú bài và đưa cho tu sĩ Nhân tộc.

Bên trong bốn mạng thú bài này đã có ẩn chứa khế ước được thiên đạo chứng nhận.

Tu sĩ nắm giữ bốn mạng thú bài có thể khu sử Yêu thú làm những chuyện mình muốn, cho dù tu sĩ muốn cho Yêu thú chết thì Yêu thú cũng phải làm theo, không thể phản kháng.

Nhưng mà, bởi vì có khế ước chủ tớ nên một khi Yêu thú tử vong, bốn mạng linh hồn của tu sĩ cũng bị tổn thương. Mà một khi Yêu thú đã chết đi, cho dù vì nguyên nhân gì đi nữa, Yêu đan của Yêu thú cũng tự khắc bạo nổ. Cho dù Yêu thú có muốn hay không, cho dù nó muốn tự đưa Yêu đan cho chủ nhân của mình thì Yêu đan cũng tự nổ.

Cho nên, việc giết Yêu thú đã ký kết khế ước chủ tớ với mình để thu lấy Yêu đan là một việc không thể làm được, không những không có lợi cho mình mà linh hồn còn bị tổn thương khi Yêu thú chết đi!

Mặc dù nói việc tổn thương linh hồn này vẫn có cách chữa trị, có thể qua một thời gian sẽ hồi phục lại, nhưng trên đời này có tu sĩ nào lại ngu ngốc đến mức đi làm một việc không có lợi cho mình là giết đi Yêu thú đã ký kết khế ước chủ tớ, sau đó linh hồn bị tổn thương?

Các tu sĩ ban đầu có những ý nghĩ muốn giết Yêu thú đã ký kết khế ước chủ tớ với mình, nhưng sau khi hiểu rõ toàn bộ thì không khỏi thất vọng đi nhiều.

Mà đây chỉ là ý nghĩ của những tu sĩ có tâm tư bắt lương thôi, thật ra việc mua bán Yêu thú ở phố Yêu thú rất sôi động. Tuy không thể giết Yêu thú để lấy đan, nhưng thực lực Yêu thú lại là thật.

Phải biết rằng các Yêu thú có thực lực rất mạnh, có thể Yêu thú đó có tu vi ngang với tu sĩ Nhân tộc, nhưng chắc chắn sức chiến đấu lại hơn xa rất nhiều. Cho nên, nếu như có một con Yêu thú làm đầy tớ, thậm chí có nhiều hơn một con để làm trợ thủ thì hiển nhiên thực lực của tu sĩ đó sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng mà việc ký kết khế ước linh hồn không phải muốn là có thể ký kết tùy tiện được. Phải biết rằng bốn mạng linh hồn của một tu sĩ nhân loại gồm ba hồn: Thiên Địa Nhân! Mà Nhân hồn chính là Mệnh hồn, là phần hồn không thể thiếu trong linh hồn của con người, cho nên, chỉ có Thiên hồn và Địa hồn trong ba hồn là có thể dùng để ký kết khế ước linh hồn.

Từ đó suy ra, một tu sĩ chỉ có thể ký kết khế ước chủ tớ đối đa với hai con Yêu thú mà thôi, dĩ nhiên đây là trường hợp đó là những tu sĩ chỉ tu luyện công pháp bình thường, không phải chủ tu nguyên thần.

Nếu đổi lại là những tu sĩ chủ tu nguyên thần, linh hồn của bọn họ cường đại hơn các tu sĩ bình thường rất nhiều. Nếu như linh hồn bọn họ cường đại tới mức có thể dùng Phân Thần thuật, mà mỗi linh hồn được phân ra lại có thể ký kết với một Yêu thú thì số lượng Yêu thú họ có thể ký kết khế ước chủ tớ sẽ rất nhiều.

Tỷ như Lệnh Hồ: chỉ dựa vào sự cường đại đáng sợ của Thiên hồn, đừng nói đến việc ký kết với hai con Yêu thú, cho dù là trăm con, thậm chí là nghìn con, sợ rằng hắn vẫn có thể làm được.

Dĩ nhiên, với sự mạnh mẽ của thần thông Hồn đạo bây giờ, Lệnh Hồ không cần phải dùng đến khế ước linh hồn chủ tớ, bởi vì hắn đã có công pháp Dịch

thần do Linh Tuệ Khung Cự đạo nhân linh ngộ từ đại đạo Chứng Hồn đạo.

Trong phố Yêu thú, Yêu thú có thực lực yếu nhất là Yêu thú cấp bảy, tu vi Yêu Đan tiền kỳ. Còn thực lực Yêu thú cao nhất là Yêu thú cấp chín, nhưng số lượng tương đối ít.

Mà trong các Yêu thú cấp chín ấy, những Yêu thú bị đưa ra buôn bán chỉ có đạo hạnh đến cảnh giới tinh luyện mà thôi (Yêu đan hậu kỳ có bốn cảnh giới: tích tồn, tinh luyện, ôn cố, đại thành)

Còn những Yêu thú có tu vi Yêu đan hậu kỳ, cảnh giới đạt đến ôn cố hoặc đại thành thì không được phép buôn bán.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Phù Vân Thành

Phải biết rằng Yêu thú đạt đến tu vi Yêu đan hậu kỳ, đạo hạnh tinh luyện thì đã có thực lực chống lại tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ, được coi là cường giả trong Tu Tiên giới rồi.

Cường giả có sự tôn trọng của cường giả, người có thể giết, nhưng không thể vũ nhục!

Tỷ như Yêu thú đạt đến tu vi Yêu Đan hậu kỳ, cảnh giới ôn cố thì còn mạnh hơn tu sĩ Hợp Thể trung kỳ. Yêu đan hậu kỳ, cảnh giới đại thành lại có thực lực chống lại tu sĩ Hợp Thể kỳ đại viên mãn.

Cho nên, Yêu thú có cảnh giới ôn cố hoặc đại thành đã xứng đáng với hai chữ cường giả, chỉ có thể giết chứ không thể khi nhục.

Coi như người có mạnh hơn họ, nhưng tuyệt đối không thể làm ra những hành động khi nhục họ, như lấy họ làm vật trao đổi buôn bán được.

Phố Yêu thú rất phồn vinh, nhân cùng Yêu lui tới qua lại với nhau không dứt. Các Yêu thú được đưa ra làm vật buôn bán trao đổi không ngừng thể hiện các thần thông hoặc thiên phú của mình.

Còn các tu sĩ muốn mua Yêu thú làm đầy tớ lại đứng trước các cửa hàng, trả giá mặc cả với lão bản cửa hàng.

Nói đến Yêu thú đầy tớ, dĩ nhiên không thể không nhắc tới giá tiền!

Mọi người đều biết những Yêu thú có cùng tu vi với tu sĩ nhân loại đều có thực lực mạnh hơn một bậc cả, cho nên giá tiền mua bán Yêu thú vô cùng sang quý.

Một con Yêu thú cấp bảy Yêu đan tiền kỳ đã có giá đến năm mươi vạn khối linh thạch thượng phẩm. Dĩ nhiên, nếu người có vật phẩm hoặc tài liệu tu tiên có thể làm động tâm lão bản cửa hàng, hoặc có giá trị tương đương thì vẫn trao đổi được.

Sau khi biết được giá trị cùng thực lực của các Yêu thú, các tu sĩ lần đầu tiên tới Đông Thắng châu đã nhanh chóng quên đi tâm tư bắt lương giết Yêu lấy đan, bắt đầu tính toán giá trị của Yêu thú với mình.

Tuy nhiên, mặc dù có rất nhiều tu sĩ động tâm với việc mua Yêu thú về làm đầy tớ, nhưng khi nhìn thấy những cái giá trên trời kia, người nào cũng thảm tắc đầu.

Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y đến đây là vì thấy mới lạ, chứ không có tâm tư trao đổi gì cả, nên hai người đã nhanh chóng đi sang các phố khác.

Theo dòng người, hai người đi đến phố Hải yêu và phố Thụ yêu.

Không riêng gì hai người Lệnh Hồ, rất nhiều tu sĩ vì chưa biết Hải yêu và Thụ yêu có hình dáng như thế nào, nên bọn họ đều chạy tới hai phố này để quan sát.

Nhưng khác với ý nghĩ của mọi người, phố Hải yêu không hề phồn hoa, náo nhiệt như phố Yêu thú, mà có chút vắng lạnh. Đa số các cửa hàng Hải yêu ở đây đều do tu sĩ nhân tộc mở, tuy cũng có cửa hàng của Yêu tu, nhưng không nhiều lắm.

Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y đi đến một cửa hàng buôn bán Hải yêu. Đây là một cửa hàng do tu sĩ Nhân tộc mở, điểm chủ có vẻ không thiết tha với việc tiếp khách lắm, Lệnh Hồ cũng không thấy có Hải yêu gì để buôn bán cả.

- Xin hỏi đạo hữu...

Lệnh Hồ ôm quyền, muốn mở lời hỏi.

Điểm chủ kia thấy vậy liền khoát tay, nói:

- Nhìn bộ dáng các người...chắc là ở châu khác vừa tới đúng không? Nếu muốn mua Hải yêu về làm đầy tớ thì ta xin lỗi vậy, ta không có. Mà ta đoán chắc cả phố này không còn cửa hàng nào có nữa đâu.

Lệnh Hồ ngạc nhiên:

- Vì sao vậy? Đây là phố Hải yêu, vậy phải có Hải yêu để buôn bán chứ?

Lão bản này nhướn mày, nói:

- Nếu các người tới sớm một tháng, chắc chắn sẽ mua được Hải yêu. Nhưng mà nửa tháng trước, tất cả Hải yêu và Thụ yêu đã bị thành chủ Phù Vân thành hạ lệnh trưng thu toàn bộ. Đã hơn nửa tháng rồi, nhưng bên đó còn chưa bồi thường cho bọn ta chút gì cả.

Nói tới đây, giọng nói của lão bản đã có chút sợ hãi cùng bất mãn đối với Phù Vân thành.

Lệnh Hồ nói:

- Phù Vân thành là thế lực gì? Sao có thể cường thế trưng thu đồ của người khác như thế?

Lão bản kia nói:

- Ta nghĩ không bao lâu nữa đạo hữu sẽ biết Phù Vân thành là thế lực gì thôi, cửa hàng hôm nay không còn Hải yêu gì nữa, xin thứ không chiêu đãi, hai vị về đi.

Hiển nhiên lão bản này không muốn nói gì nữa, ý tiễn khách đã rõ.

Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y ra khỏi cửa hàng này, tiếp tục đi về phía trước. Quả nhiên toàn bộ cửa hàng buôn bán Hải yêu đều không còn Hải yêu để buôn bán, ngay cả khi tới phố Thụ yêu, tình trạng các cửa hàng đều như thế cả.

Điều duy nhất Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y thu được là toàn bộ Hải yêu và Thụ yêu đều bị Phù Vân thành mạnh mẽ trưng thu rồi.

Tất cả lão bản của các cửa hàng đều rất giận dữ và bất mãn đối với hành vi của Phù Vân thành, nhưng không ai dám nói gì, điều kỳ lạ là khi Lệnh Hồ hỏi Phù Vân thành là thế lực gì thì tất cả lão bản đều không nói cho Lệnh Hồ biết, tất cả đều nói không bao lâu nữa Lệnh Hồ sẽ biết.

Mục đích tới đây để quan sát Hải yêu và Thụ yêu không đạt được, tâm trạng Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y đều giống với những tu sĩ Hoa Nam châu lần đầu tiên tới Đông Thắng châu này, tất cả đều thất vọng quay về.

Khi tới phố linh đan, hai người liền nhìn thấy ba người Hoa Thiên Kiếm Vũ, Thái Bạch tử tiên và Từ Thanh Liên.

Sau khi xuống hai chiếc thuyền thần đình song song, Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y cùng nhau rời đi, còn Từ Thanh Liên lại tìm thấy Thái Bạch tử tiên và Hoa Thiên Kiếm Vũ, ba người kết bạn rời đi.

Linh đan là một trong những vật quan trọng nhất giúp tu vi và cảnh giới của người tu tiên tăng lên. Cho nên, có rất nhiều tu sĩ luôn lựa chọn tới phố linh đan trước tiên để tìm kiếm, hi vọng có thể tìm thấy linh đan mình cần để giúp mình đột phá bình cảnh. Nhưng mà cả ba người Từ Thanh Liên đều không có nhiều linh thạch, cho nên, cho dù có tìm được linh đan mình cần, sợ rằng cả ba người phải dùng phương thức vật đổi vật, hoặc lấy thứ gì đó cao giá hơn mới đổi lấy được.

- Lệnh Hồ huynh đệ, không ngờ rằng có thể thấy nhìn thấy hai người ở đây, không quá rầy rứt chứ?

Hoa Thiên Kiếm Vũ cười ha ha.

Lệnh Hồ cười nói:

-Quá rầy rứt gì chứ, cùng đi đi.

Năm người cùng đi với nhau, vừa lúc nhìn thấy một cửa hàng đan dược sang trọng nhất, bảng hiệu lóe sáng lên hiện ra dòng chữ: Đan Tâm các!

Khi bước vào cửa hàng, điều gây ấn tượng với mọi người đầu tiên chính là một quầy hàng phong cách cổ xưa, ở trên quầy có những bình sứ rất đẹp, trong suốt phát sáng. Những bình sứ này có lớn có nhỏ, nhưng bình nào cũng tinh tế, hiển nhiên là do một đại sư luyện khí chế tạo.

Trên mỗi một bình sứ đều có dán một lá bùa phong ấn, phía trên lá bùa còn có viết vài chữ.

Quầy hàng thứ nhất bày bán linh đan nhị phẩm, dùng để bổ sung linh khí hoặc chữa thương.

Quầy hàng thứ hai bày bán linh đan tam phẩm, dùng để bán những linh dược khôi phục nguyên khí.

Đa số các đan dược nhị phẩm hay tam phẩm đều không có hiệu quả giúp người tu tiên đột phá cảnh giới, chỉ có linh đan tứ phẩm, tỷ như Thanh Linh đan, mới có tác dụng trợ giúp người tu tiên đột phá bình cảnh.

Trong các linh đan tứ phẩm, Thanh Linh đan là linh đan nổi tiếng nhất, có thể trợ giúp tu sĩ Trúc Cơ kỳ thành công đột phá tiến lên Kết Đan kỳ.

Ngoài Thanh Linh đan ra, linh đan tứ phẩm còn có vài loại nổi tiếng như Tử Hoàn đan, Hoàn Hồn đan..

Trong linh đan ngũ phẩm, nổi tiếng nhất chính là Hóa Anh đan được luyện chế từ Yêu đan. Trừ Hóa Anh đan, các linh đan như Đại Hoàn đan, Định Thần đan...cũng là linh đan ngũ phẩm.

Về linh đan lục phẩm, linh đan đứng đầu tất nhiên là Anh Biến đan. Còn Bỏ Anh đan, Độ ách đan...đều là những linh đan vô cùng nổi tiếng.

Trong hàng ngũ linh đan thất phẩm, ngoại trừ Hợp Thần đan ra, còn có một loại linh đan vô cùng nổi tiếng, đó là Thảo Hoàn đan!

Hợp Thần đan có tác dụng giúp tu sĩ Phân Thần kỳ hợp thành nguyên thần vô cùng thuận lợi, tiến giai lên Hợp Thể kỳ. Mà Thảo Hoàn đan có thể đứng trong hàng ngũ linh đan thất phẩm là vì nó có tác dụng giúp tu sĩ khôi phục nguyên khí vô cùng nhanh chóng. Mặc dù nói không thể nào thoả cái giúp tu sĩ đạt tới trạng thái đỉnh phong, nhưng cũng có thể giúp tu sĩ khôi phục được năm phần thực lực.

Thử hỏi nếu ngươi và một người khác chiến một trận sinh tử, khi cả hai đã suy yếu rồi, nếu ngươi có Thảo Hoàn đan, chắc chắn ngươi sẽ có cơ hội giết chết đối thủ hơn. Có thể nói Thảo Hoàn đan là một tấm chắn bảo vệ tính mạng chắc chắn cho các tu sĩ!

Trừ linh đan thất phẩm ra, còn có linh đan bát phẩm trong truyền thuyết nữa!

Linh đan bát phẩm chỉ có một loại, và chỉ có một loại dược liệu duy nhất mới luyện chế thành công, đó là vật chí linh!

Chỉ khi có vật chí linh làm chủ tài liệu, thì các đại sư luyện đan mới có cơ hội luyện thành linh đan bát phẩm Chí Linh đan!

Chí Linh đan không những có một lượng linh lực thuần túy không lẫn, giúp cho tu sĩ Hợp Thể đại viên mãn đạt đến trạng thái đỉnh phong, mà còn giúp cho nguyên thần tu sĩ Hợp Thể đại viên mãn sinh linh. Nói sinh linh là vì khi dùng Chí Linh đan rồi, nguyên thần của tu sĩ sẽ có khí tức của vật chí linh, giúp cho nguyên thần gần gũi với tự nhiên hơn, dễ dàng tiếp xúc với thiên đạo.

Những người khác ganh ghét vật chí linh không phải là không có nguyên nhân, vì chúng nó được trời cao chiếu cố, có được linh trí, và có thể tu đạo được. Nếu như không phải gặp tai họa gì, tin chắc chỉ trong vòng một ngàn tám trăm năm thôi, chúng có thể tu thành thân thể thuốc tiên!

Đáng tiếc là vật chí linh không dễ dàng hóa hình được, một khi chúng muốn tu đạo, chắc chắn sẽ gặp rất nhiều kiếp nạn. Bởi vì vật chí linh là vật được vô số tu sĩ thèm thuồng, một khi khí tức chúng lộ ra, chắc chắn sẽ có rất nhiều tu sĩ tới tìm kiếm.

Cấp bậc linh đan cao nhất ở Đan Tâm các chi tới lục phẩm. Và, mặc dù có để linh đan lục phẩm, nhưng lại không có Anh Biến đan mà người tu tiên luôn muốn có, ở đây chỉ có Bỏ Anh đan hoặc Độ Ách đan..

Bỏ Anh đan có tác dụng chữa trị những Nguyên Anh bị hao tổn trong lúc ly khiếu xuất thế, còn Độ Ách đan lại có hiệu quả hóa giải tâm kiếp, giúp co tâm thần tu sĩ nhanh chóng hồi phục, khu trừ tâm ma.

Tỷ như ngày tiểu sư muội Phong Vũ Nhược vì tình nhập ma, cả người nàng lúc đó đã mang đầy khí tức của hắc ám và tử vong, nhưng nếu có Độ Ách đan, chắc chắn tâm tình của nàng sẽ bình tĩnh lại, hóa giải tâm ma.

Vì ở đây không có linh đan cấp bậc cao hơn, nên ba người Từ Thanh Liên không mua gì cả. Nhưng Lệnh Hồ lại mua ba bình linh đan ngũ phẩm Đại Hoàn đan, ba bình Định Thần đan, cùng với hai bình Bỏ Anh Đan và hai bình Độ Ách đan.

Dĩ nhiên Lệnh Hồ mua những đan dược này không phải vì mình, mà là vì Nạp Lan Bạch Y.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Hồ Đan

Rời khỏi Đan Tâm các, ba người tiếp tục đi dạo. Bởi vì đây là phố đan dược, cho nên, trừ những loại đan dược thường nghe thấy ở Tu Tiên giới ra, các tu sĩ còn tìm thấy có rất nhiều đan dược có công hiệu kỳ lạ khác nữa.

Mà đan dược có rất nhiều cách dùng, không nhất định chỉ có thể phục dụng.

Tỷ như có loại đan dược không có ích cho thân thể người tu tiên, mà lại cực kỳ có hại, những đan dược này không được gọi là linh đan, mà được gọi là Độc đan! Phẩm cấp của Độc đan cũng như linh đan, từ nhất phẩm cho đến bát phẩm, và nó được rất nhiều người tu tiên tìm kiếm để thu mua.

Còn có loại đan dược dùng pháp thuật phong ấn phủ chú vào bên trong nội đan, được gọi là Phù đan!

Vì vậy, có thể nói là đan dược ở phố linh đan này rất nhiều, hầu như là chỗ nào cũng có cả.

Nhưng vì trên người Thái Bạch tửu tiên và Hoa Thiên Kiếm Vũ không có nhiều linh thạch, mà bản thân Từ Thanh Liên lại là một đại sư luyện chế linh đan, nên ba người này không mua đan dược gì. Tuy nhiên bọn họ vẫn rất thích đi dạo khắp nơi để mở mang thêm kiến thức cho mình, qua đó có hiểu biết thêm về các loại đan dược.

Lệnh Hồ cũng nhờ thế mà mới biết được thì ra đan dược cũng có nhiều chủng loại như thế.

Khi đi gần hết phố đan dược, năm người mới thấy cách đó không xa có một cửa hàng bán đan dược được trang trí rất khác so với các cửa hàng khác. Ngay lúc này, tấm bảng cửa hiệu của cửa hàng đó bỗng nhiên phát ra ánh sáng bảy màu, đồng thời có những ký hiệu cổ xưa từ trong ánh sáng bảy màu ấy phóng lên cao, như ẩn như hiện.

Thấy ánh sáng cùng những ký hiệu cổ xưa phát ra từ tấm bảng hiệu của cửa hàng ấy, cả phố đan dược như bị đánh động vậy. Vô số tu sĩ đang đi dạo trên đường dường như nhận được tin tức gì đó, vội vàng chạy tới.

- Chuyện gì vậy?

Tuy năm người Lệnh Hồ không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn theo đoàn người chạy tới nhìn vào trong cửa hàng.

Mà không riêng gì phố đan dược, có rất nhiều tu sĩ đang ở các phố khác, nhưng khi tấm bảng hiệu đó phát sáng thì bọn họ cũng vội vàng chạy tới phố đan dược.

Thật ra đám người Lệnh Hồ đã đoán được các tu sĩ bị hấp dẫn tới đây là vì dị tượng do tấm bảng hiệu đó phát ra, mà có thể hấp dẫn nhiều tu sĩ đến như vậy, chắc chắn cửa hàng này có vật gì đó không tầm thường.

Lúc này, trước cửa hàng bán đan dược đó đã có mười mấy tu sĩ đứng ở ngoài chờ. Ngoài ra, còn có rất nhiều tu sĩ đang ngự kiếm phi hành bay nhanh tới.

Lệnh Hồ cẩn thận nhìn tấm bảng hiệu của cửa hàng bán đan dược này, chỉ thấy trên ấy có viết hai chữ bằng tiếng Phạn rất to: Hồ đan!

Lệnh Hồ không hiểu Hồ đan là gì cả, nhưng hắn không vội đi hỏi người khác, vì hắn tin rằng rất nhanh sẽ biết được. Bởi vì không phải có rất nhiều tu sĩ đang đứng trước cửa hàng Hồ đan này để chờ đợi gì sao? Chắc chắn lát nữa sẽ có người trong cửa hàng ra ngoài giải thích một lần.

Tuy có rất nhiều người ở trước cửa hàng, nhưng tất cả tu sĩ đều đứng trước cửa hàng đợi theo quy củ. Ngay cả các tu sĩ tới phía sau cũng ngoan ngoãn xếp hàng vào, không có ai dám mạo muội tới đẩy cánh cửa của cửa hàng ra cả. Tất cả mọi người đang đợi!

Đám người Hoa Thiên Kiếm Vũ thấy vậy, mắt liền sáng lên. Bởi vì bọn hắn biết chắc chắn cửa hàng này có bảo vật, hơn nữa, còn là bảo vật không tầm thường.

Khoảng nửa nén hương sau, có một tu sĩ trung niên có một bộ râu dài, đầu đội mũ cao chậm rãi đi ra. Thấy người này, các tu sĩ còn đang ồn ào ở phía trước lập tức yên tĩnh lại.

- Lần này cửa hàng có tất cả bảy mươi hai viên Hồ đan, xét thấy cung không đủ cầu, vì vậy cửa hàng quyết định đem toàn bộ Hồ đan ủy thác cho Phù Vân thành bán đấu giá, năm ngày sau chính thức khai mạc.

Nói xong, tu sĩ râu dài này thân nhiên chấp tay đi vào trong cửa hàng lại, để lại những tu sĩ đang đưa mắt nhìn nhau ở phía sau.

Có người thì lộ vẻ vui mừng, có người lại thất vọng đau khổ.

Nhưng dù các tu sĩ có tâm tình gì đi nữa, tất cả đều yên lặng xoay người rời đi, không có biểu hiện quá kích động gì cả.

- Ài, ngay cả Trường Xuân chân nhân cũng đem Hồ đan ủy thác cho Phù Vân thành. Mấy tán tu nghèo như chúng ta sau này không còn cơ hội có được Hồ đan rồi.

Một vị tu sĩ lộ vẻ buồn khổ râu rĩ đi qua đám người Lệnh Hồ, vừa đi vừa nói:

- Ta phải tranh thủ đi lại phố đan dược, xem thử có gì cần cho mình thì mau chóng mua thôi.

Trang phục của người tu sĩ này rất đặc thù, hiển nhiên là tu sĩ ở Đông Thắng châu. Lệnh Hồ còn đang suy nghĩ thì Từ Thanh Liên đã chạy lên phía trước, chấp tay hành lễ với người này:

- Vị đạo hữu này, xin dừng bước.

Người tu sĩ này dừng lại, có chút nghi ngờ nhìn về Từ Thanh Liên.

Từ Thanh Liên mỉm cười nói:

- Đạo hữu, bọn ta là tu sĩ Hoa Nam châu, đây là lần đầu tiên tới Đông Thắng châu, nên còn rất nhiều chuyện chưa hiểu được. Chúng ta muốn mời đạo hữu tới một bữa, không biết đạo hữu có rảnh hay không? Đúng rồi, tại hạ là Luyện Đan sư Hoa Nam châu, nhưng đây là lần đầu tiên nghe đến Hồ đan, nên rất muốn thỉnh giáo...

Người tu sĩ này đang bực bội trong lòng, nên rất muốn chỗ giải bày. Nay nghe thấy Từ Thanh Liên mời, hơn nữa đối phương còn là một vị Luyện Đan sư, nên hắn nhanh chóng nhận lời.

Trong một bữa tiệc khách tại An Thông cảng, Lệnh Hồ gọi vài món ngon, Thái Bạch tửu tiên cũng lấy Thái Bạch tiên nhường ra dùng.

Người tu sĩ kia rất hài lòng, hầu như trả lời mọi thắc mắc cũng như những điều không hiểu của mấy người Lệnh Hồ. Thậm chí có vài lời bên Lệnh Hồ chưa hỏi, người này đã buột miệng nói ra hết.

Và cũng nhờ người tu sĩ này, đám người Lệnh Hồ đã biết thêm nhiều điều về Đông Thắng châu.

Đông Thắng châu này là một khối đại lục có diện tích rất lớn, so với Hoa Nam châu còn lớn hơn một phần ba. Khí hậu bốn phương lại rất đặc biệt: vùng đất phía đông là một sa mạc vô cùng nóng bức; vùng đất phía tây là một vùng băng giá rét lạnh; vùng đất phía bắc lại là một thảo nguyên bao la bát ngát; chỉ có vùng đất phía nam là có khí hậu tương đối ôn hòa. An Thông cảng nằm ở vùng đất phía nam, bốn mùa như mùa xuân.

Tài nguyên tu tiên ở Hoa Nam châu không phong phú lắm, nếu so sánh thì còn thua cả Hoa Nam châu. Nhưng lại có địa lý rất tốt, từ Đông Thắng châu đi về phía đông thêm sáu trăm dặm nữa sẽ gặp được một quần đảo vô cùng to lớn. Người tu tiên Đông Thắng châu gọi quần đảo này là Hoang yêu quần đảo.

Gọi là Hoang yêu quần đảo là vì ở trên quần đảo này có rất nhiều yêu linh đã thoát khỏi hình thái Yêu tộc. Trong đó có những sinh linh được gọi là Thụ yêu, hay đám Hải yêu hung mãnh cường đại sống ở dưới vực sâu của đáy biển!

Cho dù là Thụ yêu hay Hải yêu thì chúng đều không được Yêu tộc ở đây và các châu lục khác công nhận là một thành viên của Yêu tộc, cho nên người tu tiên đã gọi chúng nó là Hoang yêu, đây cũng là tên gọi của các Yêu linh từ thời kỳ Thái Cổ. Các Hải yêu và Thụ yêu đều có thiên phú vô cùng đáng sợ, nhưng vì quần đảo này có rất nhiều tài liệu tu tiên khiến người tu tiên thêm chuộng, nên các tu sĩ đã công phá nơi này từ lâu.

Cho nên, quần đảo Hoang yêu kia đã sớm bị những người tu tiên kia coi là "vườn trồng sau nhà", người tu tiên ở đây chẳng những không cần quan tâm đến việc bị các Hoang yêu báo thù, mà thỉnh thoảng họ còn đi vào trong săn bắt nữa.

Có thể nói cái quy tắc mạnh còn yếu mất được thể hiện rất rõ ở quần đảo Hoang yêu Đông Thắng châu này.

Ở Đông Thắng châu có hơn một ngàn quốc gia người phàm, còn môn phái tu tiên lại nhiều không sao kể hết. Nhưng xét đến thế lực lớn nhất thì phải nói đến năm nhà, theo thứ tự là: Thần Đình tông, Thần Khí tông, Phù Vân thành, Từ Hàng trai, Vạn Tiên môn!

Thần Đình tông thực chất trong một tòa thành lơ lửng trên không ở đỉnh Thương Vân sơn, thuộc trung bộ.

Thần Khí tông nằm trên Nhật Già sơn ở phía bắc thảo nguyên.

Phù Vân thành là một tòa thành lơ lửng trên không nằm ở phía nam, tọa lạc trên Vũ sơn.

Từ Hàng trai lại nằm ở một vùng đất vô cùng băng hàn phía tây, từ trước đến nay hiếm khi hỏi đến thế sự, một lòng hướng Phật.

Vạn Tiên môn là môn phái cuối cùng có sơn môn được đặt trong một tòa thành lơ lửng trên không, ở vùng đất sa mạc vô cùng nóng bức tại phía đông.

Đó là toàn bộ những gì đám người Lệnh Hồ biết được về địa lý cùng bố cục tổng quát của Đông Thắng châu qua lời người tu sĩ kia, bọn họ cũng tìm hiểu được tin tức về Hồ đan.

Hồ đan là một vật vô cùng thần kỳ! Có thể gọi nó là linh đan, nhưng cũng không thể coi là linh đan hoàn toàn được!

Gọi nó là linh đan, là vì nghe nói phải dùng thủ pháp luyện chế linh đan mới có thể tạo ra nó! Mà nói nó không phải là linh đan là vì linh đan này chưa phải là thành phẩm, mà phải dùng nó như một tài liệu luyện đan chủ yếu, phối hợp với những linh túy khác mới có thể luyện chế ra linh đan chân chính. Và nó đã được người luyện chế ra nó là Trường Xuân chân nhân, gọi là Hồ đan!

Trường Xuân chân nhân ra, không ai biết làm cách nào để luyện chế hay dùng tài liệu gì để làm ra Hồ đan này cả. Hồ đan xuất hiện có thể nói là một bí ẩn, nhưng cũng có thể nói là một kỳ tích!

Nghe nói được liệu của Hồ đan đã gần như tiếp cận được với Yêu đan!

Dùng ba viên hoặc bốn viên Hồ đan, phối hợp với các linh thảo khác cũng có thể luyện chế ra Hóa Anh đan ngũ phẩm, Anh Biến đan lục phẩm, thậm chí còn có thể luyện ra Hợp Thần đan!

Dĩ nhiên muốn luyện chế linh đan có phẩm chất càng cao thì số lượng Hồ đan cần dùng càng phải nhiều hơn.

Từ Thanh Liên nghe đến đây thì đôi mắt sáng lên, không nhịn được phải hỏi:

- Chẳng lẽ Hồ đan này có thể thay thế Yêu đan được thật sao?

Người tu sĩ này hơi mờ mí mắt ra, chậm rãi nói:

- Nếu không phải giá trị Hồ đan có thể sánh bằng, đạo hữu nghĩ vì sao có nhiều người tu tiên khổ sở mua nó như vậy? Thật ra, nếu xét tất cả thì công dụng của Hồ đan còn hơn Yêu đan nhiều lắm. Yêu đan chỉ có thể dùng để luyện chế ra ba loại linh đan như Hóa Anh đan, Anh Biến đan, Hợp Thần đan, nhưng Hồ đan này chẳng những có thể làm tài liệu chủ yếu để luyện chế ra ba loại linh đan này, mà còn có thể phối hợp với nhiều tài liệu khác để luyện chế ra các linh đan khác. Tỷ như Độc đan, Phù đan!

Người này tiếp tục nói:

- Trường Xuân chân nhân chính là tông sư luyện đan vĩ đại nhất của Đông Thắng châu ta. Trong quá khứ, sau khi hắn luyện đan xong, tuy số lượng rất ít, nhưng vẫn lưu lại vài viên cho những tán tu sắp đột phá như ta. Nhưng bây giờ người lại ủy thác toàn bộ cho Phù Vân thành bán đấu giá, những tán tu như chúng ta sau này cũng không biết phải làm gì cả. Tán tu thì làm sao có tài lực hùng hậu để cạnh tranh Hồ đan so với những môn phái tu tiên tích lũy qua nhiều năm cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Vào Thành

Cũng nhờ người tu sĩ này, Lệnh Hồ đã thăm dò được vài tin tức về Cửu Lê Bộ châu.

Thì ra việc đi đến Cửu Lê Bộ châu không hề dễ dàng như Lệnh Hồ đã nghĩ, không phải ai muốn đi cũng đi được. Người muốn đi Cửu Lê Bộ châu phải được giấy phép thông hành do Thần Đình tông và Phù Vân thành ký phát, khi đó mới được mua phiếu vé đi tới Cửu Lê Bộ châu.

Hơn nữa, thời gian khởi hành tới Cửu Lê Bộ châu không phải hàng năm, mà là cách ba năm mới khởi hành một lần! Thực ra khoảng cách này đã được rút ngắn nhiều lắm rồi, và tất cả là nhờ hai chiếc thuyền thần đình song song có những đột phá quan trọng. Trong quá khứ, ít nhất cần đến hai mươi năm mới có một chuyến đi. Hơn nữa, hải dương vô tận vô cùng nguy hiểm, không chỉ có thiên tai mà còn có những Hải yêu cường đại, hai chiếc thuyền thần đình song song bị công kích là việc xảy ra thường xuyên.

Hiện nay, không chỉ công năng phi hành của hai chiếc thuyền thần đình song song tăng lên, mà năng lực phòng hộ cũng cường đại hơn trước rất nhiều, an toàn đã được bảo đảm hơn.

Nhưng dù như thế, việc đi đến Cửu Lê Bộ châu vẫn bị hạn chế nhiều mặt, đây là kết quả thương nghị của nhiều thế lực tu tiên Đông Thắng châu.

Phải biết rằng thế lực nắm trọn hai chiếc thuyền thần đình song song chính là Thần Đình tông, mà Thần Đình tông lại là thế lực lớn nhất của Đông Thắng châu, chắc chắn họ phải lấy lợi ích của châu họ đặt lên trước. Nếu như để việc đến Cửu Lê Bộ châu được tiến hành tùy tiện, chắc chắn các tu sĩ châu khác sẽ ào ạt đi thăm dò trước, làm như vậy sẽ làm cho lợi ích người tu tiên Đông Thắng châu mất đi. Cho nên, việc hạn chế là điều rất cần thiết.

Dĩ nhiên việc hạn chế này không chỉ áp dụng với tu sĩ châu khác, ngay cả các tu sĩ Đông Thắng châu cũng bị hạn chế vài mặt. Chẳng qua, nếu so sánh với các châu khác thì những hạn chế của các tu sĩ Đông Thắng châu lại không lớn lắm.

Điều khác biệt duy nhất chính là chỉ có một phần ba phiếu vé lên thuyền tới Cửu Lê Bộ châu được dành cho các tu sĩ châu khác, hai phần ba còn lại là dành cho tu sĩ Đông Thắng châu.

Bởi vì chỉ có một phần ba phiếu vé được dành cho các tu sĩ châu khác, nên các tu sĩ Hoa Nam châu, Định Bắc châu và Tây Nguyên châu tranh đoạt rất khốc liệt.

Dĩ nhiên việc giới hạn trên chỉ dành cho những tu sĩ không có thực lực mạnh mẽ mà thôi, Lệnh Hồ cũng không lo lắng đến việc mình có lấy được giấy

phép hay không. Cho dù là mạnh mẽ đoạt lấy, chắc chắn Lệnh Hồ sẽ có được phiếu vé mình cần đi đến Cửu Lê Bộ châu.

Thật ra, chỉ cần Lệnh Hồ để lộ thân phận tu sĩ đỉnh giai ra, tất nhiên sẽ dễ dàng có được sự cho phép của Thần Đình tông và Phù Vân thành. Tuy có rất nhiều hạn chế tới Cửu Lê Bộ châu, nhưng đối với những tu sĩ đỉnh giai như hắn, chắc chắn các thế lực ở Đông Thắng châu phải nể mặt cấp phép.

Biết được còn phải đợi thêm hai năm nữa mới có thể khởi hành tới Cửu Lê Bộ châu, nên Lệnh Hồ đành phải đổi kế hoạch lại, đi lịch lãm ở Đông Thắng châu trước.

Sau khi người tu sĩ kia không còn gì để nói về Đông Thắng châu nữa, năm người Lệnh Hồ liền đứng dậy cáo từ, quyết định cùng nhau đi tới Phù Vân thành.

Mục đích ba người Thái Bạch tửu tiên, Hoa Thiên Kiếm Vũ, Từ Thanh Liên tới Phù Vân thành dĩ nhiên là vì cuộc đấu giá Hồ đan kia, mà Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y tới Phù Vân thành là muốn xem thử một trong năm thế lực lớn của Đông Thắng châu - Phù Vân thành rốt cuộc có diện mạo như thế nào.

Dĩ nhiên, đến Phù Vân thành lấy được giấy phép đi tới Cửu Lê Bộ châu cũng là một trong những mục đích của hai người họ.

Hôm sau, Lệnh Hồ không chế cự kiếm nhiều màu chờ Nạp Lan Bạch Y, còn Hoa Thiên Kiếm Vũ sử dụng cự kiếm phi hành năm xưa Lệnh Hồ đã luyện chế tặng cho chờ Thái Bạch tửu tiên và Từ Thanh Liên, năm người cùng nhau bay về Phù Vân thành.

Phù Vân thành nằm trên một khu rừng ở phía nam, cách An Thông cảng hơn hai trăm vạn dặm. Với tốc độ của cự kiếm phi hành, năm người chỉ cần hai ngày là có thể tới nơi, nhưng bọn họ không làm như vậy. Trên đường phi hành tới Phù Vân thành, năm người thả lỏng tâm tình thưởng thức cảnh vật Đông Thắng châu, nên đến ba ngày sau bọn họ mới tới khu rừng ở phía nam. Khi đến nơi, bọn họ đưa mắt nhìn lên cao, liền nhìn thấy có một tòa thành đang lơ lửng ở trên không.

Năm người Lệnh Hồ biết ở Đông Thắng châu có ba tòa thành lớn lơ lửng ở trên không (phù không thành), theo thứ tự là Phù Vân thành, Thương Vân thành của Thần Đình tông và Vạn Tiên thành của Vạn Tiên môn.

Năm người đã biết danh xưng phù không thành là dùng để chỉ những tòa thành có thể lơ lửng ở trên không, nhưng tận mắt nhìn thấy một tòa thành khổng lồ lơ lửng ở trên không hiện ra trước mặt mình, năm người vẫn bị rung động không thôi.

Nghe nói những tòa thành như vậy đã xuất hiện từ thời viễn cổ, và không chỉ có ba tòa như vậy. Về việc làm cách nào để một tòa thành to lớn như một quốc gia người phạm lơ lửng ở trên không như thế, hiện nay không có ai biết cả.

Năm người bị rung động một hồi lâu, sau đó mới khu sử cự kiếm bay tới Phù Vân thành đang lơ lửng ở trên không kia.

Chưa đi đến, năm người liền thấy có rất nhiều tu tiên thỉnh thoảng tiến vào Phù Vân thành, hoặc từ bên trong Phù Vân thành bay ra.

Xung quanh Phù Vân thành không có tường thành cao như những tòa thành của người phạm, mà là một giải đất bằng phẳng, sau đó những người tu tiên tạo nên những tòa nhà cao chót vót. Tất cả đã tạo nên một tòa thành vô cùng phần hoa dành cho người tu tiên.

Bay đến gần Phù Vân thành, đám người Lệnh Hồ mới phát hiện một việc: tuy xung quanh Phù Vân thành không có tường thành, nhưng bốn phía lại có bố trí cấm chế mạnh mẽ.

Phù Vân thành tổng cộng có tám cửa, đây cũng là lối duy nhất vào thành. Nếu như có tu sĩ nào đó không vào theo tám cửa này, cấm chế sẽ bị kích phát ngay lập tức. Nghe nói uy lực của cấm chế này rất mạnh, ngay cả tán tiên cũng không dám ngạnh kháng!

Bởi vì đã sớm hỏi thăm được tin tức về Phù Vân thành, nên năm người Lệnh Hồ không mạo muội khu sử phi kiếm xông vào Phù Vân thành, mà tìm tới một cửa trong tám cửa, nộp phí vào thành, nhận được một khối lệnh bài của Phù Vân thành, sau đó mới tiến vào Phù Vân thành.

Một lần vào thành phải nộp mười khối linh thạch thượng phẩm, và khối lệnh bài này có thể sử dụng trong mười ngày. Khi mười ngày qua, tu sĩ phải trả lại lệnh bài và rời khỏi Phù Vân thành, nếu như thời hạn mười ngày đã đến mà tu sĩ còn muốn ở lại Phù Vân thành, tu sĩ này phải giao thêm linh thạch thượng phẩm, và trên lệnh bài sẽ xuất hiện thời hạn mới. Nếu không làm theo những điều trên và khi lệnh bài đã hết hiệu lực mà người tu sĩ này không nộp linh thạch, cấm chế của Phù Vân thành sẽ tự động công kích tu sĩ đó.

Có thể nói lệnh bài ở đây tương đương với bùa hộ mệnh không thể thiếu của tu sĩ khi tiến vào Phù Vân thành.

Lệnh Hồ và mấy người Hoa Thiên Kiếm Vũ không có ý định ở lại Phù Vân thành lâu, nhiều lắm tham gia xong buổi đấu giá và tham qua Phù Vân thành khoảng ba bốn ngày là sẽ rời đi. Mà vì lần trước Lệnh Hồ đã đoạt được tám túi trữ vật của tên Đậu Hóa - trưởng lão ngoại môn của liên minh tán tu tại Vạn Thông cảng, nên có thể nói là tài lực hùng hậu, hơn nữa, Lệnh Hồ không muốn Hoa Thiên Kiếm Vũ và Thái Bạch tửu tiên phải bỏ tiền ra thêm, nên suốt đường đi này, mọi phí tổn hắn đều trả hết.

Nộp năm mươi khối linh thạch thượng phẩm xong, năm người liền nhận được năm khối lệnh bài, sau đó đi vào bên trong Phù Vân thành.

Phù Vân thành rất lớn, tám cánh cửa ở tám phương vị thực chất là lối vào thành của tám tòa thành nhỏ, còn ở giữa Phù Vân thành lại có một kiến trúc xa hoa lộng lẫy trông như một vương cung vậy. Đó là phủ của thành chủ Phù Vân thành.

Không ai biết tên thật của thành chủ Phù Vân thành cả, chỉ biết người này được gọi là Phù Vân chân nhân, tu luyện đạo pháp chánh tông của Đạo môn -

Thái Thanh đạo, nghe nói thần thông và đạo hạnh của người này đã đạt đến mức sâu không thể lường được! Vị thành chủ này đã làm thành chủ hơn năm ngàn năm, trong khi đó thọ nguyên của tu sĩ Độ Kiếp hậu kỳ chỉ có năm ngàn năm, mà người này có thể sống đến bây giờ vẫn chưa phi thăng, có thể suy ra người này là một tán tiên. Khó trách Phù Vân thành có thể trở thành một trong năm thế lực lớn của Đông Thắng châu.

Năm người Lệnh Hồ tiến vào từ cửa Đông Nam, cho nên chỗ ở của bọn họ là khu Đoái Kim.

Trong khu Đoái Kim này, đám người Lệnh Hồ mới nhận thấy trong thành không chỉ có tu sĩ Nhân tộc không, thỉnh thoảng còn thấy có cả tu sĩ Yêu tộc tới tham gia giao dịch, trao đổi, hoặc là đang đi dạo chung quanh để chờ ngày khai mạc đấu giá. Trừ những người này, Lệnh Hồ còn thấy có những vệ sĩ Phù Vân thành thường xuyên đi tuần tra để dò xét tình hình, bảo vệ trật tự.

Bởi vì Phù Vân thành không cho phép tu sĩ phi hành, cho nên, sau khi các tu sĩ tiến vào Phù Vân thành chỉ có thể đi bộ, điều này làm cho Phù Vân thành trông rất giống một quốc gia người phàm.

Sau khi đi dạo ở khu Đoái Kim này được một lúc, hai người Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y liền tách khỏi ba người Hoa Thiên Kiếm Vũ. Tiếp đó, hai người Lệnh Hồ liền đi tới phủ thành chủ.

Mục đích của Lệnh Hồ tới Phù Vân thành là muốn lấy được giấy phép đi tới Cửu Lê Bộ châu, nên chắc chắn hẳn phải đến phủ thành chủ để tìm hỏi. Tuy không biết người nào quản lý mấy cái giấy phép đó, nhưng hẳn tin chắc khi đến phủ thành chủ rồi, sẽ có người nói cho hẳn biết.

Hai người đi thẳng tới khu vực trung ương. Khi ra khỏi khu vực Đoái Kim, ngay lập tức có một con đường xa hoa dẫn tới một tòa kiến trúc giống như một vương cung xuất hiện trước hai người.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Phủ Thành Chủ

Trên con đường xa hoa này có rất nhiều tu sĩ từ các khu khác đến, nhưng dường như mục tiêu của bọn họ chính là tới các quảng trường giao dịch, không có ai đi cùng đường tới khu vực phủ thành chủ như hai người Lệnh Hồ cả.

Phù Vân thành có tám cửa, tám cửa này được xây dựng theo phương vị Tiên thiên Bát Quái kết hợp với phương vị Ngũ Hành, lần lượt được đặt tên: phía nam Càn Thiên môn, khu Càn Thiên; phía bắc Khôn Địa môn, khu Khôn Địa; phía đông Ly Hỏa môn, khu Ly Hỏa; phía tây Khảm Thủy môn, khu Khảm Thủy; phía đông nam Đoái Kim môn, khu Đoái Kim; phía đông bắc Chấn Mộc môn, khu Chấn Mộc; phía tây nam Tốn Phong môn, khu Tốn Phong; phía tây bắc Cấn Thổ môn, khu Cấn Thổ.

Mỗi khu đều có một quảng trường riêng, mỗi một quảng trường có ít nhất mười con phố giao dịch. Có thể thấy được Phù Vân thành này xa hoa phồn vinh đến cỡ nào.

Thật ra qua nhiều năm thành hình như thế, Phù Vân thành này đã dần trở thành một thị trường giao dịch khổng lồ của người tu tiên, còn rất ít bóng dáng của một sơn môn đại phái tu tiên.

Thành chủ Phù Vân thành - Phù Vân chân nhân dựa vào việc thu thuế hàng ngày ở đây mà mỗi ngày có thể thu vào từ mấy vạn, thậm chí là mười mấy vạn linh thạch thượng phẩm.

Phải biết rằng tất cả kiến trúc ở Phù Vân thành, cho dù là nơi ở hay cửa hàng...tóm lại chỉ cần là đồ vật gắn liền với Phù Vân thành, tất cả đều thuộc về Phù Vân thành. Mà ở Phù Vân thành này, trừ thành chủ ra, không ai có quyền sở hữu bất kỳ bất động sản nào cả, họ chỉ được thuê mà thôi.

Cho nên, các chủ nhân của mỗi cửa hàng ở Phù Vân thành phải giao nộp rất nhiều phí tổn cho việc thuê cửa hàng hay nơi ở ở Phù Vân thành cho Phù Vân chân nhân. Cũng may là Phù Vân chân nhân không đánh thuế dựa trên số lượng vật phẩm tu tiên được giao dịch, nếu không, số linh thạch Phù Vân thành thu vào sẽ là một con số không thể tưởng tượng được.

Điều này cũng dễ hiểu, Phù Vân thành đã thu phí linh thạch khi vào thành, rồi tiếp tục thu phí khi thuê đất để mở cửa hàng hoặc nơi ở, nếu còn tiếp tục thu phí giao dịch nữa, sợ rằng sẽ có rất nhiều người mở miệng oán trách. Lúc đó, chắc chắn sẽ có rất ít người tới đây giao dịch hoặc buôn bán, Phù Vân thành sẽ bị thua thiệt đi nhiều thứ.

Số lượng người lui tới Phù Vân thành mỗi ngày rất nhiều, thậm chí còn vượt qua cả vạn người. Hiện nay rất nhiều hạn chế của hai chiếc thuyền thần đỉnh song song đã được giải trừ, các tu sĩ vào Đông Thắng châu ngày càng nhiều hơn. Mà Phù Vân thành chính là thị trường giao dịch lớn nhất ở Đông Thắng châu, vừa tiếp giáp với An Thông cảng, chắc chắn số người tới thành sẽ ngày một nhiều hơn.

Tuy hiện nay Phù Vân thành chỉ là thị trường giao dịch tu tiên lớn nhất ở Đông Thắng châu, nhưng nói không chừng nó có thể phát triển đến mức trở thành nơi giao dịch lớn nhất cả Tu Tiên giới.

Lúc này chủ nhân của Phù Vân thành - Phù Vân chân nhân đang lẳng lặng ngồi trên một chiếc giường ấm trong một cung đình xa hoa, cả người được bao quanh bởi một mảng linh quang lượn lờ dày đặc, làm cho hắn trở nên rất huyền bí. Đột nhiên thần sắc Phù Vân chân nhân hơi động, thân thể đang được linh quang bao phủ rung lên một cái, toàn bộ linh quang đang lượn lờ như sương khói liền tản ra. Ngay sau đó, cả người của hắn trở nên hư ảo dần, rồi dung nhập vào bên trong thiên địa, không còn thấy bóng dáng nữa. Mà trên cái giường gấm ấy chỉ còn một lò hương tỏa ra khói xanh lượn lờ, ngoài ra không còn vật gì nữa, phẳng phất như Phù Vân chân nhân chưa bao giờ ở đây cả.

Cùng lúc đó, Lệnh Hồ đang cùng Nạp Lan Bạch Y bước trên đường phố bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn về hư không phù thành chủ.

Trong khoảng khắc vừa rồi, dường như Lệnh Hồ cảm ứng được cỗ khí tức của một nguyên thần bỗng nhiên hiện lên trong thiên địa, nhưng cỗ khí tức này lại nhanh chóng bay về hướng tây, hiện giờ đã ra khỏi hơn vạn dặm. Lúc thần niệm Lệnh Hồ quét đến thì cỗ nguyên thần này đã biến mất rồi.

Lệnh Hồ khẽ biến sắc, trầm ngâm một chút, sau đó tiếp tục cùng Nạp Lan Bạch Y đi về phía trước.

Phù thành chủ được xây dựng như vương cung, chẳng những có tường thành bao bọc, mà còn có bốn cửa chính, theo thứ tự là: Đông Dương môn, Nam Chiếu môn, Tây Nghiêm môn, Bắc Triều môn.

Mà bên trong phù thành chủ lại được chia ra làm nội cung và ngoại cung, nội cung tiếp tục chia làm nội điện và ngoại điện, nội điện là nơi ở của phù thành chủ.

Còn ngoại cung, ngoại trừ một tòa nhà lớn dành cho các đệ tử Phù Vân thành ra, các nơi khác được dùng để xử lý các việc quản lý thường ngày ở Phù Vân thành.

Phù Vân thành là một chỗ giao dịch khổng lồ của người tu tiên, tất nhiên có rất nhiều việc phải xử lý hàng ngày. Thật ra, cho dù Phù Vân thành không phải là thị trường giao dịch, nhưng chính Phù Vân thành đã là một thế lực tu tiên lớn rồi, nên chắc chắn hàng ngày có rất nhiều việc phải được giải quyết, tỷ như việc mua sắm vật dụng, đệ tử như thế nào...tất cả cần phải có người sắp xếp tỉ mỉ mới được.

Lệnh Hồ không biết phải tìm ai để hỏi thăm về việc cấp phép đi đến Cửu Lê Bộ châu, nhưng hắn đoán chỉ cần vào trong phủ, tìm một người hỏi thăm là được. Hắn tưởng rằng vào phủ thành chủ là việc rất dễ dàng, nhưng không ngờ khi vừa đi tới Đông Dương môn, còn chưa nói gì với hai thủ vệ bên cửa thì hai người đã bị một đội vệ sĩ mặc giáp tuần tra ngăn lại.

- Hai người các ngươi đang làm gì? Không biết đây là khu vực phủ thành chủ sao? Nơi đây không cho người lạ đến gần, mau mau rời đi. Nếu không, coi chừng chúng ta bắt các ngươi lại, trừng phạt rồi trục xuất khỏi Phù Vân thành!

Vệ sĩ mặc giáp cầm đầu nói. Từ khí thế có thể suy ra người này có tu vi Phân Thần kỳ, giọng nói rất tàn khốc, uy thế hiển hách.

Lệnh Hồ cau mày, nói:

- Chúng ta là tu sĩ Hoa Nam châu, hỏi thăm được tin tức là muốn đến Cửu Lê Bộ châu thì phải có giấy phép của Thần Đình tông và Phù Vân thành, cho nên mới tới đây.

Ánh mắt người tu sĩ mặc giáp cầm đầu nhìn quét qua Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y mấy lần. Đặc biệt, khi nhìn lướt qua Nạp Lan Bạch Y, ánh mắt người này rõ ràng rất vô lễ và mang hàm ý trêu chọc.

Một hồi lâu sau, người này tỏ thái độ khinh thường, nói:

- Chỉ dựa vào hai người mà cũng muốn đến Cửu Lê Bộ châu? Tu vi của các ngươi đến đâu? Có biết Cửu Lê Bộ châu là địa phương nào không? Có biết nơi đó nguy hiểm ra sao? Yêu thú cường đại như thế nào? Tuổi còn trẻ mà đã bắt chước người khác đi tầm bảo, sợ rằng lúc chết còn không biết vì sao mình chết! Đi mau đi, đừng cản trở chúng ta tuần tra.

Lệnh Hồ vẫn thản nhiên hỏi:

- Xin hỏi muốn lấy được giấy phép do Phù Vân thành ký phát, cần phải tìm ai?

Một người vệ sĩ khác quát lên:

- Thật to gan! Chẳng lẽ ngươi không nghe những gì Hải sư huynh ta vừa nói sao? Còn dài dòng nữa, chúng ta sẽ bắt hai ngươi lại!

Lệnh Hồ biết có nói thêm nữa với mấy vệ sĩ tuần tra này thì cũng không hỏi thăm được gì, cho nên hắn bỏ qua họ, nắm tay Nạp Lan Bạch Y đi về phía Đông Dương môn.

Thấy Lệnh Hồ không để ý đến lời nói của mình, đôi mắt của vệ sĩ cầm đầu lóe lên ánh sáng lạnh, vung tay lên, trầm giọng nói:

- Tu sĩ nho nhỏ lại dám làm cản ở Phù Vân thành! Bắt lại cho ta!

Từ trước đến nay Lệnh Hồ rất ghét những người dựa thế sau lưng mà làm mưa làm gió, không ngờ một trong những thế lực tu tiên lớn nhất Đông Thắng

châu là Phù Vân thành cũng không tránh thoát được điều này.

Lệnh Hồ khẽ dừng bước, đồng thời thần niệm mạnh mẽ đã như thủy triều quét ngang ra. Vốn mười tên vệ sĩ đang định tấn công hắn và Nạp Lan Bạch Y bỗng nhiên ngừng lại, tâm thần trong nháy mắt bị tổn thương nghiêm trọng, hét thảm lên một tiếng rồi bị đánh bay về phía sau, máu tươi phun ra khắp nơi!

Người vệ sĩ cầm đầu thấy Lệnh Hồ trong nháy mắt đã dùng thần niệm mạnh mẽ đánh bại mười tên thủ hạ của mình, bị kinh sợ đến nỗi thân tâm phải run lên.

Thần niệm mạnh mẽ cùng với uy áp cường đại từ trên người trước mắt hắn phát ra đâu phải là của tu sĩ nhỏ nhoi gì chứ, rõ ràng là của một tu sĩ đỉnh giai!

Tu sĩ đỉnh giai là những tồn tại không một ai được phép khinh thường, đồng thời phải luôn tỏ thái độ kính sợ cùng tôn sùng. Vậy mà khi này chẳng những hắn nói năng lỗ mãng, buông lời khinh thường mà còn sai người xuất thủ công kích một tu sĩ đỉnh giai nữa.

Tên tu sĩ này kinh hãi thấp thỏm. Dưới uy áp cường đại của Lệnh Hồ, hắn không có chút sức lực kháng cự, cả người quỳ rạp trên mặt đất, mồ hôi hột trên trán tuôn ra như mưa, thậm chí còn không nói được một lời.

Lệnh Hồ hừ lạnh một tiếng, sau đó không để ý đến hắn nữa.

Vào lúc thần niệm mạnh mẽ của Lệnh Hồ phát ra thì các tu sĩ đỉnh giai ở sâu trong phủ thành chủ đồng thời phát hiện được. Chỉ trong tích tắc, đã có sáu đạo thần niệm mạnh mẽ từ bên trong phá không đến, cùng nhau nhìn qua thần niệm của Lệnh Hồ.

Một đạo thần niệm trong sáu thần niệm đó hóa thành một khuôn mặt, nói:

- Đạo hữu từ xa tới Phù Vân thành, xin thứ lỗi bọn ta không kịp nghênh tiếp!

Lệnh Hồ chấp tay nói:

- Tại hạ Hoa Nam Lệnh Hồ, bái hội chư vị đạo hữu Phù Vân thành!

Vốn Lệnh Hồ không muốn tiết lộ thân phận, nhưng vừa rồi hắn đã ra tay với các vệ sĩ Phù Vân thành ngay trong Phù Vân thành, nếu Lệnh Hồ không thể hiện thực lực cùng với danh uy của mình, sợ rằng sẽ rất khó lấy được giấy phép của Phù Vân thành cho phép đi đến Cửu Lê Bộ châu.

Đã như vậy, Lệnh Hồ không cần thiết phải che giấu thân phận của mình nữa.

- Hoa Nam Lệnh Hồ?

Sáu đạo thần niệm hiển nhiên không ngờ rằng người trẻ tuổi trước mắt lại là Hoa Nam Lệnh Hồ danh chấn Tu Tiên giới trong những năm gần đây, nên khi nghe xong, sáu người đều tỏ vẻ kinh ngạc.

- Ra là Hoa Nam châu Lệnh Hồ đạo hữu đại giá quang lâm, xin cho bọn ta ra nghênh đón!

Nói xong, sáu đạo thần niệm này nhanh chóng rút về. Chỉ trong nháy mắt, lại có sáu đạo ánh sáng lóe lên, sáu người tu sĩ Độ Kiếp kỳ đội mũ đạo quan, mặc đạo bào hiện ra trước mặt Lệnh Hồ!

- Phù Vân phái Thanh Chân, Thanh Ngọc, Thanh Vân, Thanh Hư, Thái Chân, Thái Hoa ra mắt Lệnh Hồ đạo hữu!

Trong sáu người này, hai người tên Thái Chân và Thái Hoa là nữ tu!

Lệnh Hồ không ngờ rằng trong Phù Vân thành này lại có đến sáu tu sĩ Độ Kiếp kỳ. Xem ra việc Phù Vân thành được xem là một trong năm thế lực lớn của Đông Thắng châu không phải không có lý do.

- Lệnh Hồ ra mắt sáu vị đạo hữu, hân hạnh hân hạnh! Vị này là đạo hữu tại hạ, Nạp Lan Bạch Y!

Lệnh Hồ tuân theo lễ nghi của Tu Tiên giới, lời nói nhẹ nhàng bình thản.

- Nạp Lan Bạch Y ra mắt chư vị đạo hữu!

Nạp Lan Bạch Y nhẹ nhàng thi lễ.

Vốn Nạp Lan Bạch Y chỉ có tu vi Phân Thần sơ kỳ, nên gọi sáu người trước mặt là tiền bối. Nhưng vì Lệnh Hồ đã giới thiệu nàng là đạo hữu của mình, nên nàng cũng thuận miệng gọi sáu người trước mặt là đạo hữu.

Thanh Chân đạo nhân cười ha ha, nói:

- Hai vị đạo hữu từ Hoa Nam châu đến Phù Vân thành ta, thật làm cho Phù Vân thành vẻ vang a. Mời đi vào trong uống chén trà cùng, mời!

Lệnh Hồ nói:

- Không dám! Mời các vị đạo hữu dẫn đường!

Sáu người tu sĩ Độ Kiếp kỳ bên Phù Vân thành không khách sáo nữa, lập tức dẫn đường đi trước vào Đông Dương môn, đi vào ngoại điện nội cung của phù thành chủ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Ký Phát

Đi qua những hành lang gấp khúc, vượt qua những cung điện xa hoa, đoàn người dừng lại tại điện Phụng Tiên. Bước vào trong, ngồi xuống, dâng trà.

- Ngưỡng mộ đại danh Hoa Nam Lệnh Hồ đạo hữu đã lâu, thật như sấm bên tai. Hôm nay được nhìn thấy Lệnh Hồ đạo hữu tới đây, quả nhiên khí vũ hiên ngang, anh khí bất phàm, đúng là tiếng đồn không sai, ha ha ha!

Thanh Chân đạo nhân cười nói.

Lệnh Hồ nói:

- Đạo hữu quá khen, Lệnh Hồ chỉ có chút hư danh thôi, thật sự không tiện nói đến!

Thái Hoa đạo cô nói:

- Nghe tiếng thần thông Hồn đạo của Lệnh Hồ đạo hữu độc bộ thiên hạ, làm chúng tu sĩ đỉnh giai quý châu phải biến sắc. Không biết thần thông Hồn đạo của đạo hữu có gì khác với đại đạo tu luyện nguyên thần không?

Lệnh Hồ thần nhiên nói:

- Hồn đạo của Lệnh Hồ chỉ được mọi người khuếch đại lên thôi, không có gì thần kỳ cả.

Thanh Chân đạo nhân trách cứ:

- Thái Hoa sư muội, sao có thể mạo muội hỏi công pháp người khác như thế? Thật sự thất lễ rồi!

Sau đó, hẩn chấp tay với Lệnh Hồ, cười:

- Thái Hoa sư muội ta từ trước đến nay vẫn nhanh nhẹn nhanh miệng, mong Lệnh Hồ đạo hữu đừng trách!

Lệnh Hồ nói:

- Đâu có đâu có, đạo hữu khách khí rồi!

Lúc này, Thanh Ngọc đạo nhân mở miệng hỏi:

- Lệnh Hồ đạo hữu tới Phù Vân thành ta, không biết có gì chỉ giáo hay không? Nếu có gì cần đến Phù Vân thành ta, cứ nói đừng ngại.

Thân là tu sĩ đỉnh giai, họ không cần quá nhiều nghi thức xã giao khách sáo. Cho nên, uống vài ngụm trà xong là vào thẳng vấn đề.

Lệnh Hồ thấy vậy liền nói mục đích mình ra:

- Lần này tại hạ đến Đông Thắng châu, thật ra là muốn tới Cửu Lê Bộ châu một lần, nhưng lại nghe nói rằng muốn đi Cửu Lê Bộ châu thì cần phải có giấy phép do Phù Vân thành và Thần Đình tông ký phát, lúc đó mới đi được. Cho nên, hôm nay mạo muội tới, không ngờ lại có xung đột với vệ sĩ tuần tra của quý thành, quý nhiều chư vị thanh tu, thật sự xấu hổ không thôi!

Thanh Chân đạo nhân lại cười nói:

- Ra là chuyện này. Ha ha, thật ra Lệnh Hồ đạo hữu có điều chưa biết rồi. Đúng là có hạn chế trong việc đi tới Cửu Lê Bộ châu, không phải ai cũng đi được. Nhưng mà hạn chế này chỉ nhằm vào các tu sĩ dưới Độ Kiếp kỳ mà thôi. Nếu Lệnh Hồ đạo hữu muốn đi tới Cửu Lê Bộ châu, dựa vào thân phận tu sĩ đỉnh giai của đạo hữu, không cần giấy phép gì cả. Có thể tùy ý mua phiếu vé khoang thuyền tới Cửu Lê Bộ Châu.

Lệnh Hồ chột hiểu ra.

Nhưng đạo cô Thái Chân lúc này lại lạnh lùng nói:

- Nhưng mà chỉ được phép với một mình đạo hữu thôi. Nếu đạo hữu muốn đạo lữ của mình đi theo, vẫn phải cần giấy phép mới được.

Thái Chân đạo cô nhìn Nạp Lan Bạch Y thanh nhã như tiên, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường. Hiển nhiên nàng không ngờ rằng đạo lữ của Lệnh Hồ danh chấn Hoa Nam châu chỉ là một nữ tu Phân Thân kỳ nhỏ bé, cho nên thái độ tiếp đãi cũng không tha thiết lắm.

Lệnh Hồ hướng Thanh Chân đạo nhân nói:

- Nếu như thế, mong đạo hữu hỗ trợ một chút!

Thanh Chân đạo nhân vui vẻ nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ thôi, Lệnh Hồ đạo hữu không cần khách khí! Ta sẽ cho người đi làm ngay!

Hai mắt Thanh Chân đạo nhân khép hờ lại, thần niệm phá không thoát đi. Chỉ trong tích tắc đã thoát ra ngoài cung điện, sau khi dặn dò xong lại thu hồi về.

- Lệnh Hồ đạo hữu chờ một chút, lát nữa sẽ có người đưa ngọc giản tới Cửu Lê Bộ châu cho đạo hữu!

Thanh Chân đạo nhân nói.

Lệnh Hồ cảm tạ:

- Cảm tạ chư vị đạo hữu nhiệt tình chiêu đãi, Lệnh Hồ đa tạ!

Ánh mắt Thanh Chân đạo nhân hơi lấp lánh, nói:

- Đạo hữu đi tới Cửu Lê Bộ châu, chẳng lẽ là vì Định Giới đình kia?

Lệnh Hồ cười nói:

- Dĩ nhiên ta biết chuyện của Định Giới đình, nhưng tại hạ đi Cửu Lê Bộ châu lần này không phải vì nó, do muốn tìm một vài vật mà thôi.

Thanh Ngọc đạo nhân lại nói tiếp:

- Nghe nói Lệnh Hồ đạo hữu xuất thân từ Hoa Nghiêm tông ở quý châu, mà thiên kiều chi tử thân mang Phật Duyên kia cũng là người của Hoa Nghiêm tông. Xem ra quý tông quả là nơi địa linh anh tài, luôn có nhân tài xuất hiện a. Nếu có cơ hội, nhất định ta sẽ đến Hoa Nam châu bái phỏng quý tông, trao đổi tiên duyên một chút.

Lệnh Hồ cười nói:

- Nếu chư vị đạo hữu có thời gian đi Hoa Nam châu, Lệnh Hồ nhất định sẽ tự mình dẫn các đạo hữu đi tham quan thắng cảnh Hoa Nam.

Uống thêm mấy chén trà thơm, hàn huyên một chút, có một tu sĩ đem một khối ngọc giản có chứa thông tin ký phát giấy phép đi Cửu Lê Bộ châu của Phù Vân thành tới.

Lệnh Hồ nhận lấy ngọc giản này, ngồi chơi thêm một lát rồi cáo từ ra về.

Tuy chuyến đi có chút ít trở ngại, nhưng vẫn lấy được giấy phép đi Cửu Lê Bộ châu cho Nạp Lan Bạch Y, sau này Lệnh Hồ đã có thể yên tâm đi lịch lãm Đông Thắng châu một chút.

Đi ra khỏi phủ thành chủ, hai người theo đường cũ Đông Dương môn mà đi tiếp. Dọc theo đường đi, dường như các tu sĩ ở đây đã biết thân phận của Lệnh Hồ, nên ai nấy đều lộ vẻ kính cẩn, không dám coi Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y là tiểu bối tu tiên nữa.

Thần thái của hai người thủ vệ Đông Dương môn càng kính cẩn hơn, không dám dùng ánh mắt đe dọa và nhìn chằm chằm nữa.

Vừa ra khỏi Đông Dương môn, hai người đang muốn đi tới khu Càn Thiên ở gần đó, thì bỗng nhiên có vài tu sĩ đang chạy nhanh tới.

Người đi đầu chính là Mộc Tinh La của Côn Luân kiếm tông, theo sau là Thiên Vân kiếm tiên, Chử Đạo Chân...

Thấy Lệnh Hồ, cước bộ Mộc Tinh La ngừng lại, con ngươi hơi co lại, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường lại. Đi lại chỗ Lệnh Hồ, chấp tay nói:

- Ra là Lệnh Hồ đạo hữu, Mộc Tinh La hữu lễ!

Lệnh Hồ cũng không ngờ rằng lại gặp được Mộc Tinh La ở đây, chấp tay đáp lễ lại:

- Không ngờ rằng gặp được Mộc đạo hữu ở đây, thật là đúng dịp a!

Lệnh Hồ không ngờ chính là không ngờ Mộc Tinh La cũng ngồi trên hai chiếc thuyền thần đình song song lần này, cũng không biết đám người Thanh Vân Phong, Lâm Loạn hòa thượng, yêu xà Bàn Phúc...rồi đám người Nguyệt Vũ Phong Hoa bên Cực Lạc cung đã ở đâu rồi.

Mộc Tinh La không dùng nghi thức xã giao nhiều, sau khi chấp tay xong liền đi thẳng về Đông Dương môn. Hai người thủ hộ Đông Dương môn thấy uy áp tu sĩ Độ Kiếp kỳ của Mộc Tinh La thì không dám cản trở, kính cẩn lui qua hai bên, trở mắt nhìn Mộc Tinh La dẫn hơn hai mươi đệ tử Côn Luân kiểm tống ngang nhiên đi tới khu vực phủ thành chủ.

Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y đưa mắt nhìn nhau, chợt hiểu rằng đôi khi uy áp của tu sĩ đỉnh giai cũng là một giấy thông hành.

Hai người vừa muốn đi thì lại thấy Nguyệt Vũ Phong Hoa dẫn theo một đám người tu sĩ Cực Lạc cung, được một đội vệ sĩ mặc giáp kính cẩn đưa vào Đông Dương môn.

Thấy Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y, Nguyệt Vũ Phong Hoa chỉ lãnh đạm nhìn hai người một cái, làm như không thấy, sau đó đi theo đoàn tu sĩ hộ tống kia vào Đông Dương môn.

Mà ở Tây Quảng môn, Bắc Triều môn cũng xảy ra sự việc tương tự. Lúc này có hai tốp tu sĩ được hai tu sĩ đỉnh giai dẫn đầu, cùng lúc đi vào khu vực phủ thành chủ.

Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y không muốn ở lại trên con đường vương cung này nữa, chuyển hướng đi qua khu Càn Thiên.

Ngay sau khi Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y rời đi không lâu, yêu xà Bàn Phúc và mấy tên tu sĩ đỉnh giai của Yêu tộc, dẫn theo một đám Yêu thú - Yêu tu cùng nhau đi vào khu vực phủ thành chủ.

Khu Càn Thiên có tất cả mười lăm con phố, trong đó có bảy phố là nơi ở và đường đi của dân cư, tám phố còn lại tạo thành phố giao dịch người tu tiên.

Lúc này Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y đang đi qua một phố giao dịch Yêu thú và các đầy tớ.

Nghe nói phố này không chỉ giao dịch Yêu thú, mà còn buôn bán cả đầy tớ làm lô đình, Thụ yêu và Hải yêu nữa. Nhưng đáng tiếc, Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y vẫn không được nhìn thấy Thụ yêu và Hải yêu. Cái họ nhận được là câu trả lời tất cả Yêu linh đó đã được Phù Vân chân nhân - thành chủ Phù Vân thành trưng thu toàn bộ. Hơn nữa, thời hạn kết thúc trưng thu là đến tận tháng năm năm sau!

Nói cách khác, việc trưng thu chỉ dừng khi đến tháng năm năm sau. Trong khoảng thời gian đó, mọi lão bản của các cửa hàng buôn bán Hải yêu và Thụ yêu không được tự do mua bán, trước đó phải đưa cho Phù Vân thành đã!

Đến đây thì Lệnh Hồ vỗ đầu mình một cái, vừa rồi nói chuyện với Thanh Chân đạo nhân một hồi, hắn đã quên mất không hỏi thăm vì sao Phù Vân thành lại trưng thu toàn bộ Hải yêu và Thụ yêu.

Không thấy được thứ mình muốn thấy, hai người có chút thất vọng, liền tìm một tửu lâu tiên khách ở khu Càn Thiên để nghỉ ngơi.

- Lệnh Hồ sư huynh, muội muốn bé quan một thời gian ngắn!

Nạp Lan Bạch Y tựa sát vào ngực Lệnh Hồ, nhẹ nhàng nói.

Lệnh Hồ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Nạp Lan Bạch Y, khẽ nói:

- Như vậy cũng tốt, muội vừa tiến giai lên Phân Thần sơ kỳ, cũng nên bé quan một thời gian ngắn để củng cố tu vi.

Nạp Lan Bạch Y nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, muội cảm thấy việc muội bên cạnh huynh như thế sẽ làm liên lụy huynh, không thể giúp huynh được gì cả, còn làm huynh vướng bận tay chân nữa.

Lệnh Hồ cười:

- Sư muội, muội đang nghĩ lung tung gì vậy? Sao muội lại làm liên lụy ta? Chẳng lẽ muội không thích ở chung với ta?

Nạp Lan Bạch Y không nói gì nữa, nhưng cặp mắt vẫn nhìn vào Lệnh Hồ.

Một hồi lâu sau, Nạp Lan Bạch Y mới nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, muội có một quyết định!

- Muội quyết định cái gì?

Lệnh Hồ có chút ngạc nhiên.

- Muội không muốn cùng huynh đi tới Cửu Lê Bộ châu. Muội biết đây là giai đoạn tu luyện quan trọng nhất với huynh, muội không muốn làm trở ngại cho kế hoạch tu luyện của huynh, cũng không muốn làm huynh phân tâm! Cho nên, muội muốn ở lại Phù Vân thành!

Lệnh Hồ đang muốn nói thì Nạp Lan Bạch Y đưa tay che miệng Lệnh Hồ lại, nói:

- Muội thấy việc muội luôn ở bên cạnh huynh là không đúng, muội không thể ích kỷ như vậy. Lệnh Hồ sư huynh, thật ra huynh không cần lo lắng cho muội, trên người muội còn bốn viên Anh Biến đan và một viên Hợp Thần đan. Nhiều đó đã đủ để muội tu luyện một thời gian dài, thậm chí là đạt đến Phân Thần hậu kỳ rồi. Cho nên, muội hoàn toàn có thể ở lại Phù Vân thành bế quan một thời gian dài. Mà huynh cũng có thể thả lỏng tay chân, đi thực hiện kế hoạch của mình.

Lệnh Hồ cau mày nói:

- Sao ta có thể để muội ở lại một mình tại Phù Vân thành? Ta không yên tâm!

Nạp Lan Bạch Y nói:

- Phù Vân thành là một trong năm thế lực lớn của Đông Thắng châu, ai dám làm loạn ở đây? Muội nghĩ kỹ rồi, tu luyện một mình ở đâu đó có lẽ không an toàn. Nhưng ở Phù Vân thành này, chỉ cần thuê một nơi ở là sẽ được an toàn!

- Nạp Lan sư muội, muội quyết định vậy thật sao?

Thật ra Lệnh Hồ biết đề nghị vừa rồi của Nạp Lan Bạch Y chính là đề nghị tốt nhất cho nàng. Để nàng ở lại tu luyện tại Phù Vân thành, đúng là tốt hơn việc theo hãn mạo hiểm ở Cửu Lê Bộ châu nhiều lắm.

Dù sao mục đích lớn nhất của Lệnh Hồ khi đi Cửu Lê Bộ châu là để tìm Thủy tuyệt chi địa, tìm tu bế quan, ngưng kết ra Thủy tuyệt đan.

Trong trạng thái bế quan, tất nhiên Lệnh Hồ không thể nào chiếu cố cho Nạp Lan Bạch Y được, nhất định phải an bài thỏa đáng cho Nạp Lan Bạch Y trước khi bế quan.

Nhưng Cửu Lê Bộ châu là nơi nguy hiểm trùng trùng, mình làm sao bảo vệ được Nạp Lan Bạch Y khi đang bế quan chứ?

Điều này rất khó và cũng rất nguy hiểm. Đặc biệt, sự nguy hiểm không chỉ đến từ vùng đất hoang dã như Cửu Lê Bộ châu, mà còn từ yêu xà Bàn Phúc đang âm thầm tìm cách ám toán mình!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Bán Đấu Giá

Suy nghĩ cẩn thận một hồi, cuối cùng Lệnh Hồ đồng ý với đề nghị của Nạp Lan Bạch Y: để nàng ở lại Phù Vân thành bế quan tiềm tu.

Lệnh Hồ đồng ý với đề nghị của Nạp Lan Bạch Y là do hãn đã suy tính đến hai uy hiếp vô cùng lớn có thể xảy ra với mình trong tương lai.

Một là yêu xà Bàn Phúc, tuy thực lực Lệnh Hồ mạnh hơn yêu xà, nhưng lại chưa mạnh tới mức có thể giết chết yêu xà. Ngược lại, hãn còn phải lo lắng đến việc yêu xà sẽ âm thầm ám toán mình.

Uy hiếp thứ hai chính là Cực Lạc cung, thậm chí Lệnh Hồ còn có dự cảm rằng uy hiếp từ Cực Lạc cung còn phiền toái hơn yêu xà Bàn Phúc rất nhiều.

Đầu tiên, Cực Lạc cung đã hùng cứ vị trí môn phái tu tiên đệ nhất của Hoa Nam châu nhiều năm, đây là điều không dễ dàng gì. Mà Lệnh Hồ đã lấy hết bộ cổ bảo trấn điện của Cực Lạc cung, hành động này của hãn coi như đã tát vào mặt mũi Cực Lạc cung một cái, làm uy thế của họ giảm mất. Đặc biệt uy năng của bộ cổ bảo Lôi Công chùy và Điện Quang dục còn mạnh hơn cả tiên khí, chắc chắn Cực Lạc cung sẽ không để bộ cổ bảo của mình rơi vào tay Lệnh Hồ như thế.

Cho nên, việc Nạp Lan Bạch Y rời khỏi mình, một mình bế quan tiềm tu ở Phù Vân thành sẽ an toàn hơn nhiều. Hơn nữa, nàng cũng có thêm thời gian tu luyện.

Không có Nạp Lan Bạch Y bên người, Lệnh Hồ cũng dễ dàng tự do hành động hơn. Nếu như trong khoảng thời gian đó hãn có thể làm cho Mệnh hồn độc lập hóa hình thành công thì cho dù Nạp Lan Bạch Y có ở bên cạnh, hãn không cần lo lắng hay e ngại gì nữa. Lúc đó, hãn có thể mặc sức ngao du

thiên hạ.

Nghĩ thông suốt điều này, Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y liền tới khu Càn Thiên ở Phù Vân thành thuê một chỗ yên tĩnh. Phí dụng hàng năm thuê nguyên nơi này là tám ngàn khối linh thạch thượng phẩm, Lệnh Hồ nộp tiền cả ba năm.

Cũng nhờ lần trước hắn đã tịch thu tám túi trữ vật của trưởng lão ngoại môn liên minh tán tu - Đậu Hóa, nên lúc này mới có nhiều linh thạch như thế. Nếu không, sợ rằng hắn sẽ phải tìm cách khác để tìm kiếm linh thạch đó!

Nhưng mà số lượng linh thạch thượng phẩm bên người Lệnh Hồ cũng không còn nhiều lắm. Sau khi rời khỏi Hoa Nghiêm tông và đi lịch lãm nhiều nơi, Lệnh Hồ mới thấy linh thạch quan trọng đến mức nào.

Thật ra do các tu sĩ Tu Tiên giới hiện nay thường hấp thu linh khí trong linh thạch để tu luyện, nên linh thạch trở nên rất có ích. Cũng vì thế mà nó đã trở thành vật phẩm để giao dịch với nhau. Trừ các tu sĩ muốn dùng hình thức vật đổi vật, để được nhận pháp bảo hay tài liệu tu tiên có ích với mình ra, đa số các tu sĩ còn lại đều dùng linh thạch để trao đổi cả.

Phòng bán đấu giá của Phù Vân thành nằm ngay giữa phố giao dịch của khu Khôn Địa thuộc Khôn Địa môn, đó là một căn nhà to lớn nguy nga hùng vĩ có ba tầng lầu.

Hôm nay là ngày đến kỳ hạn một tháng đấu giá lần của phòng đấu giá Phù Vân thành, cũng là ngày đấu giá Hồ đan - vật làm cho đông đảo người tu tiên Đông Thắng châu phải chờ đợi rất lâu!

Trên bảng hiệu của phòng đấu giá này có hai chữ Thần Đình sống động, không cần nói cũng biết phòng đấu giá này là thuộc về Thần Đình tông.

Nguyên nhân Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y đi vào phòng đấu giá này không phải vì Hồ đan, mà là vì bọn hắn nghe nói phòng đấu giá hôm nay ngoại trừ đấu giá Hồ đan ra, còn có đấu giá bán vài tên tội tử Yêu linh ưu tú, thậm chí là các đầy tớ có thiên tư ưu tú được dùng làm lô đỉnh nữa.

Không nói đến những cái khác, chỉ riêng việc cuộc đấu giá này có đấu giá bán Yêu linh đầy tớ: Hải yêu và Thụ yêu - hai loại sinh linh Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y chưa biết cũng đủ để hai người đi đến quan sát rồi. Huống chi Lệnh Hồ cũng muốn lấy mấy pháp bảo bảo khí và một quả Yêu đan trung kỳ ra ủy thác cho Thần Đình bán đấu giá.

Lệnh Hồ lấy được tám túi trữ vật trong tay Đậu Hóa, trừ ba vạn bảy ngàn khối linh thạch thượng phẩm và gần một vạn khối linh thạch trung phẩm ra, pháp bảo bảo khí thượng phẩm cũng có đến mười bốn kiện, ba kiện linh khí hạ phẩm.

Trong ba kiện linh khí hạ phẩm, có hai kiện thích hợp với Nạp Lan Bạch Y, nên Lệnh Hồ đã lấy ra đưa cho Nạp Lan Bạch Y tế luyện. Mà mười bốn kiện pháp bảo bảo khí kia, Lệnh Hồ lấy bốn kiện ra và để chung với một quả Yêu đan trung kỳ để ủy thác cho Thần Đình bán đấu giá, mục đích của hắn tất nhiên là muốn kiếm thêm một chút linh thạch.

Phải biết rằng phí dụng thuê chỗ ở hàng năm tại Phù Vân thành là một con số không nhỏ, mà Lệnh Hồ đi Cửu Lê Bộ châu để tìm kiếm Thủy tuyệt chi địa cũng không biết tốn bao nhiêu năm. Cho nên, chuẩn bị trước một số linh thạch vẫn là tốt hơn cả.

Thật ra Lệnh Hồ còn nghĩ rằng Nạp Lan Bạch Y mới chỉ tấn cấp lên Phân Thần kỳ thôi, tuy là ở Phù Vân thành nhưng chỉ có một mình nàng bé quan tiêm tu, nếu có vài tu sĩ bất lương nhìn trộm thì sẽ rất bất tiện, Lệnh Hồ không yên tâm cho lắm. Cũng may ngày khởi hành đi Cửu Lê Bộ châu còn đến hai năm, cho nên Lệnh Hồ còn có thời gian để an bài. Mà an bài của Lệnh Hồ chính là tìm cho nữ nhân của mình vài hộ vệ cường đại!

Tu Tiên giới là một thế giới mạnh còn yếu mất, Lệnh Hồ đã sớm nhận thức được điều này. Nếu như không có thực lực, không có thế lực, sớm muộn gì cũng bị người khác giết mất.

Tỷ như những đầy tớ trong phố giao dịch kia, cho dù là Yêu thú, hay là Yêu linh, cho tới những tu sĩ phải làm lô đỉnh, không phải bọn họ không có thực lực cường đại nên mới lưu lạc tới mức làm đầy tớ đó sao?

Lệnh Hồ không muốn mình, cùng với người mình yêu, những người mình quan tâm phải như bọn họ, phải làm vật hi sinh cho thế giới này. Hiện tại hắn đã có thực lực, như vậy trách nhiệm của hắn là phải bảo vệ họ.

Lệnh Hồ còn tiến hành giai đoạn tu luyện cuối cùng, tạm thời không có cách bảo vệ Nạp Lan Bạch Y, nên hắn phải tìm một hộ vệ có thực lực áp đảo người khác để bảo vệ Nạp Lan Bạch Y.

Dĩ nhiên, có lẽ không một tu sĩ cao giai nào đồng ý hạ mình đi bảo vệ một nữ tu nhỏ nhỏ chỉ có tu vi Phân Thần kỳ, nhưng mà Lệnh Hồ có cách để thay đổi ý muốn của họ, bắt họ phải làm điều họ không muốn, đó là thần thông Dịch hồn!

Bởi vì Lệnh Hồ đã Dịch hồn thành công một cường giả như Đạo tôn Tiêu Đình Thiên của Yêu Thân đạo, một trong Tam thánh đạo của Yêu tộc, tất nhiên hắn có thể Dịch hồn những người khác.

Thật ra, nếu không phải Tiêu Đình Thiên đang ở Hoa Nam châu xa xôi để tìm kiếm đồng minh Yêu tu - Yêu thú cường đại ở Yêu Lâm sơn mạch, thì Lệnh Hồ rất muốn Tiêu Đình Thiên tới đây để đảm nhiệm chức vụ hộ vệ.

Nếu nô bộc duy nhất của mình đã không có ở đây, Lệnh Hồ không thể làm gì khác là tìm một tội tử khác.

Khi thực lực đã ngày một lớn mạnh hơn, thậm chí còn áp đảo được tu sĩ đỉnh giai thì tâm thái của Lệnh Hồ đã có biến chuyển cực lớn: khi đứng ở trên

đỉnh cao quan sát xuống chúng sinh, tuy tâm của mình vẫn không coi rẻ chúng sinh, nhưng lại cảm thấy chúng sinh thật nhỏ bé.

Dĩ nhiên tâm thái Lệnh Hồ còn chưa xấu đến mức vô duyên vô có tìm một người nào đó nô dịch. Đó phải là người Lệnh Hồ cảm thấy đáng bị mình nô dịch mới được, nếu không phải như thế, một khi mình làm ra chuyện khiến lương tâm cắn rứt thì tâm ma sẽ nảy sinh, lúc đó cái được thật không bù nổi cái mất.

Nhưng mà Tu Tiên giới lớn như vậy, những người có phẩm tính Lệnh Hồ cảm thấy đáng bị nô dịch như Tiêu Đình Thiên đúng là nhiều không đếm hết, nên hẳn không lo lắng mình sẽ không tìm được mục tiêu.

Sau khi Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y vào trong phòng đấu giá Thần Đình, người phục vụ đã y theo ngọc bài thân phận của Lệnh Hồ, dẫn họ tới một sương phòng ở lầu hai. Lệnh Hồ nhìn xuống dưới, liền thấy các dãy ghế ngồi ở lầu một lúc này đã có đủ các tu sĩ tới tham dự vào ngồi.

Thật ra tu sĩ muốn tham dự cạnh tranh ở phòng đấu giá Thần Đình này cần phải ghi danh thân phận mình trước, sau đó mới được Thần Đình phát cho ngọc bài thân phận. Mà ngọc bài thân phận kia cũng không dễ dàng có lúc nào, phải đạt được một trong hai điều kiện sau mới được:

Một điều kiện là người tham gia phải có trên hai vạn khối linh thạch thượng phẩm, đây là những người mang thân phận người cạnh tranh.

Một điều kiện khác là có vật phẩm uy thác phòng đấu giá đấu giá giùm, đây là những người uy thác!

Lệnh Hồ chính là người uy thác, cho nên hẳn được sắp xếp ngồi ở trên lầu hai quan sát, chứ không phải ngồi ở lầu một. Dĩ nhiên, nếu như Lệnh Hồ nhìn trúng vật nào đó trong quá trình đấu giá, hẳn vẫn tham gia cạnh tranh được.

Thật ra có rất nhiều tu sĩ cao cấp, thậm chí là tu sĩ đỉnh giai, cho dù mang thân phận người cạnh tranh hay người uy thác thì họ vẫn có thói quen ngồi trong sương phòng ở lầu hai. Cho nên, khi Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y vào trong sương phòng của mình, hai người có thể nhận thấy các sương phòng khác đã sớm có người ngồi đầy từ lâu.

Đã tới giờ đấu giá!

Một người tu sĩ trung niên mặc áo bào, đầu đội khăn gấm chậm rãi tiến vào chỗ đấu giá.

Người tu tiên đấu giá trực tiếp, lúc giới thiệu vật phẩm được đấu giá thì giới thiệu ra toàn bộ: phẩm cấp, ưu khuyết điểm...tất cả đều được trình bày cho chúng tu hiểu rõ.

Những vật đầu tiên được đấu giá đa số là những vật phẩm thích hợp cho tu sĩ trung giai, càng về sau thì vật được đấu giá càng cao cấp, rất thích hợp cho tu sĩ cao giai, dĩ nhiên cạnh tranh cũng kịch liệt hơn.

Bốn pháp bảo bảo khí của Lệnh Hồ đều được đấu giá thành công, bị các tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, Phân Thần kỳ đoạt lấy.

Bốn kiện bảo khí của Lệnh Hồ đều là bảo khí thượng phẩm, mà đa số các tu sĩ Xuất Khiếu kỳ hay Phân Thần kỳ ở Tu Tiên giới hiện nay đều sử dụng bảo khí hạ phẩm hoặc trung phẩm. Các bảo khí thượng phẩm hay linh khí thì chỉ có các đệ tử kiệt xuất của các đại môn phái mới có được mà thôi.

Tỷ như Nạp Lan Bạch Y, bốn mạng pháp bảo Thiên Hồng Thái Lăng khi trước của nàng chỉ có cấp bậc bảo khí trung phẩm mà thôi. Sau khi được Lệnh Hồ tặng cho hai kiện linh khí hạ phẩm, dĩ nhiên nàng đã thay thế bốn mạng pháp bảo của mình.

Bốn kiện bảo khí thượng phẩm khi này đã được đấu giá tổng cộng là mười sáu vạn năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm.

Vừa rồi có một kiện linh khí hạ phẩm được đưa ra đấu giá, làm cho không khí cạnh tranh trở nên rất kịch liệt.

Rốt cuộc đã đến cuộc đấu giá Hồ đan độc nhất vô nhị của Trường Xuân chân nhân.

Tu sĩ trung niên kia cao giọng nói:

- Mọi người đều biết Hồ đan là thần đan do chính tông sư luyện đan Trường Xuân chân nhân của Đông Thắng châu ta chế luyện ra, hiệu dụng rất nhiều, có thể dùng làm tài liệu luyện đan chủ yếu, cũng có thể dùng để chế luyện thành các loại linh đan, thậm chí là Độc đan hay Phù đan. Tuy hiệu lực một viên hoặc hai viên Hồ đan không thể nào sánh với Yêu đan, nhưng có thể dùng số lượng để bù đắp lại. Có thể nói sự trân quý của Hồ đan không thua kém gì Yêu đan cả! Hiện tại phòng đấu giá Thần đình lấy Hồ đan ra đấu giá, sáu viên làm một tổ, giá khởi điểm là sáu vạn khối linh thạch thượng phẩm! Bắt đầu cạnh tranh!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Yêu Linh

Hồ đan vừa ra, không khí phòng đấu giá lập tức khẩn trương lên. Những người ở trong các sương phòng trong tầng hai cũng bắt đầu tham dự cạnh tranh.

Sáu viên Hồ đan một tổ, giá cạnh tranh là ba vạn khối linh thạch thượng phẩm. Nói cách khác, giá một viên Hồ đan chính là năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm.

Lệnh Hồ hơi sợ hãi. Hồ đan này là do Trường Xuân chân nhân dùng bí thuật của riêng mình chế tạo ra, nói vậy toàn bộ số khối linh thạch cạnh tranh được sẽ được trao lại cho Trường Xuân chân nhân, đây là một khoản tài phú khổng lồ thế nào chứ? Rốt cuộc Hồ đan này được chế luyện như thế nào mà lại thần kỳ như thế?

Giá tiền Hồ đan càng lúc càng cao, chỉ trong chớp mắt đã tăng lên gấp đôi, đạt tới sáu vạn khối.

Điều làm Lệnh Hồ cảm thấy ngoài ý muốn là trong những người tham dự cạnh tranh tổ thứ nhất này có cả Thái Bạch tử tiên và Từ Thanh Liên, nhưng mà, vì giá quá cao, nên hai người này đã tự động rút lui.

Lệnh Hồ biết Thái Bạch tử tiên và Hoa Thiên Kiếm Vũ không còn nhiều linh thạch trên người nữa, nếu có nhiều, họ đã không mượn linh thạch của Thiên Văn kiếm tiên để mua phiếu về đấu cơ rồi. Nhưng không ngờ rằng mới chỉ mấy ngày thôi, họ đã dám tham dự cạnh tranh đấu giá rồi? Lệnh Hồ có chút không hiểu.

Tổ Hồ đan thứ nhất đã được một tu sĩ mua về với giá bảy vạn khối linh thạch thượng phẩm.

Sáu tổ Hồ đan sau đó đều được mua với giá hơn sáu vạn khối linh thạch thượng phẩm. Lệnh Hồ phát hiện Lạc Hoa Tàn Tuyết của Cực Lạc cung cũng ở trên lầu hai này, khi này người này đã lấy sáu vạn bốn ngàn khối linh thạch thượng phẩm để mua một tổ Hồ đan!

Rất nhiều tu sĩ tưởng rằng sau khi đấu giá Hồ đan xong thì buổi đấu giá sẽ kết thúc, không còn vật gì mới mẻ cả. Nhưng không ngờ rằng phòng đấu giá còn tiếp tục đấu giá tiếp, làm cho nhiều tu sĩ cảm thấy bất ngờ.

Người tu sĩ trung niên kia nói tiếp:

- Hồ đan đã được bán xong, nhưng còn có rất nhiều vật phẩm đặc sắc được đấu giá ở phía sau, và chắc chắn vật phẩm được đấu giá sau cùng sẽ càng làm mọi người vui mừng hơn. Hiện tại, vật phẩm đấu giá của chúng ta là Thái Bạch tiên nương - tiên nữ cực phẩm do chính danh sĩ Thái Bạch tử tiên Hoa Nam châu chiết xuất. Sau khi được bình phẩm và giám định, chúng ta xác định rượu này là linh cấp trung phẩm!

Nghe thấy phẩm cấp là linh cấp trung phẩm, không ít người lên tiếng thán phục. Thật ra có rất nhiều tu sĩ ở Đông Thắng châu đã nghe tiếng Thái Bạch tiên nương từ lâu, nhưng vì lúc trước việc đi lại giữa hai châu quá khó khăn, nên chỉ nghe tiếng thôi, chứ được thưởng dụng thì không có mấy ai cả.

Lúc này nghe nói có Thái Bạch tiên nương mình đã ngưỡng mộ từ lâu được đưa lên đấu giá, các tu sĩ mê rượu đều sáng hai mắt lên, chăm chú nhìn vào mười hồ lô rượu được đưa ra!

Phải biết rằng, tuy rượu ở Tu Tiên giới không ít, nhưng rượu xứng đáng với hai chữ cực phẩm lại rất ít, còn những rượu đạt tới linh cấp càng trân quý hơn.

Rượu được gọi là linh cấp, vì bên trong rượu có ẩn chứa linh khí nồng nặc, có tác dụng cường thân kiện thể, bồi nguyên cố bản, giúp tu sĩ khôi phục được nguyên khí. Phần lớn những rượu này đều được chế tạo từ các Linh quả hoặc Linh tuyến, cho nên hết sức quý hiếm.

Từ trước đến nay ở Hoa Nam châu đều có lời đồn là một trăm cân Thái Bạch tiên nương có thể đổi được một kiện pháp bảo linh khí hạ phẩm, tuy lời này có chút khuếch đại, nhưng nó lại thể hiện được sự trân quý của Thái Bạch tiên nương.

Tu sĩ trung niên kia nói:

- Trên đài có mười hồ lô rượu, mỗi hồ lô đều có ba trăm cân Thái Bạch tiên nương trên sáu trăm năm. Giá khởi đầu một hồ lô là một vạn tám ngàn khối linh thạch thượng phẩm, bây giờ bắt đầu cạnh tranh!

- Ba trăm cân a, lại đến sáu trăm năm nữa!

Rất nhiều tu sĩ sáng mắt lên, rồi rít đấu giá.

Chỉ trong chốc lát, một bình hồ lô Thái Bạch tiên nương đã được đẩy lên đến ba vạn khối linh thạch thượng phẩm, cuối cùng được mua với giá ba vạn tám ngàn khối linh thạch thượng phẩm.

Không khí cạnh tranh sau đó càng được đẩy lên cao, mỗi một hồ lô đều được đấu giá với giá không ít hơn ba vạn năm ngàn khối linh thạch thượng phẩm. Thái Bạch tử tiên thấy vậy cũng không nhịn được mà cười ha ha không ngừng.

Thái Bạch tửu tiên biết Thái Bạch tiên nhường của mình rất trân quý, nhưng không ngờ lại được bán với giá cao như thế! Vốn hán đang gặp khó khăn với vấn đề linh thạch, nhưng trong phút chốc đã có hơn ba mươi vạn khối linh thạch thượng phẩm, tài phú hùng hậu.

Sau đó đến lượt năm miếng Sư Thân quả được mang ra đấu giá, mọi người vẫn cạnh tranh rất quyết liệt. Cuối cùng được bán với giá một miếng là ba nghìn khối linh thạch thượng phẩm, toàn bộ được một tu sĩ ở lầu hai mua.

Rốt cuộc đã đến cuộc đấu giá Yêu linh tôi tớ mà Nạp Lan Bạch Y và Lệnh Hồ mong đợi từ lâu.

Tu sĩ trung niên cất cao giọng nói:

- Kế tiếp là cuộc đấu giá Yêu linh tôi tớ, tại hạ cũng không muốn nói nhiều. Tin chắc các vị đạo hữu ngồi đây đều là người tinh mắt biết hàng. Được rồi, các vị tự do bình giá* vậy!

Tu sĩ trung niên vỗ tay nhẹ hai cái.

Từ đằng sau tấm màn bỗng nhiên xuất hiện một mảnh linh quang màu vàng lam như mưa, như sương như khói. Trong màn sương linh khí lượn lờ ấy, có một cây xanh mượt tràn đầy sinh cơ, toàn thân lóe sáng xuất hiện.

Cây xanh vừa xuất hiện, chúng tu lập tức cảm giác được có một cỗ linh khí thuộc tính mộc không ngừng dao động đến, làm cho thần thái mọi người tốt hơn.

Hình ảnh trước mắt bỗng thay đổi, mảnh linh quang màu vàng lam kia từ từ giảm đi, một thân cây có ngũ quan rõ ràng, trên đầu cành lá rậm rạp, hai bên thân cây có những nhánh cây chia ra như những cánh tay, gốc rễ như những đôi chân khỏe, hiện ra trước mắt mọi người.

Thụ yêu đầy tớ này có ngũ quan rõ ràng, trong mắt hiện lên thần thái hồ hững và bi ai, lẳng lặng đứng ở trên đài mặc cho mọi người bình phẩm từ đầu đến chân.

Tu sĩ trung niên nói:

- Mọi người đều biết thành phủ Phù Vân chân nhân của Phù Vân thành đã hạ lệnh trưng thu toàn bộ Thụ yêu và Hải yêu đầy tớ. Hiện tại toàn bộ phổ xá giao dịch đều không có Hải yêu và Thụ yêu đầy tớ. Phòng đấu giá Thần Đình vất vả mới xin được một danh ngạch Hải yêu và Thụ yêu, vì vậy quý vị có thể an tâm là thân phận của Hải yêu và Thụ yêu ở đây là hoàn toàn hợp pháp, tuyệt đối không bị trưng thu. Bây giờ bắt đầu cạnh tranh, giá khởi điểm là năm vạn khối linh thạch thượng phẩm.

Tu sĩ trung niên vừa nói xong, lập tức có rất nhiều thần niệm quét qua Thụ yêu đầy tớ này, dò xét tình trạng.

Thần niệm Lệnh Hồ khẽ quét qua người Thụ yêu này, biết được cảnh giới của nó là Nguyên Anh kỳ, trong cơ thể đã có một Nguyên Anh hình dáng cây nhỏ.

Sau khi thấy được sinh linh Thụ yêu này, lòng hiếu kỳ của Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y đã được thỏa mãn đôi chút. Bây giờ chỉ còn đợi Hải yêu đầy tớ ra thôi.

Tuy Lệnh Hồ cũng có chút đồng tình với Thụ yêu đầy tớ này, nhưng đồng tình thì sao chứ? Hán không thể vì một chút rung động của mình mà đấu giá Thụ yêu này, sau đó tốt bụng thả hán đi.

Tu Tiên giới là một thế giới mạnh còn yếu mất, thân là một người tu tiên, tất nhiên Lệnh Hồ cũng phải tuân theo quy tắc đó, không thể thay đổi được. Cho nên, hán chỉ có thể lặng yên bàng quan.

Cuộc cạnh tranh Thụ yêu đầy tớ diễn ra không sôi động lắm, nhưng cũng được đẩy giá lên đến năm mươi vạn khối linh thạch thượng phẩm, được một gia tộc tu tiên ở Đông Thăng châu lấy đi.

Dù sao tu vi Thụ yêu đầy tớ này mới chỉ đạt đến Nguyên Anh kỳ, hơn nữa thiên phú dị bẩm của Thụ yêu chỉ là đề cao việc sinh trưởng của thực vật và được thảo, cùng với thiên phú tìm kiếm một chút linh dược mà thôi. Có thể nói là không có tác dụng nhiều lắm với các tu sĩ cao giai, nên giá trị chỉ dừng ở mức năm mươi vạn khối linh thạch thượng phẩm.

Sau đó Hải yêu đầy tớ cũng được đưa ra.

Hải yêu này thật ra là một ngư nhân thân người đuôi cá, trừ đầu có hình dạng con cá, lưng có vây, hạ thân và đuôi cá ra thì thân thể của nó rất giống nhân loại, có hai cánh tay, cả người được lân giáp cứng rắn bao phủ, nhìn qua trông rất hung tợn. Đặc biệt, cả người nó tỏa phát ra một khí tức yêu dị máu tanh kỳ lạ.

Lệnh Hồ khẽ đưa thần niệm quét qua, phát hiện tu vi của Hải yêu này đã đạt đến cảnh giới Phân Thần kỳ, thực lực không tồi, chẳng trách khí tức lại hung hãn bạo tàn như thế.

Hải yêu đầy tớ có tu vi Phân Thần kỳ này được một gia tộc tu tiên dùng một trăm bốn mươi vạn khối linh thạch thượng phẩm thuận lợi lấy đi.

Giá tiền cạnh tranh hai Yêu linh tôi tớ vừa rồi cũng không hơn giá giao dịch ở ngoài các phố lúc bình thường bao nhiêu cả. Thật ra thị trường giao dịch Hải yêu và Thụ yêu trước giờ không quá sôi động, rất nhiều tu sĩ chỉ muốn dùng nhiều tiền để mua Yêu thú tôi tớ, chứ không muốn mua các Yêu linh làm

tôi tớ. Nguyên nhân chủ yếu là vì ngoại trừ các thiên phụ đệ bầm ra, Yêu linh tôi tớ không thể nào sánh được với Yêu thú tôi tớ, và còn rất nhiều hạn chế nữa.

Tỷ như Hải yêu đầy tớ, bản lĩnh trên biển của nó tất nhiên là mạnh hơn Yêu thú đầy tớ rất nhiều, nhưng quan trọng là phần lớn người tu tiên đều sinh hoạt ở trên đại lục, có mấy ai luôn sống trên biển? Mà một khi Hải yêu thoát khỏi biển, thực lực của nó ít nhất bị giảm đi một phần mười, dĩ nhiên là yếu hơn các Yêu thú tôi tớ, nên các tu sĩ cũng không coi trọng lắm.

Nếu như Hải yêu đầy tớ khi này đổi lại thành một Yêu thú có thực lực Phân Thần kỳ, sợ rằng giá tiền của nó sẽ cao hơn gấp đôi.

- Kế tiếp là vật phẩm đầu giá quan trọng nhất! Phòng đầu giá long trọng được phép đầu giá một quả linh đan lục phẩm Anh Biển đan, một quả Phù đan lục phẩm Thiên Cương Chính Lôi đan, cùng với một quả Yêu đan trung kỳ, và một quả Yêu đan hậu kỳ!

- Hà?

Cả phòng đầu giá xôn xao hẳn lên, âm thanh vui mừng liên tiếp phát ra. Rất nhiều tu sĩ không nhịn được cũng đứng dậy, cả hiện trường gần như náo loạn.

Có rất nhiều tu sĩ trên lầu hai cũng kích động đứng lên.

Lệnh Hồ cảm thấy ngoài ý muốn, phải biết rằng quả Yêu đan trung kỳ kia là chính hãn uy thác Thần Đình bán đầu giá giấu, nhưng không ngờ rằng lại có người khác cũng uy thác một viên Yêu đan hậu kỳ.

Đối với Yêu đan hậu kỳ, ngay cả Lệnh Hồ cũng có chút động tâm.

Phải biết rằng Yêu đan hậu kỳ là Yêu đan của Yêu thú cấp chín, chỉ cần thực lực của nó đạt đến cảnh giới Ỗn cố thôi là đã có thực lực sánh với tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ. Mà mọi người đều biết rằng vì các tu sĩ Độ Kiếp kỳ luôn bế quan chuyên tâm tiềm tu để tìm hiểu thiên đạo, thì có thể nói các tu sĩ Hợp Thể kỳ là thủ lĩnh thực sự của Tu Tiên giới.

Yêu thú đạt đến Yêu đan hậu kỳ cũng là tồn tại cao giai bên trong Yêu tộc, ít nhất cũng là thủ lĩnh một phương, muốn săn giết Yêu thú Yêu đan hậu kỳ dễ dàng vậy sao? Huống chi thực lực của bên Yêu tộc tại bốn đại lục hiện nay không kém gì bên Nhân tộc cả, việc giết được một Yêu thú Yêu đan hậu kỳ là việc không dễ dàng chút nào.

Cho dù người có ý nghĩ đến những vùng đất hoang dã đầy Yêu thú không thuộc bốn đại lục lớn để săn giết Yêu thú Yêu đan hậu kỳ thì việc này cũng khó thực hiện, bởi vì Yêu thú ở các nơi đó còn mạnh mẽ hơn các Yêu thú ở bốn đại lục lớn rất nhiều. Nếu một Yêu thú Yêu đan hậu kỳ muốn chạy trốn, cho dù là tu sĩ Độ Kiếp kỳ có đích thân xuất thủ thì vẫn rất khó thành công.

Mà một khi người đầu giá được quả Yêu đan hậu kỳ này rồi, người có thể dùng nó để chế luyện ra một quả linh đan thất phẩm Hợp Thần đan, mà Hợp Thần đan lại là linh đan giúp cho tu sĩ Hợp Thể kỳ tăng tu vi của bản thân lên. Cho nên, giá trị của quả Yêu đan hậu kỳ trước mắt này là rất trân quý, ai ai cũng muốn có cả.

*bình giám: Bình luận và giám định.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Xuất Hành

Nhưng Lệnh Hồ cũng chỉ hơi giật mình thôi, chứ hắn sẽ không đi tham gia cạnh tranh viên Yêu đan hậu kỳ này. Không nói đến việc hắn không có nhiều linh thạch như thế, cho dù có, hắn cũng sẽ không cạnh tranh. Với thực lực hiện nay, nếu Lệnh Hồ muốn có Yêu đan, hắn chỉ cần đi tìm kiếm Yêu thú đạt đến cảnh giới Yêu đan hậu kỳ và giết Yêu lấy Đan là được! Hoàn toàn không cần thiết tham gia cạnh tranh!

Còn nữa, lúc trước Lệnh Hồ lấy Yêu đan chỉ vì hắn muốn chế luyện ra linh đan để giúp Nạp Lan Bạch Y tu luyện mà thôi. Nhưng hiện nay Nạp Lan Bạch Y còn bốn miếng Anh Biển đan và một miếng Hợp Thần đan nữa, chỉ bốn miếng Anh Biển đan kia đã đủ trợ giúp nàng tu luyện tới Phân Thần hậu kỳ, còn miếng Hợp Thần đan kia sẽ giúp nàng trùng kích vào Hợp Thể kỳ khi đạt tới Phân Thần kỳ đại viên mãn!

Cho nên, lúc này Yêu đan không còn tác dụng gì với Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y nữa.

Phù đan lục phẩm Thiên Cương Chính Lôi Đan được bán đi với giá ba nghìn khối linh thạch thượng phẩm.

Mà sau khi quả Anh Biển đan kia được bán với giá một trăm tám mươi vạn khối linh thạch thượng phẩm xong, Lệnh Hồ mới biết chủ nhân của quả linh đan đó chính là Từ Thanh Liên, Từ Thanh Liên đã dùng quả Yêu đan Lệnh Hồ đưa làm thù lao để chế luyện nên quả linh đan này.

Khi đấu giá kết thúc và nộp đi phí ủy thác đấu giá xong, Từ Thanh Liên sẽ có ít nhất một trăm năm mươi vạn khối linh thạch thượng phẩm.

Lệnh Hồ cũng không ngờ rằng một quả Anh Biển đan lại có giá cao đến mức có thể mua được một Yêu thú cấp tám như thế. Nhưng mà khi nghĩ lại, hắn cũng không thấy lạ nữa. Vì cho dù Yêu thú tới có mạnh hơn đi nữa, nhưng chắc chắn không thể bằng việc tu vi của bản thân mạnh lên. Dù sao khi tu vi tăng lên rồi, không chỉ thọ nguyên của họ được tăng thêm mà khả năng tu luyện đạt đến cảnh giới phi thăng chánh quả sẽ càng có nhiều hi vọng.

Có câu nói: dù tốt hơn nữa, nhưng vẫn không bằng tốt cho chính mình. Ý nghĩa của câu nói trên chính là như vậy!

Viên Yêu đan trung kỳ của Lệnh Hồ ủy thác được một tu sĩ Tây Nguyên châu lấy đi với giá hơn trăm vạn khối linh thạch thượng phẩm.

Mà cuối cùng, quả Yêu đan hậu kỳ kia được cạnh tranh rất khốc liệt, vượt xa những gì Lệnh Hồ đã tưởng tượng. Giá khởi đầu của viên Yêu đan hậu kỳ này là một trăm vạn khối, nhưng đảo mắt một cái đã được đẩy lên đến sáu trăm tám mươi vạn khối, và được một tu sĩ đấu giá thành công.

Thật ra có điều Lệnh Hồ còn chưa biết về cái giá của quả Yêu đan hậu kỳ này. Nếu như không phải đằng sau tên tu sĩ đấu giá là một thế lực làm cho các tu sĩ khác phải kiêng kỵ, và lúc đấu giá người này tỏ ra rất muốn có được thì chỉ sợ giá cạnh tranh của quả Yêu đan hậu kỳ này sẽ còn vượt xa hơn sáu trăm tám mươi vạn khối linh thạch thượng phẩm.

Khi cuộc đấu giá Yêu đan hậu kỳ kết thúc, buổi đấu giá lần này cũng kết thúc viên mãn. Vốn rất nhiều người tới đây là để cạnh tranh Hồ đan, và họ nghĩ rằng vật phẩm áp lực chính là Hồ đan. Nhưng không ngờ rằng vật đấu giá quý trọng nhất lại chính là linh đan lục phẩm Anh Biển đan và hai viên Yêu đan.

Tuy có nhiều tu sĩ không thể cạnh tranh được đồ mình muốn, nhưng họ vẫn cảm thấy lần đi tới đấu giá này không uổng công chút nào.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc và những người cạnh tranh rời khỏi phòng đấu giá Thần Đình xong, Lệnh Hồ với tu cách là người ủy thác còn phải chờ Thần Đình đưa cho mình số linh thạch mình có. Dĩ nhiên là trước khi đưa cho Lệnh Hồ số linh thạch, phòng đấu giá Thần Đình đã trừ đi toàn bộ phí đấu giá ở bên trong.

Không bao lâu sau, một người làm việc ở phòng đấu giá Thần Đình đi tới dẫn Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y lên lầu ba.

Lần này Lệnh Hồ ủy thác phòng đấu giá Thần Đình bán đấu giá bốn kiện bảo khí thượng phẩm và một quả Yêu đan trung kỳ, sau khi khấu trừ đi khoản phí đấu giá là một phần mười số linh thạch có được xong, tổng cộng Lệnh Hồ nhận được một trăm lẻ bốn vạn tám ngàn năm trăm khối linh thạch thượng phẩm.

Có lẽ vì căn cứ vào nguyên tắc giữ bí mật cho người ủy thác, nên Lệnh Hồ không thấy mặt của Thái Bạch tử tiên và Từ Thanh Liên, cũng như những người ủy thác khác. Tất nhiên trong đó bao gồm cả người luyện chế Hồ đan - Trường Xuân chân nhân.

Thuận lợi lấy đi số linh thạch mình có được, Lệnh Hồ và Nạp Lan Bạch Y rời khỏi phòng đấu giá Thần Đình.

Vốn Lệnh Hồ còn muốn gặp đám người Thái Bạch Tử Tiên, Hoa Thiên Kiếm Vũ một lần. Dù sao, sau khi thu xếp cho Nạp Lan Bạch Y xong, Lệnh Hồ còn đến hai năm để lịch lãm Đông Thắng châu một chút. Dĩ nhiên, mục đích chủ yếu của hắn là muốn xem thử ở Đông Thắng châu có Thủy tuyệt chi địa hay không? Mặc dù Lệnh Hồ đã quyết định đến vùng đất hoang dã Cửu Lê Bộ châu để tìm Thủy tuyệt chi địa bề quan tiềm tu, nhưng cũng phải tìm qua Đông Thắng châu một chút. Nếu như ở Đông Thắng châu có Thủy tuyệt chi địa, kế hoạch của hắn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng vì không thấy mặt đám người Thái Bạch Tử Tiên, nên Lệnh Hồ cũng không có ý định đi tìm gặp bọn họ lại. Hắn đi dạo qua các con phố với Nạp Lan Bạch Y một chút, rồi quay về chỗ ở của nàng tại tiểu cư Nhĩ Nhiên.

Mặc dù Nạp Lan Bạch Y đã quyết định tạm thời rời khỏi Lệnh Hồ, một mình bề quan tiềm tu ở Phù Vân thành, nhưng trước khi đi, Lệnh Hồ đã ở lại tiểu cư Nhĩ Nhiên gần đến một tháng. Trong một tháng này, Lệnh Hồ đã bố trí một trận pháp Tứ Tượng Phục Hợp trận đồ bao quanh phòng của Nạp Lan Bạch Y lại, sau đó tiếp tục hướng dẫn cho Nạp Lan Bạch Y cách khống chế thuần thực Tứ Tượng Phục Hợp trận đồ này. Đến khi Nạp Lan Bạch Y hiểu hết các phép biến hóa bên trong xong, Lệnh Hồ mới yên tâm rời khỏi Phù Vân thành.

Tuy Nạp Lan Bạch Y đã quyết tâm, nhưng tình cảm ở trong lòng lại là thật. Lúc Lệnh Hồ rời đi, nàng đưa mắt nhìn theo không thôi.

Lệnh Hồ ra đi lần này cũng không biết đến bao giờ mới trở lại, có lẽ chỉ đến khi kế hoạch tu luyện viên mãn, Mệnh Hồn độc lập hóa hình xong thì hắn mới về lại bên Nạp Lan Bạch Y.

Có thể là năm mươi năm, mà cũng có thể là trên cả trăm năm.

Cho nên, lúc Lệnh Hồ rời đi, hắn chỉ mang theo bốn vạn khối linh thạch thượng phẩm, để lại cho Nạp Lan Bạch Y hơn trăm vạn khối còn lại.

Lệnh Hồ để lại một trăm vạn khối linh thạch thượng phẩm cho Nạp Lan Bạch Y là để nàng chi tiêu hằng ngày khi cư trú ở Phù Vân thành. Tuy nhìn qua rất nhiều, nhưng nếu dùng số linh thạch đó để mua linh đan, pháp bảo hay Yêu thú, Yêu linh tới thì số linh thạch đó lại thành ra rất ít ỏi, chỉ dùng được khoảng ba lần là sẽ cạn sạch.

Thật ra Lệnh Hồ cũng muốn tìm cho Nạp Lan Bạch Y một hoặc hai người để làm hộ pháp, bảo vệ an toàn cho nàng. Dĩ nhiên, Lệnh Hồ không muốn mua Yêu thú hoặc Yêu linh tới tở gì cả, bởi vì Lệnh Hồ cảm thấy thực lực của những tới tở khắp cả các phố giao dịch không đủ với yêu cầu của mình.

Tới tở mà Lệnh Hồ muốn tìm chắc chắn trên các phố giao dịch không có trao đổi hoặc mua bán, bởi vì yêu cầu của Lệnh Hồ chính là tới tở của mình phải đạt đến cảnh giới Độ Kiếp kỳ.

Nếu như tâm tư của Lệnh Hồ bị mọi người biết, sợ rằng cả Tu Tiên giới sẽ có một cuộc đại chiến đẫm máu xảy ra.

Thử hỏi xem cả Tu Tiên giới hiện giờ có bao nhiêu tu sĩ Độ Kiếp kỳ? Cả Hoa Nam châu mới chỉ có hai mươi mấy vị mà thôi, cho dù còn có nhiều người đang ẩn tu không muốn ra mặt, nhưng cộng lại toàn bộ thì sợ rằng còn chưa vượt qua con số năm mươi. Nếu lấy con số năm mươi đó quy cho các châu còn lại, thì số lượng tu sĩ Độ Kiếp kỳ cho cả bốn châu lục mới chỉ đạt đến con số hai trăm.

Mà trong hàng tỉ sinh linh ở Cửu Châu đại lục, có thể nói tu sĩ Độ Kiếp kỳ chính là những tồn tại đỉnh phong nhất, ai dám xem thường nô dịch họ?

Một khi để cho người tu tiên biết Lệnh Hồ có thần thông nô dịch linh hồn người khác, chắc chắn người tu tiên sẽ coi Lệnh Hồ là người trong ma đạo, và lập tức làm hết mọi cách để tiêu diệt ngay.

Cũng may thần thông Dịch hồn của Lệnh Hồ là lấy một phần Mệnh hồn của mình thay thế Mệnh hồn của kẻ bị nô dịch. Dù cho kẻ bị nô dịch có ý nghĩ muốn tiết lộ bí mật hay muốn đồng quy vu tận, đừng nói là hành động, chỉ sợ hấn mới có ý niệm trong đầu thôi, sẽ bị Mệnh hồn của Lệnh Hồ biết.

Cho nên, chỉ cần Lệnh Hồ không nói, hấn cũng không lo lắng thần thông Dịch hồn của mình bị người khác đoán được.

Ngồi xếp bằng trên cự kiếm nhiều màu, Lệnh Hồ đang phân thần khu động cự kiếm chậm rãi phi hành về phía nam khu rừng mưa.

Tuy Lệnh Hồ đã rời khỏi Phù Vân thành, nhưng khoảng cách giữa hấn và Phù Vân thành lúc này không xa lắm. Mà phía nam khu rừng mưa lại có diện tích mênh mông bát ngát, các loại thực vật thiên nhiên sinh trưởng rất tốt, cây cối cao chọc trời chỉ chít, đại dương ở bên cạnh xanh biếc, đưa mắt nhìn mãi vẫn không thấy điểm cuối.

Nếu nói Hoa Nam châu là một châu lục được bao phủ bởi các thành phố trong núi, có thể nói Đông Thắng châu lại là một châu lục được bao phủ bởi các quốc gia rừng rậm.

Tất nhiên Đông Thắng châu cũng có núi, nhưng hầu hết đều là các ngọn núi nhỏ trong những khu rừng mênh mông, tất cả các quốc gia người phàm đều được xây dựng trong các khu rừng cả.

Lệnh Hồ từ từ bay qua khu rừng mưa, đã lướt qua rất nhiều quốc gia người phàm với dân cư đông đúc, hoặc đi qua những thôn trấn nhỏ tương đối ít người.

Lệnh Hồ đang suy tính hành trình tiếp theo của mình.

Thời gian từ đây đến lúc hai chiếc thuyền thần đình song song đi tới Cửu Lê Bộ châu còn đúng hai năm chín tháng nữa. Trong khoảng thời gian này, Lệnh Hồ vừa phải tìm xem ở Đông Thắng châu có Thủy tuyệt chi địa hay không, vừa phải tìm một người thích hợp làm tới tở cho mình, để bảo vệ Nạp Lan Bạch Y khi mình không có ở đây.

Nguyên nhân Lệnh Hồ muốn tìm một người để dịch hồn là vì hấn có cảm giác là Cực Lạc Cung sẽ không dễ dàng dừng tay lại, bỏ qua hai kiện cổ bảo linh khí Lôi Công chùy và Điện Quang đực. Nhất định bọn họ sẽ tới làm phiền mình, thậm chí là giật lấy sang Nạp Lan Bạch Y. Cho nên, việc tìm kiếm một hoặc hai tới tở có thực lực cường đại để bảo vệ Nạp Lan Bạch Y là điều cần thiết.

Lệnh Hồ đã đón nhận Nạp Lan Bạch Y, cũng có nghĩa là có tình cảm với Nạp Lan Bạch Y, hấn tuyệt đối không muốn cho nữ nhân của mình có bất cứ tổn thương gì. Nếu không, điều đó sẽ tạo thành một tâm kiếp với hấn.

Đại đạo của người tu tiên có rất nhiều, tuy không nói ra một cách rõ ràng, nhưng tất cả đạo pháp tu tiên đều hướng đến việc luyện thể luyện tâm luyện thần, giúp thân thể người phàm được lột xác, giúp tâm được biến hóa để thành tựu tiên thể, đạt đến đại đạo phi thăng.

Thật ra, có thể nói tình cảm chính là gông cùm xiềng xích của người tu tiên, nhưng cũng có thể nói là cái thang nối với nhau của người tu tiên.

Tâm nguyện của Lệnh Hồ chính là có thể giúp Nạp Lan Bạch Y đạt tới chánh quả, phi thăng thành tiên giống như mình, cả hai cùng nhau vào Tu Tiên giới, cầu được Trường Sinh.

Một khi tâm nguyện này được hoàn thành, tâm cảnh của Lệnh Hồ sẽ đạt tới cảnh giới giải thoát vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Dò Yêu

Trong lúc Lệnh Hồ chậm rãi đề cử kiểm phi hành đi, thì màn đêm đã dần buông xuống bao phủ cả vùng đất.

Đây là một nơi có chín ngọn núi lớn nối dài với nhau, những cánh rừng xanh mượt trùng điệp liên miên, mây che sương khuất. Đây là nơi được người phàm gọi là Cửu Thần sơn, nhưng các tu sĩ ở Tu Tiên giới lại gọi nó là Cửu Yêu sơn.

Có tên gọi Cửu Yêu sơn là vì khu trung tâm của chín ngọn núi ở phía nam xa xôi này chính là lãnh địa của Yêu tộc Đông Thắng châu.

Đông Thắng châu rất khác Đông Nam châu.

Phần lớn Yêu tộc ở Hoa Nam châu đều sống ở Yêu lâm sơn mạch, có thể nói Yêu thú - Yêu tu và tu sĩ nhân tộc ở đây phân chia lãnh giới với nhau, không ai quấy nhiễu ai. Nhưng ở Đông Thắng châu lại khác, Yêu tộc và Nhân tộc ở đây không hạn chế lui tới với nhau.

Cho nên, trong các phố giao dịch của người tu tiên ở Đông Thắng châu không chỉ có tu sĩ Nhân tộc mở cửa hàng mà còn có không ít cửa hàng của tu sĩ Yêu tộc nữa.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ở Đông Thắng châu xuất hiện việc Nhân tộc khống chế Yêu thú làm tôi tớ, mà Yêu tộc cũng không cảm thấy mình bị vùi nhục gì. Đây là kết quả hai tộc chung sống với nhau sau một thời gian rất dài.

Còn Cửu Yêu sơn này chính là lãnh địa của chín gia tộc Yêu tu có được sau khi tranh đấu hơn một ngàn năm.

Sau khi tới được ngọn núi này, bỗng nhiên Lệnh Hồ có ý nghĩ đi tìm một đỉnh núi để đặt chân, xem thử ở đây có Thủy tuyệt chi địa hay không. Đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên có mấy đạo ánh sáng từ xa bay tới, tốc độ rất nhanh. Tiếng xé gió vừa mới phát ra thì mấy đạo ánh sáng đó đã chạy đi thật xa.

Có tất cả ba đạo ánh sáng, một trốn hai đuổi theo. Cả ba đều lướt nhanh qua người của Lệnh Hồ, không hề có ý định dừng lại.

Tuy tốc độ ngự kiếm phi hành của ba người này rất mau, nhưng Lệnh Hồ dùng thần niệm quét qua lại thấy rất rõ. Người trốn đằng trước là một lão già, còn đuổi theo là hai Yêu tu. Vì trên người có Ban Lan thạch, nên Lệnh Hồ không thể nào nhìn thấu tu vi của họ được. Nhưng qua khí thế và tốc độ ngự kiếm của ba người, Lệnh Hồ có thể đoán tu vi của ba người không dưới Phân Thần kỳ.

Lệnh Hồ không để ý đến việc vì sao hai Yêu tu kia đuổi theo một tu sĩ nhân loại, tiếp tục khống chế phi kiếm của mình chậm rãi bay tới một ngọn núi lớn.

Nhưng vừa ra khỏi khu rừng mưa, tiến vào một ngọn núi lớn được khoảng mười dặm thì có mấy đạo ánh sáng từ trong núi bay ra, đi đến chỗ Lệnh Hồ. Mấy đạo thần niệm đã quét ra nhìn Lệnh Hồ trước.

- Người tới ở phương nào? Sao dám xông vào lãnh địa Yêu tộc ta?

Một tiếng quát to từ xa truyền đến, đồng thời có ba đạo ánh sáng dừng trước mặt Lệnh Hồ, là ba Yêu tu.

Ba yêu tu này, toàn thân mặc áo giáp bạc, tóc tai bù xù, ánh mắt hung lệ, chân ngự phi kiếm. Cả ba chia ra ba hướng khác nhau chặn Lệnh Hồ lại.

- Các người là người ở đâu? Sao dám ngăn đường đi của ta?

Nhìn thấy ba người này chỉ là tiểu yêu có tu vi Xuất Khiếu kỳ, Lệnh Hồ hỏi ngược lại.

Từ lúc đi đến đây, Lệnh Hồ chỉ đi một mình một người, thật sự có chút không quen. Dù sao lấy kinh nghiệm của những lần tu hành trước, một khi tìm được Thủy tuyệt chi địa rồi, Lệnh Hồ sẽ phải bế quan tiếm tu dưới đất một vài năm, sau khi xuất quan không bao lâu, hắn sẽ tiếp tục bế quan để kết xuất Thủy tuyệt đan. Nhưng hắn còn đến hai năm để đi tìm tòi ở Đông Thắng châu nữa, cho nên trước khi tìm được Thủy tuyệt chi địa, Lệnh Hồ cảm thấy có đôi chút buồn chán. Lúc này thấy có ba Yêu tu Xuất Khiếu kỳ ngăn cản trước mặt mình, Lệnh Hồ có tâm tư muốn đùa giỡn một chút để thăm dò tin tức Yêu tộc.

- Rốt cuộc người là tu sĩ phương nào? Sao dám can đảm xông vào sơn môn Yêu tu nói như thế?

Yêu tu cầm đầu là một có sư tử có lông mao dài màu hoàng kim, cổ tay hắn hơi run lên một chút, một bảo khí hình dạng vòng tay đang bao bọc ở ngay cổ tay đã lớn dần lên trở thành một cái vòng kim cương lấp lánh, được hắn nắm trong tay.

Lệnh Hồ nói:

- Núi này tên là gì?

Nghe thấy lời này, thần sắc ba tên Yêu tu hơi đổi, một tên Yêu tu lông xanh trong đó lại vui mừng nói lên:

- Đại ca, ra người này không phải tu sĩ bản châu, lại dám xông vào núi chúng ta. Thật tốt quá, chúng ta mau bắt hắn lại nộp lên trên đi!

- Tốt, mau bắt giữ!

Yêu tu cầm đầu hạ lệnh. Ba tên Yêu tu nhanh chóng đưa pháp bảo mình lên, mà vòng kim cương trong tay Yêu tu cầm đầu đã thoát ra tấn công đỉnh đầu của Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ thấy vậy thì không nói gì cả. Qua hành động của ba Yêu tu, hắn đã biết nếu không dùng biện pháp mạnh, sẽ không có cách nào lấy được tin tức mình cần.

Thần niệm hơi động, bỗng nhiên có một bàn tay thần niệm khổng lồ xuất hiện trong hư không rồi nhẹ nhàng vung lên. Ba bảo khí mà ba tên Yêu tu vừa đánh ra liền rơi vào trong bàn tay thần niệm. Ba tên Yêu tu không thể ngờ rằng Lệnh Hồ có thể dễ dàng lấy pháp bảo của bọn hắn như vậy, đồng thời cả ba cũng hiểu rằng bọn chúng không thể nào đánh lại người trước mắt được. Cả bọn lập tức có ý định chạy trốn, nhưng còn chưa có động tác gì thì thần niệm Lệnh Hồ đã tấn công tới, tâm thần cả ba liền chấn động. Nguyên Anh run rẩy kịch liệt, thần trí hoảng hốt mơ hồ, chân đứng không vững, thân thể đang ngự trên phi kiếm rớt xuống đất.

Bàn tay thần niệm khổng lồ của Lệnh Hồ lần nữa ra chiêu, thân thể ba tên Yêu tu dừng lại ngay trên không trung rồi bị đưa đến trên cự kiếm phi hành.

Lệnh Hồ không chế cự kiếm phi hành bay đi, mang theo ba tên Yêu tu tới một chỗ trong rừng rậm.

- Được rồi, bây giờ nói cho ta biết một chút, vì sao khi này ba người lại muốn bắt ta?

- Tốt nhất người mau thả bọn ta ra.

Yêu tu lông xanh kia mạnh miệng, nói:

- Nếu không, chắc chắn người sẽ hối hận. Đừng tưởng rằng đánh bại được ba người chúng ta đã là giỏi, nói cho người biết, ba người chúng ta chỉ là mấy tên nhãi nhép tuần núi thôi. Trong núi còn có rất nhiều Yêu tu cao giai, nếu bọn họ phát hiện chúng ta chưa trở về, lập tức sẽ đi truy tìm ngay.

Lệnh Hồ thần nhiên nói:

- Đừng nói mấy lời nhảm nhí với ta, nếu không muốn chết, thành thật khai báo mau!

Tuy âm thanh Lệnh Hồ bình thản, nhưng tâm thần ba tên Yêu tu lại cảm giác được một cỗ hàn khí lạnh thấu xương, tiềm thức nói cho bọn hắn biết không thể trêu chọc sự kiên nhẫn của người này được.

Con Yêu tu có đôi tai lừa nhon hoặc từ đầu đến giờ vẫn chưa mở miệng, vội nói:

- Tiền bối bớt giận, tiền bối muốn biết cái gì, bọn tiểu nhân nhất định nói rõ ra, không dám lừa dối chuyện gì!

Lệnh Hồ chậm rãi hỏi:

- Vì sao khi này biết ta không phải là tu sĩ bản châu, bọn người liền muốn bắt giữ?

Ba yêu đưa mắt nhìn nhau, chần chừ không nói.

Lệnh Hồ đưa mắt nhìn qua một cái, tâm thần ba Yêu tu lại run rẩy kịch liệt. Con Yêu tu có lông màu vàng kia vội nói:

- Tiền bối bớt giận, chúng ta nói. Thật ra Yêu tu trong núi chúng ta trong một năm nay đã âm thầm bắt vài tu sĩ nhân tộc để cống hiến cho hoàng tộc Yêu hồn...

Con Yêu tu tai lừa kia nói tiếp:

- Thật ra không chỉ có núi chúng ta, mà cả Yêu tu bên Côn sơn và Hồ sơn cũng đang âm thầm bắt những tán tu nhân tộc, hoặc những tu sĩ không có thế lực ở sau để cống hiến cho hoàng tộc Yêu Hồn đạo.

Lệnh Hồ cau mày lại. Hắn không ngờ rằng nhìn bên ngoài Đông Thắng châu có vẻ yên bình như vậy, nhưng bên trong Yêu tộc lại đang âm thầm bắt lấy tu sĩ Nhân tộc.

- Vì sao hoàng tộc Yêu Hồn đạo các người lại muốn bắt tán tu Nhân tộc chúng ta?

Yêu tu cầm đầu cười khò, nói:

- Chúng ta chỉ là tiểu yêu, không thể biết được nguyên nhân! Bên trên có lệnh, chúng ta là tiểu yêu thì phải biết tuân theo!

- Yêu tộc các người có những tu sĩ đỉnh giai hay Thánh thú nào? Ở núi này và các núi lân cận, Yêu tu có tu vi cao nhất tên gì, thực lực như thế nào? Mau nói!

Ba yêu lại nhìn nhau. Vấn đề này không quá khó, ngược lại còn rất dễ. Bởi vì đây không phải là bí mật gì, chỉ cần ra bên ngoài hỏi thăm một chút là được ngay.

- Hử?

Lệnh Hồ giương mắt lên.

Ba yêu vội nói:

- Vâng, chúng tiểu nhân lập tức nói. Yêu tộc chúng ta có tam Hoàng, tứ Vương, ngũ Thánh, lục Phách Thiên. Tam Hoàng đây là tam Hoàng của hoàng tộc Yêu hồn, bao gồm Di La hoàng, Thái Di hoàng, Đại La hoàng. Cả tam Hoàng đều có tu vi Độ Kiếp trung kỳ; Tứ Vương chính là Đồ Thiên vương, Lôi Lực vương, Thiên Lang vương, Bá Thương vương của Yêu Thân đạo, nghe nói tất cả đều có tu vi Độ Kiếp trung kỳ; Ngũ Thánh chính là năm Thánh thú trong Yêu thú, gồm: Phong Hành thánh, Tỳ Hưu thánh, Giác Ngưu thánh, Thiên Mã thánh, Thú Vương thánh. Lục Phách Thiên là sáu đại cường giả bên Yêu Đan đạo, gồm: đại Phách Thiên Hồ Khiếu Thiên, động chủ Lộc Giác chân nhân Yêu tu núi ta là môn hạ người này; nhị Phách Thiên Dương Tư Mạc; tam Phách Thiên Xích Liệt Thiên; tứ Phách Thiên Huyết Hồn Thiên; ngũ Phách Thiên Câu Phá Thiên; và lục Phách Thiên Hồn Hải Thiên.

Chờ Yêu tu cầm đầu dừng một chút, Yêu tu lông xanh vội vàng nói tiếp:

- Động chủ Lộc Giác chân nhân Yêu tu núi ta có tu vi Hợp Thể hậu kỳ, thuộc thế lực của đại Phách Thiên Hồ Khiếu Thiên. Động chủ Côn Định Hải của Côn sơn lại là môn hạ của nhị Phách Thiên Dương Tư Mạc, tu vi đã đạt đến Hợp Thể kỳ đại viên mãn. Yêu tu Côn sơn trước giờ đều bất hòa với Yêu tu núi ta.

Lệnh Hồ hỏi:

- Chẳng lẽ chung quanh đây không có ai bên trong tam Hoàng, tứ Vương, ngũ Thánh, lục Phá Thiên như các người nói ư?

Yêu tu cầm đầu vội nói:

- Có có, Cửu Thần sơn chúng ta...không...Độc Câu sơn trong Cửu Yêu sơn chính là động phủ của lục Phách Thiên Câu Phá Thiên đại nhân thanh tu. Nếu không có ý chỉ của Câu Phá Thiên đại nhân, trước giờ không có ai dám vào Độc Câu sơn nửa bước. Cho dù Yêu tộc chúng ta có nội chiến kịch liệt đến đâu, vẫn chưa có ai dám đi vào đó chọc phá Câu Phá Thiên đại nhân.

- Tu vi của Câu Phá Thiên là gì?

Lệnh Hồ lại hỏi.

- Tu vi của Câu Phá Thiên đại nhân chắc hẳn là Độ Kiếp trung kỳ đi?

Ba yêu không chắc chắn lắm.

Lệnh Hồ gật đầu.

Qua lời nói của ba Yêu tu này, Lệnh Hồ mới biết Yêu tộc ở Đông Thắng châu này thật đúng như những gì Tiêu Đình Thiên đã nói, phe phái rất nhiều, tranh đấu không ngừng, không ai quy phục ai cả.

Nghĩ đến đạo tôn Yêu Thân đạo Tiêu Đình Thiên, Lệnh Hồ lạnh lùng nhìn qua ba yêu, hỏi:

- Theo ta được biết Yêu tộc Đông Thắng châu các người có Tam thánh đạo, là: Yêu Thân đạo, Yêu Hồn đạo và Yêu Đan đạo. Vì sao trong tam Hoàng, tứ Vương, ngũ Thánh, lục Phá Thiên các người nói lại không có người nào là đạo tôn của Tam thánh đạo? Chẳng lẽ đạo tôn lại đứng ở một vị trí khác.

Lệnh Hồ nghĩ rằng Tiêu Đình Thiên thân là đạo tôn Yêu Thân đạo, nhưng ba yêu này lại không nói gì cả, cảm thấy rất kỳ quái nên mới hỏi ra.

Nhắc tới đạo tôn Tam Thánh đạo, trong mắt ba yêu hiện lên thần thái vô cùng sùng kính, Yêu tu cầm đầu nói:

- Ba đạo tôn là những tồn tại cao nhất của Yêu tộc chúng ta, là lãnh tụ các phương Yêu tộc, làm sao những tam Hoàng, tứ Vương, ngũ Thánh, lục Phá Thiên kia so sánh được? Trong Yêu tộc ta, ba đạo tôn có địa vị tôn sùng vô cùng, không người nào có thể so sánh.

Từ miệng của ba yêu, Lệnh Hồ mới biết được đạo tôn Yêu Thân đạo đúng là Tiêu Đình Thiên, đạo tôn Yêu Hồn đạo là nữ hoàng Chân Di La, đạo tôn Yêu Đan đạo có tên Thạch Chí Xuyên!

Trong tam Hoàng, tứ Vương, ngũ Thánh, lục Phá Thiên, tam Hoàng là thế lực lệ thuộc đạo tôn Yêu Hồn đạo Chân Di La; tứ vương thuộc về thế lực đạo tôn Yêu Thân đạo Tiêu Đình Thiên, ngũ Thánh lại là thế lực Yêu thú thuộc phe phái trung lập; còn lục Phách Thiên lại là thế lực lệ thuộc vào đạo tôn Yêu Đan đạo Thạch Chí Xuyên!

Lệnh Hồ khẽ suy nghĩ một chút, sau đó khóe miệng nở một nụ cười thần bí! Hắn đã có mưu tính trong lòng!

Chương 150: Cứu Yêu Sơn

Lệnh Hồ còn đang đau đầu vì không biết phải kiếm mấy tôi tớ ở đâu, nhưng lúc này đã có kế hoạch rồi.

Nếu đạo tôn Yêu Thân đạo Tiêu Đình Thiên đã bị mình dịch hồn, trở thành tôi tớ của mình, mà Tiêu Đình Thiên hiện tại lại tới Hoa Nam châu xa xôi mượn hơi thế lực Yêu tộc Yêu Lâm sơn mạch để giúp Yêu Thân đạo lớn mạnh hơn, vậy mình cũng không ngại đi bắt lấy mấy cường giả không quy thuộc Yêu Thân đạo làm tôi tớ của mình. Cứ như vậy, những cường giả trở thành tôi tớ của mình cũng trở thành thế lực quy thuộc Tiêu Đình Thiên, đúng là một công đôi chyuện.

Phải biết rằng, tuy bề ngoài Tiêu Đình Thiên là đạo tôn Yêu Thân đạo, nhưng cũng là tôi tớ bị Lệnh Hồ nô dịch. Cho nên, Yêu Thân đạo cũng chẳng khác nào là thế lực riêng của Lệnh Hồ.

Vốn Lệnh Hồ không có ý nghĩ hay tâm tư gì với bối cảnh Yêu Thân đạo của Tiêu Đình Thiên, nhưng lúc này Lệnh Hồ đã có một kế hoạch khổng lồ.

Ở Tu Tiên giới này, nếu như không muốn bị người khác coi là miếng thịt để chém hoặc là một tên ăn mày ở trên đất, ngoại trừ thực lực cường đại ra, thế lực cường đại cũng là một trong những điều kiện chủ yếu để người khác không dám xem nhẹ mình.

Nếu Lệnh Hồ có thế lực cường đại, tất nhiên sẽ không cần lo lắng như bây giờ, không cần phải vì một thế lực lớn như Cực Lạc cung uy hiếp đến nỗi sợ bọn họ sẽ giận lây sang mà tấn công cả người thân bên cạnh mình.

Yêu tộc cường đại, thậm chí còn mạnh hơn Nhân tộc, đây là điều mọi người đều biết. Nếu không phải số lượng Yêu tộc thừa thớt, mà số Yêu tộc có thể chân chánh tu hành đại đạo Yêu đan, lột xác hóa hình cũng không nhiều lắm thì sợ rằng Yêu tộc đã sớm trở thành người thống trị cả Tu Tiên giới Cửu Châu đại lục này. Đến lúc đó làm gì có chuyện địa vị của họ chỉ ngang với tu sĩ Nhân tộc? Thậm chí còn có lúc phải vào bên yếu hơn?

Cho nên, thế lực Yêu tộc là rất khổng lồ. Chỉ xét đến Tam thánh đạo của Yêu tộc, mỗi một Thánh đạo đã không hề thua kém gì các đại môn phái tu tiên của Nhân tộc.

Tiêu Đình Thiên là đạo tôn Yêu Thân đạo, dưới trướng của hắn có ba đại Yêu tông, phân biệt là Đò Thiên vương Thiên Vương tông, Thiên Lang vương Thiên Lang tông, Bá Thương vương Hùng Bá tông, đây cũng là ba vương trong tứ Vương của Yêu tộc. Ba đại Yêu tông chính là những thế lực có thực lực không thua kém gì các đại môn phái ở Đông Thắng châu như Phù Vân thành, Vạn Tiên môn hay Từ Hàng trai cả, tất nhiên là vẫn không thể nào so sánh được với Thần Đình tông và Thần Khí tông.

Dưới trướng Yêu Thân đạo có ba đại Yêu tông, còn dưới Yêu Hồn đạo lại có tam đại Yêu quốc. Dĩ nhiên chính là ba Yêu quốc được tam Hoàng Yêu tộc gồm Di La hoàng, Thái Di hoàng, Đại La hoàng chia ra thống lĩnh. Ba Yêu quốc này cũng lấy theo danh xưng của tam Hoàng mà đặt tên cho quốc gia của mình, bao gồm Di La quốc, Thái Di quốc, Đại La quốc.

Mà không chỉ Yêu Thân đạo và Yêu Hồn đạo, những môn phái do Yêu Đan đạo xây nên cũng không kém gì tam đại Yêu tông hay tam đại Yêu quốc cả. Thật ra trong tam Thánh đạo, số lượng của Yêu Đan đạo chính là khổng lồ nhất, số Yêu tộc trong bất kỳ môn phái nào của đạo này còn hơn Yêu Thân đạo và Yêu Hồn đạo rất nhiều.

Có một điều cần nên nhớ, đó là trong Tam thánh đạo của Yêu tộc, Yêu Hồn đạo chính là hoàng tộc, Yêu Thân đạo là quý tộc, còn Yêu Đan đạo lại chính là bình dân dân chúng.

Như theo những gì Lệnh Hồ gặp được hiện nay. Không hiểu vì sao hoàng tộc Yêu Hồn đạo lại hạ lệnh người trong Yêu tộc công hiện tu sĩ Nhân tộc, Yêu Thân đạo thân là quý tộc, gần vạn năm nay không ngừng tranh đoạt với Yêu Hồn đạo, địa vị hai bên gần như là tương đương, nên Yêu Thân đạo sẽ không để ý gì đến ý chỉ của Yêu Hồn đạo. Nhưng Yêu Đan đạo lại không thể, tuy trong đạo này cũng có vài người không nghe theo lệnh của Yêu Hồn đạo, nhưng chỉ là một số ít cường giả có thực lực mà thôi.

Tỷ như ngũ Phách Thiên Câu Phá Thiên trong lục Phách Thiên thuộc Yêu Đan đạo, người này vốn cư ngụ ở trong Độc Câu sơn. Khi Yêu Hồn đạo ra mệnh lệnh trên, người này đã ngoảnh mặt làm ngơ, không chú gì gì cả. Thật ra Câu Phá Thiên dám làm được điều này cũng là vì hắn có thực lực, nên mới dám không nghe theo lệnh của hoàng tộc Yêu tộc.

Nhưng những người không dám nghe ý chỉ của hoàng tộc như Câu Phá Thiên trong Yêu tộc rất ít, dù sao phần lớn người trong Yêu tộc đều tôn sùng Yêu Hồn đạo.

Như hiện Lệnh Hồ hiện đang dừng ở khu vực của động chủ Lộc Giác chân nhân, người này thuộc về trận doanh cả đại Phách Thiên Hồ Khiếu Thiên, đây là một hệ Yêu tộc thân với hoàng tộc Yêu Hồn đạo.

Ngoài ra, trong Cửu Yêu sơn thì các núi như Côn sơn, Hồ sơn, Cách sơn cũng là một hệ núi Yêu tu thân với Hoàng tộc.

Tuy Câu Phá Thiên của Độc Câu sơn không thân với đạo tôn Chân Di La Yêu Hồn đạo, nhưng cũng không hề thân thuộc với đạo tôn Tiêu Đình Thiên của Yêu Thân đạo, đây là một người thuộc phe phái trung lập. Mà trong chín núi lớn của Cửu Yêu sơn, chỉ có Câu Phá Thiên của Độc Câu sơn, Giác Nguru thánh của Đô Thiên sơn và Thiên Mãng thánh của Xà Bàn sơn là tu sĩ đỉnh giai của Yêu tộc, còn động chủ của sáu núi khác chỉ mới đạt đến Hợp Thể kỳ mà thôi.

Động chủ Lộc Giác chân nhân và động chủ Hồ Bất Quy của Hồ sơn thuộc thế lực của đại Phách Thiên Hồ Khiếu Thiên.

Động chủ Côn Định Hải của Côn sơn thuộc thế lực của nhị Phách Thiên Dương Tư Mạc.

Động chủ Xích Ly Hòa của Ly sơn thuộc thế lực của tam Phách Thiên Xích Liệt Thiên.

Động chủ Giao Phúc Hải của Phúc Hải sơn thuộc thế lực của lục Phách Thiên Hồn Hải Thiên.

Động chủ Vân Thử Tiên của Thử Đỉnh sơn thuộc thế lực của Phong Thành thánh.

Qua ba Yêu tu Xuất Khiếu kỳ này, Lệnh Hồ đã có chút hiểu sơ về phân cực thế lực của Yêu tộc, kế hoạch của hắn càng rõ ràng hơn. Nếu như kế hoạch trong lòng Lệnh Hồ thành công thì hắn không cần lo lắng về vấn đề an toàn cho Nạp Lan Bạch Y nữa, lúc đó tin chắc Cửu Yêu sơn này sẽ là nơi tiềm tu bề quan thích hợp hơn cả Phù Vân thành.

Thần niệm Lệnh Hồ hơi động, ba tên tiểu yêu này liền bị thần niệm Lệnh Hồ làm hôn mê, hắn cũng không làm khó ba tên Yêu tu Xuất Khiếu kỳ này. Thật ra, tuy bọn họ tự xưng là tiểu yêu, nhưng cả ba đều đã trải qua giai đoạn Thuế Biến kỳ và Hóa Hình kỳ, sau đó tiếp tục qua giai đoạn toái đan để biến hóa, và tu luyện cho đến Xuất Khiếu kỳ bây giờ.

Lệnh Hồ không làm khó ba Yêu tu này, thậm chí còn trả lại tất cả pháp bảo cho bọn họ. Làm như vậy là vì hắn muốn kế hoạch của mình được diễn ra thuận lợi, mà kế hoạch của hắn chính là biến toàn bộ Yêu tộc ở Cửu Yêu sơn, thậm chí là phần lớn Đông Thắng châu đều trở thành thế lực sau lưng của hắn.

Và Câu Phá Thiên cùng hai đầu Thánh thú Thiên Mãng thánh và Giác Nguru thánh của Cửu Yêu sơn chính là những mục tiêu Lệnh Hồ muốn thu phục đầu tiên.

Vốn hắn còn chuẩn bị tìm một đỉnh núi tĩnh tu, sau đó dùng thần niệm xem thử có Thủy tuyết chi địa ở Đông Thắng châu hay không, nhưng bây giờ đành phải gác qua một bên.

Đứng tại chỗ suy tư một lát, Lệnh Hồ liền khổng chế cự kiếm nhiều màu bay ra khỏi núi, trực tiếp đi tới Độc Câu sơn.

Độc Câu sơn ở phía sau Côn sơn, Hồ sơn và Ly sơn, cách chỗ Lệnh Hồ đang đứng khoảng ba mươi vạn dặm. Thật ra, tuy nói chín núi này liền một mạch với nhau, nhưng khoảng cách giữa hai núi thường rất xa, thông thường tới mấy vạn dặm.

Đầu tiên Lệnh Hồ tiến tới Côn sơn trước, thần niệm đang tản phát trong hư không cũng mở ra thăm dò chung quanh, liền phát hiện có vài đạo thần niệm của các Yêu tu đang tìm kiếm chung quanh. Điều làm cho Lệnh Hồ cảm thấy ngoài ý muốn là lại gặp được hai tên Yêu tu rượt đuổi lão giả lúc trước. Lúc này lão giả đã rơi vào trong tay hai Yêu tu, bị hai Yêu tu dùng một pháp bảo hình dạng dây thừng trói lại, vẻ mặt rất uể oải.

Tuy Lệnh Hồ đang có kế hoạch âm thầm thu phục Yêu tu Cửu Yêu sơn, khổng chế Yêu tộc ở Cửu Yêu sơn, nhưng làm sao hắn có thể làm nơ tu sĩ Nhân tộc bị Yêu tu bắt đi trước mặt mình, rồi sau đó làm vật phẩm cống hiến cho hoàng tộc Yêu Hồn đạo?

Mà dù Lệnh Hồ có ý định bỏ qua thì hai tên Yêu tu bắt được lão giả đang từ từ bay tới kia cũng không có ý định bỏ qua cho Lệnh Hồ.

Thấy Lệnh Hồ vẫn tỏ ra thoải mái nhàn nhã đứng ở phía trước, hai cặp mắt của hai tên Yêu tu này liền sáng lên, thần niệm đảo qua đảo lại một lúc rồi cười ha ha:

- Không ngờ rằng hai huynh đệ chúng ta vì bắt lão giả này mà đã bỏ qua cho một tên ngu ngốc, nhưng tên ngu ngốc này lại tự đi vào khu vực Côn sơn của chúng ta. Ha ha, đúng là thiên đường có lỗi lại không đi, địa ngục không lối mà cứ xông vào. Hôm nay huynh đệ chúng ta phát tài rồi, con bà nó, cái cự kiếm phi hành kia trông thật bắt mắt, chắc cũng có giá trên mười vạn khối linh thạch thượng phẩm a. Huynh đệ, hôm nay là ngày kiếm tiền của chúng ta!

Dường như hai Yêu đã xem Lệnh Hồ là vật trong túi của mình, nên cả hai xách lão giả trong tay rồi dần dần đi tới chỗ Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ đã sớm dừng lại trên không trung chờ bọn họ, thần thái lạnh nhạt nhìn hai tên Yêu tu đang đi tới.

- Tiểu tử được lắm, thật đúng là lớn mật! Vậy mà không trốn đi?

- Đại ca, dường như tu sĩ này không sợ hãi gì cả, tốt nhất chúng ta nên cẩn thận một chút, hay là gọi thêm vài người tới đi!

Tên Yêu tu bên cạnh hơi cẩn thận, mở miệng đề nghị.

- Lão đệ, ngươi sợ gì vậy? Nơi này là phạm vi thể lực Côn sơn chúng ta, cho dù là tu sĩ Hợp Thể kỳ tới thì cũng đừng mơ làm được gì bên Côn sơn chúng ta. Yên tâm đi, nếu như là tu sĩ Hợp Thể kỳ, chúng ta gọi thêm người tới cũng không muộn! Hơn nữa, ngươi cảm thấy tiểu tử này giống một tu sĩ Hợp Thể kỳ lắm sao?

Trong lúc nói chuyện, hai Yêu tu đã bay đến trước mặt Lệnh Hồ.

- Tiểu tử, ngươi ở đâu ra? Sao dám xông vào lãnh địa Cửu Yêu sơn chúng ta? Chẳng lẽ không biết Cửu Yêu sơn là lãnh địa Yêu tộc chúng ta, tu sĩ Nhân tộc không được tự tiện tiến vào hay sao?

Yêu tu kia quát to.

Lệnh Hồ không trả lời hần, mà nhìn về lão già đang bị bắt kia, thần nhiên nói:

- Hai tên tiểu yêu các ngươi rất lớn mật, vì sao bắt tu sĩ Nhân tộc chúng ta? Dám công khai làm trái hiệp nghị giữa hai tộc, chẳng lẽ các ngươi muốn làm hai tộc bất hòa, dẫn phát đại chiến Nhân tộc và Yêu tộc các ngươi sao?

Yêu tu kia cười nhạo nói:

- Chúng ta bắt ngươi sao, ngươi thấy khi nào? Ngươi nói vậy là vậy sao? Bỏ Tất sang sông còn khó giữ được tính mạng, ngươi lại dám đưa miệng cầu vào, thật là buồn cười! Tiểu tử, chúng ta không muốn nhiều lời, mau mau đưa tay chịu trói!

Lệnh Hồ nói:

- Rốt cuộc vì sao các ngươi lại bắt tu sĩ Nhân tộc chúng ta? Xem ra đây cũng không phải là lần đầu tiên!

Yêu tu kia nói:

- Đừng nói nhảm, nếu không muốn chịu khổ như tên già này thì mau mau biết điều nghe theo chúng ta.

Vốn Lệnh Hồ còn định dò hỏi xem hai tên Yêu tu này có biết nguyên nhân vì sao hoàng tộc Yêu Hồn đạo lại ra lệnh tiến công hay không, nhưng hiển nhiên mấy tên Yêu tu nhãi nhép này không thể nào biết được.

Lệnh Hồ cũng không có ý định kéo dài thời gian, thần niệm mạnh mẽ chợt quét ra. Chỉ một lần tấn công, Nguyên Anh Yêu tu kia liền nát bấy, linh hồn tan biến, hóa thành mây khói.

Khuôn mặt dữ tợn của Yêu tu này chợt cứng lại, con ngươi mở to ra, thân thể đang ngự trên phi kiếm rớt xuống mặt đất. Sợ rằng cho đến giây phút cuối cùng trước khi linh hồn tan biến, hần vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Lệnh Hồ không hạ thủ lưu tình mà một đòn giết chết là vì hần không có tình cảm tốt gì với tên Yêu tu này. Chỉ dựa vào thần thái và cách nói chuyện, hần đã biết tên Yêu tu này không phải là thứ tốt lành gì, nói không chừng hai tay của hần đã nhuộm đầy máu tươi tu sĩ Nhân tộc.

Trừ nguyên nhân này ra, Lệnh Hồ giết tên Yêu tu này còn vì mục đích giết gà dọa khỉ nữa!

Quả nhiên ngay khi thần niệm mạnh mẽ Lệnh Hồ trong nháy mắt giết chết tên Yêu tu Phân Thần kỳ ra, tên Yêu tu có tính cách hơi cẩn thận bên cạnh lập tức biến sắc, muốn mặc kệ lão già tu bình để quay đầu bỏ chạy. Nhưng linh hồn của hần đã bị thần niệm Lệnh Hồ khóa chặt lại, trong đầu trong nháy mắt sinh ra ý niệm nếu như mình chạy trốn thì sẽ bị giết ngay, mà Nguyên Anh tại đan điền lại đang run rẩy không thôi, dường như rất hoảng sợ. Đến tình trạng này, hỏi thử làm sao hần dám thi triển thần thông gì để bỏ chạy?

Tốc độ truyện được đảm bảo lại.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Câu Phá Thiên

Tên Yêu tu còn lại cuối cùng cũng bị Lệnh Hồ tiêu diệt.

Tuy Lệnh Hồ không thể dò xét được nguyên nhân vì sao hoàng tộc Yêu Hồn đạo ra lệnh các Yêu tộc phải tiến công tu sĩ Nhân tộc, nhưng hần lại biết được trong hai tháng này, Yêu tu Côn sơn đã bắt không dưới năm mươi tán tu Nhân tộc để tiến công cho hoàng tộc Yêu Hồn đạo. Hiện tại bên trong

Côn sơn còn nhốt năm tu sĩ Nhân tộc nữa, động chủ Côn Định Hải định đợi đủ mười người rồi đem tiến cống một lượt.

Tính cả lão già bắt được hôm nay, hai tên Yêu tu đã bắt được mười một tu sĩ rồi, đa phần đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ hoặc Xuất Khiếu kỳ. Chỉ đến hôm nay, hai tên Yêu tu vất vả lắm mới phát hiện được một tu sĩ Phân Thần kỳ tên Tiền Phú Nhạc tại một quốc gia người phàm Khang Xi quốc cách Cửu Yêu sơn khoảng một vạn dặm. Ban đầu Tiền Phú Nhạc bị hai yêu tính kế nên đã đi vào Cửu Yêu sơn, nhưng sau đó người này lại sinh lòng cảnh giác nên mới quay đầu chạy trốn, hai yêu thấy vậy liền truy giết theo sau. Truy đuổi hơn mười vạn dặm, thậm chí bay ra khỏi Cửu Yêu sơn một đoạn rồi tiến vào khu rừng mưa được một ngàn dặm thì hai Yêu tu này mới chặn đánh Tiền Phú Nhạc thành công, bắt làm tù binh.

Trong quá trình đuổi giết đó, trừ việc bị Lệnh Hồ vô tình gặp phải ra, hai Yêu không bị người nào phát hiện nữa.

Lúc hai Yêu bắt đầu Tiền Phú Nhạc xong, liền vội vã trở về, đồng thời trong lòng cũng hi vọng có thể thấy được tu sĩ đã thấy bọn họ truy kích Tiền Phú Nhạc. Không ngờ lúc quay lại bọn họ có thể thấy được Lệnh Hồ, hơn nữa còn "đánh chặn" thành công. Tuy nhiên, người bọn họ đụng lần này không phải là một khối thịt mềm, mà là một sát thần thực thụ, thoáng một cái đã giết chết bọn họ, làm cho công sức khổ tu hơn một ngàn năm biến thành tro bụi chỉ trong nháy mắt.

Tuy Tiền Phú Nhạc không biết vì sao Yêu tu trước giờ luôn chung sống hòa thuận với tu sĩ nhân loại lại tính toán hãm, còn bắt hãm làm tu binh, cũng không hiểu hai Yêu tu kia bắt mình để làm gì, nhưng hẳn biết đây chắc chắn không phải là chuyện tốt. Tiền Phú Nhạc cứ nghĩ rằng mình không thể chạy thoát, vốn tưởng rằng kết cục cuối cùng sẽ không hay ho gì, nhưng không ngờ hai tên Yêu tu lại bị một người tu sĩ trẻ tuổi nháy mắt dùng thần thông thần niệm giết chết tại chỗ.

- Đa... đa tạ tiền bối giải cứu!

Tiền Phú Nhạc kính sợ nhìn Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ cũng không nói nhiều với hắn, mở miệng nói:

- Mau rời khỏi đây, nói với những tu sĩ khác là hãy cẩn thận Yêu tộc.

Tiền Phú Nhạc cung kính đáp lại, sau đó thấy vẻ mặt lãnh đạm của Lệnh Hồ, hắn hiểu ý, liền cung kính hành lễ rồi ngự kiếm phi hành, nhanh chóng thoát khỏi Cửu Yêu sơn.

Lệnh Hồ khẽ nhíu mày, trầm ngâm một hồi. Sau đó hắn không có vào Côn sơn để tìm cách giải cứu cho năm tu sĩ Nhân tộc bị bắt kia, mà tiếp tục khu sừ cự kiếm nhiều màu bay qua Côn sơn, Hồ sơn, Cách sơn để đi đến Độc Câu sơn.

Thật ra không phải Lệnh Hồ không muốn đánh giết vào Côn sơn để thuận đường giải cứu năm người tu sĩ Nhân tộc kia, nhưng làm vậy sẽ đã thảo kinh xà, lúc đó kế hoạch đã vạch ra của mình cũng bị ảnh hưởng theo.

Còn một việc nữa, chắc chắn những tu sĩ bị bắt không chỉ có năm người trong Côn sơn này, mà còn có bên Hồ sơn, Cách sơn nữa. Nếu mình xông vào Côn sơn thì những tu sĩ bên các núi khác sẽ gặp nguy hiểm hơn nhiều. Thay vì đi vào hành động như vậy, còn không bằng khống chế tam đại cự đầu của Cửu Yêu sơn trong tay, sau đó để cho bọn hắn khống chế cả Cửu Yêu sơn. Lúc đó muốn làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều, việc ra lệnh thả tu sĩ Nhân tộc ra chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

Lệnh Hồ không muốn gặp phải phiền toái hay chuyện gì không cần thiết, cho nên đã tăng tốc độ lên, hóa thành một đạo ánh sáng nhanh chóng vượt qua các ngọn núi lớn.

Tuy thần niệm Lệnh Hồ lúc này đã đạt đến cảnh giới Kết Đan hậu kỳ, nhưng tu vi chân thực mới chỉ đạt đến Kết Đan kỳ đại viên mãn mà thôi. Cho nên, Lệnh Hồ còn chưa nắm giữ được thần thông thuần di. Nếu không, Lệnh Hồ sẽ không cần ngự kiếm phi hành như thế, chỉ cần thần niệm khóa chặt phương vị rồi thuần di là tới ngay được địa điểm mình cần tới.

Tuy trong lúc bay nhanh có không ít Yêu tu trong núi phát hiện, nhưng vì Lệnh Hồ cố ý phóng thích uy áp ở cảnh giới Hợp Thể kỳ nên các Yêu tu này cũng không dám làm liều xông lên ngăn chặn.

Cho nên, Lệnh Hồ đã không bị việc gì ngăn trở cả, nhanh chóng tiến đến Độc Câu sơn.

Độc Câu sơn không hổ là khu vực có một chữ "độc" trong danh xưng. Tuy hình dạng ngọn núi còn chưa hiện rõ ra, nhưng Lệnh Hồ đã thấy được xung quanh có những màn chướng khí độc lệ bao phủ ngọn núi lại.

Độc Câu sơn có khí hậu nóng ướt, độc trùng khắp nơi, khó có thể lại gần.

Thần niệm Lệnh Hồ khẽ quét qua một lượt, phát hiện xung quanh Độc Câu sơn có vô số cấm chế liên hoàn, chỉ cần động vào một chút là bị phát hiện ngay. Tuy các cấm chế này không thể so với Phục Hợp trận đồ, nhưng cũng có thể coi là đại trận hộ núi đứng đầu.

Lệnh Hồ thu liễm khí tức bản thân lại, từ từ đáp xuống một cánh rừng rậm rạp dưới chân núi. Sau khi bày ra mấy đạo cấm chế, Lệnh Hồ liền ngồi xuống.

Nếu như đã quyết định sẽ thu nạp Câu Phá Thiên để khống chế Yêu tộc trở thành thế lực ở sau mình, Lệnh Hồ không muốn chậm trễ thêm nữa.

Tuy nói một khi có người phát hiện hành động của hắn, tất nhiên sẽ bị tai họa ngập trời, sẽ bị coi là ma, bị người tu tiên đuổi giết. Nhưng Lệnh Hồ vẫn tin tưởng kế hoạch của mình sẽ không bị phát hiện. Thật ra, cho dù bị phát hiện, Lệnh Hồ cũng không sợ gì, bởi vì hắn tin tưởng một khi Mãnh hồn của mình

độc lập hóa hình xong, cả Tu Tiên giới Cửu Châu đại lục sẽ không còn ai là đối thủ của hắn nữa.

Nếu xét toàn bộ, chỉ cần Thiên hồn Thích Bồ Đề và Địa hồn Đạo Huyền không bị tàn hồn trong thần châu cuốn lấy thì cho dù Mệnh hồn của Lệnh Hồ không thể độc lập hóa hình, nhưng chỉ với lực lượng của hai đại linh hồn chứa tể kia, cho dù tán tiên có đích thân đến tìm Lệnh Hồ, Lệnh Hồ vẫn có lòng tin đánh bại được.

Chỉ tiếc Thiên hồn và Địa hồn lúc này phải ra tay trấn áp tàn hồn trong thần châu, bởi vì không muốn tàn hồn cường đại trong thần châu cản trở nên hai đại linh hồn chứa tể không thể nào xuất thủ được. Cho nên, điều Lệnh hồ cần nhất bây giờ là làm cho Mệnh hồn mau chóng độc lập hóa hình. Vì lý do tiêu diệt tàn hồn trong thần châu, hay vì lý do muốn bản thân cường đại hơn, Mệnh hồn cũng phải mau chóng độc lập hóa hình.

Chỉ đến lúc đó, Lệnh Hồ mới có thể chân chánh đứng vững ở Tu Tiên giới, không người nào có thể rung chuyển.

Từ lúc Lệnh Hồ ngộ được công pháp Chứng Hồn quyết nghịch thiên thần kỳ, cho đến lúc linh ngộ được đại đạo phân hóa ba hồn bảy phách, tới lúc rồi Thiên hồn và Địa hồn có được trí khôn, những gì linh ngộ được càng lúc càng bác đại tinh thâm thì Chứng Hồn quyết cũng dần được hoàn thiện theo.

Tu hành càng thâm sâu, linh hồn lực càng khổng lồ, thần niệm càng mạnh mẽ. Tính cách của Lệnh Hồ cũng vì thế mà trở nên tùy tâm sở dục (1), tự do phóng khoáng, không thích bị ai câu thúc và luôn làm theo ý mình.

Cũng chính vì tâm tính tùy tâm sở dục đó, nên Lệnh Hồ mới dám đối mặt với chúng tu Hợp Thể kỳ, thậm chí là sự vây công của tu sĩ Độ Kiếp kỳ, tiếp đó là đại phá tứ phương, danh chấn cả Tu Tiên giới.

Lúc này đây, nếu như Lệnh hồ đã có kế hoạch dùng thân phận đạo tôn Yêu Thân đạo của Tiêu Đình Thiên để nắm giữ phần lớn thế lực Yêu tộc thì hẳn tuyệt đối không có kỳ điều gì hay do dự nào cả, nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Thời gian Lệnh Hồ không còn nhiều, cho nên, hắn nhất định phải có một thế lực làm cho người khác phải kiêng kỵ trước khi người của Cực Lạc, thậm chí là yêu xà Bàn Phúc tìm tới cửa.

Sau khi dùng những tài liệu trận pháp đã mua ở Phù Vân thành để bày ra mấy đạo trận đồ ở bốn phía xong, Lệnh Hồ đưa thần niệm của mình tiến vào trạng thái thần du chi thuật. Đồng thời Bản Mệnh thụ của Mệnh Hồn cũng hiện ra tại Nê Hoàn cung trên đỉnh đầu, thần phách Trung Khu Bảo Quang thượng nhân theo đó hiện ra ngồi xếp bằng trên ngọn cây, tay cầm cổ bảo linh khí Bảo Quang tháp để bảo vệ thân thể. Lệnh Hồ làm như vậy là muốn tránh người khác tấn công mình khi thần niệm của mình đang dùng thần du chi thuật.

Hắn để thần niệm của mình tiến vào thần du chi thuật, tất nhiên là muốn tra rõ địa hình của Độc Câu sơn và vị trí của Câu Phá Thiên.

Câu Phá Thiên là một trong Lục Phách Thiên của Yêu tộc, nhưng bản thân người này lại luôn tiềm tu, không hỏi thế sự. Trong lúc Yêu Thân đạo và Yêu Hồn đạo tranh đấu không ngừng nghỉ, thì trường lão như hắn lại không tỏ thái độ gì, không để ý đến chuyện bên ngoài, hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ với nội đấu Yêu tộc.

Nhưng mà cũng vì như thế nên hắn đã là người đầu tiên bị Lệnh Hồ xếp vào mặt phải dịch hồn trước tiên. Một khi Câu Phá Thiên bị Lệnh Hồ dịch hồn thành công, chắc chắn hắn sẽ không còn tiềm tu như vậy nữa.

Thần niệm Lệnh Hồ nhanh chóng tiến vào trạng thái thần du chi thuật, thần niệm tỏa ra khắp nơi như những cái vòi bạch tuộc vậy, nhanh chóng đi khắp bốn phương tám hướng của Độc Câu sơn.

Độc chương lệ khí nồng nặc bao phủ cả ngọn Độc Câu sơn và các loại trận pháp cấm chế không thể nào ngăn cản thần niệm Lệnh Hồ xâm nhập vào.

Chỉ trong một khoảng khắc, hầu như cả ngọn Độc Câu sơn đã hiện rõ trong thần niệm của Lệnh Hồ, tất nhiên là trừ những địa phương có bố trí những cấm chế ngăn cản các thần thông thần niệm vào.

Dò xét qua một lượt, Lệnh Hồ phát hiện số lượng Yêu tu ở Độc Câu sơn này cũng không ít. Ngoài Câu Phá Thiên chưa tìm thấy ra, Lệnh Hồ quan sát được còn có năm con Yêu thú Yêu Đan hậu kỳ đang tiềm tu trong động phủ của riêng mình.

Có tất cả năm con Yêu thú Yêu Đan hậu kỳ, và toàn bộ đều là hạt thú (bò cạp)! Ba con hạt thú trong đó có sáu đuôi, hai con còn lại rất kỳ lạ. Tuy hai con này chỉ có ba đuôi, nhưng ngoài đuôi giữa là đuôi bò cạp thông thường ra, hai đuôi còn lại đều rất khác lạ, một đuôi thì như cái đuôi cạp, còn đuôi kia lại như đuôi xù của hồ ly, thật là quý dị.

Mà cả năm con hạt thú này đều có một lớp giáp xác dày đặc, tựa như chất chồng lên nhau đến mấy trăm bộ vậy, trông rất cứng rắn. Ở ngay góc cạnh của giáp xác còn lóe lên ánh sáng sắc bén rét lạnh.

Nhìn thấy năm con hạt thú này, Lệnh Hồ chợt hiểu ra: Độc Câu sơn này thì ra là một cái ổ bò cạp!

Hiển nhiên nguyên hình của Câu Phá Thiên cũng là một con hạt thú.

Trong năm con hạt thú Yêu Đan hậu kỳ này, ba con sáu đuôi có cảnh giới tinh luyện, còn hai con ba đuôi lại đạt đến cảnh giới ổn cố. Hiển nhiên cảnh giới của hạt thú có ba đuôi kỳ lạ còn cao hơn hạt thú sáu đuôi.

Thật ra năm con hạt thú Yêu Đan hậu kỳ này đã đạt đến trình độ có thể toái đan hóa hình, nhưng bọn chúng lại cố gắng chịu khổ áp chế tu vi, không chịu toái đan hóa hình. Hình như bọn chúng muốn trở thành Thánh thú, chứ không có ý muốn hóa thành hình người.

Thông thường không có Yêu thú nào không muốn hóa hình thành người cả, bởi vì một khi hóa hình thành người rồi, chúng sẽ dễ dàng tiếp cận với đại đạo phi thăng hơn. Còn những Thánh thú cấp mười kia vì không có cách nào toái đan hóa hình, nên mới lấy nguyên bản thể là Yêu thú để tiếp tục tu luyện.

Nhưng lúc này Lệnh Hồ lại thấy năm con hạt thú đã có thể toái đan hóa hình, tuy nhiên chúng nó lại cố gắng áp chế tu vi không để cho Yêu đan bề ra, thật sự làm cho Lệnh Hồ rất ngạc nhiên.

Ngoại trừ năm con Yêu thú cấp chín Yêu Đan hậu kỳ cường đại này ra, Độc Câu sơn còn những Yêu tu khác nữa. Tuy nhiên, đa số Yêu tu đều bế quan tiềm tu trong động phủ của mình, rất ít Yêu tu nào ra ngoài đi lại.

Cả Độc Câu sơn cũng vì thế mà có chút trầm lắng.

Thần niệm của Lệnh Hồ cẩn thận quan sát năm con hạt thú một lúc, nhưng vẫn không bị bọn họ phát hiện. Cảm thấy không thể phát hiện gì được từ năm con hạt thú này, Lệnh Hồ liền để thần niệm của mình tiến vào mấy chỗ cấm chế ngăn thần thông thần niệm tiến vào.

Lệnh Hồ chưa phát hiện được tung tích của Câu Phá Thiên, nên hắn phải mạnh mẽ xâm nhập vào mấy chỗ có cấm chế đó để quan sát một chút.

Thật ra vào lúc thần niệm đang ở thần du chi thuật của Lệnh Hồ tiến vào Độc Câu sơn thì Câu Phá Thiên đã phát hiện ra có chút khác lạ, nhưng Câu Phá Thiên không thể nào xác định được đây là cái gì, bởi vì lúc ấy bỗng nhiên nguyên thần của Câu Phá Thiên cảm thấy có chút bất an, tâm thần không ngừng rung động nên lòng hơi cảnh giác mà thôi.

Cho đến lúc thần niệm Lệnh Hồ mạnh mẽ xâm nhập vào các khu vực có cấm chế, Câu Phá Thiên mới hiểu được nguyên nhân làm cho tâm thần hắn không ngừng rung động là gì, ra là có một nguyên thần cường đại xâm lăng Độc Câu sơn!

(1) tùy tâm sở dục: Làm theo những gì tâm ý mình muốn.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Chọc Giận

Thật ra Câu Phá Thiên nghĩ lầm rồi, tiến vào Độc Câu sơn chỉ là thần niệm đang ở trạng thái thần du chi thuật của Lệnh Hồ mà thôi, chứ không phải là nguyên thần. Nếu Lệnh Hồ có nguyên thần, sợ rằng khi nguyên thần Lệnh Hồ vừa tiến vào, Câu Phá Thiên đã sợ hãi đến nỗi phải quỳ rạp trên đất rồi.

Phải biết rằng tu vi Lệnh Hồ còn chưa đạt tới cảnh giới có thể hợp thành nguyên thần, thậm chí còn chưa đến Nguyên Anh Cho nên, hắn chỉ có cách đưa thần niệm mình tiến vào trạng thái thần du chi thuật thoát xác, để tiến vào Độc Câu sơn.

Bản thân nguyên thần chính là do Nguyên Anh cùng tinh, khí, thần hợp thể lại, tiến hành lột xác. Mà tinh khí thần chính là linh hồn, thử nghĩ mà xem, mỗi một linh hồn trong ba linh hồn chứa tể của Lệnh Hồ đều cường đại hơn rất nhiều các linh hồn thông thường, chứ đừng nói chỉ đến việc lúc hợp nguyên thần thì cả ba hồn bảy phách đều sẽ kết hợp với Nguyên Anh.

Dĩ nhiên, chắc chắn Lệnh Hồ sẽ không lập tức để ba hồn bảy phách hợp thành thập phương chi niệm ngay khi Mệnh hồn độc lập hóa hình thành công, càng không để cho ba hồn bảy phách cùng với Nguyên Anh hợp lại thành nguyên thần sau khi tu vi chân thực của hắn đạt tới Hợp Thể kỳ.

Sau khi Mệnh hồn độc lập hóa hình xong, thân thể của Lệnh Hồ cũng chính là Mệnh hồn, Mệnh hồn là thân thể. Cho nên, nguyên thần của Lệnh Hồ cũng chỉ có thể hợp thể với Mệnh hồn mà thôi.

Cũng may Mệnh hồn lấy thân thể để độc lập hóa hình, nên sẽ ngưng kết ra Nguyên Anh cùng lực lượng linh hồn Mệnh hồn khổng lồ. Nếu như Lệnh Hồ có thể có năm linh Anh, tất nhiên sẽ chia linh hồn lực khổng lồ của Mệnh hồn ra làm năm phần, để cho năm Nguyên Anh đều có linh hồn lực của Mệnh hồn, lúc đó việc Mệnh hồn độc lập hóa hình ra thân thể cũng dễ dàng hơn. Nhưng bởi vì Ngũ Hành Kim Đan đã bể tan tành, nên lúc kết xuất Nguyên Anh, Lệnh Hồ chỉ có thể kết xuất một linh Anh mang đặc tính Ngũ Hành mà thôi. Đến lúc đó, chỉ một mình linh anh Ngũ Hành thừa nhận lực lượng khổng lồ của Mệnh hồn, Lệnh Hồ đoán được thân thể mình sẽ rất đau đớn.

Nhưng mà, có thể tưởng tượng xem sau khi Lệnh Hồ có được Nguyên Anh, rồi hợp lại thành nguyên thần được thì hắn sẽ mạnh mẽ đến mức nào?

Lúc này Câu Phá Thiên tưởng làm có tu sĩ đỉnh giai nào dùng nguyên thần đến đây nhìn trộm, nên rất bất mãn.

Câu Phá Thiên hẳn là ai? Là người đã hùng cứ Độc Câu sơn nhiều năm, từ trước tới nay không tranh quyền thế, không hại ai cả, có ai tu tiên ở Đông Thảng châu mà không biết điều này? Nhưng lúc này lại có người tới xâm nhập Độc Câu sơn, như vậy không phải là tát vào mặt hắn một cái sao? Chẳng lẽ người này thật sự cho rằng Câu Phá Thiên hẳn chỉ là một quả hồng mềm, muốn nắm thế nào thì nắm, muốn cầm thế nào thì cầm?

Nguyên thần Câu Phá Thiên lập tức thoát ra ngoài cơ thể, thuận di đi đến chỗ nguyên thần người kia đang mạnh mẽ xâm nhập vào khu vực có cấm chế.

Mà thật ra khi này thần niệm của Lệnh Hồ cũng không tính mạnh mẽ xâm nhập vào khu vực có cấm chế thật, hẳn làm vậy là vì muốn dẫn dụ Câu Phá Thiên ra.

Quả nhiên thần niệm của Lệnh Hồ mới chỉ tiếp xúc với cấm chế tại một khu vực có độc trì(1) sâu trong lòng núi Độc Câu sơn một chút thôi thì đã có một đạo thần niệm mạnh mẽ quét đến, sau đó nguyên thần của đối phương cũng đột nhiên hiện ra trước mặt.

- Cao nhân phương nào? Đã dám một mình xông vào Độc Câu sơn ta, có sao không ra gặp mặt?

Nguyên thần Câu Phá sơn phát ra kim quang lóng lánh, linh quang chuyển động. Tuy nói Câu Phá Thiên là Yêu tu toái đan hóa hình, nhưng nguyên thần không thể nào hóa hình được. Cho nên nguyên thần hiện ra trước mặt Lệnh Hồ hiện giờ là một con hạt thú chín đuôi. Hai con mắt sắc hẹp của nó phát ra ánh sáng, nhìn chăm chăm vào nơi thần niệm của Lệnh Hồ đang đứng.

Lệnh Hồ đã dụ dẫn Câu Phá Thiên thành công, tuy việc nguyên thần đối phương tự động đưa đến có chút ngoài ý muốn, nhưng xem như mục đích ban đầu của Lệnh Hồ đã đạt được.

Thần niệm đang tán phát trong hư không của Lệnh Hồ chậm chậm hiển hóa chân hình ra, rồi biến hóa như một nguyên thần thực thụ, hiện ra trước mặt nguyên thần của Câu Phá Thiên.

- Ngươi chính là Câu Phá Thiên - người đứng đầu Độc Câu sơn?

Lệnh Hồ thần nhiên hỏi.

- Các hạ là ai?

Trong lòng rất giận dữ, Câu Phá Thiên không đáp mà lạnh lùng hỏi ngược lại.

Lệnh Hồ muốn làm cho Câu Phá Thiên giận dữ, tốt nhất là có biện pháp làm cho đối phương quyết đấu đến nỗi không chết không thôi. Có như vậy Lệnh Hồ mới thực hiện được kế hoạch của mình là bắt được Câu Phá Thiên. Nếu không, một khi Câu Phá Thiên có ý định bỏ chạy, dù cho Lệnh Hồ có thi triển hết thần thông thì cũng không thể ngăn được thần thông thuận di của đối phương.

Cho nên, thái độ Lệnh Hồ lúc này vô cùng cao ngạo, thể hiện rõ dưới mắt hắn không còn người nào để hắn phải kiêng kỵ nữa:

- Ta là người ở đâu, ngươi còn chưa có tư cách biết. Ta tới tìm ngươi là vì có chuyện muốn ngươi làm!

Câu Phá Thiên quả thực tức muốn nổ phổi, nhưng tính tình vốn cẩn thận nên hắn còn chưa xuất thủ. Hắn cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, lạnh lùng nhìn tên xâm lăng cuồng ngạo tự tiện xông vào Độc Câu sơn này.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lệnh Hồ lại làm cho Câu Phá Thiên không thể nào trấn trụ được nữa, hoàn toàn tức điên lên.

- Ta cần ba viên Yêu Đan hậu kỳ, đừng nói với ta là không có. Khi này ta đã phát hiện thấy Độc Câu sơn của ngươi có năm con Yêu thú đạt đến Yêu Đan hậu kỳ.

Câu Phá Thiên nổi điên lên, rống giận:

- Chết tiệt, lần ta quá đáng. Cho dù ngươi là người phương nào, cũng đừng mơ thoát khỏi đây hôm nay, chịu chết cho ta!

Kim quang xung quanh nguyên thần Câu Phá Thiên bùng cháy mạnh mẽ, nguyên thần hạt thú hung lệ đánh tới Lệnh Hồ. Chín cái đuôi bò cạp mạnh mẽ tung ra, muốn xé Lệnh Hồ thành ngàn vạn mảnh nhỏ.

Nhưng ngoại trừ linh hồn lực, hoặc thiên phú thần thông ra, nguyên thần không thể sử dụng bất kỳ pháp thuật nào cả. Nguyên thần Câu Phá Thiên giận dữ đánh tới Lệnh Hồ chỉ là lực lượng thuần túy của nguyên thần mà thôi, nói nguyên thần đấu với nguyên thần, nhưng thực chất là hai bên đang vật lộn với nhau. Bởi vì bản thể của Câu Phá Thiên là bò cạp chín đuôi, nên hắn có thể lợi dụng thiên phú thần thông của mình, chín cái đuôi bò cạp như chín lưỡi dao độc sắc bén, quét tới thần niệm hình thể của Lệnh Hồ.

Tuy Lệnh Hồ có ý chọc giận Câu Phá Thiên, nhưng không dám khinh thường công kích Câu Phá Thiên chút nào, đặc biệt là lưỡi móc của chín cái đuôi bò cạp.

Bởi vì hình thể Lệnh Hồ lúc này là do thần niệm ở thần du chi thuật hiện ra, chứ không phải là nguyên thần gì, cho nên thần niệm mới động một cái thì một bàn tay thần niệm khổng lồ đã hiện lên bên phải nguyên thần của Câu Phá Thiên, đánh tới.

Không ngờ rằng trong chín cái đuôi bò cạp sắc bén đó lại có ba cái phân ra, rồi như linh xà vậy, nhanh chóng đánh tới bàn tay thần niệm của Lệnh Hồ. Còn sáu cái đuôi khác vẫn đâm tới thân thể Lệnh Hồ như cũ.

Thần niệm Lệnh Hồ khẽ động, hình thể đã hiện ra lên trên bầu trời cách Câu Phá Thiên khoảng trăm mét, tránh được sáu cái đuôi bò cạp độc đâm tới.

Đồng thời, thần niệm mạnh mẽ vô hình đang khóa chặt nguyên thần Câu Phá Thiên chợt ngưng tụ lại, đang đợi đánh xuống. Nhưng ngay lúc này, bàn tay thần niệm không lồ đang đánh tới bên phải nguyên thần Câu Phá Thiên đã bị ba cái đuôi bò cạp độc đâm tới. Ngay cái móc sắc nhọn của ba cái đuôi độc ấy liền phát ra các ánh sáng màu xanh, lục, lam, đâm trúng vào bàn tay thần niệm không lồ của Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ đang ngưng tụ thần niệm mạnh mẽ lại, chuẩn bị đánh xuống nguyên thần Câu Phá Thiên. Nhưng ngay lúc bàn tay thần niệm không lồ bị đâm vào thì Lệnh Hồ có cảm giác rất đau, tê rần cả lên!

- Không tốt!

Lệnh Hồ cả kinh, thần niệm mạnh mẽ đang ngưng tụ lại không thể khống chế được nữa, tiêu tán đi.

Bởi vì bàn tay thần niệm không lồ bị đuôi bò cạp độc đâm trúng, làm cho hình thể Lệnh Hồ đau xót tê rần, dẫn đến việc không thể tự chủ được thì sáu cái đuôi bò cạp độc còn lại của Câu Phá Thiên đã vung ra khỏi không trung, trong nháy mắt bắt được hình thể Lệnh Hồ đang ở trạng thái hỗn loạn. Sau đó sáu cái móc ở ngay đuôi liền đâm vào hình thể hiển chân của Lệnh Hồ, rất nhiều loại độc tố có màu sắc khác nhau chạy tán loạn không nghĩ trong cơ thể thần niệm Lệnh Hồ. Sau đó, sáu cái đuôi ấy khẽ dùng sức một chút, hình thể hiển chân của Lệnh Hồ liền bị xé thành nát bấy.

- Ha ha ha...

Nguyên thần Câu Phá Thiên cười to lên, chín cái đuôi bò cạp độc đang đưa ở phía sau:

- Tên đáng chết, dám cưỡng vọng trước mặt Câu Phá Thiên ta ư? Nguyên thần ngươi đã bị ta tiêu diệt, đó chính là kết quả dám đắc tội với, đó là sự trừng phạt ngươi phải nhận lấy! Đừng có trách ta!

Nguyên thần Câu Phá Thiên đắc ý cười to, nhưng trong lòng cũng có vài điều không hiểu nổi tự hiện ra. Tuy nói hắn rất tự tin với thiên phú thần thông của mình, nhưng dường như cái tên cưỡng vọng dám lấy nguyên thần tự xông vào Độc Câu sơn của hắn bị tiêu diệt quá dễ thì phải? Rõ ràng hắn cảm giác được nguyên thần đối phương rất cường đại, tựa hồ không thua kém mình chút nào.

Nghĩ một lát nhưng không thể có câu trả lời phù hợp, Câu Phá Thiên chỉ đành cho rằng cái đuôi bò cạp độc của mình quá lợi hại, cho nên đối phương không thể nào phát huy được thực lực nguyên thần vốn có, mất đi cơ hội xuất thủ.

Nguyên thần Câu Phá Thiên cẩn thận tản phát thần niệm ra, dò xét xung quanh Độc Câu sơn một phen. Sau khi không thấy có gì lạ thường nữa, nguyên thần Câu Phá Thiên liền trở lại thân thể sâu trong lòng núi.

Nhưng Câu Phá Thiên không thể nào ngờ rằng nguyên thần hắn vừa mới trở về thân thể thì cái nguyên thần mới bị đuôi bò cạp độc hắn tiêu diệt kia lại xuất hiện, hơn nữa còn tản phát ra uy áp thần niệm còn cường đại hơn khi nãy.

Câu Phá Thiên vừa sợ vừa giận. Thần niệm hắn vừa đảo qua bên ngoài một cái thì phát hiện ra cái nguyên thần đáng ra

đã bị mình tiêu diệt đó đã xuất hiện trong một cái động, rồi dùng thể công nhanh như sét đánh đã thương một con hạt thú ba đuôi Yêu Đan hậu kỳ đang tiềm tu trong động đó, con hạt thú ba đuôi này quá hoảng sợ, vội vàng bỏ chạy ra ngoài.

Đồng thời, âm thanh Lệnh Hồ lại truyền đến:

- Câu Phá Thiên, thức thời thì mau tự mình giết chết ba con Yêu thú, chuẩn bị cho ta ba viên Yêu đan hậu kỳ. Nếu không, một khi ta tự mình tới lấy, đừng có trách ta làm chuyện quá đáng đó!

Câu Phá Thiên hoàn toàn bị chọc giận, nổi điên gầm rống:

- Tên tu sĩ Nhân tộc đáng chết, lần ta quá đáng rồi! Không giết ngươi, ta thề không bỏ qua!

Sau khi để thần niệm khóa chặt khí tức của Lệnh Hồ, Câu Phá Thiên nhanh chóng biến mất khỏi động phủ của mình, thuận di đuổi theo Lệnh Hồ. Lần này sát khí của Câu Phá Thiên đã bộc lộ hẳn ra bên ngoài, và không dùng đến thuật nguyên thần thoát xác nữa, dùng chính thân thể để truy giết.

Qua ba lần thuận di, rốt cuộc Câu Phá Thiên đã khóa chặt thần niệm Lệnh Hồ thành công, vừa lúc nhìn thấy "nguyên thần" của Lệnh Hồ đang truy đuổi con hạt thú ba đuôi kia vào một khu rừng rậm dưới chân núi.

Câu Phá Thiên bị Lệnh Hồ chọc giận thành công, nhưng thần niệm vẫn cẩn thận đảo qua rừng rậm. Khi thấy trong rừng rậm quả thật chỉ có một mình Lệnh Hồ, trừ mấy đạo cấm chế xung quanh ra thì không còn mai phục nào khác xong, Câu Phá Thiên liền hét to một tiếng, sau lưng thoáng hiện lên một bóng đen. Câu Phá Thiên nhìn qua khu rừng một chút, rồi bóng đen sau lưng hóa thành một mảnh linh quang màu xanh đậm, lan tràn ra khắp rừng rậm.

Những nơi mảnh linh quang màu xanh đó lướt qua, rừng rậm vốn xanh tươi, sinh cơ bừng bừng liền nhanh chóng khô héo, hóa thành tro bụi. Gió nhẹ vừa lướt qua thì bụi bặm đã bị thổi tung lên, hoàn toàn che mất tầm nhìn.

Khi bụi mù bị gió cuốn đi không còn, khu vực rừng rậm ấy đã biến thành một mảnh đất trần đầy từ khí, và ở giữa mảnh đất ấy là Lệnh Hồ đang được một tầng ánh sáng màu tím bao trùm bảo vệ. Câu Phá Thiên thấy vậy liền lạnh lùng nhìn Lệnh Hồ.

Lúc này Câu Phá Thiên đã hóa thành hình người, hiện thành một người trung niên mặc một bộ trang phục màu xám, tướng mạo thô lỗ, mặt hình chữ quốc. Khuôn mặt tên Yêu tu trước giờ không quan tâm đến việc hơn thua đã hiện lên sát khí rét lạnh, chín cái đuôi bò cạp ở phía sau giống như những con rắn đã thông linh nhìn chăm chú Lệnh Hồ, tựa như đang đợi thời cơ để tấn công con mồi.

(1) Độc trì: cái ao/đầm độc.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Thu Yêu

- Thả hài nhi của ta ra, ta xem như ngươi chưa từng tới Độc Câu sơn!

Câu Phá Thiên nói, sát khí hiện lên trong mắt, giọng nói đầy uy hiếp.

Lúc này con hạt thú ba đuôi bị Lệnh Hồ chộp lấy uể oải gục dưới chân Lệnh Hồ, không thể nhúc nhích được.

Lệnh Hồ cười to:

- Nếu như không muốn gà chó ở Độc Câu sơn không yên, Câu Phá Thiên ngươi tốt nhất làm theo lời ta. Mau đi giết ba con Yêu thú rồi giao cho ta ba viên Yêu Đan hậu kỳ, nếu không, hừ hừ...

Mặt Câu Phá Thiên xanh mét, sát ý hiện lên:

- Nếu các hạ đã muốn chết, cũng đừng có trách ta!

Hắn nhanh chóng bấm pháp quyết, chín cái đuôi bò cạp ở phía sau bỗng nhiên khởi động. Ba cái đuôi chỉ lên bầu trời, sáu cái đuôi khác lại chui xuống đất, trong nháy mắt đã bao phủ phương viên gần trăm trượng xung quanh lại. Hắn đã dùng sáu cái đuôi bò cạp để hình thành một lao ngục hình tròn.

Thấy cảnh tượng này, Lệnh Hồ không khỏi sửng sốt một chút. Bởi vì những gì Câu Phá Thiên đang làm rất giống với cái hàng rào mà Tiêu Đình Thiên khi xưa đã dùng tiên khí Định Hồn bài tạo nên và luôn tự tin mình sẽ chiến thắng dựa vào chiêu thức này.

Sửng sốt được một lúc, Lệnh Hồ rất là vui mừng. Nếu Câu Phá Thiên không biết sống chết, tự đầu chui mình vào rọ như thế, hơn nữa, nhìn bộ dáng của người này thì dường như đã bị chọc giận đến nỗi muốn cùng hắn quyết chiến một trận sinh tử thì hắn cũng đỡ mất nhiều công sức hơn.

Thấy mình đã chuẩn bị xong, Câu Phá Thiên không trì hoãn thêm phút giây nào nữa. Sáu cái đuôi bò cạp tạo thành cái lao ngục là nhằm ngăn ngừa đối phương dùng thuật di bỏ chạy trong lúc chiến đấu, còn ba cái đuôi bò cạp độc khác lại điên cuồng đâm tới Lệnh Hồ.

Đồng thời hai tay của Câu Phá Thiên cũng không nhàn rỗi, từ trong miệng phun ra một cổ bảo linh khí có tên Bàn Sơn ấn, hai tay không ngừng bấm tay niệm thần chú tế ra linh lực vô hạn, biến cái Bàn Sơn ấn này thành một ngọn núi lớn, bay lên trên trời. Sau một thời gian thấy công kích của ba cái đuôi bò cạp không có tác dụng với Lệnh Hồ, Câu Phá Thiên liền dùng Bàn Sơn ấn đập xuống đầu Lệnh Hồ, dù cho không thể giết chết đối phương ngay được, nhưng hắn cũng muốn làm đối phương mất đi một lượng lớn linh lực để đối kháng lại.

Câu Phá Thiên tính toán vô cùng tốt, nhưng Lệnh Hồ cũng không kém chút nào. Bàn Mệnh thụ Mệnh hồn hiện ra trên đỉnh đầu rủ xuống vạn đạo ánh sáng màu xanh tựa như mưa lất phất, Trung Khu Bảo Quang thượng nhân trên cành cây tế ra Bảo Quang tháp, phóng ra vòng ánh sáng màu tím, bảo vệ thân thể Lệnh Hồ thật tốt.

Khi ba cái đuôi bò cạp độc tấn công tới vòng ánh sáng màu tím đỏ, dù cho mấy cái móc sắc bén rét lạnh đã đâm vào trong vòng sáng rồi, nhưng vẫn không cách nào bài trừ được phòng ngự của vòng ánh sáng màu tím, chỉ đành rút lui trở về.

Mà tại lúc này, Bàn Sơn ấn trời nổi trên đỉnh đầu Câu Phá Thiên đã ầm ầm rơi xuống, tấn công Lệnh Hồ từ trên cao xuống.

Đôi mắt Lệnh Hồ khẽ nhắm lại rồi ngồi xếp bằng. Ánh sáng xung quanh Bàn Mệnh thụ nhẹ nhàng phiêu động, rồi bỗng nhiên trên đỉnh tán cây xuất hiện một cái pháp bảo, trong nháy mắt hóa thành Lôi Công chùy vô cùng khổng lồ, đón đỡ Bàn Sơn ấn đang mạnh mẽ đập xuống. Chỉ nghe một tiếng nổ ầm vang lên, trong lúc đất rung núi chuyển, Bàn Sơn ấn đã bị Lôi Công chùy đánh bay ra sau.

Câu Phá Thiên hét lên một tiếng thất thanh, nguyên thần chấn động, ánh mắt nhìn về Lệnh Hồ trăn trãi sự kinh hãi. Lúc này vòng ánh sáng màu tím bảo vệ xung quanh Lệnh Hồ đã được thu lại, nhưng Câu Phá Thiên cũng phát hiện thì ra đối thủ đã nhắm mắt ngồi xếp bằng từ lúc nào mà hắn không hay biết. Nhưng bỗng nhiên trên đỉnh đầu Lệnh Hồ phát ra ánh sáng màu xanh rực rỡ, trong ánh sáng màu xanh ấy có một bụi cây xinh đẹp đang đứng thẳng, trên cành cây có hai "nguyên thần" nhỏ bé như lòng bàn tay.

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị trên đỉnh đầu của đối phương, Câu Phá Thiên đã thấy thất kinh rồi. Nhưng khi thấy trên cành cây đó lại hiện thêm hai "nguyên thần" nữa, cộng thêm hai "nguyên thần" khi nãy là bốn nguyên thần thì hắn hoàn toàn ngơ ngác, không hiểu gì cả.

- Bốn "nguyên thần"!

Câu Phá Thiên rất kinh hãi, không thể nào ngờ rằng một người lại có thể có đến bốn nguyên thần.

Lúc này bốn thần phách đã hiện ra đầy đủ trên Bản Mệnh thụ ngay đỉnh đầu Lệnh Hồ, mà Khí phách Lôi Đế mới hiển hóa chân hình cách đây không lâu cũng hiện ra. Thậm chí khi nãy chính Khí phách còn là người khu sử Lôi Công chùy, đánh bay Bản Sơn ấn của Câu Phá Thiên.

Bốn thần phách đều đã hiện lên, tất nhiên Lệnh Hồ sẽ không bị động phòng ngự nữa, càng không cho phép Câu Phá Thiên bỏ chạy.

Đầu tiên Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân tế ra Thanh Thận hồ, phóng thích trận pháp Huyền Thần thuật. Chỉ thấy có một mảnh linh quang màu xanh hiện lên, rồi cả không gian chợt biến đổi, Thiên Lô Địa Hóa giới đã bao trùm thế giới trước mắt Câu Phá Thiên.

Thiên lôi trập trập, địa hỏa khắp nơi, những ngọn lửa đốt phá cả một vùng đất, mây đen kéo tới bao phủ khắp bầu trời, từng tia sấm sét đánh ra dữ dội!

Quý dị nhất chính là có thể thấy được bên trong lôi vân có hàng vạn con thiên ma đang múa may kêu gào, mê hoặc tâm thần người khác.

Câu Phá Thiên biết mọi thứ trước mắt chỉ là ảo giác, nhưng vẫn rất chân thật. Thiên Lô Địa Hóa trước mặt tuy là ảo giác nhưng uy lực rất bất phàm, hắn phải cẩn thận đối phó. Nếu không, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, hắn sẽ bị vây hãm trong trận pháp Huyền Thần thuật này.

Nhưng Câu Phá Thiên cũng không biết là Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân khu sử pháp bảo Thanh Thận hồ, phóng thích ra Huyền Thần thuật không phải là muốn chế trụ hắn, mà chỉ vì muốn vây khốn hắn mà thôi.

Phải biết rằng một khi Huyền Thần thuật đã được sử dụng và mục tiêu lâm vào ảo cảnh do Huyền Thần thuật tạo ra xong thì trừ phi đối phương có cảnh giới thần niệm cao hơn Lệnh Hồ một cấp bậc, hoặc lực lượng linh hồn cường đại hơn Lệnh Hồ, nếu không, người đó đừng mơ tưởng có thể thoát khỏi thế giới do Huyền Thần thuật tạo ra trong một thời gian ngắn được.

Cho dù Câu Phá Thiên muốn thi triển thần thông thuận đi thì cũng không thành công, bởi vì điều đầu tiên Huyền Thần thuật tác động chính là tâm thần, mà điều kiện cơ bản để sử dụng thần thông thuận đi chính là tâm thần phải bình tĩnh không loạn, chỉ khi nguyên thần không bị gì ràng buộc nữa thì thần thông mới thi triển được, thuận đi đi.

Mà trong thế giới Huyền Thần thuật, tâm thần đã bị vây hãm, bị ảnh hưởng rất nhiều, làm sao thuận đi được? Cho dù có thuận đi thì cũng chỉ thuận đi trong Huyền Thần thuật, tự mình lừa gạt mình mà thôi, chứ không thể nào chân chính thoát khỏi Huyền Thần thuật.

Lấy tu vi của Câu Phá Thiên, Huyền Thần thuật do Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân thi triển nhiều nhất chỉ có thể vây khốn được hai trăm tức mà thôi. Tuy thời gian không lâu, nhưng đã quá đủ để Lệnh Hồ thi triển kế hoạch vây bắt của mình.

Lôi Đế lần nữa ném pháp bảo ra, nhưng mà lần này không phải là Lôi Công chùy, mà là Điện Quang đục. Chỉ thấy linh quang xung quanh Điện Quang đục bùng cháy mạnh mẽ, rồi có một tiếng long ngâm vang khắp chân trời, chỉ trong nháy mắt Điện Quang đục đã hóa thành một con Thanh Long xung quanh người có lôi điện vờn quanh.

Con Thanh Long này liền xông vào Thiên Lô Địa Hóa giới, tấn công Câu Phá Thiên.

Lúc bắt đầu Câu Phá Thiên còn tưởng Thanh Long chỉ là một ảo cảnh do Huyền Thần thuật tạo ra, nên không để ý lắm. Hắn đưa cái đuôi bò cạp ra tấn công, nghĩ muốn đánh tan huyền tượng Thanh Long thành mây khói.

Nhưng không ngờ đuôi bò cạp vừa mới đưa ra thì đã bị Thanh Long cắn một cái phá tan. Câu Phá Thiên kinh hãi, nhưng đồng thời cũng hiểu con Thanh Long trước mắt này không phải là huyền tượng gì cả, mà là vật thật.

Tám cái đuôi bò cạp khác vội vàng chuyển động, nhưng Câu Phá Thiên còn chưa công kích thì cái miệng của Thanh Long đã nhanh chóng phun ra một cỗ lôi điện. Lôi điện truyền từ người Thanh Long sang cái đuôi đang bị cắn rồi truyền qua tiếp cho Câu Phá Thiên. Ngay lập tức Câu Phá Thiên có cảm giác mình đang bị sét đánh, tê dại cả người.

Mới chỉ qua chút thời gian thôi, Câu Phá Thiên đã mệt lử cả người, cố gắng đưa tám cái đuôi bò cạp khác ra tấn công, nhưng Thanh Long nhanh chóng quấn quanh cả tám cái đuôi đó lại, không cho nhúc nhích.

Thanh Long gầm thét, cắn phá cái đuôi bò cạp của Câu Phá Thiên, rồi cứ thế mà lôi kéo Câu Phá Thiên đã không còn sức lực phản kháng về phía Lệnh Hồ.

Đúng lúc này bỗng nhiên có một bàn tay khổng lồ từ không trung đánh xuống, bắt lấy Câu Phá Thiên như bắt một con gà, tất nhiên là cả Thanh Long đang khống chế tám cái đuôi bò cạp cũng bị lôi lên.

Câu Phá Thiên quá sợ hãi, hắn muốn phản kháng, nhưng bàn tay to ấy lại có lực lượng khôn cùng, làm cho hắn không thể động đậy hay sử dụng thần thông gì được cả.

Huyền Thần thuật nhanh chóng được triệt hồi, mà lúc này Câu Phá Thiên mới phát hiện có một cự nhân cao trăm trượng đang đưa mắt nhìn hắn, còn bản thân hắn đang bị bắt giữ trong tay của cự nhân này.

Quan sát cẩn thận thêm một chút, Câu Phá Thiên hoảng sợ phát hiện thì ra cự nhân cao trăm trượng này chính là một trong bốn "nguyên thần" trên đỉnh đầu Lệnh Hồ hóa thành.

Lúc này Câu Phá Thiên nhớ lại thái độ ngông cuồng của Lệnh Hồ lúc yêu cầu hắn tự giao ra ba viên Yêu Đan hậu kỳ. Hiện tại Câu Phá Thiên đã biết tại sao Lệnh Hồ lại dám cao ngạo, đưa mắt nhìn như đang nhìn chỗ không người như thế, bởi vì quả thật đối phương có tư cách cuồng ngạo!

Thần thông pháp thuật thần kỳ khó lường như thế, có ai ngăn cản nổi chứ?

Câu Phá Thiên lòng tràn đầy khổ sở, nhưng cũng rất tức giận. Lúc này hắn đã hiểu một việc, thì ra ngay từ ban đầu đối phương đã có ý định bẫy mình. Còn mục đích của đối phương chính là bắt được hắn!

Phải biết rằng, nếu đối phương sớm hiển lộ thực lực cường đại như thế, tất nhiên hắn sẽ không ngu dại đi giết tới đây, càng không ngu đi quyết chiến một trận sinh tử với đối phương, lại còn sử dụng chiêu lao ngục để không cho đối phương chạy đi.

Đúng là mình đã tự mua dây buộc mình, đối phương ngay từ đầu đã dẫn dụ mình vào tròng mà.

- Rốt cuộc tiền bối là cao nhân phương nào? Sao lại tính toán ta như thế?

Câu Phá Thiên không cam lòng, hỏi.

Trung Khu Bảo Quang thượng nhân cao trăm trượng, nói:

- Hoa Nam Lệnh Hồ!

Câu Phá Thiên sững sờ một chút, sau đó biến sắc đi, hỏi:

- Lệnh Hồ danh chấn Hoa Nam châu Tu Tiên giới trong những năm gần đây chính là người?

Bảo Quang thượng nhân không đáp, mà lúc này Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân đã xuất hiện bên bả vai trái của hắn.

Câu Phá Thiên nói:

- Ta tự hỏi không quen biết với các hạ, không thù không oán, nhưng vì sao các hạ lại tính kế ta? Hôm nay ta đã rơi vào tay người, muốn chém muốn giết sao cũng được, nhưng hãy nói rõ ra đi, để cho ta có chết thì cũng chết trong minh bạch.

Lúc này Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân cười nói:

- Đạo hữu đừng lo, ta không làm gì có hại cho người, về việc vì sao tính kế người...người sẽ nhanh hiểu thôi, nhưng cũng phải đợi người trở thành tôi tớ cho ta đã.

- Tôi tớ?

Câu Phá Thiên biến sắc, hiển nhiên đã hiểu tâm tư của Lệnh Hồ, lạnh giọng nói:

- Oắt con Lệnh Hồ, sĩ khí sát bất khả nhục, dù cho thực lực người rất mạnh, thậm chí là lực áp quần hùng, hay vô địch thiên hạ đi nữa thì cũng đừng mong ta thần phục người, để người sai khiến!

Lúc này bên vai phải Bảo Quang thượng nhân lại xuất hiện Thiên Xung Kiếm Lư cư sĩ mặc áo trắng, lưng đeo chí kiếm, lạnh giọng nói:

- Chỉ sợ không phải do người quyết định!

Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân tướng mạo cổ sơ không nói gì nữa, hai mắt khép lại, miệng quát chân ngôn huyền ảo, tay phải đưa một ngón chỉ về Câu Phá Thiên. Chỉ thấy Trung Khu Bảo Quang thượng nhân cười một cái, miệng mở rộng ra, vô số tia linh hồn màu đen từ trong miệng bay ra. Câu Phá Thiên còn đang kinh hãi thì đã bị những tia linh hồn màu đen đó quấn quanh lại tạo thành một cái kén màu đen.

Đồng thời, Thanh Long đang quán quanh tám cái đuôi bò cạp của Câu Phá Thiên cũng bị Khí phách Lôi Đế triệu hồi về, trở lại thành Điện Quang đực như cũ, rồi cùng với Lôi Công chùy huyền phù trên đỉnh đầu của Lôi Đế.

Lôi Đế ngồi xuống trên một cành cây, tỏ vẻ không quan tâm nữa. Bởi vì hắn biết bây giờ đã không cần hắn nữa, công việc kế tiếp là của Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân.

Sau người tôi tớ thứ nhất là đạo tôn Tiêu Đình Thiên của Yêu Thân đạo, Lệnh Hồ đã sắp có người tôi tớ thứ hai.

Có thể nói Tiêu Đình Thiên bị Lệnh Hồ thu làm tôi tớ là đáng đời, đó là hậu quả do việc trêu chọc Lệnh Hồ. Và trong chuyện đó, Lệnh Hồ là người bị động.

Nhưng đối với Câu Phá Thiên, có thể nói chính Lệnh Hồ là người chủ động tạo kết quả. Bởi vì Câu Phá Thiên trước giờ không hỏi thế sự, một lòng tiềm tu, hơn nữa càng không quen biết Lệnh Hồ, vốn hai bên không có quan hệ gì mới đúng.

Nhưng vì Lệnh Hồ muốn khống chế Yêu tộc trở thành thế lực sau lưng mình, mà Câu Phá Thiên lại là một thành viên của các tu sĩ đỉnh giai Yêu tộc, cho dù người này không muốn tranh quyền thế, nhưng trong tương lai sợ rằng không thể nào không bị cuốn vào cuộc đấu tranh giành quyền lực bên trong Yêu tộc. Đã như thế, không bằng chính mình thu phục trước để giúp thế lực Tiêu Đình Thiên mạnh hơn, và cũng giúp cho thân nhân bên cạnh mình an toàn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Tôi Tớ Thứ Hai

Lệnh Hồ không có lựa chọn khác, Câu Phá Thiên cũng không có lựa chọn khác.

Tỷ như hoàng tộc Yêu Hồn đạo hạ chỉ muốn Yêu tộc cống hiến tu sĩ Nhân tộc, rất nhiều Yêu tộc mặc dù không muốn nhưng không thể không tuân theo, và những tu sĩ bị Yêu tộc bắt đi làm vật phẩm cống hiến cho hoàng tộc Yêu Hồn đạo cũng không có sự lựa chọn khác.

Bởi vì người yếu vốn sẽ bị ức hiếp!

Nếu đã sinh ra ở trong Tu Tiên giới, bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Lúc nguyên thần bị những tia linh hồn màu đen của Lệnh Hồ kéo từ bên trong cái kén màu đen ra, rồi sau đó Mệnh Hồn trong ba hồn bảy phách trong nguyên thần tự động tách ra bị Lệnh Hồ thu vào trong tinh thần thức hải, tiếp đó Lệnh Hồ lại phân một phần nhỏ Mệnh hồn của mình thay thế Mệnh hồn Câu Phá Thiên, kết hợp với hai hồn bảy phách còn lại của Câu Phá Thiên dung hợp thành một linh hồn đầy đủ thì Lệnh Hồ đã không cần giải thích gì thêm với hắn nữa, Câu Phá Thiên rốt cuộc đã hiểu Lệnh Hồ làm gì với mình rồi.

Thậm chí khi Mệnh hồn Câu Phá Thiên bị Lệnh Hồ đưa vào phía trên mảnh linh khí màu xanh trong tinh thần thức hải, thấy được Mệnh hồn của Tiêu Đình Thiên bị phong ấn trên mảnh linh khí màu xanh thì Câu Phá Thiên lại càng hiểu kế hoạch của Lệnh Hồ đối với Yêu tộc.

Nhưng Câu Phá Thiên lại cảm thấy rất bị ai, bởi vì tuy biết nguy cơ trọng đại của Yêu tộc, hắn lại không thể đi ngăn cản, linh hồn của hắn đã bị nô dịch rồi.

- Tại sao ngươi muốn làm vậy? Yêu tộc chúng ta trước giờ luôn tuân theo hiệp nghị ký kết của hai tộc với Nhân tộc, chung sống hòa thuận với nhau, không có chiến tranh, không có tranh đấu, không có chém giết, tại sao ngươi muốn đẩy lên chiến tranh giữa Nhân tộc và Yêu tộc? Chắc chắn đã tâm muốn khống chế Yêu tộc ta của ngươi sẽ không được như ý!

Câu Phá Thiên thờ đốc, quỳ một chân xuống đó, ánh mắt nhìn Lệnh Hồ rất hung dữ.

Lúc này Lệnh Hồ đã thu hồi bốn thần phách, các dị tượng hiện ra trên đỉnh đầu đều thu vào trong tinh thần thức hải.

Lệnh Hồ mỉm cười, nói:

- Hiệp nghị hai tộc? Chỉ có những người yếu và không biết mới tuân theo hiệp nghị. Nếu hiệp nghị có tác dụng áp chế tất cả mọi người, tại sao Yêu tộc các ngươi ngăm bắt người tán tu Nhân tộc chúng ta để tiến công cho hoàng tộc Yêu Hồn đạo các ngươi? Ngươi không biết hay đây không phải là chuyện của ngươi?

Câu Phá Thiên trầm mặc.

Quả thật cái gọi là hiệp nghị kia không có chút tác dụng gì với những tu sĩ đứng đầu Tu Tiên giới cả. Tuy nói mọi người của hai tộc phải tuân thủ theo hiệp nghị, nhưng những chuyện xấu xa vẫn diễn ra ở phía sau. Đã không biết có bao nhiêu tu sĩ Nhân tộc bị chết trong tay Yêu tộc, và cũng không biết có bao nhiêu tu sĩ Yêu tộc chết trong tay tu sĩ Nhân tộc. Ngoài mặt thì hai tộc vẫn luôn hòa thuận với nhau, nhưng có ai biết hàng năm có bao nhiêu tu sĩ bị chết oan?

Bản thân Câu Phá Thiên là tu sĩ đỉnh giai, tất nhiên rất hiểu rõ hiệp nghị của hai tộc chỉ là những điều vớ vẩn đối với các tu sĩ đỉnh phong như bọn họ mà thôi. Bây giờ hắn lại lấy điều đó ra để nói với Lệnh Hồ, không phải buồn cười lắm sao?

Lệnh Hồ thản nhiên nói:

- Ngươi yên tâm, ta cũng không muốn khống chế Yêu tộc các ngươi, làm hại Yêu tộc các ngươi. Ngược lại, Yêu tộc của ngươi dưới sự thống nhất của ta sẽ càng thêm cường đại hơn.

Câu Phá Thiên ngẩng đầu, cứng rắn nói:

- Dù các hạ nói thế nào đi nữa, cũng đừng mơ bắt ta thần phục! Thà chết còn hơn!

Lệnh Hồ cười lạnh:

- Ngươi thật muốn chết ư? Cam tâm bỏ qua đạo hạnh mấy ngàn năm thật sao? Tình nguyện để tất cả bị hủy hoại trong chốc lát thật sao?

Sắc mặt Câu Phá Thiên đổi mấy lần, nhưng vẫn cứng rắn nói:

- Hôm nay ta đã bị ngươi nô dịch, có sống cũng là khôi lỗi, sao có thể tu hành phi thăng chánh quả? Sống như thế cũng không bằng chết!

Lệnh Hồ thản nhiên nói:

- Nếu ta không biến ngươi thành khôi lỗi, càng không nô dịch ngươi, cũng không hạn chế tự do của ngươi, không cản trở ngươi tu tiên, thậm chí còn giúp ngươi tu tiên. Mà ngươi chỉ cần giúp ta một tay để thống nhất Yêu tộc, ngươi còn muốn chết không?

Thật ra Câu Phá Thiên có thể đành chết được sao? Làm sao bỏ được mấy ngàn năm tu tiên được? Chẳng qua hắn cảm giác linh hồn mình bị Lệnh Hồ khống chế, lúc đó sẽ giống như khôi lỗi, không có chút tự do nào, bị Lệnh Hồ sai khiến làm thương tổn Yêu tộc. Nếu thật sự như vậy, đúng là hắn sẽ sống không bằng chết.

Nhưng bây giờ lại nghe Lệnh Hồ nói mấy lời này, dường như ẩn ý bên trong không hề giống như những gì hắn đã tưởng tượng.

- Ngươi nói thật không?

Vốn đã tuyệt vọng, nay bỗng nhiên có đường sống, sao Câu Phá Thiên còn cứng rắn đối kháng?

Lệnh Hồ chậm rãi nói:

- Mặc dù ta đã nô dịch ngươi, có thể sẽ bắt ngươi làm nhiều chuyện ngươi không muốn làm, nhưng đây không phải là bản ý của ta, ta rất khinh thường làm những chuyện như vậy. Có thể nói đạo tôn Tiêu Đình Thiên Yêu Thân đạo - một trong Tam thánh đạo Yêu tộc các ngươi là tội tổ đầu tiên của ta. Lý tưởng Tiêu Đình Thiên chính là thống nhất Yêu tộc, ta muốn giúp hắn hoàn thành lý tưởng đó. Vừa giúp Yêu Thân đạo Tiêu Đình Thiên, vừa giúp mình có một thế lực khổng lồ ở sau có thể chống lại các thế lực cường đại khác của Tu Tiên giới vào lúc cần thiết. Ta không cần ngươi đi làm những chuyện làm tổn hại đến Yêu tộc các ngươi, mà chỉ muốn ngươi giúp ta nắm một phần thế lực Yêu tộc trong tay, cùng với Tiêu Đình Thiên trở thành thế lực sau lưng của ta, lúc ta cần thì phải trợ giúp ta. Còn lúc khác, các ngươi tuyệt đối tự do, về phần có muốn thống nhất Yêu tộc hay không là quyết định của bọn ngươi, ta sẽ không miễn cưỡng!

Ánh mắt Câu Phá Thiên chớp động, hắn không biết có nên tin Lệnh Hồ hay không. Nhưng dường như Lệnh Hồ không cần thiết phải lừa gạt hắn, bởi vì hiện giờ linh hồn hắn đã bị Lệnh Hồ nô dịch. Mặc dù hắn có thể suy nghĩ và có ý chí riêng của mình, có năng lực và phán đoán riêng, nhưng căn bản không thể làm trái với Lệnh Hồ. Cho nên, nếu Lệnh Hồ thật sự muốn làm ra chuyện tổn hại Yêu tộc, không cần thiết phải giải thích nhiều với hắn như vậy.

Nhưng Lệnh Hồ lại nói rõ ràng với hắn, không giấu diếm chút nào về việc muốn khống chế một bộ phận thế lực Yêu tộc. Có lẽ những lời Lệnh Hồ nói là thật.

Câu Phá Thiên nói:

- Ta tin tưởng ngươi, cũng hi vọng ngươi nói sự thật.

Sau đó cười khỏ, tiếp tục nói:

- Thật ra, cho dù ngươi có nói dối, ta cũng không thể làm trái được, bởi vì quả thật ta không nỡ chết, không nỡ để đạo hạnh mấy ngàn năm tu hành bị hủy hoại trong chốc lát. Chỉ cần có đường sống, ta sẽ nhẫn nại, cho nên, dù ngươi nói thật hay nói dối, ngươi cũng thắng rồi.

Lệnh Hồ cười nói:

- Yên tâm đi, nhất định ngươi sẽ không hối hận vì lựa chọn này.

Câu Phá Thiên đứng lên, đi tới chỗ hạt thú ba đuôi kia, kiểm tra một chút. Lúc này mới biết được con hạt thú ba đuôi Lệnh Hồ chộp lấy đã bị hôn mê từ lâu, hiển nhiên không biết những chuyện phát sinh vừa rồi.

Đĩ nhiên lúc này Câu Phá Thiên cũng hiểu Lệnh Hồ không muốn làm hại hạt thú ba đuôi này, càng không phải vì ba viên Yêu đan hậu kỳ, tất cả chỉ vì muốn chọc giận hắn, dẫn dụ hắn ra ngoài để bắt mình mà thôi.

- Ngươi muốn ta làm gì?

Câu Phá Thiên hỏi.

Lệnh Hồ nói:

- Ta muốn ngươi thống nhất Cửu Yêu sơn trước, hoàn toàn nắm Cửu Yêu sơn trong tay!

Câu Phá Thiên cười khỏ, nói:

- Ngươi quá dễ mất tới ta! Với thực lực của ta, nhiều lắm chỉ ngang với Thiên Mãng thánh bên Xà Bàn sơn hoặc Giác Nguru thánh bên Thiên Đô sơn mà thôi. Đừng nói là thống nhất Cửu Yêu sơn, cho dù là chiếm lĩnh một ngọn trong đó, cũng rất khó khăn rồi. Huống chi, ngươi đã nói không làm chuyện tổn hại Yêu tộc ta, nhưng muốn thống nhất Cửu Yêu sơn thì tất nhiên gây nên nội chiến Yêu tộc, máu chảy thành sông, đây là việc ta không làm được.

Lệnh Hồ cười nói:

- Nếu như ta có cách dùng ngươi chiếm lĩnh Độc Câu sơn nhưng không gây nên nội chiến Yêu tộc?

Câu Phá Thiên giật mình, nói:

- Ý của ngươi là?

Lệnh Hồ thản nhiên nói:

- Không sai, chỉ khi trở thành tôi tớ của ta, lúc đó mới có thể coi là thể lực thuộc về ta hoàn toàn thật!

Sau khi biết được âm mưu của Lệnh Hồ, trong lòng Câu Phá Thiên có chút giẫy dụa. Nhưng sau khi nghĩ đến việc mình xui xẻo trở thành tôi tớ Lệnh Hồ, vốn hắn là một tồn tại đứng đầu của Yêu tộc, ngang hàng với bất cứ cường giả Yêu tộc nào trong tam Hoàng tứ Vương ngũ Thánh sáu Phách Thiên, mà hiện tại đã biến thành tôi tớ của Lệnh Hồ, tương lai của hắn nhất định sẽ thua kém mấy người kia rất nhiều. Tuy nhiên, nếu như bọn họ cũng biến thành tôi tớ của Lệnh Hồ, thì tất cả mọi người đều xuất phát từ một điểm rồi, lúc đó sẽ là "có phúc cùng nhau hưởng, có họa cùng nhau chịu".

Nghĩ tới đây, cảm giác bức dọc không cam vì bị trở thành tôi tớ của Câu Phá Thiên đã trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Bản tính của sinh linh rất ích kỷ, vào lúc bình bị bất hạnh, nếu như có một người cũng bị bất hạnh như mình thì dường như người đó có thể chia sẻ thống khổ với mình, làm cho mình cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Suy nghĩ Câu Phá Thiên lúc này chính là như vậy, cho nên không hề bài xích kế hoạch của Lệnh Hồ nữa, thậm chí còn toàn tâm toàn ý giúp Lệnh Hồ đi bắt hai đầu Thánh thú của Cửu Yêu sơn.

Sự dao động trong suy nghĩ của Câu Phá Thiên tất nhiên không thể tránh được sự quan sát của Mệnh hồn đã hòa tan vào linh hồn của hắn, cho nên Lệnh Hồ có thể cảm nhận rõ hoàn toàn thái độ của Câu Phá Thiên, trong lòng cũng không khỏi mĩ mai ý nghĩ Câu Phá Thiên.

Nhưng mà, Lệnh Hồ cũng rất cao hứng với thái độ này của Câu Phá Thiên, dù sao Câu Phá Thiên đã hoàn toàn hợp tác với hắn rồi.

Đĩ nhiên, dù cho Câu Phá Thiên không hợp tác, Lệnh Hồ vẫn có cách mạnh mẽ thay đổi ý chí của hắn, để cho hắn hợp tác. Nhưng làm như vậy sẽ không hợp với nhân - thiên đạo, hơn nữa rất dễ lộ sơ hở. Nếu để cho Thánh thú cảnh giác, làm lộ bí mật Dịch hồn ra ngoài thì cái được sẽ không bù đắp đủ cái mất, rất hồng bét.

Vì đã hoàn toàn thu phục Câu Phá Thiên, Lệnh Hồ liền cùng Câu Phá Thiên mang theo hạt thú ba đuôi đã trở nên hôn mê kia trở lại Độc Câu sơn.

Sau khi vào trong động phủ sâu trong lòng núi của Câu Phá Thiên, hai người bắt đầu thảo luận kế hoạch thu phục Thiên Mãng thánh Xà Bàn sơn.

Đối phó với Thiên Mãng thánh Xà Bàn sơn trước là vì sau Độc Câu sơn chính là Phúc Hải sơn, mà sau Phúc Hải sơn lại đứng là Xà Bàn sơn, nếu đi tiếp nữa thì sẽ tới Thiên Đô sơn, sau đó chính là Thửu Đỉnh sơn.

Cho nên, dựa theo thứ tự khoảng cách đó, nên đối phó với Thánh thú Thiên Mãng thánh bên Xà Bàn sơn trước, sau đó mới đối phó Giác Nguru thánh của Thiên Đô sơn.

Nhưng vì Câu Phá Thiên trước giờ luôn tình tâm tiềm tu ở Độc Câu sơn, trừ phi nguyên lão hội Yêu tộc có sự kiện trọng đại nên phải rời núi tham dự ra, thì trước giờ hắn rất hiếm khi giao tiếp với các thể lực Yêu tộc khác. Cho nên, nếu không có một lý do tốt mà mạo muội tới Xà Bàn sơn, sợ rằng còn chưa tính kế được Thiên Mãng thánh thì đã khiến đối phương sinh lòng cảnh giác.

Chương 155: Giác Nguru Thánh

Việc tính kế một con Thánh thú cấp mười tất nhiên không phải đơn giản như vậy, thật ra Lệnh Hồ cũng không vội vã muốn thu phục Thiên Mãng thánh Xà Bàn sơn ngay. Tuy Lệnh Hồ chỉ phân ra một ít linh hồn trong Mệnh hồn không lồ để thay thế Mệnh hồn lúc sử dụng Dịch hồn, tuy ít nhưng vẫn gây tổn thương cho Mệnh hồn. Cho nên, nghỉ ngơi mấy ngày là việc cần thiết.

Vì vậy, mặc dù chưa tìm ra phương pháp ổn thỏa để dẫn dụ Thiên Mãng thánh tới Độc Câu sơn hay cách để hai người tới Xà Bàn sơn mà không bị Thiên Mãng thánh sinh lòng cảnh giác, nhưng Lệnh Hồ và Câu Phá Thiên cũng không chán nản hay gì cả. Lúc này hai người đã ngồi xuống điều tức, phục hồi nguyên khí của mình lại.

Mệnh hồn Câu Phá Thiên bị Lệnh Hồ thay, tuy nói linh hồn được bổ sung đầy đủ, nhưng nguyên thần lại bị hao tổn nhiều.

Hướng chỉ, trong ba hồn bảy phách, Mệnh hồn chủ yếu nhất lại không phải là của mình, nên Câu Phá Thiên chưa tương thích kịp, phải cần một chút thời gian để tương hòa rồi thích ứng.

Cũng may lúc này Câu Phá Thiên đã hoàn toàn hợp tác, nếu không, một khi hắn làm những điều mà Lệnh Hồ không muốn, hoặc bị Lệnh Hồ mạnh mẽ thay đổi ý chí thì hậu quả sẽ càng tệ hại hơn.

Tỷ như Tiêu Đình Thiên, mới ban đầu cũng không phục Lệnh Hồ, chẳng những trong lòng thâm mắng mà còn muốn nghĩ cách công kích Lệnh Hồ. Kết quả là không những ý muốn của mình không được thực hiện mà còn tự gây họa vào thân nữa.

Câu Phá Thiên coi như là may mắn rồi. Mặc dù biểu hiện lúc ban đầu hắn rất cứng rắn, nhưng sau khi phòng tuyến tâm linh sau cùng bị công phá thì lại nhanh chóng quy thuận. Bởi vì nếu hắn không nở hi sinh vì Yêu tộc, không cam lòng bỏ qua mấy ngàn năm đạo hạnh thì hắn không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ còn cách khuất phục Lệnh Hồ.

Cũng may Câu Phá Thiên có thể tìm được một cái cớ "thích hợp" cho chính mình khi Lệnh Hồ nói ra những lời kia. Nếu không, rất có thể Câu Phá Thiên sẽ cương quyết không tuân theo, mặc dù lúc ấy tính mệnh của hắn đã bị Lệnh Hồ khống chế.

Ngồi nhập định ở Độc Câu sơn sáu ngày, Lệnh Hồ mới khôi phục được chút thương tổn của Mệnh hồn, mà Câu Phá Thiên cũng thích ứng được với Mệnh hồn mới.

Ngay lúc hai người đang suy nghĩ cách tính kế Thiên Mãng thánh thì bỗng nhiên có một tờ linh phù truyền tin hiện lên ngay trong động phủ. Đây là một tờ linh phù truyền tin của Yêu tu đệ tử phụ trách thủ hộ núi của Độc Câu sơn.

Câu Phá Thiên điểm một ngón tay về phía linh phù, thiêu đốt tám linh phù đó, ngay lập tức có âm thanh của tên đệ tử kia vang lên:

- Khởi bẩm lão tổ, dưới chân núi có Thanh Diệp đạo hữu từ Xà Bàn sơn tới chơi, yêu cầu bái kiến lão tổ!

Câu Phá Thiên và Lệnh Hồ đưa mắt nhìn nhau, bởi vì chính hai người đang tốn công suy nghĩ cách tính kế Thiên Mãng thánh, nhưng không ngờ Thiên Mãng thánh lại đưa người tới bái phỏng trước, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Đĩ nhiên Thiên Mãng thánh tuyệt đối không thể biết được việc Lệnh Hồ và Câu Phá Thiên đang tính kế hắn. Hai người đang tìm cớ để tới Xà Bàn sơn, nhưng không ngờ vừa "muốn bunn ngủ thì đã có gối tự đưa tới kê đầu", đúng là rất trùng hợp.

Vốn bản thân Câu Phá Thiên là Yêu tu Độ Kiếp kỳ, có thể dễ dàng được tiếp kiến như vậy sao? Nhưng tên Yêu tu Thanh Diệp Xà Bàn sơn kia lại yêu cầu muốn thấy mặt Câu Phá Thiên, tất nhiên là có chuyện quan trọng, nếu không sẽ không vô lễ đến như thế.

Thật ra cho dù đối phương không có chuyện quan trọng thì không thể nhìn thấy mình, nhưng chắc chắn Câu Phá Thiên vẫn sẽ cho gặp.

Vì vậy Câu Phá Thiên không có giữ thân phận của mình, đưa một tờ linh phù truyền tin trả lời lại, nói tên Yêu tu đệ tử kia mang Yêu tu Thanh Diệp tới.

Đĩ nhiên Câu Phá Thiên sẽ không tiếp kiến Yêu tu Thanh Diệp tại động phủ sâu trong lòng núi, mà di chuyển tầng trên của động phủ để gặp mặt.

Yêu tu Thanh Diệp này có tu vi Phân Thần trung kỳ, mặc một bộ y phục màu xanh, đôi mắt hẹp dài, tướng mạo âm nhu, nguyên hình là một con rắn phá đàn hóa hình.

Thanh Diệp vừa thấy Câu Phá Thiên thì vội vàng kính cẩn quỳ xuống lạy, nói:

- Văn bói là môn hạ Thanh Diệp của lão tổ Thiên Mãng thánh núi Xà Bàn, bái kiến lão tổ Câu Phá Thiên. Chúc lão tổ sớm ngày tu thành tiên đạo, tiên phúc vĩnh hưởng thọ cùng trời đất!

Thần tình Câu Phá Thiên lạnh nhạt, nói:

- Thiên Mãng đạo hữu có chuyện gì mà để một tiểu bối như ngươi tới gặp ta?

Thanh Diệp kính cẩn nói:

- Thiên Mãng lão tổ nhân từ muốn mời lão tổ mười ngày sau tới Xà Bàn sơn cùng tham gia Xà Tiên quả hội. Đến lúc đó sẽ có Giác Nguru thánh lão tổ của Thiên Đồ sơn, Hồ Tiểu Thiên lão tổ, Hồn Hải Thiên lão tổ, cùng với Đồ Thiên Vương lão tổ cùng tới tham dự thịnh hội.

Câu Phá Thiên tiếp tục hỏi:

- Tâm tính Thiên Mãng đạo hữu trước giờ luôn hẹp hòi, nhưng vì sao bây giờ lại muốn mở Xà Tiên quả hội? Đúng là một chuyện kỳ lạ, ngươi có biết nguyên nhân trong đó?

Thanh Diệp kính cẩn nói:

- Thật không dám lừa gạt lão tổ, là do có mấy vị lão tổ Yêu tộc ta từ Hoa Nam châu tới chơi, cho nên Thiên Mãng lão tổ mới khai mở Xà Tiên quả hội.

Câu Phá Thiên châm biếm trong lòng. Phải biết rằng tính cách Thiên Mãng thánh trước giờ tương đối ích kỷ, luôn coi linh quả Xà Tiên Xà Bàn sơn hãn như chí bảo, không dễ dàng ban tặng người khác. Cho dù là hoàng tộc Yêu Hồn đạo bắt tiền cống thì trăm năm hãn mới tiến cống một lần, một lần cũng chỉ có năm mươi Xà Tiên quả mà thôi. Nhưng chẳng biết vì sao mới có mấy tên lão tổ Yêu tộc bên Hoa Nam châu tới chơi, hãn lại khai mở Xà Tiên quả hội, còn muốn mời ba người Hồ Tiểu Thiên, Hồn Hải Thiên và Đồ Thiên Vương? Còn việc Thiên Mãng thánh phái người tới mời mình và Giác Nguru thánh thì chỉ là nể mặt cùng là người đứng đầu Cửu Yêu sơn thôi, nếu không, sao hãn lại tốt bụng đến thế cơ chứ?

- Được, lúc đó bốn lão tổ sẽ đi tới gặp!

Câu Phá Thiên nói.

Thanh Diệp quỳ lạy thêm một lần nữa, nói:

- Nếu đã thế, Xà Bàn sơn mười ngày sau sẽ chờ cung nghênh đại giá lão tổ, tiểu nhân xin cáo từ!

Câu Phá Thiên nói:

- Đi đi!

Sau khi Yêu tu Thanh Diệp rời đi, Câu Phá Thiên trở về động phủ sâu trong lòng núi, lại thấy Lệnh Hồ như đang suy nghĩ gì đó.

- Chủ nhân!

Câu Phá Thiên nói.

Lệnh Hồ đáp lại:

- Ta đã biết chuyện vừa rồi, kế hoạch của chúng ta xem ra muốn thay đổi một chút.

Câu Phá Thiên có chút ngạc nhiên, nói:

- Vì sao?

Lệnh Hồ nói:

- Nếu như ta đoán không sai, trong những Yêu tu Hoa Nam châu mà Thiên Mãng thánh muốn tiếp kiến, có một người là kẻ thù của ta.

Câu Phá Thiên cả kinh, nói:

- Thực lực chủ nhân đã cường đại đến thế, nhưng Hoa Nam châu lại có đạo hữu Yêu tộc dám làm kẻ thù chủ nhân ư? Khó trách Thiên Mãng lão quái lại khai mở Xà Tiên quả hội.

Lệnh Hồ nói:

- Ngươi không cần ngạc nhiên như thế, thực lực Yêu xà kia không hơn ngươi bao nhiêu cả. Nhưng pháp bảo nó lại sắc bén, trừ khi ả ta dám cùng ta chiến một trận sinh tử, nếu không, một khi nàng đã muốn bỏ chạy thì ta cũng không có cách nào bắt ả hoặc giết ả cả.

Câu Phá Thiên cười lạnh nói:

- Thì ra kẻ thù của chủ nhân là một con Yêu xà, bây giờ ta đã hiểu vì sao Thiên Mãng lão quái lại khai mở Xà Tiên quả hội rồi, thì ra người tới là huỳnh đệ đồng tông.

Lệnh Hồ cười nhạo:

- Chỉ sợ không phải là vì huỳnh đệ đồng tông, mà là vì tiên nữ đồng tông chứ!

Câu Phá Thiên giật mình, nói:

- Thì ra kẻ thù của chủ nhân chẳng những là yêu xà, mà còn là một con mỹ nữ Yêu xà?

Lệnh Hồ cau mày, than nhỏ:

- Nếu như trước đó nắm Thiên Mãng thánh cùng Giác Nguru thánh trong tay thì bây giờ đã có cơ hội giết Yêu xà rồi, thật không đúng lúc!

- Chủ nhân có tính toán gì không?

Lệnh Hồ trầm ngâm, ánh mắt hơi động, nói:

- Chắc các Yêu tu Hoa Nam châu đã tới Xà Bàn sơn rồi, phải để Thiên Mãng thánh sau đã. Chúng ta đi hàng phục Giác Nguru thánh Đô Thiên sơn trước.

Về mặt Câu Phá Thiên rung lên, nói:

- Chủ nhân, tính khí Giác Nguru thánh rất tàn bạo, nói chuyện toàn dựa trên thực lực. Ta có biện pháp chọc giận hắn, dẫn dụ ra khỏi Đô Thiên sơn.

Lệnh Hồ khẽ cười:

- Không cần như thế, ta có một biện pháp có thể thuận lợi bắt Thánh thú này!

Câu Phá Thiên nhìn Lệnh Hồ, có chút nghi ngờ.

- Người chỉ cần làm thế này...thế này...đến lúc đó cứ làm như vậy, ta sẽ từ từ bắt giữ hắn!

- Chủ nhân, diệu kế! Kế này chắc chắn có hiệu quả, việc này không nên chậm trễ nữa, ta lập tức lên đường!

Câu Phá Thiên theo kế rời khỏi Độc Câu sơn, liên tục thuận di đi đến Đô Thiên sơn. Hôm sau Lệnh Hồ cũng rời khỏi Độc Câu sơn, không chế cự kiếm nhiều màu phi hành bay qua Phúc Hải sơn và Xà Bàn sơn, thuận lợi tiến vào địa giới Đô Thiên sơn.

Sau đó Lệnh Hồ tìm một khu rừng vắng vẻ dưới chân núi Đô Thiên sơn, ngồi xuống điều tức, bắt đầu chờ đợi!

Còn Câu Phá Thiên vì liên tục dùng thần thông thuận di, nên chỉ trong chớp lát đã tới bầu trời Đô Thiên sơn.

Đưa mắt nhìn Đô Thiên sơn giống như một con trâu màu xanh đang ngủ say, thần niệm Câu Phá Thiên mạnh mẽ quét xuống, bắt đầu tìm kiếm tung tích Giác Nguru thánh.

Chỉ trong thoáng chốc, vạn vật sinh linh cùng cảnh trí của Đô Thiên sơn đều lọt vào trong thần niệm của Câu Phá Thiên.

Đây không phải là lần đầu tiên Câu Phá Thiên tới Đô Thiên sơn, nhưng lại là lần đầu tiên hắn dùng thần niệm quét nhìn cả Đô Thiên sơn.

Lúc này hắn mới phát hiện thế lực của Giác Nguru thánh không hề thua kém Độc Câu sơn của mình. Số Yêu tu tiềm tu ở Đô Thiên sơn có hơn năm trăm người, trong đó Yêu thú Yêu Đan hậu kỳ lại có đến mười đầu, gấp đôi Độc Câu sơn của hắn. Yêu tu đạt đến cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ cũng có ba người, còn những Yêu tu và Yêu thú khác lại rất nhiều, cộng lại đúng là một trăm linh tám đầu.

Dĩ nhiên Câu Phá Thiên cũng tìm được Giác Nguru thánh.

Thật ra tìm Giác Nguru thánh rất dễ, vì Giác Nguru thánh đang ngủ say trên một cái đỉnh núi có phương viên gần năm trăm trượng hình dạng như cái bươu lạc đà. Tiếng ngáy của nó thật là kinh thiên động địa, cả tòa núi đó dường như đang bị rung động theo tiết tấu tiếng ngáy đó.

Vào lúc thần niệm Câu Phá Thiên khẽ quét qua thân thể khổng lồ hơn mười trượng của Giác Nguru thánh thì thần niệm Giác Nguru thánh cũng quét ngược lại, phát hiện Câu Phá Thiên.

- Giác Nguru lão quái, Câu mỗ tới chơi. Lão quái người còn không mau ra nghênh đón? Ha ha...

Câu Phá Thiên cười ha ha nói.

Giác Nguru thánh nhìn về Câu Phá Thiên trên không trung, vẻ mặt nghi ngờ, âm thanh ngạc nhiên phá không truyền đến:

- Độc Câu lão quái, không phải từ trước tới nay ngươi luôn ở trong cái động Độc Câu sơn tiềm tu không ra sao, con gió nào đưa tên bò cạp nhà ngươi tới thăm Đô Thiên sơn của ta?

Câu Phá Thiên thuận di, hiện ra ngay trước mặt Giác Nguru thánh trên Đà Phong sơn, nói:

- Giác Nguru lão quái, khó khăn lắm ta mới đến Đô Thiên sơn ngươi bái phỏng một lần, hình như lão quái nhà ngươi không hoan nghênh thì phải?

Thân thể khổng lồ đang nằm của Giác Nguru thánh khẽ phát ra linh quang, thân thể hình dạng con bò từ từ hóa hình. Chỉ qua một chút, đã biến thành một Nguru Đầu nhân, hình người đầu bò, nhìn qua rất thật thà. Trên mũi bò có treo một cái vòng sáng lấp lánh linh quang, đây chính là pháp bảo nổi tiếng của Giác Nguru thánh - Kim Cương quyền, có khả năng đập tan vạn vật!

Bạn đang đọc truyện *Chứng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Đấu Bò

Giác Nguru thánh hóa thành đầu bò hình người nhìn về Câu Phá Thiên, có chút khó hiểu, nói:

- Lão bò ta không phải không hoan nghênh ngươi, chẳng qua cảm thấy ngươi thuộc loại không có chuyện thì không xuất hiện, nhưng bỗng nhiên xuất hiện chỗ của ta nên có chút kỳ quái.

Câu Phá Thiên nói:

- Giác Nguru lão quái, ngươi nghĩ oan cho ta đó! Ta tới Đô Thiên sơn ngươi không vì chuyện gì cả, chẳng qua muốn ôn chuyện cũ thôi!

Giác Nguru thánh cười lạnh nói:

- Độc Câu lão quái, chẳng lẽ ngươi cho rằng đầu óc lão bò ta chỉ là cơ bắp sao? Cho là ta tin tưởng ngươi thật sao? Rốt cuộc có chuyện gì? Nói mau lên, đừng cản trở lão bò ta ngủ!

Câu Phá sững sờ rồi, không ngờ rằng lão bò lúc này lại trở nên thông minh như thế. Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, lão bò cổ chấp này lại cho rằng Câu Phá Thiên hẳn tới Đô Thiên sơn nhất định là có chuyện gì, đầu óc như thế không phải toàn bộ bằng cơ bắp thì là gì chứ?

Nghĩ tới đây, Câu Phá Thiên không khỏi cười nhẹ, nói:

- Được rồi được rồi, Giác Nguru lão quái, ngươi cho rằng ta tới Đô Thiên sơn là có việc, vậy đoán được có chuyện gì không?

Giác Nguru lão quái đắc ý nói:

- Ta đã sớm nhận ra, Độc Câu lão quái ngươi còn muốn gạt ta? Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì? Nhưng mà nói cho ngươi biết, nếu muốn tìm lão bò ta để kiểm soát hay là nịnh bợ gì đó, thì cho dù lão bò ta hôm nay có giàu có đi nữa, cũng không có gì dư thừa cho ngươi đâu...

Câu Phá Thiên cười to, nói:

- Giác Nguru lão quái ngươi tốt lắm, sao ta cảm thấy ngươi còn nhỏ mọn hơn Thiên Mãng lão quái kia vậy? Yên tâm đi, Đô Thiên sơn ngươi còn chưa có vật gì tốt để ta xem trọng đâu.

Giác Nguru lão quái liếc xéo Câu Phá Thiên, không phục nói:

- Cái Độc Câu sơn nhà ngươi ngoài màn độc chướng lệ khí ra, đúng là một nơi nghèo kiệt xác, có vật gì tốt chứ? Còn ở đây cuồng ngôn xem thường Đô Thiên sơn ta?

Câu Phá Thiên nói:

- Tốt lắm tốt lắm, Giác Nguru lão quái ngươi đừng có giận dữ nữa, càng nói càng quá đáng đó! Lần này ta tới tìm ngươi là vì Xà Tiên quả hội Thiên Mãng lão quái tổ chức ở Xà Bàn sơn mười ngày nữa. Ta nghĩ hẳn Thiên Mãng lão quái đã sớm phái người mời ngươi rồi sao?

Giác Nguru thánh gật đầu:

- Quả thật Thiên Mãng lão quái có phải người tới mời ta, lão bò ta vẫn đang buồn bực đây. Lúc này ngủ say, ta còn đang suy nghĩ tên Thiên Mãng lão quái trước giờ hẹp hòi, coi Xà Tiên quả trên Xà Bàn sơn là chí bảo, không dễ cho người ngoài xem chứ đừng nói là người khác ăn. Nhưng lần này lại muốn khai mở Xà Tiên quả hội, lão bò ta đang nghĩ không biết tên Thiên Mãng lão quái kia có âm mưu gì hay không? Có câu nói "bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm", chẳng lẽ nó muốn chúng ta hỗ trợ làm chuyện gì sao? Nếu là như vậy, chắc chắn là chuyện không đơn giản, lão bò ta đang nghĩ rốt cuộc có nên đi hay không? Không đi thì tựa hồ không nể mặt Thiên Mãng lão quái, hơn nữa nghe nói tên Đồ Thiên Vương kia cũng muốn đi. Nhưng nếu đi tới đó mà lại làm tên sai vật cho Thiên Mãng lão quái...lão bò ta không muốn chút nào...

Câu Phá Thiên miệng làm hình chữ O, mắt mở to nhìn Giác Nguru thánh đang lải nhải nói không dứt, không thể nào ngờ rằng tên Giác Nguru thánh luôn thật thà trầm mặc suốt ngày lại nghĩ nhiều đến thế.

Tuy Câu Phá Thiên và Giác Nguru thánh đều là nhân vật bên trong tam Hoàng tứ Vương ngũ Thánh sáu Lục Thiên, nhưng Câu Phá Thiên rất ít khi qua lại với mấy tên cường giả Yêu tộc này, lúc nói chuyện lại càng hồi hợt qua loa.

Lúc bình thường, Câu Phá Thiên và Giác Nguru thánh chỉ hay gặp mặt ở nguyên lão hội Yêu tộc mà thôi, nhưng ở bên trong nguyên lão hội Yêu tộc, đừng nói là Giác Nguru thánh, dù là Câu Phá Thiên, hoặc là người khác thì cũng rất ít khi lên tiếng ở nguyên lão hội.

Cho nên Câu Phá Thiên không thể nào ngờ rằng Giác Nguru thánh lại là một người vừa cảm râm vừa nghĩ nhiều đến thế. Cái danh tiếng đầu óc toàn là cơ bắp trong truyền thuyết quả nhiên không sai, danh phù kỳ thực.

Câu Phá Thiên nói:

- Được rồi, Giác Nguru lão quái này, ta tới chỗ này là muốn ở lại hai ngày, sau đó cùng nhau đi tới thịnh hội Xà Bàn sơn. Nếu Thiên Mãng lão quái thật sự muốn mời chúng ta hỗ trợ làm chuyện gì, không phải chúng ta có thể cùng nhau tiến thoái hoặc chiếu cố lẫn nhau hay sao?

Giác Nguru thánh cười ha ha nói:

- Không sai, không sai, mấy lời này của Độc Câu lão quái nhà ngươi thật hợp ý ta. Tới đây, ta mời ngươi đi uống rượu. Khó có lúc ngươi để ý đến lão bò ta, chúng ta phải chén say một bữa!

Giác Nguru thánh cao hứng dẫn Câu Phá Thiên đến động phủ của hắn, sai người dọn tiệc.

Câu Phá Thiên càng tăng bốc, Giác Nguru thánh càng cảm thấy tương hợp với Câu Phá Thiên, càng thấy Câu Phá Thiên thuận mắt. Một ngày sau đó, hai người đã không gọi lão quái lão quái gì nữa, mà gọi là đại ca huynh đệ.

Đảo mắt đã qua hai ngày, Lệnh Hồ cho là thời cơ đã đến. Hắn bày ra mấy trận cấm chế, rồi để cho Trung Khu Bảo Quang thượng nhân thoát ra đỉnh đầu, để cho Bảo Quang thượng nhân thủ hộ thân thể, còn thần niệm của hắn lại lần nữa tiến vào trạng thái thần du chi thuật.

Thật ra mỗi ngọn núi ở Cửu Yêu sơn đều có bảo vật đặc biệt riêng của mình.

Tỷ như ở Xà Bàn sơn có Xà Tiên quả; Độc Câu sơn của Câu Phá Thiên còn có một độc tri tên là Hóa Thần tri; mà Đồ Thiên sơn của Giác Nguru thánh có một pháp bảo trụ trụ tu tiên, tên là Nhuận Ân Băng ngọc.

Công pháp tu luyện của Giác Nguru thánh là một công pháp Ngũ Hành đã được truyền lưu từ thời xa xưa của Yêu tộc, tên là Chấn Mộc Phi Tiên quyết.

Mọi người đều biết thân thể con người phân Âm Dương, khí phân Ngũ Hành, mà khí lại là điều căn bản để tu tiên.

Thân thể mỗi người có khí Ngũ Hành không giống nhau, có Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, thậm chí một người còn có thể có nhiều khí Ngũ Hành khác nhau.

Không chỉ Nhân tộc có pháp môn tu tiên chuyên tu Ngũ Hành, Yêu tộc còn có một bộ bí quyết tu tiên được truyền lưu rất rộng, có tên gọi là Ngũ Hành Phi tiên quyết, theo thứ tự là: Đoái Kim Phi Tiên quyết; Chấn Mộc Phi Tiên quyết; Ly Hỏa Phi Tiên quyết; Khảm Thủy Phi Tiên quyết, Cấn Thổ Phi Tiên quyết.

Thật ra, cho dù là công pháp Ngũ Hành Nhân tộc hay công pháp Ngũ Hành Yêu tộc, thì người tu tiên đều coi là công pháp phụ trợ, rất ít người nào lấy những công pháp đó là công pháp chủ tu của mình.

Tỷ như công pháp Ngũ Hành Yêu tộc, tuy sau mỗi bộ công pháp đều có hai chữ "phi tiên", nhưng phần lớn Yêu tộc đều không cho rằng chỉ tu một bộ công pháp Ngũ Hành là có thể giúp hắn đạt đến cảnh giới phi thăng!

Chỉ có tên Giác Nguru thánh đầu óc toàn là cơ bắp, mà thuộc tính lại là Mộc, nên liền tìm công pháp Chấn Mộc Phi Tiên quyết để tu tiên, hơn nữa còn làm công pháp chủ tu. Khi Giác Nguru thánh làm vậy, rất nhiều Yêu tộc cười nhạo, nhưng Giác Nguru thánh đầu óc cơ bắp lại không để tâm, còn dựa vào Chấn Mộc Phi Tiên quyết để tu luyện đến cảnh giới Thánh thú cấp mười, trở thành một trong những cường giả điển phong của Yêu tộc, còn là nguyên lão của Yêu tộc.

Hiện tại, ngoài những cường giả điển phong ra, không có thành viên Yêu tộc nào dám gọi Giác Nguru thánh là người dùng cơ bắp để nói chuyện cả, mặc dù ai cũng biết đầu óc Giác Nguru thánh toàn là cơ bắp.

Giác Nguru thánh tu luyện Chấn Mộc Phi Tiên quyết, đạt đến cảnh giới đại thành, tu vi hiện nay đã là Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh ồ ồ, dường như đã hiểu được huyền ảo của Chấn Mộc Phi Tiên quyết, có dấu hiệu tu luyện tới cảnh giới phi thăng thành tiên.

Mà khối Nhân Uân Băng ngọc của Đô Thiên sơn lại có tác dụng phụ trợ Giác Nguru thánh tu luyện Chấn Mộc Phi Tiên quyết, giúp tu vi tăng nhanh hơn.

Nhân Uân Băng ngọc là pháp bảo thuộc tính Thủy, theo Ngũ Hành tương sinh thì Thủy sinh Mộc. Cho nên, sau khi Giác Nguru thánh có được khối Nhân Uân Băng ngọc này, hẳn đều coi đây là chí bảo của mình, hết sức coi trọng.

Kế hoạch của Lệnh Hồ là đoạt lấy khối Nhân Uân Băng ngọc trân quý của Giác Nguru thánh, chỉ khi đoạt được khối Nhân Uân Băng ngọc này mới có thể chọc giận Giác Nguru thánh, dẫn dụ ra khỏi Đô Thiên sơn, bắt đầu áp dụng kế hoạch.

Thần niệm ở trạng thái thần du chỉ thuật nhanh chóng thoát xác ra, tiềm ẩn vào bên trong Đô Thiên sơn.

Mà Câu Phá Thiên trong hai ngày nay không chỉ thành công chiếm được lòng tin của Giác Nguru thánh, luôn miệng xưng huynh gọi đệ, mà còn thăm dò được khối Nhân Uân Băng ngọc trân quý đã được Giác Nguru thánh đặt ở trong Ma Vân động tại Đô Thiên sơn. Ma Vân động là động phủ tiềm tu của Giác Nguru thánh, khắp nơi đều có cấm chế rất cường đại.

Đối với mấy cấm chế này, Lệnh Hồ không lo lắng gì, chỉ cần biết khối Nhân Uân Băng ngọc kia ở đâu là được rồi. Dù sao Lệnh Hồ không có ý định lấy khối Nhân Uân Băng Ngọc kia đi, hắn chỉ muốn mượn khối ngọc này để chọc giận Giác Nguru thánh mà thôi.

Cho nên, sau khi Câu Phá Thiên dùng Thái Bạch tiên nhường mà Lệnh Hồ đưa cho trước đó để chuốc say Giác Nguru thánh xong, thì Lệnh Hồ cũng thành công dùng thần niệm mạnh mẽ phá khai cấm chế của Ma Vân Động, thần niệm đang ở trạng thái thần du chỉ thuật hóa thành một con gió lốc cuốn lấy khối Nhân Uân Băng ngọc lớn như cái giường đi, rồi bay ra khỏi Đô Thiên sơn trước mắt nhiều Yêu tu.

Cả ngọn Đô Thiên sơn bị chấn động, từng Yêu tu vội vàng đuổi theo thần niệm của Lệnh Hồ, nhưng vừa bị thần niệm Lệnh Hồ tấn công một cái thì toàn bộ Yêu tu đều rớt xuống đất như con ruồi.

Đến lúc có hai ba tên Yêu tộc hung mãnh, không biết tốt xấu lớn tiếng la mắng, Lệnh Hồ trong cơn nóng giận liền tấn công, ngay cả thân thể cùng Nguyên Anh hoặc Yêu đan đều bị đánh nát, thì đám Yêu tu - Yêu thú mới sợ hãi, không dám truy kích nữa.

Mà lúc này Giác Nguru thánh đã tỉnh lại trong men say, linh lực bên trong thân thể khẽ khu động một chút, cảm giác say liền bị quét sạch.

Tất nhiên Câu Phá Thiên cũng giả bộ hết sức phẫn nộ, hét lên một tiếng rồi thuận di khỏi động phủ trước, truy kích Lệnh Hồ.

- Là bọn chuột nhắt nào dám trộm bảo vật Giác Nguru đại ca ta, mau nhận lấy cái chết!

Câu Phá Thiên rống giận, âm thanh ầm ầm chấn động thiên địa, làm cả tòa Đô Thiên sơn cũng bị rung động.

Giác Nguru thánh cũng rống giận liên tục, hóa thành một con bò màu xanh mười trượng nguyên hình, thuận di ra khỏi động phủ đuổi theo phía sau Câu Phá Thiên, truy kích Lệnh Hồ.

Khi tới chân núi Đô Thiên sơn, Giác Nguru thánh phát hiện Câu Phá Thiên đã đuổi theo kịp tên trộm, đang giao chiến tên trộm bảo kia.

Giác Nguru thánh cuồng nộ, chưa kịp nhìn kỹ thì liền gia nhập vào vòng chiến. Nhưng ngay lúc Giác Nguru thánh xông qua, mới đụng vào một cái thì thân thể tên trộm bảo đã sụp đổ ngay, tan thành mây khói. Lúc này Giác Nguru thánh mới phát hiện hình thể tên trộm bảo khi này là do một cỗ thần niệm rất cường đại hiển hóa mà thôi.

Còn khối Nhân Uân Băng ngọc vừa rớt xuống đất, đã được một cỗ lực lượng thần bí sâu trong rừng rậm dưới chân núi thu lấy.

Giác Nguru thánh phát hiện thần niệm bị tiêu tán liền hội tụ lại thành một làn khói, rồi chui vào trong một cơ thể đang ngồi nhắm mắt bên trong rừng, khối Nhân Uân Băng ngọc cũng rơi vào bên cạnh người này.

- Ra chính tên tặc tử Nhân tộc chết tiệt nhà ngươi trộm chí bảo của ta, chịu chết cho ta!

Giác Nguru thánh rống giận liên tục, sau đó thân thể chợt biến lớn hơn rất nhiều. Đôi mắt bò bốc lên hai ngọn lửa hừng hực, đầu bò không lồ buông xuống, hai cái sừng bò hướng về Lệnh Hồ, ầm ầm xông tới. Cả khu rừng cũng vì thế mà rung lên, thân thể khổng lồ còn chưa vọt tới thì khí thế hung mãnh đã đánh tan toàn bộ những thứ ngăn trở phía trước, cây cối xung quanh bị đánh nát bét, hóa thành tro bụi.

Lệnh Hồ vẫn ngồi xếp bằng nhắm mắt, không có chút động đậy. Trung Khu Bảo Quang thượng nhân té ra Bảo Quang tháp, buông xuống vạn đạo ánh sáng màu tím, tuy khí thế Giác Nguru thánh có thể đánh tan đại thụ và mặt đất, nhưng vừa chạm vào vòng ánh sáng màu tím thì chỉ làm vòng ánh sáng hơi rung lên một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Thủ Đoạn

Thế xông của Giác Nguru thánh phảng phất có thể đâm thủng mọi vật trên thế gian, nhưng khi chạm vào vòng sáng màu tím xung quanh Lệnh Hồ lại chỉ làm rung nhẹ.

Đúng là Giác Nguru thánh rất mạnh, nhưng còn chưa mạnh tới mức bằng công kích của Tiêu Đình Thiên khi biến hóa thành yêu thân năm mươi trọng. Thử nghĩ xem, công kích Tiêu Đình Thiên khi biến thành Yêu thân năm mươi trọng đều không thể đánh bại vòng ánh sáng bảo hộ của Lệnh Hồ, Giác Nguru thánh càng không cần nhắc tới. Thế xông hắn càng mạnh mẽ, phản lực do vòng ánh sáng màu tím tác động lại càng mạnh hơn.

Thân hình khổng lồ mười lăm trọng Giác Yêu thánh bị đánh bật ra sau, một tiếng nổ ầm vang lên, mặt đất bị chấn động dữ dội, bụi đất tung bay đầy trời. Thân thể Giác Nguru thánh tạo nên một cái hố sâu rất lớn ngay trên mặt đất.

Giác Nguru thánh đầu óc đang choáng váng bỏ dậy, hai con mắt bò khổng lồ trong phút chốc đỏ lên như máu, nhìn chăm chăm vào Lệnh Hồ. Vòng vàng trên mũi trâu phát ra tiếng động "oong oong", tạo nên tiếng vang rung trời. Hai vó trước Giác Nguru thánh đập mạnh, một cổ chấn lực mạnh mẽ từ dưới đất nhanh chóng lan truyền ra.

Mặt đất lúc này như một cái lưới vậy, trở nên nứt nẻ, có chỗ thì nổi cao lên, có chỗ lại sụp xuống. Trong lúc đất rung núi chuyển, một cái khe lớn thẳng tắp xuất hiện ngay tới chỗ Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ cũng không ngờ rằng Giác Nguru thánh lại sử dụng thần thông tác động đến mạch đập cả vùng đất như thế, chỗ đang ngồi xếp bằng dao động kịch liệt, cái khe lớn đó đã tới ngay sát chân.

Nhưng...

Vào lúc Giác Nguru thánh thấy vậy vui mừng, hai chân tiếp tục phát lực chuẩn bị tấn công, thì đột nhiên có chín cái đuôi bò cạp như chín sợi dây lao ra, quấn quanh chặt lấy thân thể của Giác Nguru thánh.

Giác Nguru thánh sao có thể ngờ rằng Câu Phá Thiên ở phía sau lại đột nhiên đánh lên hắn? Trong lúc kinh hãi, hắn muốn phát động thần thông, nhưng hai cái móc độc của hai đuôi bò cạp đã đâm sâu vào trong thân thể to lớn Giác Nguru thánh.

Giác Nguru thánh cảm thấy thân thể trở nên tê dại, thần trí hỗn loạn.

- Tặc tử được lắm!

Giác Nguru thánh hiểu được mình bị Câu Phá Thiên tính toán, tức giận vọt lên cao. Thân thể cao lớn bỗng nhiên phóng ra linh quang thuộc tính Mộc màu xanh mịt mờ, vô số ký hiệu liên tiếp sáng lên, cả thân thể cao lớn biến to ra: hai mươi trọng, ba mươi trọng, bốn mươi trọng...

- Yêu Thân thuật Yêu Thân đạo?

Câu Phá Thiên cả kinh kêu lên.

Tuy nói đuôi bò cạp độc của Câu Phá Thiên có thể mở rộng ra tiếp, nhưng không cách nào trói trọn cả thân thể Giác Nguru thánh đang chột biến lớn, một chút nữa lão bò này sẽ mạnh mẽ thoát ra.

Ngay lập tức, trên người Giác Nguru thánh bộc phát khí thế vô cùng mạnh mẽ, đánh bay Câu Phá Thiên ra xa.

- Độc Câu lão quái, tên Nhân tộc đáng chết, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

Giác Nguru thánh lắc mạnh cái đầu bò, tạm thời thoát khỏi trạng thái thần trí không tỉnh táo, rống giận.

Nhưng ngay lúc thần trí Giác Nguru thánh tỉnh lại từ hỗn loạn, rồi chuẩn bị đại phát thần uy thì bỗng nhiên có bàn tay lớn từ trên không trung đánh xuống, đánh sập cả một vùng đất cùng Giác Nguru thánh gục xuống mặt đất. Đồng thời có một bàn tay khổng lồ khác tiếp tục đánh xuống, bắt gọn Giác Nguru thánh, hai bàn tay khổng lồ này cứ thế mà nắm Giác Nguru thánh khổng lồ lên khỏi mặt đất.

Thì ra Trung Khu Bảo Quang thượng nhân bên Lệnh Hồ đã thừa dịp sử dụng thần thông Vạn Trọng trong lúc Câu Phá Thiên trói Giác Nguru thánh, rồi dùng bọ cạp độc làm cho thần trí lão bò trở nên hỗn loạn. Thân thể Bảo Quang thượng nhân cao lớn trăm trọng, dùng lúc áp lực, thành công bắt được Giác Nguru thánh đang điên loạn.

Roi vào tay Trung Khu Bảo Quang thượng nhân cao trăm trọng, coi như Giác Nguru thánh đã mất đi cơ hội bỏ chạy.

Lúc này Câu Phá Thiên đã đi tới bên cạnh Lệnh Hồ, nhìn thấy Giác Nguru thánh biến thành Yêu thân bốn mươi trọng gãy dựa vô lực trong tay Bảo Quang thượng nhân Lệnh Hồ, trong lòng xuất hiện cảm giác không nói nên lời.

Hai ngày ở chung với nhau, Câu Phá Thiên hiểu rõ Giác Nguru thánh làm người không tệ, rất xứng đáng để kết giao bằng hữu. Nhưng một đồng đạo Yêu tộc đáng kết giao như thế đã bị hấn tính kẻ, lưu lạc trở thành tội tớ cho người khác.

Tâm tình Câu Phá Thiên lúc này quả thật rất phức tạp, nhưng việc đã đến nước này, Câu Phá Thiên không thể thay đổi được điều gì nữa.

- Độc Câu lão quái, tên tiểu nhân hèn hạ nhà ngươi, không ngờ ngươi lại thông đồng tu sĩ Nhân tộc tính kẻ ta? Nếu để người trong Yêu tộc biết hành động hèn hạ của ngươi, chắc chắn ngươi sẽ chết không an lành gì!

Giác Nguru thánh tức giận nhìn chằm chằm Câu Phá Thiên, đôi mắt bò to lớn như muốn phun ra lửa.

Mặt Câu Phá Thiên lộ nét xấu hổ, rồi ngồi xuống, không nói thêm gì nữa.

Sau đó, tuy Giác Nguru thánh không cam lòng giẫy dụa, nhưng Lệnh Hồ đã thành công thay thế được Mệnh hồn của Giác Nguru thánh, biến Giác Nguru thánh trở thành tội tớ thứ ba bên mình!

Khi thả Giác Nguru thánh ra, Lệnh Hồ liền thu hồi toàn bộ dị tượng trên đỉnh đầu lại, thần nhiên nhìn Giác Nguru thánh đã bị thay thế Mệnh hồn dần thanh tỉnh lại sau cơn mơ hồ.

Sau khi khôi phục thần trí, Giác Nguru thánh chỉ biết linh hồn mình đã bị động tay động chân, một phần linh hồn bị thay, nhưng không rõ sẽ có hậu quả gì. Ngoài việc dường như linh hồn có chút khó chịu ra thì không có gì khác biệt nữa cả.

Cho nên, khi đã có được tự do, Giác Nguru thánh trong cơn tức giận không thể kiềm chế được ngẩng đầu rồng giận khắp trời. Vòng Kim Cương màu vàng trên mũi phát sáng, tự động bay khỏi mũi bò, hóa thành một cái vòng Kim Cương to lớn, tấn công Lệnh Hồ.

Uy năng vòng pháp bảo Kim Cương này là có thể đánh tan vạn vật, không một vật nào có thể ngăn kháng được một đòn.

Cho dù là một ngọn núi to lớn, cũng có thể một đòn đánh bay.

Giác Nguru thánh biết vòng sáng phòng ngự quanh Lệnh Hồ rất lợi hại, hẳn cũng biết vòng Kim Cương chưa chắc phá vỡ được vòng sáng phòng ngự này, nhưng tuyệt đối có thể đánh bay vòng sáng và cả Lệnh Hồ bên trong, chứ không giống như mình xông tới khi nãy, bị bắn ngược trở về, còn đối phương lại ngồi yên một chỗ.

Kế hoạch chiến đấu của Giác Nguru thánh vô cùng tốt! Ngay lúc vòng vàng từ mũi bò bay lên trời, Giác Nguru thánh đang muốn sử dụng thần niệm khu sử vòng Kim Cương đánh Lệnh Hồ, vừa đánh bay Lệnh Hồ vừa đập nát Câu Phá Thiên, thì hẳn không thể ngờ rằng vòng Kim Cương lại không tuân theo ý định đánh tới Lệnh Hồ của mình, mà lại không ngừng quay vòng quanh đỉnh đầu của hắn.

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Giác Nguru thánh kinh hãi không thôi, nguyên thần vội vàng liên lạc với tia nguyên thần bên trong vòng Kim Cương, nhấn nhủ ý muốn của mình. Nhưng vòng pháp bảo Kim Cương này phảng phất như một hải tử không nghe lời, không tuân theo ý nguyện hắn làm việc.

Thật ra Giác Nguru thánh căn bản không biết gì cả, không phải vòng Kim Cương không tuân theo ý chí của hắn, mà do ý chí hắn đã bị linh hồn Lệnh Hồ hòa tan trong Mệnh Hồn của hắn thay đổi. Tuy Giác Nguru thánh hạ lệnh muốn đánh bay Lệnh Hồ, nhưng khi ý niệm này truyền đến Mệnh hồn thì lại bị thay đổi, nên vòng Kim Cương không hề tuân theo ý muốn của Giác Nguru thánh.

- Đáng chết!

Giác Nguru thánh không hiểu chuyện gì xảy ra, trực tiếp bỏ qua vòng Kim Cương. Hắn dứt khoát đưa hai vó trước lên đập, phóng xuất thần thông điều khiển mạch đất ở đây, muốn điều khiển đất đai biến thành một cái búa đất to lớn đập xuống Lệnh Hồ.

Lần này thần thông điều khiển mạch đất thi triển thành công, nhưng búa đất to lớn không phải từ dưới chân Lệnh Hồ phóng ra, mà lại thoát ra từ dưới chân của Giác Nguru thánh, đánh Giác Nguru thánh lên trời cao.

Lệnh Hồ và Câu Phá Thiên lẳng lặng đứng ở trong rừng, thần thái lạnh nhạt nhìn Giác Nguru thánh sử dụng thần thông, rồi nhìn tiếp Giác Nguru thánh bị chính thần thông mình sử dụng đã kích chính bản thân hắn.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể như vậy?

Đầu óc Giác Nguru thánh có chút phát mộng rồi.

Rõ ràng hắn muốn sử dụng thần thông công kích người khác, nhưng vì sao thần thông của mình lại tấn công chính mình?

Kết quả một cộng lông địch nhân còn chưa bị thương, thì chính bản thân mình đã tự hại mình, vết thương nhiều vô số kể.

Mặc dù lúc bình thường đầu óc Giác Nguru thánh toàn là cơ bắp, nhưng hắn không ngu. Hắn nhanh chóng hiểu được tất cả là do Lệnh Hồ làm trò quỷ.

- Rốt cuộc ngươi đã thi triển yêu pháp gì? Tại sao ta lại như vậy? Ngươi là ai, là người nào?

Giác Nguru thánh nhìn Lệnh Hồ, gầm thét lên.

Lệnh Hồ thản nhiên nói:

- Linh hồn ngươi đã bị ta nắm trong tay, cho nên, nếu ta muốn, ta có thể bắt ngươi làm tất cả mọi chuyện ngươi không muốn làm, cũng có thể bắt ngươi làm trái với những điều ngươi đang định muốn làm! Ngươi có thể tự kiểm chứng, ngươi muốn công kích ta, nhưng công kích lại tấn công ngươi, muốn làm bị thương ta, kết quả là làm thương chính mình. Tất cả là vì ta trở thành chủ nhân của ngươi, trở thành chúa tể linh hồn ngươi, ngươi chỉ có thể phục tùng mà không thể phản kháng!

Thân thể cao lớn Giác Nguru thánh khẽ run lên, không còn cuồng nộ nữa, mà là đang sợ hãi.

Giác Nguru thánh không lộ đưa mắt nhìn Lệnh Hồ trước mắt nhỏ bé như con kiến hôi, quả thật không dám tin rằng tu sĩ nhân tộc này lại có thủ đoạn đáng sợ đến thế? Hắn nói có thật không? Hắn đã trở thành chúa tể linh hồn mình?

- Không, ta không tin! Ta muốn giết chết tên yêu ma nhà ngươi! Chịu chết đi!

Giác Nguru thánh rống giận, xung quanh thân thể lần nữa xuất hiện các ký hiệu phát sáng, một ngọn lửa màu xanh biếc bỗng nhiên hiện lên. Nhưng ngay sau đó, ngọn lửa xanh biếc này bỗng nhiên biến mất. Giác Nguru thánh dùng sức phun ra, nhưng cho đến lúc miệng lưỡi khô khốc, cũng chỉ có khói xanh bay ra ngoài, ngay cả chút tia lửa cũng không có. Còn ngọn lửa màu xanh ấy đã yên lặng nằm trong đan điền hắn, không nghe theo sự sai khiến của Giác Nguru thánh.

Tuy Câu Phá Thiên đứng bên cạnh Lệnh Hồ có thái độ hết sức lạnh nhạt, nhưng trong lòng cũng kinh hãi vạn phần. Phải biết rằng hắn phục tùng Lệnh Hồ là bởi vì không muốn thân vận, đến nỗi đạo hạnh tu tiên mấy ngàn năm bị hủy hoại trong chốc lát. Cho nên, hắn mới bị lời nói Lệnh Hồ đã động.

Bản thân Câu Phá Thiên còn chưa nếm qua cảm giác ý chí mình bị thay đổi hoàn toàn, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy bộ dáng chật vật của Giác Nguru thánh, hắn cũng thấy sợ hãi vô cùng. Thì ra một khi ý chí mình bị thay đổi sẽ có hậu quả kinh khủng như thế!

Ngay lúc nội tâm Câu Phá Thiên dao động, tâm thần hắn bỗng nhiên chấn động, bởi vì vừa rồi Lệnh Hồ đã truyền một ý niệm cho hắn.

Lập tức Câu Phá Thiên đi tới chỗ Giác Nguru thánh, có chút cảm khái, nói:

- Giác Nguru đại ca, ta nghĩ dù ngươi có nguyện ý hay không, bây giờ ngươi phải tỉnh táo lại đi. Chúng ta từ từ nói chuyện được không?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Phần Thưởng

Giác Nguru Thánh phải bắt buộc mình bình tĩnh lại, nếu không, chắc chắn sẽ tự mình hại mình. Tuy đầu óc của hắn toàn là cơ bắp, nhưng cũng không phải là người ngu.

Câu Phá Thiên cười khổ, nói:

- Chắc giờ ngươi đã hiểu ta và ngươi giống nhau, đều là thân bất do kỷ thôi!

- Thân bất do kỷ?

Lòng Giác Nguru Thánh vẫn còn sợ hãi, mặt kinh sắc, không có người nào rõ cảm giác thân bất do kỷ hơn hắn nữa. Đó là cảm giác sợ hãi làm cho người ta gần như muốn điên, không cách nào làm chủ hành động của mình, hoàn toàn phản phịch với ý muốn trong tâm. Loại cảm giác thân bất do kỷ bị điều khiển vô hình thế này rất kinh khủng.

Câu Phá Thiên nói:

- Mặc dù chúng ta còn có suy nghĩ của mình, ý nghĩ của mình, nhưng linh hồn của chúng ta không thể do chính mình làm chủ nữa, bởi vì hắn, tất cả nằm trong tay của hắn.

Giác Nguru Thánh biết “hắn” trong lời nói Câu Phá Thiên chính là Lệnh Hồ.

Câu Phá Thiên tiếp tục nói:

- Ta từng có ý nghĩ giống ngươi, dù cận kề cái chết cũng không khuất phục. Nhưng mà chính bản thân chúng ta cũng không làm chủ được cái chết nữa, bởi vì chúng ta không còn làm chủ được linh hồn chính mình. Ta cho là cuộc sống mình đã mất đi màu sắc, con đường tu tiên rất tăm tối, nhưng Lệnh Hồ chủ nhân nói với ta, ngài sẽ không can thiệp bất cứ chuyện gì của chúng ta, ngài chỉ muốn chúng ta trở thành thế lực sau lưng, khi ngài cần sự giúp đỡ thì phải giúp đỡ. Lúc bình thường, ngài sẽ không tham dự bất cứ chuyện gì chúng ta làm, chúng ta vẫn có thể như trước kia, muốn tu luyện cứ tu luyện, muốn tranh đấu cứ tranh đấu...

Giác Ngưu Thánh cười lạnh, nói:

- Ngươi tin tưởng hắn?

Câu Phá Thiên thở dài:

- Không tin thì chúng ta có thể làm gì?

Giác Ngưu Thánh trầm mặc, trên mặt hiện rõ thần sắc do dự.

Câu Phá Thiên nói tiếp:

- Hiện giờ Lệnh Hồ chủ nhân chỉ muốn chúng ta chinh phục Cửu Yêu sơn, thu lấy toàn bộ Yêu tộc ở Cửu Yêu sơn trở thành thế lực sau lưng ngài.

Nhìn Giác Ngưu Thánh, giọng nói Câu Phá Thiên có chút khổ sở:

- Có lẽ ngươi không tin, nhưng chúng ta không phải là tôi tớ duy nhất và đầu tiên của chủ nhân...trước chúng ta, đạo tôn Tiêu Đình Thiên Yêu Thân đạo mới là tôi tớ thứ nhất của người.

- Ngươi nói gì?

Giác Ngưu Thánh không thể tin được, mở to hai mắt ra:

- Đạo tôn Tiêu Đình Thiên Yêu Thân đạo vậy mà...

Câu Phá Thiên buồn bã gật đầu.

Lúc này âm thanh Lệnh Hồ chậm rãi vang lên bên tai hai cường giả Yêu tộc này:

- Trừ việc bọn ngươi phải phục tùng ta ra, thật ra không có gì phải thay đổi cả. Các ngươi vẫn là cường giả tất cả Yêu tộc sùng bái, ngoài bọn ngươi, sẽ không ai biết sự tồn tại của ta, sẽ không người nào biết các ngươi là tôi tớ của ta. Mà ta chỉ tồn tại sau lưng, trừ khi cần thiết, thậm chí ta còn không xuất hiện trong linh hồn các ngươi. Các ngươi vẫn là các ngươi, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là các ngươi không được phép có ý nghĩ bất lợi đối với ta. Nếu không, người bị thống khổ, bị thương...chính là các ngươi! Các ngươi chỉ có thể tin tưởng ta, dù không tin tưởng cũng phải tin tưởng!

Giác Ngưu Thánh trầm mặc một hồi, cuối cùng phải quỳ sát dưới Lệnh Hồ, tỏ ý thần phục, nói:

- Chủ nhân!

Lệnh Hồ mỉm cười, nói:

- Sẽ có một ngày các ngươi không hối hận lựa chọn hôm nay!

Giác Ngưu Thánh thu hồi nguyên hình bò xanh bốn mươi trượng lại, biến trở về hình thể đầu bò thân người. Hắn và Câu Phá Thiên nhìn nhau cười khổ, bất đắc dĩ đáp:

- Hi vọng đúng như lời chủ nhân nói, chúng ta sẽ không hối hận vì lựa chọn hôm nay.

Lệnh Hồ cười ha ha, nói:

- Còn làm mặt đưa đám ư? Như vậy đi, các ngươi đã trở thành tôi tớ của ta, nhưng là do các ngươi bị bắt buộc, chắc chắn trong lòng vẫn không phục. Tuy nhiên, ta sẽ tặng cho các ngươi một phần thưởng để giúp các ngươi thoải mái hơn. Nhưng có thể được bao nhiêu thì phải dựa vào sự linh ngộ các ngươi. Nếu như không đạt được thứ gì, chỉ có thể trách căn nguyên các ngươi quá kém.

Câu Phá Thiên cùng Giác Ngưu Thánh nhìn Lệnh Hồ, bộ dáng không hiểu chuyện. Rốt cuộc phần thưởng mà Lệnh Hồ muốn tặng bọn hắn là cái gì?

- Giác Ngưu, dẫn đường đi, đến Đô Thiên sơn ngươi tìm một động phủ thanh tịnh, ta sẽ sắp xếp!

- Vâng, chủ nhân!

Hai người Giác Ngưu Thánh và Câu Phá Thiên chỉ đành tạm thời kiềm chế mê hoặc trong lòng, thu khối Nhân Uyên Băng ngọc trên đất vào trong túi trữ

vật, sau đó bay trở về Đô Thiên sơn.

Đô Thiên sơn.

Lúc này các Yêu thú - Yêu tu trên Đô Thiên sơn đang dò xét không ngừng, bộ dáng như đang đối mặt với đại địch, thần niệm thường xuyên quét tới quét lui, dò xét khắp nơi.

Sau khi nhìn thấy Giác Nguru Thánh lão tổ bọn họ cùng Độc Câu Thiên lão tổ mang theo một tu sĩ Nhân tộc quay về, tất cả Yêu thú - Yêu tu đều hoan hô, ai ai cũng cho rằng lão tổ bọn họ đã bắt được tên tặc tử trộm Nhân Uân Băng ngọc về. Nhưng không ai biết rằng lão tổ bọn họ không những không bắt được tặc tử trộm bảo, mà còn biến thành tôi tớ của tên trộm đó.

- Người này là khách quý lão tổ ta, không ai được phép mạo phạm! Nên làm gì thì đi làm đi, tụ tập chung một chỗ nói cái gì? Đi hết cho ta!

Âm thanh Giác Nguru Thánh ầm ầm chấn vang ngọn Đô Thiê sơn, phá vỡ mọi phỏng đoán các Yêu thú - Yêu tu.

Ý chỉ lão tổ lớn hơn hết thảy, cả trời cũng không bằng. Đám Yêu thú - Yêu tu nghe vậy lập tức giải tán, dù trong lòng còn nghi vấn, nhưng không ai dám mở miệng!

Giác Nguru Thánh dẫn Lệnh Hồ và Câu Phá Thiên vào trong Ma Vân động.

Ma Vân động là chỗ Giác Nguru Thánh để Nhân Uân Băng ngọc, trừ hấn ra, trước giờ chưa có ai được phép tiến vào. Nhưng bây giờ hấn đã trở thành tôi tớ Lệnh Hồ, nếu xét theo góc độ nào đó, tất cả mọi thứ thuộc về hấn cũng trở thành của Lệnh Hồ, nên hấn phải dẫn Lệnh Hồ tới nơi quan trọng nhất của mình.

Thông qua Mệnh hồn trong linh hồn Giác Nguru Thánh, tất nhiên Lệnh Hồ hiểu rõ tâm tư Giác Nguru Thánh, nên Lệnh Hồ rất tán thưởng thái độ người này.

Sau khi để Nhân Uân Băng ngọc vào chỗ thường ngày, Giác Nguru Thánh lại dẫn Lệnh Hồ và Câu Phá Thiên vào một gian phòng đá khác.

Nhường bỏ đoàn chủ tọa cho Lệnh Hồ, còn Giác Nguru Thánh và Câu Phá Thiên lại phân phải trái ngồi bên dưới.

Thái độ lạnh nhạt của Lệnh Hồ càng làm cho hai yêu cảm thấy chủ nhân mình hết sức thâm sâu khó lường.

Lệnh Hồ thản nhiên nói:

- Phần thưởng ta dành cho các ngươi là một môn đạo pháp tập hợp những linh ngộ của chúng sanh, có tên là Chúng Sinh đạo. Ta nghĩ nó sẽ trợ giúp được các ngươi, về việc có thể linh ngộ hay không, phải xem cơ duyên các ngươi đã.

Nói xong, hai mắt Lệnh Hồ chậm rãi đóng lại, đồng thời Nê Hoàn cung trên đỉnh đầu toát ra một mảnh linh quang màu xanh. Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân mặc trang phục cổ sơ hiện ra trong đám mây, hai tay kết xuất những ấn ký huyền ảo, rồi đưa một ngón tay về phía Giác Nguru Thánh và Câu Phá Thiên. Bỗng nhiên linh quang trên người Giác Nguru Thánh và Câu Phá Thiên bùng cháy mạnh mẽ, mấy ấn ký kỳ lạ chậm rãi phiêu động xung quanh, rồi nguyên thần hai yêu nhất thời buông lỏng, thoát xác đi ra.

Bàn tay nhỏ bé của Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân nhẹ nhàng vẫy, hai nguyên thần Giác Nguru Thánh và Câu Phá Thiên liền bay về phía đỉnh đầu Lệnh Hồ, bước vào trong mảnh linh quang như mưa lất phất, theo Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân từ Nê Hoàn cung tiến vào tinh thần thức hải Lệnh Hồ.

Nhìn thấy tinh thần thức hải sinh động, tinh khí dạt dào giống như một thế giới chân thật, hai yêu kinh hãi không thôi.

Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân lại phát tay một cái, dưới lòng bàn chân lập tức xuất hiện một đám mây, nâng Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân cùng nguyên thần Giác Nguru Thánh và Câu Phá Thiên bay về Tri Căn Phong.

- Thần thông Giá Vân!

Nguyên thần hai yêu chấn động.

Phải biết rằng việc ngự mây cưỡi gió là pháp thuật chỉ có các tiên nhân trong truyền thuyết mới có thể nắm giữ, nhưng nguyên thần Lệnh Hồ bây giờ lại thi triển được thần thông Giá Vân, chẳng lẽ...

Trong lúc hai yêu đang kinh hãi phán đoán, thì Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân lại cười ha ha:

- Các ngươi nghĩ lầm rồi, ta không phải là nguyên thần mà các ngươi vẫn nghĩ. Ta là Linh Tuệ phách trong ba hồn bảy phách của linh hồn bản tôn!

Trong lúc hai yêu chưa hiểu, Mệnh hồn trong nguyên thần hai yêu đã giải thích hình thái ba hồn bảy phách, giúp hai yêu nhanh chóng hiểu được.

Ngay lúc này hai yêu mới biết được thì ra thần thông Hồn đạo của Lệnh Hồ đã cường đại đến mức như thế. Ba hồn bảy phách Lệnh Hồ hiện giờ đã đạt tới trình độ độc lập hóa hình, không nói đến ba hồn, chỉ bất kỳ phách nào trong bảy thần phách thôi đã cường đại đến mức người khác không thể tưởng

tượng được.

Hai yêu đi tới đàn tràng Khung Lư tại Tri Cấn phong của Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, hòa mình vào trong ba nghìn đệ tử, lắng nghe Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân ở trên đài cao truyền bá giảng giải thần thông Chúng Sinh đạo. Tuy không có cảnh tượng xa hoa tráng lệ, dị tượng nổi lên, nhưng vào lúc nghe giảng, hai yêu có thể cảm nhận được sự rộng lớn của thần thông Chúng Sinh đạo.

Khi đến đoạn Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân nói về các loại đạo pháp của các sinh linh khác nhau, tuy hai người không thể lĩnh ngộ được điều gì, nhưng trong lòng lại có chút hiểu được. Lúc này khoảng cách đột phá chỉ là tờ giấy mỏng, có thể xuyên thủng bất cứ lúc nào.

Vì vậy hai yêu cũng biết cơ duyên lần này không hề tầm thường, nhất định phải cố gắng bắt lấy mới được. Cho nên, tâm thái hai người hoàn toàn lắng nghe cảm ngộ những gì Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân giảng giải, tích lũy từng chút một.

Nhưng điều kỳ lạ là những gì họ nghe được lại "tiến vào tai trái, đi ra tai phải", bọn họ căn bản không nhớ được. Bởi vì những đạo pháp Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân mới giảng giải một giây trước đó, thì ngay giây sau bọn họ đã quên đi, nhưng điều này không hề cản trở bọn họ lĩnh ngộ.

Thật ra vô số Tự nhiên thần thức sinh linh ở Khung Lư vào lúc lắng nghe Linh Tuệ phách giảng đạo cũng có cảm giác giống như nguyên thần hai yêu.

Mà tất cả đều này là do thần thông Chúng Sinh đạo, bởi vì Chúng Sinh đạo không khác gì một loại thần thông phụ trợ, có thể kích thích linh căn chúng sanh, giúp họ ngộ ra một loại thần thông huyền bí.

Cho nên, tuy Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân nói cùng một loại đạo pháp, nhưng vô số sinh linh lại có cách hiểu khác nhau. Mà Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân lại hấp thu những gì hiểu được của chúng sanh, rồi đưa vào bên trong thần thông Chúng Sinh đạo, sau đó lại nói ra. Vì vậy, chỉ cần có sinh linh nghe đạo, có được cảm ngộ riêng của mình là thần thông Chúng Sinh đạo sẽ không ngừng phát triển, ngày một thâm ảo sâu xa hơn.

Lúc nguyên thần hai yêu nghe đạo, trong lòng đã có chút hiểu được, tuy bọn họ còn chưa đột phá tờ giấy mỏng kia để lĩnh ngộ hoàn toàn, nhưng ý niệm hiểu mơ hồ của họ lại truyền đến cho Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, và Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân lại tập hợp ý niệm hai người họ và những người khác, bổ sung vào trong đạo pháp, giảng đạo lần nữa.

Vào giờ khắc này, nếu như hai yêu đã hiểu được, tất nhiên là tốt. Nhưng nếu không hiểu được, họ cũng không cần gấp gáp. Bởi vì chỉ cần có sinh linh khác hiểu được đạo pháp hai yêu ngộ ra, hoặc lĩnh ngộ được, hoặc có cách hiểu khác thì ý niệm này cũng truyền về Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, và qua đó hai yêu sẽ càng hiểu thêm về đạo pháp mình đang cảm nhận. Càng nhiều sinh linh hiểu được, cảm nhận hai yêu về đạo pháp đó càng tăng cao, cho đến khi hoàn toàn lĩnh ngộ được.

Có thể nói thần thông Chúng Sinh đạo là một thần thông huyền bí vô cùng rộng lớn và rộng rãi, được xây dựng dựa trên việc tập hợp cảm ngộ và trí khôn của chúng sanh!

Với môn thần thông này, cho dù căn cốt tư chất có thấp đến đâu, nhưng chỉ cần nghe Chúng Sinh đạo, chắc chắn sẽ hiểu được một chút huyền ảo bên trong. Cứ như vậy qua nhiều ngày, người căn cốt tư chất thấp này sẽ hiểu nhiều hơn, và có ngày lĩnh ngộ được.

Thật ra cả Lệnh Hồ và Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân đều không biết rằng ba nghìn Tự nhiên thần thức sinh linh luôn lắng nghe bọn họ giảng đạo đã có thần thông và đạo hạnh bất phàm, chẳng qua còn chưa chân chính đạt tới trình độ hóa hình hiển thánh mà thôi.

Không sai! Những Tự nhiên thần thức sinh linh này được diễn sinh ra bên trong tinh thần thức hải Lệnh Hồ, cho nên, ngay từ lúc bọn họ ra đời, vốn đã có năng lực hiển chân hình thể. Nhưng năng lực hiển chân hình thể họ có được này không phải do tu luyện, nên họ cũng giống như những đứa trẻ nhỏ mới ra đời ở thế giới bên ngoài, chỉ có thân thể chứ không có lực lượng. Tỷ như người phạm, họ cũng phải tu luyện, lúc đó mới trở thành người tu tiên nắm giữ thần thông pháp thuật, có năng lực lớn lao.

Cho nên, các Tự nhiên thần thức sinh linh cần phải đi nghe giảng đạo, có cảm nhận, lĩnh ngộ, và một khi tu luyện thành công, đạt đến cảnh giới hiển thánh, họ mới trở thành người tu tiên chính thức.

Còn hiển thánh là gì? Đó là khả năng có thể biến hóa. Nếu một Tự nhiên thần thức sinh linh ban đầu được diễn sinh ra có nguyên hình là một chú chim nhỏ, khi đạt tới cảnh giới hóa hình biến thành một loại sinh linh khác, thì coi như nó đã hiển thánh được!

Khi đó, bọn họ mới xem như có thần thông.

Nguyên thần hai yêu không biết đã nghe đạo ở đàn tràng Khung Lư bao lâu. Nhưng bọn họ tuyệt không muốn rời khỏi đàn tràng Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, không muốn rời khỏi tinh thần thức hải Lệnh Hồ.

Đến một lúc nọ, nguyên thần hai yêu đã có được sự cảm nhận đầu tiên, lĩnh ngộ "đạo" trong đạo pháp của Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân.

Cái Giác Nguru Thánh hiểu được chính là thuật Hóa Hình, có được sự đột phá vô cùng hoàn mỹ.

Phải biết rằng Giác Nguru Thánh vì không thể nào toái đan hóa hình, nên mới lấy bản thể để tiến giai lên thành Thánh thú cấp mười!

Một khi đã lấy bản thể để tiến lên Thánh thú cấp mười, điều này có ý nghĩa Giác Nguru Thánh không thể nào hiển hiện ở hình dạng con người được. Tuy nhiên, khi tu vi đạt đến Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh ôn cố thì hẳn lại lĩnh ngộ được thuật Hóa Hình, có thể biến thành hình thể thân người đầu bò. Nhưng thuật Hóa Hình này lại chưa hoàn mỹ, bởi vì chỉ giúp phần thân thể biến hóa được thôi, còn đầu lại không thể được. Hơn nữa, mỗi lần sử dụng chỉ kéo dài được nửa canh giờ, và nếu muốn biến hình tiếp, hẳn phải chờ sau ba canh giờ nữa.

Thuật Hóa Hình này vẫn luôn là tâm bệnh của Giác Nguru Thánh, vì có ai muốn hiển thế ở hình dáng như hán chữ? Người nào lại không muốn đường hoàng lấy tư thái hình người để đứng thẳng ở Tu Tiên giới?

Cho nên, khi Giác Nguru Thánh tới đàn tràng Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân nghe đạo lần này, linh căn được kích thích chính là điều chấp nhất sâu trong tiềm thức của hán, thuật Hóa Hình.

Mà Giác Nguru Thánh đã nhờ lần nghe đạo này mà đạt ước ý nguyện.

Giác Nguru Thánh chợt hiểu ra, hán chợt hiểu được một môn thần thông biến hóa. Thật ra môn thần thông này chỉ là pháp thuật bình thường nhất ở Tiên giới, nhưng lại là thần thông độc nhất ở Tu Tiên giới Cửu Châu đại lục này.

Nhưng mà thần thông biến hóa này còn chưa đạt tới mức thần kỳ như thuật biến hóa của các tiên nhân trên Tiên giới, nó chỉ có thể giúp Giác Nguru Thánh biến thành mười loại sinh linh mà thôi.

Hơn nữa, hán không thể tùy ý biến hóa được, mà cần phải đạt được khí tức "ảnh hồn" của sinh linh cần biến hóa, đưa vào bên trong nguyên thần, sau đó mới có thể biến thành hình dáng sinh linh đó.

Trước lúc Giác Nguru Thánh linh ngộ được thần thông biến hóa này hoàn toàn, có đánh chết hán, hán cũng không hiểu được khí tức ảnh hồn là cái gì. Nhưng sau khi linh ngộ được, hán đã biết: ảnh hồn chính là linh hồn của cái bóng.

Dù là sinh linh, hay là cây cỏ, con người, thậm chí là cá trong nước, cho tới một tảng đá, tất cả đều có cái bóng của mình. Mà cái bóng cũng có linh hồn riêng nó.

Chỉ cần Giác Nguru Thánh bắt được một tia linh hồn cái bóng, sau đó vận dụng thuật biến hóa là có thể biến thành hình dáng đối phương.

Sau khi ở trong tinh thần thức hải Lệnh Hồ được hai tháng, mà thực tế mới chỉ qua hai ngày thì nguyên thần hai yêu đã thoát ra khỏi tinh thần thức hải Lệnh Hồ, trở về thể xác.

Chuyện đầu tiên Giác Nguru Thánh làm chính là lợi dụng lúc Câu Phá Thiên không đề ý, hán liền biến thành hình thể thân người đầu bò, hai tay kết bảm pháp quyết huyền ảo, chỉ về cái bóng Câu Phá Thiên trên mặt đất một chút. Chỉ thấy trên cái bóng Câu Phá Thiên có một tia khí đen mà mắt thường cũng thấy được bị tách ra, sau đó được Giác Nguru Thánh hút vào trong miệng.

Ngay giây khắc đó, cái bóng Câu Phá Thiên có dấu hiệu bị nhạt đi, nhưng nhanh chóng khôi phục lại màu sắc đen nồng như ban đầu.

Lệnh Hồ khẽ nhếch miệng một cái. Rồi thừa lúc Câu Phá Thiên và Giác Nguru Thánh không đề ý, hán cũng lấy tay bảm pháp quyết, len lén thu lấy linh hồn cái bóng hai người.

Thật ra vào lúc Giác Nguru Thánh hiểu được thuật biến hóa trong tinh thần thức hải Lệnh Hồ, Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân cũng nhờ đó mà hiểu được thuật biến hóa từ tay Giác Nguru Thánh, thậm chí thuật biến hóa của Lệnh Hồ còn thâm sâu, thần diệu hơn Giác Nguru Thánh nhiều.

Thuật biến hóa Giác Nguru Thánh nhiều nhất chỉ có thể hấp thu linh hồn cái bóng mười sinh linh, biến hóa thành bộ dạng mười sinh linh. Hơn nữa, chỉ có hiệu quả khi hấp thu linh hồn cái bóng của sinh linh.

Mà thuật biến hóa của Lệnh Hồ tuy cũng cần hấp thu linh hồn cái bóng sinh linh, nhưng số lượng lại đạt đến ba mươi sáu. Hơn nữa, không chỉ giới hạn trong sinh linh, mà hán còn có thể hấp thu linh hồn cái bóng của cây cỏ, tảng đá, núi non... để biến hóa.

Nhưng mà thuật biến hóa dùng cho những vật không phải sinh linh này lại không vĩnh cửu như thuật biến hóa dùng cho sinh linh, mà còn rất nhiều hạn chế!

Tỷ như, khi Lệnh Hồ hấp thu linh hồn cái bóng một ngọn núi, theo lý thuyết hán có thể biến thành ngọn núi này. Nhưng thật ra không phải, nhiều lắm hán chỉ có thể biến lớn đến trăm trượng, bởi vì một trăm trượng chính là cực hạn mà không gian tại Tu Tiên giới Cửu Châu đại lục cho phép, dù là sinh linh nào cũng không thể vượt qua điểm này. Nếu không, sẽ bị lực lượng quy tắc không gian tại thế giới này trừng phạt.

Có thể lấy ví dụ về thần thông Vạn Trọng của Trung Khu Bảo Quang thượng nhân. Khi sử dụng bên trong tinh thần thức hải, thần thông này không bị hạn chế gì, có thể cao lớn đến vạn trượng. Nhưng khi ở thế giới bên ngoài, cũng chính là Cửu Châu đại lục ngoài cơ thể Lệnh Hồ, thần thông Vạn Trọng của Trung Khu Bảo Quang thượng nhân chỉ được phép đạt đến một trăm chín mươi trượng. Một khi đột phá đến hai trăm trượng sẽ xúc phạm đến quy tắc không gian, làm cho thiên lôi hạ xuống trừng phạt, hậu quả chắc chắn là tan thành mây khói.

Thần thông biến hóa đối với các vật không phải là tự nhiên còn bị hạn chế hơn, chỉ được phép đến trăm trượng.

Đó là hạn chế thứ nhất, mà sau khi biến thân thành núi lớn trăm trượng xong, Lệnh Hồ không thể tùy tiện hóa giải thuật biến hóa, cần phải duy trì trong vòng ba mươi sáu ngày. Chỉ khi đủ số ngày trên, hán mới có thể giải trừ thần thông này, trở lại bản thể.

Nhưng khi biến thành sinh linh lại không có hạn chế gì. Tỷ như lúc này Lệnh Hồ đã len lén thu lấy linh hồn cái bóng Giác Nguru Thánh và Câu Phá Thiên, một khi biến thành Câu Phá Thiên hoặc Giác Nguru Thánh, chỉ cần Lệnh Hồ muốn là hán có thể duy trì sự biến hóa này cho đến khi hán chủ động giải trừ mới thôi.

Tâm tình Câu Phá Thiên cũng hết sức kích động, bởi vì hắn cũng có những cảm ngộ riêng. Trong khi còn phẫn chấn vì hiểu được đạo pháp thì hắn lại thấy Giác Nguru Thánh đã biến trở lại thành hình thể đầu bò thân người, tay còn kết xuất pháp quyết kỳ quái. Tuy lúc ấy cảm thấy người này có chút khác thường, nhưng hắn không quan tâm đến, tiếp tục tìm hiểu đạo pháp vừa hiểu được.

Qua một lúc sau, bỗng nhiên Câu Phá Thiên nghe được bên cạnh có một tràng cười vô cùng quen thuộc, trong lòng chợt xuất hiện cảm giác quái dị, không khỏi thu hồi tâm thần, quay đầu lại nhìn. Lập tức Câu Phá Thiên kinh hãi, hai mắt mờ trừng ra, bộ dáng giống như thấy quỷ vậy.

Thì ra, ở trước mắt Câu Phá Thiên bây giờ, lại là một "Câu Phá Thiên" nữa!

Tên "Câu Phá Thiên" này, dù là quần áo hay tướng mạo, cho tới khí tức, đều không khác gì hắn cả, phải nói là giống y như đúc!

"Đây là...chuyện gì vậy?", Câu Phá Thiên há to miệng, trong lòng hoảng hốt!

- Ngươi là ai?

Câu Phá Thiên đứng lên, quát to một tiếng, nhưng giọng nói lại run rẩy. Hiển nhiên người trước mắt làm cho tâm thần hắn bị chấn động mạnh!

- Ta là Câu Phá Thiên, ngươi là ai?

Giác Nguru Thánh bất chợt giọng nói Câu Phá Thiên, lớn tiếng kêu lại.

- Ngươi...

Câu Phá Thiên chỉ vào Giác Nguru Thánh, nhưng chợt phát hiện ra: khi cái tên "Câu Phá Thiên" giống mình xuất hiện này, Giác Nguru Thánh bên cạnh cũng không thấy đâu nữa.

- Thì ra là ngươi, tên Giác Nguru lão quái ngươi thật tốt, thì ra là ngươi! Lại dám biến hóa ra ta để hù dọa ta ư?

Câu Phá Thiên căm giận, nói ra:

- Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Giác Nguru Thánh cười ha ha nói:

- Không bỏ qua cho ta thì thế nào? Ta bây giờ cũng là Câu Phá Thiên ngươi, hãy xem thử ai là giả, ai là thật?

Đúng lúc này, bên cạnh lại có một tiếng cười to truyền đến, hai Câu Phá Thiên vội vàng quay đầu nhìn lại. Thì ra tại chỗ Lệnh Hồ ngồi ban nãy, đã có một Câu Phá Thiên khác ngồi đó!

Trong gian phòng đá có ba Thạch Phá Thiên giống nhau như đúc, khó phân biệt được thật giả. Ba người này đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt cười ha ha!

Lệnh Hồ tiếp tục từ Câu Phá Thiên, biến hóa ra bộ dáng của Giác Nguru Thánh. Hai người Giác Nguru Thánh và Câu Phá Thiên thấy vậy liền bội phục sát đất, sùng bái nhìn Lệnh Hồ.

Không ngờ sau khi thấy Lệnh Hồ biến hóa như vậy, Giác Nguru Thánh lại cho rằng mình có thể hiểu được môn thần thông biến hóa trong tinh thần thức hải Lệnh Hồ, là do Lệnh Hồ cố ý dùng phương thức giảng đạo truyền thụ cho mình, giúp cho mình hoàn thiện được khuyết điểm lúc trước, đạt được thuật Hóa Hình chân chính.

Tuy Lệnh Hồ biết Giác Nguru Thánh hiểu lầm, nhưng hắn lại không nói ra.

Tuy nói thần thông biến hóa Lệnh Hồ có được là do học từ những điểm Giác Nguru Thánh cảm ngộ được, nhưng trước đó Giác Nguru Thánh vì nhờ nghe thần thông Chúng Sinh đạo Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân truyền đạo nên mới hiểu được môn thần thông này. Cho nên, có thể nói rằng chính Lệnh Hồ đã truyền cho Giác Nguru Thánh môn thần thông biến hóa.

Dịch truyện là một hành trình dài, và để đi đến đích thì cần mất nhiều thời gian, nếu như mình ra truyện chậm thì các bạn đọc giả đừng giận, mình sẽ cố gắng theo hết bộ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Biến Hình

Giác Nguru Thánh phải bắt buộc mình bình tĩnh lại, nếu không, chắc chắn sẽ tự mình hại mình. Tuy đầu óc của hắn toàn là cơ bắp, nhưng cũng không phải là người ngu.

Câu Phá Thiên cười khô, nói:

- Chắc giờ ngươi đã hiểu ta và ngươi giống nhau, đều là thân bất do kỷ thôi!
- Thân bất do kỷ?

Lòng Giác Nguru Thánh vẫn còn sợ hãi, mặt kinh sắc, không có người nào rõ cảm giác thân bất do kỷ hơn hắn nữa. Đó là cảm giác sợ hãi làm cho người ta gần như muốn điên, không cách nào làm chủ hành động của mình, hoàn toàn phản phịch với ý muốn trong tâm. Loại cảm giác thân bất do kỷ bị điều khiển vô hình thế này rất kinh khủng.

Câu Phá Thiên nói:

- Mặc dù chúng ta còn có suy nghĩ của mình, ý nghĩ của mình, nhưng linh hồn của chúng ta không thể do chính mình làm chủ nữa, bởi vì hắn, tất cả nằm trong tay của hắn.

Giác Nguru Thánh biết “hắn” trong lời nói Câu Phá Thiên chính là Lệnh Hồ.

Câu Phá Thiên tiếp tục nói:

- Ta từng có ý nghĩ giống ngươi, dù cận kề cái chết cũng không khuất phục. Nhưng mà chính bản thân chúng ta cũng không làm chủ được cái chết nữa, bởi vì chúng ta không còn làm chủ được linh hồn chính mình. Ta cho là cuộc sống mình đã mất đi màu sắc, con đường tu tiên rất tăm tối, nhưng Lệnh Hồ chủ nhân nói với ta, ngài sẽ không can thiệp bất cứ chuyện gì của chúng ta, ngài chỉ muốn chúng ta trở thành thế lực sau lưng, khi ngài cần sự giúp đỡ thì phải giúp đỡ. Lúc bình thường, ngài sẽ không tham dự bất cứ chuyện gì chúng ta làm, chúng ta vẫn có thể như trước kia, muốn tu luyện cứ tu luyện, muốn tranh đấu cứ tranh đấu...

Giác Nguru Thánh cười lạnh, nói:

- Ngươi tin tưởng hắn?

Câu Phá Thiên thờ dãi:

- Không tin thì chúng ta có thể làm gì?

Giác Nguru Thánh trầm mặc, trên mặt hiện rõ thần sắc do dự.

Câu Phá Thiên nói tiếp:

- Hiện giờ Lệnh Hồ chủ nhân chỉ muốn chúng ta chinh hợp Cửu Yêu sơn, thu lấy toàn bộ Yêu tộc ở Cửu Yêu sơn trở thành thế lực sau lưng ngài.

Nhìn Giác Nguru Thánh, giọng nói Câu Phá Thiên có chút khở sở:

- Có lẽ ngươi không tin, nhưng chúng ta không phải là tôi tớ duy nhất và đầu tiên của chủ nhân...trước chúng ta, đạo tôn Tiêu Đình Thiên Yêu Thân đạo mới là tôi tớ thứ nhất của người.

- Ngươi nói gì?

Giác Nguru Thánh không thể tin được, mở to hai mắt ra:

- Đạo tôn Tiêu Đình Thiên Yêu Thân đạo vậy mà...

Câu Phá Thiên buồn bã gật đầu.

Lúc này âm thanh Lệnh Hồ chậm rãi vang lên bên tai hai cường giả Yêu tộc này:

- Trừ việc bọn ngươi phải phục tùng ta ra, thật ra không có gì phải thay đổi cả. Các ngươi vẫn là cường giả tất cả Yêu tộc sùng bái, ngoài bọn ngươi, sẽ không ai biết sự tồn tại của ta, sẽ không người nào biết các ngươi là tôi tớ của ta. Mà ta chỉ tồn tại sau lưng, trừ khi cần thiết, thậm chí ta còn không xuất hiện trong linh hồn các ngươi. Các ngươi vẫn là các ngươi, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là các ngươi không được phép có ý nghĩ bất lợi đối với ta. Nếu không, người bị thống khổ, bị thương...chính là các ngươi! Các ngươi chỉ có thể tin tưởng ta, dù không tin tưởng cũng phải tin tưởng!

Giác Nguru Thánh trầm mặc một hồi, cuối cùng phải quỳ sát dưới Lệnh Hồ, tỏ ý thần phục, nói:

- Chủ nhân!

Lệnh Hồ mỉm cười, nói:

- Sẽ có một ngày các ngươi không hối hận lựa chọn ngày hôm nay!

Giác Ngưu Thánh thu hồi nguyên hình bò xanh bốn mươi trượng lại, biến trở về hình thể đầu bò thân người. Hắn và Câu Pháp Thiên nhìn nhau cười khò, bất đắc dĩ đáp:

- Hi vọng đúng như lời chủ nhân nói, chúng ta sẽ không hối hận vì lựa chọn hôm nay.

Lệnh Hồ cười ha ha, nói:

- Còn làm mặt đưa đám ư? Như vậy đi, các ngươi đã trở thành tôi tớ của ta, nhưng là do các ngươi bị bắt buộc, chắc chắn trong lòng vẫn không phục. Tuy nhiên, ta sẽ tặng cho các ngươi một phần thưởng để giúp các ngươi thoải mái hơn. Nhưng có thể được bao nhiêu thì phải dựa vào sự lĩnh ngộ các ngươi. Nếu như không đạt được thứ gì, chỉ có thể trách căn nguyên các ngươi quá kém.

Câu Pháp Thiên cùng Giác Ngưu Thánh nhìn Lệnh Hồ, bộ dáng không hiểu chuyện. Rốt cuộc phần thưởng mà Lệnh Hồ muốn tặng bọn hắn là cái gì?

- Giác Ngưu, dẫn đường đi, đến Đô Thiên sơn ngươi tìm một động phủ thanh tịnh, ta sẽ sắp xếp!

- Vâng, chủ nhân!

Hai người Giác Ngưu Thánh và Câu Pháp Thiên chỉ đành tạm thời kiềm chế mê hoặc trong lòng, thu khối Nhân Uân Băng ngọc trên đất vào trong túi trữ vật, sau đó bay trở về Đô Thiên sơn.

Đô Thiên sơn.

Lúc này các Yêu thú - Yêu tu trên Đô Thiên sơn đang dò xét không ngừng, bộ dáng như đang đối mặt với đại địch, thần niệm thường xuyên quét tới quét lui, dò xét khắp nơi.

Sau khi nhìn thấy Giác Ngưu Thánh lão tổ bọn họ cùng Độc Câu Thiên lão tổ mang theo một tu sĩ Nhân tộc quay về, tất cả Yêu thú - Yêu tu đều hoan hô, ai ai cũng cho rằng lão tổ bọn họ đã bắt được tên tặc tử trộm Nhân Uân Băng ngọc về. Nhưng không ai biết rằng lão tổ bọn họ không những không bắt được tặc tử trộm bảo, mà còn biến thành tôi tớ của tên trộm đó.

- Người này là khách quý lão tổ ta, không ai được phép mạo phạm! Nên làm gì thì đi làm đi, tụ tập chung một chỗ nói cái gì? Đi hết cho ta!

Âm thanh Giác Ngưu Thánh ầm ầm chấn vang ngọn Đô Thiê sơn, phá vỡ mọi phỏng đoán các Yêu thú - Yêu tu.

Ý chỉ lão tổ lớn hơn hết thảy, cả trời cũng không bằng. Đám Yêu thú - Yêu tu nghe vậy lập tức giải tán, dù trong lòng còn nghi vấn, nhưng không ai dám mở miệng!

Giác Ngưu Thánh dẫn Lệnh Hồ và Câu Pháp Thiên vào trong Ma Vân động.

Ma Vân động là chỗ Giác Ngưu Thánh để Nhân Uân Băng ngọc, trừ hắn ra, trước giờ chưa có ai được phép tiến vào. Nhưng bây giờ hắn đã trở thành tôi tớ Lệnh Hồ, nếu xét theo góc độ nào đó, tất cả mọi thứ thuộc về hắn cũng trở thành của Lệnh Hồ, nên hắn phải dẫn Lệnh Hồ tới nơi quan trọng nhất của mình.

Thông qua Mệnh hồn trong linh hồn Giác Ngưu Thánh, tất nhiên Lệnh Hồ hiểu rõ tâm tư Giác Ngưu Thánh, nên Lệnh Hồ rất tán thưởng thái độ người này.

Sau khi để Nhân Uân Băng ngọc vào chỗ thường ngày, Giác Ngưu Thánh lại dẫn Lệnh Hồ và Câu Pháp Thiên vào một gian phòng đá khác.

Nhường bỏ đoàn chủ tọa cho Lệnh Hồ, còn Giác Ngưu Thánh và Câu Pháp Thiên lại phân phải trái ngồi bên dưới.

Thái độ lạnh nhạt của Lệnh Hồ càng làm cho hai yêu cảm thấy chủ nhân mình hết sức thâm sâu khó lường.

Lệnh Hồ thần nhiên nói:

- Phần thưởng ta dành cho các ngươi là một môn đạo pháp tập hợp những lĩnh ngộ của chúng sanh, có tên là Chúng Sinh đạo. Ta nghĩ nó sẽ trợ giúp được các ngươi, về việc có thể lĩnh ngộ hay không, phải xem cơ duyên các ngươi đã.

Nói xong, hai mắt Lệnh Hồ chậm rãi đóng lại, đồng thời Nê Hoàn cung trên đỉnh đầu toát ra một mảnh linh quang màu xanh. Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân mặc trang phục cổ sơ hiện ra trong đám mây, hai tay kết xuất những ấn ký huyền ảo, rồi đưa một ngón tay về phía Giác Ngưu Thánh và Câu Pháp Thiên. Bỗng nhiên linh quang trên người Giác Ngưu Thánh và Câu Pháp Thiên bùng cháy mạnh mẽ, mấy ấn ký kỳ lạ chậm rãi phiêu động xung quanh, rồi

nguyên thần hai yêu nhất thời buông lỏng, thoát xác đi ra.

Bàn tay nhỏ bé của Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân nhẹ nhàng vẫy, hai nguyên thần Giác Nguru Thánh và Câu Phá Thiên liền bay về phía đỉnh đầu Lệnh Hồ, bước vào trong mảnh linh quang như mưa lát phất, theo Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân từ Nê Hoàn cung tiến vào tinh thần thức hải Lệnh Hồ.

Nhìn thấy tinh thần thức hải sinh động, tinh khí dạt dào giống như một thể giới chân thật, hai yêu kinh hải không thôi.

Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân lại phất tay một cái, dưới lòng bàn chân lập tức xuất hiện một đám mây, nâng Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân cùng nguyên thần Giác Nguru Thánh và Câu Phá Thiên bay về Tri Cấn Phong.

- Thần thông Giá Vân!

Nguyên thần hai yêu chấn động.

Phải biết rằng việc ngự mây cưỡi gió là pháp thuật chỉ có các tiên nhân trong truyền thuyết mới có thể nắm giữ, nhưng nguyên thần Lệnh Hồ bây giờ lại thi triển được thần thông Giá Vân, chẳng lẽ...

Trong lúc hai yêu đang kinh hải phán đoán, thì Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân lại cười ha ha:

- Các ngươi nghĩ lầm rồi, ta không phải là nguyên thần mà các ngươi vẫn nghĩ. Ta là Linh Tuệ phách trong ba hồn bảy phách của linh hồn bốn tôn!

Trong lúc hai yêu chưa hiểu, Mệnh hồn trong nguyên thần hai yêu đã giải thích hình thái ba hồn bảy phách, giúp hai yêu nhanh chóng hiểu được.

Ngay lúc này hai yêu mới biết được thì ra thần thông Hồn đạo của Lệnh Hồ đã cường đại đến mức như thế. Ba hồn bảy phách Lệnh Hồ hiện giờ đã đạt tới trình độ độc lập hóa hình, không nói đến ba hồn, chỉ bất kỳ phách nào trong bảy thần phách thôi đã cường đại đến mức người khác không thể tưởng tượng được.

Hai yêu đi tới đàn tràng Khung Lư tại Tri Cấn phong của Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, hòa mình vào trong ba nghìn đệ tử, lắng nghe Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân ở trên đài cao truyền bá giảng giải thần thông Chúng Sinh đạo. Tuy không có cảnh tượng xa hoa tráng lệ, dị tượng nổi lên, nhưng vào lúc nghe giảng, hai yêu có thể cảm nhận được sự rộng lớn của thần thông Chúng Sinh đạo.

Khi đến đoạn Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân nói về các loại đạo pháp của các sinh linh khác nhau, tuy hai người không thể lĩnh ngộ được điều gì, nhưng trong lòng lại có chút hiểu được. Lúc này khoảng cách đột phá chỉ là tờ giấy mỏng, có thể xuyên thủng bất cứ lúc nào.

Vì vậy hai yêu cũng biết cơ duyên lần này không hề tầm thường, nhất định phải cố gắng bắt lấy mới được. Cho nên, tâm thái hai người hoàn toàn lắng nghe cảm ngộ những gì Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân giảng giải, tích lũy từng chút một.

Nhưng điều kỳ lạ là những gì họ nghe được lại "tiến vào tai trái, đi ra tai phải", bọn họ căn bản không nhớ được. Bởi vì những đạo pháp Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân mới giảng giải một giây trước đó, thì ngay giây sau bọn họ đã quên đi, nhưng điều này không hề cản trở bọn họ lĩnh ngộ.

Thật ra vô số Tự nhiên thần thức sinh linh ở Khung Lư vào lúc lắng nghe Linh Tuệ phách giảng đạo cũng có cảm giác giống như nguyên thần hai yêu.

Mà tất cả đều này là do thần thông Chúng Sinh đạo, bởi vì Chúng Sinh đạo không khác gì một loại thần thông phụ trợ, có thể kích thích linh căn chúng sanh, giúp họ ngộ ra một loại thần thông huyền bí.

Cho nên, tuy Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân nói cùng một loại đạo pháp, nhưng vô số sinh linh lại có cách hiểu khác nhau. Mà Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân lại hấp thu những gì hiểu được của chúng sanh, rồi đưa vào bên trong thần thông Chúng Sinh đạo, sau đó lại nói ra. Vì vậy, chỉ cần có sinh linh nghe đạo, có được cảm ngộ riêng của mình là thần thông Chúng Sinh đạo sẽ không ngừng phát triển, ngày một thâm ảo sâu xa hơn.

Lúc nguyên thần hai yêu nghe đạo, trong lòng đã có chút hiểu được, tuy bọn họ còn chưa đột phá tờ giấy mỏng kia để lĩnh ngộ hoàn toàn, nhưng ý niệm hiểu mơ hồ của họ lại truyền đến cho Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, và Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân lại tập hợp ý niệm hai người họ và những người khác, bổ sung vào trong đạo pháp, giảng đạo lần nữa.

Vào giờ khắc này, nếu như hai yêu đã hiểu được, tất nhiên là tốt. Nhưng nếu không hiểu được, họ cũng không cần gấp gáp. Bởi vì chỉ cần có sinh linh khác hiểu được đạo pháp hai yêu ngộ ra, hoặc lĩnh ngộ được, hoặc có cách hiểu khác thì ý niệm này cũng truyền về Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, và qua đó hai yêu sẽ càng hiểu thêm về đạo pháp mình đang cảm nhận. Càng nhiều sinh linh hiểu được, cảm nhận hai yêu về đạo pháp đó càng tăng cao, cho đến khi hoàn toàn lĩnh ngộ được.

Có thể nói thần thông Chúng Sinh đạo là một thần thông huyền bí vô cùng rộng lớn và rộng rãi, được xây dựng dựa trên việc tập hợp cảm ngộ và trí khôn của chúng sanh!

Với môn thần thông này, cho dù căn cốt tư chất có thấp đến đâu, nhưng chỉ cần nghe Chúng Sinh đạo, chắc chắn sẽ hiểu được một chút huyền ảo bên trong. Cứ như vậy qua nhiều ngày, người căn cốt tư chất thấp này sẽ hiểu nhiều hơn, và có ngày lĩnh ngộ được.

Thật ra cả Lệnh Hồ và Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân đều không biết rằng ba nghìn Tự nhiên thần thức sinh linh luôn lắng nghe bọn họ giảng đạo đã có thần thông và đạo hạnh bất phàm, chẳng qua còn chưa chân chính đạt tới trình độ hóa hình hiển thánh mà thôi.

Không sai! Những Tự nhiên thần thức sinh linh này được diễn sinh ra bên trong tinh thần thức hải Lệnh Hồ, cho nên, ngay từ lúc bọn họ ra đời, vốn đã

có năng lực hiển chân hình thể. Nhưng năng lực hiển chân hình thể họ có được này không phải do tu luyện, nên họ cũng giống như những đứa trẻ nhỏ mới ra đời ở thế giới bên ngoài, chỉ có thân thể chứ không có lực lượng. Tỷ như người phàm, họ cũng phải tu luyện, lúc đó mới trở thành người tu tiên nắm giữ thần thông pháp thuật, có năng lực lớn lao.

Cho nên, các Tự nhiên thần thức sinh linh cần phải đi nghe giảng đạo, có cảm nhận, lĩnh ngộ, và một khi tu luyện thành công, đạt đến cảnh giới hiển thánh, họ mới trở thành người tu tiên chính thức.

Còn hiển thánh là gì? Đó là khả năng có thể biến hóa. Nếu một Tự nhiên thần thức sinh linh ban đầu được diễn sinh ra có nguyên hình là một chú chim nhỏ, khi đạt tới cảnh giới hóa hình biến thành một loại sinh linh khác, thì coi như nó đã hiển thánh được!

Khi đó, bọn họ mới xem như có thần thông.

Nguyên thần hai yêu không biết đã nghe đạo ở đàn tràng Khung Lư bao lâu. Nhưng bọn họ tuyệt không muốn rời khỏi đàn tràng Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, không muốn rời khỏi tinh thần thức hải Lệnh Hồ.

Đến một lúc nọ, nguyên thần hai yêu đã có được sự cảm nhận đầu tiên, lĩnh ngộ "đạo" trong đạo pháp của Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân.

Cái Giác Nguru Thánh hiểu được chính là thuật Hóa Hình, có được sự đột phá vô cùng hoàn mỹ.

Phải biết rằng Giác Nguru Thánh vì không thể nào toái đan hóa hình, nên mới lấy bản thể để tiến giai lên thành Thánh thú cấp mười!

Một khi đã lấy bản thể để tiến lên Thánh thú cấp mười, điều này có ý nghĩa Giác Nguru Thánh không thể nào hiển hiện ở hình dạng con người được. Tuy nhiên, khi tu vi đạt đến Độ Kiếp trung kỳ, đạo hạnh ôn cố thì hẳn lại lĩnh ngộ được thuật Hóa Hình, có thể biến thành hình thể thân người đầu bò. Nhưng thuật Hóa Hình này lại chưa hoàn mỹ, bởi vì chỉ giúp phần thân thể biến hóa được thôi, còn đầu lại không thể được. Hơn nữa, mỗi lần sử dụng chỉ kéo dài được nửa canh giờ, và nếu muốn biến hình tiếp, hẳn phải chờ sau ba canh giờ nữa.

Thuật Hóa Hình này vẫn luôn là tâm bệnh của Giác Nguru Thánh, vì có ai muốn hiển thể ở hình dáng như hắc chữ? Người nào lại không muốn đường hoàng lấy tư thái hình người để đứng thẳng ở Tu Tiên giới?

Cho nên, khi Giác Nguru Thánh tới đàn tràng Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân nghe đạo lần này, lĩnh căn được kích thích chính là điều chấp nhất sâu trong tiềm thức của hắn, thuật Hóa Hình.

Mà Giác Nguru Thánh đã nhờ lần nghe đạo này mà đạt ước ý nguyện.

Giác Nguru Thánh chợt hiểu ra, hẳn chợt hiểu được một môn thần thông biến hóa. Thật ra môn thần thông này chỉ là pháp thuật bình thường nhất ở Tiên giới, nhưng lại là thần thông độc nhất ở Tu Tiên giới Cửu Châu đại lục này.

Nhưng mà thần thông biến hóa này còn chưa đạt tới mức thần kỳ như thuật biến hóa của các tiền nhân trên Tiên giới, nó chỉ có thể giúp Giác Nguru Thánh biến thành mười loại sinh linh mà thôi.

Hơn nữa, hắn không thể tùy ý biến hóa được, mà cần phải đạt được khí tức "ảnh hồn" của sinh linh cần biến hóa, đưa vào bên trong nguyên thần, sau đó mới có thể biến thành hình dáng sinh linh đó.

Trước lúc Giác Nguru Thánh lĩnh ngộ được thần thông biến hóa này hoàn toàn, có đánh chết hắn, hắn cũng không hiểu được khí tức ảnh hồn là cái gì. Nhưng sau khi lĩnh ngộ được, hắn đã biết: ảnh hồn chính là linh hồn của cái bóng.

Dù là sinh linh, hay là cây cỏ, con người, thậm chí là cá trong nước, cho tới một tảng đá, tất cả đều có cái bóng của mình. Mà cái bóng cũng có linh hồn riêng nó.

Chỉ cần Giác Nguru Thánh bắt được một tia linh hồn cái bóng, sau đó vận dụng thuật biến hóa là có thể biến thành hình dáng đối phương.

Sau khi ở trong tinh thần thức hải Lệnh Hồ được hai tháng, mà thực tế mới chỉ qua hai ngày thì nguyên thần hai yêu đã thoát ra khỏi tinh thần thức hải Lệnh Hồ, trở về thể xác.

Chuyện đầu tiên Giác Nguru Thánh làm chính là lợi dụng lúc Câu Phá Thiên không đề ý, hắn liền biến thành hình thể thân người đầu bò, hai tay kết bả pháp quyết huyền ảo, chỉ về cái bóng Câu Phá Thiên trên mặt đất một chút. Chỉ thấy trên cái bóng Câu Phá Thiên có một tia khí đen mà mắt thường cũng thấy được bị tách ra, sau đó được Giác Nguru Thánh hút vào trong miệng.

Ngay giây khắc đó, cái bóng Câu Phá Thiên có dấu hiệu bị nhạt đi, nhưng nhanh chóng khôi phục lại màu sắc đen nồng như ban đầu.

Lệnh Hồ khẽ nhếch miệng một cái. Rồi thừa lúc Câu Phá Thiên và Giác Nguru Thánh không đề ý, hắn cũng lấy tay bả pháp quyết, len lén thu lấy linh hồn cái bóng hai người.

Thật ra vào lúc Giác Nguru Thánh hiểu được thuật biến hóa trong tinh thần thức hải Lệnh Hồ, Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân cũng nhờ đó mà hiểu được thuật biến hóa từ tay Giác Nguru Thánh, thậm chí thuật biến hóa của Lệnh Hồ còn thâm sâu, thần diệu hơn Giác Nguru Thánh nhiều.

Thuật biến hóa Giác Nguru Thánh nhiều nhất chỉ có thể hấp thu linh hồn cái bóng mười sinh linh, biến hóa thành bộ dạng mười sinh linh. Hơn nữa, chỉ có hiệu quả khi hấp thu linh hồn cái bóng của sinh linh.

Mà thuật biến hóa của Lệnh Hồ tuy cũng cần hấp thu linh hồn cái bóng sinh linh, nhưng số lượng lại đạt đến ba mươi sáu. Hơn nữa, không chỉ giới hạn trong sinh linh, mà hắn còn có thể hấp thu linh hồn cái bóng của cây cỏ, tảng đá, núi non...để biến hóa.

Nhưng mà thuật biến hóa dùng cho những vật không phải sinh linh này lại không vĩnh cửu như thuật biến hóa dùng cho sinh linh, mà còn rất nhiều hạn chế!

Tỷ như, khi Lệnh Hồ hấp thu linh hồn cái bóng một ngọn núi, theo lý thuyết hắn có thể biến thành ngọn núi này. Nhưng thật ra không phải, nhiều lắm hắn chỉ có thể biến lớn đến trăm trọng, bởi vì một trăm trọng chính là cực hạn mà không gian tại Tu Tiên giới Cửu Châu đại lục cho phép, dù là sinh linh nào cũng không thể vượt qua điểm này. Nếu không, sẽ bị lực lượng quy tắc không gian tại thế giới này trừng phạt.

Có thể lấy ví dụ về thần thông Vạn Trọng của Trung Khu Bảo Quang thượng nhân. Khi sử dụng bên trong tinh thần thức hải, thần thông này không bị hạn chế gì, có thể cao lớn đến vạn trọng. Nhưng khi ở thế giới bên ngoài, cũng chính là Cửu Châu đại lục ngoài cơ thể Lệnh Hồ, thần thông Vạn Trọng của Trung Khu Bảo Quang thượng nhân chỉ được phép đạt đến một trăm chín mươi trọng. Một khi đột phá đến hai trăm trọng sẽ xúc phạm đến quy tắc không gian, làm cho thiên lôi hạ xuống trừng phạt, hậu quả chắc chắn là tan thành mây khói.

Thần thông biến hóa đối với các vật không phải là tự nhiên còn bị hạn chế hơn, chỉ được phép đến trăm trọng.

Đó là hạn chế thứ nhất, mà sau khi biến thân thành núi lớn trăm trọng xong, Lệnh Hồ không thể tùy tiện hóa giải thuật biến hóa, cần phải duy trì trong vòng ba mươi sáu ngày. Chỉ khi đủ số ngày trên, hắn mới có thể giải trừ thần thông này, trở lại bản thể.

Nhưng khi biến thành sinh linh lại không có hạn chế gì. Tỷ như lúc này Lệnh Hồ đã lén thu lấy linh hồn cái bóng Giác Ngưu Thánh và Câu Phá Thiên, một khi biến thành Câu Phá Thiên hoặc Giác Ngưu Thánh, chỉ cần Lệnh Hồ muốn là hắn có thể duy trì sự biến hóa này cho đến khi hắn chủ động giải trừ mới thôi.

Tâm tình Câu Phá Thiên cũng hết sức kích động, bởi vì hắn cũng có những cảm ngộ riêng. Trong khi còn phẫn chấn vì hiểu được đạo pháp thì hắn lại thấy Giác Ngưu Thánh đã biến trở lại thành hình thể đầu bò thân người, tay còn kết xuất pháp quyết kỳ quái. Tuy lúc ấy cảm thấy người này có chút khác thường, nhưng hắn không quan tâm đến, tiếp tục tìm hiểu đạo pháp vừa hiểu được.

Qua một lúc sau, bỗng nhiên Câu Phá Thiên nghe được bên cạnh có một tràng cười vô cùng quen thuộc, trong lòng chợt xuất hiện cảm giác quái dị, không khỏi thu hồi tâm thần, quay đầu lại nhìn. Lập tức Câu Phá Thiên kinh hãi, hai mắt mở trừng ra, bộ dáng giống như thấy quỷ vậy.

Thì ra, ở trước mắt Câu Phá Thiên bây giờ, lại là một "Câu Phá Thiên" nữa!

Tên "Câu Phá Thiên" này, dù là quần áo hay tướng mạo, cho tới khí tức, đều không khác gì hắn cả, phải nói là giống y như đúc!

"Đây là...chuyện gì vậy?", Câu Phá Thiên há to miệng, trong lòng hoảng hốt!

- Ngươi là ai?

Câu Phá Thiên đứng lên, quát to một tiếng, nhưng giọng nói lại run rẩy. Hiển nhiên người trước mắt làm cho tâm thần hắn bị chấn động mạnh!

- Ta là Câu Phá Thiên, ngươi là ai?

Giác Ngưu Thánh bắt chước giọng nói Câu Phá Thiên, lớn tiếng kêu lại.

- Ngươi...

Câu Phá Thiên chỉ vào Giác Ngưu Thánh, nhưng chợt phát hiện ra: khi cái tên "Câu Phá Thiên" giống mình xuất hiện này, Giác Ngưu Thánh bên cạnh cũng không thấy đâu nữa.

- Thì ra là ngươi, tên Giác Ngưu lão quái ngươi thật tốt, thì ra là ngươi! Lại dám biến hóa ra ta để hù dọa ta ư?

Câu Phá Thiên căm giận, nói ra:

- Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Giác Ngưu Thánh cười ha ha nói:

- Không bỏ qua cho ta thì thế nào? Ta bây giờ cũng là Câu Phá Thiên ngươi, hãy xem thử ai là giả, ai là thật?

Đúng lúc này, bên cạnh lại có một tiếng cười to truyền đến, hai Câu Phá Thiên vội vàng quay đầu nhìn lại. Thì ra tại chỗ Lệnh Hồ ngồi ban nãy, đã có một Câu Phá Thiên khác ngồi đó!

Trong gian phòng đá có ba Thạch Phá Thiên giống nhau như đúc, khó phân biệt được thật giả. Ba người này đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt cười ha ha!

Lệnh Hồ tiếp tục từ Câu Phá Thiên, biến hóa ra bộ dáng của Giác Ngưu Thánh. Hai người Giác Ngưu Thánh và Câu Phá Thiên thấy vậy liền bội phục

sát đất, sùng bái nhìn Lệnh Hồ.

Không ngờ sau khi thấy Lệnh Hồ biến hóa như vậy, Giác Nguru Thánh lại cho rằng mình có thể hiểu được môn thần thông biến hóa trong tinh thần thức hải Lệnh Hồ, là do Lệnh Hồ cố ý dùng phương thức giảng đạo truyền thụ cho mình, giúp cho mình hoàn thiện được khuyết điểm lúc trước, đạt được thuật Hóa Hình chân chính.

Tuy Lệnh Hồ biết Giác Nguru Thánh hiểu lầm, nhưng hấn lại không nói ra.

Tuy nói thần thông biến hóa Lệnh Hồ có được là do học từ những điều Giác Nguru Thánh cảm ngộ được, nhưng trước đó Giác Nguru Thánh vì nhờ nghe thần thông Chúng Sinh đạo Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân truyền đạo nên mới hiểu được môn thần thông này. Cho nên, có thể nói rằng chính Lệnh Hồ đã truyền cho Giác Nguru Thánh môn thần thông biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Thần Phục

Câu Phá thiên và Giác Nguru thánh cung kính quỳ lạy Lệnh Hồ.

Bây giờ, bọn họ không miễn cưỡng cũng không cam lòng nữa. Lần quỳ bái này xuất phát từ lòng kính sợ và sùng bái, họ đã thành thật thần phục dưới chân Lệnh Hồ!

Mặc dù hai Yêu là cường giả Yêu tộc, là tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh giai, nhưng sau khi vào trong tinh thần thức hải của Lệnh Hồ hai tháng, lắng nghe thần pháp Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân trong ba hồn bảy phách giảng đạo, bọn họ đã biết được Lệnh Hồ là người sẽ có thành tựu vô hạn trong tương lai.

Không nói tới bản thân Lệnh Hồ, chỉ riêng Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân trong bảy phách của Lệnh Hồ thôi, hai yêu đã rất kính sợ và sùng bái. Nếu như có thể, bọn họ hận mình không thể bái nhập làm môn hạ Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, tiếp tục nghe Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân giảng đạo.

Cho nên, lúc Câu Phá thiên và Giác Nguru thánh quỳ xuống bái lạy Lệnh Hồ, trừ việc tỏ ý thần phục hoàn toàn ra, hai yêu còn có ý muốn bái sư tạ ơn nữa. Ngoài ra, hai yêu càng khao khát có cơ hội được nghe Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân giảng đạo tiếp.

Tuy nói bọn họ cũng biết chính mình bị Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân thi triển thần thông Dịch hồn, nên mới lưu lạc trở thành tôi tớ Lệnh Hồ. Nhưng mà, sau khi được nghe Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân giảng đạo, lòng bọn họ đã không còn hận ý, nếu có thì đó chỉ là sự kính sợ và hâm mộ, và hai yêu đã coi Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân như trưởng bối sư tôn mình.

Thật ra, trong bảy phách của Lệnh Hồ, cũng chỉ có một mình Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân tướng mạo cổ sơ là có phong phạm trưởng giả (1). Còn Chúng Sinh đạo, nếu xem xét ở nhiều mặt thì có thể coi đây là một đại đạo giáo hóa, chính là Nhân đạo!

Cho nên, việc hai yêu lắng nghe Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân giảng đạo hai tháng, rồi sinh ra sự kính sợ và sùng bái đối với Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân cũng không có gì lạ.

Trong ba nghìn đệ tử hiện giờ của Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, những đệ tử sớm nhất chính là tám đầu sinh linh trấn áp các phương vị Bát Quái kia. Tuy tám đầu sinh linh này đã sớm có thần thông hiển thánh, nhưng vẫn luôn lắng nghe Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân giảng đạo, không bao giờ rời đi. Trừ việc bị Chúng Sinh đạo hấp dẫn, còn có một nguyên nhân chúng làm như vậy, đó chính là lòng sùng bái và kính ngưỡng đối với Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân. Trong lòng chúng nó, Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân không những là người thầy, mà còn là người cha.

Khi thấy hai yêu thành thật bái phục dưới chân mình, tất nhiên Lệnh Hồ cũng hiểu rõ suy nghĩ của chúng.

Đối với việc hai yêu thay đổi thái độ như thế, Lệnh Hồ vô cùng vui mừng.

Bởi vì trước đó Lệnh Hồ có nói với Câu Phá thiên rằng, sau khi Câu Phá thiên trở thành tôi tớ của hắn, trừ khi có chuyện quan trọng thì lúc bình thường hắn sẽ không hạn chế tự do, và sẽ truyền đạo pháp tu tiên cho Câu Phá thiên, coi như đó là bồi thường cho việc làm tôi tớ.

Lúc ấy Lệnh Hồ đã nghĩ đến việc để cho Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân giảng Chúng Sinh đạo cho Câu Phá thiên nghe, để cho Câu Phá thiên hoàn toàn thần phục mình. Cho nên, sau khi thu được Giác Nguru thánh, Lệnh Hồ liền thần nhiên nói Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân giảng đạo giúp hai yêu, tiêu trừ tâm tình buồn bực trong lòng hai yêu vì trở thành tôi tớ người khác.

Lệnh Hồ không ngờ rằng việc truyền đạo lại có hiệu quả tốt đến thế, Câu Phá thiên và Giác Nguru thánh đã hoàn toàn thần phục dưới chân mình. Lúc này, chỉ sợ dù hắn không thi triển thần thông Dịch hồn, thì hai cường giả Yêu tộc này cũng không phản bội.

Mà Lệnh Hồ dám khẳng định như vậy là do Mệnh hồn hòa tan trong linh hồn hai yêu, truyền ý nghĩ hai yêu hiện giờ về lại cho hắn.

Lệnh Hồ mỉm cười, nói:

- Các ngươi chân chính thần phục ta, ta thật vui mừng. Yên tâm đi, ta đã hiểu tâm ý các ngươi. Sau này, nếu như không có việc gì, ta sẽ thường xuyên cho các ngươi vào tinh thần thức hải của ta, lắng nghe Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân giảng đạo.

Nghe thấy Lệnh Hồ nói như vậy, Câu Phá thiên và Giác Nguru thánh rất kích động, hai chân vừa đứng lên lại vội vàng quỳ xuống, nói:

- Lệnh Hồ chủ nhân, đệ tử muốn bái Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân làm sư tôn, ngày sau sẽ luôn lắng nghe sư tôn ban lời dạy bảo. Kính xin chủ nhân đáp ứng!

Mặc dù nói Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân chỉ là một thần phách trong bảy thần phách của Lệnh Hồ, hoặc có thể nói Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân chính là Lệnh Hồ, nhưng không hiểu vì sao hai yêu lại có cảm giác không thể nào coi Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân và Lệnh Hồ là một được. Trong lòng hai yêu, Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân là một tồn tại hoàn toàn độc lập, là một người khác biệt.

Thật ra ý nghĩ hai yêu hiện giờ không hề sai. Một khi ba hồn bảy phách của Lệnh Hồ độc lập hóa hình thành công, đó cũng là lúc bọn họ đạt tới cảnh giới hiển thánh, có thể nói bọn họ là một thân thể độc lập chân chính rồi.

Mà Chứng Hồn quyết chính là bí quyết lấy Hồn chứng đạo, muốn làm như vậy thì phải giúp cho ba hồn bảy phách đạt tới cảnh giới nhập thánh chân chính, đạt được đại đạo riêng mình của riêng mình. Cuối cùng, Lệnh Hồ lại thông qua ba hồn bảy phách để hợp thành thập phương chi niệm, chứng nhận đại đạo linh hồn!

Cho nên, dù sớm hay muộn thì ba hồn bảy phách của Lệnh Hồ cũng phải hóa hình độc lập, chứ không thể tồn tại ở hình thức hồn phách suốt đời được.

Dĩ nhiên, Lệnh Hồ còn phải đi một đoạn đường rất dài thì mới đạt đến cảnh giới ấy được. Thậm chí, Lệnh Hồ còn phải chờ đến lúc phi thăng lên Tiên giới, có được không gian tu luyện tự do, rồi từ từ hoàn thiện công pháp Chứng Hồn quyết. Đến lúc ấy, ba hồn bảy phách sẽ không bị thân thể hạn chế nữa, có thể độc lập hóa hình thành công.

Lúc này, nghe thấy hai yêu không muốn bái mình làm sư, mà lại bái nhập làm môn hạ Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, Lệnh Hồ cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, lập tức thay mặt Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân đáp ứng.

Nhưng Lệnh Hồ chỉ thay mặt Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân đáp ứng nhận Câu Phá thiên và Giác Nguru thánh làm môn hạ thôi, chứ không hề tiếp nhận lễ nghi bái sư của hai yêu. Việc này phải để bọn họ vào bên trong tinh thần thức hải lại, tới trước mặt Linh Tuệ Khung Lư đạo nhân, khi đó hành lễ cũng không muộn.

Thời gian bên trong tinh thần thức hải Lệnh Hồ có sự khác biệt với thời gian thế giới bên ngoài. Tỷ như, khi tinh thần thức hải qua mười ngày, thì thế giới chân thật bên ngoài mới qua một ngày mà. Tốc độ thời gian trôi qua của hai thế giới là hoàn toàn khác nhau.

Có được tỷ lệ thời gian gấp mười lần là nhờ Thiên hồn Thích Bồ Đề và Địa hồn Đạo Huyền lúc tạo nên tinh thần thức hải đã lấy thần thông linh hồn cường đại làm nền. Cũng nhờ thế mà thế giới thức hải ngày càng trở nên hoàn mỹ. Khi Thiên Địa hai hồn chuyển Tạo Hóa lực ở Đan Bích sơn vào thế giới thức hải thành công, thế giới thức hải đã nhờ thế mà trở nên chân thật, càng lúc càng hoàn thiện.

Vào ngày nguyên thần hai yêu được dẫn đến thế giới thức hải của Lệnh Hồ, hai yêu đã bị rung động bởi sự hoàn mỹ và cảnh vật mênh mông ở bên trong.

Mặc dù nói mỗi người tu tiên đều có một thế giới thức hải của riêng mình, rất nhiều người không những để pháp bảo trong đan điền mà còn để trong thế giới thức hải nữa. Nhưng thức hải của bọn hắn tuyệt đối không có khả năng tạo thành một thế giới chân thật hoàn mỹ như thế giới thức hải của Lệnh Hồ!

Cũng như Câu Phá thiên và Giác Nguru thánh, tuy bản thân hai yêu là tu sĩ Độ Kiếp kỳ đỉnh giai, nhưng trừ một nguyên thần cô đơn ra, thế giới thức hải bọn họ chỉ là một mảnh không gian màu xám xịt mờ mịt thôi.

Cũng chỉ những tu sĩ có linh hồn cường đại, khi tu vi đạt đến Hợp Thể kỳ, hợp thành nguyên thần được thì mới có khả năng tạo ra không gian thức hải, chứa đựng những pháp bảo cấp bậc linh khí đã bị mình tế luyện hoàn toàn. Và cũng chỉ có những pháp bảo cấp bậc từ linh khí trở lên mới đưa vào bên trong thế giới thức hải được, để cho nguyên thần ăn cần săn sóc. Còn những pháp bảo phẩm cấp kém hơn như pháp khí hay bảo khí thì chỉ được để trong đan điền và sẽ được Nguyên Anh săn sóc, chứ chúng chưa có tư cách để được tiến vào bên trong thế giới thức hải.

Có thể nói cả Tu Tiên giới này chưa bao giờ xuất hiện ai có tinh thần thức hải tạo thành một thế giới chân thật hoàn mỹ như Lệnh Hồ cả. Có lẽ, Lệnh Hồ là người độc nhất vô nhị!

Câu Phá thiên và Giác Nguru thánh là lão yêu đã sống mấy ngàn năm, qua nhiều năm tháng tu luyện như vậy, kiến thức hai người cũng rất bất phàm. Cho nên, chính tinh thần thức hải vô cùng hoàn mỹ của Lệnh Hồ cũng là một trong những nguyên nhân làm họ thần phục hoàn toàn.

Mà khi nghe được Lệnh Hồ đáp ứng thỉnh cầu của mình, tất nhiên hai yêu rất kích động và vô cùng vui mừng, tâm tư buồn bực vì làm tội Lệnh Hồ trước đó đã sớm tan thành mây khói.

Bởi vì đã ở trong thế giới thức hải Lệnh Hồ hai tháng, cũng có nghĩa thế giới thật bên ngoài đã qua hai ngày, Lệnh Hồ thấy đã gần đến ngày khai mở Xà Tiên quả hội, nên hắn mới đưa hai yêu ra ngoài, bắt đầu thương nghị kế hoạch một chút.

Hiện tại, Lệnh Hồ đã muốn nắm giữ Cửu Yêu son làm thế lực sau lưng của mình, mà trong Cửu Yêu son lại có ba cường giả Yêu tộc đạt đến Độ Kiếp kỳ, Lệnh Hồ đã bắt giữ được hai, chỉ cần bắt thêm Thiên Mãng thánh bên Xà Bàn son nữa thì chẳng khác gì Lệnh Hồ nắm giữ Cửu Yêu son trong tay hoàn toàn.

Đến lúc đó, không cần Lệnh Hồ xuất thủ, chỉ cần để Câu Phá thiên, Giác Nguru thánh và Thiên Mãng thánh, ba cường giả Yêu tộc này hợp lại thôi là đã đủ thống nhất Cửu Yêu son rồi.

Mặc dù ở các núi khác của Cửu Yêu son cũng có một vài thế lực cường giả Yêu tộc, nhưng dưới việc ba yêu cường thế liên hiệp, chắc chắn không có cường giả Yêu tộc nào có thể chống lại. Nếu thật sự có người không thức thời tự tìm tới cửa, thì cũng chỉ giúp Lệnh Hồ có thêm một tội tở nữa.

Vốn Lệnh Hồ không thể tham dự được Xà Tiên quả hội tại Xà Bàn son, nhiều lắm chỉ mượn được tai mắt hai người Câu Phá thiên hoặc Giác Nguru thánh để hiểu rõ tình huống diễn ra ở đây một chút. Nhưng bây giờ đã linh ngộ được thần thông biến hóa, Lệnh Hồ có thể đường đường chánh chánh theo Câu Phá thiên và Giác Nguru thánh tới Xà Bàn son đó, thấy tận mắt rốt cuộc có những cường giả Yêu tộc nào xuất hiện ở Xà Bàn son? Rốt cuộc đoàn Yêu tộc từ Hoa Nam châu tới Xà Bàn son có phải thế lực của Bàn Phúc hay không?

Có thể nói hi vọng lớn nhất của Lệnh Hồ hiện giờ là tìm được cơ hội đánh chết yêu xà Bàn Phúc ngay lập tức, hoặc thi triển thần thông Dịch hồn để khống chế Yêu xà này trong tay!

Đối với yêu xà Bàn Phúc, Lệnh Hồ luôn có một dự cảm rất xấu. Hắn có một cảm giác không rõ ràng: nếu không nhanh chóng tiêu diệt yêu xà Bàn Phúc, chắc chắn ả ta sẽ trở thành mối họa lớn của mình. Đặc biệt khi thấy trong tay yêu xà Bàn Phúc còn nắm giữ một pháp bảo nghịch thiên như Thần Châu kia, hắn càng lo lắng hơn, bởi vì dường như khi có Thần Châu nghịch thiên đó, tu vi yêu xà Bàn Phúc tiến triển rất nhanh.

Mặc dù Lệnh Hồ có lòng tin một khi Mệnh Hồn độc lập hóa hình thành công, hắn sẽ quét ngang cả Tu Tiên giới, nhưng hắn lại không có lòng tin chắc chắn có thể đánh chết được yêu xà Bàn Phúc.

Đây là kết luận hắn có được qua việc hai đại chúa tể linh hồn Thiên - Địa hồn trấn áp tàn hồn bên trong Thần Châu, và sau khi hắn thấy bên cạnh yêu xà Bàn Phúc còn một viên thần châu nữa.

Trừ khi ngay khi Mệnh hồn độc lập hóa hình thành công, hắn lập tức hợp ba hồn bảy phách lại thành thập phương chi niệm. Nếu không, sợ rằng không thể nào tiêu diệt được yêu xà.

Nhưng một khi Lệnh Hồ hợp thành thập phương chi niệm, thì hắn lại đối mặt với việc phải phi thăng lên Tiên giới ngay.

Cho nên, nếu có thể có cơ hội giết chết hoặc khống chế linh hồn trước khi yêu xà này trở nên mạnh mẽ, Lệnh Hồ tuyệt đối sẽ làm ngay, đây đúng là việc đáng vui mừng. Nếu không, chắc chắn yêu xà Bàn Phúc sẽ trở thành đại họa của Lệnh Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Hồn Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.